

Nô Tình Kiếm Thủ

Hồi 1

Lâu thuyền huyền bí

Những ngọn gió đông se lạnh. Cùng với những ngọn gió đó là bông tuyết bay phủ trên dòng Dương Tử. Trong tiết trời giá buốt kia, một chiếc lâu thuyền, với hàng hoa đăng như thể đối chọi với tiết trời giá lạnh. Nếu chiếc lâu thuyền kia xuất hiện chỉ vút dây hoa đăng thôi thì chẳng đáng nói làm gì, nhưng trên nóc lâu thuyền lại có ngọn huyết kỳ thù dòng chữ thảo khiến cho nó trở thành điểm chú ý của võ lâm Trung nguyên, "Nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn".

Trong khoang thuyền, một mỹ phụ với một trung niên ngồi kiết đả trước tấm rèm lụa, khi lâu thuyền đã vào đến Hàng Châu, mỹ phụ mới lên tiếng, cất giọng thật nhu hòa:

- Tôn giá đã đến nơi rồi.
- Sẽ có người chết.

Giọng nói dừng đục từ sau tấm rèm cất lên.

Chiếc lâu thuyền thả neo trên bờ sông Dương Tử. Trên bến sông Dương Tử, có năm đại hán đứng chờ sẵn, trong năm người đó có Dương Quân Bảo, với ngoại hiệu VÔ địch kiếm, người mà cả võ lâm đều biết đến qua kiếm thuật của họ Dương.

Danh gia đệ nhất kiếm Dương Quân Bảo đứng chấp tay sau lưng nhìn chiếc lâu thuyền với vẻ khinh thị và bất mãn. Lâu thuyền vừa cập bến thì VÔ địch kiếm Dương Quân Bảo cùng với bốn gã đại hán xầm xập bước lên khoang thuyền. Năm người đứng trước cửa khoang thuyền nhìn vào.

Mỹ phụ bước ra tiếp họ.

Thấy dung diện, cùng phong thái nhu hòa của mỹ phụ, Dương Quân Bảo không khỏi ngơ ngẩn trước vẻ đẹp chim sa cá lặn. Bất giác sự khinh thị lẫn nổi bực tức trong y tan biến mà thay vào đó là sự nhã nhặn, lịch thiệp.

Mỹ phụ ôm quyền xá năm người rồi nói:

- Chẳng hay trong năm vị, người nào là VÔ địch kiếm Dương tôn giá.

Dương Quân Bảo lên tiếng:

- Chính tại hạ.

Mỹ phụ nhìn Dương Tôn Bảo, kính cẩn xá rồi nói:

- Lam Tiểu Yên bái kiến tôn giá.

Quân Bảo khoát tay nói:

- CÔ nương đừng đa lễ.

Tiểu Yên nhìn Quân Bảo với ánh mắt sắc lạnh như thể muốn kiếm chứng người đối diện với nàng có đúng là VÔ địch kiếm Dương Quân Bảo không. Nàng khẽ gật đầu nói:

- Dương tôn giá đã bước lên lâu thuyền thì đã nhận lời của Tiểu Yên.
- Dương mỗ lên lâu thuyền để biết xem các vị là ai mà dám giương huyết kỳ với dòng chữ nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn.

Tiểu Yên mỉm cười nói:

- Chúng tôi chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt trong giới võ lâm giang hồ nhưng sau này sẽ là những người nhất thống võ lâm. Điều đó là ý trời, nhưng thiên cơ bất khả lậu.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng rồi gần giọng nói:

- Đến ngay cả Thiếu Lâm tự, chiếc nôi của võ học Trung nguyên, được thiên hạ tôn bái là bậc đầu võ lâm cũng không dám giương danh nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn. CÔ nương chỉ là hạng vô danh tiểu tốt mà dám giương đại kỳ nhất thống võ lâm, hã không sợ chết ư?

- Chết đối với Lam Tiểu Yên không phải là điều quan trọng. Điều Tiểu Yên đặt ra là thực hiện thiên chức của mình.

- CÔ nương nói rất cương cường. Thế chẳng hay cô nương có bản lĩnh gì mà đòi nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn.

- Nếu không có bản lĩnh thì lâu thuyền chẳng dám ghé vào đất Hàng Châu, nơi có danh giakiểmdươngquân Bảo.

- Nói như thế cô nương đã chuẩn bị trước.

Tiểu Yến thân nhiên gật đầu nói:

- Không sai.

- Cô nương đã biết tại hạ là VÔ địch kiếm rồi mà vẫn đến. Hẳn cô nương đã chuẩn bị cho mình một cái chết.

- Nếu người của lâu thuyền không đả bại Dương tôn giá thì chết, chuyện đó chẳng có gì lớn cả.

- Để tại hạ xem kiếm thuật của những cao nhân ngạo mạn trên lâu thuyền này đạt đến cảnh giới nào mà lại tự cho mình là những kẻ mang thiên chức nhất thống võ lâm.

Gã đại hán đứng bên phải Dương Quân Bảo lên tiếng:

- Công tử gia không cần phải động tay động chân với những kẻ ngạo mạn, ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung này. Cứ để cho Mạc Khởi tiễn đưa chúng rời khỏi Hàng Châu mà không có kèn, có trống.

Dương Quân Bảo nhìn lại Mạc Khởi khẽ gật đầu nói:

- Tha được thì cứ tha.

Mạc Khởi cười nhếch môi. Hai cánh môi dày của gã mím lại khẽ gật đầu. Cùng lúc đó bên kia, gã kiếm thủ trong khoang thuyền cũng bước ra đứng cạnh Lam Tiểu Yến.

Mạc Khởi ôm quyền xá Quân Bảo rồi tiến thẳng đến hai bộ. Y hừ nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Trong hai người ai là người muốn lĩnh giáo kiếm pháp gia truyền của công tử gia?

Gã kiếm thủ ôm quyền nói:

- Tại hạ.

Mạc Khởi nhìn gã kiếm thủ có bộ mặt đầy những vết sẹo, trông thật là kinh tởm, gằn giọng nói:

- Người là ai?

Gã kiếm thủ trả lời cụt lủn:

- VÔ danh, vô tính.

Mạc Khởi hừ nhạt một tiếng nói:

- VÔ danh vô tính mà đòi nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn. Quả là nực cười thật.

Người đứng là một kẻ điên khùng từ trước đến nay Mạc mỗ gặp lần đầu. Phàm những kẻ điên khùng, lỗ mãng như các người đều đáng chết cả.

- Khi nào nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn, tại hạ tự khắc có tên của mình.

- Mạc mỗ sợ ngươi chẳng có cơ hội có được một cái tên để gọi.

Cùng với lời nói đó, y rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm thủ nhìn Mạc Khởi bằng ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Y đặt tay vào đốc kiếm mà chẳng rút kiếm, cứ lấy mắt nhìn đối phương. Thần nhãn của y chăm chăm điểm vào tay kiếm của Mạc Khởi.

Mạc Khởi nói:

- Ngươi đã chuẩn bị chưa?

- Tại hạ luôn chuẩn bị đối phó với kiếm của Mạc các hạ.

- Được. Lời còn đọng trên hai cánh môi dày thì Mạc Khởi xuất chiêu. Chiêu kiếm của họ Mạc xuất ra với tám thành nội lực, tiềm ẩn sự biến hóa không lường. Kiếm ảnh tạo thành bức màn kiếm quang chụp tới kiếm thủ.

Gã kiếm thủ vẫn đứng bất động, chờ cho đến lúc kiếm ảnh đến gần mới nhích động thân pháp. Cùng với cái nhích động thân pháp đó, vỏ kiếm của y bổ thẳng vào lưới kiếm của Mạc Khởi, còn lưới kiếm thì cắt một đường vòng cung thần kỳ lia qua yết hầu đối phương Cuộc giao đấu kết thúc chỉ bằng một chiêu kiếm của gã kiếm thủ. Mạc Khởi ngã sầm xu ống sàn thuyền, mắt trợn trừng nhìn kiếm thủ gượng nói:

- Ngươi...

Y thốt được bấy nhiêu, đầu ngã qua bên, hôn lìa khỏi xác.

Dương Quân Bảo nhìn kiếm thủ bằng ánh mắt hẳn sự bất mãn và căm thù. Y gằn giọng nói:

- Kiếm thuật của các hạ đúng là kiếm pháp sát tử tối thượng. Không ngờ các huynh đệ của tại hạ lại chết bởi sát kiếm của các hạ.

Gã kiếm thủ buông một câu thật lạnh nhạt:

- Kiếm vô tình nhưng người không vô tình.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng:

- Kiếm của Dương mỗ cũng sẽ vô tình như kiếm của các hạ.

- VÔ địch kiếm của Dương các hạ đã lấy lừng khắp võ lâm. Bất cứ ai nghe đến cũng đều phải tôn sùng là danh gia đệ nhất kiếm. Tại hạ hy vọng sẽ thỉnh giáo đúng sở học của Dương các hạ.

- Dương mỗ không khách sáo.

Quân Bảo đưa tay phải qua trái. Ngay lập tức, gã đại hán đứng bên trái đặt vào tay y thanh trường kiếm có vỏ nạm ngọc bích.

Thần nhãn của Quân Bảo đóng đinh vào mặt gã kiếm thủ. Hai đối thủ nhìn nhau gần như không chớp mắt. Cái chết của Mạc Khởi vừa rồi, cái chết đến với họ Mạc chỉ với một chiêu kiếm của gã kiếm thủ này khiến cho Quân Bảo không dám xem thường đối phương của mình.

BỘ mặt đầy sẹo của gã kiếm thủ vẫn lơ đãng nhìn Dương Quân Bảo. Những nét trơ vô hồn vô cảm của gã khiến cho đối phương phải rung mình. Nếu đối thủ của y không phải là danh gia kiếm môn thì hẳn khó mà giữ được định tâm khi phải đối nhãn với thứ ánh mắt vô cảm kia.

Quân Bảo gằn giọng nói:

- Hy vọng Dương mỗ không bao giờ gặp kiếm thủ nào nữa giống các hạ trong quãng đời còn lại.

Hai cánh môi mím chặt của gã kiếm thủ hơi nhích động khi nghe Dương Quân Bảo thốt ra câu này.

Chiếc lâu thuyền hơi chao một chút. Khi nó vừa yên vị, cân bằng lại thì Quân Bảo lần gã kiếm thủ cùng xuất chiêu một lúc. CÓ cảm tưởng hai người ra chiêu như thể đọc được ý định của nhau. Cả hai lao vào, kiếm chạm kiếm mặt đối mặt.

"Keng..." Những tia kiếm phản quang bắn ra bốn phương tám hướng sau âm thanh khô khốc đỏ Lưỡi kiếm của Quân Bảo đề lên lưỡi kiếm của gã kiếm thủ. Gã kiếm thủ bị lưỡi kiếm của Quân Bảo đề tri xuống sàn thuyền, đồng thời bước phải lùi bộ. Bất giác lưỡi kiếm của gã trượt dọc theo lưỡi kiếm của Quân Bảo, kẻ đó kết thành sát chiêu, bổ dọc từ dưới lên trên.

Thế kiếm của gã kiếm thủ tạo ra đúng là kiếm chết. Khi gã xuất chiêu kiếm này thì đúng là chẳng coi cái chết ra gì nữa. Chính lối biến hóa kiếm chiêu đó khiến cho người của họ Dương phải giật mình. Nếu gã kiếm thủ có thể dùng chiêu kiếm này hạ Quân Bảo thì gã cũng sẽ chết bởi kiếm của đối phương, nhưng xem ra gã chẳng nghĩ đến điều đó. Mà cũng đúng thôi, gã kiếm thủ vô danh tiểu tốt kia cần gì nghĩ đến cái điều mình phải chết bởi kiếm pháp tối thượng của Dương Quân Bảo, mà chỉ cần lấy mạng được Dương Quân Bảo là đủ rồi. Quá đúng là đằng khác. Một kiếm thủ vô danh, lấy được mạng của VÔ địch kiếm Dương Quân Bảo thì hẳn chắc chắn sẽ được thiên hạ truyền tụng trăm năm. Sánh ngang với VÔ địch kiếm, đó là điều mà bất cứ kiếm thủ nào trong võ lâm cũng đều mong muốn.

Quân Bảo chỉ kịp lùi lại một bộ, đồng thời chĩa mũi kiếm về phía tam tinh gã kiếm thủ. Động tác của Quân Bảo quả là nhanh và chính xác đến cực độ. Y không hổ danh là một danh gia kiếm vô địch mới có thể phản ứng nhanh như vậy. Mặc dù Quân Bảo đã nhanh nhưng lưỡi kiếm của gã kiếm thủ vẫn kịp rọc cắt mất một vạt trường y.

Khi vạt áo của Quân Bảo vừa đứt lìa ra khỏi tấm trường y thì gã kiếm thủ cũng bất giác buông kiếm rơi xuống sàn thuyền.

"Cách..."

Gã đứng buông thông hai tay nhìn Dương Quân Bảo. Trên tam tinh của y xuất hiện một dấu chấm đỏ nhỏ như hạt đậu. Gã kiếm thủ mỉm cười nói:

- Khí kiếm của Dương các hạ quả là lợi hại. NÓ đã lấy mạng tại hạ. Khâm phục, khâm phục.

Gã nói hết câu đỏ sẫm đến trước, nện cả đầu xuống sàn thuyền.

"Bình..."

Quân Bảo nhìn gã kiếm thủ buột miệng chặc lưỡi:

- Tiếc thật.

Y nhìn lại Lam Tiểu Yến nói:

- Lam cô nương, túc hạ đây tên gì?

Tiểu Yến mỉm cười lắc đầu nói:

- Người của lâu thuyền không có tên họ.

Nàng nhìn Quân Bảo nói:

- Kiếm pháp của Dương tôn giá đã đạt đến cảnh giới tối thượng. CÓ lẽ chỉ khi nào đánh bại được tôn giá thì mới dám treo ngọn đại huyết kỳ Nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn.

Tiểu Yến kéo ngọn huyết kỳ xuống xếp lại cẩn thận để vào khoang thuyền, rồi bung ra một bầu chính rượu, niêm cẩn thận. Nàng khui nắp chính rượu, rót ra ba chén đầy, bung đến trước mặt Dương Quân Bảo.

- Kính tôn giá ba chén rượu này, mong rằng sau ba năm chúng ta sẽ lại tái kiến.

Ba gã gia nhân đứng sau lưng Quân Bảo bước đến trừng mắt nhìn nàng. Gã có khuôn mặt nóng nọng hừ nhạt nói:

- HỒ đồ... hồ đồ... CÔ nương cho người giết Mạc huynh đệ của công tử gia, rồi lại đánh lộn con đen đem rượu ra thỉnh mời để khỏa lấp ư? Hôm nay các người đừng hòng rời được bến Hàng Châu.

Gã vừa nói vừa toan rút kiếm thì Dương Quân Bảo đã ngăn lại.

- Hoàng Bá huynh dừng tay.

Hoàng Bá dẫn mạnh tay kiếm vào vỏ. Keng một tiếng, y nhìn Quân Bảo nói:

- Công tử gia... chẳng lẽ không phán xét đến cái chết của Mạc huynh ư?

Quân Bảo nhìn Lam Tiểu Yến nói:

- Hoàng Bá huynh của tại hạ đã nói vậy, Lam cô nương tính sao về cái chết của Mạc huynh đệ?

Tiểu Yến nhìn Quân Bảo từ tốn nói:

- Đã là kiếm thủ thì xem cái chết nhẹ tợ lông hồng. Người của Tiểu Yến đã nói rồi, kiếm vô tình nhưng người không vô tình. Bạn công tử chết một người, bên Tiểu Yến mất một mạng. Nếu tôn giá muốn lấy thêm một mạng nữa để trả giá cho cái chết của Mạc tôn gia, Lam Tiểu Yến xin nhận lãnh kiếm chiêu của người.

Nàng thốt dứt câu đứng ngậy ra nhìn Quân Bảo.

Quân Bảo cau mày:

- CÔ nương chịu chết bởi kiếm của tại hạ ư?

Thản nhiên gật đầu Tiểu Yến nói:

- Tiểu Yến chẳng có gì phải sợ hãi cả. Đâu phải ai muốn chết bởi danh kiếm của Dương tôn giá là được.

Mời tôn giá ra tay.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng gần giọng nói:

- Dương mỗ không ra tay lấy mạng những người đã buông tay chịu chết.

Tiểu Yến ôm quyền nói:

- Tri diện bất tri tâm, Tiểu Yến đa tạ Dương công tử. Nếu công tử đã để lại cho Tiểu Yến một cái mạng,

Tiểu Yến xin bồi đáp công tử ba chén rượu nghĩa.

Nàng kính cẩn bưng chén rượu dâng lên Quân Bảo.

Hoàng bá nhìn chén rượu nói:

- Công tử gia cẩn thận...

Tiểu Yến cầm lấy lưỡi kiếm của Quân Bảo đặt vào yết hầu mình rồi ôn nhu nói:

- Rượu kính tất không thể có độc.

Quân Bảo nhìn nàng. Vẻ đẹp siêu phàm thoát tục của Tiểu Yến khiến tâm y xáo động. Y thấy trong đáy mắt nàng là cả một khoảng thu ba buồn vời vợi. Quân Bảo bất giác nói:

- Ta nhận chén rượu của nàng.

Quân Bảo đón lấy chén rượu dốc vào miệng. Y chép lưỡi:

- Rượu rất ngon, đúng là hảo tửu có một không hai trên thế gian này. Tại hạ mạn phép hỏi, đây mua thứ rượu gì.

- VỖ lâm đệ nhất tửu. Chỉ có những người như công tử mới uống được những chỉnh rượu võ lâm đệ nhất tửu.

- CÔ nương đừng khách sáo.

Quân Bảo vừa nói vừa bưng chén thứ hai rồi thứ ba.

Y nhìn Tiểu Yến nói:

- Dương mỗ sẽ không quên đêm hôm nay. Lại càng không bao giờ quên Tiểu Yến cô nương.

Nàng nhìn Quân Bảo nói:

- Thiên hạ nói không sai, danh gia kiếm Dương Quân Bảo là vô địch kiếm, đồng thời cũng là một kẻ đa tình. Nếu Dương công tử thích rượu, Tiểu Yến xin gọi người chỉnh rượu này để người dùng.

- Đa tạ cô nương. Tại hạ sẽ uống chỉnh rượu của cô nương để không bao giờ quên được trang giai nhân tuyệt sắc.

Quân Bảo lấy chỉnh rượu, trao qua tay Hoàng Bá.

- Phiền Hoàng huynh giữ dùm.

Hoàng Bá đón chỉnh rượu mà lườm Tiểu Yến.

Tiểu yến ôn nhu nói:

- Công tử đã nhận rượu và uống rượu mời trên lầu thuyền, đã đến lúc Tiểu Yến phải rời Hàng Châu. Sau ba năm nữa, chúng ta sẽ gặp lại.

Nàng kính cẩn ôm quyền xá Dương Quân Bảo.

Quân Bảo buông tiếng thở dài:

- Hy vọng tại hạ sẽ được gặp lại tiểu thư sớm hơn.

Nàng mỉm cười với y. Quân Bảo ra hiệu cho Hoàng Bá và Lộc Bình Cẩn khiêng xác Mạc Khởi bước xuống lầu thuyền. Y lưỡng lự một lúc rồi ôm quyền hướng về Tiểu Yến nói:

- Nếu tại hạ muốn gặp tiểu thư, xin hỏi gặp Ở đâu?

Tiểu Yến mỉm cười, lắc đầu nói:

- Lầu thuyền đi không định hướng, không biết có gặp được tôn gia không. Nhưng nếu có dịp, Tiểu Yến sẽ hội kiến công tử gia.

Nàng kính cẩn ôm quyền nói:

- Hẹn ngày tái kiến.

Quân Bảo miễn cưỡng xá nàng rồi quay lưng bước xuống bến Hàng Châu.

Cầu thuyền được rút lên mà Quân Bảo vẫn còn ngơ ngẩn bởi nhan sắc thiên kiều bá mị của Lam Tiểu Yến. Gã nhìn theo chiếc lầu thuyền từ từ tách ra khỏi mà bất giác buông một tiếng thở dài náo ruột. Chiếc lầu thuyền chậm rãi rời bến mà Quân Bảo vẫn chưa dời bước quay về.

Hoàng Bá hỏi Quân Bảo:

- công tử gia...

Quân Bảo vẫn không trả lời gã mà vẫn đắm mắt nhìn theo lầu thuyền đang tiến xa dần khỏi tầm mắt của gã.

Hoàng Bá gọi giật một lần nữa:

- Công tử gia.

Đến lúc này Quân Bảo mới giật mình.

- Người hỏi gì?

- Công tử gia đang suy nghĩ gì vậy? Sao lại để cho chiếc lầu thuyền đó rời khỏi Hàng Châu chứ?

- Người muốn ta phải làm gì?

Hoàng Bá im lặng.

Quân Bảo chấp tay sau lưng nhìn ra khơi.

Đêm càng sâu thì bầu trời càng đầy những bông tuyết trắng xóa. Chẳng mấy chốc tuyết phủ đầy bến Hàng Châu.

Quân Bảo buông một tiếng thở dài:

- Phàm những kẻ luyện võ công thì hay hoang tưởng mình đã trở thành thiên hạ đệ nhất nhân HỌ đáng tội nghiệp hơn là đáng phải chết...

Hoàng Bá gắt giọng nói:

- Tôi thì thấy những kẻ đó đáng chết hơn đáng tội nghiệp.

Quân Bảo buông một tiếng thở dài:

- Người cứ nhìn họ như những kẻ hồ đồ, sẽ thấy họ đáng tội nghiệp. Tuy nhiên, ta phải xem họ đang có ý muốn gì. Gã kiếm thủ vô danh vô tính kia cũng không phải là một tay kiếm tầm thường.

- Công tử gia còn suy nghĩ gì nữa. CỐ được chút bản lĩnh kiếm pháp thì những người đó đã muốn nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn. Hừ, không ngờ lại gục mặt, cúi đầu khi gặp công tử gia. Nếu lần sau lại xuất hiện Ở đây thì chẳng có cơ hội cho chúng rời khỏi Hàng Châu đâu.

Hoàng Bá cởi tấm áo choàng khoác lên vai Quân Bảo.

- Công tử gia, chúng ta về nhà thôi.

Quân Bảo gạt đầu nhưng lại nhìn theo hướng lầu thuyền. NÓ đã khuất mất hút vào bóng đêm dày đặc trên dòng Dương Tử chẳng để lại chút dấu vết. Đến lúc đó, Quân Bảo mới chịu quay bước rời bến Hàng Châu.

Y buông một tiếng thở dài:

- Tội nghiệp cho Mạc Khởi. Kiếm quả là vô tình.

Hồi 2

Đồ vương

Hàm Đan trấn có thể nói là kinh thành thứ hai của trung thổ vì sự sung túc của nó.

Phàm những nơi sung túc Hàm Đan trấn thì phải có những tửu lâu, tửu điểm nổi tiếng, nhưng có lẽ không nơi nào thuộc trấn Hàm Đan lại nổi tiếng bằng tòa Thiên Phú lâu.

Thiên Phú lâu nổi tiếng không phải vì có những trang giai nhân tuyệt sắc sẵn sàng cho khách tìm hoa khuây khỏa, cũng chẳng phải vì nơi đây có rượu ngon hoặc thứ gì khác ngoại trừ những sòng xúc xắc lúc nào cũng chật ních người. Cư dân ở trấn Hàm Đan xem Thiên Phú lâu như nơi hội tụ hàng ngày để tìm vận may nhưng cũng để làm vui bót số ngân lượng mà họ đã kiếm được quá dễ trong cái trấn sầm uất sung túc này.

Trước cửa Thiên Phú lâu là tấm liễn đề dòng chữ thảo, "Đại phú do thiên, tiểu phú do cần." Trên tấm liễn đó là ba hạt xúc xắc được chạm khắc tinh xảo, lúc nào cũng được trang hoàng lộng lẫy như thể những khối vàng ròng không lồ bắt mắt những ai muốn tìm vận may.

Mặc dù tiết trời đông rét mướt thế mà Thiên Phú lâu vẫn chật ních khách vãng lai lẫn những con bạc đang khát làm huyền não.

Trong một sòng xúc xắc đặt ngay giữa tòa đại sảnh, không khí có phần huyền não nhất Hình như sòng xúc sắc này hội tụ rất nhiều những con bạc đang chăm chăm nhìn vào chiếc tô bằng cây được đánh mạ bóng lường.

Gã tài xúc đặt đĩa xuống bàn sau khi xóc liên tục những con xúc xắc bên trong tô. Gã lớn tiếng nói:

- Nào, giờ tay ra, giờ tay ra.

Hai gã đại hán lực lưỡng vận võ phục thất đại đồ đứng hai bên gã tài chủ với ánh mắt lạnh lùng, nhìn lên bàn tài xỉu.

Gã tài chủ lại lớn tiếng nói:

- Tất cả xong rồi chứ. Giờ tay ra. Mở đây.

Y giờ cao chiếc tô cây úp che ba con xúc xắc rồi lớn tiếng rống:

- Nhà cái thắng.

Ngay lập tức gã đại hán đứng bên phải cầm cây cào cào tất những nén bạc đặt trên bàn về phía mình. Cùng lúc đó có người từ từ quy xuống rên lên:

- ôi, ta lại thua nữa rồi... Thế là chẳng còn gì cả. Tất cả đã hết.

Gã thương nhân gầy đét nói hết câu thì quy xuống ngay bên bàn xúc xắc.

Gã tài chủ cau mày nói:

- Đưa hấn ra khỏi đây.

Gã đại hán đứng bên phải xóc nách tên thương nhân gầy đét, kéo lôi ra phía cửa.

Hấn tổng mạnh vào lưng gã thương nhân tổng ra ngoài cửa Thiên Phú lâu, té sấp mặt phun cả máu mũi.

Gã thương nhân khốn khổ chồm tới ôm lấy chân gã đại hán.

- Nùng Giã Bình đại ca. Hãy cho tôi vào đánh một ván nữa để gỡ lại. Giã Bình đại ca ra ân đi mà.

Gã Giã Bình nhìn lại người thương nhân gầy đét có khuôn mặt nhợt nhạt.

- Ngươi còn ngân lượng không?

Gã thương nhân lắc đầu nói:

- Tôi thua hết rồi.

- Thua hết ngân lượng rồi, thế mà đòi vào Thiên Phú lâu. Thiên Phú lâu không nhận những kẻ túi rỗng bước vào. Đi đi, về nhà mà lấy ngân lượng đến, đi đi.

Gã Giã Bình vừa nói vừa vung chân đạp thẳng vào đầu gã thương nhân có bộ dạng gầy trơ xương. Gã bật ra, đập đầu xuống đất, "bình" một tiếng, máu phun ra trên đầu Giã Bình hừ nhạt một tiếng nói:

- Đừng bắt Nùng mỗ khó xử đó.

Gã thương nhân mếu máo nói:

- Nùng đại ca, tất cả sản nghiệp của Hà Dự này đã cống hết cho Thiên Phú lâu. Tôi biết nơi nào để về.

- Tự ngươi lo lấy.

Giã Bình vừa quay bước thì Hà Dự chồm lên.

- Nùng đại ca.

Giã Bình quay ngoắt lại nói:

- Hà Dự, không có ngân lượng, người muốn gì chứ? Muốn hưởng một đao của bốn đại gia ư?

Hà Dự biến sắc nói:

- Nùng đại ca, Hà Dự còn một thứ để có thể đem cầm cố được.

- Người chẳng còn nhà, chẳng còn ngân lượng thì còn cái gì để cầm cố chứ. Chẳng lẽ người định đem cầm cái mạng của người. Cái mạng của người chẳng đáng một nén bạc vụn thì ai mà cầm chứ. Chẳng lẽ lại đổi bạc để bùng về một con bạc như người.

Nùng Giã Bình khoát tay nói:

- Cút xéo khỏi mắt Nùng đại gia.

Hà Dự chồm tới nói:

- Nùng đại gia, Hà Dự còn một đứa con gái, nhan sắc cũng không đến nỗi nào. Nếu Nùng đại gia thấy ưng, Hà Dự sẽ đem ái nữ cầm cho đại gia.

Giã Bình hừ nhạt một tiếng nói:

- Người đem cầm cả con gái của mình à?

Hà Dự miễn cưỡng đứng lên. Y nhìn Giã Bình nói:

- Nếu Nùng đại gia thấy ái nữ của Hà Dự hẳn sẽ chấp nhận cho tôi cầm cố ngay.

Nùng Giã Bình nheo mày suy nghĩ rồi giả lã cười nói:

- ái nữ của người tên gì?

- Dạ, ái nữ Hà Dự tên là Hà Tiểu Thanh.

Giã Bình hất mặt:

- Bao nhiêu tuổi rồi?

- Năm nay vừa tròn mười bảy.

Giã Bình gật đầu:

- Dẫn ái nữ của người đến đây.

- Dạ, Hà Dự dẫn đến ngay để Nùng đại gia xem mặt.

Hà Dự bước nhanh ra khỏi Thiên Phú qua túp điểm bên đường. Một lúc sau y dẫn qua một thiếu nữ tuổi vừa tròn mười sáu mười bảy. Mặc dù nhan sắc của Tiểu Thanh Chưa đến tuổi dậy thì nhưng tiềm ẩn trong dung nhan của nàng là những nét đẹp xuất thần mà bất cứ ai thấy cũng phải ngẩn nhìn, cho dù không phải là họa nhân.

Giã Bình nhìn Tiểu Thanh từ đầu đến chân khẽ gật đầu.

Hà Dự mỉm cười nói với Tiểu Thanh:

- Thanh nhi, sao còn chưa bái kiến Nùng đại gia?

Tiểu Thanh nhìn Nùng Giã Bình nói:

- Tiểu Thanh bái kiến Nùng đại gia.

Nùng Giã Bình đặt tay lên vai Tiểu Thanh.

- Được lắm, bốn đại gia ưng mắt rồi đó.

Hà Dự khúm núm:

- Dạ, chỉ cần Nùng đại gia gia ân thì Tiểu Thanh đã có nơi tá túc. Hà Dự chẳng phải lo cho Tiểu Thanh nữa.

Giã Bình gật đầu:

- Người nói đúng, người chẳng cần phải lo cho Tiểu Thanh nữa. Kể từ bây giờ người chăm lo cho nàng là ta.

Giã Bình nắm tay Tiểu Thanh dẫn thẳng vào trong Thiên Phú lâu. Y bước đến nói nhỏ vào tai gã tài chủ.

Nghe Giã Bình nói mà đôi chân mày gã tài chủ giãn giãn. Gã thè lưỡi liếm mép. Giã Bình nói xong, gã tài chủ nhìn qua gã đại hán đứng bên nói:

- Người thay ta một lúc.

Gã đại hán khúm núm, ôm quyền xá:

Gã tài chủ theo Giã Bình vào trong hậu đường Thiên Phú lâu. Y dừng chân ngay ngưỡng cửa ngẩn nhìn Hà Tiểu Thanh rồi khẽ gật đầu quay lại nói với Giã Bình:

- Giao cho gã năm mươi lạng, bắt làm giấy điềm chỉ.

- Thừa vâng.

Giã Bình quay đi rồi, gã tài chủ mới vuốt nhúm râu mép bước thẳng đến mặt Tiểu Thanh. Y chắc lưỡi nói:

- Kể từ bây giờ cô nương sẽ là người nhà của Lâm Chí Tài đại gia. Nhất nhất đều phải nghe lời đại gia.

Tiểu Thanh miễn cưỡng gật đầu.

Chí Tài cười mỉm, vuốt má nàng. Tiểu Thanh hốt hoảng lùi bước. Nàng trở mắt nhìn Lâm Chí Tài. Chí Tài cười khà, phô cả hai chiếc răng cửa hô hốc. Y nói:

- Từ từ rồi Tiểu Thanh sẽ quen thôi. Nàng cứ Ở lại thư phòng này khi nào đóng cửa Thiên Phú lâu, ta sẽ lên gặp nàng.

Gã quay bước trở ra, khép cửa lại rồi bỏ đi thẳng xuống gian đại sảnh, đứng vào sòng xúc xắc Lâm Chí Tài nhìn Hà Dự. Y cười khẩy nói:

- Đại phú do thiên, tiểu phú do cần. Hà đại gia giờ đã có ngân lượng đầy đủ rồi, ắt sẽ đánh lớn để lấy lại những cái gì đã mất chứ.

Hà Dự gằn giọng nói:

- Đúng, Hà mỗ sẽ đánh lớn. Đại phú do thiên, tiểu phú do cần. Nếu trời phù độ ta thì Hà mỗ sẽ có cả tòa Thiên Phú lâu này của ngươi.

Lâm Chí Tài gật đầu ve râu nói:

- Khái khái, đúng là nam tử hán đại trượng phu. Lâm mỗ sẽ bồi tiếp Hà đại gia một ván duy nhất thôi.

Hà Dự gật đầu nói:

- Được Lâm Chí Tài bê đĩa và tô lên lắc liên tục. Trong khi y lắc thì mắt vẫn chăm chăm nhìn Hà Dự, miệng điểm nụ cười thỏa mãn, còn đôi chân mày không ngừng giãn ra lại nhú vào.

Y đặt bộ đồ xúc xắc xuống bàn nhìn Hà Dự nói:

- Mời Hà đại gia.

Hà Dự đặt luôn cả năm mươi lạng bạc vào cửa tài. Y quệt mồ hôi trán nhảm nói:

- Thần tài phù độ cho con.

Những con bạc vây quanh bàn căng mắt nhìn vào việc tô úp giấu ba hạt xúc xắc thẳm thì. Lâm Chí Tài nói:

- Giở tay lên.

Y toan mở tô thì Hà Dự thét lên:

- Khoan.

Chí Tài nhìn Hà Dự.

Hà Dự ôm hết số bạc chuyển qua cửa xỉu.

Chí Tài mỉm cười:

- Hà đại gia thay đổi ý nhanh quá.

Y mỉm cười rồi đặt tay vào tô cây. Chí Tài nói lớn:

- Khui đây.

Y chưa kịp mở thì Hà Dự lại thét lớn:

- Khoan.

Đôi chân mày của Lâm Chí Tài cau lại. Y gằn giọng hỏi:

- Hà đại gia lại đổi ý nữa à?

Hà Dự lau mồ hôi tuôn ra ướt đầm trán. Gã lưỡng lự, mặt đanh hăn lại. Y nhảm nói:

- Tài hay xỉu, tài hay xỉu.

Chí Tài lắc đầu:

- Chả lẽ chỉ có một nhúm bạc lẻ thế này mà Hà đại gia lại căng thẳng thế ư? Từ lâu Hà đại gia đã từng vung ngân lượng hàng trăm lạng như thế này mà. Sao hôm nay lại mất nhuệ khí thế chứ?

Hà Dự mím môi lau mồ hôi ướt đầm mặt rồi gật đầu nói:

- Không thay đổi nữa, đặt tất cả vào cửa xỉu. Khui đi nhanh lên.

Chí Tài mỉm cười. Hắn gằn giọng nói:

- Giơ tay lên.

Hà Dự rút tay ra khỏi số bạc đặt trên bàn. Chí Tài giở tô. Ba mặt nhất đỏ au hiện lên đập vào mắt Hà Dự, y tưởng chừng như cả Thiên Phú lâu sụp xuống.

Chí Tài thần nhiên nói:

- vận mạng của Hà đại gia đến thật rồi.

Gã thốt dứt câu thì Hà Dự cũng ngã lảo ra bất tỉnh, nhưng miệng vẫn còn lẩm nhảm:

- Hà mỗ mất tất cả rồi, không còn gì nữa. Mất tất cả rồi...

Nùng Già Bình lại xốc nách Hà Dự quẳng ra ngoài cửa. Lần này Hà Dự như kẻ cuồng tâm ngời lê dưới đất. Gã như không thể đứng lên được nữa mà cứ lê dần ra ngoài cửa Thiên Phú lâu.

Gã vừa lê vừa khóc than:

- ôi, ông trời sao dày dọa Hà Dự, ông trời sao không giúp con mà lại dày dọa con. Hà Dự, người đáng chết, người đáng chết.

Lão lê ra đến bên ngoài mới quì xôm lên, hướng về phía Thiên Phú lầu nói:

- Tiểu Thanh ơi, tha thứ cho cha, cha không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.

Tiểu Thanh ơi, cha đáng chết, đáng chết.

Hà Dự đứng lên thất thểu lê bước. Y vừa đi vừa nói:

- Ta đáng chết, ta đáng chết.

Hà Dự lê bước về phía dòng Hoàng Hà.

Y chỉ nghĩ đến cái chết trong tình cảnh này.

CÓ ai đó thộp vào vai Hà Dự. Hà Dự vẫn không màng đến thất thểu bước.

- Thúc thúc, đi đâu vậy.

- Ta đi tìm chỗ để chết.

Hà Dự nói, đầu không quay lại.

Đàm Vĩnh Hưng bước lên chặn ngang đường Hà Dự nói:

- Thúc thúc đi chết là sao?

Hà Dự nhìn Vĩnh Hưng, lão quệt nước mắt nói:

- Vĩnh Hưng, Hà Dự của người chẳng còn gì nữa. Đến ngay cả Tiểu Thanh, ta cũng bán vào Thiên Phú lầu.

Nghe Hà Dự thốt ra câu này. Đôi mắt Vĩnh Hưng tròn xoe tưởng chừng sắp lọt ra ngoài. Vĩnh Hưng miễn cưỡng hỏi:

- Hà thúc thúc nói sao. Thúc thúc đã bán Tiểu Thanh vào Thiên Phú lầu.

Hà Dự gật đầu nói:

- Ta có lỗi với mọi người. Bây giờ ta chỉ muốn chết mà thôi.

Vĩnh Hưng nghiêng răng nói:

- Đã bao nhiêu lần rồi, Vĩnh Hưng nói với thúc thúc đừng bao giờ đặt chân đến Thiên Phú lầu. Lần trước, Vĩnh Hưng đã giúp thúc thúc...

Hà Dự quì xuống, sụp lạy nói:

- Đàm công tử, xin giúp ta lần nữa để cứu Tiểu Thanh. Nếu người giúp ta lần nữa, ta thề sẽ xuất gia đầu Phật. Thiên Phú lầu không chỉ hại Hà Dự, mà có biết bao nhiêu người bị hại như ta rồi. Hà thúc thúc và Lâm Chí Tài vốn dĩ là bằng hữu nên ta mới rơi vào bẫy của hắn. Bây giờ Hà thúc thúc sáng mắt ra thì đã muộn rồi.

Vĩnh Hưng lắc đầu, buông một tiếng thở dài. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được. Vĩnh Hưng sẽ giúp Hà thúc thúc lần này nữa thôi. Nhưng người phải giữ lời, xuất gia đầu Phật. Xem như lần này Vĩnh Hưng giúp cho Tiểu Thanh muối muối.

Hà Dự sụp lạy như tể sao nói:

- Đàm công tử, Hà Dự mang ân công tử suốt đời.

- Thúc thúc đừng nói Đàm Vĩnh Hưng là ĐỒ vương đó. Vĩnh Hưng đã thề không bao giờ đụng đến thuật ĐỒ vương, nhưng chỉ vì thúc thúc buộc Vĩnh Hưng phải quay lại với những con xúc xắc.

Vĩnh Hưng hừ lạnh một tiếng rồi chấp tay sau lưng đi thẳng đến Thiên Phú lầu.

Vĩnh Hưng chậm rãi tiến vào trong tòa đại sảnh. Thêm năm sáu con bạc nữa bị Giã Bình xóc nách quăng ra ngoài. Trông họ thật là khốn khổ tội nghiệp.

Vĩnh Hưng bước vào tòa đại sảnh. Tất cả những con bạc không màng đến sự xuất hiện của chàng mà mãi miết vào những âm thanh lạo xạo phát ra từ bộ đĩa bát.

Vĩnh Hưng đến bàn của Lâm Chí Tài. Nhìn Lâm Chí Tài lắc xúc xắc mà thính nhĩ của Vĩnh Hưng giật nhẹ. Hai cánh môi mỏng điểm một nụ cười mỉm.

Chí Tài đặt bộ đĩa bát xuống bàn rồi lớn giọng nói:

- Giở tay lên, giở tay lên.

Những con bạc liền giở tay ra khỏi bàn.

Chí Tài mở cao chiếc bát cây bóng lưỡng, lại xướng:

- Nhà chủ lại thắng.

Giã Bình dùng cây cào, gom tất cả những ném bạc trên bàn vào hộc tủ.

Chí Tài lại lắc xúc xắc.

Vĩnh Hưng bước vào bàn, nhìn Chí Tài nói:

- Tại hạ muốn đặt lớn.

Lâm Chí Tài nhìn chàng nói:

- Mời công tử.

Vĩnh Hưng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Có người nào muốn theo với tại hạ để phát tài không.

Những con bạc nhìn Vĩnh Hưng với ánh mắt ngờ ngờ. Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Các vị không tin thì cứ tự nhiên theo ý của các vị. Tại hạ không dám ép.

Vĩnh Hưng nói xong, lấy một nén vàng đặt vào cửa tài. Chàng nhìn Chí Tài nói:

- Mời tài chủ.

Những con bạc căng thẳng chờ đợi. Lâm Chí Tài mỉm cười nói:

- Công tử hy vọng có được may mắn của thần tài.

Y nói xong giở cao chiếc bát cây rồi xướng:

- Ba mặt nhất, nhà chủ thắng.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Tài chủ nhìn lại xem người thắng hay thua.

Chí Tài nhìn xuống bàn thấy thỏi vàng nằm đúng vào cửa ba mặt nhất. Y trở mắt nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Hê, sao lạ vậy. Rõ ràng công tử...

Cười nhếch mép, Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ đổi ý trước khi tài chủ mớ bát.

Lâm Chí Tài thở hắt ra một tiếng:

- Thôi được, xem như ta thua công tử ván này.

Giã Bình miễn cưỡng lấy mười nén vàng thỏi đẩy qua tay Vĩnh Hưng. Lâm Chí Tài nói:

- Công tử đặt tiếp chứ.

- Tất nhiên rồi.

Hai cánh môi đầy của Lâm Chí Tài mím lại nói:

- Được Y lại lắc hột xúc xắc rồi đặt bát đĩa xuống bàn, gần giọng nói:

- Tất cả mọi người nghe đây, chỉ được đặt một lần thôi, không được đổi ý.

Đôi chân mày của Vĩnh Hưng nhướn cao lên. Chàng đặt một nén bạc vào cửa tài, chờ cho Lâm Chí Tài đặt tay lên bát cây mới gần giọng nói:

- Tài chủ đừng buông tay ra.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa dồn tất cả số ngân lượng vào cửa xỉu. Thế là mọi người ùn ùn đặt theo chàng. Cả một khối ngân lượng không lồ đặt cược vào cửa xỉu.

Đến lúc này mặt của Chí Tài không còn vẻ bình thản nữa, mà thay vào là những nét căng thẳng tột cùng. Thậm chí trán gã đã rườm mồ hôi lấm tấm.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Mời tài chủ.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Chí Tài nhìn qua Giã Bình. Gã Nùng Giã Bình toan đặt tay xuống bàn thì đã bị chiếc quạt của Vĩnh Hưng đỡ lấy.

- Hê, các hạ đừng làm thế.

Giã Bình bặm môi rút tay lại.

Nhìn thẳng vào mặt Lâm Chí Tài, Vĩnh Hưng gần giọng nói:

- Đàm công tử không thích người ta qua mặt mình đâu. Mời tài chủ.

Lâm Chí Tài miễn cưỡng mở bát. MỒ hôi tuôn ra ướt đầm mặt Chí Tài khi gã miễn cưỡng nói:

- Mặt xỉu.

Mặt Giã Bình đanh lại, gã miễn cưỡng lấy ngân lượng đẩy về phí Vĩnh Hưng.

Chí Tài lau mồ hôi rồi quay bỏ đi, nhưng Đàm Vĩnh Hưng gọi giật lại:

- Tài chủ...

Chí Tài quay lại:

- Đàm công tử muốn gì?

- Thiên phú đang hộ mệnh cho tại hạ, sao tài chủ lại bỏ đi chứ?

- Sẽ có người khác đến tiếp Đàm công tử. Hay Đàm công tử định theo ta đến cùng?

Điềm nụ cười mỉm, Vĩnh Hưng đẩy tất cả số ngân lượng vừa thắng cuộc về phía các Con bạc. Chàng vừa đẩy vừa nói:

- Có lẽ tại hạ nên theo tài chủ đến cùng.

- Vậy, mời công tử.

Vĩnh Hưng bỏ bàn xúc sắc theo Lâm Chí Tài. Những con bạc khác đang nhìn theo chàng với ánh mắt hối tiếc. Lâm Chí Tài đi với Vĩnh Hưng vào hậu đường Thiên Phú lầu Y vừa đi vừa hỏi:

- Đàm công tử từ đâu đến?
- Tài chủ hỏi như thế có lợi gì không mà hỏi?
- Lâm mỡ hỏi để biết công tử ở đâu, đăng...

Y vừa bước qua ngưỡng cửa thư sảnh thì bất giác quay nửa bộ, cùng với động tác đó trong tay xuất hiện một dao, đâm thẳng vào đan điền Vĩnh Hưng. Chiêu thức của Lâm Chí Tài quả là tàn nhẫn và hoàn toàn bất ngờ, vừa xuất thủ vừa nói:

- Tổng tiền xác người về quê.

Những tưởng đầu lưỡi mật dao sẽ tước cái mạng của Vĩnh Hưng, nhưng ngọn thiết phiến còn nhanh hơn cả lưỡi mật dao của Lâm Chí Tài. Nó xòe ra hứng lấy mũi mật dao, rồi gạt phắt qua bên. Đồng thời với thủ pháp đó thì Trảo công của Vĩnh Hưng đã đặt vào yết hầu Chí Tài.

- Công tử...
- Mặt Lâm Chí Tài biến sắc.

Nhìn Chí Tài, Vĩnh Hưng gần giọng nói:

- Tại hạ không giết người, nhưng nếu cần cũng có thể giết người. Người đầu tiên tại hạ lấy mạng tại Hàm Đan trấn có thể là Lâm tài chủ.

Chàng nói vừa dứt câu thì một giọng nói thanh tao cất lên:

- Giết y, Đàm huynh chẳng lợi ích gì. Nếu Lâm tài chủ chết bởi tay huynh thì mục đích của huynh e không thực hiện được.

Đàm Vĩnh Hưng từ từ hạ Trảo công xuống, đồng thời gạt mật dao của Chí Tài qua bên.

- Túc hạ còn may mắn đó. Phàm những kẻ dẫn thân vào đồ đen thì chẳng có tâm để thương người đâu.

Không biết câu nói đó Vĩnh Hưng nói ai nhưng Lâm Chí Tài lại im lặng, mà người đáp lời chàng lại là Lam Tiểu Yến.

- Kẻ dẫn thân vào nghiệp đồ đen thì chẳng có tình người, nhưng kẻ chối bỏ nghiệp đó lại quá ư nặng tình nhân thế.

Vĩnh Hưng quay lưng nhìn lại. Chàng và Lam Tiểu Yến đối mặt với nhau.

Tiểu Yến ra dấu cho Chí Tài lui bước.

Chờ cho Chí Tài ra khỏi thư phòng, Tiểu Yến mới nói:

- Những tưởng đầu ĐỒ vương Đàm Vĩnh Hưng công tử sẽ không bao giờ đặt chân đến những sông đen đỏ. Không ngờ cái nghiệp thiên phú của công tử vẫn âm ỉ trong tâm tưởng người.

- Tại hạ không có ý đến Thiên Phú lầu để tìm ngân lượng.

- Vậy vì lý do gì ĐỒ vương đến Thiên Phú lầu? Không vì thử thời vận đồ đen của mình à?

- Không.

- Thế vì thứ gì nào?

- Vì tình nhân thế như Lâm cô nương nói.

Đôi chân mày của Tiểu Yến cau hấn lại.

- Vì nhân tình thế thái ư? Mạn phép hỏi Đàm công tử, ai đã khiến công tử quay lại với nghiệp thiên phú ĐỒ vương.

- Hà Tiểu Thanh.

Lam Tiểu Yến tròn mắt nhìn chàng như ngỡ mình đã nghe nhầm câu nói của Vĩnh Hưng.

- Đàm công tử vì một ả nha đầu.

- Làm tiểu thư có lạ lắm không?

- Quả là một điều lạ lùng đó.

- Nếu Lam cô nương có thể lệnh được cho Lâm Chí Tài tài chủ thả Hà Tiểu Thanh thì tại hạ sẽ không đến Thiên Phú lầu nữa.

Tiểu Yến gạt đầu nói:

- Được, Tiểu Yến sẽ sai tài chủ thả Tiểu Thanh cô nương và còn trả lại cho Hà Dự ngôi nhà của hần nữa. Thậm chí còn tạm đóng cửa Thiên Phú lầu, nếu Đàm công tử đến lầu thuyền tối nay.

- Trên lầu thuyền không có nghiệp đen đỏ chứ?

- Nơi nào ĐỒ vương Đàm Vĩnh Hưng đến mà không có những con xúc sắc thì nơi đó đúng là không phải nơi để ĐỒ vương đến.

Tiểu Yến mỉm cười nhìn Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng gạt đầu nói:

- Được, tại hạ sẽ đến.

Canh bạc định mệnh

Đêm xuống, tuyết càng dày đặc như thể muốn nhuộm trắng cả bầu trời đêm, nhưng Đàm Vĩnh Hưng vẫn lặng lẽ rảo bước, đội tuyết hướng về dòng Hoàng Hà. Chàng đến bên Hoàng Hà thì đã thấy chiếc lâu thuyền của Tiểu Yến đã chờ ở đó từ bao giờ.

Tiểu Yến đứng trên mạn thuyền cầm đèn lồng.

Vĩnh Hưng đứng dưới bến nhìn lên nói:

- Lam cô nương chờ tôi hả?
- Tiểu Yến không chờ ai khác ngoài ĐỔ vương Đàm công tử.
- Chờ tại hạ Lam cô nương không biết lạnh à.
- Khách không sợ tiết trời gió rét thì chủ sao lại lạnh được chứ.

Vĩnh Hưng chậm rãi bước theo cầu thang lên mạn thuyền. Chàng đứng cạnh Tiểu Yến, nhìn những bông tuyết trắng đậu trên hai bờ vai nàng.

Tiểu Yến nhìn Vĩnh Hưng.

- Tuyết đơm trắng tóc công tử.
- Chúng cũng đậu trên hai bờ vai của tiểu thư.

Hai người cùng mỉm cười.

Nàng nói:

- Mời công tử.

Vĩnh Hưng gật đầu.

Hai người bước vào khoang thuyền. Giữa khoang thuyền đại yến đã được bày sẵn.

Tiểu Yến mời Vĩnh Hưng yên vị, rồi chuốc rượu từ bình rượu đặt trên bếp than hồng.

Nàng vừa chuốc rượu vừa nói:

- Trong tiết trời giá buốt nhu thế này, Đàm công tử chắc thích uống rượu hâm nóng chứ?
- Rượu đã được hâm, hẳn cô nương là người sành ẩm tửu.
- Công tử quá khen.

Nàng bưng chén nói tiếp:

- Hy vọng chén rượu nóng này sẽ sưởi ấm Đàm công tử.
- Bước vào khoang thuyền của Lam cô nương tại hạ đã thấy ấm.

Miệng thì nói thế nhưng Vĩnh Hưng vẫn bưng chén rượu của mình.

Hai người cùng uống cạn số rượu Tiểu Yến chuốc ra. Đặt chén xuống cuối bàn, Vĩnh Hưng nói:

- Đùng là hảo tửu.

Chàng nhìn nàng khẽ gật đầu nói:

- Rất ngon. Chắc không dễ gì tìm được ở các tửu lâu trong thiên hạ. Cho dù cho thiên hạ đệ nhất lâu.
- Công tử nói rất đúng. Đây là tinh rượu sau cùng, duy nhất còn lại trên thế gian này để đãi công tử. Uống hết tinh rượu này xem như Giai nhân tửu sẽ tuyệt tích khỏi giang hồ.

Đôi mắt tinh anh của Vĩnh Hưng nhường lên.

- Đây là giai nhân tửu ư?

Lam Tiểu Yến gật đầu nói:

- Đúng là Giai nhân tửu, chỉ còn đúng một vò duy nhất thôi. Tiểu Yến tin rằng công tử không chê nó.
- Được uống Giai nhân tửu là một điều vô cùng hạnh phúc, tại hạ nào dám chê. Chỉ sợ - Công tử sợ gì?
- Tại hạ sợ sau khi uống xong Giai nhân tửu sẽ biến thành kẻ tương tự giai nhân, mà chẳng bao giờ được gặp lại lần nữa. Phàm kẻ tương tự mà không gặp được người tri kỷ thì sầu khổ biết chừng nào.
- ĐỔ vương Đàm công tử không phải là một kẻ si tình chứ?
- Nhất định rồi, nhưng có thể là người tương tự Giai nhân tửu.
- Thà là kẻ tương tự còn hơn mãi mãi chẳng bao giờ được diện kiến tri nhân. Không gặp được tri nhân thì mãi mãi chỉ là người cô độc. Đàm công tử muốn là người tương tự hay kẻ cô độc?
- Cả hai tại hạ đều không muốn, nhưng để chọn thì được làm người tương tự vẫn hơn.
- Thế là Lam Tiểu Yến phải mời Đàm huynh uống chén rượu thứ hai, để người mau trở thành người tương tự.

Tiểu Yến chuốc rượu vào chén của Vĩnh Hưng. Bưng chén rượu, nhìn Tiểu Yến, Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ không thích biến thành kẻ tương tự một mình. Như thế cô độc lắm.

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Mời huynh.

Hai người cùng dốc rượu rồi đặt chén xuống sàn thuyền.

Vĩnh Hưng nói:

- Trên cuộc đời này, ngoài Đàm Vĩnh Hưng ra còn ai được may mắn uống Giai nhân tử Của cô nương không?

Tiểu yến lắc đầu:

- Không. Đây là vò rượu sau cùng còn lại và chỉ mới có một Đàm Vĩnh Hưng ĐỔ vương mà thôi.

- Nếu tại hạ là chủ nhân của vò rượu Giai nhân tử thì chẳng giờ biểu không cho ai mà không có điều kiện. Tại hạ đã uống Giai nhân tử của cô nương rồi, vậy chẳng hay cô nương muốn đòi hỏi gì nơi tại hạ?

Tiểu Yến mỉm cười nói:

- Thế Tiểu Yến đòi hỏi gì nơi công tử sao?

- Nhờ tại hạ làm một chuyện gì đó ngoài tầm sức của cô nương.

- Bất cứ ai cũng nghĩ như công tử. Nhưng Tiểu Yến lại có một đề nghị lớn.

- Không phải đề nghị mà đúng ra là một yêu cầu. Phải không?

- Đàm huynh nghĩ sao cũng được. Nhưng sau khi uống hết vò rượu này, Tiểu Yến muốn Đàm huynh đánh cuộc đồ xúc sắc với một người.

Đôi chân mày của Vĩnh Hưng nhíu hằn lại:

- ĐỒ xúc sắc?

- Đàm huynh lạ lắm ư?

- Lam cô nương đừng quên, mặc dù tại hạ không muốn mình là ĐỔ vương, nhưng nghệ thuật đồ bát của tại hạ thì có thể nói chỉ có người bằng chứ không có kẻ hơn.

- Thế thì cuộc đánh cược này càng thú vị hơn.

- Cô nương làm cho tại hạ cao hứng vô cùng. ĐỒ bát thì phải có đánh cược, nhưng có lẽ cô nương sẽ đem cái đầu của tại hạ ra cược.

- Tiểu Yến khoan nói đến đánh cược cái gì, nhưng trước hết phải dùng cạn tỉnh rượu này đã.

Đàm Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Tại hạ không bỏ phí Giai nhân tử đâu.

Chỉ tỉnh rượu hâm hấp nóng, Vĩnh Hưng nói:

- NÓ đã thuộc về tại hạ rồi chứ?

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Ngoài Đàm công tử ra chẳng ai được uống nó cả.

- Thế thì tốt, tại hạ chẳng phải là người khách sáo.

Bưng tỉnh rượu, Vĩnh Hưng ngửa cổ tu ừng ực. Khi đặt xuống thì trong chẳng còn lấy một giọt.

Nhìn Tiểu Yến, Vĩnh Hưng khách sáo nói:

- Cô nương miễn thứ.

- Thấy Đàm công tử uống rượu, Tiểu Yến cảm thấy men nồng rạo rực trong huyết quản Phàm công tử uống rượu mà để cho kẻ khác phải nao nao, thì từ lượng của người đã đạt đến cảnh giới thoát phàm rồi đó.

- Cô nương nói quá. Tại hạ chẳng muốn trở thành tuý tiên đâu.

Tiểu Yến mỉm cười. Nàng từ tốn nói:

- Đàm công tử là ĐỔ vương hẳn biết luật của cuộc chơi.

Vĩnh Hưng im lặng.

- Cô nương muốn đánh cược gì nào. Đừng nghĩ tại hạ giống như gã Hà Dự. Tại hạ đã từng là con bạc như Hà Dự nhưng hôm nay thì lại rất căm thù những hạt xúc sắc.

- Công tử đã thấy Hà Dự rồi đó, và người có thể thua như Hà Dự.

- Tại hạ không muốn mình là ĐỔ vương, nhưng tuyệt nhiên không thể thua tiểu thư bằng ba hạt xúc sắc được.

- Người đánh cược với công tử không phải là Tiểu Yến.

- Ai cũng được.

- Nếu công tử thấy người đó mà rút lại lời thì sao.

- Rất tiếc tại hạ không thể trả lại cho cô nương vò rượu Giai nhân tử vốn đã uống hết rồi. Ngoại trừ có vò rượu thứ hai thuộc về Đàm Vĩnh Hưng.

Tiểu Yến lắc đầu nói:

- Không có vò rượu thứ hai dành cho công tử đâu.

- Nếu không có thì tại hạ đành phải đánh cược thôi. Mong rằng thuật đồ xúc sắc của tại hạ không quá kém cỏi để cô nương phải xem thường.

- Không một ai dám xem thường ĐỔ vương Đàm Vĩnh Hưng.

Tiểu Yến vừa nói vừa kéo chiếc rèm lên. Người ngồi sau tấm rèm với bộ mặt khắc khổ, đôi mắt thâm quầng, đôi lông mày nhô cao biểu lộ cá tính cứng cỏi và cương nghị.

Vĩnh Hưng vừa thấy người đó, mặt giãn ra, chân mày nheo lại tưởng như không tin vào mắt mình. Y ngập ngừng nói:

- Các hạ đây là...

Người kia cất tiếng ồn Ồn:

- Thảm Mộc Phong.

Đôi chân mày của Vĩnh Hưng nhíu lại.

- Thảm Mộc Phong? Quả là chuyện không ngờ được. Những tưởng đầu Thảm Mộc Phong tôn giá đã vĩnh viễn chôn chôn dưới tuyết vực, không ngờ tôn giá vẫn còn tồn tại trên đời này.

- Thảm mộc phải trả cho cuộc truy sát kia bằng hai chân của mình.

Y vừa nói vừa vén vạt áo trước, để lộ hai ống quần bay phất phới.

Vĩnh Hưng nói:

- Tôn giá đã trở thành phế nhân.

- Không sai.

Vĩnh Hưng hỏi:

- Chuyện ân oán giang hồ giữa Thảm tôn giá và bảy đại phái cùng mười ba bang hội, tại hạ không xen vào. Hôm nay tôn giá quay lại đây chắc là để trả thù mối hận năm xưa.

Đừng kéo tại hạ chen vào chuyện ân oán của tôn giá.

- Thảm mộc chẳng kéo ĐỔ vương vào chuyện ân oán của mình, mà chỉ muốn đánh cược với tôn giá. Đánh cược bằng những con xúc sắc.

- Đánh cược.

Vĩnh Hưng nheo mày suy nghĩ rồi nói:

- Thảm tôn giá hẳn đã có sự chuẩn bị từ trước. Và biết Đàm Vĩnh Hưng sẽ đến phó hội với tôn giá trên chiếc lầu thuyền này.

- Đúng. Và Thảm mộc còn biết cá tính của ĐỔ vương. Chắc chắn ĐỔ vương sẽ chẳng bao giờ nói cho ai biết, Thảm Mộc Phong đã quay lại võ lâm từ cõi chết.

Vĩnh Hưng nhún vai nói:

- Tại hạ đâu muốn tôn giá sẽ rơi vào kiếp họa diệt thân. Thế Thảm tôn giá định đánh cược với tại hạ những gì nào?

Nhìn Vĩnh Hưng, Thảm Mộc Phong khẽ gật đầu:

- Nếu ĐỔ vương thắng Thảm mộc, ĐỔ vương muốn ta làm gì cũng được. Kể cả chuyện bắt ta nhảy xuống dòng Hoàng hà. Ngược lại, ĐỔ vương phải làm cho Thảm mộc một chuyện.

- Đừng bắt tại hạ phải dâng nạp thủ cấp của bảy vị trưởng môn và mười ba vị bang chủ võ lâm đó. Chuyện đó quả là ngoài sức của Đàm Vĩnh Hưng.

- Đánh cược thì chẳng ai đặt cược ngoài khả năng của họ. Đó là qui luật của cuộc chơi.

Vĩnh Hưng nói theo:

- Tại hạ chẳng bao giờ quên qui luật đó. Nên mới đặt trước.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như tại hạ thắng Thảm tôn giá mà đòi Tiểu Yến cô nương đây đi theo tại hạ, không biết tôn giá còn có ai lo cho tôn giá nữa không?

Thảm Mộc Phong nhìn Tiểu Yến, nghiêm giọng nói:

- Hà Dư dám đem ái nữ của mình cầm cố cho Thiên Phú lâu thì Thảm mộc cũng sẽ đem hồng nhan tri kỷ của mình giao cho Đàm túc hạ để được đánh cược một ván trong cuộc đời này.

Vĩnh Hưng nheo mày nói:

- Cái giá của cuộc đồ bát này cũng khá lý thú. Nếu Thảm tôn giá đã quyết định thì Đàm mỡ cũng không từ chối. Nhưng tôn giá nên biết Đàm Vĩnh Hưng là ĐỒ vương đấy nhé - Thảm mỡ và túc hạ sẽ đồ bát bằng sự công bằng.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Nghiệp đồ đen thì chẳng có gì là công bằng cả. Thắng thì thắng thua thì thua.

- Thắng thì thắng thua thì thua. Trong suốt thời gian giam mình dưới tuyết vực Đoạn Hồn cốc, Thảm mỡ đã luyện đồ bát, và bây giờ mới nghiệm ra nghệ thuật cao minh của ĐỒ vương. Cuộc đời Thảm mỡ cũng như vậy thôi. Thắng thì thắng thua thì thua.

Thảm Mộc Phong nhìn Tiểu Yên.

Như hiểu ý nghĩa qua cái nhìn của Thảm Mộc Phong, Tiểu Yên bưng ra chiếc tô bằng ngọc lưu ly đặt trước mặt Vĩnh Hưng. Trong chiếc tô có sẵn ba hạt xúc sắc bằng ngọc óng ánh sắc bảy màu bởi phản chiếu ánh sáng từ những giá bạch lập.

Nhìn ba hạt xúc sắc, Vĩnh Hưng buột miệng nói:

- Tôn giá có được bộ xúc sắc này hẳn phải bỏ ra rất nhiều công phu.

- Không ít thời gian, nhưng nó đủ để cho ĐỒ vương và Thảm mỡ đánh cược với nhau bằng ba hạt xúc sắc đó chứ?

- Không bỏ công.

Vĩnh Hưng cầm ba hạt xúc sắc đưa lên trước mắt ngắm nhìn. Ba hạt xúc sắc bằng ngọc lưu ly phản chiếu ánh sáng từ hai giá bạch lập. trông như ba hạt ngọc trai tỏa sắc màu tuyệt đẹp.

Vĩnh Hưng bu ộc miệng khen:

- Đẹp thật! Tại hạ đã từng là con bạc khát nước cháy cổ nhưng chưa bao giờ thấy được những hạt xúc sắc đẹp như thế này. Cầm ba hạt xúc sắc này lên, tại hạ đã cảm thấy cao hứng vô cùng.

- Thảm mỡ thua xin được tặng bộ đồ bát này cho túc hạ. Ngược lại, Thảm mỡ sẽ hủy nó trước mặt túc hạ.

- Nếu Vĩnh Hưng đoán không lầm, Thảm tôn giá đã bỏ ra chí ít cũng ba năm trời, thắng sao lại hủy nó.

- Vì nó sẽ đi cùng cái tên của ĐỒ vương.

Mặt Vĩnh Hưng đanh lại khi nghe câu nói đó thốt ra từ miệng của Thảm Mộc Phong.

Vĩnh Hưng hỏi lại Thảm Mộc Phong:

- Tại hạ đã lâu không còn nghĩ tới ngoại danh ĐỒ vương. Còn tôn giá vẫn nghĩ tại hạ là ĐỒ vương sao?

- Còn Đàm Vĩnh Hưng thì còn ĐỒ vương. Thảm mỡ chỉ có một ý niệm duy nhất đó mà thôi.

Vĩnh Hưng nhìn thẳng vào mắt Thảm Mộc Phong nói:

- Chúng ta vào cuộc được rồi.

- Thảm mỡ đang chờ nghe câu này.

Vĩnh Hưng nghiêm giọng nói:

- Một ván hay ba ván.

- Một ván duy nhất thôi.

- Được, một ván. Cách chơi của tôn giá thế nào. Tài hay xỉu?

- Nếu Thảm mỡ chọn thì túc hạ đồ trước và ngược lại. Công bằng chứ?

Thảm Mộc Phong cất giọng trầm trầm, nói thật chậm như thể đang bước vào một cuộc đấu sinh tử với một đối phương ngang tài, ngang sức thậm chí hơn y một chiêu hoặc chí ít cũng nửa chiêu.

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Rất công bằng. Tại hạ cho Thảm tôn giá chọn cách chơi.

- Thảm mỡ chọn xỉu.

Đàm Vĩnh Hưng cười khẩy nói:

- Thảm tôn giá chẳng còn cơ hội để thắng Đàm mỡ.

- Cuộc đồ bát năm xưa tại kinh thành, Đàm túc hạ đã trở thành ĐỒ vương, Thảm mỡ có dự lăm. Bây giờ phải nói trong thế gian này chẳng còn người thứ hai là đối thủ của Đàm Vĩnh Hưng, nhưng không biết hôm nay, sau một thời gian Đàm túc hạ xa rời những con xúc sắc, có còn giữ được phong độ như hồi đó không?

- Tại hạ đã quen với những con xúc sắc và chúng rất biết nghe lời Đàm mỡ.

- Nếu chúng biết nghe lời túc hạ thì Thảm Mộc Phong phải chịu cảnh cô đơn và mất bộ đồ bát đã dày công mài giũa dưới tuyết vực.

- Có lẽ vậy Mộc Phong nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Mời Đàm túc hạ.

- Vĩnh Hưng mạn phép.

Vĩnh Hưng cầm ba hạt xúc sắc lên vò trong lòng bàn thủ. Y nhìn Thảm Mộc Phong mỉm cười nói:

- Không ngờ tôn giá có thể mài giũa ba hạt xúc sắc đều như thế này. Để làm được điều đó hẳn Thảm tôn giá phải là người có ý chí và sự cường thịnh làm bằng được bất kể thời gian.
- Dưới tuyệt vực không có thời gian mà chỉ có ý chí của người phải sống để quay lại với giang hồ. Nhưng không phải là một Thảm Mộc Phong mười năm trước, mà là của một Thảm Mộc Phong mười năm sau.

Vĩnh Hưng buột một tiếng thở dài:

- Thảm Mộc Phong bây giờ không kiêu ngạo, không hung tợn, nhưng sẽ là nỗi khiếp đảm của võ lâm.
- Mong sao Đàm túc hạ nghĩ đúng mà không nói cho ai biết.
- Võ lâm không thuộc về Đàm Vĩnh Hưng.

Nói dứt câu, Vĩnh Hưng quăng ba hạt xúc sắc lên cao cùng một lúc, nhưng khi rơi xuống lại rơi tuần tự từng hạt một. Hạt thứ nhất vừa đứng yên lộ mặt nhất thì hạt thứ hai nhẹ nhàng đáp lên trên như một cánh bướm, rồi đến hạt thứ ba. Ba hạt xúc sắc nằm Chồng lên nhau, chỉ lộ một mặt duy nhất đó là mặt nhất.

Thảm Mộc Phong nhìn vào tô ngọc lưu ly nói, - Nhất điểm hồng. Túc hạ vẫn như hôm nào. Nhất điểm hồng, chỉ có ĐỒ vương mới thấy ba hạt xúc sắc thành nhất điểm hồng. Đúng là ĐỒ vương.

Thảm Mộc Phong ôm quyền xá:

- Bội phục, bội phục.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Tại hạ thì chẳng thấy bội phục tí nào với cái trò đồ xúc sắc này. Ai cũng có thể làm được, và còn hơn cả tại hạ nữa.

- Thảm mỡ sẽ cố gắng làm hơn thế nữa để giành phần thắng trong cuộc đồ đen này.

Thảm Mộc Phong hót ba hạt xúc sắc trong tô.

- Đến lượt Thảm mỡ đây. Cầu mong thiên địa phù trợ cho Thảm mỡ bước đầu quay lại võ lâm giang hồ.

Lời còn đọng trên miệng, Thảm Mộc Phong cũng dụng đúng động tác của Vĩnh Hưng, thấy ba hạt xúc sắc lên cao, rồi tuần tự từng hạt xúc sắc rơi xuống. Ba hạt xúc sắc cũng chồng lên chẳng khác gì Vĩnh Hưng đã làm, nhưng như thế thì Thảm Mộc Phong chỉ có hai cửa hòa và bại. Những tưởng đầu mặt nhất sẽ hiện ra nhưng ba hạt xúc sắc kia quay tít như chiếc bông vụ không chịu dừng lại.

Thảm Mộc Phong đặt nhẹ ngón tay xuống sàn thuyền. Cây cột xúc sắc trong chiếc tô ngọc lưu ly vụt lên cao rồi đổi ngược đầu mà ba hạt xúc sắc vẫn dính chặt lấy nhau. Hạt xúc sắc cuối cùng trên đỉnh là hạt xúc sắc thứ nhất nằm dưới đáy, nhưng giờ chẳng còn nút nào nữa mà nó đã nhẵn lỳ.

Đôi chân mày Vĩnh Hưng cau lại nói:

- Không có điểm nào.

Vĩnh Hưng nhìn lại Thảm Mộc Phong nói:

- Tại hạ thật là may mắn được gặp Thảm tôn giá.

Mặt Thảm Mộc Phong sa sầm. Y nghiêm giọng hỏi:

- Túc hạ đã thua sao lại cho mình may mắn?

- Tại hạ thua. Đúng, thắng thì thắng, thua thì thua. Tại hạ đã thua thì từ nay ngoại danh ĐỒ vương đã thuộc về Thảm Mộc Phong tôn giá. Rất tiếc không còn hảo tửu để tại hạ chúc mừng tôn giá.

Thảm Mộc Phong nghiêm giọng nói:

- Cuối cùng thì túc hạ cũng đã nhận thua.

- Tại hạ đã thua, tôn giá muốn tại hạ làm gì nào?

- Thế là Thảm Mộc Phong đã chính thức quay lại võ lâm giang hồ. Lần quay lại này, Thảm mỡ sẽ cho bày đại môn phái cùng mười ba bang hội biết Thảm mỡ đem những thứ gì từ dưới tuyệt vực lên.

Vĩnh Hưng nhìn Mộc Phong nói:

- Lời của tôn giá khiến cho tại hạ cảm nhận sắp có một trận phong ba bão táp cuốn trôi tất cả mọi thứ trên cõi đời này.

Thảm Mộc Phong hạ rèm xuống.

- NÓ sẽ đến và đang sắp đến. Còn điều mà Thảm mỡ buộc túc hạ phải làm, và làm bằng được là phải cứu Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng khỏi thiên lao của Thiếu Lâm tự.

Nghe Thảm Mộc Phong phán câu này, mặt Vĩnh Hưng sa sầm hẳn lại. Chàng hỏi lại Thảm mộc Phong:

- Thảm tôn giá biết Đoạn hồn tử kiếm là kẻ say kiếm đến độ biến thành cuồng nhân vì kiếm. Sao lại cứu y ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm? Nếu ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm thì kiếm của y sẽ tiếp tục vấy máu tanh.

- Túc hạ không cần biết lý do gì Thảm mỗ cứu Đoạn hồn tử kiếm. Túc hạ chỉ nên biết một điều duy nhất. Một điều duy nhất đó là người đã thua Thảm Mộc Phong trong cuộc đò đen hôm nay. Ta và túc hạ đã đánh cược với nhau. Ta tin túc hạ là người không bội ngôn, nuốt lời.

Tầm rèm khép lại như thể Thảm Mộc Phong không muốn bồi tiếp Đàm Vĩnh Hưng nữa.

Lam Tiểu Yến nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Đàm công tử, rượu đã hết, cuộc đò đen cũng đã tàn và phân biệt rõ ai thắng ai thua. Chẳng còn gì để níu chân công tử cả.

Vĩnh Hưng miễn cưỡng đứng lên. Chàng chần chừ một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Tại hạ phải đưa Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm tự Tiểu Yến gật đầu nói:

- ĐÓ là cái giá mà Đàm công tử đã đặt cược.

Thở ra, Vĩnh Hưng nói:

- Khi đưa hấn ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm, Vĩnh Hưng xem như đã trả xong cái giá của cuộc đò đen đêm nay.

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Đúng.

- ĐƯỢC Thảm tôn giá sẽ nhận được Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Vĩnh Hưng rời khoang thuyền xuống bến Hoàng hà. Chiếc lầu thuyền từ từ rời bến.

Đứng trên bờ Vĩnh Hưng dõi mắt nhìn theo chiếc lầu thuyền cho đến khi đã mất hút vào màn sương tuyết chẳng còn thấy bóng, thấy dáng nữa.

Vĩnh Hưng lững thững rời bến thuyền với ý nghĩ trong đầu:

- Thảm Mộc Phong sẽ làm gì với Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Hồi 4

Đoạn hồn tử kiếm

- Tại hạ Đàm Vĩnh Hưng tham kiến Huyền Không đại sư.

Huyền Không đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thiện tai, thiện tai. Bần tăng xin hỏi Đàm thí chủ lên Thiếu Lâm để viếng kim thân Phật tổ hay có chuyện gì nữa không?

- Tại hạ không có ý lên Thiếu Lâm tự để làm kinh động các vị cao tăng, nhưng khốn nỗi, tại hạ đã thua một canh bạc rất lớn, buộc phải đến Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật. Bần tăng không hiểu ý của thí chủ. Thí chủ thua một canh bạc tìm đến Thiếu Lâm, chẳng hay có mục đích gì?

- Tại hạ đến để thỉnh nguyện cao tăng cho mượn Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Mặt Huyền Không đại sư đánh hắt lại với những nét vừa ngạc nhiên vừa bối rối.

- Thí chủ mượn Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Thản nhiên gật đầu, Vĩnh Hưng nói:

- Không có Giang Hùng, tại hạ chẳng biết lấy gì để trao cho người ta.

- A di đà Phật. Thí chủ đừng bồn chồn với bần tăng. Thí chủ nói đến Giang Hùng thì hẳn biết y là người thế nào rồi, bần tăng không nói lại. Kiếm của y đã vậy máu đông loại, nay bị giam trong thiên lao Thiếu Lâm đang sám hối, bần tăng không thể giao Giang Hùng cho thí chủ.

- Đại sư, tại hạ chỉ mượn thôi chứ đâu có nói sẽ giải thoát cho Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng. Nếu đại sư không cho mượn, tại hạ đành phải thất lễ với Thiếu Lâm.

Lời vừa dứt trên miệng, Đàm Vĩnh Hưng bất ngờ xuất thủ. Ngọn thiết phiến, nhanh hơn một cái chớp mắt điểm tới ba mươi sáu đại huyết trên pháp thể của Huyền Không đại sư mà không biết đâu là hư đâu là thực.

Huyền Không đại sư bối rối, buộc phải thôi bộ, thi triển Giáng long thập bát chưởng, tuyệt kỹ công phu của Phật môn hưng thịnh, đỡ thẳng vào thiết phiến của đối phương.

Chiếc quạt xòe to hứng lấy đạo pháp không chưởng Giáng long thập bát thức.

"âm..." Những tiếng kêu của chiếc quạt sẽ bay ra khỏi tay Đàm Vĩnh Hưng, nhưng thật bất ngờ đối với vị cao tăng Thiếu Lâm, ngọn thiết phiến chẳng hề hấn gì, còn đánh bật đạo Giáng long thập bát chưởng qua bên phải, vỡ luôn vào pho tượng bồ tát đặt gần đó.

"âm..." Pho tượng bồ tát bị bể tan bởi chưởng kinh uy mãnh của Huyền Không đại sư. Vô hình chung tự mình đánh nát kim thân Phật tổ, Huyền Không đại sư thù người, nhưng kẻ vô tình phạm trọng tội, khi đại huyết Thiếu khôn nhói buốt thì giật mình đã quá muộn.

Cao tăng Thiếu Lâm lao vào Đại Hồng bảo điện thì Vĩnh Hưng đã không chế Huyền Không đại sư. Tất cả cao tăng Thiếu Lâm thấy tình huống đó chẳng ai dám vọng động.

Pháp Lạc đại sư lần chuỗi bồ đề niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thiếu Lâm không thù, không oán với Đàm thí chủ. Mong thí chủ đừng làm càn. Mau thả phương trượng ra.

- Tại hạ chỉ mượn phương trượng Huyền Không một lúc thôi. Chỉ cần các vị cao tăng không vọng động thì tại hạ đảm bảo sinh mạng cho Huyền Không đại sư. Ngược lại...

Vĩnh Hưng bu ông tiếng thờ dài nói:

- Tại hạ đành phải thất lễ.

Pháp Lạc nói:

- Thí chủ định làm gì Huyền Không Phương trượng sư huynh?

Huyền Không định lên tiếng nhưng Vĩnh Hưng đã điểm vào á huyết không cho cao tăng thốt ra lời. Cao tăng Huyền Không muốn lệnh cho các chư tăng Thiếu Lâm, bắt kể đến sự sống chết của mình nhưng lại nói không được nên chỉ ư ư trong cuống họng.

Đàm Vĩnh Hưng thi triển thuật truyền âm nhập mật nói vào thính nhĩ Huyền Không đại sư:

- Đại sư đã là phương trượng Thiếu Lâm, tại hạ nghĩ đâu có dễ. Cho dù đây là chốn Phật môn nhưng cũng có người muốn thế chỗ đại sư lắm đó. Nếu đại sư không chiều theo ý của tại hạ, thì Thiếu Lâm sẽ chẳng có hướng trượt nữa, chẳng khác nào rấn mất đầu Không chừng lại tạo ra những cuộc tranh đoạt để

chiếm giữ chức vị phương trượng. Thiếu Lâm sẽ rơi vào tình thế huynh đệ tương tàn. Đại sư hẳn không muốn điều đó xảy ra chứ?

Huyền Không đại sư nhắm mắt lại.

Vĩnh Hưng mỉm cười giải khai á huyết cho Huyền Không đại sư rồi nói:

- Tại hạ sẽ cùng với phương trượng du lãm ngắm cảnh Thiếu Lâm mong các vị cao tăng đừng làm phiền tại hạ và phương trượng Thiếu Lâm.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa hoá giải tịnh huyết của Huyền Không đồng thời phong bế đan điền lão đại sư không để cho lão có cơ hội vận công đối phó với mình.

Vĩnh Hưng nhìn qua Huyền Không đại sư nói:

- Phật môn có câu, không được để chúng sinh chết vì mình. Nếu đại sư không chiều theo ý của tại hạ thì các vị cao tăng sẽ gặp họa tiếp trùng trùng. Không biết đại sư có muốn như vậy không?

- A di đà Phật. Bần tăng đâu muốn thấy máu chư huynh đệ của Phật môn nhuộm đỏ Đại Hồng bảo điện.

- Đại sư nghĩ vậy rất tốt. Nếu đã nghĩ vậy, đại sư biết cách hành xử như thế nào.

Cũng như một cuộc đồ đen đây mà, nếu đã biết mình thua đối phương thì thà chịu thua, chứ đừng cương cường chỉ chuốc thêm nghiệp quả mà thôi.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói tiếp:

- Đại sư Tại hạ nói có đúng không?

- A di đà Phật. Thiếu Lâm tự không phải là nơi gây nghiệp đồ đen theo ý của thí chủ.

- Nhưng lúc này đại sư và tại hạ đang ở trong tình huống đối mặt với nhau.

- A di đà Phật. Thí chủ tự tạo họa kiếp cho mình.

- Tại hạ đã làm thì bất kể họa kiếp.

Vĩnh Hưng đứng nép qua một bên nói:

- Mời đại sư.

- A di đà Phật. Thí chủ định đi đâu?

- Đến thiên lao Thiếu Lâm tự.

- Thiên lao Thiếu Lâm tự do bảy vị trưởng tôn cao tăng Thiếu Lâm cai quản. Tất cả những trưởng tôn sư huynh đều là những cao thủ kỳ tuyệt của Phật gia, thí chủ không dễ gì đưa Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng rời khỏi thiên lao đâu. Bần tăng khuyên thí chủ thay đổi ý niệm đó.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Tại hạ đã thua bạc, nên không thay đổi ý định được.

- A di đà Phật. Thua bạc sao không trả ngân lượng mà lại trả bằng Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

- Đặt cược cái gì thì trả bằng cái nấy mà. Tại đại sư không phải là con bạc đồ đen nên không biết lệ của nghiệp đen đỏ.

Huyền Không đại sư chấp tay buông một tiếng thở dài.

Đàm Vĩnh Hưng nắm tay Huyền Không đại sư, nhưng thực ra lại không chế mạnh môn của Huyền Không.

Vĩnh Hưng nói:

- Đại sư giúp tại hạ keo này, lần sau thắng lại đối phương tại hạ sẽ giao trả Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng cho Thiếu Lâm thôi.

- A di đà Phật. Sợ thí chủ tạo ra kiếp họa trùng trùng, không có cơ hội chuộc lại lỗi lầm của mình.

- Tại hạ không cần biết đến hậu vận, mà chỉ biết đến hiện tại thôi.

Vĩnh Hưng thốt dứt câu, dắt Huyền Không đại sư chậm rãi tiến ra cửa Đại Hồng bảo điện. Các cao tăng hình đường vận võ phục phải tránh lách qua hai bên nhường đường cho Vĩnh Hưng và Huyền Không đại sư. Tất cả đều muốn giải thoát cho phương trượng nhưng lại không dám vọng động bởi sợ Vĩnh Hưng sẽ hạ thủ Huyền Không. Tất cả bất nhẫn nhìn theo chàng.

Khi Vĩnh Hưng và Huyền Không đại sư rời Đại Hồng bảo điện, các cao tăng Thiếu Lâm cũng lẻ đèo theo sau. Vĩnh Hưng dừng bước, lắc đầu nhìn sang Huyền Không đại sư - Đại sư, chúng ta đến Thiên lao chẳng lẽ lại kéo theo cả mọi người cùng đến sao.

Làm như vậy e rằng bảy vị trưởng tôn của Thiếu Lâm chẳng được chút yên tĩnh khi tham thiền nhập định.

Buông một tiếng thở dài, Huyền Không đại sư quay lại nhìn các chư tăng Thiếu Lâm.

- A di đà Phật. Các vị sư đệ, Huyền Không và Đàm thí chủ đây sẽ xuống thiên lao.

Các vị sư đệ hãy quay lại đi. Không cần thiết phải đi theo Huyền Không.

Vĩnh Hưng mỉm cười.

Chư tăng Thiếu Lâm sa sầm mặt. Pháp Lạc niệm Phật hiệu hỏi:

- Huyền Không đại sư huynh, thực ra ý của Đàm thí chủ muốn gì?
- A di đà Phật. Đàm thí chủ muốn mượn Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.
- A di đà Phật.

- Pháp Lạc sư đệ. Sư đệ hãy cho chư tăng quay về Đại Hồng bảo điện chờ sư huynh.

- A di đà Phật. Pháp Lạc tuân lệnh sư huynh.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói với Huyền Không:

- Đại sư đúng là cao tăng biết nhìn xa trông rộng.
- A di đà Phật... Bần tăng chỉ vì bị thí chủ khống chế buộc phải làm như vậy mà thôi.

Nếu Giang Hùng được giải thoát khỏi Thiên lao Thiếu Lâm, không biết bần tăng sẽ nói sao với quần hùng.

- Tại hạ chỉ mượn y trong thời gian ngắn rồi giao trả về cho đại sư. Tính khí của tại hạ đã mượn thì phải trả, nợ thì đòi, cứ yên tâm.

- Bần tăng mong thí chủ suy nghĩ lại.

- Tại hạ chẳng còn lựa chọn nào khác.

Hai người rảo bước đến trước thiên lao. ĐÓ là một gian thạch cung, cửa cũng bằng đá. Khi hai người vừa đến thì bảy vị cao tăng với khuôn mặt thâm trầm xuất hiện. Cả bảy người đều ôm quyền thi lễ với phương trượng Huyền Không.

Phương trượng Huyền Không niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thiện tai, thiện tai.

Bảy vị cao tăng Thiếu Lâm cùng hướng mắt nhìn Đàm Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng vội ôm quyền thi lễ rồi nói:

- Tại hạ là Đàm Vĩnh Hưng, cùng với Thiếu Lâm phương trượng đại sư đến thiên lao để biết xem trọng phạm Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng đã thay đổi như thế nào.

Nghe chàng thốt ra câu này, Huyền Không đại sư bất giác phải niệm Phật hiệu mà mắt nhắm lại.

- A di đà Phật. Phật tổ từ bi, Phật tổ từ bi.

Phương trượng đại sư nhìn lại bảy vị cao tăng Thiếu Lâm nói:

- Các đại sư huynh, hãy mở cửa thiên lao để bần tăng và thí chủ đây vào kiểm chứng trọng phạm.

Bảy vị cao tăng Thiếu Lâm đồng ôm quyền, rồi quay bước trở lại những hốc đá ngồi kiết đã tịnh theo tham thiền nhập định.

Vĩnh Hưng liếc mắt nhìn qua bảy vị tăng đồ Thiếu Lâm nghĩ thầm:

- Nếu không có phương trượng đại sư Huyền Không thì chắc chắn bảy vị trưởng lão không dễ cho mình tự nhiên vào thiên lao Thiếu Lâm. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ biết Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng lợi hại như thế nào rồi.

Huyền Không đại sư mở thạch môn, cùng với Vĩnh Hưng bước vào. Trong Thiên lao mùi ẩm mốc, ướt át xông lên khiến cho chàng phải cau mày.

Vĩnh Hưng nghĩ thầm:

- Giam Giang Hùng trong chốn này, không biết các cao tăng Phật môn có xúc động lòng từ bi của nhà Phật không?

Hai mươi chưa đến nơi giam Đoạn hồn tử kiếm nhưng đã nghe gã lên tiếng nói rồi.

- Bọn trọc thú của các Phật môn đến đó ư? Các ngươi đến để đại khai sát giới với bản nhân à?

Huyền Không đại sư nhìn qua Vĩnh Hưng, từ tốn nói:

- Đàm thí chủ, Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng vẫn hung tợn như ngày ngào. Một khi y ra khỏi thiên lao của Thiếu Lâm sẽ tiếp tục nhuộm máu chúng sinh. Mong thí chủ suy nghĩ lại.

Vĩnh Hưng bu ông một tiếng thở dài và nghĩ thầm:

- Với một kẻ hung tợn như Giang Hùng, chẳng biết Thảm Mộc Phong sẽ dụng y vào mục đích gì.

Nhìn lại Huyền Không đại sư, Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ buộc phải hành sự bất kính với đại sư, nhưng sẽ tìm cách chuộc lại lỗi lầm này.

- A di đà Phật. Bần tăng không biết thí chủ vì ai mà phải đơn thân độc mã xông vào Thiếu Lâm tự để giải cứu cho ác nhân Giang Hùng.

- Đại sư miễn thứ. Tại hạ vì ai, tại hạ rất muốn nói nhưng lại không nói được. Vì đó đã là lộ rồi.

Huyền Không đại sư lắc đầu niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Hành tung của thí chủ quá ư mờ ám. Bần tăng nghĩ, thế nào thí chủ cũng sẽ gặp kiếp họa trùng trùng.

Hai người tiến vào gian thạch lao.

Vĩnh Hưng thấy Giang Hùng mà đầu óc ù hẩn bởi vì sự tàn tạ của gã. Chàng phải lắc đầu miễn cưỡng nghĩ:

- Y gây ra quá nhiều tội ác, nên phải chịu hậu quả như vậy thôi. Nhưng nếu là mình, có lẽ mình không chịu được như Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng đâu.

Vĩnh Hưng lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.

Giang Hùng với đầu tóc rối bời, quần áo rách bươm, ghê lở nổi đầy cả người. Y nhìn Huyền Không đại sư và Đàm Vĩnh Hưng chằm chằm. Trong ánh mắt gã toát ra tất cả sự uất hận và căm thù tưởng chừng có thể ăn tươi nuốt sống vị cao tăng Thiếu Lâm.

Chạm vào ánh mắt nẩy lửa căm thù của Giang Hùng, bất giác vị cao tăng Thiếu Lâm phải niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Giang Hùng đay nghiến, rít giọng nói:

- Lão trọc thúi hãy đem câu Phật hiệu đó mà đọc Ở trên chính đường kia. Ở đây lão trọc đọc Phật hiệu chỉ bằng thừa thôi. Bồn nhân không nghe những lời dối trá của các người đâu.

Giang Hùng nói xong, khạc một bãi nước bọt phun xuống sàn đá.

Vĩnh Hưng lên tiếng nói:

- Các hạ là Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Giang Hùng gằn giọng nói:

- Đúng. Thế còn người là ai?

- Đàm Vĩnh Hưng.

Giang Hùng cau mày.

- Đàm Vĩnh Hưng? Trước đây khi còn Ở ngoài kia, ta có nghe tiếng người. Hình như ta đã từng có ý định giao đấu một trận sinh tử với Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

Đúng rồi, người chính là Lãnh diện tu la.

- Thiên hạ gắn cho tại hạ cái tên gớm ghiếc ấy thôi, chứ từ trước đến nay tay của Đàm mỗ rất sạch sẽ không như kiếm của tôn giá.

Nhìn Vĩnh Hưng, Giang Hùng gằn giọng nói:

- Người đến đây làm gì?

- Tại hạ mượn các hạ một thời gian.

- Đàm Vĩnh Hưng, người định học kiếm pháp của bồn nhân ư?

Vĩnh Hưng khoát tay nói:

- Không không, tại hạ không có ý thụ giáo kiếm chiêu của Tôn giá đâu. Đây chỉ là một canh bạc thôi.

Giang Hùng lắc đầu nói:

- Canh bạc? Người nói gì mà ta chẳng hiểu.

- Khi nào rời khỏi đây Tôn giá sẽ hiểu.

Giang Hùng như ngờ ngợ hiểu ra, ngửa mặt cười lớn. Y vừa cười vừa nói:

- Bồn nhân hiểu rồi, hiểu rồi. Người không nói ra ta cũng hiểu. Chỉ sợ bọn trọc Thiếu Lâm không để cho người đưa bồn nhân rời thiên lao này.

- Tại hạ đã mạo muội xin với Thiếu Lâm phương trượng đây rồi.

- Thì ra là vậy. Người còn chờ gì nữa mà chưa mở xích cho bồn nhân.

Vĩnh Hưng buông một tiếng thở dài, nhìn lại Huyền Không đại sư nói:

- Đại sư, tại hạ xin đại sư.

- A di đà Phật...

Vĩnh Hưng nhìn lại Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng nói:

- Tôn giá, nếu tại hạ đưa tôn giá rời khỏi thiên lao, con trăng sau, tôn giá phải đến phó hội với tại hạ trên đỉnh Sinh Tử Bình chứ?

- Được Bồn nhân sẽ đến phó hội với người. Ta đâu muốn ủ trong thiên lao này suốt đời đâu - Nhất ngôn như phá thạch. Tôn giá phải giữ lời.

- Người không tìm ta thì ta cũng tìm người mà.

Vĩnh Hưng nhìn lại Huyền Không đại sư nói:

- Đại sư, tại hạ thỉnh cầu đại sư.

- A di đà Phật. Thí chủ...

Huyền Không đại sư chưa kịp nói hết câu thì Vĩnh Hưng bắt ngờ lại điềm vào tĩnh huyết của người.

- Tại hạ buộc phải làm vậy thôi.

MỒ hôi tuôn ra ướt đầm mặt đại sư Huyền Không. Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ biết đại sư đang ngấm ngấm hóa giải thủ pháp bế khí của tại hạ, nên tại hạ buộc phải thất lễ với đại sư.

Vĩnh Hưng ôm quyền nói tiếp:

- Miễn thứ, miễn thứ.

Bước thẳng đến trước mặt Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng, Vĩnh Hưng nói:

- Tôn giá đã sẵn sàng rồi chứ.

- Bây giờ thì ta chẳng có gì sẵn sàng cả. Ta không sẵn sàng vì đoán biết ai bắt người giải thoát cho ta. Người còn chờ gì nữa?

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng xòe thiết phiến ném xả vào những sợi xích còng tứ chi của Giang Hùng.

"Chát chát..."

Chỉ sau hai lần xuất thủ, chàng đã chém đứt bốn sợi xích giải thoát cho Giang Hùng.

Vừa được giải thoát, Giang Hùng đã lao đến Huyền Không đại sư toan vỗ Trảo bóp đứt yết hầu của người, nhưng ngọn thiết phiến của Vĩnh Hưng đã nhanh hơn, đánh bật đôi Trảo công của gã.

Gã đứng thừ ra nói:

- Sao ngươi lại cản ta?

- Tất nhiên rồi. Tại hạ đâu để cho các hạ giết Huyền Không đại sư.

- Người có biết tên trọc thủ này đã dụng bí thuật Phật môn phế bỏ võ công của ta không?

- Tại hạ cũng sẽ làm như Huyền Không đại sư.

- Hoá ra ngươi cũng cùng một bè một cánh với bọn trọc Thiếu Lâm.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Thì đã sao nào?

Hừ lạnh một tiếng, Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng gằn giọng nói:

- Người sẽ chịu sự trừng phạt của ta.

Gã xăm xăm bỏ ra cửa thạch lao sau khi thốt dứt câu.

Vĩnh Hưng nói với Huyền Không đại sư:

- Con trắng sau, tại hạ sẽ đem y về giao nộp lại cho đại sư.

Vĩnh Hưng lại rời thạch lao bám theo Giang Hùng. Giang Hùng đợi Vĩnh Hưng đến bên mới nói:

- Người có thể đưa ta rời Thiếu Lâm không?

- Tại hạ tưởng đâu tôn giá có thể đi được một mình chứ.

- Nếu ta không bị tên trọc thúì tha kia phong bế khí lực thì Thiếu Lâm này chẳng là gì đối với Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Vĩnh Hưng nhìn Giang Hùng nói:

- Xem chừng tôn giá cũng chưa nhận ra vì sao mình phải nhận lãnh kiếp họa giam thân trong thạch lao Thiếu Lâm tự.

- Ta chỉ biết hận mà thôi.

- Sẽ có lúc tôn giá phải quay vào thạch lao đó.

- Không bao giờ có chuyện đó xảy ra nữa đâu.

Lão lờm Vĩnh Hưng.

Hai người băng ra ngoài thiên lao. Bảy vị trưởng tôn của Thiếu Lâm tự đang ngồi kiết đà chớp thấy Vĩnh Hưng và Đoạn hồn tử kiếm liền lắc mình lướt đến toan chạm đầu họ. Bảy vị cao tăng trưởng tôn vào trụ thân giăng hàng ngang thì Vĩnh Hưng đã chớp động thiết phiến. Chiếc thiết phiến thoát ra khỏi bản thủ cắt một đường vòng cung, tựa một cánh bướm khổng lồ lướt đi xước qua trước mặt bảy vị cao tăng Thiếu Lâm.

Trước thế công thần kỳ của Vĩnh Hưng, bảy vị cao tăng Thiếu Lâm buộc phải thoái bộ.

Không một chút chậm trễ, Vĩnh Hưng chop tay Giang Hùng, lướt qua đầu bảy vị cao tăng đồng thời dùng tả thủ thu hồi binh khí.

Khinh công của Vĩnh Hưng thần kỳ đến độ khi bảy vị cao tăng phát hiện ra mục đích của đối phương thì chàng và Giang Hùng đã đào thoát trên ba mươi trượng rồi.

Bảy người toan đuổi theo nhưng Huyền Không đại sư đã xuất hiện niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật. Thất trưởng lão hãy để cho họ đi.

Bảy vị cao tăng nhìn lại Huyền Không đại sư, đồng loạt ôm quyền. Pháp Trí đại sư nói:

- Phương trượng, vị thí chủ kia đã đem theo trọng phạm võ lâm.
- A di đà Phật. Bần tăng biết điều đó, nhưng căn y lại thì chúng ta không đủ lực để căn Bời y chính là Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

Huyền Không đại sư buồn một tiếng thở dài nói tiếp:

- Bần tăng sẽ thông báo tin này cho võ lâm quần hùng biết. Lãnh diện tu la đã cứu Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng, để mọi người cùng hiệp lực mới có cơ hội chống lại y.

Trở lại Vĩnh Hưng.

Cấp Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng rời Thiếu Lâm tự mà tuyệt nhiên chẳng gặp khó khăn, chàng không mừng, nhưng lại bồi hồi, bởi tự biết mình đã công khai đối mặt với những thị phi trên chốn giang hồ.

Vừa xuống đến chân núi Thiếu Lâm thì có một cỗ xe song mã trở tới. Người ngồi trên ghế xà ích chính là Lam Tiểu Yến.

Vĩnh Hưng nhìn nàng nói:

- Thâm tôn giá đã chuẩn bị chu đáo đầy chứ.
- Ngoài sự tiên liệu của công tử ư? Tất cả mọi việc đều nằm trong bàn tay của người.

Chỉ có trời mới buộc người thất bại mà thôi.

Nhìn Lam Tiểu Yến, Vĩnh Hưng gần giọng nói:

- Tại hạ sẽ buộc y phải trở lại tuyệt vực.
- Tiểu Yến e tất cả đã quá muộn đối với công tử rồi.

Tiểu Yến nhìn Giang Hùng nói:

- Mời tôn giá lên xe.

Giang Hùng nhìn lại Vĩnh Hưng nói:

- Lãnh diện tu la, ta không quên cái hẹn của người đâu.

Giang Hùng leo lên ngồi bên Tiểu Yến. Nàng thúc roi cho đôi tuần mã kéo cỗ xe lao về phía trước với nước đại hùng dũng bỏ lại sau những đám bụi mờ mịt.

Vĩnh Hưng nhìn theo cỗ xe cho đến khi nó mất dạng hẳn, mới buông tiếng thở dài.

Nhìn lại ngọn Thiếu Lâm tự, Vĩnh Hưng tự nhủ:

- Sắp tới cả võ lâm sẽ xem mình như cái đích để các bang phái tự công phát dương quang đại.

Đoạn nghĩa

Cái tin Đàm Vĩnh Hưng giải thoát cho Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng đào thoát khỏi thiên lao Thiếu Lâm nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ làm chấn động cả võ lâm. Trong lúc đó thì Vĩnh Hưng đang có mặt tại Hàm Đan trấn.

Hà Dữ chuốc rượu vào chén Vĩnh Hưng. Đã uống trọn hết năm cân rượu nhưng tuyệt nhiên Vĩnh Hưng vẫn chưa muốn thôi. Những lời đồn đãi đều đến tai Vĩnh Hưng, bất giác hồi tiếc đã chơi ván bạc với Thảm Mộc Phong.

Vĩnh Hưng vừa bung chén rượu, chưa kịp đưa lên miệng thì hai vị đạo sĩ VÕ Đang phái bước vào. Hai người nhìn Vĩnh Hưng. Vĩnh Hưng buông tiếng thở dài đặt chén rượu xuống bàn nhìn hai vị đạo sĩ nói:

- Mộc Chân đạo trưởng và Mộc Giác đạo trưởng đi tìm tại hạ?

Mộc Chân vuốt râu rồi nói:

- Đàm công tử biết Mộc Chân và Mộc Giác bản đạo tìm công tử, hẳn đã đoán ra mục đích của chúng tôi vì sao đi tìm công tử.

Vĩnh Hưng gượng cười đứng lên, bước thẳng đến trước mặt Mộc Chân và Mộc Giác, Vĩnh Hưng nói:

- Hẳn nhị vị đạo trưởng cũng sẽ đem đạo lý võ lâm để buộc tại hạ phải quy án.

Mộc Giác nói:

- Không ngoài chuyện đó. Bản đạo tìm công tử vì đạo lý võ lâm.

- Tại hạ làm chuyện tự biết mình phải sửa, không cần các vị phải huấn thị.

Mộc Chân nói:

- Đàm công tử đã từng là thượng khách của VÕ Đang. VÕ Đang đã từng lấy nghĩa đãi công tử, nay phải dụng luật võ lâm đối lại, nếu công tử còn vị nghĩa của VÕ Đang thì hãy theo chúng tôi đến Tụ Nghĩa sơn trang để làm rõ trắng đen.

Vĩnh Hưng buột một tiếng thở dài:

- Được, tại hạ sẽ đến Tụ Nghĩa sơn trang với nhị vị đạo huynh.

Hà Dữ bước đến nói:

- Đàm công tử... Đừng đi theo họ... Nhứt định họ sẽ không để cho công tử được yên đâu Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Một canh bạc Đàm Vĩnh Hưng phải trả giá đắt như thế này đó. Hà huynh phải nhớ Vĩnh Hưng rời thảo trang của Hà Dữ theo chân hai vị đạo trưởng đến Tụ Nghĩa sơn trang. Vĩnh Hưng có cảm tưởng như tất cả mọi bang phái trên giang hồ đều có mặt tại Tụ Nghĩa sơn trang.

Trong đại sảnh, gồm các vị trưởng tôn của võ lâm như Phương trượng Thiếu Lâm Huyền Không đại sư, Chân Tử đạo trưởng, trưởng môn VÕ Đang phái, Không Không Hành, trưởng môn Côn Luân phái. Tạ Đình Bang, trưởng môn Trung Sơn phái, VÕ Thiếu Ky, trưởng môn Hành Sơn phái, Hằng Sơn thì có Diệu Tịnh sư thái cùng bốn ni cô, ai cũng khoác vẻ mặt thâm trầm.

Ngoài các phái lớn có các bang hội như Bang chủ Cái bang Cừu Nại, Danh gia đệ nhất kiếm Dương Quân Bảo, Đạo chủ Đạo môn Tôn Bá Trạch. Bang chủ Thần Phục bang Gia Kính Hào... Ngoài những kẻ thanh danh đó còn không ít các vị bang chủ khác Cứ như Tụ Nghĩa sơn trang là nơi hội ngộ tất cả võ lâm quần hào.

Vĩnh Hưng bước vào ôm quyền xá mọi người rồi nói:

- Tại hạ không ngờ chuyện mình làm lại kinh động đến võ lâm giang hồ khiến cho các y!

Chân Tử đạo trưởng giữ phát trần đứng lên nhìn Vĩnh Hưng nghiêm giọng nói:

- Hành động của Đàm công tử khiến cho quần hùng võ lâm phải phẫn nộ, công tử có biết không? Công tử thừa biết Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng là kẻ ác nhân, giết người không gớm tay. Y đã từng là sát thủ kiếm vương của Thảm Mộc Phong. Kiếp họa trước đây của võ lâm còn sờ sờ trước mắt. Công tử không nghĩ đến đại họa cho võ lâm mà ngang nhiên phóng thích tên ác nhân đó. Hành động của công tử giải thích sao đây đối với quần hào chứ?

Hướng về phía Chân Tử đạo trưởng, Vĩnh Hưng ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ có chuyện khó xử không thể nói ra được, nhưng con trăng sau, tại hạ sẽ đem Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng giao nộp về cho Thiếu Lâm tự. Tại hạ làm như vậy được chứ?

Chân Tử đạo trưởng vuốt râu lắc đầu:

- Công tử giải thoát cho Đoạn Hồn Tử Kiếm rồi lại bắt y về giao nộp lại. Quả thật là khó tin thật. Sự thật như thế nào phía sau hành động của công tử... Công tử mau nói cho mọi người biết.

- Tại hạ không thể nói được.

Huyền Không đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật... Đàm công tử không nói ra, đã quá xem thường đồng đạo võ lâm rồi.

Công tử có ý gì khi giải thoát cho Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng chứ?

- Cho Đoạn Hồn Tử Kiếm một thời gian ngắn được tự do các vị chưong môn quan trọng như vậy sao? Tại hạ đã hứa sẽ đem hãn về giao nộp lại cho Thiếu Lâm là sẽ giao nộp. Chuyện đó các vị đừng lo, điều tại hạ lo lắng không phải là chuyện giải thoát cho Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng, mà chính là kiếp trùng trùng đang ở trên đầu các vị đó - A di đà Phật... Đàm công tử nói vậy có ý gì?

- Tại hạ không thể nói được, nhưng rồi tự các vị sẽ biết thôi.

Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đứng lên gần giọng nói:

- Các vị chưong môn chẳng cần gì phải nói với hãn cả. Hãn đã ngang nhiên giải thoát cho Đoạn Hồn Tử Kiếm thì hãn phải thế vào chỗ của trọng phạm thôi. Khi nào chúng ta bắt được Giang Hùng sẽ tính chuyện phán xử hãn.

Gia Kính Hào nói xong, tăng hắng một tiếng.

Đàm Vĩnh Hưng nhìn Gia Kính Hào:

- Gia Kính Hào Thần Phục bang chủ nói rất hay, nhưng không biết có làm được không.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Tại hạ thiết nghĩ Gia Kính Hào bang chủ không đủ bản lĩnh thực hiện lời noi vừa rồi đâu - Một mình ta làm không được thì cả võ lâm buộc người phải cúi đầu thuận phục như Đoạn Hồn Tử Kiếm năm xưa vậy.

- Bang chủ nghĩ vào số đông có thể khuất phục được tại hạ ư? Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng thì có thể bị các vị bắt giam, nhưng tại hạ thì khó lắm...

Vĩnh Hưng gất giọng nói:

- Rất là khó, bởi vì tại hạ không có đủ đảm lược sống trong thạch lao như Giang Hùng.

Nhìn lại Huyền Không đại sư và Chân Tử đạo trưởng, Vĩnh Hưng ôn nhu nói tiếp:

- Nhị vị trưởng tôn. Tại hạ hứa sẽ đem Giang Hùng về Thiếu Lâm tự tự khắc sẽ thực hiện lời hứa của mình. Mong nhị vị trưởng tôn cho Đàm mỗ cơ hội này.

Huyền Không đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Bần tăng nể mặt thí chủ đã tuyên thệ không can dự vào chuyện thị phi trong võ lâm, sẽ nói với quần hào cho thí chủ cơ hội này. Mong thí chủ đừng quên lời đã hứa.

Vĩnh Hưng ôm quyền:

- Đa tạ đại sư.

Huyền Không đại sư lần chuỗi hạt đứng lên hướng mặt về phía quần hùng võ lâm:

- A di đà Phật... Chư vị thí chủ... Đàm công tử đã nói rồi. Bần tăng thiết nghĩ nên cho Đàm công tử một cơ hội để người không cho võ lâm dồn người vào tử lộ. Nếu sau này Đàm thí chủ không thực hiện lời hứa thì cũng không thể nào trách được quần hùng.

Chân Tử đạo trưởng nhìn Vĩnh Hưng rồi quay sang Huyền Không đại sư:

- Bần đạo cùng một ý với đại sư. Mong Đàm công tử đừng quên lời giao kết với quần hào.

Vĩnh Hưng vừa dậm bước quay lưng thì Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đứng lên. Y gần giọng nói:

- Đàm túc hạ chưa đi được đâu.

Nhìn lại Gia Kính Hào, Vĩnh Hưng nói:

- Bang chủ Gia Kính Hào còn điều gì muốn chỉ giáo tại hạ?

- Gia mỗ rất muốn biết bản lĩnh của Đàm công tử như thế nào mà lại ngang nhiên đối đầu với quần hùng võ lâm. Xem chừng trong mắt của công tử, võ lâm Trung nguyên chẳng là gì cả.

- ĐÓ là ý của bang chủ chứ tại hạ chẳng có ý đó. Còn bang chủ muốn huấn thị để biết bản lĩnh tại hạ, Đàm mỗ xin được thọ nhận.

- Được Gia mỗ chẳng bao giờ khách sáo.

Gia Kính Hào vừa nói vừa phi thân ra. Vừa trụ thân gã vừa nói:

- công tử sẽ được biết Thần Phục bang của Gia mỗ như thế nào.

Cùng với lời nói đó, Gia Kính Hào vươn hữu thủ thông thẳng tới mặt Vĩnh Hưng.

Trả công của gã ứng sắc xanh mơn, tất nhiên quần hùng ai cũng đều biết Thần Phục bang chủ là cao thủ kỳ tuyệt sử dụng Thanh Ma Thần Chủ, thứ binh khí tàn độc và tàn nhẫn đã từng lấy mạng biết bao nhiêu cao thủ hắc đạo, mới lập ra Thần Phục bang.

Trảo thủ của Gia Kính Hào thộc đến, Vĩnh Hưng điểm luân đầu quạt vào giữa tâm trung bản thủ của gã. Khi đầu ngọn thiết phiến chạm vào tâm trung Trảo công, thì hữu thủ của gã bang chủ Thần Phục bang hơi thụng lại. Y toan vỗ tiếp ngọn Trảo thứ hai nữa, nhưng ngọn thiết phiến lại nhanh hơn, điểm thót vào tâm gã.

Gia Kính Hào giật mình, buộc phải thôi bộ để tránh thế điểm của đối phương.

Nhưng y vừa thôi bộ thì cảm nhận có một luồng nhu phong thổi nhẹ qua người.

Khi nhìn lại thấy Vĩnh Hưng đang xòe quạt phe phẩy. Vĩnh Hưng phe phẩy quạt và nói:

- Lần sau Bang chủ muốn giao đấu với tại hạ thì phải dụng giáp y mới được đó.

Gia Kính Hào nghe Vĩnh Hưng nói câu này, bất giác nhìn lại mình. Bộ trang phục bang chủ của gã bị xé dọc một đường dài từ trên đến tận thắt lưng.

Mặt biến sắc vừa thẹn vừa giận, nhưng Gia Kính Hào chẳng thốt được câu nào.

Vĩnh Hưng nhìn gã mỉm cười:

- Bản lĩnh của tại hạ chỉ có thế thôi.

Vĩnh Hưng nói xong quay bước rời Tụ Nghĩa sơn trang. Ra khỏi Tụ Nghĩa sơn trang, Vĩnh Hưng giật mình khi thấy có chiếc bóng tăng lướt nhanh qua mặt mình.

Tăng y lấp lửng trước mặt Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng bối rối:

- Sư phụ...

- A di đà Phật... ĐỒ đệ hãy theo bản tăng lên Long trì cốc.

Nói dứt câu bóng tăng bào vụt cái đã mất hút ngay trong tầm mắt của Vĩnh Hưng.

Long trì cốc.

Vĩnh Hưng đến Long trì cốc mà trong lòng không khỏi hồi hộp lo âu. Tòa thảo cốc nằm giữa những hàng tùng cao ngất như thể chúng có ý đâm thủng bầu trời xanh phía trên.

Vĩnh Hưng miễn cưỡng đi vào gian thảo cốc.

Ngồi trên bồ đoàn là một vị cao tăng dáng người gầy đét như thể chỉ còn có da bọc lấy xương. Sắc mặt vừa khổ hạnh vừa khe khắt, lẫn nét uy nghi với uy quang sáng ngời.

Đàm Vĩnh Hưng bước vào thảo cốc, quỳ xuống hành lễ:

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

ánh mắt đầy thần uy của vị cao tăng điểm vào mặt Đàm Vĩnh Hưng, người từ tốn nói:

- A di đà Phật... ĐỒ đệ biết vì sao bản tăng cho dời người đến đây không?

Vĩnh Hưng bối rối dập đầu:

- Đệ tử biết tội, xin tôn sư trừng phạt.

- Bản tăng biết võ lâm là một chốn tranh danh đoạt lợi, với hận thù nối tiếp hận thù.

Khi bản tăng truyền thụ võ công Tu La thần pháp cho đồ đệ đã buột đồ đệ hứa với không được dụng nó để tranh giành danh lợi.

- Đệ tử luôn nhớ lời giáo huấn của tôn sư.

- Người đã quên. Người đã có ngoại danh Lãnh Diện Tu La. Cái danh đó đã lấy lòng khắp cõi Trung nguyên. Thế có giữ lời của người với bản tăng không?

Vĩnh Hưng dập đầu:

- Đệ tử biết lỗi của đệ tử.

Vị cao tăng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Người còn thất ngôn với bản tăng một điều nữa.

- Đệ tử đệ tử đã Chạm đến những con xúc xắc.

- A di đà Phật... Không sai... Người đã từng hứa với bản tăng nếu chạm đến những con xúc xắc thì thế nào?

- Đệ tử sẽ tự hủy thân trước mặt sư phụ.

- Lời hứa đó người còn giữ trong lòng không?

- Đệ tử không quên.

- Vậy sao người còn đánh cược với Thảm Mộc Phong?

Mặt Vĩnh Hưng tái xám lại:

- Sư phụ...

- A di đà Phật... Đây là oan nghiệt mà ngươi phải nhận lãnh khi thất hứa với tôn sư.

- Đệ tử sẽ tự xử trước mặt tôn sư.

Vĩnh Hưng thở ra rồi từ tốn nói:

- Trước khi đệ tử tự xử hủy thân mình, đệ tử mong tôn sư cho một cơ hội. Đúng ngày rằm này đệ tử và Đoạn Hồn Tử kiếm Giang Hùng sẽ giao đấu với nhau trên Sanh Tử bình một trận. Đệ tử muốn đưa hấn về Thiếu Lâm tự, rồi sẽ tự hủy thân mình.

- A di đà Phật... Ngươi đã gieo họa thì tự giải họa, nhưng bản tăng nghĩ oan nghiệt này ngươi không tự hóa giải được đâu. Đây có lẽ là ý của trời.

vị Cao tăng đứng lên.

Người bước đến bên Vĩnh Hưng:

- ĐỒ đệ, bản tăng không muốn võ công tối thượng Tu La Thần Pháp thất truyền. Hãy nhớ lời ta nói. Sau này bản tăng không bao giờ nhìn mặt đồ đệ nữa.

Vị cao tăng nói dứt câu bước thẳng ra cửa thảo cốc. Vĩnh Hưng chồm theo nói:

- Sư tôn, đệ tử sẽ theo sư tôn.

Dừng bước ngay ngưỡng cửa thảo cốc, vị cao tăng khắc khổ nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Đường bản tăng đi không hợp với ngươi.

Lời nói của vị cao tăng còn đọng trong thính nhĩ của Đàm Vĩnh Hưng thì người đã thi triển Tu La bộ pháp. Gần như vị cao tăng vừa quay mình thì bóng của người cũng mất hút ngay chằng để lại dấu tích gì.

Vĩnh Hưng gọi theo:

- Sư tôn.

Tiếng gọi của Vĩnh Hưng vang lên lòng lộng, nhưng chẳng có ai đáp lời chàng. Chính trong sự im lặng đó, Vĩnh Hưng mới cảm thấy trong lòng mình có một nỗi muộn phiền dần vặt.

Hồi 6

Tôn Ưng Hiệp

Không phải tại tiết trời giá rét ngoài kia mà Đàm Vĩnh Hưng muốn uống rượu để sưởi ấm mình, nhưng tất cả nỗi niềm hối hận và tự trách mình đã được dồn cả vào những chén rượu, kiến y uống như thể một người điên.

Hà Dự rón rén bước vào. Vừa thấy gã, Vĩnh Hưng chỗi tay đứng lên trừng mắt gằn giọng nói:

- Đi, ta không muốn gặp huynh nữa.

Thốt ra câu này, Vĩnh Hưng mới sực nhớ mình đang ngồi trong gian thảo gia của họ Hà.

Hà Dự bối rối nói:

- Đàm công tử, tôi biết lỗi của mình.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Hà huynh chẳng có lỗi gì hết. Có trách là trách Đàm Vĩnh Hưng này. Đây là nhà của Hà huynh, ta sẽ đi.

- Đàm công tử đi đâu trong tiết trời này?

- Không can hệ đến Hà huynh.

Vĩnh Hưng lấy nén bạc đặt lên bàn, nhìn Hà Dự, Vĩnh Hưng gằn giọng nói:

- Hà huynh đừng bao giờ chạm đến những con xúc xắc.

Hà Dự gật đầu:

- Hà Dự luôn ghi tâm lời huấn thị của Đàm huynh.

- Cuộc chia tay này, ta và huynh đã duyên phận bằng hữu tri âm. Đừng bao giờ nhắc đến Đàm Vĩnh Hưng này nữa.

Vĩnh Hưng thốt dứt câu đi thẳng ra cửa nhưng Tiểu Thanh bất ngờ xuất hiện chặn y lại - Đàm thúc thúc.

- Tiểu Thanh.

Mắt Tiểu Thanh rướm lệ. Nàng miễn cưỡng nói:

- Thúc thúc quyết định bỏ đi à?

Vĩnh Hưng gượng mỉm cười nói:

- Thúc thúc phải đi. Tiểu Thanh Ở lại không được cho phụ thân của Tiểu Thanh chạm đến những con xúc xắc.

Tiểu Thanh gật đầu:

- Nhưng thúc thúc không Ở lại với thân phụ và Tiểu Thanh sao?

- Không.

- Thúc thúc giận phụ thân.

- Không, thúc thúc vì có chuyện phải đi thôi. Tiểu Thanh nhớ bảo trọng.

- Thúc thúc!

Vĩnh Hưng nhìn nàng mỉm cười nói:

- Thúc thúc phải đi nhưng chẳng có ai dám quấy rầy Tiểu Thanh và phụ thân đâu.

Nặng một nụ cười giả lả, Đàm Vĩnh Hưng bước thẳng ra ngoài bầu trời phủ đầy bông tuyết giá lạnh. Đầu đội tuyết, Vĩnh Hưng như thể chẳng cảm thấy cái lạnh đang xé da thịt mình. Y cứ rảo bước đi trong tiết trời rét mướt đó mà cảm thấy lòng dễ chịu hơn khi phải đối mặt với Hà Dự.

Vĩnh Hưng bước trước Vạn Hương tửu quán.

Gã tiểu nhị vội vã bước ra tiếp Vĩnh Hưng.

- Mời khách quan, mời khách quan.

Bước vào tửu quán, Vĩnh Hưng gọi luôn vò rượu năm cân. Gã quá chủ hời hả đem vò rượu năm cân. Y vừa bày chén thì Đàm Vĩnh Hưng khoát tay.

- Không cần.

Bưng cả vò rượu Vĩnh Hưng tu ừng ực. Vĩnh Hưng vừa đặt vò rượu xuống bàn thì bất thành linh một gã thiếu niên tuổi chỉ khoảng mười tám mười chín chạy vội vào. Y ngồi luôn xuống chiếc ghế đối diện với Vĩnh Hưng, thản nhiên chuốc rượu vào chén.

Y vừa chuốc đầy chén rượu thì hai gã đại hán cầm khoái đao lao vào. Hai gã đại hán càu mày chăm chăm nhìn về phía bàn Vĩnh Hưng và gã thiếu niên.

Gã thiếu niên bung chén rượu.

- Tiểu đệ mời đại ca.

Nhìn gã, Vĩnh Hưng tức chuốc vào rượu vào chén bung lên, gật đầu nói:

- Được, mời đệ.

Hai gã đại hán bước đến bàn họ. Gã đại hán có khuôn mặt đỏ chằng đỏ chịt, với cái nốt ru ồi to ngay trên lông mày trông như một gã hề, gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi có phải là Tôn Ứng Hiệp không?

Nhấp một ngụm rượu gã nhăn mặt, đặt chén xuống bàn, nhìn gã đại hán khoát tay nói:

- Hề, nhị vị không thấy bản thiếu gia đang uống rượu với lệnh đại ca hay sao chứ.

Phạm khi bản thiếu gia đang uống rượu với đại ca thì rất ghét ai phá bình làm cho mất hứng. Hai người có muốn hỏi gã Tôn nào thì đi chỗ khác mà hỏi. Bản thiếu gia không có thời gian rảnh để trả lời đâu.

Y giả là cười với Vĩnh Hưng:

- Tiểu đệ mời đại ca. Đại ca đừng chú ý đến hai người này làm gì, cứ xem như họ chẳng có trên cõi đời này vậy.

Gã đại hán thứ hai quắc mắt, nạt lớn:

- Tiểu tử thúì, ngươi đích thị là Tôn Ứng Hiệp nên mới có phong ngôn can rở như vậy Gã quay lại gã kia.

- Tùy long đại ca, bắt gã thôi.

Gã đại hán có nốt ru ồi tên Tùy Long thộp Trảo vào gáy thiếu niên. Gã thiếu niên giẫy nảy:

- Bản thiếu gia làm gì mà các ngươi bắt chứ. Đại ca, bọn chúng bắt người can rở, xin đại ca ra tay cứu tiểu đệ.

Tùy long hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói:

- Ai dám nói bản đại gia bắt người can rở nào?

Y đề đầu gã thiếu niên xuống.

- Bản đại gia không bắt ngươi, nhưng sẽ chặt thủ cấp của ngươi vậy.

Gã vừa nói vừa vung đao.

Gã thiếu niên hốt hoảng thét lớn:

- Khoang, dừng tay.

Gã đại hán tên Tùy Long hạ ngọn khoái đao xuống. Gã thiếu niên gỡ tay gã ra, rồi lắc đầu qua giả là nói:

- Tiểu đệ không biết, nhị vị đại ca sao lại nhận ra được Tôn tiểu đệ.

Tùy long nói:

- Tiểu tử thúì tưởng qua được mắt bản đại gia dễ lắm ư?

Ứng Hiệp gãi đầu xồn xột cứ như trên đầu gã là một bầy chí đang cắn vậy. Gã vừa gãi đầu vừa nói:

- Cặp mắt tinh tường của đại ca làm sao tiểu đệ qua được, nhưng đại ca chỉ nhận ra tiểu đệ mà không nhận ra đại ca của tiểu đệ.

Gã đại hán thứ hai lạnh nhạt nói:

- Đừng nhiều lời, mau theo chúng ta về phủ chịu tội với Cửu đại nhân.

Ứng Hiệp nhăn nhó nói:

- Tiểu đệ đâu có đắc tội gì với Cửu đại nhân. Chẳng qua...

Tôn Ứng Hiệp chưa kịp nói hết câu thì có tiếng đàng hắng cát bên ngoài cửa. Một lão nhân dân người bệ vệ vận quân phục, với vòng đai bụng to quá khổ.

Tùy Long và Thùy Cương đồng loạt ôm quyền xá.

- Cửu đại nhân quang lâm.

Ứng Hiệp cũng bắt chước hai gã đó.

- Tôn Ứng Hiệp bái kiến Cửu đại nhân.

BỘ mặt ninh ních của Cửu đại nhân tưởng chừng như muốn chảy xệ xuống khi chạm mặt với Ứng Hiệp. Ứng Hiệp bung chén rượu đưa đến trước.

- Ứng Hiệp mời Cửu đại nhân một chén rượu.

Hất mạnh chén rượu trên tay Ứng Hiệp rơi xuống đất vỡ toang, Cửu Nam Thiên nói:

- Bản quan đâu cần chén rượu của tiểu tử.

Nam Thiên gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi giấu tỷ tỷ ngươi Ở đâu?

Ứng Hiệp nhăn mặt nói:

- Ứng Hiệp nào có giấu tỷ tỷ. Chẳng qua tỷ tỷ tự bỏ trốn thôi.

- BỎ trốn là sao chứ. Tỷ tỷ ngươi bỏ trốn thì bản quan sẽ gia hình ngươi.

Cửu Nam Thiên khoát tay một cái. Ngay lập tức Tùy Long và Thùy Cương xông đến xốc hai bên nách Tôn Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp giãy nảy thét tướng lên:

- Ứng Hiệp không muốn chết, không muốn chết.

Cửu Nam Thiên hừ nhạt nói:

- Người không muốn chết thì mau nói ra tỷ tỷ người đang ở đâu.

- Thả Ứng Hiệp xuống đi, Ứng Hiệp sẽ nói.

Thở hắt ra một tiếng Cửu Nam Thiên mới nói:

- Thả hắn ra.

Vừa được Tùy Long và Thùy Cương buông ra, Ứng Hiệp đã vờn vai như thể rất mệt mỏi. Y buông một tiếng thở dài, nheo mày nói:

- Đã đến nước này Ứng Hiệp chẳng dám giấu Cửu đại nhân làm gì nữa.

Nam Thiên gằn giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử giấu bốn quan điều gì. Mau nói nhanh lên.

Ứng Hiệp lắc đầu.

- Tỷ tỷ của Ứng Hiệp biết thế nào Cửu đại nhân cũng đến tận nhà để bắt người về làm hầu thiếp.

Cửu Nam Thiên nạt ngang:

- Làm hầu thiếp cho bốn quan nhục lắm sao?

- áy dà, biết bao nhiêu thiếu nữ ở đất Hàm Đan này đều mơ tưởng được Cửu đại nhân để mắt đến.

- Đúng.

Y giả lả cười, vừa cười vừa nói:

- Ứng Hiệp nói ra thì phải đúng rồi, không thể nào sai được.

- Vậy sao tỷ tỷ của người lại trốn bốn quan.

Ứng Hiệp lại gãi đầu cứ như đã trở thành cố tật mà y phải hành động mỗi khi trả lời Cửu đại nhân Y vừa gãi đầu vừa nói:

- Tỷ tỷ đi trốn có dặn lại...

- Tỷ tỷ người muốn nói gì với bốn quan?

Ứng Hiệp đưa đến trước Cửu Nam Thiên ngón tay út và bặm môi, lắc đầu.

Đôi chân mày chỗi xể của Cửu Nam Thiên chau lại.

- Tiểu tử muốn nói với bốn quan cái gì?

Ứng Hiệp cười khẩy rồi nói:

- Cửu đại nhân không biết, làm sao Ứng Hiệp biết?

Mặt Cửu Nam Thiên đánh hắt lại, gã gằn giọng nói:

- Chắc người muốn thưởng thức lời quyền của bốn quan.

cửu Nam Thiên vừa nói vừa gồng mình, thân thể của y phát ra những tiếng kêu răng rắc nghe như tiếng củi mục bị bẻ ngang.

Ứng Hiệp bối rối nói:

- Tỷ tỷ nói với Ứng Hiệp, chỉ cần đưa ám hiệu như thế thì đại nhân sẽ hiểu ngay.

Không ngờ đại nhân lại không hiểu gì cả. Thế thì tiểu nhân bị chết oan sao.

Mặt Cửu Nam Thiên dịu lại, lão lẩm bẩm nói:

- ám hiệu? Thế người biết đó là ám hiệu gì của tỷ tỷ người không?

- Bình thời, tỷ tỷ của tiểu nhân là người rất bí ẩn. Tỷ tỷ thường hay đổ tiểu nhân, nhưng muốn giải những câu đố của tỷ tỷ không phải là dễ.

Ứng Hiệp gãi đầu:

- Đại nhân biết rồi mà, tỷ tỷ là nữ nhân thông minh nhất Hàm Đan.

Cửu Nam Thiên hừ nhạt, gằn giọng cướp lời Ứng Hiệp:

- Tiểu tử không cần nói nhiều, cứ cho bốn quan biết, tỷ tỷ của người muốn nói gì với ám hiệu đó.

- Ứng Hiệp cần phải suy nghĩ mới được. Cửu đại nhân hỏi như thế này dù Tôn Ứng Hiệp có là thiên hạ đệ nhất thông minh nam tử cũng không thể suy nghĩ ra.

Cửu Nam Thiên mím môi nhìn Ứng Hiệp rồi nói:

- ĐƯỢC, bốn quan cho người một canh giờ để suy ra ám hiệu đó.

- Một canh giờ, cũng được, nhưng tiểu nhân có cố tật.

- Người có cố tật gì?

- Không giấu gì Cửu đại nhân. Phàm những lúc tiểu nhân suy nghĩ thì hay bị đói bụng. Đói bụng thì phải ăn, ăn mới suy nghĩ được. Nếu đại nhân muốn tiểu nhân suy nghĩ ra ám hiệu của tỷ tỷ thì phải cho tiểu nhân ăn thôi.

- Người không muốn làm ma đói chứ gì. Được, bọn quan cho người ăn. Sáu đó nếu người không nói cho bọn quan biết tỷ tỷ người đang Ở đâu thì sẽ biến thành ma bởi lời quyền của bọn quan.

- Ứng Hiệp chẳng bao giờ muốn biến thành ma cả.

- Vậy thì người phải chịu theo ý của bọn quan.

- Ứng Hiệp ráng suy nghĩ mà.

Ý nói xong thân nhiên quay lại bản Vĩnh Hưng, gọi quán chủ đem tất cả thức ăn trong quán bày ra bàn. Ứng Hiệp nhìn Vĩnh Hưng nhỏ giọng nói:

- Đại ca có đói bụng không?

Vĩnh Hưng lắc đầu buông một câu cụt lủn:

- Không. Có đói ta cũng không ăn. Bởi vì ta ăn ta sẽ mắc nợ người. Ta không muốn dây dưa vào những chuyện thị phi của người đời.

- Tiểu đệ có thịnh ý mời đại ca đó mà.

- Ta biết người chẳng bao giờ mới không ai cả.

- Đại ca không dám ăn vì mắc nợ tiểu đệ ư?

- Người cứ ăn.

- Đại ca không ăn thì thôi, tiểu đệ ăn một mình.

Ứng Hiệp nói xong thân nhiên xé chiếc đùi gà nhai ngon lành. Thấy Ứng Hiệp ăn mà Vĩnh Hưng phải nghĩ thầm:

- Hẳn tên tiểu tử này đói dữ lắm.

Chỉ loáng một cái, Ứng Hiệp ăn hết nửa con gà, gã quệt mép lớn tiếng nói:

- Đại ca nói gì?

Vĩnh Hưng cau mày.

- Ta không nói gì với người cả.

Ứng Hiệp nhường mày cười phả lên. Tiếng cười của y vọng đến tai Cửu Nam Thiên và Tùy Long, Thùy Cương. Ba người này phải dời mắt nhìn Ứng Hiệp.

Không quay lưng lại, Ứng Hiệp biết ba người kia đang nhìn mình. Y càng cười to hơn. Y vừa cười vừa nói:

- Đại ca dám nói chứ tiểu đệ chẳng dám thốt ra những lời bất nhã đối với kẻ bề trên đâu. Mặt Vĩnh Hưng cạ lại, chàng nghiêm giọng nói:

- Người định kéo ta vào trò gì vậy?

Ứng Hiệp càng cười lớn hơn, y vừa cười vừa nói:

- Tiểu đệ đâu có dám, đâu có dám nói như đại ca. Phong thái của đại ca mới đáng để cho tỷ tỷ lưu tâm đến.

Y cầm nửa con gà còn lại giơ lên cao.

- Đại ca nói thế nào nhỉ. Đại ca sẽ xé Cửu đại nhân như tiểu đệ xé con gà này nếu dám bắt tỷ tỷ à. E rằng đại ca chỉ nói mà không làm được.

Y đứng lên nhìn Vĩnh Hưng:

- Sao đại ca dám nói Cửu đại nhân là con heo hàm núc na núc ních ư? Đại ca không sợ Cửu đại nhân ư? Đại ca muốn thưởng lãm thôi lời quyền danh bất hư truyền của Cửu đại nhân ư?

Ứng Hiệp lấy hơi, nói luôn chẳng để cho Vĩnh Hưng mở miệng ngăn hãm lại:

- Đại Ca nói ám hiệu của tỷ tỷ là như vậy, có lẽ đại ca nói đúng.

Ứng Hiệp nói dứt câu cầm luôn nửa con gà bước qua bàn Cửu Nam Thiên. Y đặt con gà lên bàn Nam Thiên khiến cho gã tri phủ họ Cửu phải cau mày.

Ứng Hiệp vỗ như không thấy bộ mặt cau có của Cửu Nam Thiên, từ tốn nói:

- Bây giờ Ứng Hiệp đã hiểu ám hiệu của tỷ tỷ để lại rồi. Vì sao mà tỷ tỷ nói với Ứng Hiệp, nếu gặp chuyện gì bất trắc thì cứ chạy đến Vạn Hương tửu lâu. Thì ra Ở đó đã có đại ca của Ứng Hiệp ngồi chờ sẵn.

Cửu Nam Thiên gằn giọng:

- Gã súc sinh đó là đại ca của người à?

- Thì y là ý trung nhân của Tống Bội Linh tỷ tỷ thì phải là đại ca của Ứng Hiệp rồi.

Ứng Hiệp xoa tay nói:

- ám hiệu của tỷ tỷ để lại là có ý nói với đại nhân. Chỉ một búng tay của đại ca thôi, Cửu đại nhân sẽ giống như một con heo hầm.

Ứng Hiệp vừa thốt dứt câu, Cửu Nam Thiên đập tay xuống bàn.

"Râm." Gã gần giọng nói:

- Tên súc sinh đó muốn chết không toàn mạng.

cửu Nam Thiên trừng mắt nhìn Tùy Long, Thùy Cương.

- Kéo đầu gã súc sinh đó qua đây để bốn quan hỏi tội.

Tùy Long và Thùy Cương đứng lên ôm quyền.

- Tuân lệnh đại nhân.

Hai gã xăm xăm bước qua bàn Vĩnh Hưng. Tùy Long chưa kịp nói thì Vĩnh Hưng đã lên tiếng:

- Tại hạ không muốn chen vào chuyện thị phi của các người, đừng làm phiền đến ta.

Tùy long gần giọng nói:

- Người dám bốn cột đại nhân còn lớn giọng thế ư?

Gã vừa nói dứt lời, toan thộp nách Vĩnh Hưng, nhưng chưa kịp hành động thì ngọn thiết phiến đã thoát ra với những quai chiêu kỳ dị, nhanh và chính xác đến không tưởng. Chỉ trong chớp mắt, cả Tùy Long lẫn Thùy Cương bị luân mười phát phiến đánh thẳng vào song thủ mà tuyệt nhiên chẳng có ứng gì, tránh né hay gạt đỡ.

"Bốp bốp..." Khi cả hai kịp lùi lại thì song thủ tưởng chừng như chẳng thể nào cử động được bởi cảm giác rất bông và buốt nhói.

Cửu Nam Thiên bật đứng lên, y nhìn Vĩnh Hưng:

- Tên kia to gan, dám đánh nha sai của mệnh quan triều đình, đáng chết thật.

Cửu Nam Thiên vừa nói vừa hùng hổ bước thẳng qua bàn Vĩnh Hưng.

Y ngẩng mặt nhìn Cửu Nam Thiên:

- Rượu của tại hạ chưa bắt đại nhân trả lại, thế mà đại nhân còn muốn sinh chuyện.

- Người là ai mà dám to gan đánh nha sai của bốn quan chứ.

- Đàm Vĩnh Hưng.

Cửu Nam Thiên tròn mắt nhìn Vĩnh Hưng.

- Người là Đàm Vĩnh Hưng, ngoại hiệu Lãnh Diện Tu La.

- Đại nhân là người của võ lâm.

- Người cùng một bè với Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng.

Mặt Vĩnh Hưng cau lại:

- Cùng bè thì đã sao nào.

Vốn lúc này Vĩnh Hưng đang có nỗi muộn phiền vì bị tôn sư chối bỏ nên mới buông ra những lời bất nhã, nhưng không ngờ lời nói của Vĩnh Hưng lại khiến cho Cửu Nam Thiên biến sắc.

Cửu Nam Thiên thối về sau hai bộ nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Người hỏi không kịp đâu.

cửu Nam Thiên thốt dứt câu lao nhanh ra cửa. Thấy Cửu Nam Thiên bỏ đi, Tùy Long và Thùy Cương cũng hồi hả theo bước như thể gặp ma giữa ban ngày.

Thấy Cửu đại nhân và hai tên nha sai bỏ đi, Tông Ứng Hiệp mới thở phào một tiếng.

Vừa gượng cười vừa bước đến bàn Vĩnh Hưng, Ứng Hiệp ôm quyền xá nói:

- Ứng Hiệp vô cùng cảm kích đại ân của đại ca. Sau này có cơ hội sẽ báo đáp. Cáo từ.

Ứng Hiệp vừa quay lưng toan bỏ đi thì Vĩnh Hưng gọi lại:

- Tôn đệ xong chuyện rồi bỏ đi ư?

Ứng Hiệp bối rối, miễn cưỡng ngồi xuống ghế, y giả lả cười nói:

- Đại ca có điều chi muốn chỉ huấn tiểu đệ à.

- Người đã nói gì để Cửu Nam Thiên và hai gã nha sai lôi ta vào cuộc.

- Hầy, tiểu đệ đâu có nói gì đâu.

- Ta không giết người nhưng có thể cắt lưỡi người được đó.

- Ơ, tiểu đệ chỉ nói, đại ca là kẻ phong lưu, xứng là một mỹ nam tử nên tỷ tỷ thích đại ca mà không thích Cửu đại nhân.

- Tỷ tỷ của người thích ta à?

Vĩnh Hưng mỉm cười.

Ứng Hiệp lúng túng, mím môi ngậm miệng. Y ậm ừ trong cổ họng một lúc rồi nói:

- Phong thái của đại ca như thế này thì nữ nhân nào mà không thích chứ. Nếu tiểu đệ là nữ nhân thì hẳn cũng sẽ say lòng với đại ca.

- Thế ư? Ta muốn gặp tỷ tỷ của ngươi.

Ứng Hiệp khoát tay:

- Không được đâu, không được đâu.

- Sao lại không được?

- Ơ, thà đại ca không gặp tỷ tỷ, còn nếu đại ca mà gặp tỷ tỷ sẽ thất vọng lắm.

- Tại sao ta thất vọng?

- Ơ, Bởi tỷ tỷ của đệ xấu ời là xấu. CÓ lẽ nữ nhân xấu nhất trên đời này là tỷ tỷ đó.

- Vậy sao.

Ứng Hiệp cười:

- Đại ca tin tiểu đệ đi.

- Ta tin. Tỷ tỷ của ngươi đã đắc tội với Cửu đại nhân khiến cho y phải thân chinh đi tìm ngay trong thời tiết đông lạnh lẽo này.

- CỐ đắc tội gì đâu. Gã xem tranh thấy người đẹp lại tưởng nhầm tỷ tỷ. Đại ca không biết chứ, gã Cửu đại nhân đó khi phát hiện nơi nào có mỹ nữ thì sẽ mò đến ngay.

- Cửu đại nhân đã mò đến nơi Ở của tỷ đệ ngươi.

- Ơ, cửu đại nhân đâu CỐ đến.

Ứng Hiệp miễn cưỡng đứng lên.

- Tiểu đệ có chuyện, đành phải thất lễ với đại ca vậy.

- Uống với ta một chén rượu rồi về cũng không muộn mà.

- Dạ được.

Ứng Hiệp bung chén rượu dốc vào miệng. Gã ho sặc sụa một lúc mới kèm lại. Y miễn cưỡng nói:

- CỐ dịp tiểu đệ sẽ mời đại ca đến nhà chơi.

Y bất giác nhìn lại bàn thức ăn còn rất nhiều, y giả là cười nói:

- Đại ca, thức ăn trên bàn là của tiểu đệ chứ.

- Cửu đại nhân mua cho ngươi thì ngươi cứ lấy. Không phải của ta, ta không ăn.

- Đại ca tốt quá.

Ứng Hiệp thân nhiên gói tất cả số thức ăn trên bàn, cho vào túi rồi cười với Vĩnh Hưng:

- Tiểu đệ bất kính quá, nhưng phân ai thì người ấy hưởng, hẳn đại ca không trách.

- Ta không trách.

Ứng Hiệp xá Vĩnh Hưng lần nữa rồi mới vội vã bước nhanh ra cửa Vạn Hương tửu lâu Vĩnh Hưng đặt một nén bạc lên mặt bàn, rồi âm thầm theo chân Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp hoàn toàn không biết Vĩnh Hưng theo chân mình. Y rời trấn Hàn Đan tiến thẳng về hướng đông. Khi đến một con đường nhỏ vào rừng mới dừng bước, quay lại nhìn. Như thể đoán chắc không còn ai theo dấu mới đi nhanh vào ngõ đó, đến một gian thảo xá cắt ven bờ suối.

Ứng Hiệp đẩy cửa bước vào.

- Tỷ tỷ, tiểu đệ về đây.

Bội Linh đang ngồi, bật đứng lên, mò mắt hai tay, lần bước về phía cửa, mắt vẫn mở thao thao.

- Tôn đệ ư, đệ quay về nhà có lấy được thứ tỷ tỷ dặn không.

- Tất nhiên là lấy được rồi nhưng suýt tiêu mạng bởi gã tri phủ Cửu Nam Thiên.

Tổng Bội Linh lo lắng nói:

- Đã gặp Cửu đại nhân à?

- Hừ, lão tri phủ gian ác đó đã cho hai tên nha sai ôn dịch đón hờ đệ tại nhà. Nếu không nhanh trí, không biết đệ có còn gặp lại tỷ không. Nghĩ cũng lạ thật, Hàm Đan trấn đầy rẫy những trang mỹ nữ thế mà lão tri phủ cứ nằng nặc đòi bằng được một người thông minh như tỷ.

Y nghiêng đầu nhìn Tổng Bội Linh.

- Ồ hờ, nếu nhìn kỹ xem ra tỷ cũng rất đẹp. Chẳng thua gì Dương Quý Phi.

Đôi lưỡng quyền của Bội Linh đỏ ửng, thẹn thùng.

- Đệ đừng có trêu ghẹo tỷ nữa được không?

- Tỷ đẹp thì đệ nói đẹp chứ có trêu ghẹo gì đâu.

- Không nói nữa, mau đưa cho tỷ mảnh ngọc bội.

Ứng Hiệp nói:

- CỐ ngay, có ngay.

Ứng Hiệp vừa nói vừa lần tay xuống thắt lưng lấy chiếc túi gấm thêu hình nhật quang, bước đến trước mặt Tống Bội Linh.

- Y nhỏ giọng nói:

- Tỷ có thể cho đệ xem qua được không?

- Tất nhiên là được rồi. Đệ cứ mở ra xem.

Ứng Hiệp mở túi gấm, từ trong túi gấm một luồng hào quang xanh rờn phát ra làm lóa mắt y. Luồng hào quang đó khiến Ứng Hiệp phải buột miệng nói:

- Bảo vật.

Y nhìn Tống Bội Linh.

- Tỷ có báu vật sao lại dấu diếm đệ?

- Tỷ tỷ nào có giấu đệ, chỉ tại chưa đến lúc cho đệ biết thôi.

Ứng Hiệp tủm tỉm cười, vừa gỡ đầu vừa nói:

- Tỷ tỷ này, theo tỷ thì báu vật này đáng giá bao nhiêu.

Tống Bội Linh nghiêm giọng nói:

- Vô giá.

Ứng Hiệp tròn mắt nhìn nàng:

- Vô giá là sao? Nghĩa là bao nhiêu ngân lượng cũng có ư? Nếu thế thì chúng ta phát tài rồi. Đệ sẽ đi bán mảnh ngọc bội này, rồi tỷ đệ chúng ta sẽ đi tìm một nơi khác. Chúng ta sẽ mua đất, dựng nhà lập trang. Sau đó...

Bội Linh lắc đầu:

- Mảnh ngọc bội này vô giá nhưng không bán được.

Mặt Ứng Hiệp sa sầm xuống:

- Vô giá mà không bán được cũng như chẳng có giá trị gì hết, trong khi tỷ và đệ lại rất cần ngân lượng để rời địa phận của tên tri phủ heo hàm Cừu Nam Thiên.

Lời còn đọng trên môi Tôn Ứng Hiệp thì một giọng nói u buồn, lạnh lẽo cất lên sau lưng y.

- Hai người muốn đi đến một vùng yên tĩnh, bốn tọa sẽ cho hai người đi, nhưng phải để mảnh ngọc phủ "Địa tuyệt" đó cho bốn tọa.

Chỉ nghe giọng nói âm u, lạnh lẽo đó thôi mà hồn vía Ứng Hiệp đã tản mát, trong khi sắc diện của Tống Bội Linh lại tái nhợt.

Nàng hốt hoảng nói:

- Thành chủ? Tôn đệ qua đây.

Hồi 7

Diêm la thành chủ

Tôn Ứng Hiệp bước vội về phía Tổng Bội Linh, nép sau lưng nàng mới dám nhìn ra cửa. Đập vào mắt Ứng Hiệp là một người bận áo trường y đen kịt. Dưới thềm tuyết trắng xoá, y trông như một con quạ đen không lông, bởi chiếc mũ trùm đầu không thấy chân diện. Mặc dù chân diện bị che bởi chiếc mũ trùm đầu, nhưng ánh mắt vẫn toả uy quang sáng ngời khiến người đối mặt phải bủn rủn cả tứ chi.

Chạm vào ánh mắt của hắc y nhân, tứ chi Ứng Hiệp bất giác rã rượi cùng với cảm giác gai lạnh như thể đang đối mặt với tử thần dưới a tỳ. Y buột miệng nói:

- Tôn... ơ, đại ca là ai vậy?

Giọng nói lạnh lùng của hắc y nhân cất lên:

- Tiểu tử không đủ nhân cách để hỏi danh tính bản tọa. Mau trao ngọc phù cho bản tọa, rồi bản tọa sẽ đưa các ngươi đi.

Ứng Hiệp liếc qua Tổng Bội Linh. Y thấy mặt nàng căng thẳng cực độ. Chỉ thấy khuôn mặt nhợt nhạt, căng thẳng của Bội Linh thôi, Ứng Hiệp đủ biết tâm trạng tỷ tỷ như thế nào rồi.

Y nắm tay Bội Linh nhìn hắc y nhân nói:

- Tiểu đệ sẽ trao mảnh ngọc bội cho đại ca, nhưng muốn biết đại ca định đưa tiểu đệ và tỷ tỷ đi đâu Nơi đó sống ra sao. Tiểu đệ và tỷ tỷ sẽ sống bằng những gì nào. Thú thật với đại ca miếng ngọc bội của tỷ tỷ là báu vật vô giá. Có ngân lượng cũng không thể nào mua a được.

Ứng Hiệp nói dứt câu thì Bội Linh lên tiếng. Nàng nghiêm giọng nói thật chậm:

- Thành chủ định đoạt lệnh phù của tiên mẫu ư? Không dễ đâu. Nếu thành chủ có ý đó, Bội Linh sẽ hủy ngọc phù rồi chết cũng được.

Hắc y nhân gằn giọng nói:

- Nha đầu, ngươi dám cãi lại ý của bản tọa sao. Hai người mau trao cho bản tọa ngọc phù, ta sẽ tống tiễn hai ngươi đi một cách êm thấm.

Ứng Hiệp hỏi:

- Người định tống tiễn tỷ tỷ và tiểu đệ đi đâu?

- Về nơi yên tĩnh nhất trong cõi đời này.

Ứng Hiệp cau mày nói:

- Yên tĩnh nhất. Đừng có nói đại ca sẽ tiễn Ứng Hiệp ra mộ địa đấy nhé.

- Chỉ có mộ địa là nơi yên tĩnh nhất.

Ứng Hiệp sờn gai ốc đây người khi câu nói ấy đập vào thính nhĩ mình. Y buột miệng nói:

- Người định... người định giết tỷ đệ tôi nữa à? Chẳng lẽ... chẳng lẽ vừa ăn cướp vừa giết người?

- Tiểu đệ cẩn thận lời nói, nếu ngươi muốn chết một cách yên lành.

Ứng Hiệp cau gắt đáp lời Diêm La thành chủ:

- Chết là hết, có gì còn có cái chết yên lành, cái chết khủng khiếp. Nếu người thật sự muốn giết Ứng Hiệp và Tổng tỷ tỷ thì đừng hòng lấy được miếng ngọc phù này.

Ứng Hiệp hừ nhạt một tiếng nói:

- Bản thiếu gia sẽ đập tan miếng ngọc phù theo ý của Tổng tỷ tỷ.

- Miếng ngọc phù kia bề thì bản tọa sẽ xé xác hai người thành trăm mảnh.

Bội Linh lắc đầu nói:

- Cũng là một cái chết thôi. Thành chủ, Bội Linh sẵn sàng giao miếng ngọc phù cho thành chủ, nhưng với một điều kiện.

- Để cho hai người được sống.

- Bội Linh không cần thiết sống, mà chỉ cần thành chủ tha cho nghĩa đệ của Bội Linh.

- Được Ứng Hiệp thốt lên:

- Tôn thiếu gia đâu phải là kẻ tham sống sợ chết chứ.

Y dẫn vai Bội Linh:

- Tỷ tỷ, đệ và tỷ chết cùng chết, sống cùng sống. Đệ đâu muốn sống mà không có tỷ.

Nhìn lại thành chủ, Ứng Hiệp nói:

- Tôn giá sao lại biết Ứng Hiệp và tỷ tỷ Ở đây mà lại đến tìm vậy?

Diêm La thành chủ lấy trong ống tay áo ra một bức họa chân dung. Y mở toang bức họa cho Ứng Hiệp thấy rồi hỏi:

- Ai đã vẽ bức họa này?

Ứng Hiệp trở mắt nhìn bức họa. Y ngập ngừng nói:

- Bức họa đó do chính... do chính Ứng Hiệp vẽ tỷ tỷ.

- Tiểu đệ đúng là một họa nhân có thiên phú, bốn tọa khâm phục người.

Ứng Hiệp nói với Bội Linh:

- Tỷ tỷ, đệ không ngờ chính những bức họa đệ lên tỷ về để đem bán kiếm ngân lượng gây ra đại họa này.

- Tỷ không trách đệ đâu. Cái họa hôm nay đã có tiền án từ đời trước.

Bội Linh hướng mắt về phía thành chủ nói:

- Thành chủ, tôn giá nhận lời Bội Linh chứ?

- Hãy giao ngọc phù cho bốn tọa.

- Tôn giá hãy thề với trời đất trước, Bội Linh mới giao Ngọc phù cho tôn giá.

Một giọng nói ôn nhu từ tôn cất lên ngay sau lưng Ứng Hiệp và Bội Linh:

- Nàng không cần thiết bắt tôn giá đây phải hứa.

Ứng Hiệp vừa nghe giọng nói đó reo lên:

- A, Tửu đại ca.

Bội Linh ngơ ngác buột miệng hỏi:

- Tửu đại ca là ai?

- Tửu đại ca là người đã giúp đệ đào thoát khỏi tay tên tri phủ heo hàm Cửu Nam Thiên.

Bội Linh ôm quyền nói:

- Bội Linh bái kiến Tửu đại ca.

Nghe Bội Linh thốt ra câu này, Đàm Vĩnh Hưng ngửa mặt cười vang. Y vừa cười vừa nói:

- Tổng tiểu thư, tại hạ họ Đàm tên Vĩnh Hưng, chứ không phải Tửu đại ca như Ứng Hiệp nói đâu.

- Bội Linh bái kiến Đàm tôn giá.

- Tại hạ không hơn cô nương bao nhiêu tuổi đâu.

Vĩnh Hưng nhìn lại Ứng Hiệp nói:

- Ứng Hiệp, nếu ta giúp người, người phải vẽ cho ta một bức họa theo ý của ta đó.

- Được rồi, Đàm đại ca chỉ cần đuổi vị tôn giá này đi, Ứng Hiệp không chỉ vẽ một bức mà trăm bức cũng được.

- Lời đã thốt ra người phải giữ đó.

- Vẽ tranh thì Đàm đại ca yên tâm. Ngoáy một cái là Ứng Hiệp vẽ xong rồi. Cũng như Tửu đại ca nói một tiếng là bọn Cửu Nam Thiên bỏ chạy.

Ứng Hiệp lại nhìn Diêm La thành chủ nói:

- Tôn giá xem như lỡ chuyến đồ này rồi.

Ứng Hiệp vừa nói vừa nắm tay Bội Linh kéo ra sau lưng Đàm Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng và Diêm La thành chủ đối mặt với nhau.

Diêm La thành chủ gần giọng nói:

- Bốn tọa không ngờ Lãnh diện tu la cũng mò đến đây để tranh giành ngọc phù với bốn tọa.

Vĩnh Hưng khoát tay nói:

- Vĩnh Hưng không có ý tranh giành với tôn giá đâu. Chẳng qua không thể khoan tay bằng quang đầy thôi.

- Bốn tọa nghe nói Đàm công tử đã tuyên tề với sư tôn chẳng bao giờ nhúng tay vào chuyện thị phi. Lời nói đó chỉ là ngoa ngôn thôi sao? Hay chỉ nói cho có lệ?

- Đúng, tại hạ có nói. Không ngờ Tôn giá biết rành như vậy. Nhưng có một chuyện tôn giá không biết.

- Chuyện gì? Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng chỉ là kẻ ngoa ngôn ư?

- Tại hạ không ngoa ngôn nhưng rất tiếc sư tôn đã khai trừ tại hạ rồi.

- Thiên Trù đại sư khai trừ các hạ?

- Không sai. Thiên Trù sư tôn không còn nhận Đàm Vĩnh Hưng này là môn đồ. Lời hứa của tại hạ xem như cũng chẳng còn giá trị nữa.

- Thiên Trù đại sư thánh tăng không còn nhận các hạ là môn đồ thì hẳn các hạ là nghịch đồ.

- Đúng, rất đúng. Đàm Vĩnh Hưng là nghịch đồ nên mới bị sư tôn chối bỏ không nhìn mặt tới. Nhưng tại hạ có là nghịch đồ đáng bị trời tru đất diệt cũng không giống như tôn giá.

- Các hạ sao lại đem ta ra so sánh với các hạ chứ? Bốn tọa đâu phải là nghịch đồ.

- Tại hạ khác tôn giá bởi lẽ một người là thành chủ lại đi bức hiếp một cô gái đui mù, một tiểu tử chẳng biết võ công để đoạt ngọc phù. Tại hạ có nghe sư tôn nói lại, trên võ lâm có Huyết thành có thể ví như long đàm hồ huyết thế mà người của long đàm hồ huyết lại hành sự như Tôn giá sao?

- Còn bốn tọa thì nghe tương truyền trong võ lâm có Thiên Trù thánh tăng, có thể nói là cao thủ đệ nhất nhân giống như Đạt Ma sư tổ năm xưa. Nay gặp hậu nhân của cao tăng, rất muốn thỉnh giáo. Nếu bốn tọa thắng thì...

Ứng Hiệp lên tiếng chen vào:

- Ngọc phù sẽ thuộc về lão đó. Còn nếu lão thua thì sao?

- Bốn tọa sẽ quay lại Huyết thành quy ẩn ba năm không tái xuất giang hồ.

Đàm Vĩnh Hưng gật đầu:

- Được Sau lời nói đó, Đàm Vĩnh Hưng và Diêm La thành chủ cùng đứng ra ngoài trời tuyết.

Hai người đứng đối mặt với nhau. Cả hai trông như hai pho tượng, một trắng một đen, trong tư thế bất động.

Ứng Hiệp cùng Bội Linh đứng trong nhà quan sát. Ứng Hiệp nói với Bội Linh:

- Tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không thấy đường mà biết Diêm La thành chủ? Chẳng lẽ tỷ đã từng gặp hắn, nghe hắn nói.

- Giọng nói của Diêm La thành chủ, tỷ không bao giờ quên. Bởi giọng nói đã cất lên trong một đêm xảy ra huyết án tại Mạn Trà sơn trang. Sau đêm đó, mẫu thân đã đưa tỷ đào thoát với vết thương chí mạng.

- Gã Diêm La thành chủ này thật đáng chết.

Nói dứt câu Ứng Hiệp thét lớn:

- Đàm đại ca, con quạ đen thành chủ đó đã từng giết phụ thân của Tổng tỷ tỷ. Lão là người đáng chết lắm đó.

Mặc dù giọng nói của Ứng Hiệp vang lên lồng lộng nhưng Đàm Vĩnh Hưng lẫn Diêm La thành chủ vẫn đứng bất động. Thấy hai người giống như hai pho tượng, Ứng Hiệp lấy làm lạ.

- Tỷ, sao lạ quá, Đàm đại ca và lão quỷ thành chủ không nhúc nhích gì cả.

Bội Linh nói:

- Phàm những cao thủ trong võ lâm giao đấu với nhau, thì mọi cử động đều rất cẩn thận không như những cao thủ tầm thường. Chỉ một chút sơ suất tự khắc sẽ gặp ngay hiểm họa sát thân.

- Vậy Đàm đại ca thắng hay lão quỷ thành chủ thắng?

- Tỷ đâu thấy mà nhận biết được.

- ờ, tỷ miễn thứ đừng trách đệ nói câu đó.

Một luồng gió đông thổi đến đem theo hơi lạnh rờn rợn khiến cho Bội Linh rùng mình. Nàng nhỏ giọng nói:

- Họ đã ra chiêu chưa?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Chưa.

- Cuộc đấu này xem ra rất căng thẳng. Một trong hai người khi xuất chiêu sẽ có một người phải chết. Tôn đệ cẩn thận đó, nếu họ phát tác chương kình có thể nguy hại đến tính mạng của đệ.

Nghe Bội Linh nói, Ứng Hiệp nắm lấy tay nàng thối lại một bộ nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Đàm Vĩnh Hưng và Diêm La thành chủ.

Mặc dù Ứng Hiệp nói rất khẽ nhưng Bội Linh vẫn nghe được. Nàng quay mặt sang hỏi Ứng Hiệp:

- Đệ thấy gì mà nói như vậy?

- ờ, đệ thấy tuyết đang phủ đầy trên hai bờ vai lão quỷ thành chủ. Nhưng lạ lắm, những bông tuyết như sợ không dám động vào đầu lão.

- Còn Đàm đại hiệp thì như thế nào.

Ứng Hiệp nhìn về phía Vĩnh Hưng. Y trở mắt nhìn bởi chẳng thấy bông tuyết nào bám trên thân pháp Đàm Vĩnh Hưng.

Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Tỷ tỷ, lạ lắm, nếu tỷ thấy hắn không tin được đâu.

- Nghe đệ nói, tỷ có thể đoán ra.

- Tỷ đoán xem, chẳng lẽ chuyện gì tỷ cũng biết mà...

Ứng Hiệp bỏ lưng lời nói giữa chừng.

Bội Linh nghiêm giọng nói:

- Những bông tuyết không bám được vào người của Đàm đại hiệp.

- Sao tử biết?

- Thời gian qua, nếu Đàm đại hiệp không có bản lĩnh thì Diêm La thành chủ đã xuất thủ lấy mạng người rồi. Nhưng suốt thời gian vừa qua vẫn không thấy Diêm La thành chủ xuất chiêu, tử đã có thể đoán ra.

- Vậy cuộc giao đấu này, ai là người thắng.

- Đàm đại hiệp.

Lời còn đọng trên miệng nàng thì Diêm La thành chủ, giữ hai ống tay áo, quay lưng băng mình đi. Những bông tuyết trắng biến mất khỏi hai bờ vai lão, và chỉ trong đầy chớp mắt y đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì.

Ứng Hiệp reo lên:

- Lão quỷ Diêm La thành chủ bỏ đi rồi. Đúng như tử nói, Đàm đại ca đã thắng.

Vĩnh Hưng quay lại thảo xá.

Ứng Hiệp nhìn Vĩnh Hưng bằng ánh mắt tôn kính, khâm phục.

Y phần khởi nói:

- Đàm đại ca đúng là thiên hạ đệ nhất võ lâm. Tại tửu quán chỉ nói thôi đã buộc bọn cầu quan phải bỏ chạy, giờ thì chỉ nhìn thôi đã khiến con quạ đen thành chủ hồn siêu phách lạc. Ứng Hiệp phải thọ giáo đại ca.

- Tôn tiểu đệ nói quá rồi đó. Thật ra Diêm La thành chủ không phải hạng cao thủ tầm thường đâu. Chẳng qua y bỏ đi vì tự biết nếu giao đấu thì chẳng có kẻ thắng người bại, mà chỉ có cái chết đến với hai đối thủ mà thôi. Diêm La thành chủ lại không muốn chết.

Đôi chân mày của Ứng Hiệp nhướng lên.

- Huynh cũng đâu muốn chết phải không?

Nụ cười hé mở trên hai cánh môi mỏng của Đàm Vĩnh Hưng.

- Tất nhiên rồi, Đàm Vĩnh Hưng đâu muốn chết.

- Huynh không muốn chết, lão Diêm La ôn dịch kia cũng không chết, nên dĩ hoà di quý Thế nhưng lão lại bỏ cuộc trước, xem như lão đã thua huynh.

- Không phải thua vì bản lĩnh thấp hơn huynh mà chỉ vì lão là thành chủ, còn Vĩnh Hưng là một lãng tử chẳng có gì cả. Chén sênh và chén kiêu chạm nhau, hai chén cùng bể thì tất nhiên chén kiêu phải nhường cho chén sênh.

Bội Linh lên tiếng:

- Đàm đại ca khiêm tốn quá. Thật ra Diêm La thành chủ tự biết mình đã kém hơn qua những bông tuyết đậu trên vai y và vai công tử.

Vĩnh Hưng nheo mày nhìn nàng.

- CÔ nương có thể thấy ư?

- Tôn đệ đã nói cho Bội Linh biết.

Vĩnh Hưng lắc đầu. Y nhìn Bội Linh nói:

- Chỉ vì thắc mắc cô nương là người như thế nào mà tại hạ đã theo chân Ứng Hiệp.

Nếu Tổng tiểu thư và Ứng Hiệp đệ muốn rời khỏi đây, Vĩnh Hưng sẽ đưa hai người đi.

Bội Linh buông tiếng thở dài:

- Đi đâu bây giờ. Bội Linh cũng chẳng biết đi đâu nữa.

- Nếu hai người muốn, tại hạ sẽ đưa hai người đến Thủy Lâm trang. Nếu hai người đến đó, sẽ an toàn và yên lành hơn. Chẳng một ai dám quấy rầy hai người.

Ứng Hiệp hỏi:

- Đàm đại ca, Thủy lâm trang tọa lạc tại đâu?

- Ngoại vi Dương Châu.

Ứng Hiệp reo lên:

- Hay quá! Đệ từng ao ước được đến Dương Châu. Không ngờ nay được đến đó.

Y quay lại Tổng Bội Linh nói:

- Tử tử...

Bội Linh nghiêm mặt nói:

- Tôn đệ, Đàm đại hiệp đã cứu tử và đệ rồi, giờ lại làm phiền thêm người sao?

- CÔ nương đừng ngại, vì đây là ý của tại hạ.

Bội Linh hướng mắt qua Vĩnh Hưng:

- Đại hiệp, Bội Linh và Tôn đệ đi đến đâu kiếp họa sẽ đeo bám đến đó. Đại hiệp sẽ gặp phải phiền phức mà thôi.

- Tiểu thư yên tâm. Lâu lắm rồi, tại hạ rất nhàn du, nay gặp chút phiền phức chẳng có gì.

Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ đừng ngại. Đàm đại ca không phải hạng người ích kỷ nhỏ nhen sợ phiền lụy đâu. Tiểu đệ không dám tự cho mình có thiên lý nhãn, nhưng cặp mắt của đệ thì nhìn người chẳng bao giờ lầm.

Bội Linh ngần ngừ một lúc rồi quỳ xuống nói:

- Đàm đại hiệp, xin nhận một lạy của Bội Linh gọi là chút tri ân nơi người.

Vĩnh Hưng vội đỡ lấy Bội Linh nói:

- Tiểu thư đừng làm vậy. Tại hạ không xứng nhận một lạy tri ân của tiểu thư đâu, bởi tại hạ chưa làm được gì cho hai người. Mong tiểu thư cứ xem tại hạ như người trong nhà là được rồi.

Vĩnh Hưng đỡ tay nàng nói:

- Tiểu thư đứng lên đi.

Ứng Hiệp nhìn hai người, nghĩ thầm:

- Tổng Bội Linh tỷ tỷ thật xứng với Đàm đại ca. Nếu tỷ tỷ không thấy đường hắc sẽ không chê Đàm đại ca.

Ý nghĩ đó thôi thúc khiến Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Tỷ tỷ, đại ca, để tiểu đệ phóng bút vẽ cho hai người một bức họa nhé.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Bội Linh cau lại.

- Tiểu đệ, đừng vẽ...

Ứng Hiệp tròn mắt nhìn nàng.

- Đệ đã hứa với Đàm đại ca rồi, sao lại không vẽ chứ. Không cho Đàm đại ca một bức họa chân dung người lại cho tiểu đệ chỉ là hạng tiểu nhân xảo trá. Vội lại...

Bội Linh khoát tay nói:

- Nếu tiểu đệ muốn vẽ thì chỉ nên vẽ mình Đàm đại hiệp thôi. Chứ đừng vẽ tỷ tỷ.

- Tại sao?

- Tỷ tỷ không xứng được vẽ chung với Đàm đại hiệp đâu.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Khi nào đến Thủy Lâm trang, tại hạ sẽ thị mực bút họa của Tôn đệ. Còn bây giờ thì tại hạ muốn tiểu thư đừng gọi tại hạ bằng hai tiếng đại hiệp được không?

Bội Linh miễn cưỡng gật đầu nhỏ nhẹ nói:

Ứng Hiệp vỗ tay nói:

- Vui quá, tiểu đệ phải bồi tiếp đại ca và tỷ tỷ.

Y nói xong nhanh tay bày tất cả số thức ăn đã đem về từ tửu điểm ra bàn.

Vĩnh Hưng nói:

- Tôn đệ đã có thức ăn, huynh thì có rượu. Thế là chúng ta có đủ mọi thức để lập bàn hương án bái thiên địa kết tình huynh đệ và huynh muội.

Ứng Hiệp reo lên:

- Thích quá, thế là từ nay đệ đã có đại ca. Không còn là một nam nhân cô độc nữa.

Hồi 8

Sắc tình kiếm thủ

Chiếc lâu thuyền neo giữa dòng Dương Tử, dập dềnh, đung đưa theo những lượn sóng đêm. Trong màn đêm giá buốt se lạnh, trông lâu thuyền tựa một con thủy quái khổng lồ, im lìm chờ đợi con mồi. Trong khoang thuyền, Thảm Mộc Phong ngồi kiết đà, bên cạnh là Lam Tiểu Yến, đối diện với hai người là Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Chờ cho ấm rượu trên bếp sôi tăm, Tiểu Yến mới cẩn trọng chuốc rượu ra hai chiếc chén ngọc. Chờ cho Tiểu Yến rót đầy chén, Thảm Mộc Phong mới bung lên. Chia chén rượu đến trước Giang Hùng, Mộc Phong từ tốn nói:

- Thảm mỗ mời Giang kiếm thủ chén rượu với lời chứng kiếm thủ đã trở lại với võ lâm giang hồ.

Giang Hùng bung chén trịnh trọng nói:

- Nếu không có Thảm huynh thì kiếm của Giang Hùng mãi mãi nằm mục trong vó kiếm. Kính Thảm huynh.

Uống cạn số rượu được rót ra, Thảm Mộc Phong đặt chén xuống bàn rồi từ tốn nói:

- Mười năm trong thiên lao của Thiếu Lâm tự, Giang kiếm thủ đã thu nạp được gì cho kiếm pháp của người.

Giang Hùng ngửa mặt cười trong khi Tiểu Yến lại cẩn thận chuốc rượu vào chén của hai người. Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Giang Hùng nói:

- Trời sinh ra Giang Hùng là cha mẹ, nhưng có lẽ người hiểu Giang Hùng hơn bất cứ ai chính là Thảm huynh.

Y nhìn Thảm Mộc Phong nghiêm giọng nói:

- Chỉ có Thảm huynh mới có thể thốt ra câu hỏi như thế đối với Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Thảm Mộc Phong vuốt chòm râu đen mun rồi mỉm cười, từ tốn nói:

- Kiếm thủ là một kiếm thủ chân chính. Một kiếm thủ chân chính thì thường bước đến cảnh giới tối thượng của kiếm pháp. Nếu một thanh kiếm như Giang kiếm thủ bị mai một trong thiên lao của Thiếu Lâm tự thì uống phí biết chừng nào. Cả trăm năm sau chẳng thể nào tìm được một kiếm thủ thứ hai, nếu không muốn nói là ngàn năm.

Giang Hùng ôm quyền:

- Đa tạ Thảm huynh, Giang Hùng mời huynh chén rượu này, để được xem Thảm huynh là cao nhân tri kỷ.

Thảm Mộc Phong bung chén nói:

- Mời.

Uống xong chén rượu đó, Giang Hùng mới nhìn Thảm Mộc Phong nói:

- suốt mười năm trong thiên lao của Thiếu Lâm tự, Giang Hùng chỉ nghĩ đến kiếm để tự giết thời gian tù giam. Mười năm đó, Giang mỗ đã chế tác được một chiêu kiếm. Tự đặt cho nó cái tên là Tù kiếm.

Thảm Mộc Phong mỉm cười, nhắc lại lời của Giang Hùng:

- Tù kiếm.

Giang Hùng gật đầu nói:

- Giang mỗ đặt tên không hay lắm, nhưng với chiêu thức Tù kiếm này, sẽ chẳng còn ai là đối thủ của Giang mỗ.

- Vậy ư?

- Thảm huynh không tin ư?

Thảm Mộc Phong mỉm cười từ tốn nói:

- Nếu ai nói ra câu đó, Thảm mỗ sẽ không tin, nhưng Giang thủ nói thì Thảm mỗ phải tin. Bởi Giang kiếm thủ là một kiếm thủ chân chính, sống vì kiếm và chết cũng vì kiếm.

- Giang Hùng phải kính Thảm huynh câu nói này.

Hai người lại đối ẩm.

Thảm Mộc Phong nhìn Giang Hùng. Lão xoay chén rượu đúng một vòng rồi nói:

- Theo Giang kiếm thủ, trên võ lâm thì ai đáng mặt là đối thủ của người sau khi đã chế tác ra Tù kiếm.

Giang Hùng nheo mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Trước đây, Giang mỗ từng có ý niệm sẽ giao chứng kiếm chiêu với Đàm Vĩnh Hưng, nhưng chưa thực hiện được thì đã sa vào thiên lao Thiếu Lâm tự. Nhưng con trăng tới đây, Giang Hùng và Vĩnh Hưng sẽ tranh tài cao thấp trên Sanh Tử Bình.

Thẩm Mộc Phong gật đầu:

- Rất hay. Nhưng Thẩm mỗ muốn hỏi Giang kiếm thủ trên giang hồ ai là kẻ đáng được tự phong thiên hạ đệ nhất nhân để nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn?

Giang Hùng thờ mặt, ngập ngừng không trả lời Mộc Phong. Y lắc đầu:

- Giang mỗ không biết. Thiếu Lâm thì có phương trượng Huyền Không đại sư. Lão tăng đó có Giáng long thập bát chuồng uy mãnh siêu phàm nhưng lại bị Vĩnh Hưng không chế.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Huyền không đại sư đúng là cao thủ thật nhưng so với những nhân vật kỳ tài chẳng khác nào đem đom đóm ra so với vàng nhật quang.

- Thế theo Thẩm huynh, ai mới xứng đáng để huynh tôn bái là thiên hạ đệ nhất nhân, duy ngã độc tôn?

Giang Hùng mỉm cười nói:

- Nếu Giang mỗ đoán không lầm. Thẩm huynh sẽ nói người đáng tự phong thiên hạ đệ nhất nhân, duy ngã độc tôn chính là Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng?

Mộc Phong nghiêm mặt nói:

- Giang kiếm thủ theo Thẩm mỗ ra ngoài khoang thuyền, sau đó trở vào. Thẩm mỗ sẽ nói cho người biết kẻ đó là ai.

Thẩm Mộc Phong bung chén rượu cùng với Giang Hùng bước ra ngoài. Mặc dù bị cụt hai chân, đi trên đôi nạng cây, nhưng bộ pháp của Thẩm Mộc Phong lại rất vững chãi, mặc dù chiếc lầu thuyền đang dập dềnh trên những con sóng.

Tiểu Yên bắt một chiếc ghế đưa cho Mộc Phong ngồi. Sau khi yên vị, Thẩm Mộc Phong vỗ tay hai cái. Từ dưới hầm lầu thuyền một người mặc huyết y võ phục, tay cầm trường kiếm chui lên.

Y đứng dạng chân đối mặt với Mộc Phong và Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng. Mộc Phong nói với Giang Hùng:

- Kiếm thủ này có thể là thiên hạ đệ nhất kiếm, không biết Tù kiếm của Giang kiếm thủ có thể không thấy được không?

Giang Hùng nhìn Mộc Phong nói:

- Được Mộc Phong nhìn Tiểu Yên:

- Tiểu Yên, đem kiếm cho Giang kiếm thủ.

Tiểu Yên quay vào khoang thuyền, một lúc sau trở ra với thanh trường kiếm có vỏ bọc bằng cây. Nàng kính cẩn trao thanh trường kiếm cho Giang Hùng, nhỏ nhẹ nói:

- Thanh kiếm này hẳn là kiếm của huynh.

Giang Hùng nhìn thanh trường kiếm:

- Không sai. Đúng là kiếm của Giang mỗ.

Mộc Phong nói:

- Thẩm mỗ đã truy tìm thanh kiếm này để giữ nó luôn được sắc bén như lúc nào vẫn còn tung hoành trên chốn võ lâm.

- Điều này khiến Giang mỗ trọng Thẩm huynh hơn.

Thẩm Mộc Phong nhìn thẳng vào mắt Giang Hùng nói:

- Dù cho bảo kiếm nhưng trong tay của một kẻ tầm thường cũng chỉ là một thanh sắt vô tri, vô giác, chẳng có nghĩa lý gì.

- Nhưng trong tay Đoạn hồn tử kiếm thì khác.

- Thẩm mỗ rất muốn thị mục kiếm chiêu của Giang kiếm thủ để mở rộng tầm mắt.

Giang Hùng cười khẩy:

- Những ý niệm của tại hạ cứ như nằm trong đầu Thẩm huynh vậy.

- Tri kỷ không nói ra đã hiểu mới là tri kỷ.

Chỉ gã kiếm thủ, Thẩm Mộc Phong nói:

- Vị kiếm thủ kia đã luyện thuần phục Lưỡng nghi kiếm pháp của VÕ Đang phái.

Lưỡng nghi kiếm pháp của VÕ Đang phái thì trăm năm nay gần như ngự trị trên chốn võ lâm, Thẩm mỗ hi vọng, kiếm chiêu của Giang kiếm thủ chứng minh, Lưỡng nghi kiếm pháp cũng chỉ là thứ kiếm pháp tầm thường.

- Được Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng bước ra đứng đối mặt với gã kiếm thủ. Hai tay y đặt vào đốc kiếm, mắt chăm chăm nhìn gã kiếm thủ.

Tiểu yển nói:

- Khai chiêu.

Gã kiếm thủ rút trường kiếm, ngay lập tức toàn thân gã như được bọc bằng một màn ảnh kiếm dày đặc chẳng còn thấy thế pháp.

Đoạn hồn tử kiếm cũng chớp động kiếm pháp. Kiếm của gã tự vọng một lưới thiên la địa võng phủ chụp lên màn ảnh kiếm của đối phương.

Thảm Mộc Phong dường như chẳng còn thấy thân ảnh của Giang Hùng, mà chỉ còn thấy màn kiếm dày đặc cùng với những âm thanh khô khốc do binh khí chạm vào nhau.

"Keng keng..." Màn ảnh kiếm của Giang Hùng từ từ thu hẹp lại và cuối cùng y rút kiếm về thì gã kiếm thủ kia chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy bị chặt thành năm sáu khúc.

Đôi chân mày của Thảm Mộc Phong nheo lại, rồi khẽ gật đầu. Y buột miệng nói:

- Quả là tàn khốc.

Giang Hùng quay bước trở lại đứng trước mặt Thảm Mộc Phong. Y mỉm cười với vẻ tự đắc:

- Thảm huynh đã thị mục, thấy thế nào?

- Rất ấn tượng.

Mộc Phong vuốt râu:

- Tù kiếm không cho đối phương một cơ hội sống nhưng quá nhiều chiêu. Nếu Giang kiếm thủ đối mặt với Đàm Vĩnh Hưng, y sẽ sử dụng Tu la thân pháp tất có cơ hội hóa giải được Tù kiếm củ a kiếm thủ.

Giang Hùng mỉm cười:

- Đàm Vĩnh Hưng không có cơ hội như Thảm huynh nói đâu. Tù kiếm không chỉ có thể thôi đầu.

Mộc Phong lại vỗ tay ba tiếng. Từ dưới hầm khoang thuyền lại bước lên một kiếm thủ vận dạ hành bó chiên.

Mộc Phong nói:

- Hẳn Giang kiếm thủ biết danh gia đệ nhất kiếm Dương Quân Bảo?

- Kiếm pháp của Dương gia vô cùng lợi hại. HỌ lấy cái tình của kiếm làm chuẩn chứ không lấy cái hoa mỹ như Hoa Sơn hay Thanh Thành.

- Rất đúng. Thế đối phó với cái tình của kiếm chiêu Dương gia, không biết Tù kiếm củ a Giang kiếm thủ như thế nào?

Giang Hùng buông ra một câu cộc lốc:

- Nửa chiêu.

Thảm Mộc Phong khẽ gật đầu:

- Mời Giang kiếm thủ.

Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng quay bước tiến lại đối mặt với gã kiếm thủ. Hai tay cũng đặt vào đốc kiếm, gần giọng nói:

- Các hạ chuẩn bị chưa?

Gã kiếm thủ từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ mũi kiếm hướng thẳng về phía mặt Giang Hùng. Phàm những kiếm thủ khai kiếm trong tư thế đó nhằm cảnh báo cho đối phương biết kiếm chiêu sẽ kết thúc bằng một chiêu tử kiếm. Nếu kiếm không đạt đến mục đích lấy mạng đối phương thì không thể tra vào vỏ. Nói tóm lại, kiếm phải có máu mới được quay về.

Tiểu Yển vỗ tay nói:

- Khai chiêu.

Gã kiếm thủ hét lên một tiếng, kiếm chiêu cắt một đường thẳng tắp hướng đến yết hầu Giang Hùng. Kiếm của gã kiếm thủ xuất ra trước nhưng chưa đến quá nửa chiêu thì kiếm của Giang Hùng đã lướt qua yết hầu gã.

Gã kiếm thủ đứng sững lại như thế kiếm và vào một bức tường đá, rơi xuống sàn thuyền lăn lông lốc. Y đứng thừ ra như pho tượng vẫn trong tư thế phóng kiếm chiêu.

Khi con thuyền hơi chệch một bên bởi ngọn sóng đêm thì gã mới đổ sụp xuống tựa cây chuối bị chém ngang. Đến lúc này đầu của tên kiếm thủ mới chịu lìa khỏi cổ. Chính vào lúc thủ cấp của hắn rơi xuống đất mới thốt ra lời:

- Kiếm...

Giang Hùng quay lại bên Thảm MỘC Phong:

- Thảm huynh thấy thế nào?

- Rất ấn tượng.

Mộc Phong chỗi nạng, quay vào khoang thuyền. Giang Hùng theo sau Thảm Mộc Phong. Hai người quay lại bàn tiệc. Thảm Mộc Phong tự tay chuốc rượu ra chiếc chén ngọc. Y bung chén rượu từ tốn nói:

- Kiếm chiêu của Giang kiếm thủ, khiến Thảm mồ bần thần và không khỏi báỉ phục.

- Đa tạ Thảm huynh đã cho một lời khen. Thế Giang mỗ hỏi Thảm huynh. Nếu đối phó với Đàm Vĩnh Hưng thì ai sẽ là người thắng.

Thảm Mộc Phong bung chén:

- Thảm MỖ kính Giang kiếm thủ.

Giang Hùng bồi tiếp Thảm Mộc Phong, nhưng mắt vẫn đóng đinh vào họ Thảm với sự chờ đợi.

Uống cạn chén rượu, Thảm Mộc Phong mới nói:

- Với kiếm chiêu như thế này thì Giang kiếm thủ sẽ buộc Đàm Vĩnh Hưng phải trở hết sở học Tu la thân pháp. Thảm mỗ chỉ có thể nói được như thế thôi.

Giang Hùng nhẹ gật đầu:

- Xem chừng Thảm huynh quá xem trọng Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

- Nếu y không có bản lĩnh và thực tài thì Thảm mỗ không ép buộc y phải dẫn thân vào Thiếu Lâm tự cứu Giang kiếm thủ khỏi thiên lao của bọn hòa thượng Thiếu Lâm.

- xin hỏi Thảm huynh, thế ai mới thắng được Đàm Vĩnh Hưng?

Tiểu Yến quay vào chuốc rượu cho Thảm Mộc Phong và Giang Hùng. Chờ cho Tiểu Yến chuốc rượu xong, Thảm Mộc Phong mới bung chén rượu từ tốn nói:

- Chỉ có một người duy nhất thắng được Đàm Vĩnh Hưng. Người đó cũng là kẻ duy nhất nhất thống được võ lâm duy ngã độc tôn.

Giang Hùng tò mò hỏi:

- Thảm huynh muốn nói đến ai?

Nhìn chằm chằm Giang Hùng, Thảm Mộc Phong nói:

- Thiên Trù thánh tăng.

Giang Hùng cau mày:

- Thiên Trù thánh tăng. Giang mỗ nghe nói vị cao tăng này đã viên tịch ngoài quan ngoại. Kẻ chết thì chẳng bao giờ nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn.

- Đúng. Chỉ có ai đủ bản lĩnh hơn được Thiên Trù thánh tăng mới có thể nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn.

Thảm Mộc Phong vuốt râu mỉm cười:

- Võ lâm chẳng có ai ngoài một người.

- Theo Thảm huynh người đó là ai?

- Thảm mỗ chưa thể nói được người đó là ai. Nhưng một khi y xuất hiện thì Thiên Trù thánh tăng phải biến mất.

Thảm Mộc Phong bung chén rượu nhìn Giang Hùng:

- Không chừng nếu người đó là Giang kiếm thủ thì sao. Bởi Giang kiếm thủ có thể hạ được Đàm Vĩnh Hưng bằng Tù kiếm thì có thể hạ Thiên Trù thánh tăng cũng bằng Tù kiếm.

Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng ngửa mặt cười. Y vừa cười vừa nói:

- Nếu có thể được, Giang Hùng cũng thỉnh giáo cao chiêu của Thiên Trù thánh tăng.

Rất tiếc lão tăng đó đã chết.

- Vĩnh Hưng có thể thế chỗ của Thiên Trù thánh tăng.

Chia chén rượu đến trước mặt Giang Hùng.

- Thảm mỗ mời Giang kiếm thủ.

Hai người uống rượu cho đến khi siêu rượu chẳng còn giọt nào, Thảm Mộc Phong từ tốn nói:

- Một kiếm thủ sắp bước vào một cuộc đấu sinh tử, tất phải được hưởng tất cả những gì có trên cõi đời này. Nếu phải ra đi thì cũng phải trở thành kẻ lưu danh cho hậu thế.

Nói xong câu đó, Mộc Phong quay lại Lam Tiêu Yến:

- Tiêu Yến thay ta tiếp Giang kiếm thủ nhé.

Tiêu Yến thành khẩn gật đầu.

Nhìn lại Giang Hùng, Thảm Mộc Phong nói:

- Giang kiếm thủ sắp bước vào một cuộc giao đấu vô tiền khoáng hậu với Đàm Vĩnh Hưng. Những gì Thảm mỗ có trên lầu thuyền này sẽ thuộc về Giang kiếm thủ.

Giang Hùng ôm quyền:

- Đa tạ Thảm huynh.

Thảm Mộc Phong vuốt râu mỉm cười. Y chống nạng thoăn thoắt rời khoang ra mạn thuyền. Tiểu Yên và Giang Hùng theo chân Thảm Mộc Phong. Mộc Phong quay lại nhìn hai người. Y khẽ gật đầu rồi điềm hai đầu cây nạng xuống sàn thuyền lướt xuống con thuyền nan cột bên hông lâu thuyền.

Con thuyền thoát ra khỏi lâu thuyền lướt trên những lượn sóng Dương Tử lao vào bờ. Chỉ trong khoảnh khắc bóng chiếc thuyền nan lướt vào bóng đêm giá buốt.

Giang thuyền và Tiểu Yên đứng trên mạn thuyền nhìn theo hướng con thuyền nan vừa mất hút.

Giang Hùng nhỏ giọng nói:

- Tiểu Yên cô nương. Trên đời này có bao nhiêu người như Thảm huynh?

- chỉ có một người duy nhất, không có người thứ hai.

- Thảm huynh là người biết nhìn người và biết trọng người.

Tiểu Yên nhìn lại Giang Hùng nói:

- Giang kiếm thủ biết thế hẳn sẽ vì Thảm Mộc huynh chứ.

Giang Hùng gật đầu nói:

- Tại hạ sẽ cho Thảm huynh biết thế nào là một kiếm thủ chân chính. Thảm huynh sẽ không phải hối tiếc với những gì đã ban tặng cho Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng.

Tiểu Yên mỉm cười:

- Giang huynh thấu đáo cả câu nói sau cùng của Thảm huynh.

Giang Hùng gật đầu nói:

- Hiều...

- Chúng ta quay vào trong khoang thuyền nhé.

Tiểu Yên và Giang Hùng quay vào trong khoang thuyền. Nàng bắt một siêu rượu khác lên bếp lửa hâm nóng, rồi chuốc vào hai chiếc chén.

Tiểu Yên vừa chu ốc rượu vừa nói, - Giang kiếm thủ biết vì sao Thảm huynh hậu đãi người như một thượng khách không?

Giang Hùng nhìn Tiểu Yên nhỏ giọng nói:

- Thảm huynh xem trọng Giang mỗi đồng thời xem trọng cả Đàm Vĩnh Hưng.

Tiểu yên gật đầu:

- Rất đúng. Tiểu Yên kính Giang huynh chén rượu này.

- Rất hân hạnh.

Giang Hùng bưng chén rượu của mình chạm với Tiểu Yên. Y đặt chén xuống bàn, từ tốn nói:

- Nếu Giang mỗi được Thảm huynh xem trọng như thế này, hẳn cuộc giao đấu giữa tại hạ và Đàm Vĩnh Hưng rất quan trọng với Thảm huynh?

- Có lẽ vậy - Nàng có thể cho ta biết vì sao cuộc giao đấu này lại quan trọng đối với Thảm huynh không?

Hai cánh môi Tiểu Yên nở nụ cười mỉm thật tươi. Nàng nhu mì nói:

- Chẳng nhận một cuộc đấu giữa hai đại cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm, hẳn không dễ gì có được Chính vì thế mà nó rất quan trọng đối với một chân tài như Giang kiếm thủ.

- Theo tại hạ cuộc giao đấu sắp tới giữa tại hạ và Đàm Vĩnh Hưng sẽ có sự phán định bằng sống và chết.

- Hi vọng Vĩnh Hưng là kẻ phải chết.

- Sao? Y không thể thắng được kiếm chiêu của tại hạ à?

Giang Hùng nhếch môi tự hào, rồi nói tiếp:

- Võ công của y cũng không phải tầm thường.

- Tiểu Yên không có ý nói võ công của Vĩnh Hưng tầm thường, mà chỉ vì y chẳng bao giờ muốn giết người. ĐÓ là điểm lợi của Giang kiếm thủ. Nhưng Giang các hạ có biết vì sao Thảm huynh muốn Tiểu Yên bồi tiếp Giang các hạ không?

- Trọng giang mỗi.

Tiểu Yên nghiêm trọng nói:

- Giang các hạ có biết Thảm huynh trọng cái gì nơi các hạ không?

- Kiếm chiêu.

- Ngoài kiếm chiêu còn có một thứ khác Thảm huynh trọng người.

- Giang mỗi nghĩ mình chẳng có gì ngoài kiếm thuật.

- Có một thứ, chính là dũng lược của huynh. Chính vì trọng dũng khí của huynh mà Thảm huynh mới để Tiểu Yên Ở đây tiếp người.

Mặt Giang Hùng đánh lại, y nhỏ giọng nói:

- Hắc Thảm huynh không muốn Đoạn hồn tử kiếm một lần nữa phải quay vào thiên lao của Thiếu Lâm tự.

- Tiểu Yên chỉ muốn nói với Giang các hạ, người đã trọng mình thì đừng làm cho người thất vọng.

- Tại hạ hiểu ý Thảm huynh.

Y bung chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén xuống bàn, Giang Hùng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Yên, nghiêm giọng nói:

- Kính người không bằng phụng mạng. Kiếm gãy thì người chết. Thế nhưng nàng sẽ bồi tiếp Giang mỗ như thế nào theo ý của Thảm huynh?

- Tất cả những gì có trên chiếc lầu thuyền này đều thuộc về các hạ.

- Kể cả nàng nữa ư?

- Tiểu Yên thuộc về Giang kiếm thủ.

Giang Hùng ngửa mặt cười khanh khách y vừa cười vừa nói:

- Thảm huynh đã biết trọng một kiếm thủ như Giang Hùng thì ta cũng không hề khách sáo với sự bồi tiếp của người, và cũng không bao giờ để cho người thất vọng đâu.

Y chồm tới nắm tay Tiểu Yên kéo về phía mình.

Tiểu Yên theo đà kéo của Giang Hùng ngã luôn vào người gã. Nàng ngã vào người y mà chẳng có chút kháng cự gì với hành động sỗ sàng của họ Giang, không biết nàng có cảm tình gì với y hay không, hay chỉ muốn thực hiện chức trách của một nàng hầu trung thành đối với Giang Hùng.

Giang Hùng ghé miệng vào tai Tiểu Yên thì thầm nói:

- Nàng nghĩ xem. Giang mỗ có phải là một kiếm thủ có tài hay không?

Tiểu Yên gật đầu:

- Không sai.

- Thế có phải là một kẻ có dũng tâm không?

- Hoàn toàn đúng.

- Vậy ta muốn chứng minh điều đó với nàng. Nàng có đồng ý không?

- Tiểu Yên sẽ làm tất cả những gì theo ý của Giang kiếm thủ.

Giang Hùng gật đầu.

Y dựng Tiểu Yên đứng lên giữa khoang thuyền rồi cầm lấy thanh trường kiếm.

Chẳng biết y làm gì với mình, nhưng Tiểu Yên vẫn ung dung tự tại nhìn Giang Hùng chẳng biểu lộ chút e dè.

Giang Hùng từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thấy gã rút kiếm ra khỏi vỏ, Tiểu Yên vẫn bình thản đứng yên nhìn y chẳng biểu lộ cảm xúc sợ hãi gì cả.

Giang Hùng nghiêm giọng nói:

- Nếu ta không phải là Giang Hùng thì nàng sẽ chết.

Tiểu Yên hỏi gã:

- Còn ngược lại...

- Nàng mới là kẻ hồng nhan tri kỷ của ta.

Tiểu Yên nhìn gã thản nhiên đáp lời:

- Rất hay.

Giang Hùng nghiêm mặt nhìn thẳng vào mặt Tiểu Yên. ánh chớp bạc kiếm quang nhoáng lên những tưởng sẽ bổ đôi thể pháp Tiểu Yên nhưng mũi kiếm vừa đúng tầm cắt đứt hàng nút cùng dây lụa cắt ngang vòng tiểu yêu của Tiểu Yên.

Đường kiếm chính xác đến độ y trang Tiểu Yên bị dọc đôi mà tuyệt nhiên không hề phạm đến chiếc yếm hồng bên trong nàng.

Tiểu Yên vẫn đứng bất động nhìn Giang Hùng. Phàm nhận một đường kiếm như thế thì nàng phải có cảm giác gay lạnh nhưng Tiểu Yên chẳng hề nhận ra thứ cảm giác rờn rợn đó.

chiêu thứ hai, còn khó hơn chiêu kiếm đầu, bởi nó rước lấy chiếc yếm hồng xinh xắn bó sát lấy vùng nhũ hoa của Tiểu Yên. Đường kiếm của Giang Hùng phát ra một vết cắt cực kỳ chuẩn xác đến độ đã theo ý của gã. Biết tiên, biết thối để không chạm vào những đường cong vốn có trên thân thể Tiểu Yên.

Với ba sáu đường kiếm thần kỳ, Giang Hùng đã cắt rời y trang của Tiểu Yên ra khỏi thân thể nàng.

Thân thể Tiểu Yên với những đường cong thật gợi cảm, cân đối phô ra dưới ánh sáng những giá đèn đập vào mắt Giang Hùng. Y nhìn nàng bằng ánh mắt háo hức tưởng chừng như không thể chớp được. Để thu tóm tất cả những đường nét kia vào hai con ngươi.

Giang Hùng từ từ thọc mũi kiếm chậm rãi rà trên thân thể Tiểu Yến. Mũi kiếm sắc bén của gã như thể mũi kim lần đi theo những đường nét gợi mời của thân thể nàng.

Những tưởng đâu nó sẽ để lại vết cắt trên cơ thể Tiểu Yến nhưng không, nó chỉ tạo ra trong nàng những thứ cảm giác kỳ lạ, thứ cảm giác vừa mơn trớn lẫn nỗi hồi hộp gai lạnh. Mũi kiếm đi đến đâu thì vùng da thịt của Tiểu Yến nổi đầy gai ốc đó.

Lần đầu tiên Tiểu Yến cảm nhận được thứ cảm giác kỳ diệu này. Nó làm cho nàng lâng lâng trong một sự hoang tưởng vừa khoái lạc vừa hồi hộp.

Giang Hùng chuyển mũi kiếm điểm tới đầu nhũ hoa bên phải nàng.

Tiểu Yến chỉ hơi rùng mình khi cảm giác gay lạnh từ mũi kiếm thoát xuyên qua đầu nhũ hoa của nàng. Nhưng rồi cảm giác đó nhanh chóng biến mất thay vào đó là sự sợ hãi khó tả.

Giang Hùng thiều thào nói:

- Kiếm của Giang Hùng thế nào?

- Kiếm của các hạ có hồn kiếm.

- Ta sống vì kiếm nên kiếm của ta phải có hồn. Một lưỡi kiếm có hồn có làm cho nàng sợ không?

- Vừa sợ lại vừa yêu.

- Yêu kiếm tất yêu kẻ dụng kiếm.

- Đúng.

- Nàng đúng là hồng nhan tri kỷ mà ta chờ bấy lâu nay.

- Tại sao không là người khác mà lại là Tiểu Yến?

- Đã có không ít những trang giai nhân tuyệt sắc đứng trước mũi kiếm của Đoạn hồn tử kiếm Giang Hùng cũng như nàng. Nhưng họ không yêu kiếm mà chỉ sợ kiếm nên đành phải lỗi hẹn với kiếm.

- Vậy Tiểu Yến thì sao?

- Nàng không lỗi hẹn với kiếm.

- Còn với kiếm thủ?

- Kiếm thủ sẽ lụy với nàng.

- Có đúng như vậy không?

- Đúng.

Giang Hùng từ từ quỳ xuống sau khi buông thanh trường kiếm. Hắn bầu tay lấy vòng tiểu yêu xinh xắn của Lam Tiểu Yến, gục đầu vào vùng hạ đẳng của nàng.

Cùng lúc đó Lam Tiểu Yến rên lên một tiếng như thể có một lưỡi kiếm vô hình xuyên thẳng qua nàng nhưng không làm đau đớn thể xác, mà lại khiến nàng buộc ra tiếng rên đầy nhục dục.

Hồi 9

Phi Thúy tiên trang

Tầu ma ma ra tận cửa "Vạn Hoa Lâu để đón Tôn Ứng Hiệp. Nách phải cặp những cuộn giấy hồng điều, tay thì ôm khay mực, Tôn Ứng Hiệp tựa một con lật đật, lóng ngóng khiến cho những ả kỹ nữ của Vạn Hoa lâu phải phì cười.

Tầu ma ma ôm giùm tôn Ứng Hiệp mấy cuộn giấy hồng điều.

Tôn Ứng Hiệp rôi rít nói:

- Đa tạ Tầu ma ma... Đa tạ...

Tầu ma ma nhìn y:

- Ầy Công tử đừng khách sáo... Cứ vẽ thật đẹp cho tôi thì được rồi.

Tầu ma ma dẫn Tôn Ứng Hiệp vào một gian thư sảnh với các vật dụng xa hoa lộng lẫy Đặt xếp những cuộn giấy hồng điều lên bàn, Tầu ma ma bước đến bên Tôn ứng Hiệp.

- Tôn công tử có cần Tầu ma ma thay đổi y phục không?

Ứng Hiệp nhìn Tầu ma ma nghĩ thầm.

"Trưởng đầu mình được mời đến Vạn Hoa lâu để phóng bút phát hoạ một trang giai nhân tuyệt sắc của Vạn Hoa lâu, không ngờ lại phải một lão ma ma tuổi đã ngoài ngũ tuần, Mặc dù trong tâm nghĩ như vậy, nhưng Ứng Hiệp vẫn giả lả nói:

- Không cần... Không cần... Tầu ma ma không cần thay đổi xiêm y, thì hoa đã nhường, nguyệt đã thẹn rồi.

Đôi mắt gần như muốn chảy xệ xuống bởi những nét nhăn của Tầu ma ma nhường lên, khiến cho lớp phấn dày nứt nẻ. Tầu ma ma nói:

- Thật không?

- Ầy Tại hạ làm gì nói ngoa với Tầu ma ma.

- Thế ư... Tại hạ đoán không lầm thì trước đây Tầu ma ma hẳn phải là một trang giai nhân tuyệt sắc nhất trần đời này.

Tầu ma ma xuýt xoa. Bà ta vừa xuýt xoa vừa nói:

- Công tử nói rất đúng...trước đây Tầu ma ma đã từng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Ở chốn kinh thành. Đã có biết bao trang anh hùng hảo hán say đắm ma ma đó. Thậm chí có người còn tự vẫn vì không được Tầu ma ma để mắt đến.

Tầu ma ma đi tới đi lui, ông ẹo thân hình đầy đà. Dừng lại trước mặt Ứng Hiệp, Tầu ma ma nói:

- Tầu ma ma chưa nói đến những cuộc chém giết máu me tung tóe, chỉ vì muốn giành Tầu ma ma.

Ứng Hiệp ôm quyền.

- Tại hạ bái phục nhan sắc của Tầu ma ma.

Nhìn lại Ứng Hiệp, Tầu ma ma nói:

- Nhưng rồi thời gian trôi nhanh... Tầu ma ma...

Tầu ma ma sụt sùi nức nghẹn - Nhan sắc của Tầu ma ma không còn nữa.

Ứng Hiệp khoát tay.

- Ầy Chẳng có gì tồn tại với thời gian. Hoa khoe sắc rồi hoa lại tàn, nhưng Tôn Ứng Hiệp vẫn thấy nét đẹp siêu phàm thoát tục của Tầu ma ma hôm nào.

- Thật không?

- Tầu ma ma yên tâm, dưới bút hoạ của Ứng Hiệp thì Tầu ma ma muốn thành Dương quý phi, hay Hằng Nga cũng được. Miễn...

Tầu ma ma vỗ vai Ứng Hiệp:

- Đừng lo... Tôn công tử đừng lo... Tầu ma ma mà vừa ý thì không tiếc ngân lượng với Tôn công tử đâu.

- ĐƯỢC vậy, Tôn Ứng Hiệp sẽ hết lòng hết tài vì Tầu ma ma.

Ứng Hiệp nói xong dứt thì Tầu ma ma đến bên Ô cửa sổ. Y nói:

- Tầu ma ma đứng đây nhé.

Tầu ma ma gật đầu rồi hứng khởi nói:

- Tàu ma ma trước đây nhờ có nhan sắc xuất phàm thoát tục nên khi xế chiều mới là chủ nhân của Vạn Hoa lâu đài. Nếu bức họa này đẹp, hợp nhãn với Tàu ma ma, thì ta sẽ cho treo ngay đại sảnh để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Nếu Tàu ma ma nói, mặt Ứng Hiệp méo mó tội nghiệp.

Thấy mặt Ứng Hiệp như thế, Tàu ma ma buột miệng hỏi:

- Sao... Tôn công tử thấy không được hay sao mà nhăn mặt vậy?

Ứng Hiệp gãi đầu:

- Không... Tại hạ đang suy nghĩ đây thôi.

- Công tử suy nghĩ gì.

Giả là cười, Ứng Hiệp nói:

- Tại hạ đang suy nghĩ phải tìm ra nét đẹp trước đây của Tàu ma ma. Nét đẹp đó thật là khó vẽ, nếu không có Thiên lý nhãn như tại hạ.

- Tất nhiên là khó rồi. Nếu dễ thì ai cũng có thể vẽ được Tàu ma ma. Chính vì khó mà Tàu ma ma mới thỉnh cầu đến Tôn công tử.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Tàu ma ma thỉnh tại hạ là biết nhìn đúng danh họa rồi đó. Cái khó của tại hạ là làm sao lột được cái thần của Tàu ma ma, có như thế mới diễn tả được hết vẻ đẹp siêu phàm xuất chúng của người.

Ứng Hiệp xoa trán mình, lẩm nhẩm nói:

- Làm sao đây nhỉ? Nếu vẽ đúng mực như hiện nay mà đem treo ngay trước đại sảnh, không khéo mực lại cho bọn võ phu đốt Mạn Trà sơn trang. Nếu vẽ bừa một người khác thì lại bị thiên hạ chê cười. Khó cho mình thật. Đã xế chiều rồi mà vẫn còn đông đảo, đúng là mực ôn dịch.

Thấy Ứng Hiệp ngần ngừ, Tàu ma ma hỏi:

- Tôn công tử vẽ Tàu ma ma khó lắm à?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Rất khó.

- Những người khác Tàu ma ma thấy Tôn công tử vẽ rất nhanh, sao với Tàu ma ma lại khó như vậy?

- ầy Làm người thì có rất nhiều hạng người. CỐ nhân có câu Hoạ hồ, hoạ bì nan hoạ cốt. Vẽ cộp thì chỉ vẽ được phần ngoài thôi chứ đâu thể vẽ được phần xương lõi bên trong.

Chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Tàu ma ma, Ứng Hiệp ngắm nhìn, gật đầu nói:

- Tàu ma ma có cốt của chim phụng hoàng. Để lột được cái cốt cao quý đó quả là một chuyện đại sự đội đá vá trời. Thật là khó.

- Thế... thì phải làm sao vẽ được đây? Cốt của Tàu ma ma là cốt chim phượng hoàng, không thể hiện được ư?

- Tất nhiên là được... Nhưng... tại hạ phải tốn hao tâm sức rất là nhiều.

- ầy Tàu ma ma biết ý của Tôn công tử rồi. Yên tâm đi.

Tàu ma ma nhìn lại Ứng Hiệp nói:

- Công tử cần bao nhiêu?

Ứng Hiệp xòe tay:

- Tàu ma ma biết rồi đó... Tại hạ không phải là kẻ tham ngân lượng nhưng... không thể bán rẻ thần bút của mình.

Tàu ma ma liếc Ứng Hiệp rồi nhìn lại gã tổng quản.

- Đem năm mươi lạng bạc lên đây, gói lại cẩn thận.

Gã tổng quản khúm núm.

- Thừa vâng.

Gã tổng quản lạch bạch bước ra khỏi thư phòng, Tàu ma ma bước đến bên Ứng Hiệp.

- SỐ ngân lượng đó đủ cho Tôn công tử phát hoạ Tàu ma ma rồi chứ?

Ứng Hiệp xoa tay:

- Quá hậu hỷ... Tại hạ không ngờ Tàu ma ma lại hào hứng như vậy. Bái phục... Bái phục...

Ứng Hiệp bước lại bàn căng giấy hồng điều, rồi đứng ngắm Tàu ma ma một lúc. Sau đó chấm bút vào nghiên mực phóng hoạ. Nét bút của y thoát lướt trên tờ giấy hồng điều, loáng một cái đã vẽ xong với thời khắc chưa cạn hết một tuần trà. Y căng tờ giấy hồng điều thứ hai ra vẽ tiếp một bức nữa, rồi dán hai tờ giấy úp vào nhau.

Khi Ứng Hiệp vẽ xong, thì gã tổng quản cũng bung mâm bạc đến đặt lên bàn.

Tàu ma ma vẫn còn lăm dáng như thể một thôn nữ đang ngắm hoa qua Ô cửa sổ.

Chờ cho gã tổng quản lui bước, Ứng Hiệp mới đem bức hoạ đến trước mặt Tẩu ma ma.

- Ma ma nhìn xem có đẹp không?

Nhìn bức hoạ, Tẩu ma ma cau mày.

- Ô Người trong bức hoạ này sao không giống Tẩu ma ma. Tẩu ma ma không nhận ra Tẩu ma ma... Quá đẹp... Nhưng...

Ứng Hiệp giả là cười:

- Ma ma nhìn thế này vậy... Không phải Tẩu ma ma thì là ai chứ?

Chỉ vào xiêm y của người trong bức hoạ, Ứng Hiệp nói:

- Có phải xiêm y của Tẩu ma ma không?

Tẩu ma ma gật đầu:

- Đúng rồi.

- Đứng bên Ô cửa sổ, bên kia là vườn hoa, vậy có phải là Vạn Hoa lâu không?

Tẩu ma ma gật đầu.

- Đúng rồi.

- Vậy thiên nữ trong tranh này là ai, không phải Tẩu ma ma thì là ai chứ. Cổ nhân có câu "người đẹp nhờ lụa". Chính Tẩu ma ma đấy, nhưng tại hạ vẽ cái thân của Tẩu ma ma lúc còn son sắc. Mặt này Tẩu ma ma sẽ treo ngay chính sảnh. Còn mặt sau nữa.

Ứng Hiệp lật bức tranh lại.

Mặt sau của bức hoạ, Ứng Hiệp vẽ một con phượng nhưng chẳng phượng mà lại giống một con gà mái núc na núc ních. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt của Tẩu ma ma ẩn hiện qua những đường nét vẽ lông và cánh.

Tẩu ma ma nhường mày nói:

- Thế này là thế nào?

- Ầy Tẩu ma ma không nhận ra ư? Nếu Tẩu ma ma nhìn kỹ sẽ thấy chân diện của ma ma ẩn hiện sau hình tượng chim phượng. Mặt này tại hạ vẽ phần cốt của Tẩu ma ma đó.

Ứng Hiệp chỉ những nét nhân nhật có khuôn mặt của Tẩu ma ma.

Y vừa chỉ vừa nói:

- Phát hoạ như thế này mới lột tả được hết cái thần chim phượng của Tẩu ma ma.

Khi Tẩu ma ma treo tranh thì treo mặt kia, nhưng có ai hỏi người thiếu nữ trong tranh kia là ai thì chỉ cần lật mặt sau, tức thiên hạ sẽ nhận ra ngay Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma chớp mắt liên tục. Mỗi một lúc sau mới thốt lên:

- Hay... Quả là siêu phàm thoát chúng. Tôn công tử đúng là danh hoạ tự cổ chí kim có một mà chẳng có hai.

- Tẩu ma ma quá khen, tại hạ chỉ làm hết sức mình để không phụ lòng tin cậy của Tẩu ma ma mà thôi.

Cầm bức phát hoạ, Tẩu ma ma ngắm nghía một lúc rồi gật đầu:

- Đùng là danh hoạ... Tẩu ma ma rất ưng ý.

Nhìn lại Tôn Ứng Hiệp, Tẩu ma ma nói:

- Tôn công tử... Kể từ bây giờ, Tẩu ma ma nhận công tử là nghĩa đệ. Công tử có chịu không?

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Rất hân hạnh... Hân hạnh... Ứng Hiệp chỉ sợ mình không xứng là nghĩa đệ của tỷ tỷ thôi.

- Ay... Ta phải tự hào vì có được một hoạ nhân là nghĩa đệ mới đúng. Khi nào Tôn đệ thích thì cứ đến Vạn Hoa lâu. Đùng ngại gì cả.

- Nhưng đệ đâu có nhiều kim ngân để vào đây?

- Đùng lo gì cả... Cứ đến, chỉ cần mỗi lần đến Tôn đệ cứ vẽ cho Tẩu tỷ tỷ một bức phá hoạ đẹp như thế này.

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Thế thì tốt quá... Ứng Hiệp sẽ không làm Tẩu tỷ tỷ thất vọng.

Tẩu ma ma cầm gói ngân lượng.

- Còn đây là phần quà mọn ta gửi cho Tôn nghĩa đệ đó.

- Đa tạ Tẩu tỷ tỷ.

Tẩu ma ma mỉm cười:

- Ta rất thích Tôn đệ đó.

Từ ngoài cửa bảy ả kỹ nữ bước vào. Tẩu ma ma trưng bức hoạ vẽ thiếu nữ cho các nàng kỹ nữ xem.

- Các người thấy thế nào?

Bảy nàng kỹ nữ nhìn bức hoạ rồi nhìn Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma nói:

- Tôn công tử vẽ Tẩu ma ma của các nàng lúc còn xuân sắc đó. Hồi đó ta cũng chẳng thua kém như thế này.

Bảy nàng kỹ nữ Ồ lên:

- Đẹp quá đẹp quá Không thể nào tưởng tượng được sắc đẹp tuyệt trần của Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma kiêu hãnh nói:

- Ta sẽ treo bức hoạ này ngay giữa đại sảnh để mọi người cùng ngắm nhan sắc xuân thì của ta hồi đó.

Nghe Tẩu ma ma nói, Ứng Hiệp chỉ mỉm cười nghĩ thầm:

"Nếu Bồn thiếu gia không dặm thêm nét của tỷ tỷ thì muội có là biến thành con cóc xấu xí ư, Tẩu ma ma cẩn thận cuộn bức phát hoạ lại rồi ung dung bước ra cửa thư sảnh trong khi bảy nàng kỹ nữ vây lấy Ứng Hiệp. Bọn kỹ nhân nhao nhao bám lấy y, nhí nhố nói:

- Tôn công tử vẽ chúng muội với.

Ứng Hiệp khoát tay.

- Ầy Từ từ. Có gì thì chậm rãi nói đừng xô đẩy chen lấn tại hạ chứ?

Ứng Hiệp đẩy từng nàng ngồi dọc xuống tràng kỷ rồi nói:

- Các nàng muốn ta vẽ ư?

Cả bảy nàng cùng gật đầu.

Ứng Hiệp ngắm bảy nàng rồi gật đầu:

- Được Tại hạ sẽ phóng bút vẽ bảy nàng tiên trên thượng giới.

Nói dứt câu, Ứng Hiệp quay lại bàn trái giấy, phóng bút. Bút pháp của chàng loang loáng lướt trên mặt giấy, chỉ sau một tuần trà đã vẽ xong.

Ứng Hiệp cầm bức phát hoạ đó đến trung trước mặt bảy ả kỹ nữ. Y nói:

- Được chứ.

Bảy ả kỹ nữ trở mắt ra nhìn. Họ không ngờ Ứng Hiệp lại vẽ nhanh như vậy. Nét bút hoạ của chàng thật uyển chuyển mềm mại, cứ như in chân dung của họ vào mặt giấy.

Bảy ả kỹ nữ nhao lên:

- Công tử vẽ riêng cho Trân Trân một bức đi.

Ả thứ hai nín vai Ứng Hiệp.

- Công tử... Vẽ cho Hảo Hảo đi. Rồi Hảo Hảo sẽ bồi tiếp huynh.

Ứng Hiệp vùng vai, thối lui hai bộ. Chàng cau gắt nói:

- Hôm nay đủ rồi. Ngày mai Ứng Hiệp sẽ đến vẽ cho các nàng.

Hảo Hảo, Trân Trân và năm người kia ngơ ngẩn bởi sự cau gắt của Ứng Hiệp.

Bước đến bàn cuộn lại giấy hồng điều, chùi khiên mực, Ứng Hiệp cho mọi thứ vào chiếc túi đeo bên hông rồi quay lại từ tốn nói:

- Các vị cô nương miễn thứ... Hôm nay tại hạ thấy vẽ đủ rồi. Nếu cần ngày mai tại hạ đến vẽ cho các vị, nhưng...

Y giả lả cười vỗ vào túi bạc.

- Phải có ngân lượng đấy.

Nói dứt câu Ứng Hiệp quay lưng sai bước bỏ đi thẳng ra ngoài hành lang. Y vừa đi vừa nghĩ:

"Không ngờ đất Dương Châu lại dễ kiếm ngân lượng như thế này. Đất lành chim đậu, chuyến này hẳn mình sẽ phát tài thôi. Cũng nhờ có Đàm đại ca mình mới nổi đình nổi đám như hiện tại." Với ý niệm đó, trong lòng Ứng Hiệp cao hứng vô cùng. Y quyết định sẽ tậu một vài can rượu thật ngon cùng những món ăn cao lương mỹ vị về thết đại Đàm Vĩnh Hưng và Tống Bội Linh.

Ứng Hiệp nhắm nói:

- Chắc hẳn Tống tỷ tỷ hồng ngò mình đến Dương Châu, đất lạ quê người mà lại sớm thành đạt như thế này.

Cùng với ý niệm đó, Ứng Hiệp bước xuống gian đại sảnh, sai chân hầu hã rồi Vạn Hoa lâu. Nhưng khi vừa bước đến đại sảnh thì bị hai gã võ phục lực lưỡng với sắc thần hung ác chặn lại.

Hốt hoảng, ngỡ bị cướp giữa ban ngày, Ứng Hiệp vội ôm lấy túi bạc, trùng trùng nhìn hai gã đó.

- Ê nhị vị đại ca đừng có làm cản nhé.

Vừa thốt dứt câu thì từ một cỗ kiệu một thiếu nữ vận hồng y xinh xắn bước xuống tiến thẳng đến trước mặt Tôn Ứng Hiệp. Nàng nhún nhường xá Ứng Hiệp rồi nhu mì nói:

- công tử đây có phải là Dương Châu đệ nhất danh hoạ Tôn Ứng Hiệp?

Ứng Hiệp nhìn thiếu nữ gật đầu.

- Không dám nhận là Dương Châu đệ nhất danh hoạ nhưng Tôn Ứng Hiệp chính là tại hạ.

- Nếu công tử là Tôn Ứng Hiệp xin mời theo tiểu nữ.

Chìa mắt tới trước, Ứng Hiệp hỏi:

- Theo cô nương?

Thiếu nữ gật đầu.

Ứng Hiệp hỏi tiếp:

- Nhưng mà theo cô nương đi đâu?

Thiếu nữ nhìn Ứng Hiệp.

- Nếu công tử muốn phát tài và có đề tài để phóng bút hoạ chân dung.

- Ở Thiếu nữ thấy Ứng Hiệp ngần ngừ liền nói:

- Công tử đừng bỏ qua cơ hội này. Không dễ có ai được cơ hội ngàn năm như công tử đâu Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Nhưng đã đến lúc tại hạ phải về nhà rồi.

- Công tử yên tâm... Sau khi vẽ xong, có người đưa công tử về bằng kiệu hoa.

Thiếu nữ nói dứt câu, cởi túi gấm đeo bên hông đặt vào tay Ứng Hiệp.

- Đây là số ngân lượng đặt trước cho công tử đó.

Ứng Hiệp miễn cưỡng mở túi gấm. Sắc vàng óng ánh từ trong túi gấm toả ra làm mắt Ứng Hiệp tưởng chừng như tối sầm lại. Chưa bao giờ Ứng Hiệp thấy được một số ngân lượng lớn như thế này nên mắt cứ mở to nhìn vào túi gấm.

Thiếu nữ mỉm cười.

- Số kim lượng đó chỉ là phần nhỏ thôi, nếu Tôn công tử làm xong trách nhiệm sẽ còn hưởng nhiều hơn nữa.

Ứng Hiệp xuýt xoa hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ vẽ tranh ư?

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Không phải Dao Thi Hà mà là người khác. Chủ nhân của Thi Hà.

- Tại hạ mạn phép hỏi chủ nhân của Dao cô nương là ai?

- Đến nơi công tử sẽ biết, nhưng có thể nói công tử không tìm được một người thứ hai giống như chủ nhân của tôi.

Ứng Hiệp nhỏ giọng nói.

- Còn hai vị đại ca đây?

- Hai người này chỉ là những võ phu hộ kiệu.

- Chỉ cần cô nương đảm bảo tại hạ có đi và có về thì tại hạ sẽ bồi tiếp chủ nhân của cô nương.

- Sẽ chẳng một ai dám động đến vật áo của công tử.

- Nếu vậy tại hạ xin được hầu chủ nhân của tiểu thư.

Thiếu nữ gật đầu.

- Mời công tử.

Ứng Hiệp càng ngạc nhiên hơn khi thiếu nữ nhường kiệu cho mình. Lần đầu tiên được đi kiệu, Ứng Hiệp thích thú vô cùng. Y nghĩ thầm:

"Thần tài đã chú nhãn đến mình rồi." Vén rèm nhìn ra ngoài, Ứng Hiệp mới giật mình bởi nhận ra mình đã rời Dương Châu trấn. Y nghĩ thầm:

- Họ đi nhanh như thế này ư... Chẳng lẽ họ là ma sao?

Chính ý niệm đó làm tim của Ứng Hiệp đập như thể tiếng trống trận. Mồ hôi xuất hiện ra trán, y lảo nhảm khấn:

- A di đà Phật cứu độ Tôn Ứng Hiệp... Cứu độ chúng sinh.

Có cảm tưởng như cỗ kiệu đang lướt đi trên không, khiến Ứng Hiệp không dám nghĩ tới nữa. Y nhắm mắt than thầm:

"Không biết thần tài hay Diêm chúa phù hộ mình đây. .

Cuối cùng thì cỗ kiệu cũng dừng lại. Vừa vén rèm kiệu, Ứng Hiệp phải Ồ lên. Y không thể nào tưởng tượng được có một khung cảnh nên thơ hữu tình như toà trang viên này.

Toà tam quang được tạo dựng như một cầu kiệu bắc qua con suối với dòng nước trong vắt, có tám liễn sơn son thiếp vàng với dòng chữ thảo, "Phi Thúy Tiên Trang".

Trước vẻ đẹp hữu tình thơ mộng của Phi Thúy Tiên Trang khiến Tôn Ưng Hiệp cứ ngơ ngẩn ngẩn nhìn. Toà trang với những mái vòm cong vút, ẩn hiện sau thác nước hùng vĩ, trông nó như ẩn như hiện sau bức màn lưu ly.

Ưng Hiệp buột miệng thốt:

- Đẹp quá Chỉ với toà Phi Thúy Tiên Trang, tự Ưng Hiệp đã có thể đoán ra chủ nhân của toà trang này chẳng phải là người hạ lưu. Còn đang mê mải nhìn dòng thác trắng xoá đổ xuống tạo ra những âm thanh rì rì, thì Dao Thi Hà đã gọi khê tên mình, khiến y giật mình.

- Tôn công tử... Sao công tử lại ngơ ngẩn vậy?

- À Thú thật tại hạ chưa từng thấy một phong cảnh nào hùng vĩ và thơ mộng như toà Phi Thúy tiên Trang.

- Đây chỉ mới là ngoại cảnh thôi. Tôn công tử vào trong sẽ còn thấy nhiều điều ngạc nhiên nữa.

Dao Thi Hà nhìn cầu kiệu:

- Mời công tử.

Ưng Hiệp gật đầu.

Dao Thi Hà đi trước. Dáng người mảnh khảnh cùng vòng tiểu yêu thắt ong khiến Ưng Hiệp phải ngẩn nhìn từ phía sau. Lúc đi ngang qua cầu kiệu, Ưng Hiệp nhìn xuống. Lũ cá vàng thấy bóng người nhưng vẫn nhón nhón vó về nhân tận kỳ lạ. Chúng lượn lơ bơi như thể muốn phô lớp vảy vàng óng ra dưới ánh sáng nhật quang đang chìm dần xuống đường chân trời.

Càng đi sâu vào "Phi Thúy Tiên Trang", Ưng Hiệp càng ngạc nhiên hơn bởi phong cảnh hữu tình. Khu vườn hoa đầy những loại kỳ hoa dị thảo với muôn sắc màu đua chen mặc dù tiết trời vừa mới lập xuân, còn se lạnh bởi những ngọn gió đông phong còn sót lại.

Khắp nơi trong khu vườn hoa rộn tiếng chim hót, cùng bầy bướm lập lờ bay lượn.

Ưng Hiệp buột miệng nói:

- Không biết chừng nào mình và tỷ tỷ mới có được một trang viên như thế này?

Nghe chàng thốt ra câu nói đó, Dao Thi Hà ngoảnh lại mỉm cười. Nàng nhỏ giọng nói:

- Nếu Tôn công tử thích Ở đây, Thi Hà sẽ bẩm báo với chủ nhân sắp cho người một chỗ ở.

Ưng Hiệp khoát tay.

- Không không... Tại hạ không có ý lưu lại đây đâu. Tại hạ đã quen Ở những nơi thảo xá tầm thường.

- Một danh hoạ của công tử đáng được Ở những nơi có phong cảnh như Phi Thúy Tiên trang.

Thi Hà đưa Ưng Hiệp vào toà dịch quán. Dịch quán được cất ngay bên rìa khu vườn hoa, chỉ cách thác nước non hai mươi trượng. Không khí Ở đây thật mát mẻ. Trong dịch quán, tất cả mọi vật dụng đều bằng bạc được chùi sáng ngời làm loá mắt Ưng Hiệp.

Nhìn đồ vật trong dịch quán, Ưng Hiệp mới nghĩ đến những thỏi bạc vụn mà Tẩu ma ma đã trả công cho mình. Số bạc năm mươi lạng kia chẳng đáng gì so với một giá đèn trong dịch quán.

Vừa yên vị, thì từ sau dịch quán xuất hiện tám gã đồng nam tuổi chạc mười bốn mười lăm bụng thức ăn và hào tử bày ra bàn, chỉ cần nhìn những đĩa thức ăn thôi mà bụng Ưng Hiệp đã đói cồn cào. Bất giác phải thè lưỡi liếm mép.

Y nhìn lại Thi Hà:

- CÔ nương chu đáo quá, khiến tại hạ phải e ngại.

- Công tử đã là thượng khách của "Phi Thúy Tiên Trang". Công tử cứ tự nhiên dùng bữa. Sau đó sẽ có người đến đưa công tử đi thay đổi trang y rồi đến diện kiến Trang chủ.

- Ở Tại hạ không có y phục để thay.

Thi Hà mỉm cười.

- Công tử không phải lo chuyện đó.

Thi Hà nói xong rào bước đi ra ngoài dịch quán. Còn lại một mình Ưng Hiệp dùng tay bốc thức ăn bỏ vào miệng. Thức ăn vừa nóng vừa đúng khẩu vị khiến Ưng Hiệp quên hẳn mình là khách của Phi Thúy Tiên Trang.

Như đã có chuẩn bị trước, khi Ưng Hiệp vừa dùng xong bữa thì Thi Hà cùng bốn gã tiểu đồng bước vào dịch quán. Thi Hà nói:

- Tôn công tử dùng cơm có ngon không?

- Rất ngon, tại hạ chưa từng có được bữa ăn ngon như thế này.

Vừa xong bụng, Ưng Hiệp vừa nói:

- CÔ nương dẫn tại hạ diện kiến trang chủ.

- Tôn công tử đừng gấp. Trước hết, Thi Hà sẽ đưa người đi tắm.

- Sao câu nệ quá vậy, tại hạ không phải là người của Cái Bang đâu?
- Công tử đừng trách. Đây đã là lệ rồi. Phàm công tử thư giãn mới có thể trở hết tài của mình được.
- Tại hạ không biết trang chủ của công nương là người như thế nào, nhưng xem chừng không phải là người dễ tính.

Nói thì nói, cuối cùng Ứng Hiệp cũng chịu theo ý Thi Hà. Nàng dẫn Ứng Hiệp vào một gian biệt phòng có tắm trầm. Giữa phòng là thùng nước ấm đã được pha sẵn hương trầm.

Thi Hà quay ra, còn Ứng Hiệp thì bước vào thùng nước ấm. Bốn gã tiểu đồng chăm chút kỹ rửa cứ như Ứng Hiệp là một tên cái bang lâu ngày chẳng tắm rửa. Chỉ mỗi chuyện tắm rửa và thay y phục, Ứng Hiệp có cảm tưởng chủ nhân "Phi Thúy Tiên Trang" quá ư cầu kỳ. Nhưng khi thay đổi y trang, Ứng Hiệp lại cảm thấy vô cùng sáng khoái. Gặp lại Thi Hà, Ứng Hiệp có cảm tưởng mình đã lột xác khi bắt gặp ánh mắt soi mói của nàng.

- Tại hạ lạ lắm ư?
- Không thể nhận ra Tôn công tử nữa.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Giờ thì tại hạ có thể gặp được trang chủ rồi chứ?

Thi Hà gật đầu.

Buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, Ứng Hiệp nhìn ra cửa:

- CÔ nương... chúng ta đi gấp thôi, kẻo tại hạ về đến nhà thì đã quá khuya.
- Phi Thúy Tiên Trang không có chỗ cho công tử sao?
- Tại hạ không có ý nói vậy, mà chỉ sợ người nhà trông.
- Dù người nhà có trông, có đợi thì công tử cũng phải chịu theo sở thích của trang chủ. Công tử sẽ không bị người bạc đãi đâu.

Thi Hà nói xong dẫn Ứng Hiệp rời dịch quán đi thẳng đến toà cung dựng phía sau thác nước. Nhìn toà lâu bát ngát, nguy nga tráng lệ, Ứng Hiệp có cảm tưởng mình lạc bước vào tiên cảnh.

Đưa Ứng Hiệp vào gian biệt sảnh trong toà bát giác lầu, Thi Hà mới nói:

- Công tử ở đây, để Thi Hà đi thỉnh mời trang chủ.
- CÔ nương nhớ nói với trang chủ, tại hạ cần về gấp, nên mong người đến sớm.

Thi Hà mỉm cười không đáp lời Ứng Hiệp. Nhưng nụ cười của nàng có quá nhiều ẩn ý khiến Ứng Hiệp phải miễn cưỡng hỏi:

- Tại hạ nói sao cô nương cười.
- Thi Hà cười vì sợ khi công tử gặp trang chủ rồi lại chẳng muốn rời Phi Thúy Tiên Trang.
- Sợ sau khi vẽ xong cho trang chủ người lại đuổi tại hạ về đây.

Ứng Hiệp ngồi xuống chiếc đôn bằng gỗ trầm.

Thi Hà quay ra khỏi toà lâu bát giác. Còn lại một mình, Ứng Hiệp bước lại bên cửa sổ ngắm nhìn dòng thác trắng xoá từ trên cao trút xuống ầm ầm. Nhìn dòng thác, ứng Hiệp cảm thấy mình thật là nhỏ nhoi trước sự kỳ vĩ của tạo hoá.

Còn đang mãi miết đắm chìm trong khung cảnh hùng vĩ thơ mộng của "Phi Thúy Tiên Trang" thì một làn gió nhẹ đem theo mùi hương thoang thoảng phả đến xông vào khứu giác. Chỉ ngửi mùi hương thoang thoảng đó thôi, Ứng Hiệp đã cảm thấy lòng mình nao nao khó tả.

Ứng Hiệp nheo mày nói:

- Mùi hương này của loài hoa nào nhỉ?

Vừa nghĩ Ứng Hiệp vừa đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy đoá hoa nào. Nhưng khi nhìn ra cửa biệt phòng, Ứng Hiệp thần thờ, bởi đứng ngay ngưỡng cửa, sau lưng là bóng dòng thác trắng xoá là một tiên nữ trong bộ xiêm y trắng toát, trông vừa thanh khiết vừa uy nghi. Ứng Hiệp ngỡ tưởng mình đang nằm mộng chứ nữ nhân kia không phải là thật bởi sắc đẹp của nữ nhân quá ư huyền bí và mộng ảo.

Ứng Hiệp nhìn nữ nhân gần như chẳng thể chớp mắt được. Y phải dụi mắt nghĩ thầm.

- Ta có nằm mơ không nhỉ?

Vừa nghĩ, Ứng Hiệp vừa lắc đầu cứ như kẻ say giấc giật mình tỉnh lại. Khi nữ nhân thẳng đến trước mặt, Ứng Hiệp mới biết mình không hề nằm mộng. Y ngáp ngừng hỏi:

- CÔ nương là trang chủ Phi Thúy Tiên Trang.

Nàng gật đầu.

- Công tử hẳn đã đợi bốn nương lâu lắm phải không? Vậy xin hỏi bốn nương có làm phiền công tử không?

Ứng Hiệp rít nói:

- Không không... Tất cả đều rất chu đáo khiến tại hạ không thể trách vào đâu được.

Phi Thúy Trang chủ mỉm cười. Nụ cười của người thật tươi, tươi đến độ có thể hớp hồn kẻ đối diện, nhất là đối với nam nhân. Ứng Hiệp cũng là một nam nhân đã qua tuổi mười tám, nên cũng phải bị nụ cười kia hớp hồn. Y ngây người ra ngắm Phi Thúy Trang chủ.

Nụ cười tắt trên hai cánh môi mộng đỏ, xinh xắn, Phi Thúy Trang chủ nói:

- Bồn nương tên là Lâm Bạch Huệ, công tử cứ gọi tôi là Lâm phu nhân cho tiện.

Ứng Hiệp nghe xong liền ôm quyền.

- Tôn Ứng Hiệp bái kiến Lâm phu nhân.

- Công tử đừng khách sáo. Hãy xem như công tử đã là người nhà của Phi Thúy Tiên Trang.

- Tại hạ không dám cho mình cái đặc ân đó.

- Nếu bồn nương cho công tử đặc ân đó thì sao?

- Đó là diễm phúc của tại hạ.

Nụ cười lại chớm nở trên hai cánh môi của Lâm Bạch Huệ. Nàng nhìn Ứng Hiệp nói:

- Bồn nương nghe thiên hạ tương truyền, công tử là danh hoa đệ nhất Ở trấn Dương Châu.

- Tại hạ không dám nhận mình là danh hoa đệ nhất Dương Châu đâu, cái danh đó chẳng qua do thiên hạ đồn đãi mà thôi. Cho dù là danh hoa e cũng khó lột tả hết dung mạo của Lâm phu nhân.

- Tại sao?

Ứng Hiệp bối rối nói:

- Bởi nhan sắc và phong thái của Lâm phu nhân quá u thoát phạm khó có một hoa nhân nào lột tả hết.

- Thế còn công tử?

- Tại hạ sẽ cố gắng hết sức vì Lâm phu nhân.

Bạch Huệ khẽ gật đầu.

- Bồn nương hi vọng không thất vọng với công tử. Nhưng bồn nương có một điều kiện đặt ra với công tử?

Ứng Hiệp ôm quyền.

- Xin phu nhân cứ nói.

- Sau khi vẽ chân dung của tôi, công tử không được nói với bất kỳ ai. Nếu như công tử không giữ lời thì sẽ có người đến mượn thủ cấp của công tử.

Ứng Hiệp giả là cười rồi nói:

- Lâm phu nhân yên tâm. Nghiệp họa nhân của tại hạ mà có cái miệng thúi như thế thì đâu thể kiếm được cái ăn.

- Bồn nương muốn công tử hứa.

Ứng Hiệp đưa một tay qua khỏi đầu.

- Tôn Ứng Hiệp xin hứa sẽ giữ kín những bí mật mình đã thấy. Nếu sai lời sẽ trao thủ Cấp cho Lâm phu nhân.

Lâm Bạch Huệ gật đầu.

- Được lắm. Chúng ta bắt đầu nhé.

Ứng Hiệp mỉm môi gật đầu, chuẩn bị giấy mực trải lên bàn.

Ứng Hiệp những tưởng đầu sẽ phóng bút họa ngay nhưng không ngờ khi ngẩng mặt lên thì thấy Lâm Bạch Huệ đang từ từ trút bỏ y trang. Bờ lưng của người từ từ lộ ra với tất cả những đường nét mà Ứng Hiệp chẳng thể nào tưởng tượng ra nổi. Khi xiêm y của Lâm Bạch Huệ chạy đến vùng tiểu yêu thì Ứng Hiệp gần như muốn nghẹn thở. Y có cảm tưởng không khí chung quanh đã cô đặc lại khiến gã không sao hít thở được nữa. Cùng với cảm nhận đó là trái tim đập thình thịch như trống trận, cổ họng như thể có khối chì nóng đỏ chẹn ngang.

Ứng Hiệp mãi miết nhìn, rồi buột miệng nói:

- Đẹp Đẹp quá Không thể nào có thứ gì trên thế gian này đẹp hơn.

Miệng thì nói, mắt Ứng Hiệp thì đóng đinh vào bờ lưng thanh mảnh mỹ tú của Lâm Bạch Huệ, quên hẳn cả công việc của mình.

Lâm Bạch Huệ tăng hắng rồi nói:

- Công tử bắt đầu vẽ chưa?

- Ồ!

Ứng Hiệp cảm thấy hổ thẹn với chính mình như một kẻ phạm tội. Y quay lại với công việc, nhưng khổ nỗi chẳng thể nào tập trung được nữa. Mồ hôi vã ra trán Ứng Hiệp, khiến cho y phải chửi thầm mình.

"Đồ ôn dịch... có tinh thần lại không." Sau một lúc định thần Ứng Hiệp mới bắt đầu vẽ. Khi y đã phóng bút hoạ lại Lâm Bạch Huệ thì tất cả những tạp niệm đều tan biến mà dồn tâm trí vào từng nét bút một cách say mê, gần như chẳng còn thiết đến bất cứ điều gì trên thế gian này.

Mặc dù say mê như vậy, nhưng Ứng Hiệp cũng phải mất đến ba canh giờ mới hoàn thành bức phát hoạ của Lâm Bạch Huệ. Y thở phào một tiếng ngắm nhìn bức hoạ một lúc rồi mới nói:

- Phu nhân... Tại hạ đã vẽ xong bức tranh này rồi.

Lâm Bạch Huệ kéo ngoại y che bờ lưng thanh mảnh của mình. Rồi bước đến bên Ứng Hiệp nhìn vào bức phát hoạ vẽ chân dung nàng.

Lâm Bạch Huệ gật đầu mỉm cười, quay sang Ứng Hiệp nói:

- Công tử đúng là một danh hoạ.

- Phu nhân quá khen. Nếu Lâm phu nhân thích, tại hạ sẽ vẽ thêm vài bức nữa cho người.

Lâm Bạch Huệ mỉm cười.

- Công tử thích vẽ bồn nương lắm à?

Ứng Hiệp thản nhiên gật đầu như một đứa trẻ thành thật thú nhận ham muốn của mình.

Lâm phu nhân nhìn Ứng Hiệp.

- Được Lời nói đó còn đọng trên hai cánh môi xinh xắn của Lâm Bạch Huệ thì bất thành linh một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú kia với uy lực siêu phàm xuất chúng, những tường có thể phá tan cả khoảng không gian tĩnh lặng, êm đềm của toà Phi Thuý Tiên trang.

Mặt Lâm Bạch Huệ thoát danh lại.

Nàng nhanh chóng lấy lại sắc diện bình thường nhìn Ứng Hiệp mỉm cười nói:

- Tôn công tử... Hôm nay vẽ như thế đủ rồi. Nếu thích ngày mai cứ đến đây.

Ứng Hiệp miễn cưỡng gật đầu.

Lâm Bạch Huệ bứt một hạt dạ minh châu đính trên ngoại y đặt vào tay Ứng Hiệp.

- Hạt ngọc này bồn nương trả công cho Tôn công tử đó.

Ứng Hiệp khoát tay:

- Không... Không... Tại hạ không nhận thù lao đâu.

Đôi thu nhân long lanh của Bạch Huệ nhường lên, - Sao lại không nhận.

- Được cầm bút phát hoạ chân dung của Lâm phu nhân đã là vinh dự cho tại hạ lắm rồi, đâu cần đến thù lao.

Bạch Huệ mỉm cười. Nụ cười của Lâm Bạch Huệ khiến cho lòng của Ứng Hiệp phoi phới lạ thường.

Nàng ôn nhu nói:

- Nếu Tôn công tử không nhận thì hãy xem đây là tặng vật của ta vậy.

Ứng Hiệp lưỡng lự.

Bạch Huệ nhìn y nói:

- Tặng vật của bồn nương công tử cũng không nhận sao?

Ứng Hiệp bối rối nói:

- Nếu phu nhân tặng, tại hạ xin được nhận và sẽ xem nó như báu vật bất ly thân.

Bạch Huệ mỉm cười.

- Công tử có thể ra về.

Ứng Hiệp nghe Bạch Huệ nói câu này thoát ngơ ngẩn. Y miễn cưỡng nói:

- Ngày mai tại hạ sẽ đến.

- Nếu công tử thấy thích.

Ứng Hiệp bịn rịn.

- Hẹn tái kiến với Lâm phu nhân.

Khẽ gật đầu, Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp mỉm cười.

Khi đã rời khỏi toà bát giác lầu quay lại dịch quán là Ứng Hiệp vẫn chẳng khác gì người mất hồn. Thi Hà đã chuẩn bị sẵn cỗ kiệu cho Ứng Hiệp.

Thi Hà nhìn Ứng Hiệp nói:

- Công tử sao lại ngơ ngẩn vậy?

Mặc dù nàng đứng bên hỏi Ứng Hiệp mà y vẫn không trả lời, cứ lơ đãng nhìn về phía thác nước.

- Tôn công tử.

Thi Hà nói như quát, khiến Ứng Hiệp giật mình. Thi Hà hỏi:

- Công tử sao vậy?

Ứng Hiệp khoát tay:

- Không có gì... Không có gì.

- Vậy mời công tử lên kiệu.

Buông một tiếng thở dài như thể vừa đánh mất báu vật, Ứng Hiệp miễn cưỡng bước vào trong kiệu. Bốn gã kiệu phu lực lưỡng đưa Ứng Hiệp về đến Dương Châu trấn, thả chàng xuống trước Vạn Hương lầu.

Thi Hà nói:

- Công tử từ đây đi, thì về đúng nơi đến.

Ứng Hiệp ôm quyền xá nàng.

- Đa tạ cô nương. Ngày mai tại hạ cũng sẽ đến đây để đòi cô nương đưa về Phi Thúy Tiên trang.

- Nếu có lệnh của phu nhân.

Nàng nói xong ra hiệu cho bốn gã phu quay bước trở khinh công thoát đi mất hút.

Ứng Hiệp vò đầu mình...

- Ta có nằm mơ không nhỉ?

Nhìn hạt dạ mình châu, Ứng Hiệp lắc đầu.

- Ta không nằm mơ.

Y nắm chặt hạt dạ mình châu rồi nói:

- Ta không nằm mơ, vậy đây là sự thật. Nếu là sự thật thì ngày mai mình lại có dịp gặp được Lâm phu nhân.

Nghĩ đến Lâm Bạch Huệ, Ứng Hiệp mỉm cười một mình. Với tất cả sự phấn khích đang tràn trong tư tưởng, Ứng Hiệp ung dung rảo bước về Mạn Trà sơn trang. Y vừa đi vừa nhắm nói:

- Lâm phu nhân, Lâm Bạch Huệ, Phi Thúy Tiên trang. Mình đúng là gặp được tiên rồi. Ứng Hiệp ơi, mi thật là diễm phúc.

Vị kiểm lụy thân

Trời chạng vạng, ánh bình minh vẫn còn le lói, nhưng Ứng Hiệp đã chuẩn bị mọi thứ để di họa. Mục đích của Ứng Hiệp không ngoài ý tưởng sẽ quay lại Phi Thúy Tiên trang.

Khi Ứng Hiệp bước lên gian tiền sảnh đã bắt gặp Đàm Vĩnh Hưng và Tống Bội Linh ngồi đó tự bao giờ. Ứng Hiệp giả lả nói:

- Hôm nay đệ phải di họa sớm đây.

Vĩnh Hưng chỉ chiếc đôn cạnh Bội Linh:

- Đệ có thể lưu lại đây uống một tuần trà với huynh chứ?

Ứng Hiệp gật đầu, bước đến ngồi xuống ghé đối diện với Vĩnh Hưng. Vĩnh Hưng chuốc trà vào chén Ứng Hiệp. Nhìn vẻ mặt Vĩnh Hưng có những nét trang trọng, ứng Hiệp buột miệng hỏi:

- Hình như hôm nay Đàm đại ca có chuyện muốn nói với đệ?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Đệ uống trà đi.

Bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ, Ứng Hiệp hỏi:

Đại Ca định nói với đệ chuyện gì?

Vĩnh Hưng mỉm cười.

Bội Linh lên tiếng:

- Tiểu đệ... đêm qua hình như tiểu đệ gặp ác mộng, nên không ngừng thét gọi Lâm phu nhân, Lâm Bạch Huệ. Tỷ muốn biết Lâm Bạch Huệ, Lâm phu nhân là ai vậy?

Người Ở đâu?

Nghe Bội Linh hỏi câu này, Ứng Hiệp phì cười nói:

- Không phải là ác mộng đâu... mà là giấc mơ đẹp đó.

- Đệ hãy nói cho tỷ rõ.

Ứng Hiệp giật mình sực nhớ lại lời hứa của mình với Lâm Bạch Huệ liền giả lả nói:

- À chẳng có chuyện gì cả.

Ứng Hiệp vừa nói vừa lấy túi bạc đặt lên bàn:

- Hôm qua đệ may mắn gặp được một người tại Vạn Hương lầu... Sau khi vẽ cho vị phu nhân đó bức họa, đệ đã nhận được số ngân lượng này. Lần đầu tiên kiếm được số ngân lượng lớn như vậy nên đệ mới nằm mơ.

Vĩnh Hưng cười khẩy:

- Hóa ra là vậy. Thế mà Tống tỷ tỷ cứ lo lắng cho Tôn đệ.

Nhìn Bội Linh, Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ... Tôn đệ đã lớn rồi, tỷ đừng xem đệ như một đứa trẻ lên hai lên ba được không?

Vĩnh Hưng nhìn Ứng Hiệp gật đầu:

- Tôn đệ đã ra vẻ một trang công tử rồi đó. Mà lại là một mỹ nam tử nữa.

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Đa tạ huynh.

Vĩnh Hưng nói:

- Tôn tiểu đệ... Huynh phải lên đường đi xa một chuyến. Tạm thời giao lại mọi chuyện Ở sơn trang cho đệ. Đi chuyến này e rằng huynh sẽ đi hơi lâu. Ở nhà đệ ráng chăm sóc sơn trang và Bội Linh tỷ tỷ. Nếu đệ rảnh thì hãy xem cái này mà luyện tập.

Huynh nghĩ đệ cần luyện Tu La thần pháp, tuyệt học võ công của huynh.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa đẩy về phía Tôn Ứng Hiệp tờ giấy khâu quyết luyện Tu La thần pháp.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Đa tạ Đàm đại ca, nhưng có lẽ đệ không phù hợp với người luyện công mà chỉ thích luyện bút họa thôi.

- Tùy đệ vậy. Nhưng huynh đã chuẩn bị Mai Hoa thung phía sau trang viên. Muốn luyện Tu La thần pháp sớm thành công thì đệ phải xuống Mai Hoa thung...

- Mai Hoa thung là gì... đệ không biết.

- Cứ theo chỉ dẫn của huynh đến Mai Hoa thung sẽ biết thôi.

Bội Linh lên tiếng:

- Tôn tiểu đệ... Đàm huynh có lòng... tỷ nghĩ đệ đừng phụ lòng huynh ấy. Tỷ và đệ chẳng lẽ cứ bám theo huynh ấy mãi sao?

Nghe Bội Linh nói, Ứng Hiệp nhìn Vĩnh Hưng:

- Huynh yên tâm, khi nào huynh quay về thì Ứng Hiệp đã luyện thành tuyệt học Tu La thần pháp gì đó của huynh rồi.

Ứng Hiệp đứng lên. Y nhìn Vĩnh Hưng:

- Đệ cáo từ đệ huynh và tỷ được tự do nói chuyện.

Thốt ra câu này, Ứng Hiệp điềm nụ cười mỉm:

- Đệ đi đây Bội Linh hỏi:

- Đệ định đi đâu nữa?

chối tay lên bàn chìa về phía Bội Linh, Ứng Hiệp nói:

- Tỷ đã vừa nói, chẳng lẽ tỷ và đệ cứ bám mãi vào Đàm đại ca. Không muốn bám vào Đàm đại ca thì đệ phải sử dụng đến bút họa của mình.

- Đệ bảo trọng đó.

- Tỷ yên tâm... Chẳng ai làm gì được tiểu đệ đâu. Lúc nào đệ cũng có quái nhân giúp đỡ mà.

Ứng Hiệp xá Vĩnh Hưng rồi quay bước đi thẳng ra cửa chính sảnh. Vĩnh Hưng nhìn theo Ứng Hiệp nói:

- Nếu Ứng Hiệp chịu trụi rèn võ công thì nhất định sẽ là đóa kỳ hoa của võ lâm trung nguyên.

Bội Linh lắc đầu:

- Muội không bao giờ muốn Ứng Hiệp trở thành người của võ lâm.

- Tại sao?

- Bởi võ lâm chỉ tồn tại những cuộc tranh đoạt máu tanh ghê rợn đến tởm lợm. Muội chỉ muốn Ứng Hiệp và muội có cuộc sống bình dị như những thảo dân bình thường thôi.

Vĩnh Hưng mỉm cười:

- Cuộc sống Ở đây phù hợp với muội không?

Bội Linh gật đầu.

Vĩnh Hưng nói:

- Huynh sẽ giao Mạn Trà sơn trang lại cho muội và Ứng Hiệp. thế là được rồi.

- Huynh không Ở đây à?

- Huynh đi rồi sẽ quay về thăm muội và Ứng Hiệp tiểu đệ.

- Hôm nay Đàm huynh đi phải không?

- Hôm nay huynh sẽ đi.

- Chùng nào huynh quay về?

- Không biết nữa... nhưng huynh sẽ quay về sớm.

Bội Linh chõ tay đứng lên:

- Tại sao huynh phải đi?... Huynh có thể nói cho muội biết được không?

- Tất nhiên là được rồi... Huynh đi chuyến này chỉ vì chút chuyện riêng thôi, cũng như Ứng Hiệp cảm văn phòng tứ bửu ra Dương Châu trấn kiến ngân lượng vậy mà.

Bội Linh lần bàn bước qua bên Vĩnh Hưng:

- Đại ca... tôi có linh tính lạ lắm.

- Muội có linh tính gì?

- Bội Linh không dám nói đâu.

- Không nói sao huynh biết muội có linh tính gì?

Nàng nắm tay Vĩnh Hưng nắm nhẹ rồi nói:

- Muội có linh tính huynh đi chuyến này dữ nhiều lành ít. Thật ra huynh định đi đâu, nói cho muội biết.

Vĩnh Hưng nghiêm giọng nói:

- Huynh đã nói cho muội biết rồi. Chỉ có chút việc vặt vãnh thôi. Rồi huynh sẽ quay về ngay, muội đừng lo.

- Huynh còn giấu muội.

Vĩnh Hưng cau mày, nhưng giả lả nói:

- Huynh chẳng giấu muội gì cả đâu.

- Chùng nào huynh về?

- ít hôm thôi.

Vĩnh Hưng chợt choàng tay qua vai Bội Linh:

- Tống muội... tại sao muội lo lắng cho huynh như vậy?
- Tại muội sợ sẽ không còn gặp huynh nữa.
- Chẳng ai làm hại được huynh đâu. Lần này đến Hàn Châu, muội thích gì nào, huynh sẽ mua. Ở Hàn Châu có lụa rất nổi tiếng, hay là huynh mua lụa về cho muội nhé?
- Muội chỉ mong huynh sớm về thôi.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Nếu huynh về sớm muội và huynh sẽ báai song đường chứ?

Dung diện Bội Linh ứng hồng e lệ. Nàng từ từ nép đầu vô vai Đàm Vĩnh Hưng rồi khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Huynh không nghĩ Bội Linh là một kẻ đui mù sao?

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Không. Sống bên muội huynh mới biết tâm hồn trong trắng tinh anh của muội.
- Muội sẽ cố gắng làm tròn chức phận của mình đối với huynh. Huynh nè... phải hôm nay là những ngày đầu lập xuân không?
- Hoa đã nảy chồi, đơm nụ, chỉ còn ít ngày nữa thôi là đã đến tiết Nguyên đán rồi.
- Tiết Nguyên đán hẳn người ta vui lắm phải không? Ước gì muội được thấy mọi cảnh vật của tiết xuân, nhất là được thấy mặt Đàm huynh đó.

Bội Linh vừa nói vừa rà tay lên mặt Vĩnh Hưng. Nàng nhỏ giọng nói:

- Huynh có khuôn mặt của một nam tử hán đại trượng phu nè. Một anh hùng trong thiên hạ nữa.
- Muội chỉ đoán mò thôi.
- Không đâu, những người có khuôn mặt rộng, có cảm cương nghị có lương quyền cao đều là những chính nhân quân tử.
- Chứ không phải là một xú nam tử hã? Huynh sợ khi muội thấy huynh rồi sẽ thất vọng.
- Dù vật đổi sao dời, hay bất cứ chuyện gì xảy ra muội vẫn yêu huynh.

Vĩnh Hưng đặt nụ hôn vào trán Bội Linh:

- Huynh cũng như muội.

Nắm hai bàn tay Bội Linh, Vĩnh Hưng nói:

- Muội Ở lại sơn trang bảo trọng, rồi huynh sẽ quay về với món quà song hỷ có được không?
- Muội chỉ mong huynh sớm quay về thôi.
- Huynh sẽ sớm quay về mà.

Vĩnh Hưng đứng lên.

Bội Linh hỏi:

- Huynh đi ngay bây giờ à?

Vĩnh Hưng vừa gật đầu vừa vuốt má nàng:

- Đã đến lúc huynh phải đi... Chúng ta chỉ xa nhau một thời gian ngắn thôi. Muội Ở lại giữ gìn sức khỏe.

Lệ Trảo ra khước mắt Bội Linh. Nàng ngập ngừng nói:

- Huynh bảo trọng nhé.
- Huynh lại lo cho muội hơn. Ở lại Mân Trà sơn trang, muội hãy khích lệ Tôn tiểu đệ thụ huấn tuyệt pháp Tu La của huynh. Nếu sau này bươn chải trên giang hồ, y sẽ có dịp cần đến đó.

Bội Linh gật đầu:

- Bội Linh sẽ khích lệ Tôn tiểu đệ để y thụ huấn tuyệt học võ công của huynh.

Vĩnh Hưng mỉm cười:

- Thế thì tốt rồi.

Nắm bờ vai Bội Linh, Vĩnh Hưng nói tiếp:

- Muội không được vì huynh mà hao tổn sức đấy.

Bội Linh gật đầu nhưng lệ đã tuôn chảy trên khước mắt nàng. Vĩnh Hưng miễn cưỡng lau hai dòng lệ của Bội Linh:

- Muội đừng khóc... Muội khóc thì sao huynh đủ nghị lực để lên đường.
- Muội sẽ không khóc nữa đâu.

Nụ cười gượng hé nở trên hai cánh môi mỏng của Đàm Vĩnh Hưng. Y gượng nói:

- Muội bảo trọng.

Vĩnh Hưng buông tiếng thở dài, ép Bội Linh ngồi xuống ghế rồi rào bước ra cửa. Bội Linh khoanh tay trên bàn, đôi mắt vô thần nhìn vào điểm hư vô không thật.

Vĩnh Hưng đứng ngay ngưỡng cửa nhìn Tống Bội Linh. Hai cánh môi mím lại khi nghe Bội Linh thốt:

Vĩnh Hưng chàng đi rồi ư?... Vĩnh Hưng...

Nén tiếng thở dài để không cho Bội Linh biết mình còn Ở lại, Vĩnh Hưng nhìn nàng một lúc thật lâu rồi mới quay bước thi triển khinh công bỏ đi như thể chạy trốn cái gì đó khiến y không cầm lòng được.

Rời Mạn Trà sơn trang, Đàm Vĩnh Hưng thi triển khinh công tuyệt đỉnh theo quang lộ hướng về phía tây. Trong tâm tưởng Vĩnh Hưng vẫn tơ tưởng đến Tống Bội Linh.

Chàng cảm thấy thật trống vắng khi phải xa nàng.

Đang băng mình lướt đi như thể phiêu diêu trên mặt đất, chợt Vĩnh Hưng nghe tiếng người kêu cứu:

- Cứu tôi với Cứu tôi với Thoạt dừng chân, nhưng rồi Vĩnh Hưng lại lắc đầu, thi triển khinh thuật bỏ đi. Chàng vừa lướt đi được ba trượng thì chạm mặt với Thảm Mộc Phong ngồi trên chiếc kiệu hoa chặn ngang đường.

Thấy kiệu của Mộc Phong, Vĩnh Hưng buộc phải dừng cước pháp:

- Thảm tôn giá đã chờ tại hạ Ở đây à?

Rèm kiệu được vén lên, Mộc Phong nhìn Vĩnh Hưng:

- Một cao đồ của Thánh Tăng như Lãnh Diện Tu La lại có thể thờ O trước một lời kêu cứu thống khổ như vậy ư?

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Thảm huynh cũng nghe tiếng kêu cứu đó?
- Nhưng túc hạ là người nghe trước Thảm mỗ.
- Nghe trước hay nghe sau thì cũng vậy thôi. Tại hạ có đường đi của tại hạ. Chẳng lẽ cứ phải gánh lấy chuyện thiên hạ để dính thân vào chôn thị phi.
- Chỉ có những con xúc xắc mới khiến túc hạ chen chân vào vào chôn thị phi thôi sao?
- Những con xúc xắc của Thảm huynh quá đẹp nên Vĩnh Hưng không kèm lòng được Do đó mất thú du lâm non bông, phải đến Sanh Tử bình đây.
- Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng cũng mời Thảm mỗ đến Sanh Tử bình.
- Đề thị chúng?
- Thảm mỗ không thể bỏ qua cuộc giao đấu trăm năm chưa có một lần này. Có thể Thảm mỗ giúp cho túc hạ cái gì đó?

Vĩnh Hưng khoát tay:

- Tại hạ thích sự công bằng nên không dám làm phiền đến huynh.

Tiếng người kêu cứu kia lại cất lên.

Thảm Mộc Phong nói:

- Túc hạ... chúng ta đến đó xem coi chuyện gì chứ?
- Nếu tôn giá muốn.

Hai người cùng thi triển khinh thuật hướng về bìa rừng. Mặc dù ngồi trên kiệu hoa, nhấc cả chiếc kiệu lướt đi nhưng xem ra khinh công của Thảm Mộc Phong chẳng hề thua kém Vĩnh Hưng.

Tại bìa rừng, bốn gã lục lâm vận võ phục đen đang giằng xé một nữ nhân. Trang y của người đó rách bươm lộ ra làn da trắng như bông bưởi.

Thảm Mộc Phong nói với Vĩnh Hưng:

- Túc hạ cứu người kia hẳn không phải là chuyện thị phi chứ?

Vĩnh Hưng nhìn lại Thảm Mộc Phong:

- sao tôn giá nhường cho tại hạ?
- Kẻ anh hùng là túc hạ, còn Thảm mỗ chỉ là phế nhân. Nếu túc hạ không muốn ra tay thì chúng ta cứ bàng quang tọa thị xem hoạt cảnh kia sẽ đến đâu.

Thảm Mộc Phong nói dứt câu, hạ tấm rèm lụa xuống.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Tại hạ phải bái phục tôn giá.

Vĩnh Hưng nói rồi băng đến chỗ bốn lục lâm đang định bức nhục người. Chỉ trong chớp mắt, Vĩnh Hưng thi triển hai chiêu Tu La thần chưởng đã buộc bốn lục lâm bỏ ỏi kia phải tháo chạy bán sống bán chết, nhưng khi chàng nhìn lại phải quay mặt đi chỗ khác, vì tất cả những chỗ rách trên người nữ nhân kia đều là những nơi không thể cho nam nhân nhìn đến.

Mỹ phụ co rúm người lại:

- Đa tạ ân nhân.

Vĩnh Hưng cúi trường y củ a mình thấy đến tay mỹ phụ:

- Phu nhân bận tạm trường y của tại hạ.

Mỹ phụ nói:

- ân nhân... tôi không cử động được.

- ĐƯỢC tại hạ sẽ bận cho phu nhân.

Vĩnh Hưng thân nhiên cúi xuống, cách không điềm chỉ giải huyết cho mỹ phụ. Chàng bận ngoại y của mình cho mỹ phụ rồi nói:

- Phu nhân sau này phải cẩn thận. Đừng đi một mình sẽ không có cơ hội may mắn như hôm nay đâu. Cáo từ.

Mỹ phụ gọi chàng lại:

- Đại hiệp.

Vĩnh Hưng nhìn lại. Chàng giờ mới nhìn thẳng vào mặt mỹ phụ. Vĩnh Hưng không khỏi ngỡ ngàng khi nhận ra nhan sắc quá ư kỳ tuyệt của mỹ phụ.

Mỹ phụ ôm quyền nói:

- Đa tạ đại ân của công tử... Lâm Bạch Huệ xin được mạn phép hỏi cao danh quý tính, sau này sẽ đền đáp.

Vĩnh Hưng khoát tay:

- Không cần... Lâm phu nhân cứ xem như đây là chuyện qua đường. Cáo từ.

Vĩnh Hưng bỏ đi, tiến lại bên kiệu hoa của Thâm Mộc Phong. Gã vén rèm kiệu vỗ tay nói:

- Anh hùng cứu mỹ nhân.

- Tại hạ không phải là anh hùng, và người kia cũng không phải là mỹ nhân.

Đôi chân mày của Mộc Phong nhíu lại:

- Mặc dù cách xa mười trượng nhưng Thâm mỗ vẫn nhận ra vị phu nhân có nhan sắc cùng phong thái xứng đáng với hai tiếng mỹ nữ đó.

- Với Thâm tôn giá thì Lâm phu nhân đáng mỹ nữ còn tại hạ thì không.

- Tại sao?

- Tại sao ư... Tôn giá không trả lời được à?

Thâm Mộc Phong lắc đầu:

- Đẹp thì đẹp, xấu thì xấu, chứ gì đẹp lại không phải là mỹ nhân.

- Tại tôn giá chưa một lần yêu nên chỉ thấy cái đẹp của nữ nhân thôi. Mà cái đẹp chân chính của nữ nhân chính là qua đôi mắt của nam nhân. Khi yêu nam nhân chỉ thấy có mỗi người mình yêu là đẹp.

Cười khẩy một tiếng, Vĩnh Hưng hỏi:

- Tôn giá có yêu lần nào chưa?

Mộc Phong lắc đầu:

- Không.

- Nếu chưa yêu và chẳng bao giờ yêu thì Thâm tôn giá đúng là người chẳng có tim.

Hoặc có tim mà chỉ biết đập chứ chẳng có sức sống giống như một xác chết biết thở vậy.

- Thâm mỗ không giống như túc hạ.

- Mong rằng sau này tôn giá sẽ giống tại hạ.

- Không cùng mục đích, tất không thể nào giống nhau được.

Tám rèm kiệu được khép lại, cỗ kiệu hoa nhấc lên khỏi mặt đất quay nửa vòng rồi là đà lướt đi Vĩnh Hưng bám theo cỗ kiệu, từ tốn nói:

- Phải dụng nội lực phối hợp với khinh công, tôn giá không thấy hao tổn nội lực ư?

- Thâm mỗ đã quen rồi.

Một kiệu, một người băng băng trên quang lộ khi đến trưa thì đến Sanh Tử bình.

Sanh Tử bình là một thảm cỏ rộng non mười mẫu bao bọc chung quanh là những dãy đồi trọc khô cằn. Đường vào Sanh Tử bình là một mòn đạo lờm chờm đá tai mèo với những cánh sắc như bảo đao, bảo kiếm.

Nó có tên là Sanh Tử bình vì tương truyền trước đây Sanh Tử bình là nơi để các cao thủ võ lâm ẩn chứng võ cộng Hàng trăm năm nay, Sanh Tử bình đã chứng kiến biết bao nhiêu cuộc huyết đấu kinh hồn. Thảm cỏ phủ lên nó tươi tốt chẳng qua vì đã thấm quá nhiều máu. Máu biến thành phân khiến cho cỏ Ở Sanh Tử bình tươi tốt như vậy. Chính vì sự tươi tốt của thảm cỏ mà Sanh Tử bình nổi bật trong khoảng không gian khô cằn vây bọc chung quanh.

Trên Sanh Tử bình, Đoạn Hồn tử Kiếm Giang Hùng ngồi kiết đà, thanh trường kiếm vật ất ly thân ghim ngay trước mặt.

Thâm Mộc Phong nhìn Vĩnh Hưng:

- Giang Hùng đến phó hội hẵn đã lâu.

- Lâu hay muộn không quan trọng đối với tại hạ. Cơ bản là y đã đến.

Thẩm Mộc Phong và Vĩnh Hưng cùng tiến vào Sanh Tử bình. Khi Vĩnh Hưng đã đối mặt với Giang Hùng, Mộc Phong mới lên tiếng:

- Thẩm mỗ muốn tiết đãi hai người bữa tiểu yến trước khi bước vào cuộc giao đấu sinh tử này.

Vĩnh Hưng ôm quyền nói:

- Được Phiền Thẩm huynh vậy.

Thẩm Mộc Phong chống nạng vén rèm bước xuống đất, rồi vỗ thẳng một chưởng vào chiếc kiệu hoa.

- âm...

Phần trên của chiếc kiệu hoa như bị nhô ra khỏi thân kiệu bởi đạo chưởng kinh uy mãnh, cuốn nó bay mất hút, chỉ còn lại phần dưới trông như một chiếc bàn có hai đòn tay. Trên bàn là vò rượu ba cân cùng ba cái chén. Chứng kiến thấy bàn rượu đó không ai có thể tưởng tượng được, Thẩm Mộc Phong chỉ dụng chưởng kinh biến cỗ kiệu thành chiếc bàn tiểu yến mà chẳng hề làm đổ hay vỡ thứ gì trên bàn.

Mộc Phong ngồi bệt xuống đất, bụng vò rượu róc ra ba chén:

- Thẩm mỗ mời nhị vị.

Giang Hùng im lặng bụng chén rượu hướng về phía Vĩnh Hưng:

- Hôm nay chỉ có một người uống.

Từ từ đặt chén rượu xuống bàn, Vĩnh Hưng nhìn Giang Hùng lắc đầu:

- Cả hai cùng sống rời Sanh Tử bình.

- Kiếm của ta không cho quyền Đàm túc hạ sống.

- Nhưng tại hạ buộc mình phải sống và túc hạ càng phải sống.

- Chưa có buộc được ta.

- Tại hạ buộc phải như vậy. Bởi vì tại hạ chỉ mượn túc hạ từ thiên lao của Thiếu Lâm, nay phải trả lại cho Thiếu Lâm.

- ĐÓ chỉ là chuyện nằm mơ.

- Đối với Đàm Vĩnh Hưng khi nói thì phải làm. Làm bằng được.

- Được Giang mỗ sẽ chỗi mắt xem Lãnh Diện Tu La sẽ làm gì để đưa Giang mỗ quay lại thiên lao của Thiếu Lâm tự.

Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng nói xong, đứng lên.

Vĩnh Hưng cũng phải đứng lên theo gã. Người còn lại duy nhất ngồi trên bàn rượu chính là Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong nhìn hai người vượt râu. ánh mắt của lão nhìn lướt qua Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng rồi chiếu lên thể pháp Đàm Vĩnh Hưng gần như không chớp.

Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng đặt tay vào đốc kiếm.

Vĩnh Hưng nhìn gần như không chớp mắt.

Giang Hùng nói:

- Khi Ở thiên lao Thiếu Lâm, Giang mỗ đã chế tác được chiêu Tù kiếm, mong rằng túc hạ có thể hóa giải được chiêu kiếm này để Giang mỗ được sáng mắt.

- Mời Giang túc hạ cứ ra chiêu.

Giang Hùng thét lên một tiếng thật lớn.

Cùng với tiếng thét đó, kiếm chiêu của gã phóng ra nhanh hơn, chớp mắt đã tạo thành màn vòng kiếm thiên la địa võng chụp xuống thể pháp của Đàm Vĩnh Hưng.

Trong màn ảnh kiếm dày đặc, thân pháp của Đàm Vĩnh Hưng nhoang nhoáng như bóng ma vẫn thường lúc ẩn lúc hiện, Thẩm Mộc Phong cau mày nói:

- Tu La thần pháp.

Với thân pháp quỷ dị vô thường, Vĩnh Hưng chẳng khác nào gió thổi mây trôi theo màn ảnh kiếm của Giang Hùng mà tuyệt nhiên không để cho kiếm ảnh của đối phương có thể chạm đến thân pháp mình.

Màn ảnh kiếm mới đầu còn phát tỏa rộng non bốn trượng nhưng càng lúc càng thu hẹp lại. Màn ảnh kiếm của Giang Hùng càng hẹp thì thân ảo ảnh của Đàm Vĩnh Hưng càng nhanh hơn.

- Keng...

Tất cả những xáo trộn chỉ kết thúc bằng một âm thanh khô khốc. Cả hai đối thủ cùng dừng bộ, đứng đối mặt với nhau. Kiếm của Giang Hùng bị ngọn thiết phiến trì xuống Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng nhìn Vĩnh Hưng gần như không chớp mắt. Y gần giọng nói:

- Đàm túc hạ đã dụng hết sở học Tu La thần pháp rồi phải không?

- Đã hết, nhưng "Tù kiếm" của Giang các hạ chẳng thể nào chạm đến người của tại hạ.

- Giang mỗ còn một chiêu sau cùng trong "Tù kiếm".

Lời còn đọng trên miệng Giang Hùng thì một ánh chớp bạc cắt một đường thẳng tắp điểm tới tâm huyết của Đàm Vĩnh Hưng. Chiêu kiếm này của Giang Hùng quả là chiêu sát tử sau cùng của "Tù kiếm". Y có thể chết bởi chiêu kiếm này bởi tất cả những sơ hở đều lộ ra ngoài khi dụng đến sát chiêu này. Ngược lại đối phương của Giang Hùng cũng khó mà thoát khỏi lưỡi kiếm tàn khốc do y phát ra.

Đàm Vĩnh Hưng chỉ hơi lắc mình, dùng bờ vai phải hứng lấy mũi kiếm của Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng. Lưỡi kiếm như một cây kim xuyên qua da thịt Vĩnh Hưng tựa như xuyên qua một lớp vải mỏng.

Đắc được thế kiếm này, Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng toan biến chiêu, cắt ngang hông tiện đứt phần thượng đẳng của đối phương, nhưng y chưa kịp thực hiện ý định đó thì một âm thanh khô khốc vang lên.

- Cách...

Ngọn thiết phiến của Vĩnh Hưng đã chặt xuống, gãy lưỡi kiếm của họ Giang đồng thời điểm tới yết hầu gã nhanh chóng không thể tưởng.

Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng thần thờ khi mũi thiết phiến đặt vào tử huyết yết hầu y, trong khi trường kiếm thì bị gãy làm đôi. Trên hữu thủ chỉ còn tro trọi lại mỗi đốc kiếm và một khúc lưỡi kiếm trông thật nực cười.

Vĩnh Hưng vẫn để lưỡi kiếm nằm trong bả vai mình nhìn Giang Hùng nói:

- Túc hạ còn một chiêu thì tại hạ phải còn một chiêu nữa. Túc hạ chỉ có thể làm tại hạ bị thương nhưng tại hạ thì có thể lấy mạng túc hạ bất cứ lúc nào.

Vĩnh Hưng gằn giọng nói:

- Cuộc đấu này xem như tại hạ đã thắng, túc hạ có chịu thua không?

- Đúng... Giang mỗ đã thua.

- Đã thua vậy túc hạ có đồng ý theo tại hạ về Thiếu Lâm chứ?

Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng cười khẩy nói:

- Đàm các hạ làm rồi... Người hẳn rất muốn dẫn Giang mỗ về Thiếu Lâm trao lại cho bọn hòa thượng thú nhưng người có biết đâu, khi kiếm thủ gãy kiếm xem như đã chết.

Giang Hùng không chết bởi thiết phiến của các hạ, nhưng đã chết vì kiếm gãy.

Giang Hùng nói dứt câu, dùng đoạn kiếm còn lại tự cắt ngang qua yết hầu mình. Gã buông đốc kiếm nhìn Vĩnh Hưng miệng điểm nụ cười diễu cợt.

Giang Hùng nói:

- Người đừng thất vọng vì ta nhé.

Thốt dứt câu Giang Hùng từ từ đổ sầm đến trước. Trong khi Vĩnh Hưng vẫn còn thờ thần bởi câu nói lẫn cái chết của gã.

Rút lưỡi kiếm ra khỏi bờ vai mình rồi tự điểm huyết phong bế huyết đạo. Vĩnh Hưng nhìn xác Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng nói:

- Tại hạ không giết các hạ nhưng các hạ từ tìm đến cái chết. Đừng trách Đàm Vĩnh Hưng.

Thảm Mộc Phong chống gậy lướt đến bên Vĩnh Hưng. Y nhìn xác Giang Hùng nói:

- Giang Hùng đúng là một kiếm thủ chân chính.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Hắn không phải là một kiếm thủ.

- Hắn vì kiếm mà chết tại sao không đáng là kiếm thủ?

- Kiếm vị nhân mới là kiếm thủ. Còn hắn vị kiếm thì kiếm đã làm chết hắn.

Thảm Mộc Phong buông một tiếng thở dài:

- Dù sao Giang Hùng cũng đã chết. Hắn chết trên Sanh Tử bình như một cao thủ chân chính. Hắn được chôn ở Sanh Tử bình để có thêm sức sống cho thảm cỏ này.

Vĩnh Hưng buông một tiếng thở dài.

Thảm Mộc Phong lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình màu xanh lam.

Vĩnh Hưng hỏi:

- Thảm tôn giá định làm gì?

- An táng cho Giang kiếm thủ.

Thảm Mộc Phong vừa nói vừa rắc bột phấn trong tịnh bình lên xác Giang Hùng.

Khói bốc lên ngàn ngạt tỏa mùi khét lẹt. Chẳng mấy chốc xác của Giang Hùng đã biến mất cùng với thảm cỏ úa vàng chỉ để lại cái bóng dưới thảm cỏ úa.

Vĩnh Hưng cau mày:

- Hấn chẳng làm thêm sức sống cho Sanh Tử bình mà chỉ hủy hoại mầm sống của Sanh Tử bình mà thôi. Vĩnh Hưng thốt dứt câu, quay lưng chậm rãi rời Sanh Tử bình.

Thâm Mộc Phong nhìn theo sau lưng Vĩnh Hưng, đôi chân mày nhíu lại nhằm nói:

- Tu La thần pháp.

Y nói xong rút tấm đại huyết kỳ có dòng chữ "Nhất thống vũ lâm, duy ngã độc tôn", trải ra trước mặt rồi cắn ngón tay trở về nguyệt ngọc lên tấm đại kỳ đó.

Hồ cốt nhục long

Điêu Bội Linh vào loan phòng, Vĩnh Hưng đưa nàng đến ngồi trên tràng kỷ. Choàng qua vai Bội Linh, Vĩnh Hưng nhu hào nói:

- Nương tử, huynh hạnh phúc vô cùng. Cuối cùng huynh cũng đã trút bỏ được tất cả những điều phiền lụy tự mình gây ra, để rồi mãi mãi được bên muội.

Bội Linh ngả đầu vào vai Vĩnh Hưng nói:

- Chẳng dừng bao giờ bỏ đi nữa nhé. Lần trước muội đã lo lắng lắm rồi.

- Huynh không đi nữa đâu.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa gỡ chiếc khăn lụa đội đầu Bội Linh.

Y ngắm dung diện nàng, nhỏ giọng nói:

- Muội đẹp quá.

Bội Linh rà tay trên mặt Vĩnh Hưng nói:

- Hẳn huynh cũng là một mỹ nam tử. Muội tiếc không thấy được huynh. Nhưng muội biết huynh đẹp lắm. Huynh là người đẹp nhất trong tâm tưởng muội.

Nàng dụi đầu vào vai Vĩnh Hưng như thể muốn ngửi lấy mùi da thịt của y.

Vĩnh Hưng vuốt tóc Bội Linh nói:

- Muội, huynh yêu muội.

Lời nói còn đọng trên miệng Vĩnh Hưng thì tiếng của Tôn Ứng Hiệp lồng lộng cất lên ngoài cửa:

- Rượu giao bôi đây, rượu giao bôi tới đây.

Vĩnh Hưng và Bội Linh phá lên cười.

Vĩnh Hưng nói:

- Tiểu đệ đẩy cửa bùng rượu vào đây.

Ứng Hiệp xô cửa. Tay phải bùng vò rượu, tay trái bê khur khur một chiếc hộp cây sơn son thiếp vàng.

Vĩnh Hưng hỏi:

- Tiểu đệ đem rượu giao bôi đến còn mang quà gì chúc cho tỷ tỷ vậy?

Ứng Hiệp đặt vò rượu cùng chiếc hòm lên bàn. Y khui vò rượu chuốc ra ba chén.

- Hôm nay là ngày trọng đại của đại ca và tỷ tỷ, tiểu đệ phải chúc mừng hai người chứ.

Y bùng hai chén rượu đến đặt vào tay Vĩnh Hưng và Bội Linh rồi nói:

- Mừng đại ca, tỷ tỷ.

Vĩnh Hưng cao hứng nói:

- Mời tiểu đệ. Đến ngày song hỷ của tiểu đệ, huynh còn uống say hơn cả tiểu đệ ngày hôm nay nữa.

Bội Linh nói:

- Tỷ cũng uống với đệ đây.

Ba người cùng đối ẩm chẳng mấy chốc đã cạn vò rượu mười cân mà Ứng Hiệp bùng vào.

Y nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Đại ca, trong tất cả tặng phẩm đệ chỉ thấy chiếc rượu này bắt mắt nhất. Đệ muốn nhìn xem trong đó có gì.

Vĩnh Hưng gạt đầu.

Ứng Hiệp đến mở chiếc hòm. Trong hòm là cuộn giấy hồng điều được bọc rất cẩn thận. Ứng Hiệp quay lại nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Đại ca, trong hòm này là một bức tranh. Hẳn đây là một bức tranh quý. Tiểu đệ mở ra xem được không?

Vĩnh Hưng gạt đầu nói:

- Đệ muốn xem thì huynh cũng muốn xem.

Ứng Hiệp cao hứng mở ngay bức tranh ra xem. Y trưng bức tranh lên tường và ngo ngác nhìn rồi buột miệng thốt:

- Lâm phu nhân!

Vĩnh Hưng cau mày nhìn bức tranh vẽ mỹ phụ phơi bờ lưng thanh mảnh với nét bút họa thật mềm mại, uyển chuyển và sinh động.

Dưới bức họa là dòng chữ thảo nét bút như rồng bay phượng múa.

Hồng nhan lụy quân tử.

VỖ có chầy năm canh.

Anh hùng say men tình.

Lệ sầu thấm rượu hồng. "

Mặt Ứng Hiệp đành lại. Y nhìn bức họa do chính tay mình phóng bút mà đầu óc rối rắm, chẳng thể nào thoát ra lời. Ứng Hiệp từ từ nhìn lại Vĩnh Hưng.

- Đại ca biết người trong tranh.

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Hình như huynh có biết.

Mặt Ứng Hiệp đành hắt lại. Y mím môi nhìn Vĩnh Hưng rồi bưng vò rượu, ngửa mặt cười đi thẳng ra ngoài cửa loan phòng. Vĩnh Hưng ngỡ ngàng với thái độ đột ngột của ứng Hiệp. Y đứng lên gọi Ứng Hiệp lại:

- Tôn tiểu đệ.

Ứng Hiệp thoát dừng bước rồi bỏ đi tiếp. Y vừa đi vừa cười sảng sặc. Bội Linh quờ tay hỏi:

- Tướng công, chuyện gì vậy?

Quay lại bên Bội Linh, Vĩnh Hưng nói:

- Huynh cũng không biết. Tự xưng tiểu đệ thay đổi một cách lạ lùng.

- Chắc Tôn tiểu đệ say quá thôi.

- CỐ lẽ vậy Sau khi rời loan phòng, Ứng Hiệp ôm vò rượu bước thẳng ra ngoài hoa viên. Y vừa đi vừa cốc rượu đổ vào miệng, lầm nhảm nói:

- Không ngờ. Thì ra là vậy.

ôm vò rượu thất thiếu đi, vô hình chung Ứng Hiệp đến Mai Hoa Thung. Y ngồi bên mép Mai Hoa Thung, vừa uống rượu vừa nói:

- Đàm huynh là người như thế nào? Người đã có Lâm phu nhân rồi còn muốn gạt tình của tỷ tỷ ư? Tỷ tỷ sẽ đau khổ biết chừng nào.

Nhìn xuống trận pháp hàm chông Mai Hoa Thung, Ứng Hiệp chỉ muốn gào lên:

- Không thể nào như vậy được. Tỷ tỷ tât nguyên, rồi người sẽ đau khổ chừng nào.

Ứng Hiệp nói xong, dốc vò rượu trút vào miệng tu ừng ực. Tu cạn vò rượu một cân, Ứng Hiệp quảng luôn vò rượu xuống hàm chông trận pháp.

Y nhìn lên trời nhìn những vì sao đêm rít giọng nói:

- Ta phải làm sao đây. Làm sao bây giờ?

CÓ bước chân tiến đến sau lưng Ứng Hiệp. Y không quay lại mà gằn giọng nói:

- Đại ca đừng nói gì với đệ. Đi đi, đệ biết tất cả rồi. Những ngày vừa qua đại ca đi đâu? Phải chăng đại ca đến chỗ Phi Thúy tiên trang. Tại sao đại ca lại đến đó chứ?

Gã nói đến đây thì khừu giác mới ngửi được mùi xạ hương quen thuộc của hôm nào tại biệt phòng của Lâm phu nhân. Ứng Hiệp im lặng. Y từ từ quay lại.

Ứng Hiệp ngỡ ngàng khi nhận ra người đến sau lưng mình không phải là Đàm Vĩnh Hưng mà lại là người mà bấy lâu nay y trông đợi. Người đó chẳng ai khác chính là Lâm Bạch Huệ, Lâm phu nhân chủ nhân Phi Thúy tiên trang.

Hai người đối mặt nhau. Bất giác tim Ứng Hiệp đập rộn rã như trống trận. Y nhìn Lâm Bạch Huệ gần như không chớp mắt, - Lâm cô nương... ơ... Lâm phu nhân Nụ cười huyền ảo, lại hé nở trên hai cánh môi mỏng xinh xắn của Lâm Bạch Huệ:

- Công tử trách Đàm công tử hay trách Lâm Bạch Huệ?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tại hạ không trách ai cả. CỐ trách là trách mình, sao lại...

Bạch Huệ cướp lời Ứng Hiệp:

- Sao lại trách công tử? Công tử không có gì để trách cả. Công tử là một người đáng thương hơn đáng trách.

Nàng bước đến nắm tay Ứng Hiệp:

- Công tử còn có hứng để phóng bút vẽ tranh không?

Ứng Hiệp ngỡ ngàng gật đầu. Trông y cứ như đã bị Lâm Bạch Huệ hốt lấy thần trí chẳng còn biết gì nữa ngoài sự ngoan ngoãn tuân theo ý của nàng.

Bạch Huệ nắm tay Ứng Hiệp:

- Chúng ta quay về Phi Thúy tiên trang.

Ứng Hiệp gật đầu.

Lâm Bạch Huệ nói:

- Ở đây hẳn Đàm công tử và tỷ tỷ của công tử không nhớ đến công tử đâu?

- Lâm phu nhân nói đúng. Mạn Trà sơn trang, Tôn Ứng Hiệp đã trở thành một người thừa.

- Nhưng Ở Phi Thúy tiên trang công tử không thừa.

- Tại hạ mong sao được như vậy.

- Chúng ta đi...

Hai người rời Mạn Trà sơn trang, đi dưới ánh trăng. Trông họ như một đôi nhân tình tâm đầu ý hợp.

Ứng Hiệp nhìn sang Lâm Bạch Huệ. Y nhỏ giọng nói:

- Lâm phu nhân biết Đàm huynh của tại hạ.

Bạch Huệ gật đầu:

- Biết.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp hỏi:

- Phu nhân đối với Đàm đại ca như thế nào?

- Trước khác, bây giờ khác.

- Trước như thế nào, giờ ra sao?

- Rồi đây ta sợ Vĩnh Hưng sẽ đối xử với tỷ tỷ của công tử cũng như đã từng đối với ta.

Ứng Hiệp miễn cưỡng chống chế.

- Họ đã trở thành phu thê với nhau rồi.

Bạch Huệ dừng bước nhìn lại Ứng Hiệp. Nụ cười mỉm hé trên hai cánh môi gọi mời của nàng.

- Rồi công tử sẽ hiểu Đàm Vĩnh Hưng nhiều hơn.

Bạch Huệ im lặng rảo bước đi tiếp. Đi cạnh nàng thỉnh thoảng Ứng Hiệp lại khẽ chạm vào thân thể Bạch Huệ. Mỗi lần va chạm y lại cảm nhận được sự nao nao trong tâm tưởng mình.

Đến Phi Thúy tiên trang, Lâm Bạch Huệ không đưa Ứng Hiệp đến gian biệt phòng hôm nào mà dẫn chàng ra bờ suối. Nàng chọn một phiến đá bằng phẳng, để ngồi thả chân xuống dòng suối trong vắt tựa tấm gương lưu ly óng ánh sắc trắng vàng.

Trong cảnh trí mê hồn đó, Ứng Hiệp phải ngậy người ngắm nhìn Lâm Bạch Huệ. Y hối tiếc không có bút mực để phát họa lại bóng dáng mỹ nhân trong tư thế ngồi này.

Không men rượu hay cảm giác nao nao khiến cho mặt Ứng Hiệp nóng bừng.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp nói:

- Công tử đã yêu người nào trong đời chưa?

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Tại hạ chưa từng yêu ai.

- Thế người nào mới là người yêu của công tử?

- Tại hạ cũng không biết, nhưng từ lúc gặp phu nhân đến giờ tại hạ lúc nào cũng nhớ phu nhân, kể cả trong giấc ngủ.

- Bạch Huệ có gì mà công tử phải nhớ?

- Tại hạ cũng không biết. Nhưng đó là sự thật, tại hạ không dám ngoa ngôn với phu nhân - Bạch Huệ biết công tử không phải là người xảo ngôn.

Ứng Hiệp mỉm cười nói:

- Có lại tại hạ nhớ bởi vì chưa bao giờ tại hạ thấy nữ nhân nào đẹp như phu nhân.

- Bạch Huệ đẹp ư?

Ứng Hiệp gật đầu nói:

- Chính tại hạ không ngờ trên đời này có một người đẹp như Lâm phu nhân.

Nàng mỉm cười. Nụ cười thật duyên dáng và nhiều ẩn ý. Bạch Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Thế mà Bạch Huệ cứ tưởng mình là kẻ xấu nhất trên đời này.

- Không có ai khả dĩ sánh bằng phu nhân.

- Có đây - Xin hỏi phu nhân. Người đó là ai?

- Bạch Huệ không nên nói thì hay hơn.

Lâm Bạch Huệ đứng lên nhìn Ứng Hiệp nói:

- Ầy chết, ta thỉnh công tử đến đây về chứ không phải hàn huyên.

Ứng Hiệp bối rối nói:

- Tại hạ không đem theo văn phòng tứ bửu.

- Bạch Huệ có.

Nàng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo ra nghiêng mực và bút đặt lên phiến đá, rồi nhìn Ứng Hiệp nói:

- Công tử sẽ vẽ lên xiêm y của ta, được chứ.

Mặt Ứng Hiệp đỏ bừng, không biết gã thẹn hay lúng túng. Y miễn cưỡng gật đầu.

Lâm Bạch Huệ liếc Ứng Hiệp. Dưới ánh sáng trăng rằm, cái liếc mắt của Lâm Bạch Huệ khiến cho Ứng Hiệp cứ ngỡ người ngăm nằng. Nụ cười lại hé nở trên hai cánh môi của nàng. Bạch Huệ từ từ quay lưng về phía Ứng Hiệp rồi chậm rãi với những thao tác thật uyển chuyển trút dần bộ cánh trắng tinh trên người nàng.

Ứng Hiệp tưởng chừng không thể nào thở nổi, hoặc trong cổ họng có khối khí chặn ngang khi nội y của Lâm Bạch Huệ không dừng lại nơi vòng tiểu yêu thon nhỏ như hôm nào, mà nó tiếp tục dần xuống.

Ứng Hiệp trở mặt, miệng há hốc khi đôi mông tròn căng vun lộ dần ra rồi phơi tất cả trong ánh trăng sáng diệu kỳ. Huyết lưu trong kinh mạch Ứng Hiệp nhận nhạo tưởng Chùng có thể phá tung cả kinh lạc gã. Y rùn thở khi tất cả tấm thân của Lâm Bạch Huệ lồ lộ hiện ra dưới ánh trăng đầy dập thẳng vào mặt gã.

Nếu những đường cong kia được Ứng Hiệp nhìn từ trước có lẽ y chẳng có cảm xúc dâng Trảo như vậy, nhưng đằng này y nhìn từ phía sau. Chỉ có tấm lưng thanh tao cao nhã, phối hợp cùng với đôi mông tràn đầy sức sống khiến cho Ứng Hiệp phải liên tưởng đến những nét phía trước. Phía sau của Bạch Huệ đã đẹp thì phía trước chắc hẳn không thể nào diễn tả được. Sự liên tưởng của gã càng phong phú hơn khi thấu nhận những nét tuyệt mỹ từ phía sau lưng mỹ nữ.

Ứng Hiệp hít một luồng chân khí. Y phải cố gắng kiềm chế mình nếu không đã phải chạy đến để tôn thờ vẻ đẹp mà tạo hoá đã ban tặng cho Lâm Bạch Huệ.

Bạch Huệ không quay lại nhưng tự đoán biết Ứng Hiệp như thế nào khi thị nhận thấu cơ thể nàng vào hai con ngươi. Nàng vòng tay ra sau gáy để rút chiếc trâm, buông mái tóc đen dày óng mượt xõa xuống bờ lưng trắng như bông buri. Mái tóc của Bạch Huệ buông xuống bờ lưng cũng là lúc Ứng Hiệp đã gần như té quy xuống đất trong tư thế quỳ. Tất cả vẻ đẹp đài các của Bạch Huệ như hút lấy toàn bộ sức sống trong ứng Hiệp khiến cho y phải nhũn người té quy.

Ứng Hiệp quỳ chân nhìn xuống đất mà không biết tại sao mình lại như vậy, nhưng có một điều nhận biết là y chỉ muốn trở thành kẻ nô lệ tự nguyện tôn thờ sắc đẹp cho Lâm Bạch Huệ.

Kiếp hận oan cừ

Cổ áo quan đen kịt đặt ngay trước công Mạn Trà sơn trang, bốn góc là bốn ngọn tiểu kỳ trắng huê, ngay trước đầu áo quan là ngọn đại huyết kỳ với dòng chữ thảo "Nhất thống vũ lâm Duy ngã độc tôn." Tất cả đập vào mắt Vĩnh Hưng, khiến đôi chân mày của chàng phải nhíu lại. Mặc dù bất mãn, nhưng Vĩnh Hưng vẫn cảm nhận có điều gì đó bất ổn, hay một cơn bão táp sắp xảy ra với mình.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, hai cánh môi mím chặt lại, Vĩnh Hưng chậm rãi tiến về phía cổ hắc quan. Chắp tay sau lưng, Vĩnh Hưng quan sát cổ hắc quan nhằm nói:

- Người đã không muốn thì đừng ép người.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa vận công. Hai bàn tay úp vào nhau, ngay lập tức có một khối khí cầu vàng nghệ xuất hiện giữa đôi bàn thủ. Đảo hai bàn tay như thể vẽ ra một con rồng uốn lượn, rồi đẩy mạnh về phía cổ áo quan.

Đường khí công vàng ửng nhấc bổng nắp áo quan nhấc về phía sau như thể chiếc lá khô bị cuốn trôi bởi ngọn cuồng phong vũ liệt. Vĩnh Hưng thu hồi nội lực bước đến nhìn vào trong áo quan.

Đôi Con người mở thật to tưởng chừng sẽ rơi ra ngoài hốc mắt, Vĩnh Hưng gần như hoá thành tượng, chết lặng khi thấy trong áo quan là bộ tăng bào của sư tôn Thiên Trù thánh tăng.

Vĩnh Hưng hốt lấy chiếc tăng bào gào lên:

- Sư Phụ...

Tiếng rống của Vĩnh Hưng những tưởng vang xa đến tận cõi trời xanh, vang động không gian yên tĩnh của Mạn Trà sơn trang. Tiếng rống của y khiến Bội Linh giật mình.

Nàng quờ tay bước ra cửa.

- Tướng công... Tướng công chuyện gì vậy?

Vĩnh Hưng như kẻ thất hồn nhìn tấm áo tăng bào, gục đầu khóc:

- Sư phụ...

Y giờ tấm tăng bào, trên tấm áo cà sa của Thiên Trù thánh tăng là dấu ấn thủ chấy đen. Vĩnh Hưng nhắm mắt.

- Ấn thủ chương. ấn thủ chương...

Y nhìn lên trời gào lớn:

- Thảm Mộc Phong, sao ngươi lại làm vậy chứ? Thảm Mộc Phong, tại sao ngươi...

Vĩnh Hưng dập đầu xuống cổ áo quan nói:

- sư phụ, đồ đệ đã hại người ư?

Vĩnh Hưng ngửa mặt rống lên:

- Thảm Mộc Phong, ngươi sao lại làm như vậy?

Bội Linh mò mẫm tiến về phía Vĩnh Hưng, miệng không ngừng réo gọi:

- Đàm huynh, Đàm tướng công.

Vĩnh Hưng quay lại nhìn nàng. Y lê những bước chân nặng nề về phía Bội Linh nói:

- Huynh đây nè.

Vĩnh Hưng quỳ hai chân trước mũi hài của Bội Linh. Y gục đầu vào chân nàng. Bội Linh mò mẫm đặt tay lên đầu Vĩnh Hưng.

- Đàm tướng công, chuyện gì vậy, có chuyện gì xảy ra mau mau nói cho muội biết đi.

Đàm tướng công.

Vĩnh Hưng gục đầu vào chân nàng nức nhen mà không thốt thành lời.

Bội Linh quỳ xuống, ôm lấy vai Vĩnh Hưng nói:

- Tướng công chuyện gì vậy?

Nhìn Bội Linh, Vĩnh Hưng nói:

- Muội, huynh đã trở thành kẻ hại sư tôn rồi. Chỉ vì những con xúc xắc. Muội, sư phụ của huynh đã chết. Chết bởi tay Thảm Mộc Phong. Chết bởi ấn thủ chương của gã.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói tiếp:

- Không thể nào như vậy được. Thảm Mộc Phong không thể nào hại sư phụ được. Y không phải đối thủ của sư tôn. Tại sao y lại hại sư phụ huynh? Sư phụ không bao giờ mở sát giới, thế mà y vẫn hại người.

Thẩm Mộc Phong, nếu người hại sự phụ của Đàm Vĩnh Hưng ta thề sẽ lấy mạng người tể sống cho sự tôn. Dù người Ở đâu ta cũng mò tới.

Bội Linh hỏi:

- Tướng công nói gì vậy? Thẩm Mộc Phong là ai? Ai đã giết sự phụ của chàng. Sự thề như thế nào?

Buông một tiếng thở dài. Vĩnh Hưng mới lấy lại tinh tâm, dịu Bội Linh vào trong nhà.

Như quá kiệt sức bởi sự việc này, Vĩnh Hưng ủ rũ, như kẻ đã hoàn toàn mất nội lực.

Nhìn Bội Linh, Vĩnh Hưng nói:

- Muội, huynh phải rời Mạn Trà sơn trang về để xem sự phụ như thế nào.

Bội Linh gật đầu nói:

- Huynh mau sớm lên đường.

- Huynh đi rồi, muội Ở lại...

Bội Linh nắm tay Vĩnh Hưng nói:

- Tướng công yên tâm, muội tự lo cho mình được mà. Huống chi còn có Ứng Hiệp nữa.

Vĩnh Hưng bịn rịn nói:

- Không biết chừng nào huynh mới qu ay về nếu như sự tôn thọ nạn.

- Dù bất cứ điều gì xảy ra muội vẫn chờ huynh.

Bội Linh cời miếng ngọc phù đặt vào tay Vĩnh Hưng nói:

- Đây là báu vật mà mẫu thân truyền lại cho muội. Huynh hãy giữ lấy xem như vật hộ thân cho huynh.

Bội Linh vừa nói vừa ép Vĩnh Hưng phải đeo ngọc phù. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tướng công cẩn trọng.

- Huynh biết.

Bội Linh ngả đầu vào người Vĩnh Hưng nói:

- Huynh mau sớm lên đường.

- Nương tử...

Lệ Trảo ra khoé mắt Bội Linh. Nàng ghen ngào nói:

- Không ngờ muội và huynh chưa trọn những ngày đêm thắm thì phong ba bão táp lại ập đến. Dù muốn hay không muốn thì phận đồ đệ nghĩa sự tôn, huynh phải gác lại tình riêng. Muội Ở lại cầu mong huynh mau sớm trở lại với muội.

- Bội Linh, huynh sẽ trở về.

Bội Linh đứng lên nắm tay Vĩnh Hưng nói:

- Thiếp tiễn chàng đi.

Vĩnh Hưng nắc nhen bởi câu nói đậm tình phu thê của Bội Linh. Chàng ôm chầm lấy nàng nói:

- Bội Linh...

Hai người ôm chặt lấy nhau tưởng như không muốn rời nhau ra nữa. Mãi một lúc sau Vĩnh Hưng mới nói lỏng vòng tay. Vĩnh Hưng ngượng nói:

- Nương tử bảo trọng. Huynh sẽ quay về với muội.

Bội Linh miễn cưỡng gật đầu.

Nàng nắm tay Vĩnh Hưng mò mẫm lần bước về phía cửa. Bội Linh dừng bước bên ngưỡng cửa nói:

- Tướng công bảo trọng.

- Nương tử bảo trọng.

Bội Linh gượng gạo mỉm cười:

- Thiếp Ở nhà không có gì đáng lo đâu.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng nói:

- Rồi huynh sẽ quay về với muội.

- Thiếp biết chàng sẽ quay về với thiếp mà.

Bội Linh miễn cưỡng đẩy Vĩnh Hưng.

- Chàng đi đi, kéo trễ, có lẽ lúc này sự tôn đang cần có chàng bên cạnh.

Vĩnh Hưng mím môi gật đầu, thở hắt ra một tiếng rồi thi triển luôn tuyệt kỹ khinh thân Tu la bộ pháp thoảng mình băng thẳng ra khỏi Mạn Trà sơn trang.

Bội Linh đứng bên ngưỡng cửa khẽ nói:

- Tướng công, tướng công đi rồi hả?

Nàng không nghe tiếng Vĩnh Hưng lần bước quay vào chính sảnh. Bội Linh mò mẫm tiến gần về phía bệ thờ, rồi quỳ xuống. Nàng chấp tay khấn nguyện.

- Ở trên phù hộ cho tướng công của Bội Linh.

Lời khấn còn đọng trên môi nàng thì giọng nói thanh tao nhu hòa cất lên ngay sau lưng Bội Linh.

- Hẳn không có cơ hội quay về với nàng đâu.

Bội Linh giật mình từ từ quay mặt lại. Đôi mắt vô hồn, vô cảm của nàng tro tro định vào một điểm hư vô nào đó. Bội Linh hỏi:

- CÔ nương là ai? Muốn nói đến ai?

- Tổng phu nhân hỏi ta ư. Thế thì ta cũng chẳng giấu phu nhân làm gì. Ta là Lan hoa tiên tử. Người sẽ đưa Tổng phu nhân sớm được đoàn tụ với Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

Mặt Bội Linh biến sắc nói:

- CÔ nương nói vậy là có ý gì?

- Ta nói như vậy mà Tổng phu nhân vẫn không đoán được ra à?

- CÓ phải các người đã chuẩn bị sẵn cạm bẫy để giết tướng công của tôi.

- Đàm Vĩnh Hưng sẽ chẳng bao giờ quay lại với Tổng phu nhân. Y không quay lại tất nhiên phu nhân sẽ tìm hắn. Muốn tìm hắn thì chỉ có một con đường duy nhất là xuống địa phủ.

Bội Linh biến sắc, thồn thức nói:

- Phu phụ tôi đã làm gì để các người giáng họa chứ?

- Phu nhân nên hỏi tướng công của phu nhân sau khi đã đoàn viên dưới địa tuyền.

Bội Linh lắc đầu nói:

- Không. Các người không được làm như vậy. Không được hại tướng công của Bội Linh.

- Tội nghiệp. Đáng ra trong tình cảnh này, Tổng phu nhân nên lo cho mình chứ nghĩ đến tướng công làm gì? Thử hỏi phu nhân tự hỏi mình xem, nếu như Đàm công tử còn sống mà phu nhân viên tịch thì y có giữ lòng chung thủy với phu nhân không. Nhất định là không rồi. Tướng công của Tổng phu nhân là một trang nam tử rất có phong độ, hẳn sẽ được nhiều nữ nhân chú ý tới. Ngay cả tôi cũng thường mộng tưởng được nằm trong tay của Đàm công tử.

Bội Linh lắc đầu nói:

- Im đi! CÔ nương cô nương có muốn giết người thì cứ giết Bội Linh đây đừng hại đến tướng công của Bội Linh.

- Phu nhân tất nhiên phải chết rồi. Phu nhân có chết thì mới có thể tạo được một sát thủ vô địch thực hiện ý đồ của chủ nhân.

Bội Linh chồm tới nói:

- CÔ nương định nói gì?

- à, với một kẻ sắp chết thì chẳng cần giấu làm gì nữa. Chủ nhân tôi muốn biến Tôn Ứng Hiệp công tử thành sát thủ vô địch để thay người đem lại huyết kỳ nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn đến bảy đại môn phái và mười ba bang hội trong võ lâm.

Bội Linh biến sắc, lầu bầu:

- Các người định giết cả Tôn đệ của Bội Linh sao? Không được làm như vậy. Tôn đệ không biết võ công. Tôn đệ chỉ là một họa nhân tầm thường.

- Đúng. Giờ hiện tại y chỉ là một họa nhân tầm thường không biết võ công nhưng một khi Lãnh diện tu la đã chọn để truyền thụ tâm pháp Tu La thần pháp thì căn cơ của gã chẳng tầm thường tí nào. Dưới tuổi vàng nếu Tổng phu nhân mà có linh thiêng thì hãy phò độ cho Tôn công tử sớm viên mãn võ học để mau đoàn tụ với phu nhân.

- Các người muốn gì mà lại giáng họa nên đầu chúng tôi chứ?

- Điều cô nương hỏi thì chỉ có một người trả lời được, mà rất tiếc người đó lại không có Ở đây Bội Linh chồm tới nói:

- Thảm Mộc Phong phải không? Thảm Mộc Phong phải không? Hãy cho Bội Linh gặp Thảm tôn giá. Nói tôn giá đừng hại tướng công, Bội Linh sẽ nói cho Thảm tôn giá biết bí mật về Vạn Phật Triều Trung.

- Đã quá muộn rồi.

Cùng với lời nói đó, Bội Linh nghe một tiếng sấm trời lên khiến đầu óc nàng lùng bùng, rồi chẳng biết gì nữa. Trong cõi vô thức, nàng lơ lơ nghe được tiếng đàn lúc trầm lúc bổng, lúc dồn dập lúc ai oán, và cuối cùng là ý niệm.

- Ta đã chết, ta sẽ gặp lại tướng công của mình.

Ứng Hiệp cứ đứng thừ ra như một pho tượng bất động, mắt chăm chăm nhìn đồng hồ nát hoang tàn mà không thốt lên lời nào. Ứng Hiệp không thể nào tin được vào mắt mình, khi đồng hồ nát kia đập vào mắt chàng.

- Trời ơi! Chuyện gì thế này? Ta đang nằm mơ hay là sự thật?

Ứng Hiệp lao đến đồng đồ nát, còn bốc khói nghi ngút. Y gào lên:

- Tổng tỷ tỷ. Đàm đại ca.

Ứng Hiệp bói tất cả những gì có thể bói được với hy vọng có thể tìm được Bội Linh.

Y hết bói lại gào thét, nhưng chẳng có gì ngoài những mảnh tường vỡ nát, những cây cột cháy đen, cho đến khi chẳng còn sức để bói thì y nằm dài trên mặt đất.

- Tổng tỷ tỷ, tại sao lại như vậy chứ? Tại sao lại như vậy được chứ?

Ứng Hiệp chụp ngọn hoa đăng song hỷ còn đang nguyên vẹn, nhìn nó:

- Tỷ tỷ đang Ở đâu? Ai đã hại tỷ tỷ?

Ứng Hiệp rống lên:

- Đàm Vĩnh Hưng, Đàm đại ca, người đang Ở đâu?

Đáp lại câu nói của Ứng Hiệp chỉ có một giọng của gã vang đến thính nhĩ gã mà thôi.

Ứng Hiệp vo tròn ngọn hoa đăng. Y nhìn đồng đồ nát hoang tàn thều thào nói:

- Tỷ tỷ, sao lại như thế được chứ?

Y nhìn lên trời nói:

- ông trời ơi, ông có biết không, Tổng tỷ tỷ đã mất đi đôi mắt rồi, đâu còn thấy gì nữa.

Nỡ nào ông lại giáng họa lên tỷ tỷ. Nỡ nào ông lại giáng họa lên con người tật nguyên đó ông trời, nếu ông có công bằng thì đừng giáng họa lên Tổng tỷ tỷ của tôi.

Ứng Hiệp vừa nói hết lời thì từ ngoài Mạn Trà sơn trang quần hào võ lâm kéo đến.

Dẫn đầu quần hùng võ lâm là Huyền Không đại sư cùng Chân Tử đạo trưởng với Tung Sơn chương môn Tạ Đình Bang. Ngoài ra còn có trưởng lão Côn Luân Không Không hành và chương môn Hằng Sơn Vô Thiếu Ky, cùng môn chủ Đạo môn Trần Bá Trạc, Thần Phục bang Gia Kính Hào.

Tất cả mọi người giàn thành hàng ngang định nhìn nhìn Tôn Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp nhìn mọi người nói:

- Các người là ai?

Huyền Không đại sư lần chuỗi hạt niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Tiểu thí chủ hãy cho bản tăng biết Đàm Vĩnh Hưng đang Ở đâu?

- Các người muốn gì mà tìm Đàm Vĩnh Hưng?

Thần phục bang Gia Kính hào lên tiếng:

- Tiểu tử, đừng có hỏi quanh co nhiều lời. Mau dẫn Đàm tặc ra đây chịu tội.

Ứng Hiệp buột miệng lặp lại câu nói của Gia Kính Hào:

- Đàm tặc...

Y lắc đầu nói:

- Tại hạ cũng đang muốn gặp Đàm huynh đây.

Ứng Hiệp chỉ đồng đồ nát nói:

- Tỷ tỷ của tôi và Đàm Vĩnh Hưng có thể còn nằm trong đồng đồ nát này.

- A di đà Phật. Tiểu thí chủ nói Đàm công tử và tỷ tỷ của công tử còn nằm trong đồng tro tàn kia?

Ứng Hiệp gật đầu.

Cái bang bang chủ Cừ Lại hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Làm gì có chuyện đó. Ai có thể đốt nhà của Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng được chứ?

Y thét lớn lệnh cho bọn thuộc hạ Cái bang:

- Lục soát.

Chúng môn hạ Cái bang với hơn ba mươi người lao đến đồng tro tàn đào bới, nhưng cuối cùng chẳng kiếm được gì.

Bọn môn hạ Cái bang quay lại, lắc đầu ra dấu chẳng kiếm được gì cả.

Bang chủ cái bang Cừ Lại nhìn Ứng Hiệp nói:

- Hừ. Tiểu tử thú vị còn nói Đàm Vĩnh Hưng và tỷ tỷ người Ở trong đồng gạch đổ này nữa không?

- A di đà Phật. Tiểu thí chủ mau nói ra Đàm thí chủ đang Ở đâu?

Ứng Hiệp cau mày nghĩ thầm:

- Nếu Vĩnh Hưng và tỷ tỷ không có trong đồng đồ nát hoang tàn này thì họ. Ai tạo ra cảnh tượng này?

Ứng Hiệp còn đang suy nghĩ thì bang chủ Thần Phục lên tiếng bang gằn giọng nói:

- Tiểu tử thú vị, tưởng đâu đàn cảnh này có thể gạt được chư vị anh hùng sao? Mau nói xem Đàm Vĩnh Hưng đang Ở đâu?

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Tại hạ không biết.

Hừ nhạt một tiếng, Gia Kính Hào chỉ Ứng Hiệp nói:

- Tiểu tử là huynh đệ với Đàm Vĩnh Hưng thế mà thốt ra một câu lộ bịch như vậy để lừa gạt quần hào ư? Đàm tặc đã đại nghịch, trời không dung đất không tha, thế mà người còn bao che cho hắn. Tiểu tử phải dùng cực hình mới được.

Gia Kính Hào vừa nói vừa dần bước tới.

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Tôn giá đừng hồ đồ. Tại hạ cũng như Tôn giá vừa quay về nhà chẳng biết gì cả.

Kính Hào gắt giọng nói:

- Chẳng biết gì? Nói thế thì quần hùng tin tiểu tử ư?

Y vừa nói vừa vận công vào song thủ tít giọng gần từng tiếng:

- Đề bôn bang chủ đưa người về tổng đàn xem người có biết Đàm Vĩnh Hưng Ở đâu không?

Gia Kính Hào vừa nói vừa lắc vai đến trước mặt Ứng Hiệp. Trảo công của gã đã vồ tới nhanh không thể tưởng. Chiêu công của Gia Kính Hào là một tuyệt học Ung Trảo công, nên mười ngón chỉ pháp tựa mười móng vuốt chim ưng. Trong khi Ứng Hiệp lại chẳng biết chút võ công nên đầu thế né tránh mười ngón chỉ pháp của họ Gia.

Tả Trảo của Gia Kính Hào chụp vào mặt, còn hữu Trảo thì chụp tới thượng đặng. Ra chiêu công này với tám thành công lực, Gia Kính Hào không nghĩ Ứng Hiệp là người chẳng có võ công mà những tưởng y là một đại cao thủ chẳng thua kém gì so với Đàm Vĩnh Hưng nên khi Trảo đã chụp được tới bên Ứng Hiệp thì mới ngạc nhiên bởi chẳng thấy đối phương có phản xạ gì.

Những tưởng Ứng Hiệp có ẩn ý bởi Gia Kính Hào từng biết, Tu la thần pháp của Đàm Vĩnh Hưng là công phu thần kỳ lấy chiêu công của đối phương triệt hạ đối phương, do đó hành động của Ứng Hiệp khiến vị bang chủ Thần Phục bang giật mình.

Y vội vã giảm nội lực thì Trảo đã bấu vào da thịt Ứng Hiệp rồi.

Gia Kính Hào vội vàng rút đôi Trảo về để chuẩn bị đối phó với tuyệt chiêu của Ứng Hiệp. Hứng trọn hai ngọn Trảo của Gia Kính Hào, Ứng Hiệp thốt lên một tiếng:

- ôi chao...

Y té quy xuống đất. Mặt rát rát, phải lấy tay ôm má trái những tưởng như có ai vừa lấy nước sôi đổ mặt mình. Hữu Trảo của Gia Kính Hào cũng bóc rách trường y của ứng Hiệp, rọc năm đường dài trên y.

Ứng Hiệp rống lên:

- Ta đã làm gì mà các người định lấy mạng ta chứ? Một kẻ không biết võ công như ta mà các người cũng muốn giết nữa sao?

Gia Kính Hào tròn mắt nhìn Ứng Hiệp lảm nhảm nói:

- Người biết võ công không?

Ứng Hiệp nhìn Gia Kính Hào nói:

- Người tàn nhẫn với một người chẳng hề có võ công, người không thấy nhục sao?

- Tiểu tử giả vờ hay có ý đồ gì khác? Chẳng lẽ huynh đệ với Lãnh diện tu la mà chẳng biết võ công ư? Lại thật đó, đề Gia mỗ bóc trái tim người ra để coi những lời người nói có thật hay giả.

Gia Kính Hào nói dứt câu, lắc vai thì triển tiếp Ung Trảo công nhưng lần này Trảo công của y chưa đến thì bất thành linh có một hắc y nhân che mặt với một thân pháp thần kỳ lướt qua đầu quần hùng, rồi cấp lấy Ứng Hiệp tựa như chim ưng cấp gà con, thoát đi nhanh không thể tưởng.

Người vận hắc y lại dùng chính thuật Tu la thần pháp với sự kỳ tuyệt. Thoáng một cái đã mất hút.

Bang chủ Cái bang Cừu Nại nói:

- Chính hắn đó! Đuổi theo...

Huyền Không đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Tất nhiên quần hùng nghe tiếng của Cái bang bang chủ Cừu Nại, nhưng chẳng ai động thân bởi hắc y nhân đã cấp Ứng Hiệp đi xa quá rồi. Tất cả đều tự nhận biết có đuổi theo cũng bằng thừa.

Đuộm sắc nhục tình

Hắc y nhân cấp Tôn Ứng Hiệp chẳng đi đâu xa mà đi thẳng đến Phi Thúy tiên trang.

Y đặt Ứng Hiệp xuống trước thềm đại sảnh nhìn Ứng Hiệp bằng cặp mắt sáng ngời rồi nói:

- Người muốn trả thù cho tỷ tỷ của người thì hãy nhờ đến Lâm phu nhân.

Nói dứt câu, hắc y nhân quay bước băng mình đi. Ứng Hiệp bật đứng lên gọi:

- Tôn giá, xin hãy dừng bước. Ứng Hiệp muốn biết cao danh quý tánh của Tôn giá.

Hắc y nhân ngửa mặt cười the thé nhưng không dừng bước. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp quá rối ngơ ngẩn bởi tất cả những sự biến đôn dập đều đến với mình. Y lắc đầu cứ như muốn xua những gì đang nghĩ trong đầu nhưng rồi buột một tiếng thở Ứng Hiệp chỉ ngửi được mùi xạ hương của Lâm Bạch Huệ. Mới ngửi mùi hương đó thôi. Tâm thần của Ứng Hiệp đã sáng khoái cực kỳ.

Y quay lại, thấy Lâm Bạch Huệ đứng ngay sau lưng mình.

Trong bộ trang y bị rách bởi Trảo pháp của Thần Phục bang chủ, Ứng Hiệp không khỏi bối rối.

Y ngập ngừng nói:

- Lâm phu nhân.

Bạch Huệ vội vã bước đến nói:

"Tôn công tử, sao thế này?"

- Tại hạ gặp nạn.

Bạch Huệ vội nắm tay Ứng Hiệp nói:

- Chuyện gì để nói sau. Vào trong với Bạch Huệ.

Dẫn Ứng Hiệp vào thư phòng, đích thân Lâm Bạch Huệ cởi áo và rịt thuốc lên vết thương của Ứng Hiệp.

Nàng vừa rịn vết thương cho Ứng Hiệp vừa nói:

- Tôn công tử... Chuyện như thế nào?

Nhìn Bạch Huệ, Ứng Hiệp thuật lại toàn bộ sự việc khi quay lại Mạn Trà sơn trang.

Lâm Bạch Huệ lắc đầu:

- Thì ra là vậy.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Ứng Hiệp làm phiên phu nhân.

Nhìn Ứng Hiệp, Bạch Huệ khẽ lắc đầu:

- Đến nước này mà công tử còn khách sáo nữa ư? Tổng cô nương xem như đã chết rồi, Ứng Hiệp hãy xem Bạch Huệ như tỷ tỷ của mình.

Ứng Hiệp không ngờ Lâm Bạch Huệ lại thốt ra lời này, nên cứ tròn mắt nhìn nàng.

Mãi một lúc sau y mới nói ra lời.

- Lâm Bạch Huệ nhận Ứng Hiệp là đệ đệ ư?

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Ứng Hiệp không đáng đâu.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Sao lại không đáng. Chỉ cần đệ thật lòng với tỷ và tỷ đồng cam cộng khổ là được rồi.

Tôn đệ đừng nghĩ tỷ tỷ là trang chủ Phi Thúy sơn trang. Hôm nay là trang chủ ngày mai chưa chắc như hôm nay cũng như Tổng tỷ tỷ vậy đó.

Bạch Huệ buông một tiếng thở dài nói:

- Tỷ tỷ cũng rất cảm mến tiểu đệ.

Ứng Hiệp đứng lên:

- Tỷ tỷ, Ứng Hiệp sẽ cùng đồng cam cộng khổ với tỷ tỷ.

Nhìn Ứng Hiệp, Bạch Huệ nói:

- Tốt lắm! Chúng ta sẽ cùng bái thiên bái địa thề sống chết có nhau. Mong rằng trời cao sẽ chứng minh cho sự kết thân này.

Ứng Hiệp đâu thể từ chối được một lời nói thành khẩn như vậy thốt ra từ cửa miệng trang giai nhân tuyệt sắc mà y tôn thờ nên liền gật đầu.

Ứng Hiệp khản:

- Trên có trời, dưới có đất, hai bên quỷ thần chứng giám cho lời thề của Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp thề sẽ cùng đồng sanh đồng tử với Lâm tỷ tỷ. Chỉ khi nào máu trong người Ứng Hiệp cạn mới quên lời thề này.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp mỉm cười rồi thấp nhang ghim lên bàn hương án.

Ứng Hiệp hỏi nàng:

- Tỷ khản như thế nào vậy?

- Tỷ khản bằng tâm của mình. Không như đệ thốt ra bằng lời đầu.

Hai người quay lại bàn. Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ, sao tỷ biết Tổng tỷ tỷ đã chết rồi?

- Đệ còn nhớ lời của tỷ hôm trước không?

- Đàm Vĩnh Hưng là một kẻ bạc tình vô nghĩa.

- Đúng! Kẻ bạc tình nhất trên đời này chính là Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng. Y là một kẻ chơi hoa rồi hủy hoa. Con người y là như vậy đó.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không ngờ tâm địa của y độc địa như vậy. Tâm của y khác hẳn với vẻ bề ngoài.

- Đệ nói đúng, phàm những kẻ có vẻ bề ngoài thì tâm địa sói lang.

Bạch Huệ bước qua bàn đứng cạnh Ứng Hiệp.

- Bây giờ tỷ và đệ đã là người thân nhau. Cái hận của đệ cũng chính là cái hận của tỷ.

Năm xưa tỷ đã từng uất hận với võ lâm, tỷ muốn nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn.

Đệ có muốn đi cùng với tỷ không?

Nhìn Bạch Huệ, Ứng Hiệp nhỏ giọng nói:

- Tỷ muốn sao, đệ sẽ làm vậy.

Nàng nhìn Ứng Hiệp:

- Thật không?

- Tỷ và đệ đã thề đồng cam cộng khổ, ngoài chuyện đó ra, đệ còn muốn Đàm Vĩnh Hưng phải trả nợ máu cho Tổng Bội Linh tỷ tỷ.

Bạch Huệ gật đầu nói:

- Tôn Ứng Hiệp đệ, đã là nam tử đại trượng phu thì phải biết đứng giữa trời cao đất rộng, ngẩng nhìn mặt trời đang không hổ thẹn với mình. Đã từ lâu, tỷ từng ao ước có một người như đệ.

- Tỷ tỷ, Ứng Hiệp sợ không xứng đáng với hoài bão của tỷ.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Đệ rất xứng đáng. Tỷ nhìn trong đệ có một phong độ của một nam nhân tử hán kinh thiên lập địa. Chúng ta sẽ cùng hợp lực đặt phát dương quang đại. Đệ tuyên cáo với thiên hạ trên đời này còn có Tôn Ứng Hiệp và Lâm Bạch Huệ.

- Đệ chỉ mong không bao giờ xa tỷ mà thôi.

Nụ cười lại trở lại trên hai cánh môi mọng chín của Bạch Huệ. Nàng vòng tay qua hai cổ Ứng Hiệp:

- Lúc này tỷ cũng Ở bên đệ mà.

Mùi xạ hương từ cơ thể Bạch Huệ phát ra xạ vào mũi Ứng Hiệp. Chính mùi xạ hương đó làm cho Ứng Hiệp tâm thần nao nao cảm giác lạ kỳ. Y ngỡ ngợ sau lưng mình có lớp nhung mềm mại đang tạo ra hơi ấm truyền vào kinh mạch khiến cho y càng rạo rực hơn.

Ứng Hiệp bất giác quay lại nhìn Bạch Huệ miện thốt lên:

- Lâm tỷ tỷ...

cùng với lời nói bằng chất giọng đầy khích động đó, tay Ứng Hiệp thỉnh thoảng vòng qua vòng tiểu yêu xinh xắn của Bạch Huệ. Bạch Huệ không phản kháng lại hành động của Ứng Hiệp, mà còn lấy mắt khích lệ y.

Tìm Ứng Hiệp đập rộn rã như trống trận, tất cả những gì xảy ra chợt tan biến trong tâm tưởng y, chỉ còn lại cảm giác nao nao thêm muốn được chiêm ngưỡng thể xác của Lâm Bạch Huệ. Thậm chí còn muốn khám phá những đường cong sau lớp xiêm y bằng lộ a Hàn Châu.

- Tỷ tỷ...

Ứng Hiệp vừa nói vừa kéo Bạch Huệ về phía mình. Những tưởng đầu Lâm Bạch Huệ sẽ ngã vào vòng tay của Ứng Hiệp nhưng không ngờ nàng cưỡng lại ý muốn của gã.

Bạch Huệ lắc đầu nhìn Ứng Hiệp nói:

- Đây không phải lúc đâu.

Mặt Ứng Hiệp đỏ rần như quả chín. Y từ từ buông tay khỏi vòng tiểu yêu của Bạch Huệ, gượng nói:

- Đệ thật là hồ đồ. Tỷ tỷ hãy hành xử đệ.

Ứng Hiệp vừa nói vừa quay mặt nơi khác.

Bạch Huệ ghé miệng nói vào tai Ứng Hiệp:

- Đệ giận tỷ à?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đệ đâu dám giận tỷ, đệ chỉ thấy hồ thẹn và sợ tỷ...

Bạch Huệ bịt miệng Ứng Hiệp không cho nói hết câu, rồi từ tốn nhỏ nhẹ nói:

- Đệ, tỷ không tiếc với đệ đâu. Tỷ còn muốn được nằm trong vòng tay của đệ. Nhưng bây giờ không phải lúc.

Nàng bỏ tay khỏi miệng Ứng Hiệp.

- Khi nào đệ trở thành anh hùng đứng trong thiên hạ thì tự tỷ sẽ dâng hiến cho đệ.

Nàng lảng cảm Ứng Hiệp.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Cười lên cho tỷ thấy đi nào.

Ứng Hiệp gượng cười.

Bạch Huệ bá lấy cổ y, cất tràng tiếng ngọc khánh khách nghe như ngọc lưu ly. Cất ngang tràng tiểu ngạo thanh thót đó, Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp nói:

- Từ nay Tôn đệ sẽ là Di ảnh Đoạn Hồn Thần.

- Ý của tỷ là gì?

Bạch Huệ gật đầu:

- Đi theo tỷ rồi đệ sẽ biết.

Bạch Huệ dẫn Ứng Hiệp rời thư sảnh, theo con đường dốc thoải hướng lên đồng thác nước. Ứng Hiệp mới thấy trên đỉnh tháp có dựng một đài phong thần uy nghi, với chóp dài nhọn hoắt trông như mũi giáo muốn đâm thủng cả bầu trời xanh phía trên.

Ứng Hiệp quay sang hỏi Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ, đài phong thần này để làm gì vậy?

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Tỷ dẫn đệ lên đây để cần trời đất xem có phải đệ là người mang thiên chức của Thiên địa minh chủ hay không?

- Nếu đệ là người giữ thiên chức đó thì sao?

- Đài phong thần sẽ hé mở tuyệt kỹ võ học cho đệ. Đặng đệ lột xác.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Hắc y nhân cứu đệ đưa lên đây đã nói. Đệ muốn trả thù cho Tổng Bội Linh tỷ tỷ thì phải nhờ đến tỷ tỷ. Không ngờ tỷ lại là người giữ Thiên địa phong thần đài.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Hiện tại không biết Thiên địa minh chủ có chứng cho đệ hay không nhưng tỷ kỳ vọng vào đệ rất nhiều.

- Hy vọng đệ sẽ là người giữ Thiên chức của thiên địa minh chủ.

- Tỷ cũng hy vọng như vậy.

Nàng dẫn Ứng Hiệp đến đài phong thần rồi trình trọng quỳ xuống hành đại lễ. Ứng Hiệp cũng bắt chước Bạch Huệ.

Bạch Huệ nói:

- Lâm Bạch Huệ thành tâm kính dẫn Tôn Ứng Hiệp đệ đệ đến Minh thần giáo chủ, đệ giáo chủ định lượng, phò trợ cho Tôn đệ trở thành sứ giả của Minh Thần giáo. Tôn Ứng Hiệp sẽ tận trung với giáo chủ, đồng thời được gia ân trả nợ cho người và bắt kẻ thù phải trả nợ máu cho Tôn đệ.

Nàng khấn xong dập đầu hành lễ.

Ứng Hiệp cũng bắt chước Bạch Huệ.

Hai người vừa ngoảnh lên thì những chuyển động rầm rầm những tường đài phong thần sẽ đổ xuống. Nhưng chiếc đài phong thần kia chỉ chuyển động quay vòng, rồi một cửa vừa đủ một người chui vào hé mở.

Sự biến lạ lòng đó khiến Ứng Hiệp ngây người.

Bạch Huệ nhìn sang Ứng Hiệp mỉm cười nói:

- Tôn đệ... Minh Thần giáo chủ đã chứng cho đệ rồi. Kể từ bây giờ đệ đã là sứ giả của Minh Thần giáo, chức phẩm còn cao hơn cả tỷ nữa.

Ứng Hiệp ngưng hỏi:

- Đệ đâu có chức phận và quan hệ gì với Minh Thần Giáo. Tỷ nói đệ không hiểu.
- Bây giờ đệ không hiểu nhưng sau này đệ sẽ hiểu.
- Đệ không hiểu gì cả.
- Đệ cứ tạm hiểu thế này. Khi đệ đã trở thành sứ giả của Minh Thần giáo thì xem như đệ có chức phẩm hơn tỷ rồi. Tỷ chỉ là người thủ đài, còn đệ thì là sứ giả, trực tiếp theo lệnh của Minh Thần giáo chủ.

Nàng nắm tay Ứng Hiệp nói:

- Khi nào đệ phát dương quang đại, đừng bao giờ quên tỷ.
- Đệ làm sao quên được tỷ.

Bạch Huệ mỉm cười. Nàng chỉ Ô cửa nói:

- Tiểu đệ hãy vào trong đài phong thần. Trong đó đệ sẽ lột xác thành sứ giả của Minh Thần giáo chủ.
- Còn tỷ?
- Tỷ tỷ sẽ quay về Phi Thúy Tiên trang chờ đệ trở ra.
- Đệ vào trong đó rồi làm sao trở ra?
- Trong đài phong thần chẳng khác gì Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự, thậm chí hơn nữa. Chỉ cần đệ chui rên sẽ sớm trở thành sứ giả Minh Thần giáo.

Nàng nắm tay Ứng Hiệp:

- Tôn đệ đừng làm cho mình chủ Minh Thần giáo phải thất vọng. Tỷ đặt tất cả kỳ vọng vào nơi đệ.

Ứng Hiệp gật đầu.

Chàng từ từ rảo bước về phía Ô cửa hình vòm rồi dừng lại, quay nhìn Lâm Bạch Huệ.

Ứng Hiệp giọng nói:

- Tỷ tỷ, nếu như đệ không có căn cơ như tỷ nói thì sao?
- Đệ hãy tin vào mình. Đừng thốt ra lời nói bi quan như vậy khiến cho tỷ thất vọng.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài khẽ gật đầu rồi nói:

- Đệ sẽ không làm tỷ thất vọng đâu.

Ứng Hiệp nhìn Lâm Bạch Huệ như thể muốn thâm tóm nàng vào hai con ngươi rồi quyết quay bước tiến thẳng vào Ô cửa hình vòm. Y bước qua Ô cửa hình vòm thì đài phong thần chuyển động đóng sập Ô cửa đó lại.

Điềm một nụ cười mỉm, nhìn đài phong thần, Bạch Huệ nói:

- Người sẽ trở thành một sát nhân vô địch trong thiên hạ.

Bạch Huệ trở bước quay về Phi Thúy Tiên trang. Khi nàng về đến cửa toà lầu bát giác thì nghe tiếng đàn ai oán từ trong toà lầu bát giác trời lên.

Tiếng đàn ai oán kia cất lên đập vào thính nhĩ Lâm Bạch Huệ khiến nàng chau mày, sắc diện đành hắt lại.

Bạch Huệ chấp tay sau lưng rảo bước tiến vào chính sảnh toà bát giác lầu. Ngồi quay lưng với Bạch Huệ là một nữ nhân tóc xoã đến thắt lưng, đầu chít khăn tang.

Bạch Huệ đay nghiến nói:

- Mụ lại đến tìm Lan Hoa tiên tử nữa à?

Người kia khây xong tấu khúc mới từ từ quay lại. Trên mặt nữ nhân đeo chiếc mặt nạ vàng, chỉ chừa có đôi mắt sáng ngời, long lanh. Mặc dù không thấy chân diện mục, nhưng chỉ qua ánh mắt của nữ nhân thì đó là một trai giai nhân tuyệt sắc.

Bạch Huệ hừ lạnh rồi nói:

- Mụ đến đây để làm gì?

Độc Cầm Nhân từ tốn nói:

- Ta muốn người đi cùng với ta.

Nghe Độc Cầm Nhân thốt ra câu này, Lâm Bạch Huệ ngửa mặt cười giòn giã. Nàng vừa cười vừa nói:

- Còn bốn cô nương thì có ý khác.

Bạch Huệ gần giọng nói:

- Ta muốn đưa muội về chín tuổi để châu diêm chúa. Tại vì mụ đã cản tay Lan Hoa tiên tử không được để cho ta được tự do lấy mạng Tổng Bội Linh.

- Bạch Huệ, chẳng lẽ với một cô nương đui mù mà người cũng không niệm tình sao?

"Hừ, với ta thì không có gì, và chẳng có ai cản được tay ta cả. Mụ đã tìm đến đây thì mụ phải chết thế cho Tổng Bội Linh nha đầu kia.

- Bạch Huệ, người có đủ bản lĩnh để sát tử ta à?

Độc Cầm Nhân lắc đầu:

- Ta không lấy mạng người bởi còn có nguyên nhân khác. Nếu không thì người đã tán mạng bởi Cửu âm Thiên Ma Cầm tại Mạn Trà sơn trang. Một lần nữa, ta hỏi người có chịu đi theo ta không?
- Mụ có bản lĩnh như thế nào mà buộc Lan Hoa tiên tử phải đi theo mụ chứ?
- Người không đi thì ta cũng bắt người đi.

Độc Cầm Nhân vừa nói vừa lắc vai, thân pháp của Độc Cầm Nhân nước chảy mây trôi lướt về phía Lâm Bạch Huệ. Chiếc đàn tỳ bà phát ngang qua vùng tiểu yêu của Lâm Bạch Huệ.

Đối phó với chiêu công của Độc Cầm Nhân, Bạch Huệ thối lại nửa bộ, nhưng nàng có biết đâu nó chỉ là hư chiêu. Bạch Huệ vừa mới thối lại nửa bộ toan dựng chưởng vô tới thượng đẳng của đối phương thì giật mình khi chớp thấy Trảo công của Độc Cầm Nhân đã đến, chụp thẳng vào tinh huyết của mình.

Thế Trảo của Độc Cầm Nhân quá nhanh, và chính xác đến độ Bạch Huệ chẳng kịp phản ứng gì. Những tưởng đâu Độc Cầm Nhân đã khống chế được Lâm Bạch Huệ, nhưng hắc y nhân đã xuất hiện kịp lúc. Từ ngoài cửa y như một cánh chim ung với song chưởng vỗ ra bổ thẳng xuống đầu Độc Cầm Nhân.

Nếu Độc Cầm Nhân vẫn giữ nguyên thể công thì nhất định sẽ thọt được vào tinh huyết của Độc Cầm Nhân, nhưng sẽ hứng trọn chưởng kinh của hắc y nhân. Nếu hứng trọn đạo chưởng kinh của hắc y nhân thì Độc Cầm Nhân cũng khó giữ được mạng sống, nên dù đắc thủ, Độc Cầm Nhân buộc phải tràn mình dựng đứng cây đàn tỳ bà hứng lấy chưởng kinh của hắc y nhân.

- âm...

Độc Cầm Nhân bị trượt dài về bốn trượng.

Hắc y nhân hạ thân xuống đứng ngay trước mặt Lâm Bạch Huệ. Thân nhân toát uy quang rờn rợn chiếu thẳng vào Độc Cầm Nhân. Hắc y nhân gầm giọng nói:

- Thiên Cầm giáo muốn chống lại bốn tọa ư?

Cùng với lúc đó, hắc y nhân xoạc chân hạ thân trụ tấn, chập đôi bản thủ vào nhau.

Một quả cầu khí xanh rờn xuất hiện bao bọc đôi bản thủ của hắc y nhân.

Độc Cầm Nhân thay đổi phương dụng thần công, liên tọa thân, khải độc cầm. Tiếng đàn dồn đã trỗi lên. Từ cây đàn độc huyền cầm từng luồng không khí nhàn nhạt lan tỏa rộng ra.

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng nói:

- Cửu âm Thiên Ma Cầm đâu thể làm gì được bốn tọa.

Hắc y nhân vừa nói vừa đẩy khối khí xanh rờn về phía Độc Cầm Nhân. Khối khí xanh rờn kia chạm thẳng tới Cửu âm Thiên Ma Cầm.

- âm...

Cả toà bát giác lầu rung chuyển dữ dội. Dư kinh do hai thứ thần công đó phát lên, đẩy Lâm Bạch Huệ tháo lui luôn bốn bước. Dây đàn độc huyền cầm đứt làm hai sau âm thanh khô khốc.

- Chách.

Sợi dây đàn bị đứt, Độc Cầm Nhân liền ôm đàn chuyển bộ, lắc mình thoát đi hẳn ra ngoài cửa chính sảnh. Chớp mắt đã mất hút chẳng để lại nhân dạng.

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng nhìn theo. Y quay lại nhìn Bạch Huệ rồi khấp khểnh bước đến bên.

Hắc y nhân nhìn Bạch Huệ:

- Nàng có sao không?

Bạch Huệ khúm núm ôm quyền:

- Chủ nhân, Bạch Huệ chỉ bị chấn động thôi chứ không sao.

- Cửu âm Thiên Ma Cầm rất lợi hại. Sau này nàng phải cẩn thận.

- Bạch Huệ biết.

Hắc y nhân lấy trong mình ra tấm kim bài khắc hình Phật quang đặt vào tay Bạch Huệ.

- Từ bây giờ cho đến lúc Ứng Hiệp rời đài phong thần, ta sẽ quản thúc y. Thực hiện những mệnh lệnh của bốn tọa.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Hắc y nhân nhìn Bạch Huệ khẽ gật đầu. Y nghiêm giọng nói:

- Khi Ứng Hiệp tụ thành võ công, nàng hãy bắt y mang mặt nạ dát vàng, để tránh lộ diện với thiên hạ mỗi khi hành sự. Khi cần thì bốn tọa mới cho mọi người biết chân diện của y.

Bạch Huệ gật đầu:

- Bạch Huệ sẽ luôn ghi nhớ huấn thị này.

- Bốn tọa đã chuẩn bị bữa đại yến Ở Lạc Hồn lâu để thiết đãi nàng. Đến đó mà hưởng thụ.

Bạch Huệ ôm quyền hành đại lễ:

- Đa tạ chủ nhân. Xin hỏi chủ nhân, chừng nào Ứng Hiệp mới quay trở ra phong thần đài?
- Chừng nào võ công của Ứng Hiệp có thể khắc chế tất cả võ công của các phái trên giang hồ với thiên chức mà bổn tọa đã trao cho hắn.

Nhìn thẳng vào mắt Bạch Huệ, hắc y nhân nói:

- Thiên Tam Giác đã đến đây, nàng tạm thời dừng lộ diện để tránh chạm mặt với họ.

Bổn tọa chỉ nói thế thôi, nhưng Thiên Cầm Nhân hẳn phải mất rất nhiều thời gian trước khi phục hồi lại công lực. Sở lúc đó, Ứng Hiệp đã quay trở lại võ lâm.

Hắc y nhân nói xong chấp tay sau lưng rảo bước tiến ra cửa đại sảnh. Ra đến bên ngoài y thi triển thuật Tu la thân pháp, thoát cái mắt hút chẳng để lại dấu tích gì.

Bạch Huệ nhìn tấm kim loại mỉm cười.

- Cuối cùng, Bạch Huệ cũng đã trả được hận năm xưa.

Nàng nói xong rảo bước đi về gian biệt phòng. Đứng trước tấm gương đồng, Bạch Huệ ngắm mình trong gương. Miệng nàng điểm nụ cười mãn nguyện khi nhận ra nhan sắc mình vẫn sôi sục nhựa sống tưởng như sắp Trảo ra ngoài.

Nàng trút bỏ xiêm y để ngắm mình kỹ hơn qua tấm gương đồng bóng người. Nhìn hình của mình trong gương một cách say đắm, những tưởng đây là một thực thể sống chứ không phải hình của Bạch Huệ.

Nàng lần tay nâng niu đôi nhũ hoa của mình với tất cả sự say đắm rồi vuốt gọn xuống hai bờ hông với những đường nét gợi mời đầy nhục dục.

Bạch Huệ nhắm nói:

- Ta đẹp quá.

Khúc giao tình

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thế mà thấm thoát đã ba năm. Trong ba năm đó vô lâm giang hồ thật yên tĩnh, thậm chí đến buồn chán. Câu chuyện về Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng hôm nào cũng chẳng ai buồn nhắc đến. NÓ đã biến thành ký ức mơ hồ trong tâm trí mọi người. Nếu ai có nhắc đến Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng thì chỉ được đáp lại bằng những tiếng chắc lưỡi nói theo câu nói khinh miệt:

- Quỷ dữ phải quay lại với a tỳ thời.

Cũng như thường lệ, sau khi rời kinh cần quốc thái dân an, các cao tăng Thiếu Lâm quay về cốc xá để toạ thiền. Trên đại hồng bảo điện chỉ để lại hai vị cao tăng quán xuyên đó là Pháp Trí và Pháp Lạc hoà thượng. Ngồi trước bệ thờ Kim thân Phật tổ Như Lai trong tư thế ngồi kiết già, hai vị cao tăng Thiếu Lâm Tự tham thiền nhập định.

Một luồng gió nhẹ lùa vào Đại Hồng Bảo điện. Đang tham thiền nhập định, nhưng hai vị cao tăng đồng mở mắt bởi luồng gió lạ kia. Họ không giải toả thiền định sau khi cửa Đại Hồng Bảo điện đóng khít mà lại có gió lùa vào, đó là điều hy hữu chưa bao giờ xảy ra.

Hai vị cao tăng mở mắt thì đã thấy cửa Đại Hồng Bảo điện mở toang từ lúc nào. Cả hai cau mày.

Pháp Lạc nhìn sang Pháp Trí:

- sư đệ cớ lẽ Chúng ta quên đóng cửa Đại Hồng Bảo điện.

Pháp Trí gật đầu:

- Để đệ ra đóng cửa lại.

Pháp Trí vừa đứng lên thì ngoài cửa Đại Hồng Bảo điện một người chậm rãi bước vào.

Thay người đó, Pháp Lạc buột đứng lên. Hai vị cao tăng nhìn người kia. Họ cau mày khi nhận ra bộ mặt của dạ khách đeo mặt nạ dát vàng chỉ chứa có đôi thần nhãn sáng ngời đầy uy danh khủng bố.

Pháp Lạc chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Đêm tối thế này thí chủ đến Đại Hồng Bảo điện có ý gì?

Dạ khách nhìn hai vị cao tăng nhặt nhẻo nói:

- Trong hai vị hoà thượng đây, người nào là Huyền Không đại sư?

Pháp Trí cau mày trả lời:

- Thí chủ tìm Huyền Không phương trượng để làm gì?

Dạ khách buông một câu cộc lốc, nhặt nhẻo:

- Lấy thủ cấp của lão hoà thượng.

Nghe dạ khách thốt ra câu nói này, Pháp Lạc và Pháp Trí buột miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Pháp Trí nhìn dạ hành khách:

- Thí chủ là ai sao lại muốn lấy thủ cấp của Huyền Không phương trượng sư huynh?

- Di Hoạ Đoạn Hồn Thần.

Pháp Lạc nói:

- Bần tăng chưa từng nghe danh dự của các hạ.

- Hãy mời Huyền Không lên rồi các hoà thượng sẽ biết ta là ai.

Pháp Trí nhìn qua Pháp Lạc. Hai vị cao tăng khẽ gật đầu.

Pháp Lạc bước đến giống ba hồi đại hồng chung.

Ba hồi chuông vừa dứt thì tất cả cao tăng Thiếu Lâm đều có mặt tại gian Đại Hồng Bảo điện. Họ đứng vây quanh Dạ hành khách Di Hoạ Đoạn Hồn Thần.

Huyền Không phương trượng đại sư lần chuỗi bồ đề:

- A di đà Phật... Bần tăng là Huyền Không, phương trượng Thiếu Lâm Tự. Thí chủ có điều gì muốn gặp bần tăng?

- Ta đến để mượn thủ cấp của đại sư theo thiên chức.

Mặt Huyền Không đành lại:

- A di đà Phật... Bần tăng chưa từng gặp thí chủ, sao thí chủ lại muốn sát tử bần tăng?

- Đây là thiên chức mà ta phải thực hiện. Nhưng trước khi mượn thủ cấp của đại sư, ta sẽ hoá lại cho đại sư một bức hoạ truyền thần.

- A di đà Phật... Bần tăng không có ý định để hình của mình nên không dám làm phiền đến thí chủ.

- Dù muốn hay không thì đại sư cũng được chính tay ta họa lại chân dung của người.

Di Hoạ Đoạn Hồn Thần nói xong thân nhiên lấy giấy trải ra bàn rồi rút chiếc bút trong ống tay áo chấm vào lọ mực mài sẵn. Y chỉ nhận mặt nhìn qua Huyền Không đại sư rồi phóng bút mà chẳng hề ngẩng mặt nhìn lên.

Khi y họa xong bẻ luôn cây bút, cuộn bức họa lại nhìn Huyền Không đại sư nói:

- Đại sư nhìn xem có giống người không?

Di Hoạ Đoạn Hồn Thần nói dứt câu phóng cuộn họa tranh về phía Huyền Không đại sư Cao tăng Thiếu Lâm vươn tay đón cuộn giấy mở ra xem.

Đôi chân mày của Huyền Không đại sư chau hằn lại. Đại sư không thể nào tin được chỉ trong một thời gian chưa uống cạn một tuần trà, thế mà Di Hoạ Đoạn Hồn Thần lại vẽ xong chân dung của người, giống không thể nào tìm thấy chỗ sai biệt. Mặc dù trong Bạch Hồng Bảo điện chỉ có ánh sáng của những giá bạch lạp thế mà Di Hoạ Đoạn Hồn Thần vẫn thấy được cả nốt ruồi chấm sau mí chân mày phải của vị cao tăng thiếu lâm.

Huyền Không đại sư niệm phát hiện.

- A di đà Phật... Bần tăng không thể nào tin được bút họa thần của thí chủ. Phải thừa nhận là họa bút của thí chủ là thiên bẩm không thể tìm được người thứ hai.

Huyền Không đại sư khê gật đầu:

- Thiên phú... A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai.

Di Hoạ Đoạn Hồn Thần nhìn Huyền Không nói:

- Đúng với đại sư không?

- Rất giống... không sai một nét nào.

- Vẽ xong rồi, đến lượt tại hạ thực hiện thiên chức của mình. Đại sư muốn tại hạ cắt đầu đại sư hay đại sư muốn tự cắt đầu dâng nạp cho tại hạ?

- A di đà Phật... Nguyên cớ gì thí chủ đòi cắt đầu bần tăng?

Pháp Lạp hoà thượng quay sang Huyền Không đại sư ôm quyền:

- Phương trượng sư huynh, không thể biện giải với hạng người đa sát này được. Cứ phát lệnh cho chư tăng đại khai sát giới là được rồi.

Huyền Không đại sư lắc đầu:

- A di đà Phật... Sư huynh không thể phát lệnh đại khai sát giới trên Đại Hồng Bảo điện.

Nhìn lại Di Hoạ Đoạn Hồn Thần, Huyền Không đại sư từ tốn nói:

- Thí chủ định lấy thủ cấp của bần tăng hẳn phải có nguyên nhân?

- ĐÓ là thiên chức.

- Thiên chức của thí chủ chỉ biết giết người mà chẳng rõ nguyên nhân vì sao à?

- Tất nhiên là có. Đại sư nghiệm lại xem mình đã làm gì để hôm nay phải nhận nghiệp qua □24:y?

- A di đà Phật... Thí chủ muốn nói đến cuộc truy sát ác nhân lãnh tâm cuồng sát Thảm Mộc Phong năm xưa.

- Đại sư nghĩ sao cũng được. Nếu đại sư thắng ta, thì sẽ sống được thêm ba năm.

Nếu không thắng thì ta sẽ cắt đầu đại sư. Chỉ có thể thôi.

Pháp Lạp đại sư gần giọng nói:

- A di đà Phật... Người quả là kẻ ngông cuồng chẳng xem Thiếu Lâm Tự là chốn thánh địa của võ lâm. Ngang nhiên đòi lấy mạng Phương trượng đại sư. Không bắt người giam vào thiên lao như Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng, thì ắt người sẽ tạo nghiệp máu cho bá tính.

Quay lại Huyền Không đại sư:

- Phương trượng đại sư, hãy phát lệnh cho chư tăng bắt gã ác tặc này giam vào thiên lao.

Huyền Không đại sư lắc đầu.

- A di đà Phật...

Nhìn Di Hoạ Đoạn Hồn Thần, vị cao tăng Thiếu Lâm từ tốn nói tiếp:

- Thí chủ... Dù chẳng biết thí chủ là ai, nhưng bần tăng sẽ giao đầu với thí chủ. Bần tăng chỉ muốn một điều.

- Đại sư cứ nói.

- A di đà Phật... Xem như đêm nay chỉ có bần tăng và thí chủ thôi.

- Được Huyền Không đại sư nhìn lại Pháp Trí và Pháp Lạc:

- A di đà Phật... Nhị vị sư đệ hãy nghe sư huynh nói đây. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra với ta thì các huynh đệ Thiếu Lâm cũng không được xen vào. Đây là huấn lệnh.

Pháp Trí và Pháp Lạc trở mắt nhìn Huyền Không đại sư:

- Sư huynh...

Huyền Không khoác tay áo cà sa:

- Không nói nữa... Nếu huynh đệ còn xem ta là Phương Trượng Thiếu Lâm thì phải nghe huấn thị của bản tăng.

Nhìn lại Di Hoà Đoạn Hồn Thần, Huyền Không đại sư từ tốn nói:

- Mời thí chủ đến Giảng Võ đường với bản tăng.

- Được Huyền Không đại sư điểm mũi hài, lắc vai thì triển khinh công thoát ra ngoài Đại Hồng Bảo điện hướng đến Giảng Võ đường. Huyền Không đại sư đứng ngoài mái hiên chờ Di Hoà Đoạn Hồn Thần. Các vị tăng nhân cũng kéo đến.

Huyền Không nói:

- A di đà Phật... Tất cả các huynh đệ không một ai được vào Giảng Võ đường.

Huấn lệnh của Huyền Không phát ra, chẳng một vị cao tăng Thiếu Lâm nào dám kháng lại. Họ đứng chấp tay như những pho tượng bồ tát ngay ngoài sân tràng.

Nhìn lại Di Hoà Đoạn Hồn Thần, Huyền Không nói:

- Mời thí chủ.

- Mời.

Hai người cùng bước vào Giảng Võ đường. Huyền Không đại sư đóng cửa lại rồi mắt rời mắt đối diện với Di Hoà Đoạn Hồn Thần.

- A di đà Phật... Tất cả những gì bản tăng muốn nói đã hết rồi. Giờ là lúc bản tăng và thí chủ đối chứng võ công theo như mục đích của thí chủ.

- Tại hạ khâm phục chí khí của cao tăng.

- A di đà Phật... Thí chủ đừng khách sáo. Nếu hôm nay bản tăng vượt qua được kiếp hoạ này thì hôm khác cũng có kẻ thay thí chủ đến tìm bản tăng mà thôi.

Huyền Không đại sư nói dứt câu, vận hoá Giáng long thập bát chưởng. Ngay lập tức trên đỉnh đầu Huyền Không như có con rồng vàng chỗi xuất hiện. Con rồng đó do chân khí của lão tăng Thiếu Lâm Tự tụ thành.

Ban đầu Di Hoà Đoạn Hồn Thần cũng đặt tay vào đốc kiếm. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Di Hoà Đoạn Hồn Thần từ rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng mũi kiếm điểm tới tam tinh Huyền Không đại sư.

Huyền Không đại sư niệm Phật hiệu:

- Bản tăng thất lễ.

Lão tăng Thiếu Lâm vừa nói vừa đẩy song thủ về phía Di Hoà Đoạn Hồn Thần. Khối khí vàng ửng hình giao long lao thẳng đến đối phương. Những tướng Di Hoà Đoạn Hồn Thần sẽ lách tránh Giáng long thập bát chưởng của Huyền Không đại sư, nhưng y chẳng thềm tránh né mà thi triển khinh công thần kỳ quái dị, nhưng thế đập nên chưởng khí của Huyền Không đại sư lướt đến.

Huyền Không giật mình buột miệng thốt:

- Tu La thân pháp.

Lời còn đọng trên cửa miệng đại sư thì kiếm ảnh trùng trùng tựa võng lưới càn khôn chụp thẳng xuống thân pháp vị cao tăng Thiếu Lâm.

Màn lưới ảnh trùng điệp kia nhanh chóng thu lại chỉ trong thời gian vừa đủ cho vừa đủ rít một luồng chân khí để thu hồi nội lực thì biến thành một đạo kiếm quang sáng ngời, điểm tới yết hầu vị cao tăng Thiếu Lâm. Mũi kiếm xuyên qua vết da có những lớp nhẵn thì dừng lại.

Huyền Không đại sư niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Thí chủ đã thắng bản tăng, nhưng thật ra bản tăng muốn biết thí chủ là ai. Tại sao biết sử "Tu La thân pháp" của Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng?

- Đại sư đã thua thì tự biết phải làm gì. Nhưng trước khi đại sư tự xử thì tại hạ cũng cho đại sư biết. Tại hạ là sứ giả của Minh Thần giáo, thừa lệnh Thiên Tôn giáo chủ di hành thiên chức buộc đại sư phải trả nợ máu cách đây mười ba năm. Nói như thế, đại sư tự biết tại sao tại hạ mượn thủ cấp của đại sư.

Sắc diện của Huyền Không đại sư xanh nhợt. Vốn là một cao tăng Thiếu Lâm tính tình điềm đạm, nhưng khi nghe lời nói này của Di Hoà Đoạn Hồn Thần, Huyền Không đại sư phải biến đổi chân diện đủ biết người đã đoán ra vì sao có sự việc đêm nay.

Huyền Không đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Bần tăng đã hiểu ra tất cả rồi.

- Đại sư chết mà không hối tiếc chứ?

- A di đà Phật... Nghiệp quả của bần tăng phải như thế này.

Huyền Không đại sư nói xong, tự nhào đến trước để mũi kiếm của Di Hoạ Đoạn Hồn Thần đâm xuyên qua yết hầu người.

Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Huyền Không đại sư nhìn Di Hoạ Đoạn Hồn Thần nói:

- Thí chủ... Việc mười ba năm trước bần tăng xin chịu cho chư huynh đệ Thiếu Lâm Tự.

Di Hoạ Đoạn Hồn Thần gật đầu.

- Xem như đại sư đã trả nợ xong cho Thiếu Lâm Tự.

- A di đà Phật...

Niệm dứt câu Phật hiệu, Huyền Không đại sư mới trút hơi thở sau cùng.

Di Hoạ Đoạn Hồn Thần rút kiếm lại. Y nhìn thể pháp mà lưỡng lự. Y còn chưa quyết định có nên mượn thủ cấp của Huyền Không đại sư hay không thì từ sau bệ thờ, Hắc y nhân khấp khểnh bước ra. Y đưa tấm kim bài rồi nói:

- Sứ giả có thể đi được rồi.

Di Hoạ Đoạn Hồn Thần nhìn Hắc y nhân rồi lắc vai thi triển Tu La thân pháp bằng mình đi. Di Hoạ Đoạn Hồn Thần vừa bỏ đi thì Hắc y nhân rút ngọn chùy thủ giấu dưới ống giày, thẳng tay cắt lấy thủ cấp của Huyền Không đại sư rồi lẩn nhanh ra sau bệ thờ.

Hắc y nhân vừa ẩn mình thì cao tăng Thiếu Lâm Tự ào ào tiến vào. Tất cả sững sờ nhìn xác của Huyền Không đại sư, rồi đồng loạt rống lên:

- Phương trượng sư huynh.

Người thì gọi:

- Phương trượng sư thúc.

Ai mà chẳng đau lòng khi thấy cái chết thê thảm chẳng còn đầu của Huyền Không đại sư Vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự.

Rời Thiếu Lâm Tự, Di Hoạ Đoạn Hồn Thần lướt đến bìa rừng thì có cỗ xe song mã đón sẵn. Y trút bỏ chiếc mặt nạ dát vàng cùng bộ dạ hành khách lộ diện chân tướng là Tôn Ứng Hiệp. Cho mọi thứ vào trong rương đặt sau khoang xe, Ứng Hiệp mới phi thân lên ghế xà ích ngồi cạnh gã xà ích đội mũ rộng vành có rèm lụa phủ che mặt.

Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ... Đệ đã thực hiện xong thiên chức của mình.

Gã xà ích lật bỏ chiếc nón rộng vành, để lộ khuôn mặt mỹ miều của Lâm Bạch Huệ.

Nàng nhìn sang Ứng Hiệp mỉm cười, rồi ra roi cho con thiên lý long câu kéo cỗ xe chậm rãi hướng về phía trấn Hàm Đan.

Bạch Huệ nói:

- Đệ cần uống rượu không?

Ứng Hiệp gật đầu.

- Đệ rất cần.

- Tỷ đã chuẩn bị sẵn một vò rượu cho đệ.

Bạch Huệ vừa nói vừa quay sang bên lấy bầu rượu hai cân đặt vào tay Ứng Hiệp.

Nàng nói:

- Phàm mới hành sự, đệ cần đến rượu.

- Sao tỷ hiểu ý của đệ vậy?

- Nhưng từ từ rồi đệ sẽ quen dần với thiên chức của mình. Đến một lúc nào đó thì chẳng cần đến rượu. Và cao hơn nữa, ngày nào không tận hưởng được cái thú thấy kẻ thù rơi rụng bởi kiếm của đệ thì đệ sẽ buồn.

Ứng Hiệp dốc bầu rượu tu ừng ực rồi nói:

- Đệ không muốn giết người đâu. Nhưng đây chỉ là thiên chức đệ hứa với thần chủ khi học võ công của người.

- Tất cả những người đệ giết đều đáng chết.

- Sao tỷ biết vậy. Chứ theo đệ thì Huyền Không đại sư rất...

Ứng Hiệp bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Bạch Huệ nhìn y mỉm cười.

- Đã là sứ giả của Minh giáo đệ không được yếu mềm như vậy. Đệ không nhớ à.

Huyền Không đại sư là cao tăng Thiếu Lâm nhưng đã từng kéo quần hùng đến Mạn Trà sơn trang muốn giết đệ kia mà.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Nếu tỷ không nhắc thì đệ đã quên rồi.

Ứng Hiệp nói xong lại dốc bầu rượu ừng ực. Y cảm thấy rượu vào con người sáng khoái hơn. Và không còn áy náy bởi cái chết của Huyền Không đại sư do chính tay y lấy mạng.

Lâm Bạch Huệ liếc Ứng Hiệp. Nàng dang lấy bầu rượu:

- Có tỷ bên cạnh mà đệ chỉ biết uống rượu thôi ư?

Ứng Hiệp hơi bối rối nói:

- Lần đầu tiên giết người, đệ cảm thấy bồn chồn sao đó.

Đệ hãy quên việc mình đã làm đi.

Nàng vừa nói vừa vòng tay quàng qua vai Ứng Hiệp. Mùi xạ hương thoang thoang ngây ngất từ cơ thể Bạch Huệ phả ra xông thẳng vào mũi Ứng Hiệp. Người được mùi xạ hương đó, tâm trạng Ứng Hiệp bất giác lâng lâng với cảm giác được che chở, an ủi và âm áp.

Bạch Huệ áp môi vào má Ứng Hiệp. Hai cánh môi mọng đỏ, ướt át của nàng in lên má Ứng Hiệp khiến cho lòng y nao nao một cách kỳ lạ. Nàng nhu mỹ nói:

- Suốt ba năm luyện công trong phong thần đài với Minh Thần giáo chủ, Tôn đệ có nhớ đến tỷ không?

Giọng nói của Bạch Huệ thật nhu hoà. Cùng với lời nói đó, hơi thở của nàng phả ra đem theo thứ mùi hương dị kỳ. Thứ mùi thơm da thịt của nữ nhân mà Ứng Hiệp chưa bao giờ được cảm nhận nó.

Y gật đầu.

- Đệ nhớ tỷ lắm. Nhưng chưa tự thành võ công của Minh chủ thần giáo, đệ không được rời phong thần đài.

- Bây giờ gặp lại tỷ rồi... Đệ thấy sao?

- Đệ vui lắm... Nhưng...

- Nhưng sao...

- Phải chi đừng giết Huyền Không hoà thượng thì hay biết mấy.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Dù gặp tỷ... Đệ cũng đừng quên thiên chức của mình. Tất cả những người trong bồng phong thần tử đều đáng chết. Minh thần giáo chủ buộc họ chết thì họ đáng chết.

- Đệ cũng nghĩ như vậy.

Vòng tay của Bạch Huệ xiết chặt lấy Ứng Hiệp. Trong vòng tay của nàng Ứng Hiệp cảm thấy thật an lành như được sự che chở của đấng bề trên, để trút bỏ tất cả những tội lỗi mà y đã gây ra.

Đến canh ngọ, Bạch Huệ và Ứng Hiệp vào đến trấn Hàm Đan. Ứng Hiệp nói:

- Tỷ... Đến Hàm Đan trấn, đệ sức nhớ đến gã tri phủ Cừ Nam Thiên.

Bạch Huệ nói:

- Tri phủ Cừ Nam Thiên đã làm gì mà đệ nhớ đến gã chứ?

Thộp bầu rượu, Ứng Hiệp tu luôn một hơi cạn quá nửa bầu rồi nói:

- Trước đây đệ và Tổng tỷ tỷ ngụ Ở Hàm Đan trấn từng bị lão Cừ đại nhân bức hiếp... Đệ muốn đến công đường dạy cho lão một bài học. Hiện tại đệ đã là sứ giả của Minh Thần giáo chủ.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Chuyện như thế đâu cần đến tay đệ chứ? Hôm nay đệ đã hoàn thành sứ mạng rồi, nghỉ ngơi thôi. Ngày mai có cần thì tỷ và đệ sẽ thân hành đến phủ Cừ đại nhân.

Đôi mắt Ứng Hiệp nhường to hết cỡ.

- Thật nhé.

Bạch Huệ gật đầu:

- Đệ đang tưởng tượng, chẳng biết Cừ đại nhân gặp lại đệ sẽ như thế nào?

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp nheo mắt từ tốn nói:

- Nếu lão hành đại lễ thì chắc đệ toại nguyện chứ gì?

Ứng Hiệp mỉm môi gật đầu.

Bạch Huệ cho tuấn mã kéo xe dừng lại trước "Hương Lầu". Những ả kỹ nữ đứng trên bao lớn nhí nhố khi thấy Ứng Hiệp và Bạch Huệ bước xuống xe.

Khi hai người bước vào gian tiền sảnh thì gã quần chủ hỏi hả bước ra đón tiếp.

Gã quần chủ nhận ngay ra Ứng Hiệp, liền xụ mặt xuống. Y ngập ngừng nói:

- Công tử tôi thấy quen quen.

Nhìn gã quán chủ, Ứng Hiệp từ tốn nói:

- Lão đại không nhận ra tại hạ sao? Gã hoạ nhân hôm nào đây nè.

- A... Lão phu nhận ra rồi. Hoá ra là công tử...

Lão ngập ngừng.

- Công tử lạ quá. Đêm đã khuya rồi, công tử đến đây làm gì?

Lão lấy mắt nhìn Bạch Huệ rồi miễn cưỡng nói:

- Ở đây hết phòng rồi... Công tử chắc phải đi nơi khác thôi.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Quán chủ đừng ngại... Tôn công tử bây giờ không phải như hôm nào đâu. Người đã phát tài rồi đấy.

Bạch Huệ vừa nói vừa lấy một thỏi vàng đặt vào tay gã quán chủ.

- Một gian thượng phòng.

Gã quán chủ trở mắt nhìn thỏi vàng rồi quay lại nhìn Ứng Hiệp. Hết nhìn Ứng Hiệp lão lại rời mắt sang Lâm Bạch Huệ. Đôi chân mày vòng nguyệt của Bạch Huệ nhướng lên:

- SỐ ngân lượng đó không đủ thuê một gian thượng khách phòng trú qua đêm ư?

- Ở Đủ chứ... Thậm chí thuê cả một tháng cũng được.

- Thế sao quán chủ còn chưa dẫn ta và Tôn công tử lên phòng?

Gã quán chủ khúm núm hẳn. Y rồi rít nói:

- Mời tiểu thư và công tử.

Gã quán chủ đưa Ứng Hiệp và Bạch Huệ lên gian thượng phòng tốt nhất trong hương lầu. Y nhìn Ứng Hiệp khúm núm nói:

- Không ngờ Tôn công tử thay đổi mà lão phu không nhận ra.

Bạch Huệ khoát tay:

- Không cần lão nhận ra. Đem lên đây rượu ngon và thức ăn ngon là được rồi.

- Dạ dạ... Tiểu nhân sẽ phục vụ ngay.

Gã quán chủ trở bước quay ra cửa nhưng không quên nụ cười giả lá cầu tài với Ứng Hiệp.

Một lúc sau lão bung vào thức ăn và rượu ngon bày ra bàn, rồi nhỏ giọng nói:

- Tôn công tử và Tôn phu nhân cần gì cứ sai bảo lão phu.

Ứng Hiệp nghe gã nói nhìn Bạch Huệ phá lên cười.

Bạch Huệ lờm y, khoát tay nói với lão quán chủ Hương lầu.

- Được rồi... Khi nào cần ta sẽ gọi.

Gã quán chủ quay ra, Bạch Huệ vội đóng cửa lại, lờm Ứng Hiệp:

- Đệ cười gì thế?

- Tỷ không nghe à?

- Nghe gì nào?

- Gã quán chủ Hương lầu gọi tỷ là Tôn phu nhân.

Nói dứt câu Ứng Hiệp lại phá lên cười.

Bạch Huệ véo vào tay Ứng Hiệp. Nàng lờm gã:

- CÓ thể mà đệ cũng cười. BỐ tỷ không đáng làm Tôn phu nhân hay sao mà đệ cười vậy?

- Ở Đệ không đáng thì có.

Thốt dứt câu, bất giác hai người nhìn nhau. ánh mắt gợi tình long lanh của Bạch Huệ in vào đôi con ngươi của Ứng Hiệp. Nàng vòng tay bá lấy cổ Ứng Hiệp.

Cảm giác nao nao ngọt ngào lại trỗi lên trong lòng Ứng Hiệp. Theo bản năng không thể làm chủ được, Ứng Hiệp đặt tay lên vòng tiểu yêu của Lâm Bạch Huệ.

Bạch Huệ thủ thủ nói:

- Khi nào đệ trở thành nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa thì tỷ có thể biến thành Tôn phu nhân chứ có gì đâu.

Nàng nói dứt câu kéo Ứng Hiệp xuống đặt nụ hôn lên trán y. Nhận nụ hôn nồng thắm của Bạch Huệ. Ứng Hiệp cảm thấy ngây ngất, khoan khoái lạ thường.

Y không kiềm chế được sự nôn nao trong lòng toả ra từ cơ thể Bạch Huệ. Ứng Hiệp Chợt bế xốc Bạch Huệ lên đưa đến tràng kỷ. Y háo hức nhìn nàng, rồi như thế chẳng tự chủ được nữa, cúi xuống hôn ngẫu nghiêng chiếc cổ tròn xinh xắn của Lâm Bạch Huệ.

Bạch Huệ bật cười khanh khách, rồi đẩy Ứng Hiệp ra.

Nàng nhìn y bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Chưa phải lúc tỷ muốn làm Tôn phu nhân đâu.

Nàng thả chần xuống tràng kỷ, đứng lên kéo tay Ứng Hiệp đến bàn thức ăn. Nhìn Ứng Hiệp, Bạch Huệ nói:

- Thức ăn đã nguội lạnh hết rồi, để tỷ chuốc rượu cho đệ uống nhá.

Ứng Hiệp gật đầu như kẻ ngoan ngoãn trước lời khuyên dụ của từ mẫu. Bạch Huệ chuốc rượu ra chén, bung lên đặt vào môi Ứng Hiệp. Ứng Hiệp im lặng không nói tiếng nào, cứ rượu đến thì y uống.

Bạch Huệ mỉm cười hỏi:

- Sao đệ buồn vậy?

Ứng Hiệp nhìn nàng bằng cặp mắt ngầu đục, lè nhè nói:

- Đệ sợ mất tỷ lắm.

Nàng vòng tay qua cổ y, dựa cả vùng thượng đẳng vào vai Ứng Hiệp.

- Đệ Chẳng bao giờ mất tỷ đâu.

Ứng Hiệp ngả đầu vào vai nàng. Y tận hưởng mùi xạ hương thoang thoảng từ cơ thể nàng toả ra với tất cả nỗi nôn nao lạ thường. Trong cõi mộng mị vô thức, Ứng Hiệp thấy y và Bạch Huệ đang diu bước vào loan phòng. Tấm thân kiều diễm với những đường nét gợi mời đang căng ra chờ đợi hắn. Nhưng rồi tâm thần của Bạch Huệ tan ra bởi sự xuất hiện của Đàm Vĩnh Hưng.

Ứng Hiệp hốt hoảng cố níu nàng lại, nhưng y chỉ giữ được mỗi cánh tay của Bạch Huệ. Ứng Hiệp hốt hoảng rống lên:

- Tỷ tỷ...

Ứng Hiệp đâu biết rằng lúc y chìm trong giấc mộng thì Bạch Huệ đã không còn Ở bên cạnh gã nữa. Nàng đã thay đổi xiêm y rồi Hương lâu khi Ứng Hiệp ngáp chìm trong men rượu.

Ứng Hiệp chỗi tay nhóm lên. Cảm nhận đầu tiên y cảm nhận được là đầu nặng như quả diêm sơn, và điều y sung sướng nhất là được thấy mái tóc dài đen óng của Lâm Bạch Huệ cùng với mùi xạ hương thoang thoang của nàng.

Bạch Huệ vẫn còn say giấc, đầu gác lên tràng kỷ dưới chân Ứng Hiệp. Thấy Bạch Huệ ngủ như vậy, Ứng Hiệp chạnh lòng tự trách mình thâm.

"Mình tệ quá... Để cho tỷ ngủ như vậy. Còn mình thì say chiêm trợn cả tràng kỷ." Ứng Hiệp thẳng chân xuống, nhẹ nhõm người lên như thể sợ đánh thức giấc ngủ của Bạch Huệ. Nhưng khi Ứng Hiệp vừa nhóm lên khỏi tràng kỷ thì Bạch Huệ đã ngẩng đầu lên.

Nàng nhìn Ứng Hiệp.

- Đệ thức rồi à?

Ứng Hiệp bối rối:

Đệ tệ quá, để cho tỷ ngủ như thế này!

Bạch Huệ mỉm cười:

- Hôm qua đệ say quá, tỷ phải giỗ giấc ngủ cho đệ đó.

Nàng vừa nói vừa liếc xéo Ứng Hiệp. ánh mắt sắc sảo của nàng khiến cho Ứng Hiệp đã lúng túng lại càng lúng túng hơn. Y ngượng nói:

- Lần sau đệ sẽ không để cho tỷ ngủ như vậy đâu.

CÓ tiếng gõ cửa. Bạch Huệ đứng lên trước ra mở cửa. Hai ả a hoàn bưng chậu nước cùng với trang phục mới bước vào. HỌ đặt chậu nước lên bàn cùng với hai bộ trang phục rồi lui ra.

Bạch Huệ nhúng khăn vào nước rồi bước đến trước mặt Ứng Hiệp.

- Để tỷ lau mặt cho đệ nhé.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Đệ rửa mặt được mà.

Nàng nguýt:

- Không để cho tỷ chăm sóc à?

Bạch Huệ vừa nói vừa dùng khăn ẩm lau mặt cho Ứng Hiệp. Nàng chăm chú khuôn mặt của Ứng Hiệp như chăm chú đứa con của mình.

- Đệ giờ đã là sứ giả của Minh Thần giáo chủ. Tỷ phải có trách nhiệm lo cho đệ chứ.

Không cho tỷ lo cho đệ thì tỷ sẽ đắc tội với Minh Thần giáo chủ.

- Nhưng Ứng Hiệp là đệ còn tỷ là tỷ mà. Đứng ra đệ phải lo cho tỷ mới đúng. Dù sao đệ cũng là nam nhi còn tỷ là nữ nhân cơ mà.

Bạch Huệ lườm Ứng Hiệp:

- Nói như thế mà cũng nói.

Ứng Hiệp lại càng lúng túng hơn khi tự tay Bạch Huệ thay y phục cho y. Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Đệ chưa từng có người nào lo lắng cho đệ như tỷ.

- Thì giờ đã có người lo cho đệ rồi đấy... Nhưng sau này đệ đừng quên tỷ đấy nhé.

- Không bao giờ Ứng Hiệp quên được tỷ.

Thay y phục xong, Ứng Hiệp và Bạch Huệ quay xuống tiền sảnh. Mặc dù đã xế trưa nhưng Hương Lâu chẳng có khách nhân nào cả. Giữa tiền sảnh là bàn đại yến được dọn sẵn.

Gã quán chủ hồi hải bước ra.

- Tôn công tử quả là thần tài của lão đại này rồi.

Đôi chân mày của Ứng Hiệp nhíu lại. Y miễn cưỡng nói:

- Tại hạ không có nhiều ngân lượng để biến thành thần tài phò độ cho lão quán chủ đâu - công tử không có nhiều ngân lượng nhưng đã có những người khác thay công tử trả cho lão đại. Tỷ như hôm nay vậy.

Mặt Ứng Hiệp sa sầm:

- Hôm nay thì sao... Lão đừng nói Lâm tỷ tỷ của tại hạ sẽ trả ngân lượng cho tại hạ nữa nhé.

Bạch Huệ mỉm cười lắc đầu.

- tỷ sẽ không tổn hao ngân lượng với đệ đâu.

Gã quán chủ nói:

- Không giấu gì Tôn công tử... Hương Lầu của lão phu hôm nay đã được Cừ đại nhân bao trọn rồi.
- Lão đại muốn nói ai.
- Thì còn ai nữa... Cừ đại nhân là Cừ Nam Thiên đại nhân đó.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Ứng Hiệp chẳng có quan hệ gì với Cừ đại nhân, và đang tính cùng với tỷ tỷ đi gặp lão đây Ứng Hiệp vừa thốt dứt câu thì Cừ Nam Thiên đến theo Tuý Long và Thuý Cương bước vào. Ứng Hiệp nhú mày khi nhận ra bộ dạng đầy đà của Cừ Nam Thiên. Trước đây lão đã bộ vệ với cái bụng to quá khổ thì hôm nay còn đầy đà hơn cả thời gian trước.

Với dáng đi lạch bạch như vịt bầu, Cừ Nam Thiên bước đến ôm quyền xá Ứng Hiệp:

- Bồn quan bái kiến Tôn công tử.

Ứng Hiệp ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ không dám... Thật là ngạc nhiên khi Cừ đại nhân lại hạ cố đến Ứng Hiệp này.

Cừ Nam Thiên giả là nói:

- ầy Bồn quan nghe nói Tôn công tử quá vắng Hàm Đan trấn nên thân hành đến bái kiến công tử.

Cừ Nam Thiên chỉ bàn đại yển.

- Mời Tôn công tử.

Thấy thái độ khiêm nhường của Cừ Nam Thiên, Ứng Hiệp không khỏi ngạc nhiên với sự thay đổi của lão. Y miễn cưỡng nói:

- Đại nhân đã mời, tại hạ không dám từ chối.

Y nhìn lại Bạch Huệ.

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ khẽ gật đầu mỉm cười với Ứng Hiệp.

Hai người yên vị thì Cừ Nam Thiên đích thân chuốc rượu vào chén của Ứng Hiệp và Bạch Huệ. Y vừa chuốc vừa nói:

- Bồn quan kính công tử chén rượu giao đầu.

- Tại hạ...

Bạch Huệ nói thay Ứng Hiệp.

- Đại nhân đã mời tỷ đệ chúng tôi xin nhận lãnh.

- Thật là vinh dự cho bồn quan.

Ứng Hiệp miễn cưỡng uống cạn số rượu rồi đặt chén xuống bàn. Y nhìn qua Bạch Huệ:

Bạch Huệ giả là cười rồi nhỏ giọng nói với Ứng Hiệp:

- Lão Cừ tri phủ đã nhùn nhường quá rồi. Nếu đệ thích hành hạ lão đã nư thì cứ hành hạ lão xem. Nếu lão cương cường dám chống lại sứ giả của Minh Thần giáo thì đệ cứ ra tay tể độ lão về châu diêm chúa.

Ứng Hiệp khẽ gật đầu. Y nhìn Cừ Nam Thiên.

- Cừ Đại nhân Hẳn Cừ đại nhân không quên chuyện năm xưa giữa tại hạ và Cừ đại nhân Nam Thiên từ tôn nói:

- Bồn quan biết mình có lỗi với công tử năm xưa, nên hôm nay mượn toà lầu Hương này để tạ tội với công tử.

- Cừ đại nhân là mệnh quan của triều đình lại đi tạ lỗi với một thảo dân tầm thường như tại hạ sao?

Nam Thiên gượng cười:

- Bồn quan biết lỗi phải sửa lỗi chứ đâu có gì là bình thường hay không bình thường.

Bạch Huệ lên tiếng:

- Cừ đại nhân đã biết lỗi. Hồi đó người bức hiếp Tôn đệ của tôi. Giờ hãy thành khẩn chuộc lại lỗi của đại nhân đi.

Cừ Nam Thiên nhìn sang Ứng Hiệp:

- Tôn công tử, trước đây bồn quan và công tử hẳn có chuyện hiểu lầm nhau. Hôm nay công tử muốn bồn quan làm gì để tỏ lòng thành với công tử?

Ứng Hiệp nhìn tri phủ Cừ Nam Thiên nghĩ thầm:

- Không ngờ gã tri phủ heo hàm này lại thay đổi nhanh như vậy. Nếu Tổng tỷ tỷ còn sống, hẳn sẽ vui lắm với sự thành khẩn của lão.

Bạch Huệ liếc xéo qua Ứng Hiệp. Nàng từ tôn nói:

- Tôn đệ... Cừ đại nhân đã thành tâm như vậy rồi, theo đệ thì sao nào?

Ứng Hiệp bung chén rượu, đưa đến trước rồi nói:

- Cừ đại nhân Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự thành khẩn của đại nhân. Xem như giữa tại hạ và đại nhân đã giải thông những hiềm khích hôm nào. Sau này, mong đại nhân giữ mãi mối giao hảo này là điều may mắn cho tại hạ. Ứng Hiệp xin mời Cừ đại nhân một chén rượu giao hảo.

- Công tử khách sáo quá... Khách sáo quá... Bản quan xin được nhận chén rượu giao hảo của công tử. Xem như những gì trong quá khứ đều không có. Còn sau này, công tử cần gì thì cứ nói với bản quan.

- Đa tạ Cừ đại nhân.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén. Sau chén rượu giao hảo giữa Ứng Hiệp và Cừ Nam Thiên, không khí bàn đại yến không còn sự căng thẳng nữa đối lại rất rôm rả, hoan hỷ. Người hoan hỷ nhất chính là Ứng Hiệp và Cừ Nam Thiên.

Yến tiệc kéo dài đến hai canh giờ thì Bạch Huệ đứng lên. Nàng nhìn Cừ Nam Thiên.

- Cừ đại nhân Bạch Huệ xin nhường lại toà hương lâu này cho các vị được tự do hàn huyên.

Ứng Hiệp nhìn sang nàng.

- Tỷ tỷ đi đâu vậy?

- Đệ Cứ Ở lại đây bồi tiếp Cừ đại nhân, còn tỷ thì về thư phòng nghỉ ngơi.

Cừ Nam Thiên giả lả cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tôn công tử... Lâm cô nương muốn nhường sự thoải mái cho bản quan và công tử.

Công tử đừng ngại, toà Hương lâu hôm nay đã được bản quan bao trọn để bồi tiếp công tử mà.

- Ở Tại hạ...

Đặt tay lên vai Ứng Hiệp, Bạch Huệ nói:

- Đệ đệ Cừ đại nhân đã nhiệt thành như vậy, đệ không nên để người thất vọng chứ.

Nàng chiếu đôi than nhân lóng lánh vào mắt Ứng Hiệp. Chạm vào ánh mắt sắc sảo của Bạch Huệ, bất giác Ứng Hiệp cảm thấy phải chiều theo ý nàng.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Đệ đừng như một đứa trẻ lúc nào cũng bám theo tỷ. Đệ theo tỷ, Cừ đại nhân lại cười cho đấy.

Nàng lườm Ứng Hiệp rồi trở bộ đi về phía cầu thang. Bạch Huệ vừa bước lên ba bậc tam cấp thì từ ngoài cửa Hương lâu, hai gã hán nhân dáng gầy đét như cây tre miếu, vận y trang kỳ quặc bước vào. Một người vận trường y bằng vải gai màu đen, người kia thì màu trắng, trông hai người đó như những kẻ đang chịu tang chế bởi chiếc mũ đưa ma đội lên đầu.

Bạch Huệ thấy hai người đó bước vào Hương lâu, mặt đã cau hấn lại, dừng bước nhìn họ.

Hai gã hán nhân quái dị ngồi xuống bàn. Gã chủ quán vội vã bước ra khúm núm nói:

- Nhị vị khách quan miễn thứ... Hương lâu của tiểu nhân hôm nay đóng cửa không tiện tiếp khách.

Gã vận hắc y nhìn gã quán chủ.

- Sao lại không tiếp khách chứ? Thế sao những người kia lại được người bồi tiếp ăn uống thế kia. Hay người có ý định khinh thị nhị vị VÔ Thường sử giả?

Gã quán chủ khom mình nói:

- Tiểu nhân không dám khinh thường nhị vị khách quan, mà chẳng qua Hương lâu của tiểu nhân đã được Cừ đại nhân bao trọn rồi.

Gã vận bạch y buột miệng nói:

- Bao trọn là sao?

Da... Bao trọn là hôm nay Hương lâu chỉ dành riêng cho Cừ đại nhân thôi à.

Gã Hắc VÔ Thường chớp mắt. Đôi chân mày chổi xể đen kịt chau lại rồi nói:

- Hừ... Cho dù Cừ đại nhân của người có bao trọn toà Hương lâu này, nhưng một khi nhị vị sứ giả của Diêm chúa đã đến thì Hương lâu này cũng phải dành riêng để tiếp đãi nhị vị sứ giả. Người biết không Cừ đại nhân gì đi nữa cũng là người phạm phu tục tử, đâu thể so sánh với nhị vị sứ giả của Diêm chúa.

Gã Bạch VÔ Thường lấy trong ống tay áo ra một xếp giấy vàng mã đặt lên bàn.

Y nhìn gã tiểu nhị nói:

- Đây Người cầm lấy. Xem như nhị vị sứ giả đã bao trọn toà Hương lâu này. Khi nào nhị vị sứ giả bắt người rồi sẽ đi. Còn kể từ bây giờ, người chỉ được phục dịch cho nhị vị sứ giả.

Lão đại, quán chủ Hương lâu cứ trở mặt nhìn hai gã đại hán kỳ quái. Lão chỉ xếp tiền vàng mã:

- Nhị vị lão gia... Tiền này... Tiền này chỉ để xài dưới âm phủ, đâu có dùng được trên chốn trần gian này.

Gã Bạch VÔ Thường thần nhiên nói:

- Tiền âm phủ không xài được ư?

Lão đại gật đầu.

- Dạ... Đúng là xài không được à.

- Vậy thì ngươi để dành. Khi nào đến lượt ngươi thì ngươi dùng làm lộ phí đến châu diêm chúa. Đẳng nào thì ngươi cũng dùng đến nó mà.

Gã Hắc VÔ Thường đẩy xấp vàng mã về phía lão đại.

- Cát đi Cát đi Xem như hôm nay ngươi phát tài rồi đó. Không dễ gì được tiếp nhị vị sứ giả của Diêm chúa đâu.

Lão đại cứ đứng chân người.

Gã Bạch VÔ Thường nói:

- Đem ra đây vò rượu mùi cân.

- Ô Hắc VÔ Thường nhìn lão đại.

- Sao... Ngươi không chịu tiếp rượu cho nhị vị sứ giả à?

BỘ mặt xanh nhợt, xanh nhạt của Hắc VÔ Thường đập vào mắt lão đại khiến gã đã lúng túng càng lúng túng hơn.

Cừu Nam Thiên chỗi tay đứng lên, gằn giọng nói:

- Lão đại... Hương lâu là của bản quan... Ngươi không được để cho lũ tiện dân bỉ ổi làm mất cuộc vui hôm nay của ta.

Cừu Nam Thiên quay lại Tuỳ Long và Thuý Cương.

Nhận ra ánh mắt của Cừu Nam Thiên, Tuỳ Long và Thuý Cương đứng lên bước qua bàn của Hắc Bạch VÔ Thường. Tuỳ Long gằn giọng nói:

- Hai tên tiểu dân thôi tha này... Các ngươi đã nghe lão đại quán chủ nói rồi. Thế mà vẫn chưa chịu rút mau đi... Còn bày vẽ nữa. Muốn bị gông đầu về công đường của Cừu đại nhân sao? Vào trong tử tù rồi, các ngươi chẳng còn là sứ giả, sứ giết gì nữa đâu mà biến thành hai cọng bún thiêu đó.

Nghe Thuý Long nói, Hắc VÔ Thường nhìn sang Bạch VÔ Thường hỏi:

- Bạch VÔ Thường huynh... Cái gã giáo đầu này theo số của phán quan thì còn thọ bao nhiêu lâu nữa?

Bạch VÔ Thường lần tay ra sau lưng, rút quyển kinh thư có bìa bằng sắt. Y tần mẫn lật những trang kim như bằng sắt ép mỏng, rồi ngó lại Hắc VÔ Thường nói:

- À Gã này chẳng còn thọ bao nhiêu nữa đâu. Nếu Hắc lão huynh không muốn quay lại đây lần thứ hai thì cứ dẫn y đi sớm một chút cũng được.

Thuý Cương sa sầm mặt, rít giọng nói:

- Hai tên quỷ tặc tưởng đâu giả trang làm quý thì có thể hù dọa được chúng ta sao?

Hắc VÔ Thường nhìn qua Bạch VÔ Thường:

- Ý của Bạch lão đệ rất đúng với ý của ta.

Hắc VÔ Thường đứng lên nhìn Tuỳ Long, từ tốn nói:

- Y võ vai Tuỳ Long. Gã Tuỳ Long giật mình như kẻ hoàn hồn.

Bạch VÔ Thường nói:

- Hắc VÔ Thường huynh... Hồn đã về nhập xác.

- Hồn nhập xác thì phải xua hồn gã ra.

Hắc VÔ Thường vừa nói vừa bấu Trảo vào đan điền Tuỳ Long. Gã giáo đầu trợn mắt, nhả mảy, rồi bắt đầu rống lên the thé. Tiếng rống của Tuỳ Long tựa như tiếng oan hồn tru tréo bởi những cực hình đau đớn Ở dưới địa phủ.

Tiếng rống càng lúc càng nhỏ dần và khi Hắc VÔ Thường thu trảo lại thì gã cũng trút hồn ra khỏi xác.

Hắc VÔ Thường nói với Bạch VÔ Thường.

- Hắc VÔ Thường huynh đã trục hồn tên giáo đầu rồi. Để làm dầu sao này về trình với phán quan. Kẻo bị lão quở phạt đó.

- Đệ biết.

Hắc VÔ Thường bước lên cầm lấy chỉ pháp của Tuỳ Long ấn vào quyển Thiết Thư.

Rồi đến Thuý Cương. Gã làm công việc đó cứ như chẳng có ai chung quanh gã vậy.

Làm xong Bạch VÔ Thường quay trở lại bàn.

Y lại nhìn lão đại từ tốn nói:

- sao... Ngươi có chịu...

Bạch VÔ Thường chưa thốt hết câu thì lão đại đã ngã ngửa ra sau, Đập đầu xuống nền nhà. óc của lão vỡ tung, máu và óc văng ra tung toé.

Hắc VÔ Thường nói với Bạch VÔ Thường:

- Bạch Lão đệ... Tên tiểu nhị này có số chết yếu không? Chắc chắn là hắn đã tới số chết yếu rồi hay sao đó. Chứ Hắc huynh và Bạch đệ chưa gọi hồn hắn mà. Phải làm dầu để về trình với lão phán quan.

Bạch VÔ Thường gật đầu bước đến cầm tay lão đại, rồi điểm chỉ vào quyển thiết thư.

Làm xong công việc đó, Bạch VÔ Thường lại quay trở lại bàn.

Hắc VÔ Thường nhìn lên Lâm Bạch Huệ. Y toét miệng cười.

Tả thì lâu, nhưng tất cả những sự việc xảy ra chỉ với thời gian uống nửa một tuần trà.

Chúng kiến cái chết thảm thê của Tuy Long và Thủy Cương, tri phủ Hàm Đan chấn Cừ Nam Thiên cứ ngồi ngây ra như pho tượng với sắc diện tái nhợt, tái nhợt. Những tướng gã đã bị Hắc Bạch VÔ Thường tước lấy phần hồn trong phần xác. Hồn của gã đã cao chạy xa bay bởi sự xuất hiện của hai gã quỷ dữ dưới cõi âm ty.

Thấy tri phủ Cừ Nam Thiên trong tình trạng đó, Ứng Hiệp buột miệng gọi:

- Cừ đại nhân Y gọi hai ba lần mà Cừ Nam Thiên vẫn ngồi bất động, chẳng có chút biểu hiện gì.

Ứng Hiệp chồm qua lắc vai Cừ Nam Thiên, mới biết lão đã bất tỉnh từ lúc nào.

Thấy Hắc VÔ Thường nhìn mình, Lâm Bạch Huệ ung dung bước xuống tiến lại bàn của hai người.

Hắc VÔ Thường hỏi:

- Cô nương tên gì?

Bạch Huệ từ tốn đáp lời:

- Thảo nữ là Lâm Bạch Huệ.

Hắc VÔ Thường khẽ gật đầu rồi nhìn sang Bạch VÔ Thường.

Bạch VÔ Thường lão đệ ra xem vị tiểu thư đây có số phần sinh đạo như thế nào?

Bạch VÔ Thường lại trao quyển thiết thư. Y tra một lúc rồi nhìn lại Hắc VÔ Thường lí nhí nói:

- Lạ lắm... Lạ lắm...

Hắc VÔ Thường hỏi:

- Lạ thế nào, mau báo cho Hắc huynh biết với.

- Theo thiết thư thì Lâm Bạch Huệ cô nương đây đã đến số. Nhưng được quái nhân phò độ mà thọ rất lâu. Theo ghi chép trong thiết thư, Lâm cô nương sẽ có tới hai người Chồng. Những người này đều là những người trường thọ, gần như trường sinh bất lão.

Hắc VÔ Thường gật đầu.

- À Thì ra là vậy.

Y nhìn lại Lâm Bạch Huệ:

- Lâm tiểu thư có duyên phận với hai người phu tướng. Mạng số của hai người này trường sinh bất tử, nên mới thọ được đó.

Hắc VÔ Thường và Bạch VÔ Thường đồng ôm quyền.

- Chúc mừng cho Lâm cô nương.

Lâm Bạch Huệ ôn nhu đáp lễ Hắc Bạch VÔ Thường. Nàng từ tốn nói:

- Lão đại quán chủ vì quá sợ mà hồn đã tiêu điều...

Bạch VÔ Thường khoát tay.

- Tiểu thư nói vậy sai rồi... Không phải lão quán chủ Hương lâu sợ gì đâu. Mặc dù chúng tôi là quỷ dưới a tỳ còn lạ là người. Người thì chẳng bao giờ sợ quỷ, lão chết chỉ vì mang số chết yếu đó thôi.

Bạch Huệ mỉm cười. Nụ cười của nàng hé nở trên hai khoé môi thâm tím lấy hai ánh mắt vô thần vô cảm của Hắc Bạch VÔ Thường. Bạch Huệ ôn nhu nói:

- Tới số chết, hay chết yếu thì cũng là chết. Nay lão đại quán chủ chết rồi, tôi có thể thay thế lão để bồi tiếp cho nhị vị sứ giả không?

Bạch VÔ Thường nhìn qua Hắc VÔ Thường.

Hắc VÔ Thường nghiêm mặt nói:

- Được được Lâm tiểu thư làm như vậy rất đúng. Nếu sau này gặp Hắc Bạch VÔ Thường nơi điện Diêm La thì Hắc Bạch VÔ Thường sẽ nói ít lời với lão phán quan đang châm chế ít nhiều cho Lâm cô nương.

Bạch Huệ ôm quyền.

- Đa tạ nhị vị đã có lòng nghĩ đến Lâm Bạch Huệ.

- Nếu cô nương nghĩ đến Hắc Bạch VÔ Thường thì huynh đệ chúng ta sẽ đáp lễ lại.

Cô nương không thiết thời gì đâu.

- Lâm Bạch Huệ sẽ ghi nhớ lời này. Để Bạch Huệ vào trong bưng rượu và thức ăn cho nhị vị sứ giả.

Hắc Bạch VÔ Thường gật đầu.

Nàng quay vào một lúc bưng rượu và thức ăn bày ra bàn Hắc Bạch VÔ Thường. Ứng Hiệp cau mày khi thấy Bạch Huệ lại bưng bầu chiuốc vào chén của Hắc Bạch VÔ Thường với vẻ vô vùng kính cẩn.

Ứng Hiệp bắt nhả bưng cả vỏ rượu tu ừng ực.

Hành động của y không qua được mắt Bạch Huệ. Nàng mỉm cười nói:

- Nhị vị tôn giá đừng để tâm đến tiểu đệ của Bạch Huệ. Y chỉ sợ nhị vị tôn giá lấy mạng Bạch Huệ như lấy mạng hai gã giáo đầu của Cừu đại nhân.

Bạch VÔ Thường lắc đầu.

- CÔ nương nói sai nữa rồi... Hai gã giáo đầu này không phải do chúng ta giết đâu.

Bạch Huệ chau mày bởi câu nói đó thì Hắc VÔ Thường cười khẩy nói:

- ây! CÔ nương phải nói rằng hai gã này đã đến đó phải xuống điện Diêm La châu Diêm đế.

Bạch Huệ mỉm cười gật đầu.

- HỌ tới số chết nhưng lại chết quá thâm.

Bạch VÔ Thường nói:

- ây! CÔ nương đừng quan tâm. Chết thì không có một cái chết đâu. CÓ người chết già, chết vì bệnh hoạn, chết sông, chết đuối, chết bởi đao, bởi kiếm bởi chưởng, bởi chỉ, nói chung vạn vạn cái chết, thậm chí có kẻ chết trong lúc giao hoan nữa. Tất cả những cái chết đã được định trước bởi lão phán quan rồi. Chẳng có gì để cô nương sợ cả.

Bạch Huệ gượng cười nhìn Bạch VÔ Thường:

- Nhưng chết như hai gã giáo đầu này thì chết thảm quá.

- cái số Của hai gã này như vậy mà.

Bạch Huệ thở dài nói:

- Bạch Huệ thì không muốn chết như vậy đâu.

- Vậy cô nương định chết như thế nào... Cứ nói ra, Hắc Bạch VÔ Thường sẽ về điện diêm cung tấu với lão huynh phán quan một tiếng thì hẳn lão sẽ chịu theo ý cô nương mà xếp số sinh tử.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Bạch Huệ chỉ muốn chết êm ả thôi.

Nàng chớp mắt. Đôi thụ nhãn long lanh của Bạch Huệ như thể có màn nước ngọc lưu ly, vừa sáng vừa gọi mời.

Hắc VÔ Thường gật đầu nói:

- Ta hiểu ý tiểu thư.

- Nếu nhị vị tôn giá hiểu ý thảo nữ thì thảo nữ mời nhị vị tôn giá hai chén rượu này.

Bạch VÔ Thường nhìn chén rượu nói:

- Trong rượu có độc không?

Bạch Huệ lắc đầu.

- Tất nhiên là không có độc rồi. Nhưng nhị vị tôn giá là sứ giả của Minh chúa mà còn sợ độc ư? Nhị vị sao lại sợ độc nhỉ.

Hắc VÔ Thường nói:

- Nàng không biết đấy thôi... Cho dù chúng ta là sứ giả của Minh chúa thì cũng không thể thoát khỏi số sinh tử. Phạm khi xóa tên trong sổ sinh tử của Diêm chúa. Mà xóa tên thì tự xem như mình xóa sổ mình rồi. Do đó cẩn thận vẫn hơn.

- Nhị vị tôn giá dưới a tỳ mà còn sợ chết thì người trần mắt thịt thì sao lại không sợ chết. Nhị vị tôn giá yên tâm, rượu này không có độc đâu.

Bạch Huệ vừa nói dứt lời thì chuốc rượu ra chén bung uống. Nàng mỉm cười nói:

- Nếu Bạch Huệ chết bởi độc công thì sớm kết thân tình với nhị vị tôn giá. Dưới địa phủ hẳn vui lắm chứ?

Bạch VÔ Thường gật đầu:

- Cũng như trần gian thôi. CÓ đủ mọi thứ cả, chỉ đừng sa vào Tử Cấm thành là được rồi.

- Nói vậy, nhị vị tôn giá đây từ Tử Cấm Thành đến đây.

Bạch VÔ Thường gật đầu.

- Không sai.

Ứng Hiệp nghe Bạch VÔ Thường tự thú "Tử Cấm thành" đến bất giác đưa mắt nhìn họ. Y quan sát khuôn mặt nhợt nhạt của hai người đó mà liên tưởng đến Diêm La thành chủ. Ứng Hiệp nghĩ thầm:

"Hai gã quý này hẳn đến đây bắt Tống Bội Linh tỷ tỷ. Chúng đâu biết được Tống Bội Linh tỷ tỷ đã chết từ lâu rồi." Ứng Hiệp còn đang suy nghĩ thì Hắc Bạch VÔ Thường bung chén rượu áp lên miệng rồi ngửa cổ uống. Yết hầu của hai gã đó lộ lộ đập vào mắt Lâm Bạch Huệ.

Nụ cười hé mở trên hai cánh môi xinh xắn của nàng. Khi hai cục yết hầu của Hắc Bạch VÔ Thường vừa nhích động đến nuốt số rượu thì đôi ngọc thủ của Bạch Huệ cũng vươn ra với mười móng vuốt thộp lấy hai cục yết hầu của Hắc Bạch VÔ Thường.

"Cach... .

Nhục tình lưới quý

Những tường đầu đôi Trảo công với mười ngón chỉ pháp tợ vuốt chim ưng của Lâm Bạch Huệ đã bứt đứt hai cục yết hầu của Hắc Bạch VÔ Thường, nhưng không ngờ khi chạm vào yết hầu của hai gã quý dưới a tỳ đó những tường như thộp vào một lớp thép.

Sau âm thanh khô khốc đó, mười ngón chỉ pháp của Lâm Bạch Huệ buột nhói đau thấu đến tận óc. Nàng buột miệng thốt:

Bạch Huệ toan rút tay lại thì đã bị Hắc Bạch VÔ Thường khổng chế hỏ khẩu không thể rút đôi ngọc lại được.

Hắc Bạch VÔ Thường đồng hạ chén đặt xuống bàn.

Hắc VÔ Thường nói:

- CÔ nương đâu thể giết được nhị vị sứ giả của Diêm đế.

Tình thế hoàn toàn bất ngờ, Ứng Hiệp bật đứng lên.

Hắc Bạch VÔ Thường không màng đến ý. Hai gã chú nhãn vào Lâm Bạch Huệ, Bạch VÔ Thường nói:

- Hắc đại ca... Vị cô nương đây phán theo sổ sinh tử của lão phán quan nhận cái chết hoan lạc.

Hắc VÔ Thường gật đầu:

- Ất tới số chết chưa?

Bạch VÔ Thường lắc đầu:

- Chưa chết.

Bạch Huệ nói:

- Bạch Huệ chưa tới số chết thì hai người chưa thể lấy mạng ta được.

Hắc VÔ Thường gật đầu:

- Đứng rồi... Huynh đệ chúng tôi đâu thể cho cô nương chết không theo sổ sinh tử chứ. Căn theo sổ sinh tử của lão phán quan thì cô nương sẽ có cái chết khác rất êm ả.

Hắc VÔ Thường nhìn sang Bạch VÔ Thường:

- Bạch lão đệ... Chúng ta đi thôi.

- Hắc đại ca... Ở đây cũng được mà. Theo sổ phán quan Lâm Bạch Huệ cô nương sẽ thành thân với huynh đệ chúng ta trước. Nếu như thành thân xong mà lệnh tử chưa đến thì được sống. Ngược lại phải chiếu theo phán quyết mà hành sự.

Hắc VÔ Thường gật đầu:

- vậy đệ còn chờ gì nữa.

Bạch VÔ Thường cười khẩy. Y chẳng cần lên tiếng nhưng cứ như Hắc VÔ Thường đã hiểu được ý của gã. Cả hai đồng loạt cặp ngang hông Lâm Bạch Huệ. Chỉ một cái lắc vai, hình như Hắc Bạch VÔ Thường cùng lắc vai một lượt, thân pháp của hai gã cũng nhích động cùng một lúc. Thao tác của hai gã giống nhau đến độ tường giữa họ có một người vô hình điều khiển. Chỉ một cái lắc vai, Hắc Bạch VÔ Thường đã cặp Lâm Bạch Huệ lướt lên cầu thang.

Ứng Hiệp gắt giọng quát:

- Đứng lại!

Hắc Bạch VÔ Thường đồng nhìn lại Ứng Hiệp.

Bạch VÔ Thường nói:

- Tiểu tử... Đây chưa phải là lúc bốn sứ giả Bạch VÔ Thường tra sổ sinh tử đối với ngươi. Nếu muốn gì thì chờ lúc nữa, bốn sứ giả sẽ tra sổ xem ngươi đến số chết chưa.

Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Khỏi cần tra sổ sinh tử của Diêm đế, ta cũng biết hai người đã tới số rồi.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Tôn đệ... Muốn hành sự như thế nào cũng phải nhớ lời di huấn của giáo chủ.

Nghe Bạch Huệ thốt ra câu này, Ứng Hiệp thờ người. Y lắp bắp nói:

Mặt Bạch Huệ đánh lại:

- Tỷ không sao đâu... Vẫn có đủ thời gian chờ đệ mà.

Nàng nói xong điềm một nụ cười với Ứng Hiệp.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp khẽ gật đầu.

Hắc Bạch VÔ Thường lườm Ứng Hiệp. Hắc VÔ Thường nói:

- Tiểu tử hãy chờ đấy... Bồn sứ giả sẽ xuống ngay để tra sổ sinh tử với ngươi.

Nói dứt câu Hắc Bạch VÔ Thường cặp Lâm Bạch Huệ lướt thẳng lên cầu thang. Hai gã đó đưa nàng vào gian biệt phòng của Ứng Hiệp. Hắc Bạch VÔ Thường thả Bạch Huệ ngồi lên tràng kỷ và chẳng cần điểm huyết không chế nàng.

Hai gã đứng khoanh tay trước ngực nhìn Bạch Huệ.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Thì ra nhị vị tôn giá đây chính là hai vị tướng công phò tá Bạch Huệ theo sổ sinh tử của Phán quan sứ giả.

Bạch VÔ Thường gật đầu:

- Không sai... Thế nàng có đồng ý theo sự sắp xếp của sinh tử thiết thư không?

Bạch Huệ nheo mày:

- Để Bạch Huệ xem qua quyển sinh tử thiết thư coi có đúng như tôn giá nói không.

Bạch VÔ Thường nhìn qua Hắc VÔ Thường khẽ gật đầu, y rút quyển thiết thư đặt vào tay Lâm Bạch Huệ:

- Nàng xem qua đi.

Bạch Huệ lần giở từng tờ thép ép mỏng. Nàng chẳng thấy chữ gì cả. Thật ra đây chính là binh khí của Bạch VÔ Thường và Hắc VÔ Thường, nhưng hai gã quý nhân chỉ vờ nói là thiết thư sinh tử phán quan của Diêm đế.

Bạch Huệ gấp quyển thiết thư đó lại. Những tưởng đâu nàng sẽ gắt gỏng quát hai gã quý nhân háo sắc kia, nhưng không ngờ nàng lại gật đầu:

- Quả nhiên không sai. Đúng là thiết thư sinh tử phán quan bút có ghi lại, Bạch Huệ sẽ có hai vị tướng công của cảnh giới a tỳ.

Lời nói của nàng khiến cho hai gã Hắc Bạch VÔ Thường phải mở to mắt hết cỡ. Phàm hai gã đó đã có hai con ngươi to lộ, tròn trắng nhiều hơn tròn đen, giờ lại ngược to hơn nữa, nên trông thật hợm người.

Hắc VÔ Thường nói:

- Nàng đã đọc được phần ghi chép số phận của nàng trong thiết thư phán quan à?

- Nếu Bạch Huệ không đọc được, thì sao biết số phận của mình phải gắn liền với nhị vị tôn giá.

Bạch VÔ Thường ve cằm:

- Thế thì tốt lắm.

Hắc Bạch VÔ Thường đồng bước đến hai bộ. Cả hai đứng hai bên Lâm Bạch Huệ.

Bạch vô Thường nói:

- Nàng có sẵn lòng làm theo những điều ghi chép trong sinh tử phán quan không?

Bạch Huệ nhìn Hắc VÔ Thường rồi quay lại Bạch VÔ Thường. Những tưởng đâu khi thấy hai bộ mặt tái nhợt, tái nhạt của Hắc Bạch VÔ Thường nàng sẽ sợ hãi, nhưng ngược lại, nàng chẳng có biểu lộ nét gì.

Nàng khẽ gật đầu.

Bạch Huệ vừa mới gật đầu thì Hắc Bạch VÔ Thường đồng loạt đặt tay lên hai bờ vai nàng. Mỗi người một bên. Hai gã quý nhân chẳng nói tiếng nào, đồng loạt kéo trề ngoại y của Bạch Huệ xuống. Bờ vai trắng như bông bưởi của nàng đập vào mắt Hắc Bạch VÔ Thường. Cả hai cùng chớp mắt một lượt, cứ như họ cùng cảm nhận một cảm xúc khi thấy làn da trắng của Lâm Bạch Huệ.

Hắc Bạch VÔ Thường toan đè Bạch Huệ xuống tràng kỷ thì nàng phản ứng lại:

- Khoan...

Hắc Bạch VÔ Thường hơi sượng sùng nhìn nàng.

Bạch VÔ Thường hỏi:

- Nàng định phản kháng lại Thiết thư sinh tử của phán quan à?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Thiết thư đã ghi như vậy rồi, thì Bạch Huệ phải thực hiện đúng thiết thư. Nhưng trước khi thực hiện những gì trong thiết thư, Bạch Huệ muốn biết nhị vị tôn giá đến tận Hàm Đan trấn tìm ai?

Hắc VÔ Thường nói:

- Hắc Bạch VÔ Thường đến trấn Hàm Đan tìm hai người. Một là Tổng Bội Linh, hai là Tôn Ứng Hiệp.

Bạch Huệ hỏi:

- Tìm họ để làm gì?

- Đưa về Tử cấm thành.

Bạch Huệ nheo mày. Mặt nàng đánh hắt lại, buông một tiếng thở dài:

- Được rồi... Bây giờ nhị vị tôn giá trả lời cho ta một câu hỏi nữa thôi. Hai người cứ tự nhiên theo lời chú trong thiết thư mà hành sự.

Bạch VÔ Thường hỏi:

- cô nương muốn hỏi gì?... Mau nói đi.

Nghe gã nhanh miệng thốt ra câu nói này, Bạch Huệ phải nghĩ thầm:

"Đã là quỷ nhân mà lại hấp tấp như vậy?" Đầu thì nghĩ như vậy, nhưng Bạch Huệ lại từ tốn nói:

- Phải nhị vị thừa lệnh Diêm chúa đến tìm Tổng Bội Linh và Tôn Ứng Hiệp để lấy mảnh Ngọc phù?

Hắc VÔ Thường nhường mày ngơ ngác:

- O sao nàng biết?

- Nếu đúng như vậy thì Bạch Huệ có thể giúp được hai người đó.

Bạch VÔ Thường nhìn sững Bạch Huệ:

- Nàng giúp được huynh đệ chúng ta?

Bạch Huệ gật đầu:

- Chúng ta có duyên phận với nhau mà. Chỉ cần nhị vị cho ta được gặp Thành chủ.

Nàng nhìn lên Hắc VÔ Thường cười mỉm.

Hắc VÔ Thường lưỡng lự một lúc rồi khẽ gật đầu.

Bạch VÔ Thường nói:

- còn bây giờ?

Bạch Huệ ưỡn ngực đến trước. Thề ưỡn ngực của nàng như thể muốn phô trương đôi nhũ hoa căng cứng, phồng to được che bởi lớp lụa mỏng.

Hắc Bạch VÔ Thường vừa thấy Bạch Huệ thao tác ưỡn ngực đã muốn nín thở bởi sức lôi cuốn đầy nhục thể từ nàng thoát ra. Cả hai chưa kịp hành sự thì cửa thư phòng bật tung ra.

- Rầm...

Ứng Hiệp bước vào. Nhưng giờ đây y đã hóa thân thành Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Hắc Bạch VÔ Thường sững sờ bởi sự xuất hiện quá đột ngột của Ứng Hiệp, và càng sững sờ hơn khi thấy y trong bộ dạng của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Bạch VÔ Thường buột miệng nói:

- Người là ai?

- Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Hắc VÔ Thường nhìn Bạch VÔ Thường:

- Bạch lão đệ tra xem gã này đến số tử chưa?

Ứng Hiệp nói:

- Trong sổ của các người không có tên của bốn sư gia, nhưng trong tay bốn sư gia thì CỎ tên của hai người.

Bạch VÔ Thường nói:

- Người nói gì nghe lạ vậy? Chẳng lẽ bàn tay của người là Thiết thư sinh tử thư thứ hai à?

- Còn hơn thế nữa.

Hắc VÔ Thường nói:

- Gã này chẳng biết gì cả... Bạch đệ đừng nghe gã thốt ra những lời hồ đồ. Cứ tra xem gã đã tới số chưa?

Bạch VÔ Thường gật đầu. Y lại lần giờ thiết thư trong khi Ứng Hiệp vẫn thản nhiên đứng nhìn hai người thỉnh thoảng lại liếc trộm Lâm Bạch Huệ.

Tra một lúc, Bạch VÔ Thường mới nói:

- CỎ rồi.

Hắc VÔ Thường nói:

- Người đọc cho vị phạm nhân này nghe đi.

Bạch VÔ Thường gật đầu đọc lớn:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần, chết tại Hương lâu. Cách chết tứ mã phanh thây...

Hắc VÔ Thường nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần... Người nghe rồi chứ?

Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Đề ta xem coi trong quyển thiết thư của hai người còn viết gì nữa nào?

Lời cứ như còn đọng trên hai vành môi của Ứng Hiệp thì gã đã lắc vai thi triển Tu La thần pháp. Hắc Bạch VÔ Thường trở mắt ra nhìn bởi thuật pháp kỳ diệu đó.

Bạch VÔ Thường thốt lên:

- Y biết thuật khinh công...

Y vừa thốt dứt câu thì quyền thiết thư trên tay đã bị Ứng Hiệp đoạt rồi.

Bạch VÔ Thường luống công nói:

- Ê Ê Trả thiết thư cho ta chứ!

Ứng Hiệp quay trở lại chỗ cũ, nhìn Bạch VÔ Thường nói:

- Để ta xem qua một chút!

Y lật giở thiết thư rồi cau mày đọc:

- Hắc Bạch VÔ Thường chết bởi Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Thốt dứt lời đó, Ứng Hiệp nhìn Hắc Bạch VÔ Thường:

- Hai người dám đọc ngoa thiết thư của Phán quan đại nhân. Quả là đáng chết thật.

Bạch VÔ Thường la toáng lên:

- Ngươi đừng nói càn nhé.

- Ta thấy sao đọc vậy có gì mà nói càn chứ? Nếu quyền thiết thư này viết sai thì xé quách nó cho rồi.

Ứng Hiệp vừa nói vừa rút ngọn trùy thủ dưới ống giày ra thẳng tay chém đôi quyền thiết thư của Hắc Bạch VÔ Thường. Hắc Bạch VÔ Thường cùng rống lên:

- Ngươi...

Cả hai đồng vươt đôi song thủ đến trước. Hai gã cùng rùn người xuống, nhảy vọt đến Ứng Hiệp như thể hai thây ma vồ tới con mồi.

Ứng Hiệp chỉ hơi xoay nửa vòng, với thuật Tu La thần pháp thoát ra khỏi bốn chiếc Trảo công tà quái của Hắc Bạch VÔ Thường. Vừa thoát ra bốn chiếc Trảo bắt người của đôi quỷ nhân, Ứng Hiệp chấp hai tay với nhau. Quả cầu vàng ứng xuất hiện trên đôi bảo thủ của y.

Hắc Bạch VÔ Thường vồ hụt Ứng Hiệp, đồng loạt quay lại. Hai gã quỷ nhân sớm nhận ra khối khí vàng ánh trên đôi thủ pháp của Ứng Hiệp.

Hắc VÔ Thường buột miệng thốt:

- Giáng Long thập bát chương.

Lời còn đọng trên miệng gã thì đạo khí vàng óng từ đôi bản thủ của Ứng Hiệp bỏ ra, tợ một con giao long cuồng nộ lao thẳng đến Hắc Bạch VÔ Thường.

- âm...

Sau âm thanh chấn động dữ dội đó, Hắc Bạch VÔ Thường như thể hai phong tượng bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, quăng thẳng về phía sau. Lưng của Hắc Bạch VÔ Thường cùng va vào vách gian biệt phòng.

- Rầm...

Gian biệt phòng đổ sụp xuống bởi sức công phá của hai thể pháp quỷ nhân. Cả hai bắn qua gian phòng bên kia, tường đầu xương cốt gãy vụn nhưng thật không ngờ, Hắc Bạch VÔ Thường lại lồm cồm chỗi tay đứng lên. Họ đứng được nhưng lại lão đảo không vững.

Ứng Hiệp gần giọng nói:

- Để xem các ngươi chịu nổi chương thứ hai của bốn thiếu gia không?

Cùng với lời nói đó, Ứng Hiệp vận chuyển tiếp Giáng Long thập bát chương toan bỏ tới lần nữa để kết liễu mạng của Hắc Bạch VÔ Thường nhưng Bạch Huệ đã kịp dẫn tay y lại:

- Đề đề.

Lợi dụng Ứng Hiệp bị Bạch Huệ dẫn tay, Hắc Bạch VÔ Thường lủi nhanh đào tẩu.

Ứng Hiệp nhìn lại Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ... Sao không để cho đệ kết liễu hai gã quỷ nhân tàn ác đó?

Bạch Huệ nường mày nhìn Ứng Hiệp:

- Đệ không lo cho tỷ ư?... Mà chỉ nghĩ đến hai gã đó à? Hai gã đó hản hơn tỷ của đệ.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không không... Hai gã quỷ nhân kia sao sánh bằng tỷ được chứ?

Y đỡ lấy người Bạch Huệ:

- Tỷ có sao không?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Tỷ không sao, nhưng phải cần đến chân người của đệ. Hai gã quỷ nhân đó đã phóng độc "Phục tình hương" vào tỷ rồi.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đệ sẽ dựng chân người trút chất đọc ra khỏi người tử.

Bạch Huệ quay mặt vào vách. Hai cánh môi của nàng nhẹ điểm nụ cười tím. Nàng thân nhiên trút bỏ ngoại ý, phơi tâm lung với làn da trắng như bông bưởi.

Thấy tâm lung của nàng, tim Ứng Hiệp lại đập rộn rã.

Y buột miệng nói:

- Tử tử...

- Tử biết đệ đang nghĩ gì... Đừng ngại... trong tình huống này đệ không có lỗi gì với tử đâu Ứng Hiệp mím môi vận công rồi áp tay vào lưng Bạch Huệ truyền chân người. Một lúc sau, Bạch Huệ mới buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Đệ tốt với tử quá.

Ứng Hiệp vừa thu hồi công lực, thì Bạch Huệ quay lại. Chiếc yếm hồng đập vào mắt Ứng Hiệp khiến gã bần thần bởi những đường cong từ đôi nhũ hoa đập vào mắt gã.

Bạch Huệ chồm tới đặt nụ hôn lên trán Ứng Hiệp:

- Không có đệ chắc tử...

- Nếu tử có mệnh hệ gì, đệ sẽ xé xác hai gã đó.

Bạch Huệ vận lại ngoại ý. Nàng bước xuống tràng kỷ nói với Ứng Hiệp:

- Đệ biết vì sao tử không cho đệ lấy mạng hai gã kia không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đệ không hiểu được ý của tử.

Nàng nguyền Ứng Hiệp:

- Vậy mà cũng không hiểu nữa.

- vậy ý của tử là gì?

- Ý của tử là buộc đệ lúc nào cũng phải nhớ, đệ là Di Họa Đoạn Hồn Thần của Minh Thần giáo chủ. Đệ chưa họa chân dung Hắc Bạch VÔ Thường đã xuống tay lấy mạng hai gã đó rồi, thì đâu còn là Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Ứng Hiệp mỉm cười nhìn Bạch Huệ nói:

- Lần sau đệ sẽ nhớ. Nếu cần có thể họa lại Hắc Bạch VÔ Thường trước khi tìm chúng để hành xử.

- Hắc Bạch VÔ Thường khiến cho đệ cảm phiền như vậy à?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Không cảm phiền sao được khi chúng dám xúc phạm tử tử.

Bạch Huệ gật đầu:

- Xét ra Hắc Bạch VÔ Thường cũng đáng chết bởi tay đệ thật, nhưng tha cho hai gã quỷ nhân đó một lần đi. Dù sao thì hai gã quỷ nhân cũng đã lấy mạng Thụy Long và Thụy Cương giùm đệ.

Ứng Hiệp hừ nhạt một tiếng:

- Công của hai gã đó không thể gánh được tội chúng đã gây ra.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- HQ gây ra tội gì?

Ứng Hiệp khẳng khái đáp lời nàng:

- Hai gã quỷ nhân đó đã xúc phạm tử tử.

Nụ cười tươi xinh xắn lại xuất hiện trên hai cánh môi mọng ướt của Bạch Huệ.

Nàng hỏi:

- Tại sao đệ lo lắng cho tử nhiều như vậy?

Ứng Hiệp cúi mặt nhìn xuống né ánh mắt sắc sảo của Bạch Huệ.

Nàng từ tốn nói:

- Đệ yêu tử phải không?

Ứng Hiệp im lặng rồi khẽ gật đầu.

Bạch Huệ bá lấy cổ Ứng Hiệp:

- Tử sẽ không làm đệ thất vọng đâu.

Nàng kiễng chân kéo Ứng Hiệp xuống, áp môi mình vào hai vành môi dày của Tôn Ứng Hiệp. Hai cánh môi của Bạch Huệ dính chặt lấy vành môi của Ứng Hiệp, như thể không muốn rời ra nữa.

Ứng Hiệp như ngợp thở bởi nụ hôn của nàng.

Khi môi Bạch Huệ rời khỏi môi Ứng Hiệp, y cảm thấy như vừa mất mát cái gì đó rất quý trong cuộc sống của mình.

Y thều thào nói:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp mỉm cười nói:

- Bao nhiêu đó đủ rồi. Xem như tỷ đã trả công cho đệ đây.

Ứng Hiệp sượng sùng. Y vẫn ôm Bạch Huệ mà không muốn bỏ tay khỏi vùng tiểu yêu của nàng. Bạch Huệ phải gỡ tay Ứng Hiệp ra, như mị nói:

- Chúng ta sẽ đến Danh gia đệ nhất kiếm.

Ứng Hiệp gật đầu.

Di họa đoạn hồn thân

Tọa lạc trên một khuôn viên non trăm mẫu, phía sau là dãy Bạch Mã sơn, trông xa xa như một con tuần mã khổng lồ, với những tầng mây trôi lơ lửng, phía trước là dòng Hắc Long giang, tòa lầu ngũ giác vừa nguy nga tráng lệ với tất cả đặc điểm của một chốn long đàm hồ huyết.

Ngôi tam quan với dòng chữ thảo chạm khắc tinh tế, "Dương Gia kiếm. .

Tự khắc ba chữ Dương Gia kiếm đủ biết chủ nhân của tòa ngũ giác lầu là một kiếm sư vang danh thiên hạ. Trên võ lâm ai cũng biết Dương Gia kiếm. Thậm chí thiên hạ còn cho đó là cái nôi của kiếm thuật.

Trong Dương Gia kiếm, ngoài Dương Quân Bảo là đệ nhất kiếm thủ đời thứ hai, nhưng danh tiếng đã lẫy lừng khắp cõi trung thổ, được võ lâm phong tặng mỹ danh Vô Địch kiếm Dương Quân Bảo, còn có Thần Kiếm Dương Bất Tuần. Chỉ với một Dương Quân Bảo thôi, đã lập nên cái danh "Vô Địch kiếm" thì với Thần Kiếm mặc dù đã gác kiếm bên trời nhưng uy danh đã được lưu vào ký ức của mọi vị chưong tôn trong giang hồ.

CỔ xe độc mã chậm rãi dừng trước ngôi tam quan. Bạch Huệ và Ứng Hiệp bước xuống đất. Hai người chậm rãi tiến vào tòa Ngũ giác lầu "Dương Gia kiếm".

Dương Quân Bảo cùng với Lộc Chí và Lục Bình Căn từ trong chính sảnh bước ra đón hai người.

Bạch Huệ ôm quyền xá.

Dương Quân Bảo đáp lễ. Y ôn nhu nói:

- Tiểu thư quá văn Dương Gia kiếm của tại hạ có chuyện gì không?

Bạch Huệ mỉm cười. Nụ cười hé mở trên hai cánh môi của nàng khiến Quân Bảo ngây ngất người. Điểm một nụ cười cầu tình, Bạch Huệ ôn nhu từ tốn nói:

- Thảo nữ nghe thiên hạ đồn đãi "Dương Gia kiếm" là chốn long đàm hồ huyết, nên cùng tiểu đệ không ngại đường xa đến tận đây để vẽ tranh. Không biết Dương công tử có cho tỷ đệ Bạch Huệ được cơ hội phóng họa lại danh gia lưu truyền hậu thế.

Quân Bảo nhìn Ứng Hiệp rồi quay lại nàng khẽ gật đầu:

- Tiểu thư và tiểu đệ đây có ý phóng họa danh gia kiếm, sao tại hạ lại từ chối chứ? Tại hạ đã không từ chối còn phải hầu tiếp nhị vị nữa.

Dương Quân Bảo dẫn Bạch Huệ và Ứng Hiệp vào thư sảnh. Chờ cho Bạch Huệ và Ứng Hiệp yên vị, gã mới gọi a hoàn hầu trà.

Nhìn Bạch Huệ, Quân Bảo nói:

- Mời tiểu thư uống trà.

- Đa tạ công tử.

Nhấp một ngụm trà, Bạch Huệ lấy giọng từ tốn nói:

- Tiểu nữ nghe thiên hạ đồn đãi Dương công tử là người khoáng đạt rộng lượng, phong độ anh hùng, nay diện kiến mới biết thiên hạ đồn đãi không ngoa, danh bất hư truyền.

- Tiểu thư khách sáo rồi. Tại hạ không đáng như thiên hạ nói đâu.

Bạch Huệ liếc Dương Quân Bảo. ánh mắt sắc xảo của nàng như thể một lời nói giao tình khiến cho họ Dương không khỏi có cảm giác ngây ngất.

Bạch Huệ từ tốn nói:

- Chính công tử đang khách sáo với Bạch Huệ đây.

Nhấp một ngụm trà, Quân Bảo điểm nụ cười cầu tình nhìn Bạch Huệ:

- Tại hạ kính trọng tiểu thư thì đúng hơn.

Y thốt dứt câu lại mỉm nụ cười với nàng.

Ứng Hiệp lên tiếng:

- Thiếu trang chủ có thể dẫn Ứng Hiệp và Bạch Huệ tỷ tỷ du lãm thắng cảnh Dương gia trang?

Quân Bảo đứng lên:

- Mời nhị vị. Mong rằng thắng cảnh của Dương gia trang không làm các vị thất vọng.

Bạch Huệ nói:

- Nhất định tiểu đệ của Bạch Huệ sẽ không thất vọng.

Quân Bảo dẫn Bạch Huệ và Ứng Hiệp rời thư sảnh. HỌ đi vào khu vườn đào đang trổ bông che kín cả mặt đất. Bạch Huệ reo lên:

- ôi đẹp quá Quân Bảo nhìn nàng nói:
- Nếu tiểu thư thích...
- Nhứt định là tôi thích rồi.
- Thế thì sao chúng ta không vào khu vườn đào?

Quân Bảo cùng với Bạch Huệ đi trước, Ứng Hiệp theo sau. Những cành đào đầy bông đung đưa theo những ngọn gió dịu hiu, như thể những cánh tay hoa lỏng lẻo tò mò cứ muốn níu lấy áo Bạch Huệ.

Khi mọi người vào sâu trong vườn đào thì bắt gặp một thảm cỏ xanh mượt. Màu xanh của thảm cỏ khắc thành một sắc màu tươi thắm trên nền hoa đào đang nở rộ.

Bạch Huệ nhìn thảm cỏ nói:

- Sao lại có thảm cỏ xanh mượt như thế này trong khu vườn đào vậy?
- Tiểu thư muốn biết?

Nàng gật đầu.

Lộc Bình Cân bước nhanh đến bên Dương Quân Bảo:

- Thiếu gia... họ là những người lạ.

Quân Bảo cau mày nhìn Lộc Bình Cân:

- HỌ là những người lạ thì sao nào?

Y mỉm cười nói:

- Tiểu thư đây là người tao nhã, người không thấy ư?
- Nhưng...

- Ta là công tử gia hay người là công tử gia?

Lộc Bình Cân im lặng, nhẹ buông tiếng thở dài.

Quân Bảo quay sang Bạch Huệ:

- Mời tiểu thư.

Bạch Huệ và Dương Quân Bảo rào bước tiến về phía thảm cỏ. Nàng đứng trên thảm cỏ xanh mượt nhìn bốn phía chung quanh.

- Đẹp quá Bạch Huệ chưa từng thấy một nơi nào đẹp như nơi này.

Quân Bảo gật đầu cười mỉm. Y chậm rãi nói:

- Thảm cỏ này trước đây là nơi luyện tập kiếm thuật của lão tổ tại hạ. Sau khi người gác kiếm qui ẩn thì nó trở thành thánh địa của Dương Gia kiếm. Hôm nay nể tình tiểu thư, cũng như muốn tỏ lòng ái mộ tiểu thư, tại hạ mới đưa tiểu thư đến nơi này.

- Bạch Huệ vô cùng cảm kích tấm lòng nhiệt thành của công tử. Nếu có cơ hội, Bạch Huệ sẽ bồi đáp công tử.

Y nhìn nàng, nặn một nụ cười hóm hỉnh:

- Theo tiểu thư... tiểu thư sẽ bồi đáp tại hạ thứ gì nào?
- Bạch Huệ có gì nếu công tử thích, Bạch Huệ cũng sẵn sàng trao mà không một chút nuối tiếc.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Quân Bảo nhường thẳng lên khi nghe câu nói này của Bạch Huệ. Y hỏi lại nàng bằng chất giọng dè chừng:

- Tiểu thư nói thật không?

Bạch Huệ gật đầu:

- Bạch Huệ rất thật với công tử.

Điểm nụ cười mỉm, Quân Bảo nói:

- Vội một trang giai nhân tuyệt sắc như cô nương thì nam nhân như tại hạ sẽ đòi hỏi gì nhỉ?

Nàng liếc y. ánh mắt như hai vì sao lấp lánh của Bạch Huệ sắc xảo và gợi tình đến độ Quân Bảo ngây ngất, phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- ánh mắt của tiểu thư quá nhiều ẩn ý, nhưng không biết có cùng ý niệm trong đầu tại hạ không?

Nàng lại liếc Quân Bảo, nhỏ giọng nói:

- Một nam nhân đầy phong độ và danh tiếng như Dương công tử hẳn biết cái liếc mắt của nữ nhân.

Quân Bảo cười khẩy:

- Đêm nay tại hạ hẳn sẽ rất cô đơn nếu thiếu vắng cô nương.
- Công tử đừng có bốn cột Bạch Huệ nhé.

Bạch Huệ nói xong, nhìn lại Ứng Hiệp:

- Đệ đệ nếu đệ có nhã hứng thì hãy phát họa Dương huynh đây đang múa kiếm trên thảm cỏ này. Tỷ nghĩ chắc sẽ đẹp lắm. Chúng ta đã đến đây phiên công tử thì cũng phải tặng cho công tử bức họa thần của người chứ?

Ứng Hiệp gật đầu.

Quân Bảo nhìn lại Bạch Huệ:

- Vị tiểu đệ đây muốn vẽ tại hạ à?

- Tôn tiểu đệ có nét bút họa thần kỳ, nếu huynh không chê.

Quân Bảo gật đầu:

- Được, tại hạ sẽ múa kiếm cho Tôn đệ đây phát họa. Mong đừng biến tại hạ thành con cù lần nhé.

Lộc Bình Căn bước đến bên Quân Bảo:

- Công tử gia.

Quân Bảo chau mày:

- Người lại muốn gì nữa đây?

Lộc Bình Căn nhỏ giọng nói:

- Công tử gia định...

- À ta muốn cho tiểu thư và vị tiểu đệ biết kiếm thuật của Dương Gia kiếm như thế nào.

Lộc Bình Căn lắc đầu:

- Công tử gia không làm như vậy được.

Mặt Quân Bảo sa sầm:

- Người...

Y gắt giọng nói:

- Tránh ra!

Chưa thoát dứt lời, Bình Căn đã chạm vào ánh mắt hằn học của Dương Quân Bảo, nên chẳng dám nói nữa mà cúi đầu lẳng lặng lui bước.

Quân Bảo nhìn lại Bạch Huệ:

- Tiểu thư đừng nghe những gì mà bọn gia nhân xúc xiểm. Thật ra y cũng là kẻ trung thành với Dương Gia kiếm nên mới được hậu đãi mà thỉnh thoảng lại quên thân phận của gã.

- Bây nhiêu đó cũng đủ biết Dương công tử là người rộng lượng khó có người nào sánh bằng.

Quân Bảo ôm quyền:

- Tiểu thư quá khen.

Quân Bảo nhìn lại Ứng Hiệp nói:

- Tiểu huynh đệ chuẩn bị xong mọi thứ chưa?

Ứng Hiệp miễn cưỡng gật đầu. Quân Bảo bẻ ngay một nhánh hoa đào rụng làm kiếm rồi bước vào thảm cỏ. Y bắt ấn quyết rồi bắt đầu múa kiếm. Mặc dù trên tay họ Dương chỉ là một cành đào nhưng kiếm phong do gã thi triển kiếm pháp tạo ra, kết thành thứ âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống. Dương Quân Bảo càng múa kiếm thì thân pháp càng mờ dần, cuối cùng có cảm giác như y đã biến mất vào không gian chỉ còn lại bóng ảnh lơ mơ với vùng kiếm khí trùng điệp.

Bạch Huệ không rời mắt khỏi Quân Bảo. Nàng vỗ tay:

- Tuyệt quá... Hay quá... Đúng là danh gia kiếm pháp.

Quân Bảo thu hồi kiếm khí, bước ra khỏi thảm cỏ nhìn Bạch Huệ:

- CỒ nương thấy kiếm pháp Dương Gia như thế nào?

- Bạch Huệ không rành về kiếm hay võ công nào, nhưng thấy công tử thi triển kiếm pháp, đúng là Thiên hạ vô địch kiếm rồi.

Quân Bảo cười nhếch mép rồi nói:

- Tại hạ chính là VÔ địch kiếm đây.

- Công tử không nói ra, Bạch Huệ cũng đoán được người là Thiên hạ vô địch kiếm.

Quân Bảo nhếch môi cười mỉm rồi nhìn Bạch Huệ nói:

- Đôi khi tại hạ cảm thấy rất cô độc.

- Sao công tử lại cô độc?

- Đã là một kiếm thủ, đôi khi tại hạ rất muốn có người giao kiếm với mình. Nhưng cả võ lâm trung nguyên chẳng có một ai để tại hạ thi kiếm. Chính vì không có đối thủ mà đôi lúc tại hạ cảm thấy mình bỗng trở nên cô độc.

- Bạch Huệ lại không nghĩ đến điều đó.

Quân Bảo mỉm cười với nàng rồi nhìn lại Ứng Hiệp:

- Tiểu thư... chúng ta xem vị tiểu đệ đây vẽ được những gì nào. Mong rằng tại hạ đừng biến thành con gió bởi bút họa của tiểu huynh đệ.

Bạch Huệ và Quân Bảo bước đến bên Ứng Hiệp. Khi bức họa đập vào mắt Quân Bảo, y mới thừ cả người. Quân Bảo như thể không tin vào mắt mình nữa.

Trên bức giấy hồng điều là bức chân họa Quân Bảo không sai sót điểm nào đáng đứng bất ổn quyết kiếm chiêu. Nếu chỉ có thể thôi thì Quân Bảo cũng không đến nỗi ngạc nhiên như vậy. Điểm thần kỳ khiến cho Dương Quân Bảo sững sốt, ngẩn người bởi màn kiếm quang do Ứng Hiệp phóng bút vẽ lại không hề có điểm sai lệch nào. Nhìn bức họa Quân Bảo có cảm tưởng là khẩu quyết luyện kiếm với sự chính xác đến từng thao tác được diễn tả qua từng nét bút uyển chuyển, tạo thành màn kiếm khí vây quanh chân dung gã.

Nhìn sững Ứng Hiệp, Quân Bảo phải ôm quyền xá:

- Bái phục... bái phục...

Ứng Hiệp ôm quyền đáp lễ:

- Công tử quá khen. Ứng Hiệp không dám nhận.

Bạch Huệ nhìn qua Lộc Bình Cân và Lục Chí:

- Nhị vị có muốn vẽ không?

Lộc Bình Cân nhìn nàng lắc đầu:

- Không.

Sau câu nói cộc lốc đó, Lộc Bình Cân bước đến nhìn vào bức họa của Dương Quân Bảo. Đôi chân mày của y chau lại rồi bất ngờ rút kiếm đặt vào yết hầu Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp buông thông hai tay nhìn Lộc Bình Cân.

Quân Bảo đánh mặt nạt Lộc Bình Cân:

- Bình Cân, ngươi... ngươi hồ đồ gì vậy?

Lâm Bạch Huệ thì nhíu mày.

Bình Cân nhìn Quân Bảo:

- Công tử gia... còn nhớ chuyện vừa xảy ra Ở Thiếu Lâm tự không?

Mặt Quân Bảo cau lại. Y nhìn Ứng Hiệp.

Bạch Huệ từ tốn nói:

- Dương công tử... tại sao lại... tiểu đệ của Bạch Huệ đã đắc tội gì với công tử?

Khoát tay ngăn nàng, Quân Bảo nhìn Ứng Hiệp:

- Tiểu huynh đệ có phải là Di Họa Đoạn Hồn Thần không?

Ứng Hiệp nhìn Quân Bảo im lặng.

Bạch Huệ hỏi:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần là gì?

Quân Bảo vẫn chú nhãn vào Ứng Hiệp:

- Nếu tiểu huynh đệ là Di Họa Đoạn Hồn Thần thì mau nói ra đi.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Ứng Hiệp chỉ là một họa nhân bình thường.

Lộc Bình Cân lên tiếng:

- Lộc mỡ không tin. Chỉ có Di Họa Đoạn Hồn Thần mới có bút họa kỳ tuyệt như ngươi mà thôi. Ngươi là Di Họa Đoạn Hồn Thần, Lộc mỡ phải lấy mạng ngươi.

Mặt Bạch Huệ hốt hoảng, vội nói:

- Không được.

mặc cho nàng nói, Lộc Bình Cân toan lượm kiếm qua yết hầu Ứng Hiệp, nhưng Dương Quân Bảo đã nhanh hơn. Y điểm chỉ vào lưới kiếm của họ Lộc đánh bật sang bên.

vừa phóng chỉ gạt kiếm, Quân Bảo vừa nói:

- Không được hồ đồ.

Lộc Bình Cân bối rối.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng:

- Chẳng có gì để nói tiểu huynh đệ đây là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Bạch Huệ nói theo sau Quân Bảo:

- Công tử nói đúng. Chẳng lẽ tiểu đệ của Bạch Huệ với thiên phú bút họa hơn người liền bị Lộc tôn giá đây gán cho là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Lộc Bình Cân miễn cưỡng thu kiếm lại. Y chậm rãi nói:

- Không phải Di Họa Đoạn Hồn Thần sao y lại có bút họa thần kỳ như vậy?

Quân Bảo gần giọng nói:

- Nói như người cũng được. Nhưng người thử nghĩ xem, tiểu huynh đệ đây hẳn chỉ ngoài đôi mươi, làm gì có thể có võ công thần kỳ của Di Họa Đoạn Hồn Thần. Ta không tin tiểu huynh đệ đây là Di Họa Đoạn Hồn Thần. Kẻ ác nhân lấy mạng Huyền Không Phương trượng đại sư chỉ coi có thể là "Đàm Vĩnh Hưng", người biết thi triển thuật Tu La thần pháp.

Lộc Bình Cân thở hắt ra.

Quân Bảo nhìn Lộc Bình Cân:

- Người tin ta rồi chứ?

Lộc Bình Cân nhìn nơi khác.

Bạch Huệ nói:

- Nhờ có Dương công tử, nếu không tiểu đệ của Bạch Huệ lại bị hàm oan. Không ngờ người có tài cũng dễ bị tiếng.

- Tiểu thư đừng trách. Chẳng qua vì Lộc Bình Cân quá hồ đồ.

Y nhìn lại Tôn Ứng Hiệp:

- Tiểu huynh đệ miễn thứ.

- Tại hạ không dám trách Lộc tôn giá.

Quân Bảo gật đầu:

- Để tỏ chút lòng hối tiếc, Dương mỗ mời nhị vị vào tiền sảnh để Dương mỗ chuộc lỗi.

Bạch Huệ ôm quyền từ tốn nói:

- Nếu Bạch Huệ và tiểu đệ lưu lại đây khiến cho công tử và nhị vị huynh trưởng không an tâm, Bạch Huệ và tiểu đệ cáo từ.

Quân Bảo khoát tay, bồi rối nói:

- Ấy các vị đi tại hạ càng áy náy hơn. Hai vị đi, tại hạ hồ thẹn vô cùng. Không chừng hai vị lại cho rằng Dương Gia kiếm lại đi sợ một ác thần "Di Họa Đoạn Hồn Thần". Tại hạ đang không có đối thủ, rất mong được gặp Di Họa Đoạn Hồn Thần nữa đó - Bạch Huệ chỉ sợ phiền lụy cho công tử mà thôi.

- Nếu phiền thì Dương mỗ đã không thỉnh tiểu thư và tiểu huynh đệ vào hoa viên đào hoa này.

Y liếc Bạch Huệ:

- Mong tiểu thư đừng bỏ đi khiến cho Dương mỗ không được yên tâm.

- Công tử đã nhiệt thành như vậy... Bạch Huệ và tiểu đệ không dám bỏ đi.

Quân Bảo ngửa mặt cười vang. Tràng tiểu ngạo của gã nghe thật sảng khoái và kiêu hãnh.

Màn đêm dần buông xuống, cuối cùng cũng bao trùm cả khuôn viên Dương Gia kiếm. Dãy đèn lồng được thắp lên càng tạo cho hoa viên thêm phần sinh động.

Lộc Bình Cân và Lục Chí ẩn mình phía sau hòn giả sơn chú nhãn nhìn về thư phòng của Bạch Huệ và Ứng Hiệp. Cả hai như những đạo soái chực chờ xâm nhập khi có cơ hội, nhưng kẻ bước vào thư phòng của Bạch Huệ là Dương Quân Bảo.

Bạch Huệ đang ngồi trước tấm gương đồng ngắm mình, thì Quân Bảo vào. Gã vừa bước vào thư phòng của Bạch Huệ liền đọc thi tứ.

Giai nhân tri kỷ chao hồn khách,.

Mượn đóa tâm xuân đẽgạn tình.

Gió đùa trăng thêm tình lai láng,.

Hỏi người trong mộng, mãi làm ngơ".

Quân Bảo bước đến sau lưng Bạch Huệ. Nàng vẫn ngắm mình trong gương mà không quay lại nhìn gã.

Quân Bảo mỉm cười nói:

- Tại hạ không biết người ngoài đẹp hay người trong gương đẹp.

Nàng nhìn lại Quân Bảo:

- Công tử thấy ai đẹp thì người đó đẹp.

Quân Bảo nhìn Bạch Huệ. Y từ từ đặt tay lên vai nàng:

- Tại hạ thấy cô nương là người đẹp nhất trong đời của tại hạ.

Nụ cười mỉm lại nở trên hai cánh môi xinh xắn của nàng. Bạch Huệ chớp mắt rồi nói:

- Bạch Huệ đẹp nhất trong đêm nay, còn những đêm khác thì sao?

- Dương Gia kiếm có nàng thì không có đêm nào là đêm không đẹp cả.

- Công tử làm cho Bạch Huệ hồ thẹn nê.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e lệ.

Quân Bảo nhìn Bạch Huệ. Y nhận ra đôi lưỡng quyền của nàng như hai trái hồng mộng chín khiến cho gã phải thềm thường. Y lại buột miệng khen:

- Nàng đẹp quá.
- Thế công tử thấy Bạch Huệ đẹp Ở chỗ nào?
- Ở Quân Bảo áp ứng.

Bạch Huệ đứng lên bước đến bên cửa sổ rồi quay lại hỏi Quân Bảo:

- Công tử ngắm xem... Bạch Huệ có chỗ nào đẹp, chỗ nào xấu?
- Ở Ta thấy nàng đẹp toàn diện... Hình như không có chỗ nào xấu cả.

Bạch Huệ liếc Quân Bảo:

- Công tử nói câu đó chứng tỏ người chẳng thật lòng rồi.

Câu nói này của Bạch Huệ khiến Quân Bảo bối rối:

- Ta rất thật lòng... Sao nàng lại nói ta không thật lòng với nàng?
- Bạch Huệ nói có lý của Bạch Huệ mà. Nếu Bạch Huệ giải trình đúng, công tử đền cho Bạch Huệ cái gì nào?

Ngửa mặt cười khoái trá, Quân Bảo cao hứng nói:

- Nàng muốn gì cũng được.
- Vây he...
- Quân tử bất hỷ ngôn. Lời nói của Quân Bảo nặng như núi thái sơn, không thể lay chuyển được đâu.
- Trên người nữ nhân có phần xấu và phần đẹp. Nếu phần này xấu thì phần kia phải đẹp và ngược lại.

Quân Bảo cướp lời Bạch Huệ bằng giọng thật khích động:

- Nàng muốn nói hai phần đó là hai phần nào?
- Nếu công tử thấy xiêm y của Bạch Huệ đẹp thì Bạch Huệ phải là xấu nữ. Và ngược lại CỐ Nhân có câu "Người đẹp nhờ lụa". Đúng không nào?
- Ở Nụ cười hé mở trên hai cánh môi của Bạch Huệ" - Nhưng có những nữ nhân chẳng cần lụa, đó mới đúng là người đẹp thật sự.
- Ta thấy nàng đúng là trang giai nhân không cần lụa.

Nàng nhướn mày nhìn Quân Bảo:

- Công tử có thấy Bạch Huệ đâu mà nói Bạch Huệ đẹp. Coi chừng công tử sẽ thất vọng khi không còn thấy bộ xiêm y trên người Bạch Huệ.
- Nếu nàng muốn cho ta biết nàng đẹp hay bộ xiêm y kia đẹp thì ta mới có thể nói phần nào đẹp và công nhận điều nàng nói là đúng.

Bạch Huệ liếc Quân Bảo:

- Dương công tử tham lam quá hà.
- CỐ gã nam nhân nào mà không tham lam khi bắt được một đóa hoa tuyệt sắc như nàng.

Quân Bảo bước đến hai bộ:

- Ta rất tham lam đó.

Bạch Huệ lắc đầu:

- CỐ lẽ Bạch Huệ phải chịu theo công tử thôi, nhưng công tử không được xem thường và tham lam quá với Bạch Huệ đấy.
- Hoa đẹp chính là hoa chỉ được quyền ngắm mà thôi. Ta quả không nỡ ngắt một đóa hoa đẹp. Bởi ta rất sợ hoa sẽ sớm tàn.

Bạch Huệ lặp lại câu nói vừa mới đây của Dương Quân Bảo:

- Quân tử bất hỷ ngôn.

Quân Bảo mỉm cười:

- Nhứt ngôn như phá thạch.

Bạch Huệ lườm Quân Bảo, rồi từ từ quay lưng lại. Nàng thân nhiên từ từ trút lần ngoại y của mình xuống. Chiếc ngoại y trên cơ thể nàng lần qua bờ vai, từ từ để lộ chiếc lưng với tất cả những đường nét gợi cảm, khi nó đập vào mắt Quân Bảo khiến cho gã phải nín thở chờ đợi.

Đôi mắt Quân Bảo như thể đóng đinh vào bờ lưng trắng nõn của Bạch Huệ. Y cảm nhận lòng mình nao nao cảm giác kỳ lạ mà không thể tự chủ được.

Khi ngoại y của Bạch Huệ vừa kéo đến ngang vòng tiểu yêu lưng cong thì Quân Bảo không còn đủ nghị lực lẫn tâm trí làm chủ mình. Gã bước vội đến vòng tay qua vùng tiểu yêu của Bạch Huệ. Ghé miệng nói nhỏ vào tai nàng:

- Ta không thể cưỡng được với vẻ đẹp xuất phàm của nàng.

Bạch Huệ bất ngờ quay lại. Đôi nhũ hoa căng cứng của nàng áp chặt vào người Quân Bảo. Sự mềm mại cũng như tiếng đập êm ái của trái tim càng tạo cho Quân Bảo cảm giác ngây ngất diệu kỳ.

Bạch Huệ từ từ gỡ tay Quân Bảo:

- Nhứt ngôn như phá thạch.

Quân Bảo ngượng nghịu chịu theo ý Bạch Huệ trong khi mắt lộ rõ cái nhìn nuối tiếc.

Kéo lại ngoại y... Bạch Huệ hỏi Quân Bảo:

- Bây giờ công tử có thể nói Bạch Huệ đẹp hay xiêm y của Bạch Huệ?

- Tất nhiên là nàng đẹp rồi.

Y vừa nói vừa tham lam toan vòng tay qua tiểu yêu của nàng, nhưng Bạch Huệ tợ cánh bướm lòn qua tay Quân Bảo. Thân pháp uyển chuyển của nàng càng khiến cho y cao hứng hơn. Cát tràng tiếu ngạo khanh khách, Quân Bảo nói:

- Bạch Huệ... nàng muốn gì cứ nói ra đi... Dương thiếu gia sẽ đáp ứng theo sở nguyện của nàng. Chỉ cần... chỉ cần... ta và nàng gần gũi, hiểu nhau là được rồi.

Bạch Huệ nhìn Dương Quân Bảo:

- Bạch Huệ chỉ muốn công tử đừng hốt hoảng và sợ hãi thôi.

Quân Bảo cười khẩy nói:

- Chẳng lẽ bên cạnh nàng mà ta lại sợ hãi ư?

Y lắc đầu:

- Bạch Huệ... Ta không sợ hãi mà còn rất cao hứng nữa.

Bạch Huệ bước đến cửa sổ rồi nói:

- Công tử đến đây và nhìn ra ngoài hòn giả sơn xem.

Quân Bảo tò mò bước đến sau lưng Bạch Huệ. Y thấy Ứng Hiệp đang vẽ tranh rồi trịnh trọng treo lên tường. Quân Bảo chất lưỡi nói:

- Tiểu đệ của nàng đúng là người có thiên phú bút họa. Y lại rất đam mê... Chẳng biết y đang vẽ gì?

Bạch Huệ nhìn lại Quân Bảo:

- Chúng ta ra xem coi tiểu đệ vẽ gì?

Quân Bảo gật đầu:

- Ngày mai ta sẽ bắt y vẽ toàn bộ tòa Dương Gia kiếm này.

Bạch Huệ cười khẩy rồi nói:

- Tiểu đệ không thích vẽ phong cảnh đâu, mà chỉ thích vẽ người.

Hai người rảo bước tiến về phía hòn giả sơn. Ứng Hiệp thấy Quân Bảo và Bạch Huệ tiến về phía mình liền lùi lại ba bộ. Quân Bảo bước đến. Y không khỏi ngỡ ngàng khi nhận ra ba bức tranh. Bức thứ nhất vẽ y lúc ban ngày, còn hai bức kia vẽ Lộc Bình Căn và Lục Chí đang lấp ló sau hòn giả sơn.

Quân Bảo nói:

- Hai gã này đã không thích tiểu huynh đệ, vậy mà còn nhờ người vẽ tranh. Đúng là hồ đồ và không biết tự trọng.

Quân Bảo hừ nhạt một tiếng rồi rít giọng gọi lớn:

- Lộc quân gia... Lục quân gia.

Chẳng nghe tiếng hai gã tổng quản đáp lời mình, Quân Bảo càng cáu gắt hơn. Y hét lớn:

- Lộc quân gia... Lục quân gia.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Dương công tử đừng gọi nữa... Chắc hai người đó đã đi đâu rồi thử hỏi tiểu đệ của Bạch Huệ coi!

Quân Bảo nhìn lại Ứng Hiệp:

- Tiểu huynh đệ...

Y chưa hỏi buột miệng thốt:

Quân Bảo không ngạc nhiên sao được khi đập vào mắt y không còn là bộ mặt ngây thơ của Ứng Hiệp mà thay vào đó là bộ mặt vàng chóc vô hồn, vô cảm.

Y ngập ngừng hỏi:

- Người là Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Dương công tử muốn hỏi Lộc quân gia và Lục quân gia, tại hạ xin thưa, họ chỉ còn tồn tại trong tranh mà thôi.

- Người đã giết họ?

Ứng Hiệp gật đầu cứ như xem chuyện giết người của gã là chuyện hiển nhiên phải làm chẳng có gì áy náy cả.

Quân Bảo gắt giọng nói:

- Người có ý định giết ta không?

Ứng Hiệp lại gật đầu ôn nhu nói:

- Công tử đã được tại hạ vẽ tranh.

- Chính người đã vẽ tranh Huyền Không đại sư và đã giết đại sư?

- Không sai.

- Ta muốn biết tại sao người làm chuyện này?

- Tại hạ không trả lời câu hỏi của công tử. Người chỉ nên biết một điều, Di Họa Đoạn Hồn Thần vẽ tranh cho ai thì người đó phải chết. Người trong tranh và người hiện hữu không thể sống cùng với nhau được.

Quân Bảo cười khẩy:

- Hóa ra người đến Dương Gia kiếm với mục đích để giết Dương mỗ.

- Tại hạ đã vẽ tranh cho công tử rồi.

- Nhưng người không thể giết được Dương mỗ đâu, mà ngược lại Dương mỗ sẽ lấy mạng người.

- Nếu công tử làm được.

Quân Bảo ngập ngừng nói:

- Thế còn Bạch Huệ cô nương, cũng chung thuyền với người?

Bạch Huệ lên tiếng đáp lời Quân Bảo:

- Bạch Huệ có bốn phận đưa Di Họa Đoạn Hồn Thần đến Dương Gia kiếm mà thôi.

Quân Bảo nhếch môi nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần, người đến Dương Gia kiếm, nơi đây sẽ là mồ chôn của người. Người có thể chờ Dương mỗ đi lấy kiếm không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Dương công tử không cần phải đi.

- Người định lấy mạng ta trong khi trong tay Dương mỗ không có một tác sắc. Hành động của người đâu phải là trượng phu, anh hùng. Ta thật thất vọng.

- Dương công tử khỏi đi lấy kiếm bởi kiếm của công tử đã có ở đây rồi.

Ứng Hiệp gỡ ba bức tranh xuống. Phía sau ba bức tranh, hai bức là hai chiếc thủ cấp Của Lộc Bình Cân và Lục Chí, còn sau bức kia là thanh trường kiếm của Dương Quân Bảo.

Thấy thanh trường kiếm của mình, Dương Quân Bảo sững sờ.

- Người...

Ứng Hiệp thân nhiên lấy thanh trường kiếm đó, vung tay quăng về phía Dương Quân Bảo.

Y quăng kiếm vừa nói:

- Kiếm của công tử đây.

Dương Quân Bảo vươn hữu thủ chụp lấy kiếm:

- Có như vậy, nếu ta thua mới khâm phục.

- Tại hạ hành sự không cần người khác khâm phục mình.

Ứng Hiệp lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm. Y nắm đốc kiếm bằng hai tay, từ từ đưa lên hướng mũi kiếm vào tam tinh Dương Quân Bảo. Chỉ với thế khai kiếm của Ứng Hiệp thôi mà Quân Bảo cảm thấy rợn xương sống, bởi sát kiếm phát ra từ đầu mũi kiếm.

Nhìn thế khai kiếm của Ứng Hiệp, Quân Bảo phải nghĩ thầm:

"Với lối khai kiếm này, y đã quyết định có một người sống và một kẻ chết. Vậy người Chết phải là y."

Với y niệm đó, Quân Bảo nhìn lại Bạch Huệ:

- Bạch Huệ cô nương... Dương mỗ phải thất lễ với cô nương tổng tiền tiểu huynh đệ đây về cõi a tỳ.

- Nếu công tử làm được điều đó thì mới xứng với cái danh Vô địch kiếm.

- Đừng nghĩ Dương Quân Bảo là kẻ hữu danh vô thực.

Quay lại đối nhãn với Ứng Hiệp, Quân Bảo thét lớn một tiếng thi triển kiếm pháp gia truyền. Kiếm quang của y phát ra tạo thành một màn kiếm thiên la địa võng chụp tới Ứng Hiệp.

Chờ cho kiếm pháp của Quân Bảo tới nơi, Ứng Hiệp mới thi triển bộ pháp Tu La, bóng của y lướt vùn vụt trong màn kiếm ảnh của Quân Bảo mà tuyệt nhiên chẳng để cho kiếm của đối phương chạm được vào chéo y của mình.

Quân Bảo dụng hết tài kiếm pháp mà chưa thể chạm kiếm vào người đối phương chứ đừng nói đến chuyện bức lùi Ứng Hiệp, càng không thể nói là chiếm được thế thượng phong.

Dụng hết bài kiếm pháp gia truyền, Dương Quân Bảo buộc phải thu kiếm, sững sờ nói:

- sao ngươi lại biết kiếm pháp của Dương mỗ?

- Vẽ được tất dụng được. Kiếm thuật của Dương Gia kiếm còn gì nữa không?

Quân Bảo bối rối:

- Ngươi...

- Đến lượt tại hạ.

Đến bây giờ Quân Bảo mới giật mình khi nghe Ứng Hiệp thốt ra câu nói này. Mặt y thần thờ, lòng dạ nao nao. Chính cảm giác đó khiến mồ hôi tuôn ra trán Dương Quân Bảo.

Y tự biết đối phương đã nhận ra kiếm chiêu của mình thì hẳn có tuyệt kỹ kiếm pháp khắc chế, nên dụng kiếm hoành ngang ngực, nghiêm giọng nói:

- Dương mỗ khâm phục ngươi. Hóa giải được kiếm pháp của Dương mỗ xem như ngươi đã thắng. Vậy ngươi có dám để Dương mỗ thỉnh cầu lão thúc thúc ra ẩn chứng kiếm pháp với ngươi không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không cần. Dương công tử phải nhập hồn vào tranh.

Ứng Hiệp nói dứt câu thi triển "Tù kiếm".

Quân Bảo giật mình dụng lại đúng kiếm pháp và thi triển để đón đỡ. Y dụng lại đúng bài kiếm pháp mà đối phương đã biết, thậm chí còn vẽ được thành tranh thì chẳng khác tự mình trồng dây thông lọng vào cổ để tự vận.

Kiểm quang của Ứng Hiệp kéo một đường thẳng tắp, xuyên qua màn kiếm ảnh hộ thân của Dương Quân Bảo, rồi điểm ngay vào yết hầu của gã.

- Phập...

Mũi kiếm xuyên qua yết hầu Dương Quân Bảo, máu chưa kịp phun ra thì Ứng Hiệp rút kiếm lại khi đã biến chiêu. Thủ cấp của Quân Bảo rơi ra khỏi cổ mà tay gã vẫn còn múa kiếm.

Ứng Hiệp tra kiếm vào vỏ thối về sau. Y trụ thân một lúc, thể pháp của VÔ địch kiếm Dương Quân Bảo mới đổ nhào tới trước.

Ứng Hiệp lột chiếc mặt nạ dát vàng, dặt ra sau lưng, nhìn Bạch Huệ.

Bạch Huệ nhìn y khẽ gật đầu:

- Tiểu đệ đúng là vô địch kiếm.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp bước đến trước mặt nàng:

- Mỗi lần xuất tay giết người, sao đệ bồi hồi quá.

- Nhưng rồi đệ sẽ quen. Muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, đệ không được chùng tay kiếm.

- Đệ sợ một lúc nào đó, tay đệ không rửa được nữa.

- Càng mình chứng đệ là kẻ có bản lĩnh chứ không phải là hạng hữu danh vô thực.

- Chúng ta rời khỏi đây chứ?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Chẳng còn việc gì làm thì phải đi.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài rồi gật đầu nói:

- Đệ muốn rời khỏi Dương Gia kiếm ngay lúc này.

- Ở đây chẳng còn gì thì ắt đệ phải đi nơi khác rồi. Bảng danh sách Phong thần chỉ mới có hai người chết. Đường đi của đệ còn rất dài.

- Không biết sau thiên chức này, đệ sẽ còn làm gì nữa?

- Chẳng còn ai dám xem thường Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Ứng Hiệp và Bạch Huệ toan dời bước rời Dương Gia kiếm, nhưng khi họ quay lưng thì chạm mặt với một lão trượng, râu tóc bạc trắng, vận trường y bằng vải gai.

Lão trượng xuất hiện từ lúc nào mà hai người chẳng hề hay, chẳng hề biết. Chính điều đó khiến cho Bạch Huệ phải chột dạ. Nàng miễn ôm quyền xá:

- Thảo nữ bái kiến trưởng lão.

Ứng Hiệp cũng ôm quyền bái chước nàng:

- vãn bối bái kiến lão trượng.

Vị trưởng lão không nhìn Bạch Huệ mà cứ chú nhãn vào mặt Ứng Hiệp. Lão vuốt râu buông tiếng thở dài rồi lên tiếng:

- Công tử là Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Ứng Hiệp hơi bối rối khi nghe lão hỏi câu này. Y miễn cưỡng đáp:

- Vãn bối chỉ là Di Họa Đoạn Hồn Thần khi khoắc chiếc mặt nạ dát vàng vào mặt.

- Lúc còn trẻ như công tử, lão phu cũng thường làm như vậy.
- Văn bối mạn phép, lão trượng là gì?
- VỖ lâm đời trước, có ba người lập thành thế chân vạc, hùng cứ võ lâm. Người thứ nhất là Thiên Trù hòa thượng, người thứ hai là Địa Linh Thần Khắc Thường Trung, và người thứ ba chính là lão phu.

Nghe lão trượng nói câu này, Bạch Huệ buột miệng hỏi:

- Hóa ra trưởng lão đây chính là Thần Kiếm Dương Bất Tuân.

Lão nhìn Bạch Huệ:

- Không ngờ cô nương cũng biết lão phu.

Nhìn lại Ứng Hiệp:

- Công tử đây đã thắng được Dương Quân Bảo, đã có thể vỗ ngực xưng tên là VỖ địch kiếm rồi đó.

Ứng Hiệp buột miệng hỏi:

- Thế tiền bối có định trả thù cho Dương công tử không?

Thần Kiếm Dương Bất Tuân lắc đầu:

- Quân Bảo luyện kiếm không đến thì chết bởi kiếm. Chẳng có gì để lão phu phải trả thù công tử cả. Nhưng lão phu muốn cho công tử thấy kiếm thuật còn có những cảnh giới cao minh tối thượng mà khó có ai tự thành. Nếu người đó không là kiếm thủ chân chính.

- Nói như vậy tiền bối muốn lĩnh giáo văn bối?

Thần Kiếm Dương Bất Tuân gật đầu:

Ứng Hiệp đặt tay vào đốc kiếm, nghiêm giọng nói:

- Cung kính không bằng phụng mạng.

- Rất khí khái.

Ứng Hiệp rút kiếm ra khỏi vỏ, định mũi kiếm hướng lên trời. Thế chàng khai kiếm, Thần Kiếm Dương Bất Tuân nói:

- Khai kiếm như công tử, lão phu rất áy náy. Không cần công tử phải cung kính lão phu là bậc trưởng niên cao tuổi. Cứ dụng đúng căn cơ của mình mà dụng kiếm.

- Vậy tại hạ xin thất lễ.

Ứng Hiệp chuyển mũi kiếm hướng thẳng vào tam tinh của Thần Kiếm Dương Bất Tuân. Lão định nhân vào mũi kiếm của chàng khẽ gạt đầu:

- Có như vậy mới thấy được cái thần của kiếm thủ. Công tử xuất chiêu đi.

- Văn bối thất lễ.

Ứng Hiệp thét lên một tiếng, xuất chiêu kiếm tàn khốc của "Tù kiếm". Kiếm quang của Ứng Hiệp vừa thoát ra nhưng chưa đến đích thì bất ngờ lưỡi kiếm gãy ngang.

- Cạch...

Lưỡi kiếm bị gãy mà tuyệt nhiên Thần Kiếm Dương Bất Tuân chẳng hề có chút cử động gì, ngoài đôi mắt khẽ chớp một cái.

Ứng Hiệp bản thân thu kiếm lại, nhìn mũi kiếm ghim dưới đất. Mặt đất như chuyển động, rồi mũi kiếm dịch chuyển vẽ thành đồ hình kiếm thủ với thanh trường kiếm xuyên qua chân tâm.

Nhìn đồ hình do mũi kiếm gãy tự vẽ ra, Ứng Hiệp càng ngơ ngẩn hơn. Đúng là đồ hình kia vẽ lại ý nghĩ trong đầu Ứng Hiệp khi xuất kiếm.

Ứng Hiệp đứng thừ ra như thể bị trời trồng, chỉ đưa mắt nhìn Thần Kiếm Dương Bất Tuân.

Y ngập ngừng nói:

- Tiền bối... có thể lấy mạng văn bối trong một cái chớp mắt.

- Vừa rồi lão phu đã dụng nhãn kiếm.

Xương sống Ứng Hiệp gay buốt khi câu nói này của Thần Kiếm đập vào thính nhĩ y.

Lão buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Công tử có căn cơ của một kiếm thủ thượng thặng, hiếm có trong thiên hạ. Hẳn sẽ đắc thành một kiếm thủ kỳ tuyệt võ lâm chưa thể có người thứ hai. Người phát hiện ra căn cơ của công tử phải là người thông thiên nhân sinh địa lý. Xin hỏi sư phụ của công tử là ai?

Ứng Hiệp bối rối ngập ngừng rồi nói:

- Văn bối không có sư phụ. Còn ai truyền thụ võ công của văn bối, lão trượng miễn thứ... Văn bối không thể trả lời.

Thần Kiếm Dương Bất Tuân khẽ vuốt râu gạt đầu:

- Công tử không nói cũng được. Hãy nhớ lời này của lão phu. Vị nhân sẽ trở thành kiếm chủ, vị kiếm tât trở thành kiếm nhân. Nếu có cơ duyên, lão phu sẽ gặp lại công tử.

Thần Kiếm Dương Bất Tuân quay bước hướng thẳng về phía khu đào viên. Lão đi thật chậm rãi, ung dung. Khi bước đến ven địa giới đào tiên, lão mới dừng bước nói:

- Muốn trở thành một kiếm thủ tối thượng phải biết nhìn ra kiếm pháp và người dụng kiếm. Công tử sẽ chết bởi một thứ kiếm tàn khốc nhất. Một cái chết mà chẳng chết, nếu ngay bây giờ không sớm nhận ra kẻ dụng kiếm đó.

Mặt Ứng Hiệp cau lại bởi câu nói của Thần Kiếm Dương Bất Tuân.

Lão nói dứt câu, chậm rãi đi vào trong khu đào viên mất hút.

Nhìn lại Bạch Huệ, Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ, tại sao lão lại không lấy mạng đệ trả thù cho Dương công tử?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Uy danh Thần Kiếm không cho phép lão xuất chiêu với đệ. Chẳng lẽ một Thần Kiếm như lão lại giao thủ với một hậu nhân như đệ sao? Với lại, lão đã gác kiếm quy ẩn rồi.

- Những điều tỷ nói có phải là những luật lệ của võ lâm không?

Bạch Huệ gật đầu:

- Rồi đệ sẽ quen dần với những quy lệ của võ lâm.

Ứng Hiệp mỉm cười. Y lắc đầu nói:

- Nếu người thân của đệ chết, đệ sẽ không như lão tiên bối Thần Kiếm kia đâu.

- Đệ sẽ như thế nào?

- Máu phải trả nợ bằng máu.

- Vậy nếu tỷ chết?

- Kẻ giết tỷ phải trả nợ máu cho tỷ. Đệ chỉ có một ý nghĩ đơn giản đó thôi.

Y nhìn Bạch Huệ. Nàng chớp mắt. Đôi thu nhãn của Bạch Huệ như thể toát ra hấp lực nhiếp thần đại pháp hút lấy nhãn quang của Ứng Hiệp. Nàng nắm tay gã:

- Tỷ rất hạnh phúc khi luôn có đệ bên cạnh mình.

Như thể không cưỡng lại được ánh mắt thăm thiết của Bạch Huệ, Ứng Hiệp bất giác ôm lấy nàng. Y khẽ nói:

- Tỷ tỷ...

- Tôn đệ đệ...

Nàng dựa sát vùng đồi hoa căng tròn của mình vào ngực Ứng Hiệp. Ứng Hiệp từ tốn nói:

- Lão tiên bối kia nói đệ sẽ chết bởi một thứ kiếm pháp tàn khốc nhất, chết mà chẳng chết, thứ kiếm pháp đó là kiếm pháp gì? Nếu đệ ra nông nổi đó, tỷ sẽ đối xử với đệ như thế nào?

Bạch Huệ khẽ đẩy Ứng Hiệp ra:

- Chẳng có thứ kiếm pháp nào như lão nói đâu. Đệ đừng lung lay tinh thần bởi câu nói vu vơ của lão.

- Vậy sao lão lại là Thần Kiếm?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Lão là Thần Kiếm nhưng chẳng bao giờ dụng đến kiếm được. Chính vì vậy lão mới dụng đến Ngôn kiếm để lung lay ý chí của đệ.

Ứng Hiệp nhìn nàng:

- Đệ hiểu rồi.

- Đệ như đứa trẻ thơ, lúc nào cũng phải có tỷ bên cạnh.

- Đệ đâu muốn rời xa tỷ.

Nàng lại dựa người vào Ứng Hiệp nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta đi nhé!

Ứng Hiệp gật đầu.

Bạch Huệ nhìn lại ba chiếc thủ cấp đặt trước ba bức họa, điểm một nụ cười nhiều ẩn ý rồi nắm tay Ứng Hiệp, rảo bước tiến ra cổng Dương Gia kiếm.

Kiếp họa vô biên

Cả võ lâm trung Nguyên chấn động bởi sự xuất hiện của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

bởi liền sau sự xuất hiện đó là cái chết của Huyền Không phương trượng đại sư, rồi đến Vô Địch kiếm Dương Quân Bảo, khiến cho võ lâm phải rúng động. Chẳng một ai biết được chân diện của Di Họa Đoạn Hồn Thần, ngoài bộ mặt dát vàng cùng với những bức họa với họa bút vô cùng tinh tế. sự xuất của Di Họa Đoạn Hồn Thần cùng với hai cái chết của hai đại cao thủ kỳ tuyệt cũng đủ khiến cho các bang phái trong giang hồ phải đặt vào tình thế căng thẳng cực kỳ.

Đi đến đâu người ta cũng nhắc đến Di Họa Đoạn Hồn Thần với vẻ e dè và lo lắng, cứ như nhắc đến tên sứ giả thần chết mà chẳng biết chừng nào đến. thậm chí chính những họa nhân cũng phải chịu vạ lây bởi Di Họa Đoạn Hồn Thần lấy mạng ai thì tự khắc để lại bức họa cho người xấu số, chính vì lẽ đó mà chẳng ai còn dám họa chân dung mình.

Tương Dương trấn. Nơi đặt đại bản doanh của Thần Phục bang còn căng thẳng hơn.

trước đây Tương dương thành là nơi tụ hội của những họa nhân, nhưng nay thì chẳng còn ai dám đụng đến bút họa để sinh sống. bởi Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đã phát lệnh gặp bất cứ họa nhân nào đều phải giết, bất kể người đó có phải là Di Họa Đoạn Hồn Thần hay không.

Trong tửu quán "Bách Bồi Tửu trên mười người họa nhân quây quần bên bàn rượu.

họ chống tay đưa cằm với vẻ mặt rầu rĩ. thỉnh thoảng họ lại buông tiếng thở dài ảo não.

Ngồi trong góc tửu quán, một trung niên với vẻ mặt thâm trầm, hướng mặt nhìn ra ngoài như nhìn vào một điểm hư vô nào đó. Thỉnh thoảng y lại dời mắt nhìn bọn họa nhân khi buông tiếng thở dài.

- Chúng ta không còn cách gì để sinh sống được nữa.

Gã họa nhân có nốt ruồi trên mép trái, nói dứt câu phẫn nộ quăng luông chung rượu xuống sàng tửu quán.

Chung rượu vỡ toang.

Gã ngồi sát bên nắm tay y lại:

- Lão tam... Bớt giận đi nào.

Lão Tam bặm môi, lắc đầu thổn thức nói:

- Sư huynh... Làm sau mà không giận được?

Lão tam xoè hai bàn tay đến trước. Y nhìn hai bàn tay mình gắt gông nói:

- Sư huynh nghĩ xem có tức không chứ? Chúng ta đều là những họa nhân lương thiện. Sống bằng nghề vẽ tranh. Chúng ta có tội gì mà ông trời lại phái xuống tên Di Họa Đoạn Hồn Thần làm cho huynh đệ chúng ta phải khốn đốn như thế này? Sư huynh nghĩ xem có tức không?

Sử Thừa Tự vội đứng lên ép lão Tam ngồi xuống.

- Lão Tam đừng nói càn... Tại vách mạch rừng... Nếu nhớ tên ác nhân Di Họa Đoạn Hồn Thần nghe được những lời của lão Tam, ta e rằng gia đình của lão Tam không yên với hấn đâu.

Lão tam vỗ ngực mình:

- Thà đệ chết nhưng nếu đệ chết mà kéo được hấn theo xuống a tỳ đệ cũng chịu nữa.

Để hấn tác oai, tác quái thế này thì huynh đệ chúng ta mất trắng chén cơm. Còn gia đình chẳng biết chết đói lúc nào.

Sử Thừa Tự chắc lưỡi:

- Lão Tam bình tĩnh đi nào... Chính vì cái họa ác nhân Di Họa Đoạn Hồn Thần mà chư huynh đệ chúng ta mới gặp Ở đây. Chúng ta phải tìm cách gì để hoá giải kiếp họa này.

Lão Tam lắc đầu nhìn ra ngoài tửu quán:

- Tại sao ông trời không thương những kẻ lương thiện như huynh đệ chúng ta mà sinh ra hạng ác nhân Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Y bu ông tiếng thở dài:

- Lão Tam... Uống chút rượu lấy lại dũng lược xem nào.

Lão Tam bùng chén rượu đổ vào miệng.

Y đặt chén xuống bàn nhìn Sử Thừa Tự:

- Sử huynh... Trong tất cả huynh đệ của chúng ta, huynh là người có uy tính nhất, Huynh là phương trưởng Ở đây, vậy huynh có cách chi không?

Sử Thừa Tụ buông một tiếng thở dài.

- Nhất thời huynh chưa nghĩ ra được cách gì cả. trước mắt huynh đệ chúng ta phải đồng thanh hợp lực để tự mưu sinh cho qua được kiếp họa này. Sau đó huynh sẽ tự mình đi tìm Di Họa Đoạn Hồn Thần để cầu xin y xuất đầu lộ diện và đừng bao giờ dùng đến bút họa. Nếu không gặp được y, chúng ta phải dùng đến phương cách thứ hai.

Mọi người như nhóm tới Sử Thừa Tụ:

Lão Tam nói:

- Sử Huynh... cách thứ hai là cách gì?

sử Thừa Tụ nghiêm giọng:

- Phương cách thứ hai thỉnh nhờ cao nhân tiền trừ tàn ác tặc Di Họa Đoạn Hồn Thần kia thôi.

Mọi người nhón nháo hẳn lên:

- Thế Sử huynh định nhờ ai?

Sử Thừa Tụ buông tiếng thở dài:

- Sử mỗ có một vị bằng hữu võ công cũng không phải tầm thường. Y có ngoại danh là Tâm Hồn Thiên Dao. Nhưng vị bằng hữu của Sử mỗ, đòi tới năm trăm lạng vàng. số ngân lượng đó quá lớn. Hiện tại Sử mỗ chỉ gom góp được có bốn trăm lạng, bán thảo xá mới có được số ngân lượng đó. giờ Sử mỗ muốn mọi người cùng đóng góp.

Lão Tam ngượng ngùng. Y lẩn trong thất lung ra được một nén vàng vụn đặt trên bàn rồi nhìn Sử Thừa Tụ tự nói:

- Sử Huynh... Đệ thật hổ thẹn, nhưng chắc góp tất cả ngân lượng trong gia đình thì cũng chỉ còn mỗi bấy nhiêu đây thôi.

Sử Thừa Tụ nhìn lão Tam:

- Ta biết tình cảnh của Lão Tam mà.

Lão Tam cúi mặt nhìn xuống. khi lão ngẩng lên thì nước mắt đã tuôn chảy ròng ròng hai bên má. thấy lão Tam khóc. mọi người cũng không đành được. ai cũng rơm rớm lệ. mọi người lần lượt lấy ngân lượng đem theo đặt lên bàn. Khi Sử Thừa Tụ đếm thì cũng chỉ được trên năm mươi lạng. Y cho tất cả vào túi lụa cùng với số ngân lượng của mình, rồi nói:

- Chúng ta đã có trên bốn trăm lạng. sử mỗ nghĩ bấy nhiêu đây cũng có thể nhờ được vị bằng hữu của tại hạ.

Mọi người đồng thanh nói:

- Sử huynh...tất cả chúng tôi đều kỳ vọng vào sử huynh.

- Chính Sử thừa Tụ cũng chẳng khác các vị. miễn sao chúng ta hoá giải được kiếp họa khôn nạn này.

Y bu ông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tồn bao nhiêu kim lượng, Sử mỗ biết mọi người cũng rất khó khăn, nhưng chính SỬ mỗ cũng chẳng hơn gì các huynh đệ. Nhưng tồn ngân lượng, mà hoá giải được kiếp họa Đoạn Hồn Thần thì cũng đang lắm.

Lão Tam nói:

- Huynh đệ chỉ mất ít năng lượng riêng Sử huynh thì mất tới bốn trăm. Chẳng khác nào Sử huynh đã ra tay cứu cho phường họa nhân qua khỏi kiếp họa này.

Sử Thừa Tụ ôm quyền:

- Đừng nói thế... Nếu như Sử Thừa Tụ này có võ công thì chẳng để cho chư huynh đệ phải khôn đốn bởi kiếp họa này.

Y vừa thốt dứt câu thì có tiếng tăng háng vang lên ngoài cửa tửu quán. mọi người đồng hướng mắt ra nhìn. đứng ngay cửa tửu quán là một đại hán vận võ phục đỏ ối, đang người lực lưỡng, vai vác đại đao, mặt chữ điền, râu quai nón, hàm én trông thật hung tợn.

Vừa thấy gã đại hán đó, Sử Thừa Tụ đứng lên kính cẩn ôm quyền:

- Tàn Hồn Thiên Dao Cù Nam Dân huynh...

Y vừa nói vừa kính cẩn xá.

tất cả họa nhân đều đứng lên ôm quyền xá Cù Nam Dân.

- Tham kiến đại hiệp...

Lão Tam hồi hã bắt ghế bên cạnh Sử Thừa Tụ. Tàn Hồn Nam Dân vác đại đao khệnh khạng bước đến bàn rượu của nhóm họa nhân Tương Dương trấn. Y dẫn cây đại đao xuống bàn.

"Rằm..." Bọn họa nhân tợ như lũ gà mắc mưa giật thót người. Ngay cả Sử Thừa Tự cũng biến sắc Nam Dân ngồi xuống.

Lão tam nhìn mặt tàn Hồn Thiên Dao, rồi vội vả lấy chén chúc rượu. Tàn Hồn Thiên Dao Nam Dân dần giọng nói:

- Bồn đại hiệp không uống rượu thừa.

Sử Thừa Tự nói:

- Đại hiệp không uống rượu thừa để Sử mỗ gọi bầu rượu khác cho đại hiệp.

Sử Thừa Tự quay đi, một phút sau tự y bùng ra trước mặt Tàn Hồn Thiên Dao bầu rượu bốn cân. Cù Nam Dân thân nhiên mở nắp bùng cả bầu rượu tu ừng ực.

Y đặt bầu rượu xuống bàn nhìn sang Sử Thừa Tự:

- Sử thư tài... Huynh đã bàn với mọi người chưa?

Sử Thừa Tự ôm quyền kính cẩn nói:

- Cù đại hiệp... Sử Thừa Tự đã bàn với tất cả chư huynh đệ của Sử mỗ rồi.

Y ngấp ngừng đặt túi gấm trước mặt Tàn Hồn Thiên Dao Cù Nam Dân rồi giả lả cười nói:

- Cù đại hiệp... Chúng tôi đã gom góp tất cả cũng chỉ được bốn trăm năm mươi lạng.

mong Cù đại hiệp nhân cho huynh đệ chúng tôi.

Bùng bầu rượu Cù Nam Dân dốc lên miệng tu. Rượu chảy cả ra hai bên mép gã. Tu trọn một hơi dài, Cù Nam Dân đặt bầu rượu xuống trước mặt mình.

Y lướt qua các họa nhân rồi nhẵn lại Sử Thừa Tự hừ nhạt một tiếng gã nói:

- Thiếu tới năm mươi lượng ư?

Sử Thừa Tự kính cẩn nói:

- Cù huynh... Tất cả chúng tôi gom góp lại chỉ có bấy nhiêu thôi. Việc làm của Cù huynh xem như việc làm đại nhân, đại nghĩa. Mong Cù huynh nhận cho.

Nhìn Sử Thừa Tự, Cù Nam Dân nói:

- Nề mặt Sử huynh đệ... Ta nhận số ngân lượng này. Nhưng khi ta giao thủ cấp của Di Họa Đoạn Hồn Thần cho Sử huynh đệ, thì các người phải gom đủ số ngân lượng còn thiếu giao thêm cho Cù mỗ đó.

Bọn họa nhân nhón nháo.

Lão Tam nói:

- Cù đại hiệp... chỉ cần người giao thủ cấp của Di Họa Đoạn Hồn Thần thì huynh đệ chúng tôi sẽ kiếm đủ số ngân lượng còn thiếu giao ngay cho đại hiệp.

Cù Nam Dân gật đầu:

- Được Cù mỗ sẽ giúp các người.

Cù Nam Dân vừa nói vừa thộp túi ngân khoát lên vai.

Lão tam nhìn Cù Nam Dân nói:

- chừng nào Cù đại hiệp mới giao thủ cấp của Di Họa Đoạn Hồn Thần cho chúng tôi?

- Lấy thủ cấp của Di Họa Đoạn Hồn Thần đâu có dễ... Nhưng một khi ta đã hứa thì các người yên tâm. Không sớm thì muộn, các người cũng sẽ nhận được thủ cấp của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Y nói xong dợm bước ra cửa thì bất thành linh môn hạ Thần Phục bang và Gia Kính Hào kéo vào.

Vừa thấy Gia Kính hào phường họa nhân biến sắc tái nhợt:

Thần Phục bang chủ Gia kính Hào lao mắt nhìn qua nhóm họa nhân gấn giọng nói:

- Tất cả bọn họa nhân các người đáng chết. bọn bang chủ không muốn thấy một tên họa nhân nào sông sót trong địa phận của Thần Phục bang.

Y thốt dứt câu, ra lệnh cho môn hạ Thần Phục bang.

- Giết chúng cho ta.

Sử Thừa Tự hốt hoảng khoát tay:

- Bang chủ... Xin dừng tay cho Sử Thừa Tự có vài lời.

Gia Kính Hào nhìn Sử Thừa Tự:

- Người là Sử Thừa Tự, phường chủ của bọn họa nhân này phải không?

Y gật đầu hừ nhạt nói:

- Người có thể là Di họa Đoạn Hồn Thần?

Sử Thừa Tự khoát tay:

- Gia đại hiệp xin đừng nghĩ vậy, tội cho chúng tôi. phường họa nhân của chúng tôi vốn là những người lương thiện. tuyệt nhiên không hề có ý hại ai, mà chỉ đem những nét bút họa làm đẹp thêm cho mọi

người. Di Họa Đoạn Hồn Thần là hạng người tiểu nhân, bỉ ổi, gán họa cho chúng tôi mà thôi. Nay chúng tôi quyết định nhờ Cù đại hiệp tiêu diệt cái họa của chúng tôi.

Sử Thừa Tự nhìn lại Cù Nam Dân:

- Cù đại hiệp... xin người nói với Gia đại hiệp vài lời cho chúng tôi.

Cù Nam Dân ngập ngừng.

Gia Kính hào nhìn Cù Nam Dân. Y hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Cù đại hiệp nói có thể giết Di Họa Đoạn Hồn Thần ư?

- Ở Ở Lừ mắt nhìn Nam dân, Gia Kính Hào gắt gỏng nói:

- Cù đại hiệp có bản lĩnh như thế nào mà đòi lấy mạng Di Họa Đoạn Hồn Thần chứ?

Người hăn thừa biết Di Họa Đoạn Hồn Thần đã chặt đầu phương trượng Huyền Không đại sư và cả Dương Quân Bảo vô địch kiếm.

Kinh hào vuốt râu:

- Hay người là Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Nam dân khoát tay:

- Bang chủ đừng hiểu lầm... Đừng hiểu lầm... tại hạ đâu phải Di Họa Đoạn Hồn Thần.

- Cù đại hiệp không phải ư? thế đại hiệp có bản lĩnh gì mà đòi lấy mạng Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Kinh Hào lắc đầu:

- Bồn nhân nghĩ người cùng một giuộc với bọn họa nhân này. Đã cùng một giuộc thì bọn bang chủ cũng xếp người vào hạng người phải tiêu diệt.

Nam Dân khoát tay:

- Bang chủ... Tại hạ không phải họa nhân.

- Không phải cũng giết, phải cũng giết. Gia mõ thì giết hơn thả lắm.

Gia Kính Hào quay lại chúng môn hạ:

- Bắt hăn cho ta.

cù Nam Dân bối rối:

- Bang chủ không tin tại hạ ư? tại hạ là Tàn Hồn Thiên Dao.

- Bồn bang chủ chẳng biết gã nào tên tàn Hồn Thiên Dao cả. trong địa phận của Gia mõ, cứ họa nhân là phải chết.

- Nhưng tại hạ không phải là họa nhân - bồn nhân đã nói rồi... thà giết lầm hơn bỏ sót.

Gia Kính Hào gằn giọng nói:

- Giết hết bọn chúng bồn bang chủ.

Nghe Gia Kính hào thốt ra câu nói này, các họa nhân của Tương Dương trần rúng động tâm thần. tất cả đều dồn về một góc tửu quán, nhìn Cù Nam Dân với ánh mắt cầu cứu như bầy dê non tội nghiệp, đang đối mặt với hung thần.

Những tưởng đâu Cù Nam Dân sẽ ra tay để hoá giải mối hiểm họa cho các họa nhân trần Tương Dương, nhưng không ngờ y lại sợ hãi hơn cả những người kia trước di lệnh của Gia Kính Hào.

Cù Nam Dân chột quảng ngọn đại đao, quì móp dưới đất:

- Bang chủ... Tại hạ xin thề không phải là họa nhân như những người này.

Sử thừa Tự cau mày rít giọng nói:

- cù đại hiệp đã nhận ngân lượng của chúng tôi để đoạt thủ cấp Di Họa Đoạn Hồn Thần. Có sao không nói với bang chủ lời nào minh bạch cho chúng... Lại còn...

Cù Nam Dân nhìn lại Sử Thừa Tự:

- HỌ Sử kia... Cù mõ nhận ngân lượng của người hồi nào chứ?

Sử thừa Tự tức giận đến tím mặt, y gất giọng nói:

- Cù Nam Dân... Sử mõ dù là người chân yếu tay mềm cũng không hèn hạ như người đâu. Sử mõ xem như đã làm bằng hữu, làm người.

Sử Thừa Tự dẫn đến một bộ:

- Cù Nam Dân... Người đã tiểu nhân hạ đẳng như vậy thì Sử mõ chẳng còn gì để nói với người nữa. người mau trả lại số ngân lượng đã lấy của chúng ta. trả lại đây.

Cù Nam Dân nhìn Sử Thừa Tự:

- HỌ Sử không khiếp kia... Người hàm hồ, vọng ngôn bừa bãi. Cù mõ lấy gì của người chứ?

- Túi ngân lượng còn khoát trên vai người đó.

- Bọn họa nhân các người, cớ còn chẳng có ăn thế mà dám nói giao ngân lượng cho cù mõ ư?

Y hướng mặt nhìn lại Gia Kính Hào:

- Gia bang chủ mình xét... Nếu như bọn họa nhân này có ngân lượng thì hẳn bọn chúng đích thị là Di Họa Đoạn Hồn Thần. Cù mỗ không dám xen vào chuyện hệ sự của bang chủ. Cù mỗ xin cáo từ.

Sử Thừa Tự tròn mắt:

- Ta không cho ngươi đi đâu. Con người của ngươi trơ trẽn đến thế là cùng.

Nam Dân hừ nhạt, cười khẩy rồi nói:

- Các ngươi là người của Di Họa Đoạn Hồn Thần thì Cù mỗ sao cứu được các ngươi?

Gã thốt dứt câu quay lại Gia Kính Hào:

- Gia bang chủ... tại hạ xin cáo từ.

Sử Thừa Tự bước ngang chặn cửa tửu quán - Cù Nam Dân... Ngươi không đi được đâu, nếu không trả lại khoảng ngân lượng mà chư huynh đệ chúng ta đã gom góp nhờ ngươi tiêu diệt kiếp họa này.

Cù Nam Dân hừ nhạt một tiếng:

- Sử Thừa Tự... Ngươi có bản lĩnh gì mà cản đường ta chứ? Được Cù mỗ sẽ thừa lệnh Gia bang chủ giết ngươi trước để gia bang chủ chẳng phải bần tay.

Cù Nam Dân vừa nói vừa vun khoát đao nhưng đao pháp của gã vừa vun lên thì người trung niên ngồi trong góc tửu quán, nãy giờ im lặng bất ngờ xuất thủ. Khi lưỡi đao họ Cù vừa chém thẳng đến yết hầu Sử Thừa Tự thì đôi đũa của trung niên đã gấp lấy nó.

Mặc dù chỉ là một đôi đũa tầm thường nhưng ngọn khoát đao của họ Cù dính chặt lấy đũa không thể chém đến được, và cũng không thể rút về được.

Trung niên đứng lên nhìn Cù Nam Dân.

- Các hạ đã nhận ngân lượng của sử huynh đây thì phải làm lời hứa mình. có gì chưa làm đã vội bội ngôn vậy. Như thế đâu phải người thủ tín.

Nam dân gắt gỏng quát:

- Ngươi là ai?

- Một kẻ bàng quan như bất mãn trước hành động của túc hạ.

- Ngươi muốn gì?

- Muốn gì ư?

Cù Nam Dân gật đầu.

Trung niên thư sinh nhếch môi mỉm cười:

- Tại hạ muốn các hạ phải thực hiện lời giao ước với các họa nhân ngụ Ở Tương dương trấn.

- Ngươi...

Trung niên thư sinh nhướn mày nhìn Cù Nam Dân nói tiếp:

- Muốn thực hiện lời hứa đó, các hạ phải bước qua xác chết của tại hạ.

Cù Nam Dân nhìn lại Gia Kính Hào:

- Bang chủ... Gã này muốn chết thế cho bọn họa nhân. Cù Nam Dân thay bang chủ dẫn độ gã đi trước đây.

HỌ Cù nói dứt câu, dồn nội lực giựt ngọn khoát đao lại, nhưng y không ngờ, trung niên thư sinh lại nhấp đôi đũa thả lưỡi đao ra. Dồn nội lực quá nhiều, nên họ Cù giựt đao lại thì té ngã ra sau, trung niên thư sinh dẫn đến một bộ, điểm luôn đôi đũa vào yết hầu tàn Hồn Thiên Đao Cù Nam Dân:

- Thế nào... các hạ chịu trả lại ngân lượng cho Sử huynh đệ không?

Sắc mặt Cù Nam Dân tái nhợt. Y ngượng gật đầu cời túi ngân lượng đặt xuống bên cạnh - Ta... Ta trả lại đó.

- Ta mong lần sau các hạ đừng hành động bĩ ỏi và dè tiện như vậy.

Trung niên thư sinh cúi xuống nhặt túi ngân lượng. lợi dụng ngay cơ hội đó, Cù Nam Dân bất ngờ xuất thủ. Ngọn khoát đao của gã bất ngờ phạt ngang thắt lưng trung niên thư sinh. những tưởng lưỡi đao của họ Cù sẽ chém đôi thể pháp của trung niên thư sinh, nhưng sự biến lại hoàn toàn trái ngược. chỉ hơi xoay người, chỉ pháp của trung niên thư sinh phát ra đạo chỉ kinh đẩy bật lưỡi đao bật ngược trở lại. ngọn khoát đao tuột khỏi tay Cù Nam Dân, vô tình chém thẳng vào đỉnh đầu gã.

"Búp..." Y vung đao với nội lực mạnh bao nhiêu thì nhận lại cũng bằng như vậy. chính vì vậy thủ cấp của họ Cù bị chẻ đôi như một quả dưa hấu.

Gã giãy đành đạch, cuối cùng thì trút hơi thở cuối cùng trong sự giãy chết hồi hã.

Bọn họa nhân thấy cái chết của Cù Nam Dân đã sợ càng sợ hơn. tất cả túm tụm quanh Sử Thừa Tự.

Trung niên thư sinh hất túi ngân lượng bước lại trước mặt sử thừa Tự đặt vào tay y:

- Sử Huynh hãy giữ lấy. đáng ra họ Cù không chết nhưng tự y đi tìm cái chết cho y.

Sử Thừa Tự miễn cưỡng nhận lại túi ngân lượng.

Trung niên thư sinh nhìn lại bang chủ Thần Phục bang Gia Kính Hào từ tốn nói:

- Bang chủ... Những họa nhân chẳng có tội gì khiến người phải trị lấy mạng họ.

Gia Kính hào gấn giọng nói:

- Người là ai mà bốn bang chủ thấy khá quen quen.

Trung niên thư sinh lắc đầu:

- Tại hạ là người bàng quan và chẳng quen biết gì với bang chủ. Bàng quan nhưng cũng rất khách quan, do đó tại hạ cũng không bàng quan đến độ thân nhiên thấy các họa nhân tương Dương trần chết oan được.

- Thế các hạ làm gì để giúp những gã họa nhân này?

Trung niên thư sinh ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ thỉnh cầu Gia bang chủ cho Sử huynh và những người của phường họa nhân Tương Dương một sinh lộ để tồn sinh. Tương Dương thành thiếu họa nhân thì chẳng còn tương Dương thành.

- Nhưng nếu trong bọn chúng có một kẻ là Di Họa Đoạn Hồn Thần thì sao?

Trung niên thư sinh lắc đầu:

- Tại hạ có thể lấy mạng mình ra bảo chứng với bang chủ, tất cả những họa nhân đang có mặt tại đây chẳng có ai là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Gia Kính hào cau mày:

- Các hạ dám đem mạng mình ra bảo chứng cho lũ họa nhân này ư?

Trung niên thư sinh gật đầu Gia kính hào nghiêm giọng nói:

- các hạ khẳng khái dùng mạng mình...

[thiếu hai trang 190, 191]... cái tên nghe thật kiêu hùng, nhưng so với VÔ địch kiêm Dương Quân Bảo thì...

Trung niên thư sinh ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Tại hạ xin miễn bàn về võ công của bang chủ với hai người đó, tự bang chủ đoán được ai cao ai thấp. thế mà phương trượng đại sư và Dương Quân Bảo vẫn bị Di Họa Đoạn Hồn Thần lấy mạng như thể lấy đồ vật trong túi vậy.

Gia Kính hào nheo mày:

- Nói gì thì nói, bốn bang chủ muốn biết người là ai?

- Một kẻ bang quan vô danh vô tính, cần gì bang chủ phải lưu tâm. tại hạ chỉ xin bang chủ cho các họa nhân Ở đây một sinh lộ. chỉ có thể thôi.

- Nhưng trước hết bốn bang chủ muốn biết người là người thế nào? tại sao lại biết Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Trung niên thư sinh nhìn Gia Kính Hào - Bang chủ thật lòng muốn biết ư?

Gia kính Hào gật đầu - Gia mỗ cần phải biết.

- Bang chủ sẽ được biết ngay đây thôi.

Lời cứ như còn đọng trên miệng trung niên thư sinh lắc vai, với bộ pháp thần kỳ khiến cho Gia Kính Hào không kịp trở tay. Khi y nhận biết được thì Trảo công của thư sinh có sắc mặt nhợt nhạt với vết thẹo trên má khiến cho khuôn mặt lệch hẳn một bên, khá dị dạng đã đặt vào tử huyết yết hầu gã.

Trảo công của thư sinh còn để hờ bên ngoài nhưng Gia Kính Hào cảm nhận sát thủ từ năm đầu chỉ pháp có thể lấy mạng y bất cứ lúc nào.

Y ngập ngừng nói:

- Người bất ngờ ra tay đâu phải anh hùng hảo hán. Nhưng vừa rồi người đã dùng Tu La Thần pháp.

- Bang chủ cũng có kiên văn đó. giờ tại hạ mới trả lời bang chủ biết đây. Tại hạ là người có thể lấy mạng bang chủ bất cứ lúc nào.

Gia Kính hào biến sắc. Y ngập ngừng nói:

- Người là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

- Tại sao bang chủ cứ cố chấp cho tại hạ là Di Họa Đoạn Hồn Thần? BỎ ý niệm đó ra khỏi tâm tưởng của bang chủ đi.

Buông một tiếng thở dài, trung niên thư sinh nghiêm giọng nói:

- Bang chủ hứa với tại hạ để yên cho các họa nhân có mặt tại đây được yên bình, tại hạ sẽ cho bang chủ biết một tin rất quang trọng có liên quan đến bang chủ.

Gia Kính Hào vừa bị trung niên thư sinh khống chế tử huyết yết hầu, dù muốn hay không muốn thì y cũng phải nhận lời thỉnh cầu của trung niên thư sinh. mặc dù vậy gia Kính hào vẫn miễn cưỡng nói:

- Được Gia mỗ hứa...

- Lời hứa của một bang chủ không phải như lời giao ước của kẻ tiểu nhân Cù Nam Dân chứ?

- Bỏ bang chủ không phải hạng tiểu nhân Cù Nam Dân.

Trung niên thư sinh gần giọng nói:

- Được tại hạ tin vào lời bang chủ. Nhưng nếu bang chủ giống như họ cù thì Trảo thủ của tại hạ chẳng ngập ngừng nếu gặp lại nhau đâu.

Giọng nói của trung niên thư sinh mặc dù nặng nề nhưng không gay gắt như bấy nhiêu đó cũng đủ khiến cho Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào gay lạnh cột sống.

Y khẽ gật đầu:

- Các hạ phải tin vào một bang chủ chứ?

- Tại hạ tin.

Trung niên thư sinh rút Trảo công lại nhìn Gia Kính hào nghiêm giọng nói:

- Tại hạ có mặt tại đây là vì Di Họa Đoạn Hồn Thần. Y sẽ xuất hiện tại Tương Dương trấn vì kẻ kế tiếp y phải giết chính là Thần Phục bang chủ Gia Kính hào.

- Gia mõ đang chờ gã.

Trung niên thư sinh nghiêm mặt nói:

- Tại hạ mong bang chủ sẽ qua được kiếp họa này.

Y ôm quyền.

- Bang chủ bảo trọng.

Gia Kính Hào lưỡng lự nhưng gắt gỏng nói:

- Gia mõ không cần sự chỉ huân của túc hạ. Tự gia mộ có thể tự lo được cho mình.

Y gần giọng nói:

- Kẻ phải bảo trọng là túc hạ thì đúng hơn.

Loom trung niên thư sinh bằng ánh mắt hằn học, Gia Kính Hào mới quay bước bỏ đi bọn môn hạ lục tục kéo theo gã.

Thấy Gia Kính hào bỏ đi, Sử Thừa Tự cùng các huynh đệ của y mới thở phào một tiếng.

Sử thừa Tự bước đến ôm quyền xá trung niên thư sinh, kính cẩn nói:

- Đại ân, đại đức Của tôn giá không thể trả được bằng ngân lượng. Sử Thừa Tự thay mặt huynh đệ kính tôn giá một lạy.

Sử Thừa Tự toan quỳ xuống lạy thì trung niên thư sinh gắt giọng nói:

- Sử huynh đừng làm như vậy.

Y cản Thừa Tự lại:

Tại hạ chỉ làm theo suy nghĩ khách quan của mình thôi, Sử huynh và chư vị huynh đệ đây đừng cho đó là đại ân đại nghĩa. Tại hạ chỉ thỉnh cầu các vị đem ngân lượng để mượn sát thủ lấy thủ cấp Di Họa Đoạn Hồn Thần. nếu chẳng may, Di Họa Đoạn Hồn Thần biết được chuyện này, e rằng chẳng có ai giúp được các vị.

- Chư huynh đệ của phường họa nhân Tương dương khắc cốt ghi tâm lời huấn thị của tôn giá... Nhưng...

- tại hạ biết chư vị rất khó xử và đang rơi vào tình thế hiểm nghèo, nhưng tại hạ đã xin với Gia bang chủ rồi. Chư vị yên tâm từ nay Thần Phục bang sẽ không làm khó dễ chư vị nữa đâu.

Sử Thừa Tự kính cẩn xá Trung niên thư sinh:

- Chư huynh đệ phường họa nhân thành kính đa tạ tôn giá. Nếu tôn giá không chê chúng tôi chỉ là hạng họa nhân trời gả không chất lại chẳng có nhiều ngân lượng, Sử Thừa Tự cung kính thỉnh ân công về tư gia để bồi tiếp.

Trung niên thư sinh khoát tay:

- Sử huynh và chư vị huynh đệ đừng nề hà khách sáo như vậy. Có duyên phận thì có ngày chúng ta sẽ gặp lại.

Trung niên thư sinh ôm quyền:

- Cáo từ Y thốt dứt câu thẳng bước tiến ra cửa tửu quán mà chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Sử Thừa Tự vội bước theo gọi:

- ân công... ân công...

Nhưng khi Sử Thừa Tự bước đến cửa thì chẳng còn thấy nhân dạng của trung niên thư sinh. Y đứng ngay ngoài cửa đảo mắt nhìn bốn phía tìm kiếm nhưng lại thất vọng bởi biết chắc vị ân công kia đã bỏ đi rồi mà chẳng màng đến sự báo đáp của y và các huynh đệ cùng hội cùng phường.

Sử Thừa Tự quay vào. Y bẽn lẽn ngập ngừng nói:

- Các huynh đệ miễn thứ... Sử mõ không níu chân ân công lại được.

Lão Tam buông tiếng thở dài:

- Thật là tiếc, rỗng ngay trước mặt chúng ta không thấy lại đi cầu tôm trong bùn.
Nghe lão Tam thốt ra câu này mặt Sử Thừa Tự đỏ rần vì thẹn. Y miễn cưỡng nói:
- sử mỗ vì an nguy của chư huynh đệ nhưng tầm nhìn hạn hẹp thật là hổ thẹn.
Mong chư huynh đệ miễn thứ.

Y vừa thốt dứt câu thì giọng nữ nhân cất lên ngoài cửa tử quán:

- Sử công tử biết như thế là đã có tầm mắt nhìn xa trông rộng rồi.

Sử Thừa Tự nhìn lại nữ nhân vừa bước vào tử quán. Y ôm quyền thành tâm nói:

- Tại hạ...

CÔ nương kia khoát tay:

- Sử Công tử không phải đa lễ... Nếu Cù Nam Dân không giúp được các vị thì Lam tiểu Yến có thể giúp được các vị.

Sử Thừa Tự bước vào ngôi nhà hoang với tâm trạng bồi hồi sợ sệt. Y không muốn đến nhưng vẫn phải đến ngôi nhà hoang này vì đã hẹn với Lam Tiểu Yến. Thật ra Thừa Tự chẳng có ý gì khác mà chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm mà gã đã bị Cù Nam Dân lừa gạt khiến cho lòng ray rứt không khỏi hổ thẹn với chư huynh đệ trong phường Họa nhân.

Đứng ngoài cửa ngôi nhà hoang, Sử Thừa Tự nghĩ thầm:

"Mình có chết cũng được, miễn lấy lại sự tôn kính của các chư huynh đệ trong phường họa nhân là được rồi. Không ngờ Cù Nam Dân lại nhỏ nhen và ti tiện như vậy." Mặc dù tâm niệm như vậy nhưng Sử Thừa Tự vẫn lưỡng lự với nỗi hồi hộp khi phải đến ngôi nhà hoang này phó hội với Lam Tiểu Yến.

Buông một tiếng thở dài nghĩ tiếp:

- Không biết cô nương này là ai? Nhưng mình cứ gặp ắt sẽ biết người ta là hạng người như thế nào. Hy vọng vị cô nương này cũng là ân công như tôn giá kia.

Với ý niệm đó, Sử Thừa Tự quyết định đẩy cửa bước vào. Y bắt gặp Lam Tiểu Yến ngồi đợi sẵn tự bao giờ. Vừa thấy Sử Thừa Tự, Tiểu Yến đứng lên bước ra đón. Nàng vận bộ xiêm y khá lộng lẫy, tôn tạo nhan sắc vốn đã được trời ban cho nụ cười rất duyên dáng.

Tiểu Yến ôm quyền nói:

- Tiểu Yến tưởng đầu công tử không đến phó hội với tôi.

- Tại hạ đã hẹn thì không bao giờ thất hứa. Cho dù biết mình có phải gặp đại họa.

Nàng chớp mắt rồi nhường mày:

- Sử công tử nghĩ Tiểu Yến là đại họa của người ư?

Sử Thừa Tự lắc đầu, từ tốn nói:

- Sử Thừa Tự chỉ là họa nhân trói gà không chặt, lại chẳng hề gây thù chuốc oán với ai, nhất là cô nương thì sao nghĩ cô nương là đại họa của tại hạ.

- Nếu không nghĩ Tiểu Yến là đại họa thì Sử công tử hãy xem Tiểu Yến như người nhà được không?

- Tại hạ sợ mình chẳng xứng với cô nương.

- Sử huynh khách sáo quá. Thật ra Tiểu Yến hẹn gặp công tử đến đây bởi vì quan tâm đến sự an nguy của các huynh đệ phường họa nhân Tương Dương trấn.

- Tại hạ không hiểu ý cô nương.

- Tiểu Yến biết công tử là một họa nhân hỏi làm sao biết được người của võ lâm như thế nào?

Sử Thừa Tự gật đầu:

- Cô nương nói không sai, tại hạ và chư huynh đệ của mình không phải là người võ lâm, tất không thể nào biết được người của võ lâm hành động như thế nào.

Tiểu Yến nhìn Thừa Tự nói:

- Công tử quá ư thành thật chắc khó mà tưởng được khi Tiểu Yến nói ra điều này.

- Thật ra cô nương muốn nói cho tại hạ biết điều gì?

Nàng lưỡng lự một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Người mà Sử công tử cho là ân công chính là Di họa đoạn hồn thần.

Đôi mắt của Sử Thừa Tự dường to hết cỡ, những tưởng như gã nghe nhầm lời nói của Lam Tiểu Yến.

- Cô nương...

- Tiểu Yến biết Sử công tử đang kích động, và hấn khó mà tin vào lời của tôi, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

- Tại hạ quả không hiểu được.

Tiểu Yến bước lên bên Sử Thừa Tự. Mùi xạ hương từ cơ thể nàng tỏa xông vào khứu giác họ Sử khiến gã phải quay mặt nhìn nơi khác.

- Sử công tử không hiểu cũng đúng thôi. Bởi công tử không tin Di họa đoạn hồn thần lại có hành động nghĩa hiệp chứ gì?

Nàng nhìn Sử Thừa Tự cười khẩy rồi nói tiếp:

- Người võ lâm hành tung cực kỳ thần bí. Di họa đoạn hồn thần là một ác nhân có võ công siêu phàm, tuyệt đỉnh, thì hành tung càng thần bí hơn. Y có thể làm mọi việc để che đậy hành tung của mình.

- Là Di họa đoạn hồn thần thì sao y lại cứu chúng tôi? Tại hạ nghĩ cô nương đã lầm ai rồi đó.

Tiểu Yên lắc đầu nói:

- Lam Tiểu Yên không làm đâu. Tất cả những sự việc tại tửu quán công tử đã thấy và đã nghe rồi mà.

Sử Thừa Tự gật đầu nói:

- Tại hạ đã thấy và đã nghe tất cả những gì ân công nói và làm.

Gã vừa nói dứt câu thì Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào bước vào.

- Đã thấy, đã nghe thế mà còn nói là làm người ư?

Thấy Gia Kính Hào bắt ngờ xuất hiện, Sử Thừa Tự biến sắc. Y vội vàng ôm quyền:

- Gia đại hiệp.

Gia Kính Hào nhìn Sử Thừa Tự hừ nhạt một tiếng rồi chấp tay sau lưng bước đến trước mặt gã. Y gần giọng nói:

- Cái gã trung niên thư sinh mà ngươi và các huynh đệ của ngươi cho là ân công chính là Di họa đoạn hồn thần.

- Gia đại hiệp, Sử mỗ thấy...

Mặt Gia Kính Hào đanh lại:

- Ngươi thấy gì nào?

- Dạ, vị ân công đó chẳng có chút gì là ác nhân cả. Nếu là ác nhân thì y đã chẳng giúp chúng tôi.

Hừ nhạt một tiếng, Gia Kính Hào nói:

- Hắn giúp các ngươi vì các ngươi cùng một bè một cánh với hắn chứ gì?

Sử Thừa Tự bối rối khi Gia Kính Hào thốt ra câu này. Y ngập ngừng từ tốn nói:

- Gia đại hiệp hiểu cho. Thật ra Sử Thừa Tự và vị ân công kia chẳng quen biết, chẳng có mối quan hệ gì. ân công chỉ là khách quan, vì sự tiểu nhân bỉ ổi của Cù Nam Dân mà phải ra tay nghĩa hiệp thôi.

Gia Kính Hào rít giọng nói:

- Không cần ngươi phải nhiều lời nữa. Phận sự của ngươi bây giờ là giúp bản bang chủ giết gã đó.

Sử Thừa Tự lắc đầu nói:

- Sao Sử mỗ lại phải giúp tôn giá giết ân công của mình chứ?

- Vì một nguyên nhân rất đơn giản, hắn là Di họa đoạn hồn thần. Bởi ngươi không giết gã thì các ngươi là kẻ cùng bè cánh với Di họa đoạn hồn thần.

Sử Thừa Tự miễn cưỡng nói:

- Gia đại hiệp có thể cho Sử Thừa Tự biết do đâu người biết ân công của chúng tôi là Di họa đoạn hồn thần. Nếu đúng là Di họa đoạn hồn thần thì không chỉ Sử Thừa Tự mà tất cả chư huynh đệ đều sẵn lòng giúp Gia đại hiệp.

Gia Kính Hào nhìn lại Lam Tiểu Yên. Tiểu Yên khẽ gật đầu.

Nhìn lại Sử Thừa Tự, Gia Kính Hào nói:

- Tu là thần pháp chỉ có mỗi một Di họa đoạn hồn thần biết dụng mà thôi. Gã ân công của các ngươi biết dụng Tu là thần pháp, thế thì hắn là ai nào? Thậm chí hắn còn nói hắn biết Di họa đoạn hồn thần là ai, nhưng không nói cho bản bang chủ biết. Ngươi biện giải xem, vì sao hắn biết Di họa đoạn hồn thần mà không nói ra chứ? Vậy có phải chính hắn là Di họa đoạn hồn thần.

Mặt của Sử Thừa Tự không ngừng thay đổi. Y nghĩ thầm:

- Gia bang chủ nói cũng đúng. Tại sao ân công biết Di họa đoạn hồn thần mà không nói. Phải chăng chính người là Di họa đoạn hồn thần?

Với ý niệm đó trong đầu, Sử Thừa Tự cương quyết hơn. Y nghiêm giọng nói với Gia Kính Hào:

- Sử Thừa Tự mạn phép hỏi bang chủ, Sử Thừa Tự phải làm gì để giúp bang chủ?

Nhìn sang Lam Tiểu Yên, Gia Kính Hào nói:

- Lam tiêu thư sẽ nói cho ngươi biết ngươi phải làm gì.

Sử Thừa Tự nhìn lại Lam Tiểu Yên cũng là lúc nàng nhìn gã. Hai người vô hình chung đối nhãn với nhau.

Tiểu Yên từ tốn nói:

- Sử công tử hắn biết Di họa đoạn hồn thần là kẻ nguy hiểm như thế nào rồi. Y đã không ngừng giáng họa lên đầu các vị, do đó chúng ta phải tìm cách đối phó với y mà bất kể thủ đoạn.

- Thế theo ý của Lam cô nương, tại hạ phải làm sao?

Tiểu Yên lấy trong thất lưng ra một lọ tịnh bình màu nâu. Nàng đặt nó vào tay Sử Thừa Tự rồi nói:

- Di họa đoạn hồn thần là người quỷ quyệt khó lường. Muốn thu phục hắn phải dụng đến thủ đoạn. Sử công và các huynh đệ trong phường họa nhân cứ mời hắn đến phường hội, mời hắn uống rượu, bí mật bỏ hoàn dược trong tịnh bình này vào rượu của gã Còn những chuyện sau cứ để cho Tiểu Yên và Gia bang chủ.

Sử Thừa Tự ngập ngừng hỏi:

- CÔ nương muốn tại hạ đầu độc y?

Tiểu yến gật đầu:

- Không sai.

- Xin hỏi cô nương, nếu như ân công không phải là Di họa đoạn hồn thần thì tại hạ phải xử như thế nào?

Gia Kính Hào hừ lạnh rồi nói:

- Sử Thừa Tự, ngươi cứ thực hiện theo ý của Lam tiểu thư, nếu như muốn có chỗ đứng thành Tương Dương này. Nếu như ngươi không làm theo ý của Lam tiểu thư thì bổng bang chủ sẽ xếp ngươi cùng một cánh với Di họa đoạn hồn thần. Lúc bấy giờ ngươi có chạy lên trời hay xuống âm phủ cũng không thoát khỏi sự trừng trị của bổng bang chủ đâu Sử Thừa Tự gục mặt nhìn xuống.

Tiểu Yến lên tiếng:

- Gia bang chủ, Sử công tử không phải là người của võ lâm tất không lường hết thủ đoạn của Di họa đoạn hồn thần. Sử công tử chỉ vì sợ mình trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa mà thôi.

- Hẳn sợ trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa chờ đến khi Di họa đoạn hồn thần chặt đứt thủ cấp của Gia Kính Hào mới thực hiện phương kế của Tiểu Yến sao?

- Sử Thừa Tự, dù muốn hay không thì ngươi cũng phải thực hiện theo kế sách của Tiểu Yến đây. Nếu không thì đừng trách bổng bang chủ. Không chỉ ngươi bị trừng phạt mà tất cả thân bằng, quyến thuộc của ngươi cũng bị trừng trị.

- Bang chủ...

Gia Kính Hào trừng mắt nhìn Thừa Tự.

Chạm vào ánh mắt của Gia Kính Hào, Thừa Tự cúi đầu:

- Tại hạ sẽ theo kế sách của Lam tiểu thư.

Lam Tiểu Yến từ tốn nói:

- Sử huynh cứ yên tâm. Tiểu Yến sẽ hết lòng giúp công tử và các huynh đệ Ở phường họa nhân.

Buông một tiếng thở dài, Sử Thừa Tự mới nói:

- Mong tiểu thư giúp tại hạ và các họa nhân của phường Tương Dương.

Thừa Tự ôm quyền nói:

- Nếu không có gì để nói với tại hạ, Thừa Tự cáo từ.

Tiểu yến gật đầu:

- Công tử bảo trọng.

Sử Thừa Tự nhìn lại Gia Kính Hào:

- Gia đại hiệp, tại hạ cáo từ.

Kính Hào khoát tay:

- Ngươi đi đi.

Thừa Tự quay bước rời ngôi nhà hoang. Trong thâm tâm thật ra bối rối bồi hồi. Thình thoảng lại lắc đầu cứ muốn xua những ý tưởng thâm kín trong đầu mình.

Thừa Tự đi rồi, còn lại Gia Kính Hào và Lam Tiểu Yến. Gia Kính Hào bước đến bên Tiểu yến:

- Xem như lần này huynh đã có thể tuyên cáo với quần hùng võ lâm Thần Phục bang là bang phái duy nhất giúp cho võ lâm qua được kiếp họa Di họa đoạn hồn thần.

Y nắm tay Lam Tiểu Yến:

- Công đầu thuộc về muội. Nếu như lần này Thần Phục bang của huynh phát dương quang đại, tuyên cáo với quần hùng võ lâm là thiên hạ đệ nhất bang thì huynh sẽ tấn phong cho muội là phó bang chủ.

Tiểu yến lắc đầu:

- Nghe Gia bang chủ thốt ra câu này, Tiểu Yến vô cùng cảm kích, nhưng Tiểu Yến không muốn nhận chức danh phó bang chủ của huynh đâu.

Gia Kính Hào ngưng ngưng hỏi:

- Tiểu Yến chê Thần Phục bang của ta à?

Nàng lắc đầu:

- Tiểu Yến đâu dám chê Thần Phục bang. Gia bang chủ đã tự cho bang của người là Thần Phục bang thì hẳn phải có thực lực chứ. Nhưng Tiểu Yến không dám nhận bởi vì sợ phải xuống châu Diêm chúa lắm.

Đôi chân mày của Gia Kính Hào chau lại với nhau. Những nét bất phần lộ hẳn trên nét mặt gã. Y lắc đầu nói:

- Tiểu Yến sợ Di họa đoạn hồn thần.

Nàng gật đầu.

Gia Kính Hào ngửa mặt cười vang nói:

- Hắn sắp chết đến nơi rồi, muối còn sợ gì nữa.
- Hắn sắp chết nhưng hắn chưa chết. Mà hắn chưa chết thì bất cứ lúc nào vẫn có thể xuất hiện để lấy thủ cấp của bang chủ. Nếu như Tiểu Yến nhận lời làm phó bang chủ Thần Phục bang không chừng y dám mượn luôn thủ cấp của Tiểu Yến.

Gia Kính Hào gần giọng nói:

- Hắn phải chết.
- Nhưng bây giờ hắn chưa chết kia mà.

Gia Kính Hào cười mỉm:

- Muội yên tâm, Di họa đoạn hồn thân xem như đã nằm trong tay của Gia mỗ rồi.

Gia Kính Hào nắm tay Tiểu Yến, nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Yến, hay là nàng chấp nhận là thứ thiếp cho ta vậy? Hắn cũng được chứ?

Tiểu Yến nhìn Kính Hào:

- Gia bang chủ làm Tiểu Yến hồ thẹn quá, nhất là có mặt Di họa đoạn hồn thân Ở đây.

Kính Hào ngửa mặt cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tiểu Yến, nàng hù họa Gia Kính Hào đó à? Lần trước tại tửu quán, chỉ vì Gia mỗ sơ suất nên mới bị hắn khống chế, nhưng gặp lại gã lần nữa, Gia Kính Hào không để cho hắn đắc thủ dễ dàng như vậy đâu.
- Mong rằng lời của bang chủ là thật chứ không phải là ngụy ngôn.
- Tiểu Yến, nàng không tin Gia Kính Hào ư?

Tiểu Yến giả lả nói:

- Tiểu Yến chưa thấy thì làm sao tin được?
- Lần này đối mặt với Di họa đoạn hồn thân, nàng sẽ thấy uy dũng của Gia Kính Hào. Một khi ta đã nói là ta làm bằng được.
- Thế ư? Bang chủ nhìn lại sau lưng xem, hình như Di họa đoạn hồn thân đã đến rồi đó Câu nói này của Lam Tiểu Yến khiến xương sống Gia Kính Hào gai lạnh. Y gượng mỉm cười hỏi:
- Nàng đừng giả vờ lách tránh qua chuyện khác. Cho dù Di họa đoạn hồn thân có xuất hiện Ở đây thì Gia Kính Hào cũng chẳng có gì phải sợ hắn cả.
- Thế thì Bang chủ nhìn lại sau lưng của mình xem.
- Tiểu Yến, sao nàng cứ nói bốn cột ta mãi thế?
- Tiểu Yến chẳng bốn cột với Bang chủ đâu.

Nghe nàng thốt ra câu này, Gia Kính Hào càng bồn chồn hơn. Bất giác y tin vào lời của Tiểu Yến là sự thật. Gia Kính Hào rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, từ từ nhìn lại sau lưng mình.

Y đứng thừ ra như pho tượng. Bỗng đập vào mắt Gia Kính Hào là Di họa đoạn hồn thân. Y nhận biết người đứng bên giá tranh là Di họa đoạn hồn thân bởi chiếc mặt nạ dát vàng, trông thật lạnh lùng, và bức tranh họa bên cạnh là bức tranh vẽ chân dung y.

Gia Kính Hào châu mày miễn cưỡng hỏi:

- Người là Di họa đoạn hồn thân?

Ứng Hiệp gật đầu nói:

- Bang chủ đã biết sao còn hỏi.

Giọng nói băng giá của Ứng Hiệp khiến trán Gia Kính Hào xuất hiện mồ hôi. Y phải dùng ống tay áo lên lau mặt rồi gượng nói:

- Các hạ đến Tương Dương có định lấy mạng Gia mỗ như đã từng lấy mạng Huyền Không đại sư và Vô địch kiếm Dương Quân Bảo?
- Đúng, đó là thiên chức của tại hạ.
- Gia mỗ không thù, không oán với các hạ, sao các hạ lại muốn giết Gia mỗ?
- Không riêng một mình bang chủ đâu. Tất cả những vị chủ bang chủ nào được tại hạ vẽ tranh thì người đó đều phải chết. Không sớm thì muộn. Thà chết còn hơn sống trong nỗi thấp thỏm lo âu sợ sệt.
- Các hạ cứ phải thực hiện thiên chức của mình sao?

Ứng Hiệp gật đầu.

Gia Kính Hào thở ra nói:

- Ta và các hạ đã gặp nhau tại tửu quán rồi, và các hạ đã hứa để yên cho ta mà?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tại hạ và bang chủ chưa từng gặp nhau. Bang chủ chỉ có một cách duy nhất được tồn sinh là phải tự bảo vệ mình.

Ứng Hiệp vừa nói vừa đặt tay vào đốc kiếm.

Thấy kẻ thù đã đặt tay vào đốc kiếm, Gia Kính Hào chẳng dám xem thường. Dù sao cái chết của Huyền Không phương trượng và Vô địch kiếm Dương Quân Bảo đã trở thành lời minh chứng cho võ công của Di họa đoạn hồn thần. Chính hai cái chết đó khiến Gia Kính Hào phải sợ hãi khi đối mặt với Di họa đoạn hồn thần. Bất giác y cảm nhận lưỡi hái tử thần đâu đó ngấp nghé quanh mình. Chính cảm nhận mơ hồ kia buộc Gia Kính Hào không làm chủ được mà thôi lại hai bộ, mắt đóng đinh vào Ứng Hiệp.

Gã nghĩ thầm:

- Di họa đoạn hồn thần. Chẳng lẽ hôm nay là thời khắc mình phải đối mặt với tử thần?

Trong đầu thì nghĩ như vậy, nhưng Gia Kính Hào lại chủ động vận công dồn vào song thủ.

Tiểu Yên giờ mới lên tiếng:

- Nếu Bang chủ có uy dũng thì đừng bỏ chạy đấy nhé.

- Ta không bỏ chạy đâu.

Y thốt dứt câu, hét lên một tiếng, chủ động tấn công.

- Di họa đoạn hồn thần đỡ U ng Trảo công của bốn bang chủ đây.

Thần pháp Gia Kính Hào lướt trên cao ba trượng, rồi chúc thẳng xuống, đôi Trảo công Thanh ma thần thủ vươn ra tựa như vuốt chim ưng chúc xuống thập thiên đỡ Ứng Hiệp như thể chụp lấy con mồi.

Ứng Hiệp thi triển thuật Tu la thần pháp lách tránh mà không hề phản kích. Y vừa lách tránh chiêu công của Gia Kính Hào vừa nói:

- Sao bang chủ không sử dụng tuyệt chiêu tối thượng của U ng Trảo công là Lôi lệ tam xí?

Đánh hụt đôi phương một Trảo, Gia Kính Hào chỉ hơi lắc hai cánh tay, thần pháp đảo ngược trên không lướt về chỗ cũ. ánh mắt y lộ rõ sự kinh ngạc phải thốt thành lời:

- Sao ngươi biết tuyệt công Lôi Lệ tam xí của bốn bang chủ?

- Lôi lệ tam xí của Bang chủ đã từng bóp nát tim của một thiếu phụ trên Thiên Đài sơn.

Mặt Gia Kính Hào biến sắc:

- Sao ngươi biết chuyện đó?

- Bang chủ biết như thế đủ rồi. Hãy dụng tuyệt chiêu đó đi, đừng phí thời gian nữa.

Gia Kính Hào nghiêng răng nói:

- Được Ngươi đã muốn bốn bang chủ moi tim ngươi thì bốn bang chủ sẽ moi tim ngươi.

Gia Kính Hào nói xong hét lớn:

- Di họa đoạn hồn thần. Chết đây.

Cùng với tiếng quát đó, bang chủ Thần Phục bang Gia Kính Hào lại điểm chân thoát lên cao tam trượng. Lần này lão chúc xuống, đôi Thanh ma thần thủ quay vòng như hai chiếc chong chóng, đồng thời mười đạo chỉ khí đồng loạt thoát ra từ mười đầu chỉ pháp, tạo thành một màn lưới chụp thẳng xuống vùng thượng đẳng của Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp chỉ hơi lắc vai bước sang trái, tả thủ dựng đứng, vũ thẳng đến trước một quả cầu đỏ ối, đón thẳng đỡ thẳng lấy mười đạo chỉ công của Gia Kính Hào.

- âm...

Mười đạo chỉ chạm thẳng vào quả cầu lửa phát ra tiếng nổ dữ dội. Dư kinh phát tán chấn động ra bốn phía chung quanh, Gia Kính Hào bật ngược trở lại. Y đảo bộ trên không hạ thân xuống. Chân của Gia Kính Hào vừa mới chạm đất thì kiếm của ứng Hiệp đã đến tới nơi.

Gia Kính Hào biến sắc. Y muốn lạng người lách tránh nhưng kiếm ảnh của Ứng Hiệp xuất kích quá nhanh. Nhanh đến độ Gia Kính Hào chẳng còn kịp có phản ứng gì mà chỉ hét cầu cứu Tiểu Yên.

Gã rống lên:

- Tiểu Yên...

Tiếng hét của họ Gia còn đọng trên hai cánh môi thì kiếm của Ứng Hiệp đã xuyên qua tim gã rồi. Lưỡi kiếm đi mạnh đến độ ngấp sâu đến tận chuôi. Ứng Hiệp xoay cổ tay, Gia Kính Hào giật nảy người lên khỏi mặt đất, những tướng như bị giật mình.

Ứng Hiệp đảo cổ tay một lần nữa thì mắt của bang chủ Thần Phục bang trợn trừng, trông thật khủng khiếp. Máu rỉ ra hai bên mép gã, trước khi gã đổ vật ra sau để hồn chu du địa phủ.

Ứng Hiệp thần nhiên rút kiếm về. Y lau lưỡi kiếm vào áo Gia Kính Hào rồi mới chịu tra vào vỏ.

Cột lại dây kiếm vào thắt lưng, Ứng Hiệp nhìn Tiểu Yên từ tốn nói:

- Cô nương là Lam Tiểu Yên?

Tiểu Yên mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Lâm tỷ tỷ đã nói với công tử gì nào?

Ứng Hiệp lộ chiếc mặt nạ dát vàng. Y cho chiếc mặt nạ vào trong chiếc túi da đeo bên hông, rồi hướng mắt nhìn Tiểu Yên nói:

- Tỷ tỷ nói tại hạ nghe theo chỉ huân của cô nương.
- Thế công tử có chịu nghe theo chỉ huân của Tiểu Yên không?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Lời nói của Lam cô nương là chỉ huân của Lâm tỷ tỷ, Ứng Hiệp phải nghe.
- Tốt lắm. Tôn công tử đi theo tôi.

Hai người rời ngôi nhà hoang. Lam Tiểu Yên đưa Ứng Hiệp đến một tòa trang viện tọa lạc ở ngoại vi Tương Dương trấn. Trong tòa trang viện này có đủ mọi thứ như hoa viên, ao cá và cả những hòn giả sơn thật đồ sộ. Bên ngoài thì được bao bọc bằng dãy tường kiên cố che khuất tầm mắt những ai có trí tò mò.

Tiểu Yên chỉ chiếc ghế đôn sơn son thiếp vàng nói:

- Mời huynh.

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Đa tạ cô nương.
- Huynh đừng khách sáo. Chúng ta đã là người nhà của nhau. Thậm chí huynh là Chủ, còn Tiểu Yên là khách.
- Ứng Hiệp không có ý đó, mà tự nhận mình chỉ là khách.
- Huynh chưa biết đây thôi.

Nàng mỉm cười bước đến bên Ứng Hiệp:

- Huynh thích tòa trang viện này không?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Rất thích. Nó yên tĩnh, phù hợp với tại hạ, và có nhiều phong cảnh thơ mộng để tại hạ được phóng bút vẽ tranh.

Tiểu Yên mỉm cười:

- Xem như tòa trang viện này đã thuộc về huynh rồi đó.

Mặt Ứng Hiệp đỏ ra:

- Tại hạ nghe không lầm chứ?
- Không.

Nụ cười lại hé nở trên hai cánh môi của nàng.

- Tòa trang viện mà Minh Thần giáo đã dành riêng cho huynh. Nó là của huynh.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tại hạ không dám nhận đâu.
- Đây là ý của Lâm tỷ tỷ. Công tử không nhận cũng không được.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Nếu là ý của tỷ tỷ, tại hạ phải tuân theo.
- Nếu ý của Tiểu Yên thì sao?
- Ý của Lam cô nương là ý của tỷ tỷ.

Tiểu Yên mỉm cười, gật đầu nói:

- Vậy công tử cứ xem lời của Tiểu Yên là lời của Lâm tỷ tỷ vậy nhé.
- Tại hạ sẽ chịu theo ý của Lam cô nương.

Lam Tiểu Yên bước tới quây để rượu. Nàng bung vò rượu bốn cân ngoài có dòng Thiên bôi tình tửu, ôm vò rượu đặt xuống bàn, Tiểu Yên nói:

- Huynh và Tiểu Yên sẽ đôi ẩm với nhau khi nào cạn vò rượu Thiên bôi tình tửu mới thôi.

Ứng Hiệp gật đầu.

Tiểu Yên chúc rượu ra hai chiếc chén, rồi bung lên nói:

- Tiểu Yên chúc huynh có được một tòa trang viện cho riêng mình.
- Đa tạ.

Ứng Hiệp bung chén đáp lễ nàng. Uống cạn số rượu trong chén, Ứng Hiệp mới nhìn Tiểu Yên hỏi:

- Sao cô nương biết được Lâm tỷ tỷ?
- Điều đó huynh không cần biết, chỉ nên biết Tiểu Yên là chiếc bóng của Lâm tỷ tỷ.

Còn tôi muốn biết, bộ trong mắt của huynh chỉ có mỗi một Lâm tỷ tỷ thôi?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Trước đây tại hạ có Tống tỷ tỷ, nay thì chỉ còn mỗi một Lâm tỷ tỷ.
- Ngoài Tống tỷ tỷ và Lâm tỷ tỷ, huynh chẳng còn ai khác à?

- Không còn ai khác.

Nàng nguýt Ứng Hiệp:

- Giờ Tôn huynh đã có thêm một người nữa rồi. Người đó chính là Lam Tiểu Yến đây.

- Tại hạ sợ mình không xứng đáng với cô nương.

Tiểu Yến bung vò rượu và róc ra chén vừa cười.

Thấy nàng cười, Ứng Hiệp hỏi:

- Tại hạ có gì thất lễ khiến cô nương cười?

- Lâm tỷ tỷ nói với Tiểu Yến, Tôn công tử là người hoạt bát, lanh lợi, và vui vẻ nữa, nhưng sao công tử không giống như Lâm tỷ tỷ nói. Huynh đôi với Tiểu Yến rất xa lạ và lại Còn khách sáo nữa.

- Tại hạ...

Nàng lườm chàng nói:

- Đừng có giữ khoảng cách với Tiểu Yến được không?

- Phàm tại hạ mỗi khi giết người thấy tâm mình nặng trĩu như vậy đó. Nhưng có Lâm tỷ tỷ, người sẽ an ủi tại hạ phần nào để vơi đi sự hối hận. Thú thật, tại hạ giết Huyền Không đại sư, Vô địch kiếm Dương Quân Bảo và cả Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào mà chẳng biết vì sao họ chết. Tại hạ cũng chẳng có mục đích gì để giết họ.

- Lấy mạng những kẻ đó là thiên chức của huynh mà.

Ứng Hiệp bung chén rượu tránh đối mặt với mắt Tiểu Yến. Y ngập ngừng nói:

- Mời cô nương.

- Huynh không thể gọi Tiểu Yến bằng Lam muội à?

- Được chứ, mời Lam muội.

Hai người chén thù chén tạc. Tiểu Yến thỉnh thoảng lại cất tiếng hát nho nhỏ để giúp vui Ứng Hiệp, nhưng mặt gã cứ ảm đạm khiến nàng cũng bất mãn.

Uống gần hết vò rượu, Tiểu Yến mới hỏi Ứng Hiệp:

- sao? huynh không được vui à?

- Tại hạ cũng không biết nữa.

Nàng gắt gỏng nói:

- Huynh là huynh, sao cứ gì là tại hạ với Tiểu Yến chứ?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Từ từ rồi huynh sẽ sửa.

Tiểu Yến lườm Ứng Hiệp:

- Muội có cảm tưởng huynh đối ẩm với muội mà không được thoải mái hay vui vẻ gì cả Tại sao vậy?

Buông tiếng thở dài, Ứng Hiệp nói:

- Huynh cũng không biết.

- Huynh giấu muội rồi. Có phải huynh nhớ Lâm tỷ tỷ đúng không?

Ứng Hiệp gượng gật đầu:

- Có lẽ vậy - Uống rượu với muội mà huynh lại nhớ Lâm tỷ tỷ.

Thốt dứt câu mặt nàng đỏ bừng.

Thấy mặt Tiểu Yến đỏ gấc, Ứng Hiệp bối rối nói:

- Lam muội đừng buồn Ứng Hiệp. Chẳng qua huynh đã quen với sự vô về của Lâm tỷ tỷ khi dụng kiếm giết người. Giờ không có Lâm tỷ tỷ, huynh cảm thấy trống vắng vô cùng.

- Thế còn Tiểu Yến đây thì sao?

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Huynh chưa quen với sự có mặt của muội.

Tiểu Yến lườm Ứng Hiệp:

- Sao huynh không tập dần với sự có mặt của Tiểu Yến? Hay muội không đẹp bằng Lâm tỷ tỷ nên huynh thất vọng?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Huynh không có nghĩ gì cả đâu.

Nàng hừ khê trong miệng rồi nói:

- Huynh theo muội.

Ứng Hiệp đứng lên theo chân nàng. Tiểu Yến rời thư sảnh đến gian biệt phòng phía sau tòa chính sảnh.

Chờ cho Ứng Hiệp bước vào nàng mới khép cửa lại, rồi hỏi ứng Hiệp:

- Muội hỏi lại huynh...

- Tiểu Yến hỏi, Ứng Hiệp sẽ trả lời.
- Lời nói của Tiểu Yến có phải là chỉ huấn của Lâm tỷ tỷ không?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đúng. Trước khi đến đây, Lâm tỷ tỷ đã nói với huynh phải nghe lời của Tiểu Yến, xem Tiểu Yến như chính tỷ tỷ vậy.

Nàng mỉm cười, quay mặt nhìn thẳng vào mắt Ứng Hiệp:

- Thế thì huynh hãy chuẩn bị mà nghe đây.
- Huynh đang nghe huấn thị của Tiểu Yến.

Nàng buông thẳng hai tay xuôi theo thân mình, từ tốn nói:

- Huynh hãy cởi y trang cho Tiểu Yến.

Đôi nhãn quang của Ứng Hiệp tưởng chừng như muốn dựng ngược khi nghe câu nói này của Lâm Tiểu Yến. Y ngập ngừng hỏi lại nàng:

- Sao? Huynh cởi trang y của Tiểu Yến à?

Nàng cau mày gay gắt hỏi Ứng Hiệp:

- Nếu trước mặt huynh là Lâm tỷ tỷ thì huynh hẳn không hỏi lại câu hỏi của muội chứ?

Ứng Hiệp mím môi khẽ gật đầu.

Tiểu Yến mỉm cười nhìn Ứng Hiệp:

- Hãy xem muội như Lâm tỷ tỷ coi nào.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Ứng Hiệp đặt lên vai mình, Ứng Hiệp không khỏi ngập ngừng và bối rối. Y nhỏ giọng nói cứ như sợ có kẻ thứ ba nghe được gã nói, mặc dù thừa biết quanh đây chẳng có đệ tam nhân.

Ứng Hiệp nói:

- Tiểu Yến, huynh là một họa nhân, nên rất dễ xao động trước vẻ đẹp của nữ nhân.

Tiểu Yến reo lên:

- Muội rất thích nghe những lời thật thà như thế này của huynh. Muội chắc mình sẽ là người đẹp trong mắt huynh.

Nàng chớp mắt khích lệ Ứng Hiệp:

- Huynh còn ngại ngần gì nữa. Hay huynh nghĩ lời của muội chỉ là gió thoảng mây bay chẳng đáng cho huynh quan tâm đến?

- Muội đừng nghĩ cho Ứng Hiệp như vậy.

- Nếu huynh không muốn muội nghĩ xấu cho huynh thì hãy cởi xiêm y cho muội.

Ứng Hiệp gật đầu. Y kéo ngoại y của nàng. Đôi bờ vai trắng nõn của nàng hiện ra đập vào mắt Ứng Hiệp, Tiểu Yến những tưởng đầu Ứng Hiệp sẽ chẳng khác gì Đoạn hình tử kiếm Giang Hùng. Trong đầu nàng tưởng tượng Ứng Hiệp một khi đã thấy làn da của mình rồi thì sẽ phải ôm lấy thân thể nàng. Rồi chuyện gì đến ắt sẽ đến, và nàng chắc chắn sẽ có một gã nô tình mãi mãi Ở bên mình, nhưng Tiểu Yến có biết đâu, tất cả không như nàng nghĩ.

Ứng Hiệp nhìn bờ vai của Lâm Tiểu Yến, làn da trắng của nàng đập vào mắt gã nhưng gã lại liên tưởng đến tấm thân ngà ngọc của Lâm Bạch Huệ. Hắn cũng hồi hộp, cũng rung động trước vẻ đẹp kia, nhưng sự rung động đó được tạo ra bởi sự liên tưởng thì đúng hơn.

Tiểu Yến thấy Ứng Hiệp cứ thờ mặt nhìn hai bờ vai, nàng càng đoán chắc hơn, gã nam này sẽ biến thành nô tình của mình. Tiểu Yến nhỏ giọng nói:

- Huynh, sao lại thờ mặt ra vậy?

Ứng Hiệp thoát giật mình quay lại với thực tại. Y giả lả chống chế.

- Muội không bắt huynh cởi trang y của muội chứ?

Nàng liếc mắt đưa tình với gã, mỉm cười nói:

- Không như huynh nghĩ đâu. Muội rất thích huynh cởi trang y của muội. Hình như cả thân thể muội đang nóng ran lên, không biết tại huynh hay tại Thiên bôi tình tử?

Nàng từ từ gục đầu vào vai Ứng Hiệp. Thân thể nàng như muốn nhập vào Ứng Hiệp để truyền sức nóng râm râm từ bên trong phả ra.

- Huynh đừng đứng thờ ra như thế. Là một nam nhân huynh biết phải làm những gì khi nữ nhân dâng tặng.

Ứng Hiệp bất giác bối rối. Y ngập ngừng nói:

- Huynh sợ...

Nàng ngẩng mặt lên hỏi:

- Huynh sợ gì nào?

- Huynh sợ tỷ tỷ.

Tiểu Yến phá lên cười ngặt nghèo. Nàng vừa cười vừa nói:

- Huynh sợ Lâm tỷ tỷ biết ư. Thế thì huynh đừng sợ, bởi vì Lâm tỷ tỷ rất muốn huynh trở thành một nam tử hán chân chính biết phải hành sự như thế nào đối với một nữ nhân. Ứng Hiệp nghe Tiểu Yến nói câu này, bất giác mặt đỏ bừng. Y đã bối rồi càng bối rồi hơn. Trông như một thiếu nữ lần đầu tiên ngáp nghe biết được mùi tình.

Tiểu Yến bá cổ Ứng Hiệp:

- Nếu huynh thích muội thì hãy xem muội giống như tỷ tỷ vậy. CÓ lẽ, huynh chưa từng gần gũi nữ nhân phải không?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Huynh chưa từng bao giờ gần gũi nữ nhân. Với Ứng Hiệp tất cả đều xa lạ và ngượng ngùng.

- Thế mà là Di họa đoạn hồn thân, ai nghe đến cũng sờn cả xương sống. Huynh lạ thật đó.

Nàng thối về sau ba bộ, rồi tự lột bỏ y trang mình. Thân thể Tiểu Yến hiện ra đập vào mắt Ứng Hiệp. Đứng trước tấm thân của Tiểu Yến với tất cả những đường nét mỹ miều, những đường nét mà trước đây Đoạn Hình Tử Kiếm Giang Hùng phải quỳ xuống để tự nguyện làm nợ tình. Ứng Hiệp chỉ thấy tò mò và khích dục chứ tuyệt nhiên chẳng có chút cảm giác tôn thờ, lảng lảng như thể pháp của Lâm Bạch Huệ đem đến cho y.

Tiểu yến hỏi:

- Muội đẹp không?

- Muội đẹp lắm.

- Thế sao huynh còn đứng đó mà chưa bước đến để khám phá và tận hưởng vị đầu tiên của một kẻ khám phá tòa bạch ngọc của thiên nhiên?

- Huynh sợ...

Nàng cau mày:

- Huynh cứ sợ mãi hay sao? Muội chỉ dâng hiến chứ làm gì mà huynh sợ?

Tiểu Yến vừa nói vừa để thân thể lồ lộ bước đến ngay trước mặt Ứng Hiệp. Nàng khích lệ gã bằng một câu sóng sánh:

- Huynh có phải là nam nhân không?

- Huynh là nam nhân.

- Thế thì huynh phải biết thực hiện thiên chức của nam nhân với nữ nhân chứ.

Nàng nguyền Ứng Hiệp:

- Một nam nhân thì chẳng bao giờ đứng thừ ra khi thấy một nữ nhân lồ lộ trước mặt mình.

- Nhưng huynh sợ dắc lẽ với muội.

- Muội đã chấp nhận sự dâng tặng thì sao huynh còn sợ chứ?

Nàng vừa nói vừa cởi bỏ ngoại y của Ứng Hiệp. Lần đầu tiên trong đời, Ứng Hiệp bị lột chẳng còn mảnh vải trên người mà đôi mắt lại là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Huyết lưu trong kinh mạch tưởng chừng như muốn cuộn chảy trào ra cả lỗ chân lông.

Tiểu Yến bá lấy cổ hắn.

Đôi nhũ hoa của nàng như thể xuyên thủng vào da thịt Ứng Hiệp, tạo ra thứ cảm giác đến là kỳ diệu. Chẳng mấy chốc, Ứng Hiệp đã quên mất tất cả mọi thứ có trên đời này. Y trở lại bản năng của một con thú để khám phá, để tận hưởng và chinh phục thân thể Tiểu Yến.

Chuyện gì đến ắt phải đến khi Ứng Hiệp chẳng thể nào làm chủ mình được nữa. Rồi những tiếng rên ư ừ của Tiểu Yến càng làm cho gã khích động tột cùng. Hắn như muốn ngấu nghiến thân thể Tiểu Yến, để hòa nhập vào cảm giác khoái lạc của nàng.

Trong cơn khoái lạc tột đỉnh, Ứng Hiệp bất giác buột miệng thào thào nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ...

Tiểu Yến bất giác chạnh lòng khi câu nói này của Ứng Hiệp đập vào thính nhĩ. Mặc dù bất mãn bởi câu nói kia nhưng hai mắt Tiểu Yến vẫn nhắm hờ để xua đuổi niềm uất ức khỏi tâm trí mình.

Đôi ngọc thủ của nàng xiết chặt lấy lưng Ứng Hiệp với ý niệm:

- Hôm nay ngươi không thuộc về ta, ngày mai ngươi là kẻ nợ tình.

Oan nghiệt đoạn tình

Lão Tam bung chén rượu đầy cao hứng đưa đến trước nói với trung niên thư sinh:

- ân công, Tam Thử là kẻ chẳng biết ăn nói, lại hay huých toẹt nhưng lòng rất thành, xin được kính ân công chén rượu này.

- Lão Tam đã kính, tại hạ chỉ còn biết phục mệnh.

Nghe trung niên thư sinh thốt ra câu đó, lão Tam càng phấn khích hơn. Y cao giọng nói:

- Huynh uống chén rượu đó, lão Tam đây sẽ uống một cân. Uống khi nào chẳng còn biết trời đất gì thì thôi.

- Nhiệt tâm của Tam lão huynh khiến tại hạ vô cùng phấn khích.

- Vậy mời ân công.

Trung niên thư sinh dốc chén rượu đổ vào miệng, lão Tam vừa kẻ bầu rượu thì Sử Thừa Tự giật lại. Lão Tam ngơ ngác giằng bầu rượu nói:

- Sử huynh, huynh sợ lão Tam này say à. Nếu lão Tam có say thì cũng rất thỏa chí vì đã được đối ẩm với ân công.

Trung niên thư sinh nhìn Sử Thừa Tự.

Sử Thừa Tự lắc đầu:

- Lão Tam, ta không cho người uống nữa đâu.

- Sao lại không cho? Sử huynh đừng làm bề mặt Tam Thử trước mặt ân công đây.

Y nói xong giật lại bầu rượu.

Sử Thừa Tự biến sắc thét lên:

- Người không được uống!

Lão Tam bật cười kha khá rồi nói:

- Sử huynh đừng quá lo lắng để xem Tam Thử như một đứa trẻ lên hai có được không? Để không uống cạn bầu rượu này như đã hứa với ân công.

Y nói xong toan dốc bầu rượu trút vào miệng. Sử Thừa Tự đứng thờ người ra. Y hốt hoảng toan giật lại bầu rượu nhưng lão Tam đã quay qua bên. Y chưa kịp dốc bầu rượu thì trung niên thư sinh bất ngờ vươn Trảo thộp lấy bầu rượu.

Lão Tam ngơ ngẩn nhìn trung niên thư sinh nói:

- ân công cũng cùng một ý với Sử huynh ư?

Trung niên thư sinh lắc đầu từ tốn nói:

- Tại hạ muốn thấy Tam Thử huynh uống cạn bầu rượu này nhưng chỉ vì sợ huynh Chết nên phải đoạt bầu rượu trên tay huynh.

Tam Thử gất giọng nói:

- ân công xem thường Tam Thử quá.

Y cười khẩy nói:

- Tầm lượng của lão Tam không tầm thường đâu. Thậm chí khi có rượu Tam Thử mới vẽ tranh đẹp được đó. Tranh của Tam Thử luôn có cái thần của người uống rượu.

Trung niên thư sinh mỉm cười, nhìn rồi lại buông một tiếng thở dài. Y nói:

- Nếu bầu rượu này không có độc thì tại hạ đã để cho Tam huynh uống, nhưng thật đáng tiếc trong rượu lại có độc nên không được thưởng lãm tài nghệ tửu họa của huynh.

Mặt lão Tam sùng sờ. Y hỏi lại trung niên thư sinh:

- ân công nói sao? Trong rượu có độc à?

Trung niên thư sinh gật đầu. Y nghiêm giọng nói:

- Độc công trong rượu rất là lợi hại.

Y chìa bàn tay phải đến trước. Bàn tay của trung niên thư sinh tím bầm trông gớm ghiếc.

Tam Thử ngơ ngẩn:

- Sao lạ vậy? Bầu rượu này do chính...

Y quay ngoắt lại Sử Thừa Tự nói:

- Sử huynh, chuyện này là thế nào? Mau nói ra!

Sử Thừa Tự mím môi rồi nói:

- Chính huynh đã hạ độc vào trong rượu đó.

Đôi mắt lão Tam trợn đứng tương chừng như hai con ngươi sắp rớt ra ngoài. Lão Tam rít giọng nói như thét:

- Tại sao Sở huynh lại làm như vậy chứ?

Sở Thừa Tự nhìn trung niên thư sinh:

- Bởi vì ân công đây chính là Di họa đoạn hồn thân.

Trung niên thư sinh cau mày hỏi Sở Thừa Tự:

- Ai nói cho huynh tại hạ là Di họa đoạn hồn thân? Hay huynh bị Gia Kính Hào ép buộc?

Sở Thừa Tự lắc đầu:

- Chính Gia Kính Hào nói người là Di họa đoạn hồn thân. Chỉ có Di họa đoạn hồn thân mới dụng được thuật Tu la thần pháp.

Trung niên thư sinh cướp lời Sở Thừa Tự:

- Y đã đưa độc công để huynh đầu độc tại hạ?

- Độc công của Lam tiểu thư. Gia Kính Hào chỉ muốn nhờ tại hạ độc tôn giá thôi.

Trung niên thư sinh lắc đầu:

- Gia Kính Hào hồ đồ bao nhiêu thì Sở huynh ấu trĩ bấy nhiêu.

Lão Tam vùng dậy, thộp cổ áo Sở Thừa Tự:

- HỌ Sở, ai cho quyền người làm như vậy đối với ân công chứ?

Lão Tam nói dứt cây đũa Sở Thừa Tự một cái. HỌ Sở đổ kèn ra đất. Tam Thử cao giọng nói:

- Lần trước người đã bị Cù Nam Dân cho găm quả dứa, giờ đến lượt ả nha đầu Lam Tiểu Yến. Người có mắt mà như mù vậy. Tại sao người chỉ biết hành động mà chẳng chịu suy nghĩ chứ?

- Sở Thừa Tự hành động như vậy cũng vì chư huynh đệ mà thôi.

Lão Tam thét lên:

- Người còn có thể thốt ra lời nói đó được ư? Lão Tam này không cần người lo cho ta nữa.

Y quay lại trung niên thư sinh:

- ân công, lão Tam sẽ đưa ân công đến đại phu.

- Tại hạ e khó mà rời khỏi đây.

Trung niên thư sinh vừa thốt dứt câu thì Lâm Bạch Huệ bước vào. Nàng nhìn trung niên thư sinh từ tốn nói:

- Đàm Vĩnh Hưng, người nói rất đúng đó.

Vừa thấy Bạch Huệ bước vào, giờ thốt ra câu nói đó, lão Tam tức giận dẫn đến hai bộ. Gã gằn giọng nói:

- Ồ muốn gì Ở ân công lão Tam chứ?

Bạch Huệ nhìn lão Tam:

- Người đâu có đủ tư cách để hỏi bốn cô nương điều đó chứ?

Lão Tam thét lên, chỉ mặt Bạch Huệ:

- Lão Tam ta không cho ả làm càn bậy bạ đâu. Nhất là trong khi ân công của lão Tam đã bị trúng độc.

- Thế thì người làm gì nào?

Lão Tam đứng giang chân giang tay:

- Ồ mà có ý gì lão Tam sẽ đánh ả đó.

Đàm Vĩnh Hưng chau mày toan lên tiếng cản Tam Thử thì Bạch Huệ day nghiêng nói:

- Bản nương rất ghét những kẻ cộc cằn thô lỗ như người. Động một chút là thượng cẳng chân, hạ cẳng tay đối với nữ nhân. Người rất đáng về chầu Diêm chúa.

Đàm Vĩnh Hưng vội lên tiếng:

- Lâm phu nhân...

Y chưa kịp thốt hết lời thì chỉ thấy Lâm Bạch Huệ búng ngón tay, lão Tam thốt "ồ" một tiếng. Y ôm lấy tam tinh như kẻ bị nhức đầu quá độc rồi đập đầu xuống sàn.

Sở Thừa Tự rống lên:

- Lão Tam...

Y xúc đến đỡ lấy Tam Thử, nhưng khôn nổi lão Tam giờ chỉ là một cái xác vô hồn vô cam.

Sở Thừa Tự buông Tam Thử đứng sững lên nhìn Lâm Bạch Huệ. Gã hét toáng lên:

- Tại sao lại giết lão Tam của ta chứ?

Bạch Huệ nhìn Sở Thừa Tự:

- Người đã hoàn thành trọng trách của mình nên người được sống, đi đi.

- Không. Sở Thừa Tự phải trả thù cho lão Tam.

Vĩnh Hưng toan cần Thừa Tự lại, nhưng tất cả đã quá muộn. Y nhào đến Bạch Huệ thì cũng giống như lão Tam, đã ôm lấy đầu, rồi té xấp mặt đến trước như thể cây chuối bị phạt ngang.

Vĩnh Hưng chứng kiến cái chết của Tam Thử và Sử Thừa Tự chỉ còn biết buông tiếng thở dài. Trong khi gã buông tiếng thở dài thì Lâm Bạch Huệ thản nhiên bước đến hai cái xác Tam Thử và Sử Thừa Tự rút hai cây kim khâu ghim ngay tam tinh họ.

Nàng chùi kim khâu sạch máu mới giắt vào búi tóc mình. Cài kim búi tóc cẩn thận, Bạch Huệ mới nhìn Đàm Vĩnh Hưng. Nàng quan sát một lúc rồi hỏi:

- Mặc dù trên mặt ngươi có vết sẹo dài khiến cho dung diện dị dạng nhưng bản nương vẫn nhận ra ngươi là Lãnh diện tu là Đàm Vĩnh Hưng.

- Nhất Điểm La Sát Lâm phu nhân cần gì nơi tại hạ?

Lâm Bạch Huệ mỉm cười:

- Đàm công tử lúc nào cũng là người thẳng thắn chẳng chút khách sáo quanh co. Vậy Lâm Bạch Huệ cũng đối lại công tử bằng sự thẳng thắn.

Bạch Huệ dời gót bước đến trước mặt Đàm Vĩnh Hưng. Hai người đối mặt nhìn nhau. Điểm một nụ cười trên hai cánh môi mỏng ướm, chẳng biết đó là lời cầu tình giao hảo hay ẩn ý gì khác, Bạch Huệ từ tốn nói:

- Nếu Đàm công tử giao cho Bạch Huệ miếng ngọc phù Tử thành của Tổng Bội Linh thì Bạch Huệ sẽ đáp lại Đàm công tử bằng tình giao hảo.

Vĩnh Hưng cướp lời nàng:

- Nếu ta không giao thì sao?

- Đàm huynh sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi đó.

Mặt Vĩnh Hưng vẫn trở ra như thể có lớp đá trét lên mặt. Y trước đây vốn là một con bạc đen đỏ, nên trông mặt Vĩnh Hưng lúc này tựa như đang bước vào một cuộc đổ đen, sát phạt.

- Nếu tại hạ không giao mảnh ngọc phù cho phu nhân thì hẳn phu nhân sẽ lấy mạng tại hạ. Dù sao thì Đàm Vĩnh Hưng cũng đã trúng độc công của Lâm phu nhân rồi, đâu còn đáng ngại nữa phải không?

- Đúng. Lãnh diện tu là đã trúng Nhục thảo của Tinh Túc phái rồi, chẳng còn làm gì được nữa. Thế pháp của Đàm huynh bây giờ còn nên hơn một kẻ chẳng có võ công.

- Nếu Vĩnh Hưng làm được gì thì sao?

- Đàm huynh làm được điều gì nữa nào?

Vĩnh Hưng nhượng mày:

- Không chế Lâm phu nhân, buộc phu nhân phải giao giải dược Nhục thảo cho tại hạ.

Vĩnh Hưng thốt dứt câu thì Lâm Bạch Huệ ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Lâm Bạch Huệ không tin Đàm huynh lật ngược tình thế này. Nếu Đàm Vĩnh Hưng có thể làm được điều vừa nói thì Sử Thừa Tự và nhất là lão Tam không chết bởi Thiên châm của Lâm Bạch Huệ đâu.

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Hình như Lâm phu nhân nói đúng. Ngoài chuyện tại hạ bị Nhục công khiến cho thân thể bại liệt thì còn thiệt thòi nào nữa sao?

Lâm Bạch Huệ nhìn Vĩnh Hưng mỉm cười. Nụ cười hiện trên hai cánh môi của nàng thì đôi lông mày cũng thẹn thùng ửng hồng. Nhan sắc nàng vốn đã được trời phú cho vẻ đài các không ai sánh bằng, giờ được điểm tô thêm bằng những nét e lệ thẹn thùng đã đẹp giờ càng đẹp hơn. Nó toát ra sức cuốn hút thần kỳ mà bất cứ nam nhân nào cũng phải ngơ ngẩn.

Bạch Huệ hỏi:

- Bản nương nghe nói công tử là người trắng hoa, đa tình nhưng lại rất chung tình.

- Ai nói gì tại hạ, tại hạ cũng đều nhận cả. Trắng hoa đa tình cũng được một dạ thủy chung cũng không sao. Bất cứ là kẻ như thế nào Vĩnh Hưng vẫn là Vĩnh Hưng.

- Nói rất hay. Bản nương hỏi câu đó để biết Đàm công tử là kẻ đa tình hay người thủy chung.

- Cả hai.

Lâm Bạch Huệ bật cười thành tiếng. Nàng nói:

- Lại đúng. Một câu trả lời chính xác. Đàm công tử có thể ôm bất cứ nữ nhân nào nhưng cũng lại là kẻ thủy chung với nương tử mình có đúng như vậy không nhỉ?

- Phu nhân muốn biết để làm gì? Hay phu nhân có ý để tình cho tại hạ?

- Nếu ta trao tình cho công tử thì sao nào?

Hai cánh môi mỏng của Vĩnh Hưng nhếch lên. Khuôn mặt của gã vốn đã bị dị dạng bởi vết sẹo dài giờ lại càng trông dị dạng hơn nữa. Y buông một câu bằng chất giọng thật lạnh nhạt:

- Tại hạ chẳng dám nhận tình của phu nhân nếu không biết được mục đích của người.

- Một trang giai nhân như Lâm Bạch Huệ trao tình cho người mà người không nhận - Không.

Thốt ra câu nói cộc lốc này, bộ mặt của Vĩnh Hưng đanh hẳn lại.

Bạch Huệ bắt nhần nói:

- Đàm Vĩnh Hưng, người tưởng vẫn còn là một trang mỹ nam tử như xưa à?

- Tại hạ là nam nhân nên chẳng bao giờ nghĩ đến cái đẹp. Cái đẹp của nam nhân Chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Thì ra là vậy. Bồn nương cảm thấy hiện tại người rất khô cần tại sao như vậy, phải chăng người mất đi bộ mặt thanh tú trở thành kẻ khô tình sao?

- Tại hạ tự hủy khuôn mặt mình đó.

Vĩnh Hưng đôi giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Lâm phu nhân, hình như chúng ta đã đi quá xa ngoài những mục đích của phu nhân muốn nơi tại hạ.

- Mục đích của Lâm Bạch Huệ duy nhất là muốn người trao lại miếng ngọc phù Tử thành.

- Ít ra tại hạ cũng nghe được lời nói này của phu nhân.

Nhìn thẳng vào mắt Lâm Bạch Huệ, Đàm Vĩnh Hưng nghiêm giọng chậm rãi nói:

- Hẳn Lâm phu nhân biết giá trị của miếng ngọc phù đó nên mới muốn có nó?

- Không sai.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Phu nhân hãy trao giải dược Nhục công cho tại hạ, Vĩnh Hưng sẽ trao miếng Ngọc Phù cho người.

Lâm Bạch Huệ gật đầu nói:

- Được!

Nàng lấy trên người ra lọ tịnh bình màu lam ngọc thả vào tay Vĩnh Hưng, - Đàm công tử chỉ cần nghĩ là có thể phân biệt đâu là giải dược thật đâu là giả.

Vĩnh Hưng gật đầu. Y đưa lọ tịnh bình lên trước mặt rồi nói:

- Không cần nghĩ, tại hạ cũng biết đây là giải dược.

- Từ đâu người phân biệt được mà không cần nghĩ?

- Nét mặt của phu nhân.

- Nét mặt của bản nương có liên quan gì đến chuyện đó?

- Tại hạ nhận thấy nét mặt của phu nhân rất thành thật. Hẳn giải dược phu nhân trao cho tại hạ không phải là giả, nhưng nó phải có đặc điểm gì đó.

- Rất đúng. Giải dược mà bản nương giao cho tôn giá là giải dược thật, nhưng phải sau hai mươi bốn canh giờ, nó mới giải dược Nhục thảo.

- Hóa ra là vậy.

Lâm Bạch Huệ mỉm cười, từ tốn nói tiếp:

- Túc hạ đã có giải dược, và hẳn trao lại cho ta mảnh ngọc phù Tử thành chứ?

Đàm Vĩnh Hưng nói:

- Mảnh ngọc phù đang trên cổ của tại hạ. Phu nhân có thể đến lấy.

- Tốt lắm.

Lâm Bạch Huệ bước đến. Nàng toan vén cổ áo Vĩnh Hưng để tháo miếng ngọc phù đeo trên cổ y thì hữu Trảo của Lãnh diện tu la đã đặt vào đan điền Bạch Huệ.

Bạch Huệ tròn mắt:

- Người...

Vĩnh Hưng nhìn Bạch Huệ bằng thứ ánh mắt của những con bạc đang khát. Thứ ánh mắt lạnh lùng nhất trong những ánh mắt lạnh lùng. Thứ ánh mắt mà bất cứ ai nhìn vào cũng thấy e dè nếu không muốn nói là sợ hãi.

Vĩnh Hưng chậm rãi nói:

- Phu nhân hẳn rất ngạc nhiên, đúng không? Thật ra tại hạ vẫn bị trúng độc công của phu nhân, nhưng đã dồn nội lực đẩy chúng qua bên trái, còn nửa bên phải, Vĩnh Hưng vẫn có thể cử động được, và có thể giết phu nhân.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa dồn nội công vào Trảo thủ. Đan điền Lâm Bạch Huệ buốt nhói, buộc nàng phải rướn người. Nàng gượng nói:

- Lãnh diện tu la, ta đã trao thuốc giải cho người, thế sao người còn trơ trên bội ngôn chứ?

- Mục đích của phu nhân là miếng ngọc phù của Tống Bội Linh nương tử, nhưng mục đích của tại hạ không phải là giải dược Nhục công.

- Thế người muốn gì?

- Lâm phu nhân phải trả lời cho tại hạ ba câu hỏi. Phu nhân sẽ nhận được miếng ngọc phù của nương tử.

Bạch Huệ ngẩn mặt nhìn Vĩnh Hưng hỏi:

- Người hỏi điều gì?

Vĩnh Hưng nghiêm mặt, lạnh lùng cất tiếng:

- Phu nhân đòi miếng ngọc phù của Tống Bội Linh, hẳn đã biết chuyện đã xảy ra với Bội Linh.

Bạch Huệ lưỡng lự rồi nói:

- Bạch Huệ cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với nương tử của tôn giá, nhưng biết kẻ liên quan. Người liên quan là Độc cầm nhân.

Nàng thuật lại những chuyện đã xảy ra.

Nghe Bạch Huệ thuật lại hết câu chuyện giữa nàng và Bội Linh tại trang viện của Vĩnh Hưng, Vĩnh Hưng chỉ khẽ buông một tiếng thở dài. Y hỏi tiếp:

- Di họa đoạn hồn thần Tôn Ứng Hiệp hiện đang Ở đâu?

- Đàm công tử muốn gặp y?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Rất muốn gặp.

- Ba ngày sau, Đàm công tử hãy đến Tụ Hiền trang.

- Tại hạ sẽ gặp y chứ?

- Sẽ gặp.

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Câu hỏi thứ ba, tại hạ muốn phu nhân thành thật trả lời.

- Từ nãy đến bây giờ Lâm Bạch Huệ không thành thật với Đàm công tử ư?

- Phu nhân rất thành thật.

- Vậy sao còn hỏi gần Bạch Huệ nữa? Hay Bạch Huệ là kẻ không đáng tin?

- Tại hạ tin phu nhân.

- Thế thì nói đi.

Vĩnh Hưng buông một tiếng thở dài, gằn giọng nói:

- Thảm Mộc Phong đang Ở đâu?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Đàm Vĩnh Hưng thì Bạch Huệ ngửa mặt cất tiếng cười khanh khách.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Bản nương biết Đàm công tử sẽ hỏi bản nương điều này.

- Phu nhân có trả lời cho tại hạ không?

Mặt hoa của Lâm Bạch Huệ đanh lại, lộ những nét cương nghị và tàn nhẫn. Nàng gắt giọng nói thật chậm:

- Bản nương có thể trả lời cho công tử và cũng không bao giờ trả lời người.

- Phu nhân muốn đặt điều kiện với tại hạ?

Bạch Huệ gật đầu:

- Không sai.

- Điều kiện của phu nhân là điều kiện gì?

- Rất dễ, thậm chí đó là ước mơ của tất cả những nam nhân có trên cõi đời này.

- ĐÓ là điều kiện gì?

- Lâm Bạch Huệ muốn trở thành nương tử của Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

Đôi chân mày liễu kiếm của Vĩnh Hưng nhíu lại. Vết sẹo dài trên mặt gã tưởng chừng dài ra hơn, với những nét nhăn nhúm khốn khổ.

Vĩnh Hưng từ tốn nói:

- Phu nhân không kinh tởm bộ mặt của tại hạ hay sao mà lại muốn làm nương tử của Đàm Vĩnh Hưng?

Bạch Huệ thẳng thắn đáp lời gã:

- Không. Bản nương chỉ ghi nhận bộ mặt trước đây của Đàm công tử mà thôi. Còn bộ mặt bây giờ, ta không màng tới. Sao? Đàm huynh nhận điều kiện của bản nương chứ?

- Nếu ta nhận, ta phải làm gì?

Bạch Huệ mỉm cười. Nàng nhìn thẳng vào mắt Vĩnh Hưng từ tốn nói:

- Đàm huynh tự biết mình phải làm gì.

- Ta hiểu ý nàng.

Bạch Huệ hơi ưỡn người. Đôi nhũ hoa của nàng tưởng chừng có thể tự xé toạc phần lụa mỏng để phơi ra trước mặt Vĩnh Hưng. Hai mi mắt Bạch Huệ từ từ khép lại như hoa mắc cỡ với những nét e lệ, thẹn thùng.

Vĩnh Hưng cúi mặt xuống nói nhỏ vào lỗ tai nàng:

- Tại hạ không thể chấp nhận điều kiện của phu nhân.

Đôi thu nhân của Bạch Huệ mở to với tất cả sự ngỡ ngàng bởi câu nói lạnh lùng của Lãnh diện tu la:

- Đàm công tử, người chê Lâm Bạch Huệ à?

- Tại hạ không dám có ý niệm đó. Tại hạ không chấp nhận phu nhân.

- Thế sao người lại từ chối lời đề nghị của bản nương?

- Bởi vì phu nhân quá đẹp.

Bạch Huệ buông tiếng thở dài rồi hỏi Vĩnh Hưng:

- Những nữ nhân đẹp không xứng với người u?

Vĩnh Hưng nói:

- Không phải như vậy. Mà vì tại hạ sợ những nữ nhân đẹp. Bởi sắc đẹp của nữ nhân chính là tàn kiếm giết người chẳng chớp mắt. Những kiếm chiêu của phu nhân có thể giết người mà không dùng đến kiếm. Nó là một trong những thượng kiếm mà tại hạ phải dè chừng, nếu không muốn chết một cách vô nghĩa.

Bạch Huệ cất tràng tiếu ngạo thánh thót:

- Hóa ra Lãnh diện tu la cũng biết sợ hãi, sợ hãi ngay cả bản thân mình.

Nàng điểm tầm nhìn của mình vào đúng thân nhân của Đàm Vĩnh Hưng:

- Người sợ hãi, chứng tỏ người là kẻ nhút nhát. Nhút nhát đến tội nghiệp.

- Tại hạ biết mình nên từ chối đề nghị của phu nhân.

- Hôm nay bản nương mới biết Lãnh diện tu la không phải là Lãnh diện tu la.

Hai cánh môi của Vĩnh Hưng nheo lên. Y nghiêm giọng nói:

- Tại hạ chấp nhận mình không phải là Lãnh diện tu la theo ý của phu nhân.

- Thế thì Lâm Bạch Huệ cũng chẳng cần phải trả lời câu hỏi thứ ba của công tử.

Hai cánh môi mỏng của Vĩnh Hưng mím lại, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

- Một canh bạc, tại hạ phải dấn thân vào phù phiếm võ lâm. Một canh tình tại hạ chẳng biết mình sẽ đi đến đâu trong cuộc đời này.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng bất ngờ thu hồi Trao công đẩy Lâm Bạch Huệ lùi lại bốn bộ. Vừa thoát khỏi Trao công của Vĩnh Hưng, Bạch Huệ toan thi triển sở học tuyệt công của mình. Nàng chỉ hơi rùng người, mũi kim châm bé xíu đã xuất hiện giữa hai ngón chỉ pháp. Bạch Huệ chưa kịp thi triển Thiên trâm thì Vĩnh Hưng lạnh lùng cất tiếng, - Thiên châm của phu nhân không thể lấy mạng tại hạ được đâu mà ngược lại sẽ di hại đến phu nhân đó. Phu nhân thừa biết tại hạ sẽ hành xử như thế nào một khi mũi thiên châm rời khỏi hai ngón tay xinh xắn của người. Vĩnh Hưng mất đi khuôn mặt ngày nào, nhưng thuật Di Hoa tiếp ngọc thì không mất đâu. Đừng để tại hạ phải thất lễ với người.

Mặt Lâm Bạch Huệ dịu lại từ từ. Nàng hạ hữu thủ buông thẳng theo thân người.

Buông một tiếng thở dài, Bạch Huệ nói:

- Vĩnh Hưng, người nhiều mưu ma chước quỷ lắm, nhưng để lật được thế cờ hôm nay, e rằng người chẳng có chút cơ hội nào. Xem như hôm nay, bản nương nhường người một trượng. Sau này, tại Tự Hiền trang, người sẽ nhường lại Bạch Huệ một bước.

- Tại hạ sẽ nhường cho phu nhân.

Lườm Vĩnh Hưng bằng cặp mắt sắc bén như thể có lưỡi kiếm vô hình chém xả vào mặt gã, Bạch Huệ mới gằn giọng nói:

- Lãnh diện tu la, Bạch Huệ ước mơ có một ngày nào đó người sẽ phải quỳ dưới mũi giày của ta.

- Nếu như tại hạ có thể bắt được Thảm Mộc Phong trả lại những gì y đã vay của Lãnh diện tu la.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Người đừng nằm mơ.

- Trong giấc ngủ, Đàm Vĩnh Hưng luôn thấy điều đó.

Bạch Huệ lườm Vĩnh Hưng, hừ nhạt một tiếng rồi bước bỏ đi thẳng ra cửa.

Bạch Huệ đi rồi, Vĩnh Hưng mới buông một tiếng thở phào. Y mở tịnh bình trút giải dược Nhục công vào miệng, rồi vận công điều tức dần hóa dược thảo hóa giải độc công trong nội đan mình.

Thời khắc chậm chậm trôi qua. Khi Đàm Vĩnh Hưng dần được giải dược hòa vào nhục thảo để trực xuất tất cả ra ngoài qua đầu ngón tay thì thỉnh thoảng có những bước chân nhẹ nhàng bước vào.

Thỉnh thoảng Vĩnh Hưng cực nhạy nên nghe rõ những bước chân êm ả kia. Chính vì nhận ra những bước chân đó mà mặt Đàm Vĩnh Hưng bỗng chốc trở nên căng thẳng tột cùng. Y căng thẳng bởi nhận ra người có những bước chân nọ phải có nội công cực kỳ siêu tuyệt. Vĩnh Hưng nghĩ thầm:

- Nếu kẻ này là kẻ thù của mình thì hôm nay đúng là thời khắc tận diệt của Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

Ý niệm kia còn đọng trong tâm tưởng Vĩnh Hưng thì một tiểu cô nương vận hồng y võ phục bước vào. Hồng y tiểu cô nương nhìn Vĩnh Hưng, đôi chân mày nhíu lại khi nhận ra xác của Sử Thừa Tự và Tam Thử. Cô ta cao thân bước đến gần Vĩnh Hưng, trong khi y đang cố dồn tất cả công lực để trục độc. Lúc này, chỉ có một người bình thường cũng thừa sức lấy mạng Lãnh diện tu la Đàm Vĩnh Hưng.

Cô nương đó cứ nhìn Vĩnh Hưng mãi như thể rất tò mò khi thấy có làn khói xanh bốc ra từ đầu chỉ pháp. Nàng bước đến gần hơn một chút rồi mới lên tiếng:

- Tôn giá đã giết người?

Vĩnh Hưng nhìn nàng, khẽ lắc đầu nói:

- Đàm mỗ không phải là kẻ thủ ác.

- Không giết người sao tại đây có hai xác chết. Chẳng lẽ họ tự dung mà chết ư?

- Tiểu cô nương hãy tin tại hạ đi.

Nàng chớp đôi mắt tròn xoe như đôi mắt nai trông thật hồn nhiên và ngây thơ:

- Tôn giá có gì để Mạn Tuyết Kha tin không?

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- CÓ.

- Tôn giá có thể cho Tuyết Kha biết không?

- Đàm mỗ đã trúng Nhục thảo của Tinh Túc giáo thì sao có thể giết người được.

Đôi chân mày của Tuyết Kha nhướng lên.

- Sao? Tôn giá bị trúng độc của Tinh Túc giáo à? Thật không?

- Đàm mỗ không nói sai lời với cô nương đâu.

- Để Tuyết Kha xem ra rồi mới xét đến tôn giáo thật hay ngoa. Nếu tôn giáo ngoa ngôn thì tôn giá là người không tốt. Tuyết Kha sẽ không giúp cho tôn giá đâu.

Nàng nói xong bước đến đặt hữu thủ vào thiên đỉnh Đàm Vĩnh Hưng. Vĩnh Hưng căng người chờ đợi một cái chết sẽ đến với mình, nhưng không ngờ Tuyết Kha lại thu hồi chưởng ảnh.

Nàng nhìn Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Đúng rồi. Tôn giá đã bị trúng Nhục thần tán của Tinh Túc giáo. Tôn giá có cần Tuyết Kha giúp không? Tuyết Kha chỉ cần ra tay một cái là độc công sẽ được trút tất cả ra ngoài.

- Tiểu cô nương, Nhục thần tán của Tinh Túc giáo không tầm thường như những chất độc khác đâu. Nếu cô nương không cẩn thận, thì có thể nguy tới tánh mạng đó.

Đàm mỗ có thể tự giải được Nhục thần tán.

- Tự hóa giải được Nhục thần tán, tôn giá đây hẳn là một đại cao thủ kỳ tuyệt. Vậy Tuyết Kha mạn phép hỏi cao danh quý tính của tôn giá.

Vĩnh Hưng lưỡng lự rồi nói:

- Tại hạ là kẻ vô danh, vô tính.

Tuyết Kha chớp mắt như thể rất ngạc nhiên bởi câu nói của Vĩnh Hưng. Nàng buột miệng nói:

- Vô danh vô tính là ai nhỉ?

Tuyết Kha đưa tay lên ve mép lỗ tai. Nàng vừa ve mép lỗ tai vừa nói:

- Sao lại là vô danh vô tính nhỉ. Vô danh vô tính là tôn giá không có tên có họ.

Vĩnh Hưng gật đầu.

Tuyết Kha thì lại lắc đầu:

- Là quá hà. Phàm người ta sinh ra thì phải có tên có họ. Không lẽ trước đây song đường của tôn giá quên đặt tên cho tôn giá à?

Nghe nàng thốt câu đó, Vĩnh Hưng phải nhếch môi cười mỉm. Nụ cười còn đọng trên hai cánh môi của Vĩnh Hưng thì Hắc Bạch vô thường bước vào.

Hắc vô thường nói:

- Hắc không có tên có họ bởi vì hắc sắp phải về châu Diêm chúa.

Thấy Hắc Bạch vô thường, Đàm Vĩnh Hưng giật mình. Y nhủ thầm trong đầu:

- Hắc Bạch vô thường đến đây, hẳn Diêm La thành chủ cũng đến. Không ngờ hôm nay mình lại gặp địch nhân trong cảnh này. Chẳng lẽ số mình đến đây là tận rồi ư?

Trong khi Vĩnh Hưng suy nghĩ thì Tuyết Kha lại tò mò nhìn Hắc Bạch vô thường.

Nàng từ tốn hỏi:

- Nhị vị tôn giá đây là ai mà ăn mặc giống như những người đi đưa tang vậy? Lạ quá Bạch VÔ Thường nói:

- Nha đầu, ngươi chắc chắn không nhận ra Hắc Bạch vô thường, sứ giả của Diêm chúa.

Nghe Bạch vô thường thốt ra câu này, Tuyết Kha tròn mắt nhìn hai người. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Hóa ra hai vị tôn giá là sứ giả của Diêm vương ư?

Bạch VÔ Thường đáp lời nàng:

- Không sai.

Tuyết Kha vỗ tay reo lên:

- Hôm nay Tuyết Kha biết được sứ giả của Diêm vương rồi. Quý cũng giống người quá Thế mà từ lâu Tuyết Kha cứ tưởng quý khác người ta. Nhị vị tôn giá thử nhe răng xem có nanh không?

Hắc vô thường gất giọng quát:

- HỒ đồ. Nha đầu dám nói Hắc Bạch vô thường là quý ư?

- Chứ chứ vị tôn giá không là quý thì là gì?

Nàng bước đến hai bộ, ngậy thơ hỏi:

- Tuyết Kha nghe sư phụ nói lão Diêm vương nơi Diêm cung mặt đen lăm. Xin hỏi nhị vị tôn giá có đúng như vậy không?

Hắc vô thường lừ mắt chiếu vào mặt Tuyết Kha.

Bạch vô thường nói:

- Hắc huynh đừng để tâm tới nha đầu đó. Cứ lấy mạng Đàm Vĩnh Hưng trước rồi tính tới ả này sau.

Tuyết Kha tròn mắt nhìn Hắc Bạch vô thường:

- Đàm Vĩnh Hưng là ai?

Hắc vô thường nhú mày:

- Là gã mặt theo ngồi sau lưng nha đầu kia.

Tuyết Kha nhìn lại, với vẻ ngơ ngác:

- Vị tôn giá đó không có tên có họ. Nếu tôn giá đây là Đàm Vĩnh Hưng thì đúng là người tốt rồi. Người tốt sao nhị vị tôn giá lại muốn bắt hồn?

Hắc vô thường gất gông nói, - Nha đầu nhiều lời quá, tránh qua một bên để bọn sứ giả hành sự.

Tuyết Kha giang hai tay:

- Tuyết Kha không cho các người bắt hồn Đàm đại hiệp đâu!

Bạch VÔ Thường cau gắt nói:

- Nha đầu muốn chết hay sao mà muốn cản tay nhị vị lão nhân gia chứ?

- Tuyết Kha đâu muốn chết, nhưng Tuyết Kha cũng không muốn nhị vị tôn giá bắt hồn Đàm đại hiệp. Bởi vì Đàm đại hiệp là đệ tử chân truyền của Thiên Trù đại sư. Mà đại sư là người rất độ lượng khoan dung, tuyệt nhiên không hề nhúng tay vào máu.

Đàm đại hiệp là đệ tử của đại sư thì cũng giống như đại sư. Cũng như Tuyết Kha giống sư phụ vậy đó.

Hắc vô thường gất gông nói:

- Nha đầu, Ngươi quá nhiều lời. Để nhị vị lão gia bắt ngươi trước vậy.

Vĩnh Hưng nghe Hắc vô thường thốt ra câu nói này, lòng vô cùng bối rối lo lắng cho Mạn Tuyết Kha. Y buột miệng nói:

- Tuyết Kha tiểu cô nương, mau chạy đi.

Tuyết Kha lắc đầu:

- Sư phụ dạy Tuyết Kha thấy người hoạn nạn thì phải ra tay can thiệp. Đâu có chạy được Nếu chạy là không xứng đáng làm đồ đệ của sư phụ.

Bạch vô thường gất gông nói:

- Nha đầu này đúng là chẳng có mắt mặc dù có con ngươi.

Tuyết Kha phụng phịu:

- Tôn giá nói kỳ quá hà! Tuyết Kha chẳng thích tôn giá trừ Tuyết Kha như vậy đâu.

Bạch vô thường nghe Tuyết Kha nói càng cau gắt hơn. Y buột miệng nạt:

- Bạch lão gia muốn móc mắt ngươi nữa.

- Bạch lão gia xấu lắm! Bạch lão gia và Hắc lão gia thấy Tuyết Kha mà chỉ muốn giết, muốn móc mắt không hà. Nhị vị tôn giá không phải người tốt.

Hắc vô thường nhú mày:

- Nha đầu, có lẽ ngươi tới số rồi.

Tuyết Kha nhìn lại Vĩnh Hưng:

- Tôn giá, sao nhị vị tôn giá dữ quá vậy? Tuyết Kha không thềm nói chuyện với họ đâu Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Tiểu cô nương mau chạy đi. Nếu cô nương còn đứng đây thì Hắc Bạch vô thường sẽ lấy mạng cô nương đó.

Tuyết kha lắc đầu:

- HQ không làm gì được Tuyết Kha đâu.

Bạch vô thường gần giọng nói:

- Nha đầu lớn gan thật! Cùng với lời nói đó, Bạch vô thường và Hắc vô thường đưa song thủ đến trước.

Vĩnh Hưng biến sắc thét lớn:

- Tiểu cô nương, họ dùng Cương Thi công, mau chạy đi.

Nghe Vĩnh Hưng nói, Tuyết Kha càng ngạc nhiên hơn, định nhìn Hắc Bạch vô thường:

- Cương Thi công? Nhị vị tôn giá định dọa nạt Tuyết Kha à? Tuyết Kha không sợ đâu.

Sự phụ nói, nếu ta làm việc tốt thì chẳng có gì phải sợ cả.

Hắc vô thường đay nghiến nói:

- Nha đầu, đúng là ngươi tới số chết rồi.

Liền sau lời nói đó, Hắc Bạch vô thường đồng loạt tập kích Tuyết Kha. Chiêu công của Hắc Bạch vô thường thật quái lạ. Cả hai nhún chân nhảy vọt tới, đồng phối hợp Trảo công thộp vào hai bên Tuyết Kha. Trông họ giống như đôi quỷ nhập tràng đối ăn thấy được mỗi ngon.

Tình huống đó Vĩnh Hưng càng lúng túng hơn, nhưng lúc này lại chẳng làm gì được.

Y chỉ còn biết lấy mắt nhìn Tuyết Kha bị xé đôi bởi Hắc Bạch vô thường. Hắc Bạch vô thường thộp được vào hai tay Tuyết Kha, Vĩnh Hưng tưởng đâu thể pháp của cô bé kia sẽ bị xé đôi mà thét lớn:

- Không được làm vậy!

Nhưng mọi chuyện ngược lại ý của Vĩnh Hưng. Hắc Bạch vô thường thộp được vào đôi ngọc thủ của Tuyết Kha, nhưng không thể xé đôi thể pháp của nàng được, mà cứ nhảy dựng lên như thể đang có than hồng dưới chân họ.

Đám Vĩnh Hưng cứ trở mắt ra nhìn bởi tình huống kỳ dị đó. Y không hiểu được điều gì đã khiến cho hai gã quỷ vương của Tử thành lại không thể thực hiện được sát chiêu của họ mà cứ nhảy dựng mãi.

Trong khi hai gã quỷ vương Hắc Bạch vô thường nhảy dựng thì Tuyết Kha lại bật ra tràng cười khanh khách như ngọc lưu ly va vào nhau.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Nhị vị tôn giá nhảy dây với Tuyết Kha nhe.

Tuyết Kha nói xong, chỉ điểm mũi hài. Thân pháp vọt lên cao bốn trượng, kéo theo Hắc Bạch vô thường. Cả ba cùng rớt xuống, chân của Tuyết Kha vừa chạm xuống đất thì lại nhún nhẹ nhảy lên cao. Cứ như thể nàng bắt Hắc Bạch vô thường phải nhảy theo mình.

Sự biến kia khiến cho Vĩnh Hưng phải trở mắt nhìn mà chẳng tin được. Phàm cao thủ hóa giải được thể công của Hắc Bạch vô thường đã là khó, đã có thể xưng hùng xưng bá trong thiên hạ, đằng này Mạn Tuyết Kha cứ như đùa cợt với hai gã quỷ vương mà chẳng hề tốn công sức nào.

Hắc Bạch vô thường đồng tuân mô hôi ướt đầm cả mặt nhưng chẳng thể nào gượng lại được HQ càng nhảy thì càng tiêu hao nội lực, trong khi Tuyết Kha thì vẫn đứng vững như chẳng có chút tổn hại nào.

Nhịp thở của Hắc Bạch vô thường nhanh dần và cho đến khi thở cả khói. Cả hai mệt đến nỗi không kềm được mà phát ra hai tiếng trung tiện rõ lớn.

Tuyết Kha vội vã buông tay Hắc Bạch Vô Thường, la lên:

- Nhị vị tôn giá xấu quá, xấu quá!

Hắc Bạch vô thường ngồi bệt xuống đất trông thật là khốn khổ. Cả hai gần như chẳng còn đủ sức lê nổi thân mình.

Tuyết Kha nhìn họ:

- Nhị vị tôn giá xấu quá! Tuyết Kha không thềm nhảy dây với hai vị nữa đâu.

Nàng bịt mũi xua tay nói tiếp:

- Xấu ơi là xấu, không biết mắc cỡ.

Hắc Bạch vô thường vừa thẹn vừa hãi hùng. Cả hai nhìn Tuyết Kha bằng ánh mắt ngờ nghệch không tưởng được mình lại gặp một đại cao thủ với nội lực kỳ tuyệt chưa từng gặp bao giờ.

Hắc vô thường nhìn qua Bạch vô thường. Cả hai đồng gượng đứng lên rồi thối lùi về phía cửa.

Tuyết Kha hỏi lại:

- Nhị vị tôn giá...

Hắc Bạch vô thường hốt hoảng, vừa khoát tay vừa nói. Cả hai cùng lên tiếng một lúc:

- Nhị vị đại gia không nhảy dây với tiểu nha đầu nữa đâu. Chúng ta không nhảy dây nữa đâu.

Cả hai nói dứt câu quay lưng toan bỏ chạy nhưng đã thấy Tuyết Kha án ngữ ngay trước mặt họ rồi. Kinh thuật siêu phàm của nàng khiến hai gã quỷ nhân đứng thộn mặt, ngây người như thể bị trời trồng.

Hắc vô thường lắc đầu nói:

- Hãy nhường đường cho nhị vị đại gia.

Tuyết Kha gật đầu nói:

- Tuyết Kha đâu có làm hại nhị vị tôn giá đâu. Tuyết Kha chỉ thỉnh cầu nhị vị an táng giùm hai người kia.

Phàm họ được Hắc Bạch vô thường sớ giả an táng thì sớm siêu thoát đó. Sư phụ Tuyết Kha nói như vậy.

Hắc Bạch vô thường gật đầu:

- Được, được Để nhị vị đại gia đưa họ đi an táng.

Tuyết Kha ôm quyền nói:

- Nhị vị tôn giá làm như vậy tốt lắm, tốt lắm.

Hắc Bạch vô thường miễn cưỡng quay vào, bốc hai cái xác của Sử Thừa Tự và Tam Thử đem đi.

Tuyết Kha đưa hai người ra đến tận cửa mới quay vào. Nàng bước đến trước mặt Đàm Vĩnh Hưng, nhường mảy mòi:

- Tôn giá là Đàm Vĩnh Hưng Lãnh diện tu la phải không?

- Tiểu cô nương biết ngoại danh của ta ư?

Tuyết Kha xấu mặt nói:

- Nếu tôn giá là Đàm Vĩnh Hưng thì đúng là người không tốt rồi.

- Tại sao ta lại là người không tốt?

Nàng lờm Vĩnh Hưng nói:

- Sư phụ nói vậy đó. Thiên Trù đại sư tốt bao nhiêu thì tôn giá xấu bấy nhiêu.

Vĩnh Hưng nói:

- Sư phụ của tiểu cô nương là ai?

- Với một người xấu như tôn giá, Tuyết Kha không nói đâu. Tuyết Kha không muốn tôn giá hại sư phụ Tuyết Kha như đã hại Thiên Trù đại sư đâu.

Nàng chột dỗi giọng day nghiêng nói:

- Nếu tôn giá hại sư phụ Tuyết Kha thì Tuyết Kha ghét tôn giá lắm đó. Và Tuyết Kha sẽ không để yên cho tôn giá đâu. Tôn giá hứa và thề đừng bao giờ hại sư phụ Tuyết Kha đi.

Vĩnh Hưng khẳng khái nói:

- Trên có trời, dưới có đất, nếu như Đàm Vĩnh Hưng này có hại đến sư phụ của Mạn Tuyết Kha thì trời không dung, đất không tha. Thậm chí ta có một suy nghĩ hại đến sư tôn của Tuyết Kha cũng bị chết trong rừng đao mũi kiếm.

Tuyết Kha bóp hai bàn tay mình nhìn Vĩnh Hưng:

- Tôn giá đã thề và đã hứa rồi đó như.

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Tiểu cô nương tin ta chưa?

Tuyết Kha gật đầu:

- Tin rồi.

- Thuyết Kha có thể cho ta biết sư phụ của cô nương là ai không?

Nàng lắc đầu:

- Tuyết Kha không nói đâu.

Nàng chột reo lên:

- sư phụ gọi Tuyết Kha.

Vĩnh Hưng cau mày nói:

- Ta đâu nghe ai gọi Tuyết Kha đâu?

Nàng mỉm cười nói:

- Tôn giá sao nghe được. Sư phụ dụng thuật truyền âm thiên lý chỉ có người luyện được thuật thiên lý mới nghe được thôi. Tuyết Kha đi đây. Mong tôn giá giữ đúng lời hứa, thì Tuyết Kha sẽ nhận người làm đại ca đó.

Vĩnh Hưng mỉm cười gật đầu.

Tuyết Kha quay bước ra cửa thì một cánh chim đại bàng chao cánh lướt xuống. Tiếng vỗ cánh của chim đại bàng đập phình phịch tạo ra những luồng bạo phong uy mãnh.

Tuyết Kha phi thân lên lưng chim đại bàng, quay lại nói với Vĩnh Hưng:

- Chỉ cần tôn giá dồn nội lực đưa độc công xuống đan điền rồi khạc mạnh một cái, tất độc công sẽ bị trục thối. Còn giải độc như tôn giá phải mất đến mười hai canh giờ nữa đó Nàng thốt dứt câu, vồ nhẹ vào lưng chim đại bàng. NÓ đập cánh lao vút lên bầu trời xanh thẳm.

Vĩnh Hưng thần thờ ngơ ngác với sự xuất hiện quá ư đột ngột của Mạn Tuyết Kha, cũng như sự ra đi của nàng. Y nhắm nói:

- sự phụ của Mạn Tuyết Kha là ai nhỉ? Nếu Tuyết Kha có võ công cao minh cũng như kiến thức uyên bác như vậy thì sự phụ của Tuyết Kha phải là một kỳ nhân có võ công tối thượng. Sự phụ của Tuyết Kha là ai?

Thực hiện theo cách chỉ dẫn của Tuyết Kha, quả nhiên nhọc công trong nội đan được Vĩnh Hưng trục ra ngoài bằng đường thực quản. Y chỏi tay đứng lên.

Vĩnh Hưng rời tổng hội họa nhân, đi thẳng đến tổng đàn Thần Phục bang. Y nghĩ thầm trong đầu:

- Sự việc ngày hôm nay nhất định có bàn tay của Gia Kính Hào nhúng vào.

Khi Vĩnh Hưng đến tổng đàn Thần Phục bang mới biết Ở đây đang có tang chế.

Chàng bước đến hỏi gã môn hạ Thần Phục bang hội đang đứng gác ngay cổng tam quan - Huynh đệ có thể cho tại hạ biết trong quý bang ai vừa mới mất?

Gã môn hạ Thần Phục bang nhìn Vĩnh Hưng:

- Các hạ từ xa mới đến ư?

Y buông một tiếng thở dài nói tiếp:

- Quý bang chủ của tại hạ vừa mới bị Di họa đoạn hồn thân sát tử. Bang chủ đã biết trước và phòng bị, không ngờ vẫn bị chết bởi tay tên sát nhân cuồng bạo đó.

Mặt Vĩnh Hưng đanh lại. Y nghĩ thầm:

- Tôn Ứng Hiệp vốn là một người rất hồn nhiên, vô tư sao lại có thể trở thành sát nhân cuồng bạo chỉ trong thời gian ngắn? Và lại có võ công vô cùng kỳ tuyệt. Hãn Thảm Mộc Phong đã biến hãn thành Di họa đoạn hồn thân.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ xin được chia buồn với quý bang.

Vĩnh Hưng toan bỏ đi thì môn hạ Thần Phục bang trên năm mươi người với phu nhân của Gia Kính Hào vận tang chế ào ào lướt ra. Tất cả vây tròn Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng miễn cưỡng ôm quyền xá phu nhân của Gia Kính Hào:

- Tại hạ tham kiến Tường Thi Hồng phu nhân.

Tường Thi Hồng quắc mắt nhìn Vĩnh Hưng:

- Di họa đoạn hồn thân. Người quá xem thường Thần Phục bang. Đã lấy mạng tướng công của ta còn dám chường mặt đến tổng đàn Thần Phục bang ư?

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Tường phu nhân lầm rồi. Tại hạ không phải là Di họa đoạn hồn thân.

- Không phải ư. Chẳng lẽ người chết lại muốn đổ oan cho người ư? Chính tướng công của ta nói, Di họa đoạn hồn thân là người.

Vĩnh Hưng lắc đầu từ tốn nói:

- Phu nhân, Gia bang chủ vì đổ kỵ mà hiểu lầm tại hạ là Di họa đoạn hồn thân. Mong phu nhân đừng bức ép tại hạ.

- Sát nhân cuồng bạo Di họa đoạn hồn thân, người có thể thốt ra những lời phỉ báng tướng công của ta sao? Thần Phục Bang chủ do chính ta người giết, giờ người còn hồ đồ cho tướng công của Tường Thi Hồng này là kẻ hồ đồ.

Tường Thi Hồng thét lớn:

- Chư huynh đệ, vì bang chủ mà xông lên bắt tên sát nhân cuồng bạo này trả nợ máu.

Bọn môn hạ Thần Phục bang toan xông lên để vây đánh Vĩnh Hưng thì y hét lớn:

- Dừng tay...

Tường Thi Hồng nói:

- Di họa đoạn hồn thân, người muốn nói gì?

- Cho dù tại hạ là Di họa đoạn hồn thân thì phu nhân cũng phải có chứng cứ đồ tại hạ là kẻ giết bang chủ Gia Kính Hào.

- Bằng chứng ư?

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Muốn phán xét một người, Tướng phu nhân phải có bằng chứng.

Tướng Thi Hồng gắt giọng:

- Người muốn thấy bằng chứng thì Tướng Thi Hồng sẽ cho người thấy bằng chứng.

Nàng quay lại gã môn hạ đứng sau lưng mình.

- Đưa bằng chứng cho gã xem.

Gã môn hạ trưng bức tranh vẽ Gia Kính Hào.

Tướng Thi Hồng nói:

- Bức tranh vẽ chân dung tướng công của ta do người vẽ ra, đó chính là bằng chứng đấy Vĩnh Hưng ôm quyền:

- Phu nhân cho tại hạ xem kỹ một chút có được không?

Tướng Thi Hồng lưỡng lự rồi gật đầu.

Vĩnh Hưng bước đến gần gã môn hạ Thần Phục bang đang thủ tranh. Bất ngờ y vuơntrảo thộp lấy bức tranh.

Tướng Thi Hồng thét lên:

- Di họa đoạn hồn thần, người định hủy vật chứng ư?

- Không. Tại hạ cần bức tranh này để tìm ra nơi Ổ của Di họa đoạn hồn thần.

Tướng Thi Hồng rít giọng nói:

- Di họa đoạn hồn thần là người, chứ còn ai vào đây nữa?

Nàng khoát tay nói:

- Chư huynh đệ, hãy vì bang chủ mà xông lên.

Nàng vừa thốt dứt câu thì Vĩnh Hưng đã thi triển Tu la thần pháp bằng đến, đặt ngay Trảo công vào yết hầu Tướng Thi Hồng. Y gằn giọng nói:

- Gia Kính Hào bang chủ đã hồ đồ mà chết. Chẳng lẽ phu nhân cũng nôi bước theo đường củ a tướng công mình ư?

Thi Hồng nhìn thẳng vào mặt Vĩnh Hưng:

- Người đã bức tử tướng công của Thi Hồng giờ định lấy mạng ta luôn ư?

- Tại hạ muốn phu nhân hạ lệnh cho tất cả môn hạ Thần Phục bang quay vào tổng đàn Tình thế bất ngờ lật ngược khi Tướng Thi Hồng bị Vĩnh Hưng khống chế. Môn hạ Thần Phục bang không dám xông lên vì sợ tính mạng của phu nhân bang chủ bị hại.

Tất cả đều đứng thừ ra nhìn Vĩnh Hưng và Thi Hồng.

Thi Hồng nói:

- Di họa đoạn hồn thần, hôm nay người có thể thoát khỏi sự truy sát của Thần Phục bang, nhưng ngày mai thì người đừng vọng tưởng đến điều này. Tất cả chư huynh đệ Thần Phục bang đã thể lấy mạng người trước di thần của Bang chủ. Không chỉ Thần Phục bang không đâu, mà cả võ lâm Trung nguyên đều muốn hành xử người như một ác nhân gieo kiếp họa.

Vĩnh Hưng nhặt nhẻo đáp lời Tướng Thi Hồng:

- Tại hạ chẳng cần biết đến hậu quả như thế nào. Lúc này tại hạ chỉ thỉnh cầu phu nhân lệnh cho môn hạ Thần Phục bang quay vào tổng đàn nếu như phu nhân muốn được yên tĩnh.

Tướng Thi Hồng hừ nhặt một tiếng nói:

- Di họa đoạn hồn thần, người tướng ta là kẻ tham sinh quý tử sao?

- Tại hạ không nghĩ như vậy.

- Người cứ lấy mạng ta.

Vĩnh Hưng nói nhỏ vào lỗ tai Tướng Thi Hồng:

- Tại hạ không giết phu nhân. Nhưng phu nhân không tuân theo ý của tại hạ thì tại hạ cũng sẽ biến bộ mặt của phu nhân giống như bộ mặt của tại hạ đây. Điều đó hẳn còn đau khổ hơn là chết.

Không biết câu nói này của Đàm Vĩnh Hưng có tác dụng gì nhưng sắc diện của Tướng Thi Hồng nhợt nhạt, biến sắc.

Buông một tiếng thở dài, Thi Hồng mới lên tiếng:

- Tất cả mọi người hãy quay vào tổng đàn.

Môn hạ Thần Phục bang lũ lượt kéo vào tổng đàn.

Vĩnh Hưng ghé miệng nói vào tai Thi Hồng:

- Nữ nhân rất sợ bị hủy nhan sắc, mặc dù tướng công đã chết rồi. Xem ra nhan sắc của quý phu nhân còn trọng hơn cái mạng của bang chủ Gia Kính Hào.

Câu nói này của Vĩnh Hưng khiến cho mặt hoa của Tướng Thi Hồng đỏ gấc vì thẹn.

Thi Hồng quay ngoắt lại nhưng Vĩnh Hưng đã rút Trảo công thi triển Tu la thần pháp thoát đi rồi.
Thi Hồng nhìn theo bóng Vĩnh Hưng rít giọng nói:
- Di họa đoạn hồn thân, ngươi phải trả giá cho câu nói này.

Sau khi khảo cứu bức tranh chân họa của Gia Kính Hào, căn cứ vào phong cảnh trong tranh, Đàm Vĩnh Hưng tìm đến "Phù Dung tiên trang". Đứng ngoài cổng Phù Dung tiên trang, nhìn vào trong, Vĩnh Hưng nghĩ thầm: "Nếu không gặp được Tôn Ứng Hiệp thì ta cũng có thể gặp được Thâm Mộc Phong."

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng khi bước qua tòa tam quan, Vĩnh Hưng bất giác cảm thấy hồi hộp lạ thường. Linh cảm báo cho y biết một điều gì bất an đang rình rập mình.

Tiến thẳng vào tòa tiền sảnh, chẳng gặp một ai khiến cho Vĩnh Hưng phải cau mày.

Vĩnh Hưng toan quay trở ra thì thấy trên bàn có bầu rượu và hai chiếc chén để sẵn.

Bước đến bàn, Vĩnh Hưng mới phát hiện vò rượu còn âm ẩm. Trên bàn là tấm giấy hồng điều có chữ viết. Mở tấm giấy ra, Vĩnh Hưng đọc danh sách - tên của những người chương môn lần bang chủ. Hình như chẳng hề sót một người nào, ngay cả những người bị Di Họa đoạn hồn đao giết chết cũng có, nhưng được đánh dấu.

Vĩnh Hưng nhẩm nói:

- Thâm Mộc Phong.

Mùi hương xạ thoang thoang bay vào. Lam Tiểu Yến đang bước vào. Nàng đứng ngay ngưỡng cửa nhìn Vĩnh Hưng, định nhãn chiếu vào Đàm Vĩnh Hưng:

- Đàm công tử...

- Mặc dù tại hạ đã không còn giữ được bộ mặt ri ăm xưa nhưng cô nương vẫn còn nhận ra tại hạ.

- Nếu như Đàm công tử không thi triển thuật Tu La thần pháp thì chẳng một ai có thể nhận ra người. Đàm công tử tìm đến Phù Dung tiên trang của Tiểu Yến có chuyện gì không?

- Cô nương tự khắc biết Vĩnh Hưng tìm đến vì việc gì.

Tiểu Yến mỉm cười:

- Công tử muốn tìm Tôn Ứng Hiệp, hay tìm Thâm giáo chủ?

Y buông một câu bằng chất giọng thật lạnh lùng:

- Cả hai.

Nụ cười chớm nở trên hai cánh môi Tiểu Yến. Nàng nhìn Vĩnh Hưng từ đầu đến chân rồi từ tốn nói:

- Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng muốn gặp Thâm giáo chủ và Tôn Ứng Hiệp cùng một lúc ư?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Đúng.

- Tiểu Yến thiết nghĩ Đàm công tử nên suy nghĩ lại.

- Nàng muốn biết tại hạ suy nghĩ gì nào?

- Ba năm qua mọi sự đều khác biệt. Đàm tôn giá chỉ có thể giao thủ với một trong hai người đó mà thôi. Chỉ một trong hai người cũng có thể lấy mạng Đàm tôn giá. Nếu gặp một lúc hai người, e rằng Đàm tôn giá không chịu nổi quá ba hiệp khi Ứng Hiệp và Thâm giáo chủ liên thủ chiêu công.

Mặt Vĩnh Hưng đanh lại:

- Thế theo ý của cô nương, tại hạ nên gặp trước ai?

- Bản lĩnh của tôn giá bây giờ chỉ có thể gặp Tôn Ứng Hiệp mà thôi.

Hai cánh môi của Vĩnh Hưng nhếch lên:

- Ứng Hiệp đang ở đây à?

- Tôn giá đã tìm đến đúng chỗ của Ứng Hiệp rồi đó. Nhưng không biết Ứng Hiệp có chịu bồi tiếp tôn giá hay không?

- Y đang ở đâu?

- Tiểu Yến có thể dẫn Đàm tôn giá đến gặp y. Nhưng Tiểu Yến lại có cố tật chẳng bao Vĩnh Hưng gật đầu:

- Đúng.

- Tiểu Yến thiết nghĩ Đàm công tử nên suy nghĩ lại.

- Nàng muốn biết tại hạ suy nghĩ gì nào?

- Ba năm qua mọi sự đều khác biệt. Đàm tôn giá chỉ có thể giao thủ với một trong hai người đó mà thôi. Chỉ một trong hai người cũng có thể lấy mạng Đàm tôn giá. Nếu gặp một lúc hai người, e rằng Đàm tôn giá không chịu nổi quá ba hiệp khi Ứng Hiệp và Thâm giáo chủ liên thủ chiêu công.

Mặt Vĩnh Hưng đành lại:

- Thế theo ý của cô nương, tại hạ nên gặp trước ai?
- Bản lĩnh của tôn giá bây giờ chỉ có thể gặp Tôn Ứng Hiệp mà thôi.

Hai cánh môi của Vĩnh Hưng nhếch lên:

- Ứng Hiệp đang Ở đây à?
- Tôn giá đã tìm đến đúng chỗ của Ứng Hiệp rồi đó. Nhưng không biết Ứng Hiệp có chịu bồi tiếp tôn giá hay không?
- Y đang Ở đâu?
- Tiểu Yến có thể dẫn Đàm tôn giá đến gặp y. Nhưng Tiểu Yến lại có cô tật chẳng bao giờ làm việc gì không có lợi cho mình.
- Lam cô nương muốn lợi gì nơi tại hạ?

Tiểu Yến mỉm cười nói:

- Bí mật của miệng ngọc phù Tử Cẩm Thành.
- Tại hạ sẽ nói sau khi gặp Tôn Ứng Hiệp.
- Tiểu Yến không thích cách đặt điều kiện của Đàm tôn giá.

Vĩnh Hưng miễn cưỡng nói:

- Thôi được, tại hạ sẽ nói. Mảnh ngọc phù mà tại hạ trao cho Lâm phu nhân là chìa khóa mở Cẩm Thành. Ai làm chủ Cẩm Thành xem như có thể làm chủ võ lâm này.
- Quan trọng như vậy?
- ĐÓ là những gì mà Tổng Bội Linh đã nói với tại hạ. Còn trong Cẩm Thành có gì thì Vĩnh Hưng này không biết.
- Tiểu Yến hơi bất ngờ bởi sự thành khẩn của tôn giá đó.
- Tại hạ hy vọng trút được những oan nghiệt sau khi đánh cược một ván đồ bát.

Lời nói vừa dứt trên miệng Đàm Vĩnh Hưng thì Thẩm Mộc Phong chỗi hai cây nạng thép bước vào. Y nhìn Vĩnh Hưng nhặt nhèo nói:

- ván đồ xúc xắc giữa bốn tọa và người đã kết thúc rồi.

Tiểu Yến vội lấy ghế để Mộc Phong ngồi.

Chờ cho họ Thẩm yên vị, Vĩnh Hưng mới dần đến hai bộ, nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Chưa đâu... chỉ mới bắt đầu.

Mộc Phong vuốt râu, cười khẩy rồi nói:

- Đàm túc hạ không có cơ hội gỡ lại ván bạc đã thua.
- Một ván bạc thua quá nặng. Tại hạ đã thua Thẩm huynh một ván tướng chừng không đứng dậy được, nhưng rồi cuối cùng Vĩnh Hưng vẫn đứng được.
- Túc hạ đứng lên nhưng không được vững.
- Như thế càng công bằng hơn. Bởi Thẩm huynh cũng không thể nào đứng vững trên đôi nạng sắt kia được.

Câu nói này của Vĩnh Hưng khiến mặt Thẩm Mộc Phong đành hắt lại:

- Ý của Đàm túc hạ muốn...
- Trả oán cho Thẩm huynh ván bạc hôm nào.
- Túc hạ mời bốn tọa?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Thẩm huynh hẳn không từ chối?
- Bốn tọa đã mời Đàm túc hạ, túc hạ nhận lời. Hôm nay người mời ta, sao ta lại có thể từ chối được chứ?

Vĩnh Hưng mỉm cười:

- Sau ba năm, tôn giá vẫn giữ được phong độ như hôm nào. Không có gì thay đổi.
- Mộc Phong không thay đổi, nhưng võ lâm sẽ thay đổi. Sự thay đổi đó chỉ trong một ngày gần đây thôi.
- Tại hạ hy vọng tất cả đều không thay đổi.

Nhìn thẳng vào mặt Thẩm Mộc Phong:

- Chúng ta bắt đầu chứ?
- Được Cũng như lần trước trên lầu thuyền hay có thay đổi gì khác?
- Thẩm huynh vẫn như xưa, tại hạ cũng như xưa, nhưng võ lâm đã thay đổi nên cách thức của ván xúc xắc này cũng thay đổi.

Mộc Phong nghiến răng nói:

- Thay đổi như thế nào?

- Ngày xưa ai nhỏ điểm nhất thì thắng, hôm nay ai lớn điểm nhất thì thắng.

Mộc Phong gật đầu:

- Đánh cuộc như thế nào?

sắc diện của Đàm Vĩnh Hưng đánh hẳn lại. Y chậm rãi nói:

- Bí mật võ công của Thảm huynh và cái mạng của ta.

Đôi chân mày của Thảm Mộc Phong nhíu hẳn lại. Y gần giọng nói:

- Tại sao không là cái mạng của bốn tọa mà chỉ đòi bí mật võ công thôi?

- Thảm huynh còn nợ võ lâm quá nhiều và ngược lại võ lâm cũng nợ huynh.

- Kể ta khâm phục, quả nhiên đáng khâm phục.

Thảm Mộc Phong bước đèn bàn, chuốc rượu vào hai chén. Y bưng chén rượu nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Ta những tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại được ngươi.

- ông trời buộc Đàm Vĩnh Hưng phải tồn sinh để đổi mặt với Thảm huynh. Có một điều, Vĩnh Hưng muốn biết, Ở đâu huynh tìm ra được chiếc áo cà sa của Thiên Trù sư phụ.

Thảm Mộc Phong nhếch môi, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Rất tiếc bốn tọa không thể nói với ngươi điều này. Cũng như ta chấp nhận sự tò mò tại sao ngươi đã vào Tịnh cốc của sư phụ thể mà vẫn trở ra được.

- Một sự may mắn tình cờ thôi. Thảm huynh tạm nghĩ đó là ý trời chưa muốn Vĩnh Hưng đoán mạng.

Buông một tiếng thở dài, Thảm Mộc Phong nói:

- Muu sự tại nhân, thành sự tại thiên, ta kính chén rượu này.

Y đưa chén rượu cho Vĩnh Hưng.

- Mời...

Hai người cùng uống cạn số rượu mà Thảm Mộc Phong chuốc vào chén. Mộc Phong đặt chén rượu xuống bàn nói:

- Có thể canh bạc lần này là canh bạc cuối cùng giữa ta và ngươi. Nếu ta thắng thì trên giang hồ chẳng còn ai là đối thủ, nếu thua thì ngươi sẽ chẳng khác gì ta.

Vĩnh Hưng dùng ngay chén rượu của mình thả ba hột xúc xắc bằng ngọc hôm nào vào trong chén.

Nhìn Vĩnh Hưng, Thảm Mộc Phong đay nghiến nói:

- Canh bạc nào cũng có lúc phải tàn, cuộc vui nào cũng có lúc phải tan, bất cứ ai cũng có lúc phải tiêu diệt, ta chỉ muốn đòi lại những gì mà võ lâm đã vay của ta.

Nguyên ước của Thảm Mộc Phong này chỉ có bấy nhiêu thôi.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng nói:

- Ngày đó, Thảm huynh bị cả võ lâm truy sát đến bước đường cùng phải cùng với Đoan Cơ tỷ tỷ nhảy xuống vực. Nay huynh muốn truy sát lại võ lâm, nhưng tại sao huynh không tự mình hành sự mà lại gán vào tay Tôn Ứng Hiệp?

- sau này tự khắc ngươi biết, Tôn Ứng Hiệp chỉ là chiếc bóng của ta. Rồi sẽ đến thời khắc ta sẽ tự hủy chiếc bóng mình. Có những điều xảy ra vượt ngoài suy nghĩ ban đầu của ta.

Thảm Mộc Phong hót ba con xúc xắc bằng ngọc, nắm nó trên tay rồi nói:

- Chắc ngươi rất hận những con xúc xắc này.

- Chúng đã đưa Đàm Vĩnh Hưng phải nhúng tay vào chuyện thị phi võ lâm, trái với thiện ý củ a sư phụ.

- Nhưng dù sao ngươi cũng có được những khoảnh khắc thư giãn của con bạc đang khát nước.

Khẽ gật đầu, Vĩnh Hưng nói:

- Con bạc đó đang sống lại trong huyết lưu của Vĩnh Hưng.

- Ta bắt đầu nhé.

- Mời Thảm huynh.

Vĩnh Hưng nắm ba hột xúc xắc rồi thả lên cao. Ba hột xúc xắc rơi ngay vào chén rượu quay tít như chiếc bông vù. Thảm Mộc Phong định nhả vào chén rượu nói:

- NÓ sẽ hiện lên ba mặt lục chứ?

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Không thể như vậy được.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa hơi điểm chỉ pháp về phía chén rượu. Ngay lập tức, Thảm Mộc Phong cũng dựng chưởng ảnh vô hình áp vào để khiến ba hột xúc xắc kia.

Vĩnh Hưng thu hồi chỉ pháp lại từ tốn nói:

- Huynh đã thua.

Đôi chân mày của Thảm Mộc Phong nhíu lại. Cùng lúc ba tiếng nổ nhỏ phát ra từ trong chiếc chén kia.

- Cách...

Ba hột xúc xắc bằng ngọc đã tan thành bụi. Mặt của Thảm Mộc Phong ngưng bởi hiện tượng quái dị đó. Y buột miệng nói:

- Tại sao lại thế này nhỉ?

- Những hột xúc xắc của Vĩnh Hưng rất sợ nội kinh của huynh. Chúng phải hóa thân thành bụi khi tiếp nhận nội kinh đó.

- Chỉ pháp của ngươi vừa rồi chỉ là hư chiêu.

Nhếch môi cười mỉm, Vĩnh Hưng nói:

- Ba con xúc xắc của Vĩnh Hưng chỉ đánh bạc với huynh thôi.

Cầm chén rượu bên trong có lớp bụi ngọc, Thảm Mộc Phong bóp nhẹ một cái. Chén rượu vỡ tan. Y nhìn Vĩnh Hưng:

- Võ công của ta khởi phát từ VÔ Tự kinh.

Vĩnh Hưng chấp tay sau lưng.

- Trên võ lâm chẳng có ai thấu đáo được bí mật của VÔ Tự kinh. Vì đôi chân thịt của ta mà phải đập óc tìm căn cơ trong bộ kinh thư đó. Tất cả mọi thứ trên đời này đều là vô vi, con người cũng là vô vi thì võ công cũng là vô vi không thực.

Vĩnh Hưng ôm quyền:

- Đa tạ huynh đã chỉ giáo. Thảm huynh có cần Vĩnh Hưng phải đồ xúc xắc không?

- Không cần... Những con xúc xắc kia là của vô vi nên nó phải biến thành bụi.

- Đa tạ huynh.

Vĩnh Hưng nhặt lấy mảnh sành chén rượu đặt vào tay Thảm Mộc Phong. HỌ Thảm cau mày nhìn chàng.

Vĩnh Hưng từ tốn nói:

- Cáo từ Ba ngày nữa Vĩnh Hưng sẽ có mặt tại Tụ Hiền trang để thị nhãn màn cuối của cuộc trả hận này.

Vĩnh Hưng rào bước ra cửa.

Thảm Mộc Phong nói theo y:

- Đám Vĩnh Hưng... Bồn tọa mong ngươi đừng đến thì hơn.

- Sự tồn tại của Vĩnh Hưng không phải để đứng ngoài cuộc bàng quan như hôm nào rồi.

Vĩnh Hưng chậm rãi tiến ra cửa cùng lúc Thảm Mộc Phong lật úp mảnh sành lại. Y thấy dưới đáy chén bể là mặt nhứt đỏ ứng. Buông một tiếng thở dài, Thảm Mộc Phong nói:

- Ngày xưa ta thắng y một điểm, ngày hôm nay y trả lại ta một điểm.

Thảm Mộc Phong nói xong, chỗi nạng khập khễnh tiến về phía bức hoành phi treo ngay giữa chính sảnh. Y giật sợi dây, bức hoành phi cuộn lên để lộ tấm lụa trắng với dòng chữ "Vị tình di hận".

Y nhìn dòng chữ trên tấm lụa trắng mà tự dung cảm thấy nao lòng đến độ lệ phải Trảo ra khóe mắt.

Lâm Bạch Huệ từ ngoài bước vào. Nàng đứng yên nhìn Thảm Mộc Phong từ phía sau.

Mộc Phong từ từ quay lại. Y và Lâm Bạch Huệ đối mặt nhìn nhau.

Bạch Huệ nói:

- Thảm huynh lại nhớ đến Đoan Cơ tỷ tỷ.

- Huynh không quên được tỷ tỷ của muội. Huynh đã thề với nàng là sẽ không tự tay giết những kẻ thù đã tạo ra sự ngăn cách giữa huynh và Đoan Cơ. Lời thề kia huynh vẫn giữ đến tận bây giờ. Nhưng đã đến lúc huynh phải tự xóa lời thề đó.

- Muội đã nói với huynh điều này từ lâu rồi, nhưng chỉ vì huynh cố chấp chỉ sợ Đoan Cơ tỷ tỷ không được vui nơi suối vàng. Nếu không có bọn chính nhân ngụy quân tử kia thì đâu có ngày hôm nay như thế này. Bạch Huệ mất một người chị, huynh mất nương tử và đôi chân nữa. Bọn chúng đều đáng chết bởi tay huynh.

- Bạch Huệ... Huyền Không đại sư, Dương Quan Bảo và Gia Kính Hào đều đã chết.

Huynh tưởng đâu những người đó chết thì huynh cảm thấy thanh thản, nhưng sao ta cảm thấy băng giá vô cùng.

- Huynh băng giá chỉ vì luôn nghĩ đến Đoan Cơ tỷ tỷ. Muội và Đoan Cơ tỷ tỷ như hai mà một. Bạch Huệ và Đoan Cơ giống nhau như hai giọt nước, tại sao muội không thể thay thế Đoan Cơ tỷ tỷ để hầu hạ huynh, để cho huynh lúc nào cũng tư tưởng đến Đoan Cơ Bạch Huệ bước đến gần Thảm Mộc Phong:

- Thiên hạ đã gán cho Đoan Cơ tỷ tỷ là Dâm Nữ La Sát. HỌ đồn tỷ tỷ những gì xấu xa nhất chỉ vì tỷ tỷ và huynh không phải là những kẻ đứng trên thiên hạ. Nếu như huynh nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn thì đâu còn ai dám xem thường huynh và tỷ tỷ.

- Bạch Huệ... Huynh hiểu ý muội.

Thẩm Mộc Phong vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng, giật mạnh tấm lụa trắng rơi xuống.

Chiếc nạng sắt đặt lên tấm lụa trắng viết dòng chữ "Nhất thống võ lâm, duy ngã độc tôn".

Mặc dù Thẩm Mộc Phong không cần đến bút mực, nhưng nội lực của y phóng ra đầu nạng sắt, khiến cho tấm lụa trắng chạy đen thành bút tự.

Sau khi viết xong dòng chữ đó, Thẩm Mộc Phong mới nhìn lại Lâm Bạch Huệ:

- Từ lâu huynh thấy muội rất giống với Đoan Cơ. Những tưởng đầu muội là Đoan Cơ Nhưng huynh sợ... huynh sợ Đoan Cơ sẽ ngậm hờn nơi chín suối.

- Tỷ tỷ không hận đâu mà còn vui vẻ nữa. Bạch Huệ đã vì Đoan Cơ tỷ tỷ, thì cũng có thể thay thế tỷ tỷ để chăm sóc cho huynh.

Nàng đặt tay lên cây nạng của Thẩm Mộc Phong:

- Chẳng lẽ huynh cứ miệt mài ôm mãi chiếc bóng đã vĩnh viễn từ bỏ huynh?

Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đầy quyền lực của Thẩm Mộc Phong:

- Huynh sẽ xem Lâm Bạch Huệ như chính tỷ tỷ.

Thẩm Mộc Phong buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu. Nhận được cái gật đầu của Thẩm Mộc Phong, Bạch Huệ tíu tíu hẳn lên. Nàng vươn tay bá cổ Thẩm Mộc Phong:

- Thẩm huynh...

Thẩm Mộc Phong nhỏ giọng nói:

- Huynh biết điều này cũng sẽ đến.

- Muội đã chờ đợi nó từ lúc Đoan Cơ tỷ tỷ không còn tồn tại trên đời này.

Bạch Huệ nói dứt câu, nép đầu vào vai Thẩm Mộc Phong. Y nhìn mái tóc đen mượt óng ả của nàng, nhắm nói:

- Đoan Cơ.

Máu đổ nhuộm oan tình

Tụ Hiền trang.

Tất cả những anh hùng võ lâm đều đã tề tựu về Tụ Hiền trang, nên nơi đây thật tấp nập ồn ào. Ngoài những môn hạ chưa thành danh thành phận thì hầu như tất cả các vị chương môn bang chủ đều có. Họ tụ hội ở đây vì tất cả đều nhận được thiệp khai tử của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Trang chủ Tụ Hiền trang là Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Hồng vốn đã nổi tiếng là bậc đại hiệp. Bất cứ môn phái nào trên giang hồ cũng đều nể mặt.

Ngồi ghế chủ tọa là Tụ Hiền trang chủ Gia Cát Hồng, còn thượng khách chính là Chân Tử Đạo trưởng với hai vị đạo nhân là Mộc Chân và Mộc Giáo. Ngoài Võ Đang phái còn có Côn Luân Không Không Hành chương môn, Tung Sơn Tạ Đình Bang, Hành Sơn Vô Thiếu Ky, Hằng Sơn Diệu Tị sư thái, Đạo môn có Tần Bá Trạc, Thần Phục bang thì có Tưởng Thi Hồng, phu nhân của Gia Kính Hào. Tất nhiên Cái bang chẳng thể thiếu được. Người đại diện cho Cái bang là Bang chủ Cầu Nại cùng tứ trưởng lão Mạc Hân, Giao Trị Lộc, Hoành Bá Khôi, Văn Trung liệt. Ngồi cạnh Bang chủ Cái bang Cầu Nại là Đạo chủ Đạo môn Tần Bá Trạc.

Mặc dù đông người như vậy, nhưng trên nét mặt người nào cũng lộ vẻ căng thẳng vô cùng. Bởi tất cả đều biết người đến phó hội tại Tụ Hiền trang là Di Họa Đoạn Hồn Thần, kẻ sát nhân chẳng chùn tay. Cái chết của Huyền Không đại sư, Dương Quan Bảo Vô Dịch Kiếm và cả Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào như một lời cảnh cáo đối với mọi người là kiếp họa diệt thân đang treo lơ lửng trên đầu họ.

Tiếng khánh chuông vang lên. Liền ngay sau tiếng khánh chuông đó, hai vị cao tăng Thiếu Lâm là Pháp Trí và Pháp Lạc đồng xuất hiện.

Tụ Hiền trang chủ Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Hồng đứng lên ôm quyền xá:

- Nhị vị thần tăng quang lâm... Hạnh ngộ... Hạnh ngộ.

Hai vị cao tăng Thiếu Lâm tự ôm quyền đáp lễ:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Gã gia nô bắt ghế cho hai vị cao tăng Thiếu Lâm. Sau khi yên vị, Pháp Lạc đại sư mới niệm Phật hiệu nói:

- A di đà Phật... Chư vị thí chủ hân đều có mặt ở đây để nhằm đối phó với Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Gia Cát Hồng vuốt râu gật đầu:

- Đại sư nói rất đúng... Tất cả mọi người có mặt ở Tụ Hiền trang không ngoài mục đích tiêu diệt ác nhân Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Nhìn nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, Chân tử đạo trưởng nói:

- Nhị vị thần tăng đến Tụ Hiền trang đây cũng có ý như quần hùng?

Pháp Trí chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thiếu Lâm phái bản tăng và Pháp Lạc sư đệ đến đây ngoài chuyện cùng với quần hùng hóa giải kiếp nạn ác nhân còn một nguyên nhân khác nữa.

Nghe Pháp Trí đại sư nói, mặt Tụ Hiền trang chủ Ngọa Long tiên sinh đánh hắt lại.

Lão vuốt râu lên tiếng hỏi:

- Pháp Trí đại sư, ngoài chuyện đó ra, còn chuyện gì nữa?

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật... Chư vị anh hùng còn nhớ cuộc truy sát của quần hùng cách đây mười ba năm chứ?

Đôi chân mày của Gia Cát Hồng nhíu lại:

- Chuyện đó lão phu không bao giờ quên. Hồi ấy lão phu còn nhớ, quần hùng võ lâm dưới sự thống lĩnh của Huyền Không đại sư mở cuộc sát giới đối với La Sát Dâm Nữ Đao Cơ và Huyền Y tôn giá Thẩm Mộc Phong. Nhưng xin hỏi đại sư, chuyện mười ba năm về trước có liên quan gì đến chuyện hôm nay của Di Họa Đoạn Hồn Thần?

- A di đà Phật... Bản tăng thấy có rất nhiều điểm tương đồng liên quan đến sự xuất hiện của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Chân tử đạo trưởng lên tiếng:

- Đại sư có thể cho bản đạo biết sự liên quan đó không?

Pháp Trí đại sư chấp tay lần chuỗi bồ đề:

- A di đà Phật... Nếu chư vị thí chủ để tâm qua hành tung của Di Họa Đoạn Hồn Thần sẽ thấy ngay. Tất cả những người y sát tử đều là những nhân vật có liên quan đến vụ án năm xưa.

Pháp Trí đại sư lấy trong ống tay áo tăng bào ra cuộn giấy hồng điều. Đại sư đặt cuộn giấy hồng điều trên mặt bàn:

- Chư vị thí chủ hãy nhìn qua thì sẽ đoán ra ngay.

Gia Cát Hồng trang chủ Tự Hiền trang mở cuộn giấy hồng điều. Lão thử người khi thấy tên mình được viết ngay sau tên Gia Kính Hào. Nhìn Pháp Trí và Pháp Lạc đại sư, Gia Cát Hồng nói:

- Đại sư, bằng danh sách này có ý nghĩa gì?

- A di đà Phật... Tất cả những người có tên trong danh sách này đều là những người đã tham gia vào huyết án năm xưa. Di Họa Đoạn Hồn Thần lên bằng danh sách để tuân tự giết từng người một trả thù.

- Vậy Di Họa Đoạn Hồn Thần chính là Huyền Y tôn giá Thảm Mộc Phong?

Gia Cát Hồng vuốt râu lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được. Huyền Y tôn giá và âm Sát Ma Nữ Đoan Cơ đã nhảy xuống Đoan Hồn nhai tự vận rồi kia mà. Chẳng lẽ y vẫn còn sống, quay lại trả thù với cái danh Di Họa Đoạn Hồn Thần?

- A di đà Phật... Thiếu Lâm chỉ nghĩ giữa huyết án năm xưa và hôm nay có liên quan với nhau. Nghĩ lại thật hồ thẹn. Võ lâm bạch đạo ngày ấy quá nặng tay với Huyền Y tôn giá và âm Sát Đoan Cơ, khiến cho hai người đó phải ôm hận.

Pháp Lạc lên tiếng nói:

- A di đà Phật... Nếu đúng Di Họa Đoạn Hồn Thần là Huyền Y tôn giá thì Thiếu Lâm sẽ nhận lãnh tất cả nghiệp quả năm xưa đã hiệu triệu võ lâm quân hùng truy sát Thảm Mộc Phong và Đoan Cơ. Bản tăng và Pháp Trí sư huynh sẽ đứng ra nhận tội, hóa giải những oan nghiệt. Hy vọng chấm dứt những oan thù ở đây.

Bang chủ Cái bang Cầu Nại lên tiếng:

- Đại sư, tấm lòng Phật môn của Thiếu Lâm thì cả giang hồ đều biết, nhưng đại sư không thể dùng lời nói để khuyên giải một ác nhân tàn bạo như Di Họa Đoạn Hồn Thần. Theo ý của Cầu mỗ thì mọi người chung sức lại quyết tâm diệt hủn trừ họa cho võ lâm.

- A di đà Phật... Thiếu Lâm tự cũng nghĩ đến điều đó, nhưng tránh được cảnh máu chảy thịt rơi thì cũng nên làm.

cầu Nại nói:

- Nếu Di Họa Đoạn Hồn Thần vẫn khư khư nuôi ý định giết hào kiệt thì sao?

Pháp Lạc chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Nếu Di Họa Đoạn Hồn Thần chẳng hề thay đổi thì bản tăng đành phải đại khai sát giới cùng chư vị thí chủ quyết một trận sinh tử với y.

Chân Tử đạo trưởng giữ ngọn phát trần nói:

- Xem như chúng ta đã đồng tâm hiệp lực rồi. Lần này Di Họa Đoạn Hồn Thần không còn đường sinh lộ. Hẳn có bị quần hào truy sát cũng chỉ vì hành động hiếu sát của hủn mà thôi.

Sau khi bàn luận, tất cả quần hùng đều chung ý. Giờ chỉ còn chờ Di Họa Đoạn Hồn Thần xuất hiện. Thời gian cứ chậm chạp trôi qua mà bóng tích của Di Họa Đoạn Hồn Thần vẫn biệt vô âm tín.

Những ngọn hoa đăng được thắp lên khi mặt trời sụp xuống. Tất cả những vị chuông môn đại phái vẫn tề tựu trên gian tiền sảnh chờ đợi. Sự chờ đợi miệt mài đó khiến họ cũng nản lòng.

Những canh giờ chậm chạp trôi qua. Pháp Trí và Pháp Lạc đại sư ngồi kiết đà tham thiền nhập định, trong khi Cầu Nại bang chủ Cái bang và Tung Sơn chuông môn Tạ Đình Bang đi tới đi lui với vẻ nóng lòng sốt ruột.

cầu Nại bang chủ Cái bang dừng bước lắc đầu nói:

- Hừ, không lẽ Di Họa Đoạn Hồn Thần không đến. Hủn tự lượng sức biết không thể đối phó với quần hùng nên không dám chường mặt đến ư?

Tạ Đình Bang gật đầu:

- Có thể hủn không đến.

- Thế thì chúng ta tụ hội ở đây chơi chỉ vì cái thiệp bội ước của gã sao?

Cầu Nại nói dứt câu thì từ ngoài cửa tiền sảnh, Lâm Bạch Huệ và Lam Tiểu Yến bước vào. Hai nàng đứng nép qua bên thì Thảm Mộc Phong trong bộ trường y màu đen, chổi nạng khệnh khạng xuất hiện.

Thấy Thảm Mộc Phong, quần hào bất giác dồn vào một phía. Mọi người đều giương mắt nhìn y.

Thảm Mộc Phong nhìn Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Hồng điềm đạm nói:

- Thảm Mộc Phong đến Tự Hiền trang lần này không phải để trả thù năm xưa.

Gia Cát Hồng ngậm vận chuyển công phu rồi nghiêm giọng hỏi:

- Thế tôn giá đến Tự Hiền trang lần này với mục đích gì?

Mộc Phong ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng do Tiểu Yến bưng đến đặt cạnh hắn. Sau khi yên vị, y mới từ tốn nói:

- Thấm mỡ đến Tự Hiền trang để chứng kiến những cái chết của các vị mà thôi. Mặc dù thấy các vị chết nhưng Thấm mỡ tuyệt nhiên không nhúng tay vào.

Gia Cát Hồng day nghiêng nói:

- Huyền Y tôn giá nói vậy hàm ý muốn phân bày mình không phải là Di Họa Đoạn Hồn Thần sao?

- Nhất định là không rồi. Bồn tọa không có cái thú nhúng tay vào máu của các người đâu, mặc dù bồn tọa rất hận các người. Để trả cái hận trước đây các người đã dồn ta và Đoạn Cơ vào tuyệt lộ, bồn tọa chỉ có thể buộc các người làm thân trâu chó hầu phục vụ bồn tọa mà thôi.

Nghe Thấm Mộc Phong thốt ra câu này, tất cả những chương môn có mặt tại tiền sảnh đều biến sắc phần nộ.

Chương môn Tung Sơn Tạ Đình Bang quát:

- Thấm Mộc Phong, ngươi muốn chết hay sao mà thốt ra câu nói đó?

Mộc Phong định nhân nhìn Tạ Đình Bang ôn nhu nói:

- Bồn tọa vốn là người chẳng muốn kẻ công, nhưng hình như Tung Sơn phái của Tạ bang chủ đã từng mang ơn bồn tọa. Ngày đó nếu không có Huyền Y tôn giá Thấm Mộc Phong, e rằng bây giờ Tung Sơn phái không còn tồn tại trên giang hồ. Tinh Túc giáo hẳn đã tiêu diệt Tung Sơn phái rồi. Để trả ơn cho bồn tọa, Tạ bang chủ đã làm gì?

Mặt Tạ Đình Bang đỏ ửng. Y ngập ngừng mà không thốt ra lời. Mãi một lúc sau y mới thốt lời đáp Thấm Mộc Phong:

- Tung Sơn của Tạ mỡ coi ân ra ân, đạo ra đạo.

- Nói hay lắm! Tung Sơn trả ân cho bồn tọa bằng cách giăng bẫy, buộc bồn tọa và Đoạn Cơ phải nhảy xuống Đoạn Hồn nhai ư? Sự đền ân, đáp nghĩa của Tạ chương môn, bồn tọa không bao giờ quên.

Tạ Đình Bang miễn cưỡng nói:

- Bây giờ Thấm tức hạ định trả thù ư?

- Không. Bồn tọa chỉ muốn thấy Tạ bang chủ run sợ trước cái chết mà thôi.

Tạ Đình Bang hừ nhạt rồi nói:

- Chư vị anh hùng, chính Huyền Y tôn giá là Di Họa Đoạn Hồn Thần đạo. Chúng ta hãy liên thủ giết hắn thôi.

Quần hùng nghe Tạ Đình Bang hiệu triệu như vậy đồng loạt rút binh khí. Pháp Lạc đại sư chấp tay niệm Phật:

- A di đà Phật... Thấm thí chủ, nếu thí chủ nguyện một lòng bỏ qua hận cũ, Thiếu Lâm xin được thay quần hùng võ lâm tán dương công đức của thí chủ.

Nhìn Pháp Lạc đại sư, Thấm Mộc Phong mỉm cười:

- Thiếu Lâm là của Phật, lúc nào cũng giang rộng cửa từ bi đón chúng sinh. Nhưng đối với bồn tọa và Đoạn Cơ thì sao nhà Phật lại chẳng dung tình, cho một sinh lộ?

Thấm Mộc Phong lắc đầu:

- Thù tại hạ không nói đến, nhưng trong tâm của Thấm mỡ chẳng còn có Thiếu Lâm nữa rồi.

- A di đà Phật... Oan oan tương báo. Mong thí chủ nên giải chứ đừng nên cột.

- Thấm Mộc Phong không giải cũng không cột. Nếu ngày xưa Thấm mỡ có thể trở thành đại hiệp trong con mắt của các vị, thì ngày hôm nay, tại hạ là kẻ bàng quang chứng kiến cái chết của từng người. Ngày xưa các vị có thể thỉnh mời Thấm mỡ giúp cho một tay, ngày nay thì chỉ biết ngậm miệng chờ đợi sát họa đến mà thôi.

Thấm Mộc Phong nói dứt câu thì một tên gia nô hồi hải bước vào. Y tiến thẳng đến trước mặt Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Hồng:

- Khởi báo trang chủ, tòa Thiên Đài các đang bén lửa.

Nghe gã nói câu này, mặt Gia Cát Hồng biến qua màu tái nhợt nhạt. Lão lập bập nói:

- Thiên Đài các bốc cháy à?

Gia Cát Hồng đứng bật lên:

- Tất cả gia nhân Tự Hiền trang mau tén cách chữa cháy.

Gia Cát Hồng vừa nói vừa lao ra ngoài cửa tiền sảnh. Bọn gia nhân cũng hồi hả chạy theo lão. So với bọn gia nhân, Ngọa Long tiên sinh nhanh nhất. Lão chạy đến tòa Thiên Đài các thì đứng sững ra. Đập vào mắt lão là bức họa vẽ chân dung của Gia Cát Hồng đang ngồi bệ vệ trên ghế.

Ngọa Long tiên sinh buột miệng nói:

- Y Họa Đoạn Hồn Thần.

Lão toan bước đến trước bức họa thì nghe tiếng thở dài sau lưng mình. Gia Cát Hồng quay lại. Lần này xương sống của Ngọa Long tiên sinh trang chủ của Tụ Hiền trang phải gáy lạnh, bởi chiếc mặt ri ọ dất vàng phản chiếu ánh lửa đập vào mắt.

Gia Cát Hồng lùi lại hai bộ nói:

- Người là Di Họa Đoạn Hồn Thần?

- Không sai. Trang chủ đã chuẩn bị chết chưa?

Câu nói nhạt nhẽo của Di Họa Đoạn Hồn Thần khiến cho Gia Cát Hồng bối rối và lúng túng. Lão buột miệng đáp:

- Lão phu chưa chuẩn bị chết.

- Vậy trang chủ muốn chết như thế nào?

- Lão phu không muốn chết.

- Không được. Trang chủ phải chết, đó là chức trách mà tại hạ phải làm đối với trang chủ.

- Tại sao tôn giá phải giết lão?

- Tại hạ cũng không biết.

Tiếng chân của bọn gia nhân dội tới. Gia Cát Hồng nghe tiếng chân của gia nhân mình, niềm phấn khích lộ ra mặt. Lão nghĩ thầm: "Hắn là Di Họa Đoạn Hồn Thần cũng không thể lấy mạng mình trong một chiêu." Với ý niệm đó, Tụ Hiền trang chủ phần chần chừ hơn. Hắn cao giọng nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần, người định lấy mạng lão phu để làm hay sao. Trăm chiêu người chưa chắc đã chạm được vào chiếc áo của bốn trang chủ.

- Trang chủ định sử dụng thuật Di Hình Tướng đối phó với tại hạ ư?

- Không sai.

- Được Kiếm được Di Họa Đoạn Hồn Thần rút ra khỏi vỏ. Kiếm vừa rút ra thì gã liền xuất chiêu tạo thành muôn đoá hoa kiếm chụp tới Gia Cát Hồng. Những điểm kiếm do Di Họa Đoạn Hồn Thần tạo ra tựa như một bầy đom đóm chực chờ bâu lấy người trang chủ Tụ Hiền trang, khiến cho lão chẳng biết đâu là thực kiếm, đâu là hư chiêu.

Gia Cát Hồng đối phó với màn kiếm chiêu quái dị của Di Họa Đoạn Hồn Thần buộc dùng đến sở học tuyệt luân Di Hình Tướng pháp. Thân ảnh của lão như thể tách ra thành bốn năm chiếc bóng, tản ra tứ phía, chẳng biết bóng nào là thật, bóng nào là giả.

Với thuật Di Hình Tướng, trang chủ Tụ Hiền trang đã từng bắt bao nhiêu người phải gục chết mà tuyệt nhiên chẳng hề biết mình chết bởi chiêu thức nào của đối phương.

Lần này cũng vậy, trang chủ Gia Cát Hồng quyết định dùng Di Hình Tướng pháp để đánh lừa đối thủ, nhưng thật kỳ lạ, Di Hình Tướng pháp của Gia Cát Hồng hầu như chẳng có hiệu lực gì với Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Lão định nhìn đối phương sẽ chẳng bao giờ nhận được ra thực thể thân pháp của mình, nhưng thật là bất ngờ, khi mũi kiếm của Ứng Hiệp lại điểm trúng ngay vào yết hầu của lão.

Tụ Hiền trang chủ gần như chẳng có chút phản ứng gì khi biết mũi kiếm của ứng Hiệp đặt vào yết hầu mình. Mồ hôi bất giác tuôn dài ra trán lão.

Lão ngáp ngừng nói:

- Người sao biết hóa giải Di Hình Tướng pháp của lão phu?

- Tại hạ đốt Thiên lâu các để tìm chiếc bóng của lão đó.

Gia Cát Hồng há hốc miệng. Lão thảng thốt nói:

- Người không nhìn người mà nhìn bóng.

- Trang chủ nói không sai. Bây giờ trang chủ chuẩn bị chết được rồi chứ?

- Lão phu...

Ứng Hiệp cướp lời lão:

- Trang chủ từng nói, ai hóa giải được Di Hình Tướng pháp thì người sẵn sàng chết vì tay người đó. CÓ đúng không nào?

- Lão phu có nói.

- Vậy tại hạ phải tiễn trang chủ ra đi.

Lời vừa dứt trên miệng thì Ứng Hiệp thi triển luôn một chiêu kiếm sát tử của Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng. Thủ cấp của Gia Cát Hồng bị lưỡi kiếm sát bén của Tôn Ứng Hiệp bứt ra khỏi cổ lão, rơi xuống đất lăn lông lốc.

Thủ cấp của Gia Cát Hồng còn lăn thì bọn gia nhân cũng kéo đến. Bọn chúng đứng ngây ra chẳng biết phải làm gì. Trong khi đó Di Họa Đoạn Hồn Thần thi triển thuật Tu La Thần pháp lần nhanh vào khu rừng hoa.

Ngon lửa của tòa Thiên lâu các bùng cháy dữ dội, nhưng chẳng một ai nghĩ đến việc cứu tòa Thiên lâu các sau khi thị nhãn chứng kiến cái chết rơi đầu của chủ nhân.

Gã tổng quản trung thành nhất của Gia Cát Hồng là Lưu Chi Văn bước đến ôm lấy thủ cấp của chủ nhân, hồi hả chạy về tiền sảnh. Y ôm thủ cấp của Tụ Hiền trang chủ chạy ào ào. Y vừa chạy vừa nói:

- Trang chủ của tôi bị hại rồi... bị hại rồi.

Y đặt thủ cấp của Gia Cát Hồng lên bàn. Tất cả các vị chưông môn, bang chủ đồng loạt đứng lên. Đôi mắt của Ngọa Long tiên sinh còn mở trừng trừng, rõ ràng cái chết đến với lão quá nhanh, nhanh đến độ lão chẳng kịp nhắm mắt.

Nhìn thủ cấp của Gia Cát Hồng một lúc, rồi tất cả đều định nhãn nhìn về Thảm Mộc Phong.

Thảm Mộc Phong về cảm nhìn mọi người ôn nhu nói:

- Cái chết của Tụ Hiền trang chủ đã minh chứng cho bọn tọa. Bọn tọa chẳng phải là Di Họa Đoạn Hồn Thần chứ?

Thần Phục bang chủ phu nhân Tường Thi Hồng lên tiếng:

- Tôi biết Di Họa Đoạn Hồn Thần là ai.

Mọi người đều dồn mắt nhìn Tường Thi Hồng. Thi Hồng nghiêm giọng nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần có một vết sẹo dài bên má trái khiến cho mặt hắn trông rất dị dạng.

Tường Thi Hồng nói dứt câu, Thảm Mộc Phong cất tiếng cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Không khéo Tường phu nhân lại lầm tưởng ân nhân các vị là Di Họa Đoạn Hồn Thần đấy.

chân Tử đạo trưởng nhìn Thảm Mộc Phong:

- Túc hạ biết Di Họa Đoạn Hồn Thần?

Nhìn Chân Tử đạo trưởng, Thảm Mộc Phong buông một câu lạnh lùng:

- Biết nhưng không nói.

Y nhìn sang Lâm Bạch Huệ:

- Lệnh muội đoán xem kẻ kế tiếp phải chết bởi Di Họa Đoạn Hồn Thần là ai?

- Thảm huynh, theo danh sách phong thần tử thì kẻ kế tiếp phải chết là Bang chủ Cái bang Cầu Nại.

Cầu Nại xuất hạn mồ hôi khi nghe Lâm Bạch Huệ thốt ra câu nói này. Y day nghiêng nói:

- Cầu mỗ là người kế tiếp ư?

Lâm Bạch Huệ thân nhiên gật đầu. Nàng từ tốn nói:

- Theo danh sách phong thần tử thì đúng bang chủ là người kế tiếp theo bước Tụ Hiền trang chủ Gia Cát Hồng.

Cầu Nại rống lên:

- Bồn bang chủ không tin, một Di Họa Đoạn Hồn Thần có thể khuấy động cả võ lâm.

Hắn có võ công siêu tuyệt như thế nào cũng không thể xông vào đây lấy mạng bồn bang chủ.

Cầu Nại nhìn lại bốn vị trưởng lão Cái bang gần giọng nói:

- Lập trận.

Bốn vị trưởng lão Cái bang đồng loạt xếp thành thế tứ tượng, án ngữ bốn hướng để bảo vệ cho bang chủ.

Đứng giữa trận pháp Càn Khôn Tứ Tượng, như thể được bảo bọc bằng bốn bức vách kiên cố, bang chủ Cái bang Cầu Nại cảm thấy yên tâm hơn. Y nhìn Thảm Mộc Phong:

- Thảm tôn giá, bồn bang chủ chờ tên sát nhân kia đến đây, rất thất vọng nếu như hắn không đến. Nếu Di Họa Đoạn Hồn Thần muốn lấy mạng bồn bang chủ thì hãy xuất hiện đi. Đừng rút đầu rút cổ giở trò trẻ con hù dọa quần hùng.

Lời nói của Bang chủ Cái bang Cầu Nại còn đọng trên miệng gã thì một cuộn gió đem theo bức tranh vẽ Cầu Nại ngồi trên ghế tựa chiếc lá khô là đà bay vào.

Chân Tử đạo trưởng thộp lấy bức tranh mở ra xem. Bút họa thật thần kỳ. Hình như không còn nét gì của Cầu Nại thiếu trên bức chân họa đó.

Chân Tử đạo trưởng cau mày, đánh mặt nói:

- Tất cả mọi người hãy hiệp sức bảo vệ Cầu bang chủ.

Tất cả quần hùng đều rút binh khí thủ sẵn. Ai cũng biết Di Họa Đoạn Hồn Thần vẽ tranh cho ai thì người đó phải chết, nên quần hùng đoán chắc Di Họa Đoạn Hồn Thần sẽ đến để lấy mạng Bang chủ Cái bang, nhưng không biết y sẽ thực hiện ý đồ bằng cách nào khi Cầu Nại được mọi người bảo vệ nghiêm mật. Cục trường trong tiền sảnh Tự Hiền trang bất giác căng thẳng tới cùng. Ai cũng khoác vẻ mặt trang trọng cực kỳ và chờ đợi thời khắc kia sẽ đến.

Thình thoảng quần hùng lại liếc về phía Thảm Mộc Phong. Thảm Mộc Phong rất dửng dưng nhìn Bang chủ Cái bang Cầu Nại đang đứng giữa trận pháp Tứ Tượng.

Một luồng gió nhẹ thổi từ ngoài vào.

Hằng Sơn Diệu Tịnh sư thái nói:

- Chư vị anh hùng, coi chừng độc công.

Thảm Mộc Phong phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Diệu Tịnh sư thái đừng nghĩ Di Họa Đoạn Hồn Thần dùng độc công. Hắn không biết dụng độc, và chẳng bao giờ dụng độc.

- Vì sao tôn giá biết?

- Tại vì bản tọa hiểu Di Họa Đoạn Hồn Thần như hiểu bản thân mình.

Lời vừa dứt trên miệng Thảm Mộc Phong thì một luồng bạo phong vũ tới, nện thẳng vào cửa tiền sảnh.

Hai cánh cửa đóng sập lại.

- Rầm...

Quần hùng giật mình.

âm thanh do hai cánh cửa đập vào khiến mọi người giật mình. Tất cả đều hướng mắt nhìn về phía cửa tiền sảnh. Chính vào lúc mọi người đang chăm chăm hướng tầm mắt nhìn ra cửa thì từ mái ngói, Ứng Hiệp với thuật Tu La thần pháp lướt xuống đứng ngay sau lưng Cầu Nại mà tuyệt nhiên chẳng một ai phát hiện, kể cả vị Bang chủ Cái bang Cầu Nại.

Ứng Hiệp nhỏ giọng nói:

- Bang chủ đã chuẩn bị chết chưa?

Nghe lời nói này, xương sống Cầu Nại gai buốt đến tận xương cùng. Y từ từ quay lại.

BỘ mặt với chiếc mặt nạ vàng nghệch đập vào mắt Cầu Nại. Chỉ mới đối mặt với Di Họa Đoạn Hồn Thần thôi nhưng lưỡi của Cầu Nại đã cứng đờ ra tưởng chừng không thể nói được nữa.

Ứng Hiệp nhỏ giọng nói:

- Tại hạ cung kính tiễn đưa Bang chủ.

Cầu Nại thét lên:

- Đừng giết ta!

Y vừa thét vừa toan dụng tuyệt công Đả Cầu bổng để tiên hạ thủ vi cường, đồng thời sẽ CỎ người trợ giúp, nhưng tiếng thét của gã vừa cất lên thì đạo kiếm quang cũng xuất hiện, tiện ngang cổ gã.

- Phập.

Thủ cấp của Cầu Nại rơi xuống đất, quần hùng mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Chân Tử đạo trưởng thét lên:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần...

Ứng Hiệp nhặt nhẻo cất tiếng:

- Người kế tiếp sẽ là Chân Tử đạo trưởng.

Y nói xong ung dung tiến thẳng ra phía cửa tiền sảnh, trong khi quần hùng cứ đứng trơ ra những pho tượng chẳng biết phải làm gì. Quần hùng chờ Di Họa Đoạn Hồn Thần đến, gã đã đến, rồi gã lại ra đi sau khi tiện đứt đầu bang chủ Cái bang Cầu Nại mà chẳng một ai dám động thủ mà chỉ biết lấy mắt nhìn y.

Ứng Hiệp vừa bước đến ngưỡng cửa thì chạm mặt với Đàm Vĩnh Hưng. Chạm vào đôi mắt lạnh lùng của Vĩnh Hưng, Ứng Hiệp cảm thấy nao lòng. Đôi mắt kia khiến cho lòng dạ Ứng Hiệp nao nao, nhưng y chẳng thể nào nhận ra kẻ đó là ai bởi bộ mặt dị dạng dị hình. Ứng Hiệp có cảm giác đây chính là khắc tinh của mình.

Y đặt tay vào đốc kiếm gần giọng nói:

- các hạ là ai?

Long tranh hổ đấu

Nhìn thẳng vào mặt Ứng Hiệp, Vĩnh Hưng từ tốn nói:

- Tôn Ứng Hiệp đệ đệ đeo mặt nạ huynh vẫn nhận ra. Còn huynh, huynh xa lạ với đệ lắm sao?

- Các hạ biết được cả tục danh của Ứng Hiệp, hẳn đã từng gặp tại hạ.

- Không phải chỉ gặp như những người qua đường mà đã từng sống với nhau.

Vĩnh Hưng nhếch môi cười mỉm. Nụ cười của y hiện lên hai cánh môi khiến cho Ứng Hiệp thần thờ. Y ngập ngừng nói:

- Chẳng lẽ... Các hạ là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng?

Vĩnh Hưng khẽ gật đầu.

Ứng Hiệp lộ phất chiếc mặt nạ dát vàng để lộ chân diện mạo. Y nhìn Vĩnh Hưng bằng ánh mắt chết chóc và căm phẫn. Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Ứng Hiệp đã rất muốn tìm Đàm tôn giá. Cuối cùng thì tôn giá cũng tự tìm đến với Tôn Ứng Hiệp.

Nghe giọng nói của Tôn Ứng Hiệp ngập ngụa sát khí hùng hực, khiến Đàm Vĩnh Hưng phải chau mày, nhăn mặt.

- Đàm huynh đến Tự Hiền Trang của Gia Cát Hồng với mục đích...

Ứng Hiệp cướp lời Vĩnh Hưng:

- Lấy mạng Di Họa Đoạn Hồn Thần. Thế thì còn chờ gì nữa mà chưa ra tay?

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Huynh không có ý đó.

- Thế thì sao các hạ biết Tôn Ứng Hiệp trở thành Di Họa Đoạn Hồn Thần không?

- Vì sao?

- Vì các hạ đó.

- Vì huynh chứ không vì một lý do nào khác à?

- CÓ rất nhiều lý do nhưng có lý do chủ yếu nhất chính là ta muốn chặt chiếc thủ cấp của Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

Nghe Ứng Hiệp nói câu này, mặt Vĩnh Hưng đanh lại:

- Đệ muốn chặt thủ cấp của huynh?

- Đúng.

- CÓ lý do?

- Vì Tổng tỷ tỷ. Tỷ tỷ và ta đã làm tôn giá khi người bước chân vào cuộc sống của ta và Tổng tỷ tỷ - Đệ đã làm gì?

- Làm một gã đệ tiện và bỉ ổi. Để chuộc lại sự lầm lẫn của mình Tôn Ứng Hiệp chỉ muốn có thủ cấp của Đàm Vĩnh Hưng. Với ai, khi Ứng Hiệp họa thì kẻ đó mới chết, nhưng với Đàm Vĩnh Hưng thì chết trước ta mới họa sau.

Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Các hạ chuẩn bị chết chưa?

- Huynh không ngờ mình phải nhận cái chết từ tay Tôn đệ đệ. Nhưng trước khi chuẩn bị bước vào cõi chết, huynh muốn biết ai đã truyền thụ võ công cho đệ?

- Minh Thần giáo chủ.

Vĩnh Hưng nhìn về Thảm Mộc Phong. Nụ cười ngạo nghễ hiện ra trên môi Thảm Mộc Phong. Y nhìn Đàm Vĩnh Hưng từ tốn nói:

- Bỏn tọa phải thừa nhận một điều, Tôn Ứng Hiệp do Đàm huynh đệ chọn là người kế nghiệp tuyệt học võ công, đúng là kẻ có căn cơ trăm năm khó tìm được một.

Vĩnh Hưng thở hắt ra một tiếng quay lại Ứng Hiệp:

- Tôn đệ đệ... Hãy đi theo huynh... Tất cả chuyện gì huynh đệ sẽ giải bày sau?

- Di Họa Đoạn Hồn Thần mà đi theo Lãnh Diện Tu La à?

Lâm Bạch Huệ tăng hắng từ tốn nói:

- Tôn Ứng Hiệp... Ước nguyện của người đã đến lúc thành sự thật rồi đó. Người còn chần chờ gì nữa?

Ứng Hiệp định nhìn vào mặt Vĩnh Hưng. Y cất giọng lạnh lùng:

- Đã đến lúc tại hạ tiễn tôn giá đi.

Thanh trường kiếm nhanh chóng thoát ra khỏi vỏ kiếm, mũi kiếm hướng thẳng đến trước định vào tam tinh Đàm Vĩnh Hưng. Chỉ mới khai kiếm thôi mà Ứng Hiệp đã tạo ra sát kiếm ròn rợn Vĩnh Hưng gần giọng nói:

- Đệ thật sự muốn lấy đầu huynh à?

- Không sai.

Lời vừa dứt thì Ứng Hiệp thi triển Tử Kiếm của Đoạn Hình Tử Kiếm Giang Hùng.

Tất nhiên Vĩnh Hưng nhận ra ngay tuyệt chiêu "Tử Kiếm" của Giang Hùng. Y chớp động thân pháp thi triển thuật Tu La thần pháp lách tránh trong vùng kiếm ảnh. Kiếm phong càng lúc càng dữ dội, tưởng chừng cả một màn lưới thiên la địa võng vây lấy Vĩnh Hưng.

Nếu Đoạn Hình Tử Kiếm Giang Hùng thi triển "Tử Kiếm" đã là tuyệt kiếm sát nhân khó người bì kịp, nhưng với Ứng Hiệp thì lưới kiếm trong tay còn nguy hiểm hơn gấp mười lần Giang Hùng. Mọi bộ pháp biến hóa của Tu La thần pháp Ứng Hiệp đều thông thạo, do đó gần như y biết trước đối phương sẽ như thế nào khi đối phó với kiếm chiêu của gã.

Mặc dù vậy, nhưng khôn nổi người thi triển Tu La thần pháp lại là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng, nên Ứng Hiệp có muốn sát tử đối thủ cũng không dễ dàng chút nào, thậm chí dồn ép Vĩnh Hưng để chiếm thế thượng phong cũng đã khó.

Ngược lại, bên kia Vĩnh Hưng cũng đã từng giao thủ với Tử Kiếm của Giang Hùng, nên biết kiếm pháp đó biến hóa và tiềm ẩn sát chiêu như thế nào. Chỉ sau nửa tuần trà, Ứng Hiệp đã thi triển kiếm pháp của Giang Hùng đến chiêu sát tử cuối cùng.

Màn kiếm quang dày đặc đột ngột tụ lại thành một điểm, hướng thẳng đến yết hầu đối phương. Đây là chiêu thức mà Giang Hùng đã bỏ tất cả tâm trí trong thời gian bị giam tại thiên lao Thiếu Lâm tự, nên uy lực sát kiếm cắt đi như một ánh sao băng chớp động đã đến yết hầu của Vĩnh Hưng rồi.

Thế kiếm quá ư tàn nhẫn khiến những kẻ thị sát trận đấu cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Lâm Bạch Huệ thấy Ứng Hiệp thi triển kiếm chiêu sát tử này đã không mừng mà tim bất giác đập hơn cả tiếng trống trận. Thậm chí sắc mặt tái nhợt vì tưởng tượng ra mũi kiếm lạnh lùng của Di Họa Đoạn Hồn Thần sẽ xuyên qua yết hầu đối phương.

- cạch...

Một đạo chỉ pháp của Vĩnh Hưng phóng ra điểm vào mũi kiếm một cách chính xác khiến cho mũi kiếm của Ứng Hiệp bị lệch qua bên Ứng Hiệp chưa kịp trụ bộ để biến chiêu thì Vĩnh Hưng hơi dần nửa thân mình lên trước, hữu thủ vươn ra thộp lấy hõ khẩu cầm kiếm của Ứng Hiệp.

Thanh trường kiếm như tự trong tay Tôn Ứng Hiệp rơi xuống đất.

- Keng...

Vĩnh Hưng vừa khống chế hõ khẩu của Ứng Hiệp vừa nói:

- Tôn đệ... hãy theo huynh.

Lời còn đọng trên miệng Vĩnh Hưng thì tả thủ của Ứng Hiệp với một thế Thôi Thương quyền, tuyệt kỹ võ công của Thiếu lâm tự bổ thẳng đến vùng thượng đảnh.

Vừa tung ra thoi quyền này Ứng Hiệp vừa nói:

- Người không chết ta không đi đâu cả.

Thoi quyền tàn nhẫn của Tôn Ứng Hiệp khiến cho Vĩnh Hưng không còn sự lựa chọn nào khác phải dựng chưởng đón thẳng đờ thẳng nếu không muốn mất mạng, trong khi thừa biết khi chưởng và quyền đối chọi thẳng với nhau sẽ có hậu quả khó lường.

- âm...

Ứng Hiệp tung ra thoi quyền sinh tử này đã dồn tất cả công lực vốn có của bản thân, nên một tiếng nổ khủng khiếp làm chấn động cả gian tiền sảnh Tự Hiền trang. Dư kinh do chưởng quyền chạm vào nhau, phát tán ra bốn chung quanh, có người chịu không nổi phải ói máu.

Sau tiếng nổ như sấm trời đó, Ứng Hiệp như chiếc lá khô bị cuốn đi bởi cơn lốc dữ, va thẳng lưng vào vách tiền sảnh.

- Bình...

Y chới tay, cố gắng gượng đứng lên nhưng rồi hai chân run lẩy bẩy lại quy xuống, bất tỉnh Vĩnh Hưng thì thối ba đèn non một trượng, sắc mặt tái nhợt, tái nhợt, hai bên mép rỉ máu tươi.

Cả hai cùng bị nội thương trầm trọng.

Vĩnh Hưng liếc mắt nhìn Thảm Mộc Phong. Y kịp thấy hai cánh môi họ Thảm nhếch lên như thể quyết định xong quyết định tới hậu. Cùng với nụ cười nửa miệng đó, Thảm Mộc Phong từ từ nâng cây nạng Vĩnh Hưng đoán ra ngay Thảm Mộc Phong sẽ định làm gì với mình. Nhất định y sẽ dùng đến tuyệt kiếm

để loại bỏ một đối thủ kỳ phùng với gã. Biết như vậy nhưng trong tình thế này, Vĩnh Hưng chẳng khác nào cá mắc cạn chẳng biết phải làm gì hơn. Y chỉ Chờ đợi cái chết đến với mình chỉ trong khoảng khắc nửa thôi.

Chính vào lúc Mộc Phong sắp sửa nhả kinh thì từ ngoài cửa Mạn Tuyết Kha lướt vào Nàng bước thẳng đến bên Vĩnh Hưng.

- Sao huynh cứ gây chuyện với người ta vậy?

Vĩnh Hưng quay qua Tuyết Kha:

- Tiểu cô nương... Bây giờ không phải là lúc đùa bỡn... CÔ nương sẽ chết đó. Mau rời khỏi đây đi Tuyết Kha tròn mắt nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Sao lần nào gặp huynh thì lại có chuyện nhỉ? Huynh thích thượng cẳng tay, hạ cẳng chân lắm ư?

Nàng nắm cổ tay Vĩnh Hưng:

- Y Huynh bị nội thương trầm trọng rồi. Nếu không cứu thì chỉ một hai khắc nữa thôi kinh mạch sẽ loạn không thông mà chết đó. Tuyết Kha vừa mới được sư phụ truyền cho thu ắt đả thông kinh mạch, để Tuyết Kha thử cho huynh nhé.

Vĩnh Hưng nghe nàng nói càng bối rối. y gấn giọng nói:

- Tiểu cô nương mau đi đi... Nơi này không phải chỗ để cô nương thi thố y thuật.

Tuyết Kha nhăn nhó:

- huynh nói sai rồi... Sư phụ dạy, một khi Tuyết Kha học được thuật của sư phụ thì phải hành đạo y đức. Nghĩa là thấy kẻ hoạn nạn cứu. Thấy người sắp chết không được làm ngơ.

Nàng vừa nói dứt câu thì bất ngờ cảm nhận sau lưng mình có kinh lực bổ tới.

Vĩnh Hưng biến sắc quát:

- Thảm Mộc Phong...

Lời chưa dứt tên miệng Vĩnh Hưng thì chưởng khí của Thảm Mộc Phong đã đến lưng Tuyết Kha.

Cảm nhận được kinh khí bất ngờ kia nhưng Tuyết Kha không tránh né, bởi tránh chưởng thì nhất định Vĩnh sẽ trở thành cái xác không hồn.

- Bình...

Chưởng khí nhắc bổng Tuyết Kha lên khỏi mặt đất quăng về phía vách tiền sảnh.

Những tường đầu thể pháp nhỏ nhắn xinh xắn của nàng sẽ mềm như bún, nhưng thật bất ngờ, ngọc thủ Tuyết Kha đưa đến trước áp vào vách tường, thể pháp lộn đúng một vòng, đảo ngược trở lại, là đã đứng bên cạnh Vĩnh Hưng Nàng tròn mắt nhìn Thảm Mộc Phong:

- Ô Tuyết Kha đâu có hiềm khích gì với tôn giá mà tôn giá nữ đánh tuyết Kha?

Thấy Tuyết Kha hứng trọn một đạo lôi chưởng của mình mà vẫn bình yên như chẳng có chuyện gì khiến cho Thảm Mộc Phong cũng phải ngây mặt nhìn.

Y vừa then vừa bối rối vô cùng, buột miệng hỏi:

- Nha đầu, bốn tọa quả là bất ngờ đó. Sư phụ nha đầu là ai?

Tuyết Kha lườm Thảm Mộc Phong:

- Tôn giá dữ quá, Tuyết Kha không nói đâu. Nói cho tôn giá biết, tôn giá lại đi hại sư phụ của tuyết Kha sao?

- VỒ công và nội lực của nha đầu đâu phải tầm thường thì sư phụ của nha đầu đâu ai dám bắt nạt.

Tuyết Kha mỉm cười rồi nói:

- Hồng phải vậy đâu... Sư phụ của Tuyết Kha dở ẹt à. Nhưng sao tôn giá gặp ai cũng muốn đánh vậy? BỘ tôn giá thích thượng cẳng tay hạ cẳng chân lắm ư? Thế thì tôn giá là người không tốt... nhứt định là người không tốt thôi.

Tuyết Kha nhìn Thảm Mộc Phong:

- RỒ ràng rồi... Tại tôn giá hung hăng quá nên bị biến thành phế nhân phải không?

Câu nói này của Mạn Tuyết Kha khiến cho sắc diện của Mộc Phong xanh tái vì then.

Y đã dụng chưởng đánh từ phía sau mà chẳng làm gì được Tuyết Kha, giờ lại nghe thêm câu nói này, đã then lại càng then hơn. Then quá, Mộc Phong bất giác nổi giận.

Y gấn giọng nói:

- Để bốn tọa thử với nha đầu một chiêu này xem bản lĩnh của nha đầu như thế nào?

Mộc Phong nói dứt câu thì thi triển ngay tuyệt kỹ võ công bản thân khi Vĩnh Hưng chưa kịp cản gã lại. Đang bị nội thương nhưng Vĩnh Hưng vẫn vội đẩy Tuyết Kha qua bên, dụng đứng song chưởng khi đôi nạng sắt của Thảm mộc Phong chụp tới nàng.

- âm...

Vĩnh Hưng trượt dài về sau luôn một trượt, miệng phun ra vòi máu tươi tưới thẳng sân gạch tiền sảnh. sắc diện tái nhợt, tái nhợt, song thủ buông thẳng.

Tuyết Kha tròn mắt nhìn Mộc Phong:

- Tôn giá tàn bạo quá...

- Tự gã muốn tìm cái chết thế cho nha đầu. Nhưng cũng chẳng giúp gì được cho nha đầu cả - Tôn giá quả là người cố sát chỉ muốn gây thù chuốc oán với người ta mà thôi.

- Đến lượt nha đầu đây.

Thảm Mộc Phong lại điểm đầu đôi nạng, nhắc mình lên cao bốn trượt, cùng đôi nạng tập kích trực diện Mạn Tuyết Kha. Vĩnh Hưng thấy Mộc Phong chực sát tử Tuyết Kha nhưng chẳng biết làm sao được. Y thử mắt nhìn họ Thảm với thể trượt tàn nhẫn vô tâm bức tử một nha đầu chưa quá mười bảy tuổi mà nghiêng răng nói, - Thảm Mộc Phong... Tiểu cô nương có mệnh hệ gì thì Lãnh Diện Tu La sẽ trở thành sát thủ truyền kiếp của ngươi.

Trong lúc quá bức xúc Vĩnh Hưng thốt ra câu nói đó, nhưng tự biết mình chẳng làm được gì để giúp cho Mạn Tuyết Kha.

Cả gian tiền sảnh nín lặng như tờ, vì mọi người sắp phải chứng kiến một cái chết bi thảm của cô gái chưa quá mười bảy. Nhưng mọi sự diễn biến thì lại hoàn toàn khác hẳn với suy đoán Khi đôi nạng của Thảm Mộc Phong chụp đến thì Tuyết Kha nâng đôi bàn tay xinh xắn hứng lấy nó như hứng hai đóa hoa rơi. Thủ pháp của nàng rất nhẹ nhàng tưởng như một đứa bé đưa tay ra hứng lấy đôi cánh bướm chập chờn bay tới trước mặt.

Thủ pháp của Tuyết Kha càng khiến cho quần chúng lo lắng hơn đến số phận của nàng.

Nhưng lạ lùng làm sao, với thủ pháp nhẹ nhàng đó thế mà Tuyết Kha vẫn ri thộp được vào đầu đôi nạng như thể bắt hai cánh bướm. Vô hình chung, Thảm Mộc Phong lại bị treo lơ lửng trên không. Từ cuộc giao đấu chiêu thức, chuyển qua giao đấu bằng nội lực Nếu giao đấu bằng nội lực thì rõ ràng Tuyết Kha đâu thể sánh bằng một đại kỳ tài cao thủ như Thảm Mộc Phong, đã có thời là Huyền Y Tôn Giả đại hiệp.

Thế mà chuyển qua giao thủ bằng nội lực mà thượng phong vẫn không thuộc về Thảm Mộc Phong. Hai người bên nửa cân, bên tám lạng chẳng bên nào lấn lướt bên nào. Sự thế đó càng khiến cho quần hùng ngạc nhiên hơn với vị cô nương nhỏ tuổi này.

Mọi người còn đang ngỡ ngàng thì một tiếng cách vang lên - Cách...

Đôi nạng sắt của Thảm Mộc Phong bất ngờ gãy đôi. Y chơi với nhưng kịp dùng vạt áo trước như một chiếc chân điểm xuống đất lộn ngược về sau nếu không muốn chúi đầu cắm xuống sân gạch tiền sảnh.

Mộc Phong yên vị lại chiếc ngai nói với Bạch Huệ và Tiểu Yến:

- Chúng ta đi.

Bạch Huệ vỗ tay một cái Từ ngoài cửa tiền sảnh bốn gã phu kiệu lướt vào bưng chiếc ngai của Thảm Mộc Phong toan rời tiền sảnh, nhưng Tuyết Kha đã chặn lại:

- Khoan đã.

Mộc Phong lờm Tuyết Kha - Nha đầu muốn gì?

- Võ công của tôn giá phải của Địa Linh Thiên thúc thúc. Đúng không?

Mộc Phong mím môi khẽ gật đầu.

Tuyết Kha reo lên:

- Biết ngay...

Nàng hồn nhiên nói tiếp:

- Tiết đoạn ngộ này, Tuyết Kha nhất định sẽ bắt Khắc thúc thúc đền lại cho Tuyết Kha một chương của tôn giá.

Nàng nói xong đứng né qua một bên nhưng không quên đặt vào tay Thảm Mộc Phong phần nạng sắt gãy trên tay mình.

Mộc Phong buông một tiếng thở dài rồi nói:

Bốn gã phu kiệu khiêng chiếc ngai của Thảm Mộc Phong cùng với Lâm Bạch Huệ và Lâm tiểu Yến bỏ đi.

Những người đó đi rồi thì bất thành linh từ ngoài cửa một lão lật cất bước vào. Lão vừa chạy vào tiền sảnh vừa nói:

- Tuyết Kha nha đầu... Ngươi lại đi gây chuyện với thiên hạ rồi?

Tuyết Kha vừa thấy lão trượt đó vội nép vào sau lưng Vĩnh Hưng.

- Sư phụ... Tuyết Kha đâu có gây chuyện gì đâu?

Lão trượt bước nhanh đến bên Tuyết Kha:

- Sư phụ đã nói với con rồi... Người võ lâm kỳ cục lắm. Bởi họ luyện võ nên hễ gặp nhau là thượng cẳng tay, hạ cẳng chân. Con phải tránh xa.
- Thế con cũng luyện võ. Ồ hé... Con vừa mới thượng cẳng tay hạ cẳng chân đây nè.
- Ta biết... Ta biết... Thôi đi ngay thôi. Lão cái mắc dịch khi đang mò đến đây đây.

Vĩnh Hưng cau mày ôm quyền:

- Tại hạ Đạm Vĩnh Hưng bái kiến tiền bối.

Lão trượng khoát tay:

- Không cần... Không cần.

Lão thộp tay tuyết Kha:

- Đi thôi... Đi thôi... Nhanh lên...

Lão nói và kéo tay Tuyết Kha. Hai người chưa kịp rời tiền sảnh Tự Hiền trang thì Thần Kiếm Dương Bất Tuân chạm mặt với lão trượng.

Lão trượng vội cúp đầu xuống, kéo Tuyết Kha né tránh Dương Bất Tuân.

Thần Kiếm Dương Bất Tuân chặn gã lại:

- Lão Kim Đồng...

Lão trượng khúm núm từ từ ngẩng mặt nhìn Thần Kiếm Dương Bất Tuân - Dương tiên sinh... CÓ điều chi chỉ giáo?

- Lão Ổ đầu, hẳn nơi đó có Tiên Hạc Thần Kim... Chẳng hay chủ nhân của lão đầu cho Dương lão phu bái kiến?

Lão Kim Đồng cong tay, gãi đầu, nhỏ giọng nói:

- Cái hẹn trên đỉnh Thiên sơn chưa tới, Dương tiên sinh sao có thể gặp được chủ nhân tôi Tuyết Kha toan lên tiếng thì lão Kim Đồng lườm nằng:

- Đây là chuyện của người cao tuổi, hậu sinh không được chen vào là bất kính.

- Tuyết Kha tuân lệnh Kim Đồng thúc thúc.

Lão Kim Đồng nhìn Thần Kiếm Dương Bất Tuân giả lả cười rồi nói:

- Dương tiên sinh... Chúng tôi đi nhé.

Tuyết Kha dằng tay khỏi tay Lão Kim Đồng bước nhanh đến bên Vĩnh Hưng. Nàng nói:

- Đại ca lấy viên giải thương này uống. Nếu không bình phục thì cứ đến miếu Tiểu Tu an âm... Tuyết Kha sẽ cứu cho.

Nàng đặt vội vào tay Vĩnh Hưng viên hoàn dược trị thương rồi quay bước.

Lão Kim Đồng lườm tuyết Kha, cắn nhằn:

- Nha đầu hào phóng quá.

- Lão thúc thúc đã không nói Tuyết Kha là Tiểu Quan âm mà.

Lão Kim đồng hừ nhạt một tiếng - Thôi đi...

Lão kéo Tuyết Kha qua bên Dương Bất Tuân để bước ra ngoài. Tuyết Kha níu Lão Kim Đồng lại. Nàng nghe mặt nhìn Bất Tuân. Lão Kim Đồng ghì tay kéo Tuyết Kha nhưng chẳng thể nào kéo nàng dịch bước được.

Tuyết Kha hỏi Thần Kiếm Dương Bất Tuân:

- Lão tiền bối đây hẳn là... là... Lão đạo sĩ lỗ mũi trâu mà sư phụ nhắc đến?

Những tưởng đâu nghe Tuyết Kha thốt ra câu này, Dương Bất tuân tức giận nhưng không ngờ lão lại mỉm cười gật đầu.

Tuyết Kha nheo mắt nhìn lỗ mũi Dương Bất Tuân rồi lắc đầu:

- Đâu có giống.

- Sư phụ của nha đầu gọi lão phu như thế đó.

- Ý Thế thì Tuyết Kha có được phép gọi lão tiền bối như vậy?

- Tùy nha đầu muốn gọi sao cũng được.

Lão Kim đồng nhăn nhó nói:

- Tuyết Kha đi thôi...

Tuyết Kha cố nói thêm với lão Thần Kiếm Dương Bất Tuân:

- Lão tiên sinh đâu có hung tợn như sư phụ nói đâu. Tuyết Kha sẽ nói lại với sư phụ.

- Ngày xưa lão phu khác, hôm nay lão phu khác.

- Ồ hé... Sư phụ Tuyết Kha nói thì chẳng bao giờ sai.

Tuyết Kha nói dứt mới chịu nhắc chân theo lão Kim Đồng. Sàn gạch tiền sảnh để lại dấu chân xinh xắn của nàng. Thần Kiếm Dương Bất Tuân nhìn xuống dấu hài in trên sàn gạch, khẽ gật đầu nhảm nói, - Tiên Hạc Thân Kim Chu Tuyết Ngọc quả là được trời ưu đãi hơn mình.

Khi mọi chuyện đã qua, Vĩnh Hưng toan bước lại để xem tình hình của Tôn úng Hiệp như thế nào. Nhưng khi vừa dậm bước thì quần hùng đồng loạt dàn hàng ngang chặn lại.

Chân tử đạo trưởng giữ phát trần nói:

- Túc hạ định đưa Di Họa Đoạn Hồn Thần đi ư?

Vĩnh Hưng miễn cưỡng nói:

- Tại hạ phải đưa hắn đi.

Chân Tử đạo trưởng lắc đầu:

- Không thể được. Túc hạ hẳn biết Di Họa Đoạn Hồn Thần là sát nghiệp của võ lâm.

Hắn phải bị trừng trị theo giới luật võ lâm.

- Y chỉ bị người ta lợi dụng - Không thể nói như vậy được. Bản đạo sẽ thay quần hào xét xử hắn.

Vĩnh Hưng lúng túng. Nếu y không bị nội thương trầm trọng thì đâu để cho quần hùng bức ép mình.

Nhưng lúc này tình trạng của Vĩnh Hưng chẳng thể nào làm gì được, cho dù rất muốn đưa Ứng Hiệp đi.

Chính vào lúc Vĩnh Hưng không biết xử như thế nào thì Thần Kiếm Dương Bất Tuân...

Dây tình khó đoạn

Ngồi trên mạn thuyền, Thảm Mộc Phong uống rượu một mình. Thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài khi liếc nhìn về bức họa người thiếu nữ bưng giỏ hoa. Y như thể nhìn bức tranh đó uống rượu mà chẳng cần đến một thứ gì khác. Trong không gian đêm thật tĩnh lặng, Thảm Mộc Phong như một gã cô tịch, lặng lẽ, trầm cảm. Y dùng rượu để hồi tưởng những gì trong ký ức và hoài niệm.

Lâm Bạch Huệ từ trong khoang thuyền bước ra. Nàng nhìn Thảm Mộc Phong cùng lúc ánh mắt của y liếc về phía bức tranh, rồi bưng chén rượu dốc vào miệng mình.

Bạch Huệ bước đến sau lưng họ Thảm. Nàng liếc xéo về phía bức tranh rồi nhỏ giọng nói:

- Thảm huynh uống rượu ngắm người trong tranh để tưởng nhớ về Đoan Cơ hay nhớ về Lâm Bạch Huệ?

Chuốc đầy chén rượu, Mộc Phong bưng lên đổ vào miệng mình. Y nói:

- Ta nhớ đến Đoan Cơ.

Mặt hoa của Bạch Huệ thoát nhú lại. Đôi chân mày vòng nguyệt sắc sảo của nàng lộ ra những nét bất nhẫn khi chúng châu lại với nhau. Bạch Huệ ngồi xuống bên cạnh Thảm Mộc Phong:

- Đoan Cơ tỷ tỷ đã chết... Bạch Huệ không đáng thay thế vào chỗ của tỷ tỷ sao?

- Không không xứng đáng. Nàng rất giống với Đoan Cơ... Nhưng sao ta vẫn thấy mình trống rỗng và mất mát.

- Tại vì Thảm huynh luôn nghĩ đến Đoan Cơ mà chẳng bao giờ sống thực với những gì mình đang có.

Mộc Phong quay sang nhìn Bạch Huệ:

- Đúng như vậy không?

Bạch Huệ gật đầu:

- Huynh không tự xét lại mình.

Lời vừa dứt trên miệng Bạch Huệ thì hai hàng lệ đã Trảo ra khóe mắt. Thấy Bạch Huệ khóc, Mộc Phong bất giác buông tiếng thở dài.

Y mím môi suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Tại sao nàng khóc?

- Bởi vì người Bạch Huệ yêu chẳng bao giờ yêu Bạch Huệ. Trong tâm của người đó luôn luôn có một bóng nữ nhân khác chiếm tất cả tâm hồn và khối óc. Huynh trả thù võ lâm, buộc các vị chương môn đại phái và mười ba bang chủ phải chết, bởi vì huynh muốn trả hận cho Đoan Cơ.

- Đúng... Ta muốn trả hận cho Đoan Cơ. Trong tâm ta chỉ có một ý niệm đó mà thôi.

Lệ lại Trảo ra khóe mắt Bạch Huệ.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh làm cho muội đau lòng.

Nhìn Bạch Huệ, Thảm Mộc Phong hỏi:

- Tại sao muội đau lòng? Huynh trả thù cho Đoan Cơ muội không đồng ý ư?

Nàng lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu... Huynh trả thù cho Đoan Cơ tỷ tỷ là chuyện đúng nhưng muội...

Nàng ngập ngừng một lúc rồi mới nói:

- Muội đau lòng vì nghĩ mình không tồn tại trong tâm của huynh. Khi người muội yêu không nghĩ đến muội thì hỏi sao lòng muội không đau chứ?

Nàng gục đầu vào chân Thảm Mộc Phong:

- Huynh đến với muội chỉ bằng cái xác còn hồn thì vẫn nghĩ đến Đoan Cơ tỷ tỷ. Nếu huynh là muội... huynh sẽ như thế nào?

Nàng để mặc lệ mình nhều xuống hai bắp chân cụt lỏn của Mộc Phong.

Buông một tiếng thở dài, Thảm Mộc Phong nói:

- Bạch Huệ... Thảm huynh biết, Thảm huynh có lỗi với nàng. Nhưng ta không thể trốn tránh sự thật được. Ta không thể nào quên được Đoan Cơ. Đoan Cơ đã là cuộc sống của ta. Mãi mãi và vĩnh viễn ta vẫn tôn thờ nàng.

Ngẩng mặt nhìn Mộc Phong, Bạch Huệ ôn nhu từ tốn nói:

- Muội đâu muốn huynh quên Đoan Cơ. Muội không ganh ghét với tỷ tỷ, nhưng muội không muốn huynh chỉ đến với muội bằng một cái xác mà không có hồn.

Vuốt mái tóc dài óng mượt của nàng, Mộc Phong nói:

- Ta biết ta có lỗi với nàng, Bạch Huệ, nhưng nàng phải hiểu cho ta.

- Muội hiểu huynh lắm chứ... đâu ai hiểu huynh hơn muội.

Nụ cười gương hé mở trên hai cánh môi đầy thù của Mộc Phong:

- Nghe Bạch Huệ muội nói câu này, tâm trạng huynh thanh thản vô cùng. Hôm nay Thắm huynh đã là phé nhân, nhưng vẫn có một trang giai nhân hồng nhan tri kỷ.

Y vừa nói vừa vòng tay ôm lấy bờ vai Bạch Huệ kéo vào người mình. Bạch Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Để muội chúc rượu cho huynh uống nhé.

Mộc Phong gật đầu.

Bạch Huệ bung bầu rượu chúc đầy chén. Nàng bung chén rượu áp vào miệng Mộc Phong như thể mớm nước cho trẻ nhỏ. Uống cạn chén rượu đầy, Mộc Phong nói:

- Muội tốt với ta quá.

- Muội tốt với huynh như vậy, huynh có tốt với muội không?

- Ta sẽ không bao giờ đối xử tệ với nàng.

Đôi chân mày lá liễu của nàng thoát nhường lên:

- Có đúng như huynh nói không?

Mộc Phong gật đầu:

- Muội hãy tin vào huynh... Ta không phải là kẻ nói hai lời.

Nàng nép đầu vào ngực gã:

- Muội chỉ muốn sao mãi mãi chúng ta sẽ như thế này. Chẳng còn điều gì có thể ngăn cách huynh và muội.

Nàng nhìn lên bầu trời đêm đầy sao:

- Mong rằng Đoan Cơ tỷ tỷ sẽ hiểu cho Bạch Huệ. Hiểu cho muội.

Thắm Mộc Phong cúi xuống nâng cằm Bạch Huệ. Y nhìn vào mắt nàng:

- Nàng muốn Đoan Cơ hiểu gì nơi nàng?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Huynh còn hỏi muội nữa?

- Ta muốn biết.

- Phàm nữ nhân thì ai chẳng muốn người mình thương chỉ thuộc riêng về mình. Bạch Huệ cũng thế thôi. Muội cũng chỉ muốn huynh thuộc về riêng mình, Đoan Cơ tỷ tỷ cũng vậy. Mặc dù tỷ tỷ đã chết rồi, nhưng hãn tỷ tỷ cũng rất buồn khi thấy muội chiếm huynh của tỷ ấy. Chính vì vậy mà muội mới thốt ra câu nói đó.

Mộc Phong ôm chầm lấy Bạch Huệ:

- Muội thật là rộng lượng. Huynh đa tạ muội đã nghĩ đến Đoan Cơ của huynh.

Nàng nép đầu vào ngực Mộc Phong, nhỏ nhẹ nói:

- Muội nghĩ đến Đoan Cơ tỷ tỷ thì huynh cũng phải nghĩ đến muội.

Mộc Phong gật đầu:

- Huynh sẽ xem muội và đối xử tốt với muội như Đoan Cơ hôm nào.

Nàng lắc đầu:

- Muội hông chịu như vậy đâu.

- Vậy muội muốn huynh phải làm gì?

- Muội là Bạch Huệ chứ đâu phải là Đoan Cơ. Muội muốn huynh luôn nghĩ đến Bạch Huệ chứ không phải là Đoan Cơ tỷ tỷ. Bạch Huệ là Bạch Huệ, còn Đoan Cơ là Đoan Cơ.

Thắm Mộc Phong gật đầu:

- Huynh sẽ luôn nghĩ đến Bạch Huệ.

Nàng bung đến bầu rượu chúc vào chén rồi bung lên áp vào hai cánh môi đầy thù của Thắm Mộc Phong. Mộc Phong ngửa mặt cười nói:

- Ta giống như một đứa trẻ trong tay nàng.

- Một hiền thê phải biết chăm lo cho tương công của mình. Huynh thích muội chăm chút cho huynh không?

- Đã là nam nhân thì bất cứ ai cũng đều muốn nữ nhân chiều chuộng mình. Huynh cũng là một nam nhân bình thường như những người khác mà thôi.

Bạch Huệ lườm Mộc Phong:

- Muội không thích nghe câu nói đó của huynh đâu. Thảm huynh của muội hơn những người khác rất nhiều. Thảm huynh là nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Nếu huynh muốn cái gì trên thế gian này tất huynh sẽ đạt được, cho dù đó có là danh tự Minh chủ võ lâm.
- coi Chùng muội tăng bốc huynh nhiều quá rồi đó. Trên giang hồ, huynh chưa phải là người có võ công cao nhất. Chúng ta còn có quá nhiều đại kỳ phùng địch thủ. Chỉ với một nha đầu Mạn Tuyết Kha đã là đối thủ của huynh, huống chi còn có Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng, và còn nhiều người khác nữa.
- Nhưng trong tâm muội chỉ có một mình huynh mà thôi.
- Huynh sợ mình không đúng như suy nghĩ của muội.

Bạch Huệ đứng lên.

- Bên cạnh huynh còn có muội kia mà.

Nói dứt lời, nàng mỉm cười với Thảm Mộc Phong. Dựa người vào thân Thảm Mộc Phong, Bạch Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Muội phải đi đây.

Mộc Phong gật đầu từ tốn nói:

- Khi đã biết được tung tích của Ứng Hiệp, muội đừng vọng động mà thông báo cho huynh biết, huynh còn cần đến hẳn.

Bạch Huệ nhẹ gật đầu:

- Muội hiểu.

Bạch Huệ điểm mũi hài lướt xuống chiếc thuyền nan. Gã phu thuyền chống mái Chèo tách chiếc thuyền nan ra khỏi lâu thuyền. Mộc Phong ngồi trên mạn thuyền nhìn theo chiếc thuyền nan đang tách xa rồi mắt hút trong màn sương đêm. Y buông một tiếng thở dài bất giác nhìn về phía bức tranh, nhảm nói:

- Đoan Cơ Thảm huynh vẫn luôn thuộc về muội. Mãi mãi trong ta vẫn là muội.

Chiếc thuyền nan chở Lâm Bạch Huệ nhẹ tấp vào một ghềnh đá. Nàng bước lên bờ, gã phu thuyền cũng theo chân Bạch Huệ. Hai người đứng trên ghềnh đá. Nhìn ra bốn phía chung quanh, rồi mới nói với gã phu thuyền:

- Chủ nhân đang Ở đâu?

Gã phu thuyền nhỏ giọng nói:

- Nương nương đi hết con đường này rồi rẽ trái, sẽ có người đón nương nương.

Bạch Huệ gật đầu, nghiêm giọng nói với gã phu thuyền:

- Người quay về lâu thuyền nhớ chăm sóc cho Thảm Mộc Phong tôn giá.

- Tuân lệnh nương nương.

Bạch Huệ khẽ gật đầu rồi quay bước thi triển khinh pháp siêu tuyệt chẳng mấy chốc đã mất dạng. Nàng đi hết đoạn đường đó đến ngã rẽ thì có sẵn một cỗ kiệu hoa do bốn gã phu kiệu vận hắc y chờ sẵn. Vừa thấy Bạch Huệ, bốn gã phu kiệu đó liền quỳ xuống đồng loạt xướng:

- cung thỉnh Tổng đàn chủ nương nương.

Bạch Huệ nhặt nhẹo nói:

- Không cần đa lễ như vậy.

Nàng vén rèm bước vào trong kiệu rồi buông rèm xuống. Bốn gã phu kiệu lực lưỡng nhắc kiệu hoa lên, cùng thi triển khinh công thoát đi. Chỉ cần thấy bốn gã đó thi triển khinh pháp siêu tuyệt thôi đủ biết họ là những đại cao thủ kỳ tuyệt.

Bốn gã phu kiệu dừng bước trước cửa tòa trang viên nằm lọt giữa những hàng tùng che khuất. Khi Bạch Huệ vén rèm bước xuống thì bốn gã đó lại quỳ xuống một cách thành kính.

Nhìn bốn gã phu kiệu, Bạch Huệ điểm một nụ cười. Nàng vén lại mái tóc mai, sửa y trang rồi chậm rãi tiến vào trong tiền sảnh tòa trang viên.

Bạch Huệ tiến thẳng đến bức rèm có thêu tòa thành đồ ới, cung kính ôm quyền.

- Bạch Huệ tham kiến Thành chủ.

Tám rèm được vén lên.

Diêm La Thành chủ trong bộ trường bào màu huyết dụ có thêu kim tuyến ngồi trên tràng kỷ, định thần nhìn sáng ngời nhìn Bạch Huệ.

- Nàng hẳn có mang thứ mà Bồn vương cần chứ?

Bạch Huệ ôm quyền kính cẩn nói:

- Khởi báo Thành chủ... Bạch Huệ có mang theo miếng Ngọc phù mà Thành chủ cần.

- Tốt lắm... dâng lên đây.

Bạch Huệ kính cẩn lấy miếng Ngọc phù cất trong chiếc giáp ngọc dâng lên Diêm La Thành chủ bằng hai tay một cách kính cẩn, trịnh trọng.

Mở nắp tráp nhìn qua miếng ngọc phù, Diêm La Thành chủ nói:

- Đây là thứ mà bốn vương cần.

Y đặt chiếc tráp xuống bên cạnh.

Diêm La Thành chủ lột chiếc mũ trùm đầu xuống. Chân diện của y lộ ra. ĐÓ là một người có chân diện chữ điền, ánh mắt sáng ngời toát ra uy quang thần quyền, cặp lông mày rậm sắc sảo, tất cả những nét toát ra tướng pháp của bậc quyền uy lạnh lùng.

Y đứng lên bước đến trước mặt Lâm Bạch Huệ. Nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Quan hệ giữa nàng và Thảm Mộc Phong như thế nào rồi?

Bạch Huệ cung kính nói:

- Khởi bẩm Thành chủ, đang trở thành một kẻ nô tình như Tôn Ứng Hiệp.

- Khi rơi vào lưới tình của nàng, Thảm Mộc Phong không còn giữ được thủy chung với Đoan Cơ nữa sao?

- Gã càng chung tình bao nhiêu càng khó thoát khỏi lưới tình bấy nhiêu.

- Anh hùng khó thoát qua ải mỹ nhân.

Bạch Huệ ôm quyền kính cẩn nói:

- Thành chủ định làm gì với Thảm Mộc Phong? Biến gã thành một sát thủ như Tôn Ứng Hiệp ư?

- Không cần biến hắn thì tự bản thân hắn cũng đã trở thành một sát thủ bởi hận tình.

Y bây giờ ví như một con cò trong tay Bốn vương đàn chủ.

- Vậy xin Thành chủ chỉ giáo, Bạch Huệ phải làm gì với Thảm Mộc Phong Ở bước kế tiếp?

- Tất cả bây giờ là nhắm vào Thiên Trù hòa thượng.

- Thiên Trù hòa thượng nắm giữ bí mật Tử Cầm thành?

Diêm La Thành chủ gật đầu:

- Thiên Trù hòa thượng chắc chắn nắm giữ bí mật Tử Cầm thành. Người thứ hai biết được là Tổng Bội Linh. Nhưng rất tiếc, bốn vương lại không biết Độc Cầm Nhân đang ngụ Ở đâu. Nhưng bốn vương đã có cách.

- Thành chủ chỉ giáo.

- Đàm Vĩnh Hưng có thể đưa chúng ta đến chỗ của Độc Cầm Nhân. Sắp tới đây, nàng chú ý tới Đàm Vĩnh Hưng một chút. Hắn thì không bao giờ biến thành nô tình của nàng rồi.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bạch Huệ không thể khuất phục được Lãnh Diện Tu La.

- Nếu hắn như những người khác thì bốn vương và nàng quá ư dễ dàng, chẳng phải bận tâm động não.

Chấp tay sau lưng, Thành chủ Diêm La rảo bước tiến về phía bức tranh thủy mặc với nét vẽ tinh tế của Ngô đạo trưởng. Y ngắm thiếu nữ trong tranh như ngắm người tình của mình. Bất ngờ y quay lại nhìn thẳng vào mắt Bạch Huệ:

- Bạch Huệ... Ta muốn chính tay Đàm Vĩnh Hưng tìm bí mật của Thiên Trù hòa thượng.

Bạch Huệ nhíu mày:

- Thành chủ... Nhưng bằng cách nào?

- Tổng Bội Linh.

Bạch Huệ nhíu mày hỏi:

- Tổng Bội Linh đã được Thiên Ma Cầm Độc CỒ nhận mang đi, giờ chẳng biết sống chết như thế nào.

Bạch Huệ làm sao tìm được Tổng Bội Linh?

Diêm La Thành chủ ngửa mặt cười. Y vừa cười vừa nói:

- Chính vì Tổng Bội Linh được Độc Cầm Nhân mang đi nên bốn vương mới nảy ra ý định buộc ả phải bắt Đàm Vĩnh Hưng lấy bí mật của Thiên Trù hòa thượng.

Bạch Huệ ôm quyền:

- Thành chủ chỉ giáo.

- Bấy lâu nay nàng lúc ẩn lúc hiện, nhưng bây giờ thì thiên hạ đoán chắc Lâm Bạch Huệ là môn hạ của Thảm Mộc Phong.

- Bạch Huệ đã xuất hiện cùng với Thảm Mộc Phong tại Tự Hiền Trang tất cả mọi người đều biết.

- Tốt lắm.

- Giờ thì Bạch Huệ phải làm gì?

- Nàng có nhớ vì sao bị võ lâm truy sát không?

Đôi chân mày lá liễu của Bạch Huệ nhíu lại:

- Chính Bạch Huệ đã đội lốt Đoan Cơ.

Diêm La Thành chủ gật đầu:

- Rượu cũ nhưng bình mới. Vẫn hành động đó nhưng bây giờ là Bạch Huệ. Nhất định Độc Cầm Nhân sẽ xuất hiện. Độc Cầm Nhân xuất hiện sẽ dẫn chúng ta đến chỗ Cửa Tổng Bội Linh.

Bạch Huệ kính cẩn nói:

- Bạch Huệ đã hiểu ý của Thành chủ. Nhưng...

Diêm La Thành chủ cướp lời Bạch Huệ:

- Bỏn vương sẽ luôn Ở bên nàng.

- Đa tạ Thành chủ.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Bạch Huệ hỏi:

- Bạch Huệ có điều muốn thỉnh cầu Thành chủ.

- Nàng cứ nói.

Bạch Huệ lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Bạch Huệ chỉ muốn biết việc phục hưng Tinh Túc giáo.

Diêm La Thành chủ ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiểu ngạo của Diêm La Thành chủ nghe thật chói tai và nhức óc. Y cắt ngang tràng tiểu ngạo rồi trầm giọng đáp lời Bạch Huệ:

- Bỏn vương không cần suy nghĩ cũng biết nàng sẽ hỏi bỏn vương điều đó.

- Bạch Huệ không dám nài ép chỉ thành khẩn muốn biết mà thôi.

- Bỏn vương luôn luôn nghĩ đến điều đó. Một khi khai thông Tử Cầm thành thì Tinh Túc giáo sẽ là thiên hạ đệ nhất phái. Cả võ lâm chỉ có một phái duy nhất đó là Tinh Túc giáo. Nàng chấp nhận rồi chứ?

Lâm Bạch Huệ quỳ xuống hành lễ:

- Bạch Huệ cung kính đa tạ Thành chủ.

- Nàng bỏ công ra nhiều thì sẽ hưởng được nhiều. Bỏn vương mong rằng ước nguyện của nàng sớm tụ thành.

Diêm La Thành chủ lấy một miếng ngọc bội đặt vào tay Bạch Huệ. Nàng đón lấy miếng ngọc bội đó từ tốn nói:

- Thành chủ chỉ huấn.

- Đây là miếng ngọc bội của bỏn vương, nó là tín vật bất ly thân của ta. Bỏn vương trao lại cho nàng. Chỉ những khi cần thiết lắm mới lộ nó ra để sai khiến những cao thủ nhập hội. Bằng như không cần thì đừng lộ ra.

- Đa tạ Thành chủ.

Diêm La Thành chủ đỡ Bạch Huệ đứng lên. Y quay bước trở lại ngồi trên tràng kỷ, rồi định nhãn ngắm Lâm Bạch Huệ. Chạm vào ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của Diêm La Thành chủ, Bạch Huệ chợt nao lòng.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Thành chủ còn điều chi chỉ huấn Lâm Bạch Huệ?

- Bỏn vương muốn biết một điều.

- Bỏn vương muốn biết nàng có gì mà những trang hảo hán đỉnh thiên lập địa của trung nguyên lại tự nguyện muốn biến mình thành nô tì của nàng?

Bạch Huệ đỏ mặt, e lệ. Nhìn vẻ e lệ thẹn thùng của nàng thì không một họa nhân nào khả dĩ làm ngơ được, bởi những nét kiều diễm thoát phàm thoát tục.

- Mỗi cô một cách, nhưng tựu trung tất cả đều muốn chiếm hữu thể xác của Lâm Bạch Huệ.

Diêm La Thành chủ cười nửa miệng:

- Vậy thể xác của nàng có gì mà người ta lại muốn tranh giành?

Nàng e dè nói:

- Bạch Huệ cũng không biết.

- Bỏn vương lại muốn biết.

- Bạch Huệ không dám để Thành chủ phải thắc mắc.

Nàng nói xong từ từ lột bỏ trang phục của mình. Tầm thân lồ lộ của nàng hiện ra chẳng có một mảnh vải che tăm. Tất cả những đường cong trên cơ thể Bạch Huệ đều lọt thỏm vào đôi con ngươi sáng ngời của Diêm La Thành chủ.

Nhìn Bạch Huệ trong tình trạng lồ lộ, Diêm La Thành chủ khẽ gật đầu nói:

- Đẹp lắm... Quả là một tòa thiên nhiên tuyệt hảo và hoàn mỹ. Bồn vương có thể phong nàng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.

Bạch Huệ miễn cưỡng lượm xiêm y mặc lại.

Nàng vận xong y trang, mới ngẩng lên nhìn Diêm La Thành chủ tự tin nói:

- Chưa một nam nhân nào thấy tấm thân Bạch Huệ mà lại thờ ơ, duy có một người.

- Đàm Vĩnh Hưng?

Bạch Huệ gật đầu.

Diêm La Thành chủ ngửa mặt cười. Y vừa cười vừa nói:

- Gã có bằng sắt, hay đá thì vẫn có chỗ nhược của nam nhân. Tại vì nàng chưa biết được chỗ nhược của Vĩnh Hưng thôi. Nhưng như thế thì cuộc tranh đoạt của chúng ta mới lý thú. Đệ tử của Thiên Trù hòa thượng đâu phải là kẻ tầm thường.

Y đứng lên.

- Nàng có thể đi được rồi, nhưng nhớ đừng bỏ qua Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp. Chúng ta còn cần đến hắn.

- Thành chủ... Ứng Hiệp đang ở đâu?

- Thần kiếm Dương Bất Tuần đang chăm sóc cho hắn.

- Nếu Ứng Hiệp được Thần kiếm Dương Bất Tuần chăm sóc thì càng lợi hại hơn nữa.

- Hắn càng lợi hại chừng nào, bồn vương và nàng càng có lợi chừng nấy.

- Bởi vì Ứng Hiệp là của Bạch Huệ.

Diêm La Thành chủ gật đầu.

Bạch Huệ ôm quyền xá:

- Đa tạ Thành chủ đã chỉ giáo.

- Y là thanh kiếm sống của nàng.

- Bạch Huệ hiểu, Thẩm Mộc Phong không thể tìm được kẻ có căn cốt nhưng Đàm Vĩnh Hưng thì tìm được.

- Nhưng cuối cùng thì Ứng Hiệp lại thuộc về nàng.

- Thành chủ quá khen. Bạch Huệ chỉ sợ không tròn trọng trách với Thành chủ mà thôi.

- Bồn vương luôn nghĩ đến công lao khó nhọc của nàng.

Diêm La Thành chủ nói xong buông rèm phủ xuống. Bạch Huệ tự biết cuộc hội ngộ đến đây đã chấm dứt.

Nàng thối lui ra đến tận cửa mới quay bộ bỏ đi.

Trong tâm Bạch Huệ suy nghĩ mỗi một điều duy nhất đó là ngày Tinh Túc phái sẽ quay lại với giang hồ võ lâm trung nguyên với cương vị một Thiên Hạ Đệ Nhất Giáo.

Vì nghĩa bất dung thân

Quỳ trước hai nấm mộ trên ngọn đồi trọc, vầng nhật quang đang chìm dần xuống biến thành nấm mồ thứ ba đỏ ối, Bạch Huệ sụp lạy ba lần rồi ngẩng lên. Nước mắt giàn giụa hai bên khóe mắt nàng.

Bạch Huệ nói:

- Phụ thân... mẫu thân. Lúc sinh thời song đường bị võ lâm cho là tà giáo. Tinh Túc giáo chẳng thể ngang đầu với các bang các phái trong thiên hạ. Đi đến đâu cũng bị người ta kinh tởm, xa lánh và cuối cùng song đường phải chịu ngậm hờn nơi chín suối.

Bạch Huệ khấn đến đây rải giấy vàng mã rồi khấn tiếp:

- Khi Bạch Huệ trưởng thành mới hiểu hết nỗi khổ tâm của phụ thân và mẫu thân.

Bạch Huệ thề sẽ làm cho Tinh Túc giáo quang đại. Không chỉ có tên trong giang hồ mà còn đứng trên tất cả các đại môn phái của võ lâm. Song đường, nếu Bạch Huệ có thủ đoạn hay tàn nhẫn cũng bởi vì thiên hạ đã tàn nhẫn và thủ đoạn với cha mẹ trước. Một lạy này, Bạch Huệ kính song đường, mong song đường sớm siêu thoát, hoặc toại nguyện mỉm cười khi thấy Tinh Túc giáo trở thành đại giáo trong võ lâm.

Bạch Huệ khấn xong, bỏ tất cả giấy vàng mã ra đốt. Trong khi những tấm giấy vàng mã cháy thành tro cuộn bay theo những ngọn gió chiều thì lệ lại Trảo ra khóe mắt nàng.

Nàng đốt đến tờ vàng mã cuối cùng mới nhắm mắt khấn:

- Tờ vàng mã sau cùng, Bạch Huệ xin được đốt cho Đoàn Cơ tỷ tỷ. Muội biết tỷ rất giận muội. Nhưng muội phải hành sự theo ý của muội. Cha mẹ sinh ra tỷ và muội là hai chị em sinh đôi, nhưng mỗi người một con đường. Muội không thể theo con đường của tỷ Tỷ tỷ... mong tỷ hiểu cho muội.

Nàng vừa dứt lời thì miếng vàng mã cuối cùng cũng biến thành nhúm tro bay theo chiều gió.

Bạch Huệ ngồi bên hai nấm mồ đó một lúc như thể hồi tưởng lại thời ấu thơ, chờ cho đến khi vầng ráng chiều mất hẳn, quanh nàng chỉ còn lại bóng tối âm u mới đứng lên.

Nàng rời hai nấm mồ xuống đồi. Vừa đi đến chân đồi thì bất ngờ chạm mặt năm gã đại hán, trong đó có một gã công tử, dáng vẻ thấp tòng thấp tè. Khuôn mặt của gã đầy góc cạnh, với chiếc cằm nhọn hoắt, ánh mắt lia ra cái nhìn dâm dật của một tên điệp đạo hái hoa.

Bốn gã kia vây quanh Lâm Bạch Huệ, khi gã công tử nhỏ thó tùm tùm cười. Y ôm quyền giả lả nói:

- Tại hạ Kim Tài công tử Ngô Thái Bật. Người trấn Thiểm Tây. Tại hạ rất ái mộ tiểu thư nên đã theo bước tiểu thư.

Bạch Huệ nhìn Ngô Thái Bật:

- Công tử ái mộ Bạch Huệ, thế mà Bạch Huệ không biết.

Thái Bật xoa tay:

- Tại tiểu thư không để mắt đến tại hạ đấy thôi. Chứ tại hạ thì đã để mắt đến tiểu thư ngay từ lúc nàng bước chân đến Thiểm Tây trấn.

- Không ngờ Bạch Huệ mới đến Thiểm Tây mà đã có trang hào kiệt để ý đến rồi.

Công tử làm cho Bạch Huệ lúng túng quá. Bạch Huệ mạn phép hỏi công tử... Bạch Huệ có gì mà khiến công tử để ý vậy?

Ngô Thái Bật cười khẩy rồi nói:

- Cả trấn Thiểm Tây, tại hạ không thể tìm đâu ra một trang giai nhân tuyệt sắc như quý tiểu thư.

- Vậy ư Thế mà từ trước đến nay, Bạch Huệ chưa từng nghe một nam nhân nào khen mình lấy một tiếng.

HỌ Ngô nói với theo sau Bạch Huệ:

- Tất cả những gã nam nhân thấy Bạch Huệ mà làm ngơ thì bọn chúng là người có mắt nhưng chẳng có trông. Nàng chẳng cần để tâm đến chúng làm gì.

- Không để tâm đến nam nhân thì Bạch Huệ để tâm cho ai? Chẳng lẽ...

Nụ cười hé mở trên hai cánh môi của Bạch Huệ. Nụ cười kia như đoá hoa hàm tiếu khiến cho Ngô Thái Bật phải ngây ngất, ngơ ngẩn, buột miệng nói:

- Nàng đẹp quá.

- Công tử thấy Bạch Huệ đẹp lắm ư?

Ngô Thái Bật gật đầu như té sao:

- Đẹp lắm... đẹp lắm. Chưa bao giờ ta thấy có người đẹp hơn nàng.

Bạch Huệ bật cười thành tiếng. Nàng ôn nhu nói:

- Thần nhân của công tử tinh tường thật. Đêm tối như thế này mà vẫn thấy được nhan sắc của Bạch Huệ. Nếu như có chút ánh sáng hắt Bạch Huệ đã trở thành tiên nữ trong mắt của người rồi.

Bạch Huệ thốt dứt câu thì Thái Bật lệnh ngay cho bốn gã gia nô theo hầu:

- Các người mau gom củi đốt lửa lên.

Bạch Huệ lên tiếng can lại:

- Ngô công tử phải tự đốt lửa thôi. Tự công tử đi tìm cái đẹp mới thấy cái đẹp đang quý như thế nào.

- Nàng nói rất đúng... rất đúng. Bốn công tử sẽ đốt lửa để chiêm ngưỡng vẻ đẹp thiên kiều bá mỹ của nàng.

Ngô Thái Bật nói rồi, tự gã thu gom những cây củi ven đó chất thành đống. Gã vừa chất củi vừa nghĩ thầm:

- Chắc hôm nay ông trời đãi cho ta rồi.

Gã chất củi xong, đánh đá châm mỗi lửa. Khi ngọn lửa bùng cháy, ánh sáng lung linh càng tô điểm thêm nhan sắc của Bạch Huệ thêm phần kiều diễm. Gã họ Ngô gần như chết ngất ra bởi vẻ đẹp của nàng. Y xoa tay xuýt xoa mà quên hẳn bốn gã gia nô theo hầu đang đứng bất động như những pho tượng. Nếu gã tỉnh mắt một chút sẽ nhận ra sự bất động không bình thường của bốn gã gia nô của mình. Nhưng khốn nỗi, lúc này trong đầu họ Ngô chỉ còn mỗi ý niệm về nhan sắc của Bạch Huệ mà chẳng còn biết đến bất cứ thứ gì chung quanh.

Y chắc lưỡi nói:

- Đúng là không làm... Quý tiểu thư quá đẹp. Đẹp đến độ bốn công tử phải ngất ngất.

- Đẹp đến độ công tử quên cả bốn gã gia nô theo hầu mình.

Thái Bật khoát tay:

- Ầy Nàng đừng quan tâm đến bốn gã đó làm gì. Bọn chúng chỉ là hạng tiểu nhân người nhà của bốn công tử thôi. Chúng có mắt nhưng cũng như mù, có lưỡi nhưng cũng như câm, ta và nàng cứ tự nhiên vui vẻ, bọn chúng chẳng dám làm phiền ta và nàng đâu.

Bạch Huệ mỉm cười gật đầu:

- Công tử nói đúng quá... Những gã này sẽ không làm phiền đến Bạch Huệ và công tử nữa. Bởi một xác chết thì đâu còn làm phiền ai được nữa.

Nghe Bạch Huệ nói câu này, mặt Ngô Thái Bật nhăn nhó lại. Y nhìn nàng tò mò hỏi:

- Nàng nói như vậy có ý gì?

- Bạch Huệ nói không đúng sao công tử còn hỏi Bạch Huệ. Một xác chết thì đâu còn làm phiền đến người khác.

Thái Bật nhìn lại bốn gã gia nô. Y ngờ ngợ bốn gã gia nô của mình có điều gì đó bất thường nên buột miệng hỏi:

- Hê... các người làm gì mà đứng trơ ra như những pho tượng vậy?

Bốn gã gia nô không đáp lời Thái Bật. Y cau gắt mặt lớn:

- BỐ các người chết hết cả rồi ư?

Y vừa nói vừa bước đến vỗ vào vai một gã đứng gần mình nhất. Gã gia nô ngã ngửa ra sau như một pho tượng. Thái Bật buột miệng thốt lên:

- Ô Sao thế này?

Thái Bật có biết đâu bốn gã kia bị tán mạng bởi Mạn Vũ châm của Lâm Bạch Huệ.

Thái Bật bản thân như kẻ mất hồn, mất vía, quay lại hỏi Lâm Bạch Huệ:

- Sao lại thế nhỉ?

Bạch Huệ mỉm cười đáp lời gã:

- Cũng tại công tử cả thôi.

- Tại Thái Bật nghĩa là sao?

- Thổ địa Ở đây rất linh, một khi người đã cảm thấy ai có duyên với nhau thì sẽ tiền những kẻ thừa xuồng âm phủ. Công tử có duyên với Bạch Huệ tất bốn gã này là những người thừa. Với lại thần uy của công tử quá lớn nên khi người nói bốn gã kia có mắt như mù có lưỡi như câm chẳng khác nào tuyên án tử cho bốn gã đó rồi.

- Thần uy của Thái Bật hiển linh như vậy sao?

Nàng gật đầu:

- Tướng mạo của công tử là tướng mạo của thần nhân, không linh sao được. Một lời nói ra của công tử chẳng khác nào thiên ngôn của ngũ thần.

- Thế mà ta lại không biết. Với thần uy như thế, ta nói gì nàng có làm theo ý ta không?

- Bạch Huệ đầu muốn chết như những gã kia, nên phải thực hiện theo huấn ngôn của công tử thôi.

- Hay quá... Bỏn công tử quả là không ngờ được. Ta không phải mất thời gian để...

Y toét miệng cười giả lả.

Bạch Huệ nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thái Bật ngấm nằng rồi nói thật chậm:

- Quý tiểu thư mau đến đây với bỏn công tử.

Bạch Huệ bước thẳng đến trước mặt Thái Bật với thái độ rất phục tùng ngoan ngoãn.

Thấy nằng ngoan ngoãn như vậy, Thái Bật càng phấn khích hơn. Y cao giọng nói:

- Nằng hãy ôm ta.

Chẳng cần gã nói lời thứ hai, vòng tay của Bạch Huệ đã vòng qua bá lấy cổ họ Ngô.

Thái Bật được nằng bá cổ, lòng y phơi phới như thể bắt được kho báu. Y đã phấn khích lại càng phấn khích.

Bạch Huệ ghé miệng vào tai Thái Bật nói nhỏ:

- Thiếp sẽ lột y trang của công tử.

Nghe nằng nói câu này, tim Thái Bật đập rộn rã. Y vội vã nói:

- Hãy lột bỏ y trang của ta ra.

Ngay lập tức, Bạch Huệ dùng Trảo công xé toạc y trang của Ngô Thái Bật. Gã trần truồng ngay trước mặt nằng. Mặc dù bị Bạch Huệ xé nát trang phục nhưng Ngô Thái Bật vẫn không chút phiền trách lại còn rất hứng khởi. Y toan mở miệng nói thì Bạch Huệ nói trước:

- Bạch Huệ sẽ hành hạ công tử nhé?

Y gật đầu:

- Nằng cứ tự nhiên... Ta thuộc về nằng mà.

Lời còn đọng trên miệng Thái Bật thì chỉ pháp của Bạch Huệ đã điểm vào tinh huyết của Thái Bật. Gã thốt lên một tiếng:

- ôi Nụ cười lại chớm nở trên hai cánh môi mọng đỏ ướt át của Lâm Bạch Huệ. Nằng ôn nhu nói:

- Tại sao chàng lại thốt lên như vậy? Chàng sợ ư... Đừng sợ... Thiếp không làm chàng thất vọng đâu.

Thái Bật gật đầu:

- Đừng làm ta thất vọng.

Bạch Huệ mỉm cười khi nghe Thái Bật thốt ra câu này.

- Thiếp biết mình phải làm gì mà.

Nằng từ từ điểm chỉ pháp có móng tay nhọn hoắt tới tam tinh Ngô Thái Bật. Thấy chiếc móng tay nhọn và bén của Bạch Huệ điểm tới tam tinh mình, Thái Bật hốt hoảng nói:

- Nằng định làm gì thế?

- Thiếp hành hạ chàng. Hành hạ cho chàng chết từ từ.

- Hành hạ cho ta chết từ từ nghĩa là sao?

- Bởi vì chàng không đáng được hưởng vẻ đẹp của thiếp.

Lời vừa dứt thì chỉ pháp của Bạch Huệ ấn nhẹ vào tam tinh Thái Bật kéo dọc xuống nhân trung.

Mặc dù chỉ là chiếc móng tay, nhưng nó lại sắc bén như ngọn trùy thủ cắt dọc sống mũi họ Ngô làm hai phần. Cái đau rất bỏng khiến cho Thái Bật phải tru tréo rống lên:

- Trời ơi... Sao nằng làm vậy với ta?

Gã vừa nói dứt câu thì Bạch Huệ thọc song chỉ vào miệng gã kéo chiếc lưỡi ra ngoài.

Thái Bật mở to đôi con ngươi hết cỡ tưởng chừng như muốn lọt cả ra ngoài. Y cố vùng vẫy nhưng khôn nổi không sao cử động được.

Bạch Huệ kẹp song chỉ vào chiếc lưỡi của Thái Bật rồi giật mạnh ra. Lực kéo của nằng đủ rút cả chiếc lưỡi lẫn tất cả thanh quản của Thái Bật ra ngoài.

Thái Bật đứng trơ ra như thể bị trời trồng. Toàn thân gã run bần bật mà chẳng thể nào thốt được nửa lời bởi chẳng còn lưỡi để nói, chẳng còn thanh quản để hét.

Cuối cùng thì Ngô Thái Bật cũng ngã ngửa ra sau, chống tứ chi lên trời, hôn chui tọt ra khỏi xác để chạy trốn cái đau khủng khiếp nhất.

Quảng chiếc lưỡi cùng khối thanh quản của họ Ngô lên xác gã, Bạch Huệ phui tay nhìn xác Thái Bật nói:

- Người mà cũng đòi động đến Tinh Túc giáo chủ ư?

Nằng hừ nhạt một tiếng, toan quay bước bỏ đi thì bất thành linh tiếng đàn tỳ bà ai oán cất lên. Tiếng đàn kia nghe thật chạnh lòng, chẳng khác nào một tiếng than, một lời oán trách khiến cho người nghe phải náo lòng.

Bạch Huệ nghe tiếng đàn tỳ bà, đôi chân mày nhíu lại.

- Độc Cầm Nhân.

Tiếng đàn ai oán nỉ non kia phát ra từ trên hai nắm mộ song đường của nàng. Bạch Huệ nghe tiếng đàn đó không cầm lòng được, quay bước trở lại đỉnh đồi.

Ngồi trước hai nắm mộ là dáng một nữ nhân vận bạch y đang ngồi đàn.

Bạch Huệ bước đến sau lưng người đó. Nàng chờ cho Độc Cầm Nhân khảy dứt tấu khúc ai oán bi thương mới lên tiếng:

- Người trách ai mà tấu ra khúc nhạc bi ai đó?

ĐỘC cầm Nhân không nhìn ra Bạch Huệ. Nàng cất tiếng thật ôn nhu từ tốn nói:

- Tôi trách nàng.

- Trách ta?

- Đúng... Tiếng đàn của tôi là tiếng đàn dành riêng cho Lâm Bạch Huệ. Tấu khúc đó soạn ra chỉ dành riêng cho Lâm Bạch Huệ. Tấu khúc đó để thay cho Đoan Cơ trách nàng đó.

Bạch Huệ gần giọng hỏi:

- Người là ai?

- Tôi thay cho những người đã chết đến thỉnh cầu Lâm cô nương hãy từ bỏ những khát vọng phục hưng Tinh Túc giáo mà quay về với chính đạo.

Bạch Huệ cau mày.

- Những người đã chết là ai?

- Song đường của Lâm cô nương, Đoan Cơ tỷ tỷ và bá mẫu Độc Cầm Nhân.

Bạch Huệ hừ nhạt rồi nói:

- CÔ nương lấy quyền gì thay cho những người đó?

- Tôi nhận ân trả ân. Nhận lời uỷ thác phải làm trọn lời uỷ thác.

Buông một tiếng thở dài, Độc Cầm Nhân nói:

- Tất cả những người đã chết đều mong muốn Lâm cô nương từ bỏ ý tưởng phục hưng Tinh Túc giáo.

- ĐÓ là tâm nguyện của phụ thân và mẫu thân Bạch Huệ, sao ta lại từ bỏ?

- Không có thứ gì tồn tại vĩnh cửu trên đời này. Chính vì thế mà Đoan Cơ tỷ tỷ của cô nương mới không phục hưng Tinh Túc giáo. Đoan Cơ chết oan uổng cũng chỉ vì Lâm cô nương. Lòng nhiệt thành phục hưng Tinh Túc giáo của cô nương bị người khác lợi dụng. CÔ nương có biết điều đó không?

Bạch Huệ cất tràng cười khanh khách rồi nói:

- Đa tạ chỉ giáo của người... Nhưng Bạch Huệ đã quyết rồi. Tinh Túc giáo sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất giáo. Bạch Huệ sẽ phục hưng Tinh Túc giáo bất kể thủ đoạn.

Một ngày nào đó, chính Lâm Bạch Huệ sẽ là giáo chủ Tinh Túc giáo.

Buông một tiếng thở dài nghe thật náo nề, Độc Cầm Nhân nói:

- Việc cô nương làm chỉ đem đến sự tiêu diệt, không thể nào phục hưng được Tinh Túc giáo đâu. Mong cô nương thấu hiểu lẽ phải và sớm dừng tay.

Bạch Huệ gất gông nạt lại:

- Nói càn, hồ đồ... Trong tay Lâm Bạch Huệ đã có tất cả mọi thứ cần có để khôi phục Tinh Túc giáo. Người chẳng có gì để lên mặt trưởng thượng dạy ta cả.

- Lâm cô nương không nghe lời tôi thì sẽ phải gặp hậu họa khó lường đó. CÔ nương sẽ nhận lãnh những kiếp họa do chính tay cô nương tạo ra. Cây kim lâu ngày trong bọc vẫn lộ ra chứ đừng nói là ẩn tướng con người.

- Hừ... Đừng nhiều lời trưởng ngôn nữa... Bạch Huệ muốn biết người là ai?

- Tôi đã nói rồi. Tôi thay cho những người đã chết.

Bạch Huệ dần đến một bộ. Nàng chau mày ngắm nhìn mái tóc đen óng mượt mà của nữ nhân. Gần giọng, Bạch Huệ nói chậm từng tiếng:

- Nói như thế là đủ sao? Ta muốn biết người tên gì mà có quyền thay những người kia huấn thị ta. Nếu không nói thì đừng trách Lâm Bạch Huệ này.

- Nếu tôi nói ra hẳn cô nương không ngờ được. Nếu cô nương biết thật tôi là ai, e rằng sẽ xảy ra một cuộc giao đấu. Mà tôi thì không hề muốn giao thủ với cô nương.

Cất tiếng cười khanh khách, Bạch Huệ nói:

- Chẳng cần người phải nói ra điều đó. Giao thủ thì giao thủ, nhưng nhất định Bạch Huệ phải biết kẻ huấn thị mình là người như thế nào.

Cùng với lời nói đó, Bạch Huệ bắt ngờ phóng Mãn Vũ châm công thẳng từ huyệt Thiên linh cái phía sau ót nữ nhân. Chẳng cần quay đầu lại, nữ nhân độc cảm vẫn lòn tay ra sau dùng song chỉ kẹp lấy cây kim bé xíu.

Thủ pháp của nữ nhân khiến cho Bạch Huệ phải thần thờ. Nàng buột miệng hỏi:

- Người cũng biết cách đoạt Mãn Vũ thiên châm ư?

- Tôi được sự uỷ thác của người Tinh Túc giáo tất phải biết dùng những tuyệt thức Mãn vũ thiên châm chứ. Thậm chí Mãn Vũ thiên châm của tôi còn cao hơn phụ thân và mẫu thân của cô nương đấy. Nếu cô nương không tin hãy soát lại búi tóc xem.

Bạch Huệ tỏ mò lần tay lên búi tóc. Nàng càng ngỡ ngàng hơn khi rút cái châm mỏng dính như cây kim trên búi tóc mình. Bạch Huệ nhìn Độc Cầm Nhân buột miệng hỏi:

- Kim của Bạch Huệ, người trả lại cho Bạch Huệ vào lúc nào vậy?

- Bất cứ lúc nào. Nếu như tôi muốn giết cô nương thật ra còn dễ hơn cô nương phóng Mãn vũ thiên châm.

- Người có thể cho ta thấy mặt chứ?

Nữ nhân buông một tiếng thở dài rồi từ từ quay mặt lại. Bạch Huệ ló hai mắt nhìn nữ nhân mãi một lúc mới ngáp ngừng nói:

- Người có phải là Tống Bội Linh?

- Không sai.

- Tống Bội Linh... Sao người lại là người của Tinh Túc giáo?

- Bội Linh có nói mình là người của Tinh Túc giáo đâu. Bội Linh chỉ nhận sự uỷ thác của bá mẫu Độc Cầm Nhân tìm Lâm Bạch Huệ thỉnh cầu Lâm Bạch Huệ từ bỏ mọi khát vọng phục hưng Tinh Túc giáo, trở lại với đời sống bình thường. Tất cả những cao nhân Tinh Túc giáo đều mong mỗi điều đó.

Bạch Huệ hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu như Bạch Huệ không nghe thì sao?

Buông một tiếng thở dài, Bội Linh nói:

- Lâm Bạch Huệ tỷ tỷ... Người đã phạm những đại tội trời không dung, đất không tha. Nếu bây giờ không sớm từ bỏ khát vọng tàn bạo vô nhân thì e khó sửa được sau này.

- Chẳng nhẽ Lâm Bạch Huệ thay song đường khôi phục Tinh Túc giáo mà phạm trọng tội ư?

- Ý của Bạch Huệ tỷ tỷ thì tốt nhưng cách làm của tỷ tỷ thì hoàn toàn sai. Giả dạng Đoan Cơ để dồn Đoan Cơ tỷ tỷ vào cái nớ là Dâm Nữ Đa Sát, khiến cho tỷ tỷ phải chết oan, để gieo thù vào tâm Thảm Mộc Phong. Việc làm đó của tỷ tỷ làm sao thúc thúc và bá mẫu có thể yên tâm siêu thoát chứ?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Tống Bội Linh... Người đừng nói nhăng nói cuội nữa. Lâm Bạch Huệ sẽ từ bỏ mục đích phục hưng Tinh Túc giáo với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Hẳn người rất muốn hoàn thành sự uỷ thác mà người đã hứa với Độc Cầm Nhân?

Bội Linh gật đầu:

- Đúng.

- Vậy người hãy nghe đây... Chỉ khi nào người khuyên dụ Đàm Vĩnh Hưng lấy bí mật của Tử Cầm Thành đang ở trong tay Thiên Trù hoà thượng trao cho Bạch Huệ, ta sẽ theo lời của người.

- Vĩnh Hưng còn sống ư?

- Đâu ai giết được Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng. Trên võ lâm giang hồ có mấy ai xứng là đối thủ của gã.

Bạch Huệ cười khẩy:

- Nhưng Bạch Huệ cho nàng biết. Vĩnh Hưng bây giờ chẳng còn thuộc về người nữa rồi.

- Bạch Huệ nói vậy có ý gì?

- Có gã nam nhân nào chung thủy với người gã thốt lên tiếng yêu thương đâu.

- Vĩnh Hưng không phải là kẻ vong tình.

- Rất tiếc đó chỉ là ý của nàng thôi. Còn vong tình hay không là tự hấn hiếu. Ngay cả miếng ngọc phù nàng trân trọng trao cho hấn, hấn cũng lột ra trao tặng cho ta. Nàng biết vì sao không?

Bội Linh lắc đầu.

Bạch Huệ cắt tràng tiểu ngạo lạnh lạnh. Cắt ngang tràng tiểu ngạo đó, Bạch Huệ trang trọng thốt:

- Bởi vì nàng chỉ là một cô gái tạt nguyên đui mù, còn Lâm Bạch Huệ là trang giai nhân tuyệt sắc Nàng hiểu ý của ta chứ? Có gã nam nhân nào đủ dũng lực làm ngơ trước vẻ đẹp thiên kiều bá mỹ của nữ nhân.

- Vĩnh Hưng không phải là kẻ háo sắc.

- ĐÓ là ý của nàng thôi. Nếu hắn luôn nghĩ tốt về nàng thì Tôn Ứng Hiệp đệ đệ của nàng đâu phải động thủ với hắn. Tất cả những gì ta nói, nàng tin hay không tùy nàng.

Nhưng ta mong nàng sẽ thực hiện đúng lời uy thác của Độc Cầm Nhân. Khi nào có bí mật của Thiên Trù hòa thượng, nàng hãy mở miệng thỉnh cầu Lâm Bạch Huệ từ bỏ mục đích của mình. Ta đi đây... Nàng cố bảo trọng.

Bạch Huệ quay bước bỏ đi.

Tiếng đàn tỳ bà lại toát lên tấu khúc bi thương, ai oán. Không biết tấu khúc đó Bội Linh tấu lên để trách Lâm Bạch Huệ hay trách Đàm Vĩnh Hưng?

Thiên sơn luyện công

Thiên sơn.

Một dãy núi cao chót vót đứng với cái tên "Thiên Sơn", nằm trong địa phận trấn Cam Túc. Từ trấn Cam Túc đã có thể nhìn thấy ngọn Thiên Sơn cao sừng sững những tường đâm rách cả bầu trời xanh thẳm trên cao.

Trên đỉnh Thiên Sơn, nơi vùng trũng rộng độ bốn mẫu vuông có tên là "Kim Thiên đỉnh,, Nằm chéch về hướng đông là một hòn đá tảng trông như búp măng mọc từ đá với bề mặt nhẵn lì bởi năm tháng. Nơi đây quanh năm thật yên bình tĩnh lặng, chẳng một ai đến quấy rối sự tĩnh lặng của Thiên Sơn, nhất là vùng kim Thiên đỉnh. Bởi muốn đặt chân lên Kim Thiên đỉnh quả không dễ chút nào. Muốn lên được Kim Thiên đỉnh phải vượt qua cả một dãy Thiên Sơn cao chót vót mới đến được. Phàm chỉ có những người mang trong mình một thao tuyệt võ nghệ cao cường tới thượng mới khả dĩ vượt qua được Thiên Sơn để đến tới Kim Thiên đỉnh. Nhưng trong võ lâm thì những người có thể đến được Kim Thiên đỉnh thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Khi ánh bình minh vừa nhô lên, rọi những tia nắng ban mai đầu tiên xuống Kim Thiên đỉnh, tó điểm khối đá hình búp măng thì từ ba hướng những bóng người với khinh thuật siêu phàm hướng về Kim Thiên đỉnh.

Thiên Trù đại sư với tuyệt kỹ "Lăng ba hư bộ" từ hướng bắc phiêu bồng hạ thân xuống Kim Thiên đỉnh. Cùng với Thiên Trù đại sư là Thần kiếm Dương Bất Tuân cùng với Tôn Ứng Hiệp với khinh công nước chảy mây trôi từ hướng nam, hướng đến Kim Thiên đỉnh. Khi Bất Tuân và Ứng Hiệp bước vào phương vị của mình thì một tiếng chim đại bàng cất lên trên không trung. Từ trên lưng chim, Mạn Tuyết Kha với cây sáo ngọc cùng với một mỹ phụ lướt xuống đất. Hai người chiếm vị phương đông.

Tuyết Kha nhường mắt nhìn qua Thần kiếm Dương Bất Tuân và Thiên Trù đại sư.

Bên đây, Tôn Ứng Hiệp dõi mắt nhìn qua vị cao tăng Thiếu Lâm rồi rời nhãn quan sát Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc và Mạn Tuyết Kha.

Thiên Trù đại sư lên tiếng trước:

- A di đà phật... Dương tiên sinh và Tiên Hạc Thần Kim tiên tỷ đều có đại đồ đệ chân truyền đến phó hội Thiên Sơn, riêng bản tăng không có. Xem như bản tăng là kẻ vô đức vô duyên, xin được rút khỏi Thiên Sơn Tam Tuyệt, Dương Bất Tuân lên tiếng:

- Lão đại sư nói vậy Dương lão phu đây quả thật thắc mắc. Lão phu bất kính xin hỏi đại sư Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng đâu rồi?

- A di đà phật... Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng không còn là đại đồ đệ của bản tăng.

- Phải chăng lão đại sư đã phế truất Đàm Vĩnh Hưng. Có đúng vậy không?

- A di đà phật... Bản tăng nghe thiên hạ đồn rằng Đàm Vĩnh Hưng sát thầy, chuyện đó do y bị người đời dèm pha mà thôi. Thật ra bản tăng phế truất Đàm Vĩnh Hưng bởi vì y đã cầm đến con xúc xắc.

Dương Bất Tuân nghiêm giọng nói:

- Phế truất Đàm Vĩnh Hưng chỉ vì lý do đơn giản đó thôi sao?

- Chỉ mỗi lý do đó thôi.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói tiếp:

- A di đà phật... Cũng như Dương tiên sinh chỉ vì kiếm mà chẳng cần đến giọt máu họ Dương. Dương tiên sinh biết Dương Quân Bảo sẽ gặp kiếp họa diệt thân mà vẫn làm ngơ. Bản tăng không có dũng được như tiên sinh.

Dương Bất Tuân từ tốn nói:

- Dương Quân Bảo chết không đáng tiếc. Không có Dương Quân Bảo, lão phu có Tôn Ứng Hiệp.

- A di đà phật.

Bất Tuân nhìn Thiên Trù đại sư nói:

- Chắc đại sư thắc mắc, tại sao kiếm pháp của Dương gia lại đem truyền cho người ngoài tộc?

- A di đà phật. Bản tăng tính hỏi câu đó. Chắc hẳn Dương lão thí chủ đã thay đổi quy lệ của Dương gia kiếm?

- Bao nhiêu năm ngồi tịnh thân để luyện Tâm kiếm, lão phu mới thấu đáo một điều.

Kiểm mới là cái chung, còn gia tộc chỉ là cái riêng. Dương Quân Bảo chẳng bao giờ đạt tới cảnh giới tối thượng của tâm kiếm, chẳng lẽ vì cái riêng mà để cho kiếm Dương phải mai một sao? Tôn Ứng Hiệp khác Dương Quân Bảo rất nhiều. Chính vì lẽ đó đáng được lão phu nhận làm đồ đệ trao lại Tâm kiếm.

- A di đà phật... Thời gian khiến lão thí chủ thay đổi nhiều. Nhiều đến độ bản tăng không nhận ra được tính cách hôm nào của lão thí chủ.

- Không có cái gì không thay đổi, nhưng căn gốc vẫn giữ nguyên là được rồi.

Thần kiếm Dương Bất Tuần nhìn sang Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc. Lão từ tốn nói:

- Không ngờ sau bao nhiêu lâu, lão phu những tưởng đâu mình sẽ gặp một lão bà bà, không ngờ thời gian không làm thay đổi gì Thiên Hạc Thần Kim tiên tỷ.

Chu Tuyết Ngọc nhìn sang Dương Bất Tuần từ tốn đáp lời:

- Thời gian không làm thay đổi bản nung bởi vì ta không như lão mũi trâu. Trong khi bản nung thanh thần thì lão phải dày vò bởi Tâm kiếm của Dương gia. Bản nung không biết kiếm pháp của Dương gia đã đạt đến cảnh giới nào?

Dương Bất Tuần lắc đầu nói:

- Kiếm thuật vô biên không có kết thúc, chính vì thế lão phu cũng chẳng biết mình đang ở cảnh giới nào.

Thiên Trù đại sư lên tiếng:

- A di đà phật... Luyện kiếm mà đến độ lão thí chủ nhận thức được sự vô biên của kiếm thuật thì quả chẳng còn ai là đối thủ của lão thí chủ.

- Núi cao còn có núi cao hơn. Lão phu tự ví mình như người đốt đuốc tìm chân kiếm thôi. Trong Thiên Sơn Tam Tuyết có ba người, nhứt đẳng thuộc về Thiên Trù đại sư, nhị đẳng thì có Tiên Hạc Thần Kim tiên tỷ, tam đẳng thuộc về lão phu. Kiếm chỉ đứng ở hàng thứ ba sao có thể sánh với nhứt đẳng và nhị đẳng.

Chu Tuyết Ngọc cướp lời Dương Bất Tuần:

- Hôm nay lão mũi trâu muốn thay đổi thứ bậc trong Thiên Sơn Tam Tuyết?

- Mười năm phó hội một lần. Thời gian khiến con người thay đổi thì hẳn trong Thiên Sơn Tam Tuyết cũng có sự thay đổi.

- A di đà phật... Bản tăng mạn phép hỏi lão thí chủ, nếu có sự thay đổi xảy ra thì lão thí chủ được gì?

- Tất cả phải thay đổi theo dòng thời gian, đó mới đúng là sự vận chuyển của âm dương ngũ hành, còn lão phu chỉ xin được làm người đốt đuốc tìm chân kiếm.

Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc nói:

- Đi tìm chân kiếm hay tự biến mình thành kẻ vị kiếm?

- Kẻ vị kiếm thì bị kiếm làm chủ, còn chân kiếm là cách làm chủ kiếm, một kiếm chủ là chủ kiếm là làm chủ bản thân mình. Nhưng trong số hàng kiếm chủ là chủ kiếm, hạng thứ nhất làm chủ kiếm bằng kiếm chiêu, bằng thế pháp, bằng cái thực, còn hạng thứ hai làm chủ kiếm bằng tâm và thức.

Tuyết ngọc hỏi:

- Thế lão mũi trâu làm kiếm chủ ở hạng nào?

- Chỉ để làm kiếm chủ thì Dương Bất Tuần chẳng phải mười năm tịnh thân để luyện kiếm.

- Lão không làm chủ kiếm nữa à?

- Không làm chủ kiếm thì lão đang ở hạng nào?

- Lão phu chỉ nhận thức về kiếm thôi. Bây giờ lão phu nhận thức về kiếm như nghệ nhân trồng hoa biết chăm sóc hoa, làm cho hoa đẹp hơn để thời gian không làm tổn hại Cái đẹp đó.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai... Trọn đời này không biết có bao nhiêu người luyện kiếm đạt đến cảnh giới như lão thí chủ. Người luyện kiếm như người trồng hoa, vun đắp cho cái đẹp của hoa, quả là hiếm có... hiếm có... Bản tăng bái phục... Bái phục.

Thiên Trù đại sư ôm quyền xá:

- Bái phục... Bái phục lão thí chủ.

- Đa tạ lão hòa thượng đã khen, nhưng một kẻ luyện kiếm cũng muốn chứng nghiệm nhận thức của mình là đúng hay sai. Kiếm chứng thì phải có người để kiếm chứng. Lão phu nghĩ trên Thiên Sơn hội lần này là thời điểm để lão phu chứng nghiệm kiếm chiêu.

- A di đà phật... Lão thí chủ định chọn bản tăng hay Tiên Hạc Thần Kim kiếm chứng những nhận thức của lão thí chủ về kiếm tâm?

Dương Bất Tuần kính cẩn ôm quyền hướng về Thiên Trù đại sư:

- Lão phu mạn phép nói mong đại sư và Tiên tỷ miễn thứ.

Chu Tuyết ngọc nói:

- Lão cứ nói.

Dương Bất Tuân nhìn qua hai người rồi nói:

- Lão phu xin được kiến chứng cả hai người cùng một lúc.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Tuyết Ngọc nhìn Dương Bất Tuân không chớp mắt. Mãi một lúc sau mới lên tiếng đáp lời:

- Thốt ra câu đó lão mũi trâu có xem thường Thiên Trù đại sư và bản nương không đó?

Bất Tuân lắc đầu:

- Tuyết nhiên Dương Bất Tuân không có ý xem thường Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thân Kim tiên tỷ.

Tuyết ngọc nói:

- Vậy thì được.

Quay sang Tuyết Kha, Tiên Hạc Thân Kim tiên tỷ nói:

- Kha nhi, thay sư mẫu tiếp chiêu tâm kiếm của Dương lão tiên bối.

Tuyết Kha ôm quyền:

- Tuân lệnh sư mẫu.

Nàng bước ra đối mặt với Dương Bất Tuân:

- Văn bối Mạn Tuyết Kha thừa lệnh sư phụ xin nhận lãnh phận sự tiếp chiêu lão tiên bối.

Bất Tuân ngắm Tuyết Kha từ đầu đến chân rồi khẽ vuốt râu gật đầu:

- Đúng là một anh thư khó tìm trong thiên hạ.

Bất Tuân lại nhìn đại sư:

- Cung thỉnh đại sư.

- A di đà phật. Nếu lão thí chủ đã muốn là bản tăng có thể chỉ huấn cho Tuyết Kha cũng được.

Dương Bất Tuân gật đầu:

- Được Lão quay sang Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Đây là cuộc giao thủ kiểm chứng võ công của ta. Ta muốn người tập trung để phân biệt đâu là chân kiếm. Đây là dịp người trả ân cho lão phu.

- Ứng Hiệp sẽ trả ân cho tiên sinh.

Ứng Hiệp ôm quyền xá Dương Bất Tuân rồi cầm kiếm bước ra đứng đối diện với Tuyết Kha. Y nghiêm giọng nói:

- Tuyết Kha tiểu thư. Trước khi giao đấu tại hạ xin nói với tiểu thư một câu, kiếm rất vô tình - Tuyết Kha biết... nhưng...

- Nhưng sao?

- Huynh là đồ đệ của Dương Lão tiên bối, tất huynh làm chủ được kiếm, có sao lại để cho kiếm vô tình?

- Tại hạ không phải là Dương tiên sinh. Tại hạ chỉ là người lĩnh hội cái thần của kiếm mà thôi.

- Thế thì huynh sao có thể thắng được Mạn Tuyết Kha? Mời huynh.

Ứng Hiệp rút kiếm ra khỏi vỏ. Mũi kiếm hướng lên trời.

Chu Tuyết ngọc nói:

- Phụng Hoàng Phi Xứ.

Tuyết Kha đảo người, giang tay, thân pháp thoát lên cao bốn bộ khẽ xoay nửa vòng.

Từ trong tay nàng mảnh lụa trắng thoát ra nhanh hơn chớp giạt công đến Ứng Hiệp.

Kiểm trong tay Ứng Hiệp hoành đảo, cắt ra một chiêu thần kỳ, mũi kiếm điểm vào đầu mảnh lụa rồi chạy dọc theo mảnh lụa xé đôi nó ra làm hai, điểm tới hõ khẩu của Tuyết Kha.

Khi mũi kiếm chỉ còn cách hõ khẩu của Tuyết Kha độ ba gang tay thì Tuyết Kha quay tròn như chiếc bông vụ. Hai mảnh lụa xoáy tít lại như đôi giao long quẫy khúc quấn lấy lưỡi kiếm của Ứng Hiệp.

Thế biến hóa thần kỳ đó tưởng đâu đã tước được lưỡi kiếm trên tay Ứng Hiệp, nhưng phản xạ cực kỳ của Ứng Hiệp còn nhanh hơn suy nghĩ của Tuyết Kha. Chân nhẹ điểm trên mảnh lụa, thân pháp Ứng Hiệp cũng quay tròn như Tuyết Kha, dùng chính lưỡi kiếm cuốn hai mảnh lụa lại. Khi lụa vừa cuốn tròn vào lưỡi kiếm thì y chuyển thành thế đâm thẳng tới yết hầu của đối phương.

Mặc dù lưỡi kiếm quấn cả mảnh lụa dài trên mười trượng nhưng vẫn còn thì ra đủ để xuyên qua yết hầu của Tuyết Kha. Sự biến hóa kiếm chiêu của Ứng Hiệp khiến Tuyết Kha bối rối buộc phải buông mảnh lụa tháo thân về sau. Nàng nhanh chóng rơi ngay vào thế hạ phong bởi sự truy bức của kiếm chiêu.

Dương Bất Tuân nhìn Thiên Trù đại sư, đưa tay vuốt râu nói:

- Thiên Trù đại sư hẳn có cách hóa giải được cho tiểu nha đầu Mạn Tuyết Kha.

- A di đà phật...

Thiên Trù đại sư nhìn vào cuộc giao thủ của Tuyết Kha và Ứng Hiệp. Lúc này Tuyết Kha đang bị kiếm chiêu của Ứng Hiệp truy bức thối hẳn về sau chỉ còn non ba trượng là đến mép Kim Thiên đỉnh. Thiên Trù đại sư nói:

- A di đà phật. Thuận Phong Di ảnh.

Lời nói của Thiên Trù đại sư đập vào thính nhĩ của Tuyết Kha. Ngay lập tức nàng võ chưởng công thẳng vào mũi kiếm của Ứng Hiệp. Chưởng kinh võ vào mũi kiếm khiến cho nó hơi khựng lại, nhân cơ hội đó Tuyết Kha đạp chân lên sóng kinh thoát ngay qua đầu Ứng Hiệp, thoát ra khỏi sự truy bức của kiếm chiêu.

Cuộc giao chiến lại tiếp tục. Chỉ trong khoảng chưa đầy một tuần trà mà Tuyết Kha và Ứng Hiệp đã giao thủ qua lại trên trăm hiệp bất phân thắng bại. Thình thoảng ứng Hiệp lại dồn Tuyết Kha vào thế hạ phong không còn cơ hội tránh né hay phản kích thì Thiên Trù đại sư lẫn Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc lại nhíu mày suy nghĩ tìm cách hóa giải cho nàng. Nếu Tuyết Kha không thông minh, căn cơ linh hoạt thì cũng không thể nào kịp ứng phó với những chiêu kiếm triển miên bất tận của Ứng Hiệp cho dù có sự chỉ điểm của Thiên Trù đại sư và Chu Tuyết Ngọc.

Càng đánh, kiếm chiêu của Ứng Hiệp càng linh hoạt. Bây giờ chẳng còn nhận ra chiêu thức kiếm pháp của y nữa, mà cứ tưởng như kiếm trong tay Ứng Hiệp như bóng với hình của gã, với tất cả sự biến hóa thần kỳ linh hoạt bám theo Tuyết Kha không ngừng, làm cho nàng có cơ hội phản kích. Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim phải cau mày. Mặt hai người đành hắt khi thấy kiếm pháp của Ứng Hiệp càng lúc càng trở lên đặc dị không còn theo thứ kiếm pháp nào. Chính cả hai người người cũng phải bối rối chứ đừng nói đến Tuyết Kha là người trong cuộc.

Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Dương lão thí chủ... Bần tăng xin chịu...

Đại sư thiên trù toan nói chịu khuất phục thì thành linh Tuyết Kha thét lên:

- Hê... Huynh thua rồi.

Câu nói của nàng vô hình trung khiến kiếm ảnh của Ứng Hiệp dừng lại. Y ngơ ngác nhìn nàng:

- Sao Ứng Hiệp lại thua?

Tuyết Kha cười khẩy?

- Huynh cứ nhìn lại sao ót huynh coi.

Ứng Hiệp chớp mắt như kẻ nửa mơ nửa tỉnh.

- Sao ta có thể nhìn được sau ót mình?

Tuyết Kha cười mỉm nói:

- Điểm huynh thua Tuyết Kha nằm ở sau ót huynh đó.

Nghe nàng nói Ứng Hiệp càng ngơ ngác hơn. Y lắc đầu như thể muốn xua đi những ý tưởng vớ vẩn trong đầu mình, nhưng chỉ một cái lắc đầu của Ứng Hiệp thôi, Tuyết Kha đã chớp động thủ, với hữu Trảo thần kỳ thộp tới hộ khẩu tay kiếm Ứng Hiệp tước ngay kiếm của gã.

Ứng Hiệp giật mình thì đã bị mất kiếm rồi.

Tuyết Kha nói:

- Bây giờ huynh mới thua Tuyết Kha thật đây.

Sắc mặt Ứng Hiệp thẹn đỏ hồng. Y miễn cưỡng nói:

- Nàng... đã lừa ta.

Tuyết Kha cười hồn nhiên nói:

- Tuyết Kha không lừa thì huynh đâu cho Tuyết Kha cơ hội phản công huynh.

Thần kiếm Dương Bất Tuần buông tiếng thở dài nói, rồi nói:

- Tuyết Kha đã thắng. Kẻ luyện kiếm đến thời điểm nhận thức kiếm vẫn có chỗ nhược Xem ra trên đời này chẳng có gì là hoàn hảo cả dù ta có đi tìm cái chân cuối cùng của nó.

Thần kiếm Dương Bất Tuần tiến đến trước mặt Tuyết Kha:

- Tuyết Kha... Sao ngươi nhận ra cái chước của tâm kiếm?

Tuyết Kha giả là cười rồi nói:

- Kiếm pháp của Tôn huynh đây triển miên không dứt như những đợt sóng biển, tất huynh ấy đã nhập tâm vào kiếm. Chỉ cần một cái gì đó khiến huynh ấy xao tâm, xuất thần ra khỏi kiếm thì chẳng khác nào người say chột tỉnh giấc. Trong sự thức ngộ đó, thần thức của huynh ấy chưa thể kiểm soát được cứ như kẻ nửa mơ nửa tỉnh, đó chính là thời điểm để Tuyết Kha chuyển bại thành thắng.

Thần kiếm Dương Bất Tuần ôm quyền xá nàng:

- Hậu sinh khả úy... Hậu sinh khả úy... Cái nhược của tâm kiếm lão phu còn chưa tìm được thể mà Tuyết Kha lại sớm nhận ra. Bội phục. Mãi trên Thiên Sơn Dương Bất Tuần là kẻ thứ ba, bây giờ có lẽ đã xuống hạng thứ tư.

- A di đà phật... Dương lão thí chủ quá khiêm tốn. Thật ra tâm kiếm của Dương lão thí chủ còn hơn cả bản tạng và Tiên Hạc Thần Kim hợp lại Tuyết Kha nhất thời thắng được Tôn Ứng Hiệp là do ngẫu nhiên. Chứ ngay từ đầu Tuyết Kha đã không phải là đối thủ của Ứng Hiệp rồi.

- Nghiệm ra cái nhược của tâm kiếm, Tuyết Kha quả là anh thư kỳ tài của võ lâm. Lão phu bây giờ mới thấy mình chẳng còn cô độc và sợ hãi chẳng có ai là đối thủ của mình.

Thần kiếm nhìn lại Chu Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc... Ta mừng cho nàng đã có được ái đồ Mạn Tuyết Kha.

Tiên Hạc Thần Kim ôm quyền nhún nhường nói:

- Bản nương cũng chúc mừng cho lão đã truyền được kiếm pháp Dương gia cho người có căn cơ để luyện kiếm pháp độc không phải mai một.

Buông tiếng thở dài Bất Tuần nói:

- Rất tiếc Dương Bất Tuần lại phải đốt đèn đi tìm cội nguồn của kiếm pháp.

Nói dứt câu chột rùn mình một cái đứng thừ ra như thể bị trời trồng.

Chu Tuyết Ngọc ngơ ngác hỏi Bất Tuần:

- Lão mũi trâu... Lão sao vậy?

Dương Bất Tuần vẫn đứng bất động không đáp lời nàng. Tuyết Ngọc bước đến trước mặt lão mới biết lão đã chết rồi.

Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Tiên Hạc Thần Kim nói:

- Lão mũi trâu đã vỡ tim mà chết. Có lẽ lão không thể nào chịu được kiếp sống làm người đốt đèn tìm chân kiếm.

- A di đà phật... Sinh tử vô thường, chỉ có cái chết mới khiến cho lão thí chủ nhận được cái chân kiếm của người Ở cảnh giới nào.

Ứng Hiệp bậm môi nhìn Dương Bất Tuần. Y nghĩ thầm:

- "Tiên sinh... Ứng Hiệp đã phân nào tạo ra cái chết cho tiên sinh." Y bước đến ôm xác Dương Bất Tuần rồi nhìn Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim:

- vãn bối cáo từ.

Ứng Hiệp toan dợm bước mang theo xác của Thần kiếm Dương Bất Tuần nhưng Thiên Trù đại sư đã cản lại:

- Thí chủ... Sau này với kiếm pháp của Dương thí chủ, thí chủ sẽ làm gì?

Ứng Hiệp thành khẩn nói:

- Dương tiên sinh vì kiếm mà quên cả bản thân mình, vãn bối là người kế nghiệp kiếm pháp của Dương gia. Tất phải có trọng trách dương quang đại vô địch kiếm.

- A di đà phật.

Câu phật hiệu còn đọng trên miệng của đại sư Thiên Trù thì Ứng Hiệp đã thi triển khinh công rời Thiên đỉnh mang theo xác Dương Bất Tuần bỏ đi.

Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc nhìn Thiên Trù đại sư:

- Thiên Trù đại sư nghĩ sao về Ứng Hiệp?

- Y đã từng là Di Họa Đoạn Hồn Thần. Nếu Ứng Hiệp vẫn là sát nhân cuồng bạo thì võ lâm sẽ biến thành sông núi máu thịt mất.

- Kiếp họa sát nhân sẽ ngập tràn võ lâm.

- A di đà phật... Bản tạng sợ như vậy.

- Thế ai có thể ngăn chặn được Ứng Hiệp. Nếu như y trở thành kiếp họa vô lường Cho bá tính.

Tuyết Kha chen vào:

- Sư phụ, để con ngăn cản hấn cho.

Thiên Trù đại sư nhìn Tuyết Kha chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai...

Chu Tuyết Ngọc nhìn lại Tuyết Kha khẽ gật đầu:

- Tuyết Kha... Con phải theo sát bên gian, đó mới đúng là sự vận chuyển của âm dương ngũ hành, còn lão phu chỉ xin được làm người đốt đuốc tìm chân kiếm.

Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc nói:

- Đi tìm chân kiếm hay tự biến mình thành kẻ vị kiếm?
- Kẻ vị kiếm thì bị kiếm làm chủ, còn chân kiếm là cách làm chủ kiếm, một kiếm chủ là chủ kiếm là làm chủ bản thân mình. Nhưng trong số hàng kiếm chủ là chủ kiếm, hạng thứ nhất làm chủ kiếm bằng kiếm chiêu, bằng thể pháp, bằng cái thực, còn hạng thứ hai làm chủ kiếm bằng tâm và thức.

Tuyết ngọc hỏi:

- Thế lão mũi trâu làm kiếm chủ Ở hạng nào?
- Chỉ để làm kiếm chủ thì Dương Bất Tuần chẳng phải mười năm tịnh thân để luyện kiếm.
- Lão không làm chủ kiếm nữa à?
- Không làm chủ kiếm thì lão đang Ở hạng nào?
- Lão phu chỉ nhận thức về kiếm thôi. Bây giờ lão phu nhận thức về kiếm như nghệ nhân trồng hoa biết chăm sóc hoa, làm cho hoa đẹp hơn để thời gian không làm tổn hại Cái đẹp đó.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai... Trọn đời này không biết có bao nhiêu người luyện kiếm đạt đến cảnh giới như lão thí chủ. Người luyện kiếm như người trồng hoa, vun đắp cho cái đẹp của hoa, quả là hiếm có... hiếm có... Bần tăng bái phục... Bái phục.

Thiên Trù đại sư ôm quyền xá:

- Bái phục... Bái phục lão thí chủ.
- Đa tạ lão hòa thượng đã khen, nhưng một kẻ luyện kiếm cũng muốn chứng nghiệm nhận thức của mình là đúng hay sai. Kiếm chứng thì phải có người để kiếm chứng. Lão phu nghĩ trên Thiên Sơn hội lần này là thời điểm để lão phu chứng nghiệm kiếm chiêu.
- A di đà Phật... Lão thí chủ định chọn bần tăng hay Tiên Hạc Thần Kim kiếm chứng những nhận thức của lão thí chủ về kiếm tâm?

Dương Bất Tuần kính cẩn ôm quyền hướng về Thiên Trù đại sư:

- Lão phu mạn phép nói mong đại sư và Tiên tỷ miễn thứ.

Chu Tuyết ngọc nói:

- Lão cứ nói.

Dương Bất Tuần nhìn qua hai người rồi nói:

- Lão phu xin được kiến chứng cả hai người cùng một lúc.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Tuyết Ngọc nhìn Dương Bất Tuần không chớp mắt. Mãi một lúc sau mới lên tiếng đáp lời:

- Thốt ra câu đó lão mũi trâu có xem thường Thiên Trù đại sư và bản nương không đó?

Bất Tuần lắc đầu:

- Tuyết nhiên Dương Bất Tuần không có ý xem thường Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim tiên tỷ.

Tuyết ngọc nói:

- Vậy thì được.

Quay sang Tuyết Kha, Tiên Hạc Thần Kim tiên tỷ nói:

- Kha nhi, thay sư mẫu tiếp chiêu tâm kiếm của Dương lão tiên bối.

Tuyết Kha ôm quyền:

- Tuân lệnh sư mẫu.

Nàng bước ra đối mặt với Dương Bất Tuần:

- Văn bối Mạn Tuyết Kha thừa lệnh sư phụ xin nhận lãnh phận sự tiếp chiêu lão tiên bối.

Bất Tuần ngắm Tuyết Kha từ đầu đến chân rồi khẽ vuốt râu gật đầu:

- Đúng là một anh thư khó tìm trong thiên hạ.

Bất Tuần lại nhìn đại sư:

- Cung thỉnh đại sư.

- A di đà Phật. Nếu lão thí chủ đã muốn là bần tăng có thể chỉ huấn cho Tuyết Kha cũng được.

Dương Bất Tuần gật đầu:

- Được Lão quay sang Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Đây là cuộc giao thủ kiếm chứng võ công của ta. Ta muốn người tập trung để phân biệt đâu là chân kiếm. Đây là dịp người trả ân cho lão phu.

- Ứng Hiệp sẽ trả ân cho tiên sinh.

Ứng Hiệp ôm quyền xá Dương Bất Tuần rồi cầm kiếm bước ra đứng đối diện với Tuyết Kha. Y nghiêm giọng nói:

- Tuyết Kha tiểu thư. Trước khi giao đấu tại hạ xin nói với tiểu thư một câu, kiếm rất vô tình - Tuyết Kha biết... nhưng...

- Nhưng sao?

- Huynh là đồ đệ của Dương Lão tiên bối, tất huynh làm chủ được kiếm, có sao lại để cho kiếm vô tình?

- Tại hạ không phải là Dương tiên sinh. Tại hạ chỉ là người lĩnh hội cái thần của kiếm mà thôi.

- Thế thì huynh sao có thể thắng được Mạn Tuyết Kha? Mời huynh.

Ứng Hiệp rút kiếm ra khỏi vỏ. Mũi kiếm hướng lên trời.

Chu Tuyết Ngọc nói:

- Phụng Hoàng Phi Xứ.

Tuyết Kha đảo người, giang tay, thân pháp thoát lên cao bốn bộ khế xoay nửa vòng.

Từ trong tay nàng mảnh lụa trắng thoát ra nhanh hơn chớp giắt công đến Ứng Hiệp.

Kiếm trong tay Ứng Hiệp hoành đảo, cắt ra một chiêu thần kỳ, mũi kiếm điểm vào đầu mảnh lụa rồi chạy dọc theo mảnh lụa xé đôi nó ra làm hai, điểm tới hõ khẩu của Tuyết Kha.

Khi mũi kiếm chỉ còn cách hõ khẩu của Tuyết Kha độ ba gang tay thì Tuyết Kha quay tròn như chiếc bông vụ. Hai mảnh lụa xoáy tít lại như đôi giao long quẫy khúc quần lấy lưỡi kiếm của Ứng Hiệp.

Thế biến hóa thần kỳ đó tưởng đâu đã tước được lưỡi kiếm trên tay Ứng Hiệp, nhưng phản xạ cực kỳ của Ứng Hiệp còn nhanh hơn suy nghĩ của Tuyết Kha. Chân nhẹ điểm trên mảnh lụa, thân pháp Ứng Hiệp cũng quay tròn như Tuyết Kha, dùng chính lưỡi kiếm cuốn hai mảnh lụa lại. Khi lụa vừa cuốn tròn vào lưỡi kiếm thì y chuyển thành thế đâm thẳng tới yết hầu của đối phương.

Mặc dù lưỡi kiếm quần cả mảnh lụa dài trên mười trượng nhưng vẫn còn thì ra đủ để xuyên qua yết hầu của Tuyết Kha. Sự biến hóa kiếm chiêu của Ứng Hiệp khiến Tuyết Kha bối rối buộc phải buông mảnh lụa tháo thân về sau. Nàng nhanh chóng rơi ngay vào thế hạ phong bởi sự truy bức của kiếm chiêu.

Dương Bất Tuần nhìn Thiên Trù đại sư, đưa tay vuốt râu nói:

- Thiên Trù đại sư hẳn có cách hóa giải được cho tiểu nha đầu Mạn Tuyết Kha.

- A di đà phật...

Thiên Trù đại sư nhìn vào cuộc giao thủ của Tuyết Kha và Ứng Hiệp. Lúc này Tuyết Kha đang bị kiếm chiêu của Ứng Hiệp truy bức thối hẳn về sau chỉ còn non ba trượng là đến mép Kim Thiên đình. Thiên Trù đại sư nói:

- A di đà phật. Thuận Phong Di ảnh.

Lời nói của Thiên Trù đại sư đập vào thính nhĩ của Tuyết Kha. Ngay lập tức nàng vỗ chuông công thẳng vào mũi kiếm của Ứng Hiệp. Chuông kinh vỗ vào mũi kiếm khiến cho nó hơi khựng lại, nhân cơ hội đó Tuyết Kha đạp chân lên sóng kinh thoát ngay qua đầu Ứng Hiệp, thoát ra khỏi sự truy bức của kiếm chiêu.

Cuộc giao chiến lại tiếp tục. Chỉ trong khoảng chưa đầy một tuần trà mà Tuyết Kha và Ứng Hiệp đã giao thủ qua lại trên trăm hiệp bất phân thắng bại. Thình thoảng ứng Hiệp lại dồn Tuyết Kha vào thế hạ phong không còn cơ hội tránh né hay phản kích thì Thiên Trù đại sư lần Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc lại nhíu mày suy nghĩ tìm cách hóa giải cho nàng. Nếu Tuyết Kha không thông minh, căn cơ linh hoạt thì cũng không thể nào kịp ứng phó với những chiêu kiếm triền miên bất tận của Ứng Hiệp cho dù có sự chỉ điểm của Thiên Trù đại sư và Chu Tuyết Ngọc.

Càng đánh, kiếm chiêu của Ứng Hiệp càng linh hoạt. Bây giờ chẳng còn nhận ra chiêu thức kiếm pháp của y nữa, mà cứ tưởng như kiếm trong tay Ứng Hiệp như bóng với hình của gã, với tất cả sự biến hóa thần kỳ linh hoạt bám theo Tuyết Kha không ngừng, làm cho nàng có cơ hội phản kích. Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim phải cau mày. Mặt hai người đành hắt khi thấy kiếm pháp của Ứng Hiệp càng lúc càng trở lên đặc dị không còn theo thứ kiếm pháp nào. Chính cả hai người người cũng phải bối rối chứ đừng nói đến Tuyết Kha là người trong cuộc.

Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Dương lão thí chủ... Bàn tăng xin chịu...

Đại sư thiên trù toan nói chịu khuất phục thì thình lình Tuyết Kha thét lên:

- Hê... Huynh thua rồi.

Câu nói của nàng vô hình trung khiến kiếm ảnh của Ứng Hiệp dừng lại. Y ngơ ngác nhìn nàng:

- Sao Ứng Hiệp lại thua?

Tuyết Kha cười khẩy?

- Huynh cứ nhìn lại sao ót huynh coi.

Ứng Hiệp chớp mắt như kẻ nửa mơ nửa tỉnh.

- Sao ta có thể nhìn được sau ót mình?

Tuyết Kha cười mỉm nói:

- Điểm huynh thua Tuyết Kha nằm Ở sau ót huynh đó.

Nghe nàng nói Ứng Hiệp càng ngỡ ngác hơn. Y lắc đầu như thể muốn xua đi những ý tưởng vớ vẩn trong đầu mình, nhưng chỉ một cái lắc đầu của Ứng Hiệp thôi, Tuyết Kha đã chớp động thủ, với hữu Trảo thần kỳ thộp tới hộ khẩu tay kiếm Ứng Hiệp tước ngay kiếm của gã.

Ứng Hiệp giật mình thì đã bị mất kiếm rồi.

Tuyết Kha nói:

- Bây giờ huynh mới thua Tuyết Kha thật đây.

Sắc mặt Ứng Hiệp thẹn đỏ hồng. Y miễn cưỡng nói:

- Nàng... đã lừa ta.

Tuyết Kha cười hồn nhiên nói:

- Tuyết Kha không lừa thì huynh đâu cho Tuyết Kha cơ hội phản công huynh.

Thần kiếm Dương Bất Tuần buông tiếng thở dài nói, rồi nói:

- Tuyết Kha đã thắng. Kẻ luyện kiếm đến thời điểm nhận thức kiếm vẫn có chỗ nhược Xem ra trên đời này chẳng có gì là hoàn hảo cả dù ta có đi tìm cái chân cuối cùng của nó.

Thần kiếm Dương Bất Tuần tiến đến trước mặt Tuyết Kha:

- Tuyết Kha... Sao ngươi nhận ra cái chước của tâm kiếm?

Tuyết Kha giả là cười rồi nói:

- Kiếm pháp của Tôn huynh đây triển miên không dứt như những đợt sóng biển, tất huynh ấy đã nhập tâm vào kiếm. Chỉ cần một cái gì đó khiến huynh ấy xao tâm, xuất thần ra khỏi kiếm thì chẳng khác nào người say chột tỉnh giấc. Trong sự thức ngộ đó, thần thức của huynh ấy chưa thể kiểm soát được cứ như kẻ nửa mơ nửa tỉnh, đó chính là thời điểm để Tuyết Kha chuyển bại thành thắng.

Thần kiếm Dương Bất Tuần ôm quyền xá nàng:

- Hậu sinh khả úy... Hậu sinh khả úy... Cái nhược của tâm kiếm lão phu còn chưa tìm được thế mà Tuyết Kha lại sớm nhận ra. Bội phục. Mãi trên Thiên Sơn Dương Bất Tuần là kẻ thứ ba, bây giờ có lẽ đã xuống hạng thứ tư.

- A di đà phật... Dương lão thí chủ quá khiêm tốn. Thật ra tâm kiếm của Dương lão thí chủ còn hơn cả bản tạng và Tiên Hạc Thần Kim hợp lại Tuyết Kha nhất thời thắng được Tôn Ứng Hiệp là do ngẫu nhiên. Chứ ngay từ đầu Tuyết Kha đã không phải là đối thủ của Ứng Hiệp rồi.

- Nghiệm ra cái nhược của tâm kiếm, Tuyết Kha quả là anh thư kỳ tài của võ lâm. Lão phu bây giờ mới thấy mình chẳng còn cô độc và sợ hãi chẳng có ai là đối thủ của mình.

Thần kiếm nhìn lại Chu Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc... Ta mừng cho nàng đã có được ái đồ Mạn Tuyết Kha.

Tiên Hạc Thần Kim ôm quyền nhún nhường nói:

- Bản nương cũng chúc mừng cho lão đã truyền được kiếm pháp Dương gia cho người có căn cơ để luyện kiếm pháp độc không phải mai một.

Buông tiếng thở dài Bất Tuần nói:

- Rất tiếc Dương Bất Tuần lại phải đốt đèn đi tìm cội nguồn của kiếm pháp.

Nói dứt câu chột rùn mình một cái đứng thừ ra như thể bị trời trồng.

Chu Tuyết Ngọc ngỡ ngàng hỏi Bất Tuần:

- Lão mũi trâu... Lão sao vậy?

Dương Bất Tuần vẫn đứng bất động không đáp lời nàng. Tuyết Ngọc bước đến trước mặt lão mới biết lão đã chết rồi.

Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Tiên Hạc Thần Kim nói:

- Lão mũi trâu đã vỡ tim mà chết. Có lẽ lão không thể nào chịu được kiếp sống làm người đốt đèn tìm chân kiếm.

- A di đà phật... Sinh tử vô thường, chỉ có cái chết mới khiến cho lão thí chủ nhận được cái chân kiếm của người Ở cảnh giới nào.

Ứng Hiệp bậm môi nhìn Dương Bất Tuần. Y nghĩ thầm:

- "Tiên sinh... Ứng Hiệp đã phần nào tạo ra cái chết cho tiên sinh." Y bước đến ôm xác Dương Bất Tuần rồi nhìn Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim:

- vẫn bồi cáo tử.

Ứng Hiệp toan dõm bước mang theo xác của Thần kiếm Dương Bất Tuần nhưng Thiên Trù đại sư đã cản lại:

- Thí chủ... Sau này với kiếm pháp của Dương thí chủ, thí chủ sẽ làm gì?

Ứng Hiệp thành khẩn nói:

- Dương tiên sinh vì kiếm mà quên cả bản thân mình, vẫn bồi là người kế nghiệp kiếm pháp của Dương gia. Tất phải có trọng trách dương quang đại vô địch kiếm.

- A di đà phật.

Câu phật hiệu còn đọng trên miệng của đại sư Thiên Trù thì Ứng Hiệp đã thi triển khinh công rồi Thiên đình mang theo xác Dương Bất Tuần bỏ đi.

Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc nhìn Thiên Trù đại sư:

- Thiên Trù đại sư nghĩ sao về Ứng Hiệp?

- Y đã từng là Di Họa Đoạn Hồn Thần. Nếu Ứng Hiệp vẫn là sát nhân cuồng bạo thì võ lâm sẽ biến thành sông núi máu thịt mất.

- Kiếp họa sát nhân sẽ ngập tràn võ lâm.

- A di đà phật... Bần tăng sợ như vậy.

- Thế ai có thể ngăn chặn được Ứng Hiệp. Nếu như y trở thành kiếp họa vô lường Cho bá tính.

Tuyết Kha chen vào:

- Sư phụ, để con ngăn cản hần cho.

Thiên Trù đại sư nhìn Tuyết Kha chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai...

Chu Tuyết Ngọc nhìn lại Tuyết Kha khẽ gật đầu:

- Tuyết Kha... Con phải theo sát bên hần... Nếu cần...

BỎ lửng câu nói giữa chừng, Tuyết Ngọc nhìn sang Thiên Trù đại sư.

Lão tăng chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Mong sao phật tổ từ bi đừng để cho chuyện đó xảy ra. Tiên Hạc Thần Kim tiên tỷ, bần tăng muốn truyền lại cho Tuyết Kha sở học "Kim Cang thần chửn.

để Tuyết Kha có thể dùng khi cần đến.

Tuyết Ngọc tiên tỷ ôm quyền xá:

- Thay mặt Kha nhi, bản nương cảm ơn đại sư.

- A di đà phật...

Tiên Hạc Thần Kim nhìn lại Tuyết Kha:

- Kha nhi, con Ở lại đây hàm thụ Kim Cang thần chỉ của Thiên Trù đại sư.

- Dạ... Tuyết Kha sẽ cố gắng học.

Vuốt tóc Tuyết Kha, Tiên Hạc Thần Kim mỉm cười:

- Kha nhi ngoan lắm. Sư phụ mong con sớm quay về Lĩnh Nam cung.

- Sư phụ, con sẽ quay về mà.

Tiên Hạc Thần Kim nhìn nàng với ánh mắt triu cảm. Nàng vỗ tay ba cái. Con chim đại bàng từ trên không trung lao xuống nhẹ nhàng đáp bên cạnh Tiên Hạc Thần Kim.

Nhìn Thiên Trù đại sư, Tuyết Ngọc ôm quyền xá:

- Chu Tuyết Ngọc mạn phép cáo từ đại sư.

- A di đà phật... Thí chủ bảo trọng.

Cánh chim đại bàng đưa Tiên Hạc Thần Kim lướt trên bầu trời chỉ trong khoảnh khắc chỉ còn lại dấu chấm đen cuối đường chân trời. Tuyết Kha nhìn theo cho đến khi bóng chim mất hẳn.

Chấn động võ lâm

Ứng Hiệp vừa bước vào gian tiền sảnh Vạn Hoa lâu. Mặc dù đêm đã khuya nhưng bọn khách nhân vẫn còn rộn rịp ở đây, vừa thấy Ứng Hiệp liền nhận ra ngay đây là Di Họa Đoạn Hồn Thần. Cái danh Di Họa Đoạn Hồn Thần đã chấn động cả võ lâm giang hồ, nên ai mà chẳng sợ khi phải trực tiếp đối mặt với hung thần. Bọn khách tìm hoa liếc trộm Ứng Hiệp rồi nhanh chân lẩn tránh bỏ về, chẳng mấy chốc cả gian tiền sảnh vốn rộn rịp giờ trở nên vắng ngắt tưởng như ngôi nhà hoang, chỉ còn lại những ả kỹ nữ len lén nhìn Ứng Hiệp.

Hiện trạng thấy mọi người đang muốn xa lánh mình khiến cho Ứng Hiệp cũng chao lòng. Y nghĩ thầm:

- "Ta đã trở thành sát nhân đồ tể từ lúc nào vậy nhỉ?" Ứng Hiệp tiến về phía ả kỹ nữ đứng gần cửa. Thấy Ứng Hiệp tiến về phía mình, ả kỹ nữ vội lánh mặt quay lưng đi nhanh vào trong theo lối hành lang.

Ứng Hiệp lắc đầu.

Y quyết định đến biệt phòng của Tẩu ma ma. Khi đã đứng trước cửa thư phòng của Tẩu ma ma, Ứng Hiệp gõ cửa gọi:

- Tẩu ma ma...

Không có ai mở cửa hay lên tiếng, buộc Ứng Hiệp phải gõ cửa gọi tiếp:

- Tẩu ma ma... Tẩu ma ma... Ma ma có trong đó không?

Tẩu ma ma cất giọng run run:

- CÓ có - Tẩu ma ma không mở cửa cho Ứng Hiệp à?

- Mở ngay đây... Mở ngay đây...

Tẩu ma ma vừa mở cửa chạm mặt với Ứng Hiệp liền quỳ móp xuống lạy như tế sao.

Mụ vừa lạy vừa nói:

- Tôn công tử tha mạng... Tôn công tử tha mạng...

Thấy Tẩu ma ma sụp lạy mình, Ứng Hiệp vội đỡ bà ta lên và nói:

- Ứng Hiệp có làm gì hại Tẩu ma ma đâu... Nào đứng lên đi.

Tẩu ma ma miễn cưỡng đứng lên và nói:

- Tôn công tử... Ma ma đã đốt bức họa công tử vẽ cho ma ma rồi. Xin công tử đừng giết ma ma... Tôn công tử muốn làm gì ma ma cũng chiều, chỉ xin công tử đừng lấy mạng ma ma thôi.

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Tẩu ma ma, sao lại nghĩ Ứng Hiệp sẽ giết Tẩu ma ma?

Nhìn Ứng Hiệp, Tẩu ma ma miễn cưỡng hỏi:

- Tôn công tử không phải là Di Họa Đoạn Hồn Thần à?

Lưỡng lự một lúc, Ứng Hiệp mới nói:

- Thật ra, Ứng Hiệp chính là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Y vừa nói dứt câu thì Tẩu ma ma lại quỳ xuống:

- Tôn công tử tha mạng.

Ứng Hiệp cúi gắt nói:

- Ma ma, Ứng Hiệp có làm gì đâu mà ma ma lại sợ hãi như vậy. Ứng Hiệp và ma ma không thù không oán thì có sao ma ma lại sợ Ứng Hiệp? Phải chăng ma ma nghĩ Ứng Hiệp là sát nhân bạo ngược như thiên hạ đồn?

- Ma ma không dám nghĩ như vậy đâu, nhưng Tôn công tử đã lỡ vẽ bức họa cho ma ma. Hẳn công tử đến đây là để giết ma ma đúng không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không, Ứng Hiệp chỉ đi ngang qua đây, sẵn ghé vào thăm Tẩu ma ma.

- Tôn công tử không gạt ma ma chứ?

- Ứng Hiệp không gạt ma ma đâu. Từ trước tới nay, Ứng Hiệp không phải là kẻ bội ngôn.

Tẩu ma ma thở phào một tiếng nhưng vẫn còn lăm lét nhìn Ứng Hiệp. Tẩu ma ma rồi rít nói:

- Để ma ma sai bọn kỹ nữ ra hầu tiếp Tôn công tử nhé.

Tẩu ma ma nói dứt câu bỏ đi ngay ra cửa nhưng Ứng Hiệp gọi giật lại:

- Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma đứng chôn chân không bước được nữa. Bà cũng không thể đủ can đảm quay mặt lại mà lí nhí nói:

- Tôn công tử sai khiến gì Tẩu ma ma?

Bước đến sau lưng Tẩu ma ma, Ứng Hiệp mới nói:

- Nếu ma ma thấy ngại Ứng Hiệp, không xem Ứng Hiệp như hôm nào, Ứng Hiệp cáo từ ra đi không dám làm phiền Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma rồi rít hơn:

- Tôn công tử đừng đi. Tẩu ma ma sẽ cho người hầu tiếp công tử ngay.

- Tẩu ma ma sợ Ứng Hiệp, nên Ứng Hiệp không thể lưu lại đây.

- Ai dè... Tôn công tử đừng giận, ma ma sẽ sắp xếp thư phòng rồi bày đại yến thiết đãi công tử ngay. Tôn công tử bỏ đi thì Tẩu ma ma càng không yên lòng.

- Thôi được, Tẩu ma ma đã mời, Ứng Hiệp sẽ Ở lại uống với Tẩu ma ma một can rượu rồi sẽ đi ngay.

Tẩu ma ma gật đầu:

- Tôn công tử chờ ma ma.

- Ứng Hiệp chờ ma ma dưới tiền sảnh.

Y trở lại tiền sảnh ngồi chờ. Tẩu ma ma bung một bầu rượu bốn cân đặt lên bàn Ứng Hiệp, xun xoe nói:

- Chỉ có Tôn công tử ma ma mới lấy loại hảo tửu này khoản đãi đó.

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Đa tạ Tẩu ma ma.

- Đừng đa tạ Tẩu ma ma... Miễn sao công tử thấy vui vẻ là Tẩu ma ma vui mừng lắm rồi.

Ứng Hiệp càng bất ngờ hơn khi tự tay Tẩu ma ma lại chúc rượu vào chén của y. Tẩu ma ma càng hậu đãi bao nhiêu thì Ứng Hiệp càng bối rối bấy nhiêu. Y tự đoán biết vì sao Tẩu ma ma quá ư chiều chuộng mình.

Buông tiếng thở dài, Ứng Hiệp bung chén rượu nói với Tẩu ma ma:

- Ứng Hiệp mong Tẩu ma ma đừng xem Ứng Hiệp là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

- Ồ Ồ Công tử uống rượu đi.

Ứng Hiệp dốc chén rượu vào miệng rồi đặt chén xuống bàn. Y ôn nhu nói:

- Tẩu ma ma bấy lâu nay vẫn bình thường chứ?

- À à vẫn bình thường.

Rắn một nụ cười méo xẹo, Tẩu ma ma hỏi lại Ứng Hiệp:

- Còn công tử?

- Ứng Hiệp vẫn như xưa chỉ có cái thêm là ngoại danh Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Không ngờ cái tên Di Họa Đoạn Hồn Thần lại làm cho thiên hạ kinh sợ Ứng Hiệp.

- Ma ma có sợ Ứng Hiệp không?

Tẩu ma ma bắt giắc gật đầu.

Ứng Hiệp tròn xoe mắt nhìn Tẩu ma ma. Chạm vào ánh mắt của y, Tẩu ma ma co rúm người lại như thể con cừu non đối diện với chúa sơn lâm. cầm bầu rượu mà tay cứ run bắn lên khiến cho Tẩu ma ma không thể chúc rượu ra chén được.

Ứng Hiệp lấy lại bầu rượu trên tay Tẩu ma ma:

- Ma ma không cần chúc rượu cho Ứng Hiệp. Ứng Hiệp tự uống được mà.

Nói dứt câu, Ứng Hiệp bung cả bầu tu luôn một ngụm. Y dùng tay áo chùi miệng rồi ngẩng lên nói với Tẩu ma ma:

- Tẩu ma ma đừng nghĩ Ứng Hiệp là Di Họa Đoạn Hồn Thần có được không?

- Được được Ứng Hiệp lắc đầu:

- Ma ma chỉ nói thế thôi chứ trong ánh mắt của ma ma lộ rõ sự sợ hãi. Ứng Hiệp có làm gì mà ma ma sợ Ứng Hiệp đến vậy?

Tẩu ma ma ậm ừ trong miệng mà không đáp lời Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp nói tiếp:

- Chỉ vì cái danh Di Họa Đoạn Hồn Thần mà Tẩu ma ma xem Ứng Hiệp như hung thần sao?

Ứng Hiệp vừa nói dứt câu thì từ ngoài cửa, tiếng của Chân Tử đạo trưởng cất lên:

- Không chỉ Tẩu phu nhân xem ngươi là hung thần mà cả võ lâm đều nhìn ngươi bằng con mắt đó.

Ứng Hiệp quay lại.

Hình như tất cả các vị trưởng môn đều có mặt đứng ngay ngoài ngưỡng cửa Vạn Hoa Lâu. Mắt Ứng Hiệp neoh lại:

- Các vị trưởng bối tìm tại hạ?

Chân Tử đạo trưởng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bản đạo và các vị trưởng môn tìm ngươi để thanh trừ hậu họa cho võ lâm.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đứng ra các vị trưởng môn không nên đi tìm Ứng Hiệp.

Bang chủ Cái Bang Cầu Nại gần giọng nói:

- Không tìm ngươi để hợp sức tiêu trừ, chẳng lẽ chờ ngươi đến lấy mạng từng người sao?

- A... Hóa ra các vị muốn hợp sức để tiêu trừ Di Họa Đoạn Hồn Thần. Tại hạ sợ rằng các vị trưởng môn có hợp lực thì cũng chẳng làm gì được Tôn Ứng Hiệp.

Trưởng môn Hành Sơn Vô Thiếu Ky lên tiếng:

- Tiểu tử... Ngươi quá ngông cuồng. Chẳng lẽ với bao nhiêu vị trưởng môn đây mà vẫn không làm gì được ngươi sao?

Trưởng môn Tung Sơn phái Tạ Đình Bang lên tiếng:

- Các vị Chúng ta không cần nhiều lời với sát nhân Di Họa Đoạn Hồn Thần. Hãy liên hiệp lại tiêu trừ hẳn để võ lâm tránh khỏi hậu họa sau này.

Tạ Đình Bang nói dứt câu liền rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Chớp thấy trưởng môn Tung Sơn phái rút kiếm, Ứng Hiệp nghĩ thầm:

- "Cần phải cho họ biết Di Họa Đoạn Hồn Thần không phải dễ bắt nạt. "

Vẫn ý niệm đó, Ứng Hiệp chớp động ra chiêu cực kỳ nhanh và chính xác. Mặc dù Tạ Đình Bang rút kiếm ra trước nhưng khi Ứng Hiệp xuất thủ, họ Tạ chỉ đỡ được mỗi một chiêu thì mũi kiếm của Di Họa Đoạn Hồn Thần đã đâm vào yết hầu gã.

Tạ Đình Bang không ngờ kiếm thủ của đối phương lại có sự liên hoàn, những tưởng như có trăm nghìn kiếm thủ cùng tập kích vào y một lượt khiến lão không thể nào chống đỡ kịp. Mồ hôi xuất hiện trên trán khi mũi kiếm của Ứng Hiệp chích vào lớp da nhăn nheo của vị trưởng môn phái Tung Sơn.

Chân Tử đạo trưởng bối rồi nói:

- Tiểu tử đừng làm bậy nhé.

- Nếu tại hạ muốn giết vị trưởng môn này thì ai cản được tại hạ chứ? Không nói sai với các vị, tại hạ đã thụ huấn được chân kiếm của Dương Bất Tuần. Hẳn các vị biết một khi tại hạ muốn lấy mạng ai thì không quá khó với Ứng Hiệp đâu.

Chân Tử đạo trưởng hỏi:

- Ngươi định làm gì Tạ trưởng môn?

- Đây không phải là lúc đạo trưởng hỏi tại hạ điều đó. Tại hạ có thể lấy mạng Tạ trưởng môn bất cứ lúc nào.

Tạ Đình Bang gắt gỏng nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần cứ xuống tay đi.

- Trong bản danh sách mà tại hạ phải lấy mạng có tên Tạ trưởng môn đó. Nhưng nếu Tạ trưởng môn và các vị đây nói một tiếng để yên cho tại hạ được thưởng lãm hảo tửu của Vạn Hoa Lâu thì các vị sẽ còn cơ hội được hưởng thọ lâu hơn nữa.

Ứng Hiệp hít một luồng chân khí thật sâu, căng phồng lồng ngực, gần giọng nói tiếp:

- Còn nếu như các vị không đồng ý để tại hạ thưởng lãm hảo tửu của Tẩu ma ma thì Ứng Hiệp đành tiễn Tạ trưởng môn đi trước vậy.

Chân Tử đạo trưởng và những vị trưởng môn kia nghe Ứng Hiệp nói đã lúng túng lại càng lúng túng hơn. Một lúc sau, Chân Tử đạo trưởng mới lên tiếng:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần, nếu ngươi là anh hùng hảo hán thì hãy cùng quần hùng giao đấu một trận sinh tử tại Phong Vân đầu.

Ứng Hiệp định nhìn nhìn Chân Tử đạo trưởng" - Tại hạ đang muốn nghe câu nói này của đạo trưởng. Được... tại hạ nhận lời.

Ứng Hiệp vừa nói vừa thu hồi kiếm lại. Chân Tử đạo trưởng nghiêm giọng nói:

- Rạng sáng ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau tại Phong Vân đầu chứ?

- Tại hạ sẽ đến.

Tạ Đình Bang buông một tiếng thở dài. Các vị trưởng môn lườm Ứng Hiệp rồi lần lượt rời Vạn Hoa Lâu. Tẩu ma ma cứ đứng trơ ra như pho tượng với những gì đang diễn. Khi các vị trưởng môn đi rồi, Ứng Hiệp mới quay lại bàn. Ý nhìn Tẩu ma ma:

- Ma ma...

Tẩu ma ma giật mình:

- Tôn công tử.

Y phướn mày mỉm cười nói:

- Tẩu ma ma thấy đó... Ứng Hiệp đâu có muốn máu nhuộm Vạn Hoa Lâu của Tẩu ma ma. Thành ý của Ứng Hiệp là không để máu nhuộm Vạn Hoa Lâu thì đâu có ý làm hại đến Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma khúm núm:

- Tôn công tử tốt quá... Tẩu ma ma không bao giờ quên công tử.

Ứng Hiệp dốc bầu tu luôn một ngụm dài. Y đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Tẩu ma ma nói:

- Ai cũng nghĩ Ứng Hiệp là sát nhân giết người không chớp mắt, nhưng chỉ xin Tẩu ma ma đừng nghĩ Ứng Hiệp như vậy là được rồi.

- Dạ dạ... Tẩu ma ma sẽ không bao giờ nghĩ Tôn công tử là sát nhân chi tử à!

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp nói:

- Mặc dù đêm đã khuya nhưng Ứng Hiệp sẽ không lưu lại Vạn Hoa lâu của Tẩu ma ma đâu.

- công tử đi đâu? Công tử giận Tẩu ma ma à?

Tẩu ma ma vừa thốt dứt câu thì Lam Tiểu Yên bước vào. Nàng từ tốn lên tiếng:

- Tôn công tử đâu cần lưu lại Vạn Hoa lâu của Tẩu ma ma. Người có những nơi còn tốt hơn Vạn Hoa lâu của Tẩu ma ma nữa.

Ứng Hiệp nhìn lại Lam Tiểu Yên:

- Lam cô nương.

Tiểu Yên mỉm cười nói:

- Những tưởng Tiểu Yên chẳng bao giờ còn có dịp gặp được huynh nữa chứ.

- Ứng Hiệp đâu dễ chết được.

- Nghe quần hùng xôn xao vì sự xuất hiện trở lại của Di Họa Đoạn Hồn Thần, Tiểu Yên tìm đến ngay.

Hóa ra huynh tìm đến Vạn Hoa lâu.

Mặt Ứng Hiệp đỏ bừng vì thẹn:

- Tại hạ chỉ quá vãng qua đây thăm Tẩu ma ma.

- Huynh chỉ quá vãng qua đây thăm Tẩu ma ma hay thăm các nàng kiều nữ của Vạn Hoa lâu?

Lam Tiểu Yên vừa nói vừa lườm Ứng Hiệp.

Giả lả tạo nụ cười, Ứng Hiệp nói:

- Tại hạ không có ý đi tìm hoa đâu.

- Không có ý đi tìm hoa vậy huynh có đi theo Tiểu Yên không?

- Tiểu Yên lệnh, Ứng Hiệp phải phục tùng rồi.

Quay lại Tẩu ma ma, Ứng Hiệp ôm quyền kính cẩn nói:

- Ứng Hiệp cáo từ Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma ngượng ngừng:

- ờ, công tử cần trọng.

Cười khẩy một tiếng, Ứng Hiệp cao hứng nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần chỉ đem cái chết đến cho người khác chứ đâu ai đem cái chết đến cho Ứng Hiệp.

Lời nói vừa dứt trên hai cánh môi Ứng Hiệp thì giọng nói tao nhã của Tuyết Kha cất lên:

- Công tử nói vậy là sai rồi.

Quay đầu nhìn ra cửa, Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Tuyết Kha cô nương.

Tuyết Kha từ tốn nhìn Ứng Hiệp nói:

- Huynh nói huynh chỉ đem cái chết đến cho người khác chứ không ai đem cái chết đến cho huynh?

Ứng Hiệp gật đầu.

Tuyết kha lắc đầu:

- Suy nghĩ đó của huynh không tốt đâu.

- Thế Tuyết Kha cô nương có ý gì muốn chỉ giáo Ứng Hiệp?

Tuyết kha lắc đầu:

- Huynh lớn tuổi hơn Tuyết Kha nên Tuyết Kha không có chỉ giáo gì huynh hết.

Tuyết Kha chỉ muốn nói với huynh một điều này thôi.

- Tuyết Kha cô nương muốn nói gì?

- Huynh đừng nghĩ đến chuyện giết người nữa được không? Huynh càng giết nhiều người chừng nào thì hậu quả càng lớn bấy nhiêu. Một người có võ công siêu tuyệt và nền tảng căn cơ như huynh mà chỉ nghĩ đến chuyện giết người thì ắt khó mà trở thành chính nhân quân tử đó. Mong rằng câu nói này của Tuyết Kha sẽ được huynh nhớ mãi khi làm bất cứ chuyện gì.

Lam Tiểu Yên nhìn Tuyết Kha. Đôi mày lá liễu của nàng nhíu lại với vẻ bất mãn lộ ra ngoài. Tiểu Yên nói:

- Nha đầu... Người là ai mà dám thốt ra lời huân thị Di Họa Đoạn Hồn Thần? BỐ người thực sự không muốn sống nữa à?

Tuyết Kha nhìn Lam Tiểu Yên. Nàng chớp mắt như thể phải đối mặt với một hình tượng mình không có cảm tình. Tuyết Kha nói:

- Tuyết Kha biết rồi.

Tiểu Yên đánh mặt lại:

- Nha đầu, người biết gì?

- Nhìn mặt thư thư Tuyết Kha biết ngay thư thư là người không tốt. Phàm những người không tốt như thư thư thì khuôn mặt rất khó có cảm tình. Mắt của thư thư sắc xảo nhưng ẩn trong đó là nét gian trá khó lường. Nhân trung sâu, kéo dài xuống tận hai cánh môi không mỏng cũng không dày, lúc nào cũng mong ướm chứng tỏ thư thư là người đa tình. Lại thêm nữa...

- Gì nữa nào?

- Mi mắt thâm quầng, da mặt dù đã trang điểm nhưng nếu không có lớp phết tới thì sẽ có màu men mét.

Tuyết Kha chắc lưỡi:

- Tuyết Kha không phải là người coi tướng số nhưng vẫn có thể đoán ra cuộc đời của thư thư rất nhiều phiền phức, và không phải là kẻ thủy chung, nếu không muốn nói...

- Nha đầu muốn nói gì?

Mặt Tuyết Kha nhả lại. Nàng nhìn sang Tôn Ứng Hiệp:

- Tôn huynh... Tuyết Kha nói câu này nhé. Nếu như Tôn huynh cứ đi theo vị thư thư này thì không sớm thì muộn cũng thân bại danh liệt. Chẳng mấy chốc không còn ai dám kết thân với huynh nữa.

Tuyết Kha vừa thốt dứt câu, Lam Tiểu Yên thét lên:

- Nha đầu, người muốn chết rồi chắc?

Ứng Hiệp nghe Tiểu Yên thốt ra câu này, biết chắc nàng sẽ xuất thủ tập kích Tuyết Kha. Mặc dù biết Tiểu Yên sẽ ra tay xuất thủ nhưng Ứng Hiệp vẫn không sao kịp căn tay nàng. Tiểu Yên hơi xê mình qua, ngọc thủ dựng đứng vỗ tới Tuyết Kha hai đạo âm kinh. Nàng chớp động chưởng pháp nhanh cực kỳ nhưng Tuyết Kha còn nhanh hơn cả ý niệm trong đầu Tiểu Yên.

Chưởng kinh chưa kịp nhả thì chỉ khí kim cương của Tuyết Kha đã chớp động điểm vào đúng tâm trung bản thủ của Lam Tiểu Yên. Vốn Tiểu Yên đã biết Tuyết Kha là một cao thủ kỳ tuyệt mà nàng từng chứng kiến tại Tụ Hiền Trang nên lấy sự bất ngờ đề triệt hạ đối phương nhưng không ngờ ngay cả chủ định đó cũng không thực hiện được.

Hai đạo chỉ khí kim cương của Tuyết Kha bổ ngay trúng Tâm trung bản thủ của Lam Tiểu Yên khiến nàng buột miệng thốt lên:

- ôi cha...

HỒ khẩu Tiểu Yên tê buốt, song thủ những tưởng có hai mũi dùi nóng đỏ xuyên thấu đến tận bả vai, đâm thấu đến tận tim. Tiểu Yên buông thông hai tay theo thân hình.

Tôn Ứng Hiệp sợ Tuyết Kha sẽ liên thủ đánh tiếp thì chắc chắn Tiểu Yên không giữ được mạng mình. Y thừa biết Lam Tiểu Yên chẳng thể nào có bản lĩnh sánh ngang với Mạn Tuyết Kha. Y sẵn bộ đứng án ngữ trước mặt Tiểu Yên, khoát tay:

- Tuyết Kha cô nương.

Tuyết Kha nhường mày từ tốn nói:

- Huynh yên tâm... Tuyết Kha không phải là kẻ đa sát thích giết người đâu. Tuyết Kha không nỡ giết vị thư thư này đâu.

Ứng Hiệp thở phào một tiếng:

- Tuyết Kha nương tay cho Tiểu Yên, tại hạ cảm kích vô cùng.

- Không cần huynh phải thốt ra những lời khách sáo như vậy. Mong huynh đừng có quên lời Tuyết Kha là được rồi.

- Tại hạ sẽ suy nghĩ lời của Tuyết Kha.

Ứng Hiệp quay lại nói với Tiểu Yên:

- Tiểu Yến, chúng ta đi.

Hai người đưa nhau rời Vạn Hoa Lâu. Lúc đi ngang qua mặt Tuyết Kha, Tiểu Yến nói:

- Một ngày gần đây, Lam Tiểu Yến sẽ bắt người trả lại món nợ này.

Đôi mày Tuyết Kha khẽ cau lại:

- Thù sao hung dữ thiên Thù thù càng hung dữ muốn trả thù Tuyết Kha thì càng mất đi vẻ nữ tính vốn đã mất khá nhiều trong thù thù rồi đó.

Ứng Hiệp kéo Tiểu Yến đi.

Tuyết Kha nói theo y:

- Huynh đừng quên lời Tuyết Kha nói đấy. Nếu không muốn thân bại danh liệt, biến thành kẻ bại hoại chẳng còn thuốc chữa thì phải biết nhìn người. Tránh xa điều xấu, hướng đến cái đẹp chân mỹ.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài lắc đầu:

- Ai đã dạy cho Tuyết Kha điều đó?

- Sư phụ dạy cho Tuyết Kha đó.

- Rất tiếc Tôn Ứng Hiệp chẳng có sư phụ như Tuyết Kha.

- Ý Huynh không có sư phụ sao võ công lại cao diệu đến vậy. Lão tiên sinh Dương Bất Tuần không phải là sư phụ của huynh sao?

- Không... Ta không có may mắn như Tuyết Kha đâu.

- Là lòng thật đó. Thế còn bá phụ và bá mẫu thì sao?

Ứng Hiệp mỉm cười:

- Ta chỉ là một cô nhi không cha không mẹ.

Tuyết Kha trở mặt nhìn y:

Tiểu Yến dẫn tay Ứng Hiệp.

- Tiểu Yến không muốn huynh đôi co với nha đầu đó. Chúng ta đi.

Nàng kéo tay Ứng Hiệp ra ngoài cửa. Ứng Hiệp nhìn Tuyết Kha mà miễn cưỡng bước theo Tiểu Yến.

Ra đến bên ngoài rồi, Tiểu Yến mới hỏi Ứng Hiệp:

- Sao huynh biết nha đầu đó?

Ứng Hiệp thành thật kể lại cho Tiểu Yến biết cuộc hội võ trên đỉnh Thiên Sơn tại Kim Thiền đỉnh. Nghe Ứng Hiệp kể xong, Tiểu Yến mới chắc lưỡi nói:

- Thảo nào võ công của nha đầu Tuyết Kha không lợi hại. Thì ra ả là đệ tử chân truyền của Tiên Hạc Thần Kim.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài nói:

- Lam muội đừng để tâm tới Tuyết Kha. Thật ra, Tuyết Kha không có ý hại bất cứ người nào. Ngược lại, Tuyết Kha còn rất tốt. Muội có thể ví Tuyết Kha như một đóa hoa huệ trắng tinh, chưa bị một hạt bụi bám vào.

Tiểu Yến lườm Ứng Hiệp:

- Huynh bị nha đầu Tuyết Kha hớp hồn hồn nào vậy? BỐ ả thắng huynh bằng trò tiểu xảo trẻ con ấy rồi huynh đâm ra cảm mến ả ư?

- Huynh cảm thấy Tuyết Kha dễ mến thôi.

Tiểu Yến lườm Ứng Hiệp, bắt ngờ véo vào tay y. Nàng phụng phịu nói:

- Tiểu Yến biết rồi... Huynh bây giờ chỉ nghĩ tới mỗi ả nha đầu đó thôi chứ đâu còn tơ tưởng gì đến Tiểu Yến và Lâm tỷ tỷ.

Ứng Hiệp bối rối:

- Tiểu Yến đừng nói vậy... Huynh lúc nào cũng nhớ đến Lâm tỷ tỷ và Tiểu Yến.

Nàng nhìn Ứng Hiệp, đôi chân mày lá liễu chột nhường lên:

- Huynh nói thật đấy chứ?

- Huynh nói thật đó.

- Vậy bây giờ Tiểu Yến nói, huynh có còn nghe theo lời Tiểu Yến nữa hay không?

- Huynh đâu dám để cho muội buồn.

Nàng mỉm cười, bóp nhẹ tay Tôn Ứng Hiệp nhỏ giọng nói:

- Huynh có còn nghĩ mình là Di Họa Đoạn Hồn Thần do Lâm tỷ tỷ đặt cho huynh, huynh đâu có thể quên hay bỏ nó đi được.

Nàng nhìn Ứng Hiệp mỉm cười, từ tốn nói:

- Nếu Tiểu Yến đặt cho huynh một cái tên, huynh có nhớ không?

- Huynh cũng sẽ không quên.

- Thật chứ?

Ứng Hiệp gật đầu.

Tiểu Yến lườm Ứng Hiệp, rồi bất ngờ kéo tay chàng đi nhanh hơn. Nàng đưa ứng Hiệp vào một tòa cổ miếu nằm khuất giữa hai hàng tùng cao chót vót.

Ứng Hiệp hỏi:

- Muội đưa huynh vào cổ miếu để làm gì?

Tiểu Yến lườm Ứng Hiệp:

- Huynh không biết hay giả vờ không biết?

Nàng vừa nói vừa kéo Ứng Hiệp vào trong cổ miếu, quay lại vòng tay bá lấy cổ hắn:

- Huynh không nhớ Tiểu Yến à?

Tâm thân mềm mại của Tiểu Yến áp chắc lấy người Ứng Hiệp, tạo ra trong huyết lưu của gã thứ cảm giác nao nao diệu kỳ khó tả.

Ngước mặt nhìn Ứng Hiệp, Tiểu Yến nói:

- Huynh nhớ kỷ niệm hôm nào giữa Tiểu Yến và huynh không?

- Huynh...

Nàng lườm gã bằng ánh mắt lạnh lẽo tình tứ. Chạm vào ánh mắt đưa tình của nàng, Ứng Hiệp không dần được dục tình đang khởi phát trong nội đan mình. Y từ từ vòng tay qua chiếc tiêu yêu xinh xắn mềm mại của Lam Tiểu Yến rồi kéo sát vào mình hơn.

Tiểu Yến nhỏ giọng nói:

- Tôn đại ca...

Nàng vừa nói vừa kéo Ứng Hiệp xuống rồi đặt hai cánh môi mọng ướt vào môi y. Sự đam mê nhục dục nhanh chóng kéo đến khóa lấp toàn bộ tâm tư Ứng Hiệp. Ý niệm duy nhất còn đọng lại trong tâm trí Ứng Hiệp là cảm xúc nhục dục căng tràn, với tâm thân mềm mại ấm áp của Lam Tiểu Yến.

Y muốn nghẹt thở khi hai cánh môi của nàng chà xát lên môi của gã. Với những cảm xúc tốt cùng, Ứng Hiệp bế xốc Tiểu Yến lên khỏi mặt đất trong khi nàng cứ bầu môi mình vào môi gã.

Mới đây Ứng Hiệp còn miên man nghĩ đến lời nói của Tuyết Kha nhưng bây giờ thì chẳng còn nhớ gì cả. Y chỉ còn mỗi một suy nghĩ duy nhất là tận hưởng những cảm xúc dâm mê mà Tiểu Yến đang mang lại. Bàn tay Ứng Hiệp lần theo hông Tiểu Yến. Nàng rướn người để chàng có thể khám phá sâu hơn vào những vùng cấm của nữ nhân. Khi đạt đến cội dâm mê trần tục, Ứng Hiệp đặt nàng nằm duỗi dài xuống sân cổ miếu và chỉ còn mỗi chuyện lột bỏ xiêm y để tận hưởng những khoái cảm vốn đã được tạo hóa ban tặng cho con người.

chính vào lúc Ứng Hiệp đặt tay vào để gỡ những chiếc cúc trên người Tiểu Yến thì nghe tiếng đằng hắng cất lên.

Tiếng tăng hắng kia khiến Ứng Hiệp như kẻ bàng hoàng vừa thoát khỏi giấc mơ tiên.

Y bàng hoàng cũng bởi vì tiếng đằng hắng đó rất quen thuộc. Tiếng đằng hắng của Lâm Bạch Huệ. Làm sao Ứng Hiệp có thể quên được giọng nói, bước chân lẫn tiếng nói hay bất cứ những gì thuộc về Lâm Bạch Huệ.

Chạm vào ánh mắt của Lâm Bạch Huệ, Ứng Hiệp không khỏi bối rối và lúng túng. Y từ từ đứng lên với vẻ ngượng ngùng. Tiểu Yến cũng nhòm người ngồi dậy.

Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ ngập ngừng nói:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ buông tiếng thở dài. Ngay sau tiếng thở dài đầy muộn phiền của nàng là hai hàng lệ chột rịn ra khóe mắt. Thấy Bạch Huệ rơi lệ, lòng Ứng Hiệp càng bị dày vò hơn. Y gần như chết lặng hoặc đã hóa thân thành tượng đá bởi nét đau khổ tột cùng toát ra từ ánh mắt lẫn dung diện của Lâm Bạch Huệ.

Y bước đến trước mặt Bạch Huệ, với tất cả sự thành kính của sự sám hối, Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ... Đệ...

Bạch Huệ để mặc cho nước mắt Trào ra hai bên khóe, thồn thức nói:

- Bạch Huệ không dám làm phiền Tôn đệ đâu.

Nàng nói dứt câu chột quay lưng bỏ đi nhưng Ứng Hiệp đã kịp nắm lấy tay kéo lại:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ nhìn lại Ứng Hiệp.

- Đệ muốn nói gì với tỷ... Một lời từ biệt chẳng?

- Đệ không muốn xa tỷ đâu.

- Trong tâm của đệ đâu còn Bạch Huệ nữa.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không... Trong tâm Ứng Hiệp chỉ có mỗi một mình tỷ thôi. Ứng Hiệp mãi mãi tôn thờ Lâm tỷ tỷ.

- Đệ nói thật lòng chứ?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đệ nói thật lòng mà. Nếu như Ứng Hiệp có ngoa ngôn thì trời tru đất diệt đệ đi.

Không một nữ nhân nào có thể thay thế hình bóng của tỷ trong trí óc Ứng Hiệp.

- Thế sao...

Mặt Ứng Hiệp đỏ rần như thể vừa chui trong hỏa lò ra. Y ngượng ngùng nói:

- Đệ biết lỗi của mình rồi. Tỷ tỷ tha thứ cho đệ.

- Bạch Huệ đâu dám trách Ứng Hiệp... Chỉ vì Bạch Huệ quá hời hợt nên mới để chuyện này xảy ra.

Nàng nhẹ lắc đầu:

- Bạch Huệ chẳng bao giờ muốn mất Tôn Ứng Hiệp.

- Đệ sẽ không bao giờ phản bội tỷ nữa.

- Đệ nói bằng lòng chân thành của mình chứ?

Ứng Hiệp gật đầu.

Lam Tiểu Yến bước đến bên hai người. Nàng nhìn Lâm Bạch Huệ với ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm pha chút sự khinh bỉ và dè dặt. Tiểu Yến nói:

- Tiểu Yến không biết nước mắt của Lâm tỷ tỷ là nước mắt thật hay nước mắt giả đây.

Bạch Huệ nhìn Tiểu Yến:

- Tiểu Yến, ta không trách cô. Có trách thì trách Tôn Ứng Hiệp hai lòng khiến ta phải khổ. Câu nói này của Bạch Huệ càng khiến cho Ứng Hiệp bối rối hơn, y gượng nói:

- Ứng Hiệp không có ý làm cho tỷ đau khổ đâu.

Tiểu Yến nhìn Ứng Hiệp:

- Huynh có thể tin lời Lâm Bạch Huệ sao?

Đôi chân mày của Ứng Hiệp cau lại với tất cả nét bất nhẫn và hằn học khi Tiểu Yến thốt ra câu nói đó. Y buông tiếng thở dài nói:

- Ta có lỗi với Lâm tỷ tỷ.

Tiểu yến lắc đầu:

- Huynh hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi. Huynh chẳng có lỗi gì đâu.

Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Nàng nói sai rồi. Ta đã phản bội lại Lâm tỷ tỷ mà đến với nàng. Ta đã làm Lâm tỷ tỷ phải khóc. Ứng Hiệp này chỉ có chết mới chuộc lại lỗi của mình mà thôi.

Bạch Huệ lắc đầu nắm tay Ứng Hiệp:

- Tôn đệ... Tỷ không muốn đệ uỷ mị như vậy đâu. Nếu đệ chết thì cõi đời này thật sự vô nghĩa đối với tỷ. Thà cả hai chúng ta cùng chết để chẳng còn sự chia cắt nào nữa.

- Tỷ tỷ...

Tiểu Yến nhăn mặt:

- Ứng Hiệp... huynh đừng nghe lời nói của Lâm Bạch Huệ.

Ứng Hiệp quay lại:

- Nàng im đi... và mau rút khỏi đây.

Lời nói này của Ứng Hiệp khiến Tiểu Yến phải thần thờ, ngơ ngẩn thẹn chín. Nàng tròn mắt nói:

- Người tin vào lời nói của Bạch Huệ ư?

Ứng Hiệp bắt nhãn đáp lời Tiểu Yến:

- Ta phản bội tỷ tỷ cũng chỉ vì nàng khuyến dụ mà thôi.

Tiểu Yến bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Tiểu Yến không biết ai phản bội ai. Lâm Bạch Huệ có bao giờ yêu người đâu. Bạch Huệ chỉ muốn biến người thành một gã nô tình mãi mãi phục dịch cho cô ta mà thôi.

Bạch Huệ chau mày:

- Tiểu Yến... Mọi người nói vậy là có ý gì?

Tiểu Yến nhìn Bạch Huệ. Nàng nghiêm giọng nói:

- Lâm Bạch Huệ... Tỷ hãy nói thật tất cả đi. Đừng giấu diếm gì nữa cả. Tỷ không bao giờ yêu Tôn Ứng Hiệp phải không?

- Tỷ không hiểu mọi người đang nói gì?

- Tỷ giả vờ không hiểu thì có. Có bao giờ tỷ yêu Ứng Hiệp đâu. Tỷ chỉ muốn biến Ứng Hiệp thành một gã nô tình để sai khiến thôi.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Đừng nói hồ đồ.

- Tiểu Yến không nói hồ đồ đâu. Đã có bao nhiêu nam nhân tự nguyện trở thành nô tình của tỷ tỷ. Tỷ tỷ...

Tiểu Yến yêu Ứng Hiệp, xin tỷ hãy buông tha cho chàng đi.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Tỷ không hiểu mọi người định nói gì nữa. Hay mọi người định tước đoạt Ứng Hiệp của tỷ ư?

Tiểu Yến trừng mắt nhìn Bạch Huệ:

- Tước đoạt... Tỷ có bao giờ nhìn Ứng Hiệp như tình lang của tỷ đâu mà tỷ nói Tiểu Yến tước đoạt? Tỷ chỉ muốn lợi dụng chàng mà thôi.

Bạch Huệ chau mày thét lên:

- Im miệng. Ta không trách mọi người đã cướp Ứng Hiệp của ta, giờ mọi người còn hèn trách lại ta nữa. Tiểu Yến, Bạch Huệ đối xử với mọi người tốt bao nhiêu thì mọi người ngược đãi ta tàn tệ thế đấy. Khi ta nhờ mọi người chăm sóc cho Tôn đệ thì mọi người lại cướp Ứng Hiệp của ta.

Bạch Huệ quay lại nhìn vào mắt Tôn Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Đệ phải có sự lựa chọn.

- Tỷ tỷ.

Bạch Huệ khoát tay:

- Bạch Huệ có thể chết vì tình nhưng không thể để cho người khác đoạt tình yêu của mình. Đệ hãy lựa chọn đi. Ai... Bạch Huệ hay Tiểu Yến. Nếu là Tiểu Yến thì hãy đem xác Bạch Huệ chôn nơi đầu tiên ta và đệ gặp nhau. Phi Thúy Tiên trang sẽ là vùng đất yên nghỉ của Lâm Bạch Huệ cùng với nỗi oán hờn kẻ không chung tình.

Tiểu Yến bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Nực cười quá... Nực cười quá... Những oan hồn đã chết bởi tay Lâm Bạch Huệ, những gã nô tình dưới âm phủ hẳn không thể nào siêu thoát được khi nghe âm Sát...

Tiểu Yến chưa kịp nói hết câu thì Bạch Huệ đã lạng người bước ngang, vung hữu thủ tát thật mạnh vào mặt Tiểu Yến.

- Bốp.

Hứng trọn cái tát tai này lửa của Lâm Bạch Huệ, đầu óc Tiểu Yến nổi lên những âm thanh ù ù khó chịu vô cùng. Mắt thì nẩy đom đóm. Nàng phải thối hai bộ mới định thần được.

Tiểu Yên gần giọng:

- Lâm Bạch Huệ... Người dám đánh ta?
- Ta cảnh cáo muội đó.
- Cảnh cáo hay người sợ ta nói ra sự thật về con người của người?
- Lam muội đừng buộc ta thẳng tay vô tình với người.

Ứng Hiệp toan lên tiếng can hai người nhưng Bạch Huệ đã trừng mắt nói:

- Tôn đệ... Đây là chuyện riêng tư của nữ nhân, đệ đừng xen vào.

Nhìn lại Tiểu Yên, Bạch Huệ gần giọng nói với nàng:

- Lam Tiểu Yên... Giữa ta và người chỉ còn một cách lựa chọn.

Tiểu Yên day nghiêng đáp lời Bạch Huệ:

- Cách gì?
- Bạch Huệ chết, hoặc người chết.

Nghe Bạch Huệ thốt ra câu này, lòng dạ Ứng Hiệp rối bời. Trong tâm y đâu muốn xảy ra chuyện này. Mặc dù y tôn thờ Lâm Bạch Huệ nhưng đâu muốn Tiểu Yên chết, hoặc ngược lại, Bạch Huệ có mệnh hệ gì thì y càng đau khổ hơn nữa.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tỷ tỷ... ứnghiệp...

Bạch Huệ cướp lời Ứng Hiệp:

- Nếu đệ không muốn giữa tỷ và Tiểu Yên kết thúc oan nghiệt này thì hãy rút kiếm kết thúc cuộc đời Lâm Bạch Huệ.

Tiểu Yên cao giọng nói:

- Không cần Ứng Hiệp huynh phải xuống tay với người đâu. Tiểu Yên cũng đủ rồi.

Bạch Huệ nhìn lại Tiểu Yên:

- Ta chờ đợi câu nói này của muội.

Thấy hai người quá ư là căng thẳng, Ứng Hiệp lo lắng nhưng khi chạm vào thần nhãn của Lâm Bạch Huệ thì chẳng dám thốt ra một lời nào.

Định nhãn vào mặt Tiểu Yên, Bạch Huệ nói:

- Đây có thể là lần cuối cùng ta và muội gặp nhau. Mong rằng người ra đi không hờn không giận không uất ức mà lại mỉm cười chúc phúc cho kẻ Ở lại.

Tiểu Yên gật đầu:

- Tiểu Yên cũng mong như vậy.

Ứng Hiệp toan lên tiếng thì Tiểu Yên chớp động thủ. Chỉ một cái lắc vai, nàng đã áp thẳng tới Lâm Bạch Huệ. Tả thủ dụng Trảo, hữu thủ dụng chưởng chia làm hai đường tấn công trực diện vào đôi phương.

Không cần tránh né, Bạch Huệ dựng đứng song chưởng đỡ thẳng đến chiêu công của Tiểu Yên.

- âm...

Bạch Huệ thối lui ba bộ khiến cho Ứng Hiệp lo lắng đỉnh lướt vào ngăn tay Tiểu Yên.

Y làm sao không lo lắng khi thấy người mà hần tôn thờ vừa giao thủ đã rơi ngay vào thế hạ phong.

Nhưng Ứng Hiệp chưa kịp thực hiện ý định của mình thì Tiểu Yên đã tranh thủ lấy tiên cơ. Nàng sàng người lướt đến, từ trong ống tay áo hữu thủ một lưỡi đao nhú ra, nhanh hơn sao băng lia thẳng tới yết hầu của Lâm Bạch Huệ.

Những tưởng đâu chiêu kiếm mật đao của Tiểu Yên đã tước đi sinh mạng của Lâm Bạch Huệ, nhưng nàng đã kịp ngửa người ra sau. Mũi kiếm dẫu trong tay của Tiểu Yên trượt sát ngay trên mặt Lâm Bạch Huệ chỉ cách nửa đốt tay.

Công hụt đối phương, Tiểu Yên chới với, chưa kịp thu hồi thân thủ thì đã hứng một chưởng chí mạng của Bạch Huệ vào vùng hạ đẳng.

- âm...

Thế pháp của Tiểu Yên như cánh điều bắn ngược về sau, va lưng vào vách cổ miếu.

- Rầm...

Hứng một chưởng vô tình của Lâm Bạch Huệ, Tiểu Yên vô cùng tức giận. Nàng chỗi tay đứng lên day nghiêng nói:

- Ta không giết được ma nữ thì không sống trên đời này.

Lời nói còn đọng trên miệng Tiểu Yên thì Lâm Bạch Huệ hơi xoay người thì triển luôn sở học Mạn Vũ Thiên châm. Hữu thủ của nàng chỉ hơi nhích động, chỉ pháp bùng ra mũi độc châm thần kỳ.

Mũi châm thoát ra khỏi chỉ pháp của Bạch Huệ thoát đi hướng đến tam tinh Tiểu Yên mà tuyệt nhiên Tiểu Yên không thể nào phát hiện được. Mũi thiên châm chết người như kiếm ảnh vô hình, vô thanh chớp động đã xẹt tới tam tinh của Tiểu Yên rồi.

Khi Tiểu Yên cảm nhận được tam tinh mình buột nhói, đầu óc như thể có một tấm sét vô hình đánh thẳng vào, cùng với cảm giác nóng bỏng mới nhận biết mình đã trúng tuyệt chiêu của đối phương.

Mắt vẫn mở to hướng về Bạch Huệ nhưng Tiểu Yên chẳng thốt được lời nào. Lưỡi nàng như thể khô cứng, không sao nói được nửa lời. Cùng với cảm giác đó thì hình ảnh của Bạch Huệ và Ứng Hiệp nhanh chóng mờ dần trong tầm mắt nàng, cuối cùng chỉ còn lại màu đen hãi hùng bao trùm lên nhận thức của nàng.

Ứng Hiệp đứng chết lặng khi nhận biết Tiểu Yên đã chết. Y như thể biến thành pho tượng bất động, trơ ra mà chẳng biết phải làm gì.

Bạch Huệ buông tiếng thở dài. Lệ Trảo ra khước mắt nàng.

Bước đến bên xác Tiểu Yên, Bạch Huệ đặt nàng nằm xuống sàn cỏ miếu.

- Tiểu Yên... Tỷ tỷ có lỗi với muội. Tỷ không muốn hạ thủ vô tình với muội nhưng muội buộc tỷ phải làm như vậy.

Bạch Huệ quỳ xuống bên cạnh Tiểu Yên, đôi bờ vai thon nhỏ run lên một cách tội nghiệp. Nàng gục đầu xuống người Tiểu Yên bất giác thét lớn:

- Tiểu Yên muội muội, chờ tỷ theo với.

Bạch Huệ vừa thét vừa lao đầu vào vách cỏ miếu, nhưng Ứng Hiệp đã nhanh hơn. Y lách người lạng bộ thì triển Tu La thần pháp, đỡ lấy Lâm Bạch Huệ.

Bạch Huệ ngã vào người Ứng Hiệp:

- Lâm Tỷ tỷ...

Bạch Huệ đẩy Ứng Hiệp ra:

- Tôn đệ... Hãy buông tỷ ra. Tỷ muốn chết theo Lam muội muội.

Nghe nàng nói câu đó, Ứng Hiệp càng ôm chặt nàng hơn. Y thản thục nói:

- Tỷ tỷ... Tất cả cũng chỉ vì Tôn Ứng Hiệp mà xảy ra cơ sự này. Nếu tỷ tỷ muốn theo Lam Tiểu Yên thì hãy sát tử đệ trước đi đã. Ứng Hiệp là kẻ đáng chết... Rất đáng chết.

Nghe Ứng Hiệp thốt ra câu này, Bạch Huệ đã không dụng sát chiêu lấy mạng y mà còn vòng tay ôm cứng gã. Nàng thản thục nói:

- Tôn đệ đệ... Tại sao tỷ lại hành động nông nổi như vậy? Tại sao chứ?

Nàng ngẩng mặt nhìn Ứng Hiệp mặc nhiên để lệ Trảo ra hai khước mắt làm hoen cả lớp phấn trang điểm.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài nói:

- Kẻ gây ra chuyện này là Ứng Hiệp. Tỷ hãy ra tay giết Ứng Hiệp đi.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Tỷ sao có thể xuống tay lấy mạng Ứng Hiệp. Tỷ yêu đệ mà. Cũng chỉ vì yêu đệ mà tỷ không kìm chế được sự ghen tuông tức giận khi thấy người ta phản bội mình. Khi thấy Lam muội cướp đệ... Tỷ đau khổ lắm... Đệ hiểu cho tỷ không?

Nghe nàng thốt ra câu này, Ứng Hiệp chỉ còn biết cắn răng vào môi để đè nén những cảm xúc xót xa ân hận. Y tự trách mình sao lại để cho xảy ra cảnh oan trái nghiệt ngã này.

Ứng Hiệp ôm chặt lấy Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ... Đệ có lỗi với tỷ, và có lỗi với Tiểu Yên. Đệ không còn đáng sống trên đời này nữa.

Y nói xong, rút kiếm toan tự kết liễu cuộc đời mình, nhưng Lâm Bạch Huệ đã chộp tay y lại, ánh mắt van xin khẩn thiết:

- Ứng Hiệp... Nếu đệ đi theo Lam muội thì trước hết hãy giết chết tỷ đi.

Nàng vừa nói vừa gỡ kiếm ra khỏi tay Ứng Hiệp rồi từ từ quỳ xuống dưới chân gã, khẩn thiết đau khổ nói:

- Ứng Hiệp đệ đệ... Đừng bỏ Lâm Bạch Huệ. Trên cõi thế gian này Bạch Huệ chỉ còn mỗi mình Ứng Hiệp mà thôi.

Nàng gục đầu vào chân Ứng Hiệp nhỏ nhẹ nói:

- Đệ đừng bỏ tỷ... Đừng bỏ tỷ.

Giọng nói lẫn hành động của Bạch Huệ khiến cho Ứng Hiệp có cảm tưởng như đang bị khảo hình với những nhát kiếm xót xa, đau đớn. Y quỳ xuống trước mặt nàng:

- Tỷ tỷ.

cùng với những lời nói đó, Ứng Hiệp ôm lấy Bạch Huệ. Y thản thục nói:

- Đệ sẽ không bỏ tử mà đi nữa đâu. Cuộc đời này đệ chỉ có mỗi mình tử tử mà thôi.

Đệ ân hận lắm... Từ nay đệ sẽ không bao giờ để cho tử buồn nữa. Không bao giờ để cho nước mắt Trảo ra khóe mắt của tử.

Y hôn vào mái tóc dài óng ả của Lâm Bạch Huệ:

- Nếu tử muốn đệ, đệ cũng sẽ chết.

Hai người ôm chặt lấy nhau. Khi Bạch Huệ ngẩng lên nhìn Ứng Hiệp, hai cánh môi đượm một nụ cười hé nở. Nụ cười như đóa hoa tầm xuân gọi mời kẻ lãng du phải dừng bước.

Ứng Hiệp cúi xuống liếm giọt lệ còn đọng trên khóe mắt Bạch Huệ. Nàng nhắm hờ mi mắt nhỏ nhẹ nói:

- Đệ đừng làm tử buồn nữa nhé.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đệ sẽ không bao giờ để cho tử phải đau khổ nữa đâu.

Bạch Huệ nhắm mắt với ý nghĩ thâm kín trong đầu mình:

"Nô tình kiếm khách."

Độc bá Phong Thiên đài

Phong Thiên đài.

Tất cả các bang phái đều đã hội tụ về Phong Thiên đài, với sự thống lĩnh của các vị chương môn đại phái. Họ chờ đợi Tôn Ứng Hiệp để quyết đấu một trận sống còn.

Đúng giờ ngọc vàng nhật quang đã đứng bóng thì cỗ xe song mã của Ứng Hiệp và Lâm Bạch Huệ cũng xuất hiện.

Ngồi trên ghế xà ích, Bạch Huệ trong bộ xiêm y trắng toát như hôm nào đã gặp Ứng Hiệp tại Phi Thúy Tiên Trang. Ứng Hiệp ngồi bên với bộ lam y nho sinh đôn hậu chứ chẳng có nét gì của một sát nhân cuồng kiêu Di Hoạ Đoạn Hồn Thần.

Cỗ xe song mã dừng ngay trước thềm Phong Thiên Đài. Ứng Hiệp và Bạch Huệ bước xuống xe, đi thẳng một mạch lên Phong Thiên Đài. Tất cả mọi cặp mắt, nhất là của những vị chương môn bang chủ đều hướng về Ứng Hiệp.

Lâm Bạch Huệ ôm quyền xá từng người rồi từ tốn nói:

- Ứng Hiệp và Bạch Huệ theo lời hẹn ước của các vị chương môn đến phó hội tại Phong Thiên Đài.

Chân Tử đạo trưởng đứng lên vuốt râu định nhìn Ứng Hiệp rồi dời mắt sang Lâm Bạch Huệ, từ tốn nói:

- Lâm cô nương hẳn biết quần hùng võ lâm phó hội với Di Hoạ Đoạn Hồn Thần hôm nay vì mục đích gì chứ?

Bạch Huệ ôn nhu đáp lời Chân Tử đạo trưởng:

- Tôn đệ đã nói với Bạch Huệ tất cả rồi. Bạch Huệ cùng với Tôn đệ đến đây ngoài chuyện đáp ứng đòi hỏi của các vị chương môn còn có mục đích khác.

Chân Tử đạo trưởng cau mày:

- Lâm cô nương và Di Hoạ Đoạn Hồn Thần đến Phong Thiên đài còn mục đích gì nữa?

Nàng mỉm cười nói:

- Tại Phong Thiên Đài có đủ tất cả các vị chương môn đại phái, không thiếu một môn phái nào. Thiếu Lâm có nhị vị cao tăng Pháp Lạc và Pháp Trí, Võ Đang có Chân Tử đạo trưởng, Tung Sơn có Tạ chương môn, Hành Sơn có Võ chương môn, Đào môn có Tần bang chủ, Thần Phục bang có Tưởng phu nhân và Cái Bang thì có Cầu Nại bang chủ.

Nhân sự có mặt của các vị ở đây, Bạch Huệ muốn tuyên cáo với võ lâm Trung nguyên sự trở lại của Tinh Túc giáo.

Mặt Chân Tử đạo trưởng đành hắt lại:

- Tinh Túc giáo... ĐÓ là một giáo phái tà đạo mà trước đây đã từng xuất hiện nhưng không được quần hào tán dương và chấp nhận. Hôm nay, sao Lâm cô nương tự nhận mình là người của Tinh Túc giáo?

- Lâm Bạch Huệ là người của Tinh Túc giáo thì có gì khác biệt nếu so với đạo trưởng là trưởng môn của Võ Đang. Hay trong mắt đạo trưởng Tinh Túc giáo không đáng đứng trong cõi võ lâm giang hồ Trung thổ!

- Ơ, bản đạo chỉ lấy làm lạ mà muốn muốn biết nguyên cớ thôi.

- Nếu đạo trưởng muốn biết thì Bạch Huệ cũng không nề hà giấu đạo trưởng. Xem như sự thú nhận này, Bạch Huệ đã kính các vị.

Mọi ánh mắt đều dồn về phía nàng.

Bạch Huệ ôm quyền nói:

- Bạch Huệ chính là ái nữ của Lâm Tứ hồi đó. Vị chương môn đầu tiên của Tinh Túc giáo bị quần hùng võ lâm không tán dương. Nay hội nhập trở lại giang hồ để chứng minh cho mọi người biết Tinh Túc giáo không phải là tà giáo tầm thường như các vị nghĩ.

Nàng mỉm cười nhìn lại Ứng Hiệp:

- Đệ, hãy giương đại kỳ Tinh Túc giáo.

Ứng Hiệp gật đầu. Y lấy ngọn đại kỳ trong khoang xe, dựng lên cao. Lá cờ đỏ ối giữa gió phàn phật, chính giữa thêu một bộ lư cùng với con bò cạp rất sinh động. Ứng Hiệp cầm lá đại kỳ bước lên đài Phong Thiên. Y vận công dồn vào cán đại kỳ rồi vùng tay ghim thẳng xuống thềm đá.

Cán đại kỳ bằng thép xuyên sâu xuống nền đá tảng. Lá đại kỳ Tinh túc giáo chẳng khác nào ngọn đại kỳ huyết của Phong Thiên Đài, là đại kỳ của võ lâm trung thổ.

Thấy Ứng Hiệp dám dựng đại kỳ trên Phong Thiên Đài, thánh địa thiêng liêng của võ lâm khiến các vị chương môn phải bất mãn. Bang chủ Cái Bang Cầu Nại nện đả cầu bông xuống sàn đá., cất giọng hỏi:

- Lâm cô nương chắc phải biết Phong Thiên Đài là Thánh Địa Võ Lâm. Chỉ những danh môn chính phái mới được dựng đại kỳ.

Tạ Đình bang hừ nhạt nói tiếp:

- Tinh Túc giáo đâu phải danh môn chính phái, chẳng có danh tiếng gì, nay lại dám dựng đại kỳ trên Phong Thiên đài, Lâm cô nương quá xem thường võ lâm rồi.

Bạch Huệ nhìn chương môn phái Tung Sơn Tạ Đình Bang mỉm cười từ tốn nói:

- Tả chương môn cho Tung Sơn phái của mình là danh môn chính phái, Bạch Huệ không dám phủ nhận lời nói của chương môn. Nhưng xin hỏi chương môn thế nào là danh môn chính phái, thế nào là tả phái không đáng dựng đại kỳ. Vậy chương môn có thể chứng minh mình là chương môn của danh môn chính phái không?

- Tất nhiên là được chứ.

- Tung Sơn phái là môn phái chuyên luyện kiếm. Kiếm pháp của Tung Sơn hăng là thứ kiếm pháp tối thượng vô song. Tinh Túc giáo của Bạch Huệ cũng chuyên luyện kiếm, vậy Bạch Huệ sẽ nhờ Tôn đệ đệ của mình dùng kiếm để chứng tỏ Tinh Túc giáo với Tung Sơn phái, ai thực, ai là giả. Nếu như Tôn đệ của Bạch Huệ thắng Tả chương môn thì đại kỳ của Tinh Túc giáo xin được chực vị quần hùng đặt trên Phong Thiên Đài.

Mặt Tạ Đình Bang đanh lại.

Gã ngậm ngừng nói:

- Lâm cô nương muốn Tạ mỗ giao thủ với Di Họa Đoạn Hồn Thần ư?

- Trong mắt Ta chương môn, Tôn đệ của Bạch Huệ là Di Họa Đoạn Hồn Thần, nhưng thật ra Ứng Hiệp là một cao thủ của Tinh Túc giáo mà thôi.

Trán Tạ Đình Bang xuất hàn mồ hôi. Y mím chặt hai cánh môi mà mặt thẹn đỏ như quả chín. HỌ Ta đâu ngờ mình phải đối mặt với sát nhân cuồng kiếm. Y của tất cả mọi người hẹn với Ứng Hiệp Ở đây là nhằm liên thủ diệt trừ y, không ngờ trước mặt bao nhiêu người Tạ Đình Bang phải một mình gánh vác điều đó mà tự thân biết rằng một không phải là đối thủ của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Thấy họ Tạ lưỡng lự, Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Tạ chương môn hẳn không cho Tôn đệ của tiểu nữ là kẻ võ phu thô lỗ, còn Tinh Túc giáo thì chẳng đáng để người ra tay chỉ huấn.

- Tạ mỗ không có ý đó.

Nàng ôm quyền xá Tạ Đình Bang:

- Ta chương môn không có ý xem thường Tôn đệ và Tinh Túc giáo, Bạch Huệ khấu đầu cảm tạ người. Nếu Tạ chương môn không xem thường Tinh Túc giáo thì hẳn đồng ý cho Bạch Huệ được dựng đại kỳ Tinh túc giáo trên Phong Thiên Đài?

Tạ Đình Bang ngần ngừ. Y không trả lời nàng và cũng chẳng có biểu hiện phản đối hay đồng.

Chân Tử đạo trưởng lên tiếng:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần là người của Tinh Túc Giáo. Nay Tinh Túc Giáo khai môn, xem như bản đạo và các vị chương môn đây đã minh chứng cho sự trở lại võ lâm của Tinh Túc giáo. Vậy bản đạo hỏi Lâm cô nương tính sao về những huyết án mà Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp đã gieo?

Bạch Huệ ôm quyền xá Chân Tử đạo trưởng rồi nhún nhường nói:

- Đa tạ đạo trưởng đã chấp nhận cho Tinh Túc giáo quay lại với võ lâm giang hồ Trung Nguyên. Đã là một giáo trong võ lâm tất Tinh Túc Giáo cũng phải tuân theo những quy lệ võ lâm.

chân Tử đạo trưởng vuốt râu gật đầu:

- Lâm cô nương rất anh minh.

- Đa tạ đạo trưởng có lời khen Bạch Huệ. Đạo trưởng đã cho Bạch Huệ anh minh, thì Bạch Huệ phải xử công minh theo quy lệ của võ lâm từ trước đến nay.

Nàng quay mặt xuống quần hùng:

- Tại Phong Thiên Đài có đủ tất cả các chư vị anh hùng hảo hán trong võ lâm thiên hạ. Tôn Ứng Hiệp đệ đệ của bản cô nương là Di Họa Đoạn Hồn Thần, tất ai cũng muốn giết. Vậy cứ căn theo quy lệ lời đài võ lâm mà phán xử. Giết người thì đền mạng, máu phải trả bằng máu. Những người đã chết dưới tay Tôn

Ứng Hiệp đều rất công minh. Tất cả những người đó chết trong khi giao thủ chương pháp kiếm đao. Chính vì vậy, Tôn Ứng Hiệp đệ đệ cũng chỉ chấp nhận chết bởi một cao thủ có bản lĩnh võ công hơn.

Nàng im lặng nhìn lại các vị chương môn nghiêm giọng nói:

- Trong các vị chương môn, ai có bản lĩnh và muốn lấy mạng Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp thì cứ bước ra cùng với Ứng Hiệp giao đấu. Bất cứ ai chết đều xem như ân oán đã hóa giải. Điều Bạch Huệ nói hẳn là giới quy mà bấy lâu nay võ lâm từng dùng để thanh toán những oán hận giữa các môn phái với nhau.

Nàng nhìn Chân Tử đạo trưởng:

- Đạo trưởng, lời của Bạch Huệ nói hẳn không nằm ngoài giới quy của võ lâm chứ?

- cô nương nói rất đúng, nhưng vẫn có điểm sai Nàng ôm quyền nhún nhường nói:

- Xin đạo trưởng chỉ giáo Bạch Huệ nói sai điểm nào?

- Di Họa Đoạn Hồn Thần là sát nhân tàn bạo. Võ lâm có chức trách tiêu diệt gã. Nay Tinh Túc giáo đã khai môn, y là người của Tinh Túc giáo, nên chính quý cô nương phải giết gã.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Tinh Túc giáo không có ước lệ sát tử người trong giáo nếu người đó không phạm tội phản sư môn. Còn đạo trưởng nói Di Họa Đoạn Hồn Thần là sát nhân cuồng bạo thì lại chẳng có căn cứ gì cả.

- Bần đạo nói ra điều đó sao lại không có căn cứ chứ. Bao nhiêu người đã chết dưới tay Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp. Từ phương trượng Huyền Không đại sư, đến Dương Quân Bảo Vô Định Kiếm, rồi Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đến bang chủ Cái bang Cầu Nại. Những người đó chết không phải do Di Họa Đoạn Hồn Thần hại sao?

- Lâm Bạch Huệ không hề phủ nhận những người kia chết do tay của Tôn Ứng Hiệp.

Nhưng những kẻ đó chết đều rất đúng với quy giới võ lâm.

Tạ Đình Bang giờ mới lên tiếng:

- Đùng như thế nào? Hắn giết người bừa bãi như thế mà cô nương cho là đúng ư?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Giới quy của võ lâm giết người là đền mạng, nợ máu phải trả bằng máu. Cách đây mười ba năm, các bang phái võ lâm đã từng ép Đoan Cơ tỷ tỷ phải tuyệt mạng dưới Đoan Hồn Nhai. Đoan Cơ tỷ tỷ là người của Tinh Túc giáo, do đó Tôn Ứng Hiệp có chức trách đòi lại món nợ đó, cũng như các vị hôm nay muốn đòi mạng Tôn Ứng Hiệp.

Nàng tăng háng nói tiếp:

- Ứng Hiệp đòi nợ một cách công bằng, theo đúng giới lệ võ lâm. Thế thì tại Phong Thiên Đài, ai trong các vị chương môn sẽ đòi nợ Ứng Hiệp cũng như Ứng Hiệp đã từng hành xử với những người thuộc bang phái các vị.

Nàng cười khẩy, nghiêm giọng nói tiếp:

- Hay các vị chương môn muốn liên thủ đối phó với Tôn Ứng Hiệp nói riêng và chống lại Tinh Túc giáo nói chung?

Nàng lắc đầu với vẻ chán nản:

- Nên hành động như các vị thì võ lâm đâu còn quy ước gì nữa. Ắt có ngày đại loạn.

Không biết đời sau nghe được chuyện này có xem trọng những đời trước hay không.

Nếu chẳng còn quy tắc của võ lâm, thì võ lâm Trung nguyên đã đến thời suy vi sắp đến hồi kết thúc.

Pháp Lạc đại sư đứng lên lần chuỗi bồ đề niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Bần tăng vô cùng bất ngờ khi biết Tôn thí chủ là người của Tinh Túc giáo. Nay biết ra Tôn thí chủ là người của Tinh Túc giáo, những việc y làm là muốn trả hận cho Đoan Cơ ngày trước. Xem như ân oán giữa Thiếu Lâm và Tinh Túc giáo không còn. Bần tăng chỉ mong sao từ nay Tôn thí chủ đừng ra tay sát người bừa bãi nữa.

Bạch Huệ ôm quyền hướng về Pháp Lạc đại sư nói:

- Đại sư dạy, bôn nương xin ghi nhận. Sau này Tinh Túc giáo và Thiếu Lâm sẽ giữ mối giao hảo đời đời. Nhưng Ứng Hiệp sẽ không thể đứng yên chờ người khác lấy mạng mình. Huống chi Ứng Hiệp còn chức trách khởi phát quang dương Tinh Túc giáo. Mong quý tự hiểu cho Tôn ứng Hiệp.

- A di đà Phật. Tinh Túc giáo đã khai môn nhập võ lâm. Tôn thí chủ làm khởi phát quang đại Tinh Túc giáo là điều đúng, bần tăng không có ý gì. Nhưng phát dương quang đại Tinh Túc giáo có nhiều cách chứ không chỉ có mỗi chuyện giết người độc tôn.

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà phật. Thiếu Lâm nghĩ rằng chẳng còn gì để lưu lại phong Thiền Đài. Bàn tăng và sư đệ mạn phép cáo từ.

Pháp Lạc và Pháp Trí vòng quyền xá các vị chuông môn rồi quay lưng bỏ đi. Thấy hai vị cao tăng thiếu Lâm bất ngờ bỏ đi, các vị chuông môn cũng không khỏi bối rối.

Tình thế đột ngột nghiêng hẳn về phía Lâm Bạch Huệ và Tôn Ứng Hiệp sau khi Pháp Lạc và Pháp Trí rời Phong Thiền Đài. Bạch Huệ nhìn lại VÕ đang chuông môn Chân Tử đạo trưởng:

- Đạo trưởng, những gì Bạch Huệ muốn nói đã nói hết. Đạo trưởng còn điều chi chỉ huấn cho Bạch Huệ và Ứng hiệp?

Lời nói này của nàng chẳng khác gì dồn Chân Tử đạo trưởng vào thế cùng. Chân Tử đạo trưởng đâu thể nào nổi bước theo ta Đình Bang chuông môn phái Tung Sơn. Trong võ lâm, VÕ Đang phái nổi tiếng về kiếm. Thiên hạ ai ai cũng biết kiếm thuật của VÕ Đang Chính sự nổi tiếng đó mà Chân Tử đạo trưởng không thể lùi bước được. Nếu Chân tử đạo trưởng theo bước của Tạ Đình Bang thì chẳng khác nào tự hủy uy danh của VÕ Đang, không khéo còn dựng được cho Tinh Túc giáo cái nền "Thiên hạ đệ nhất giáo" chẳng thua kém gì so với Thiếu Lâm tự.

Chân Tử đạo trưởng suy nghĩ một lúc rồi vuốt râu:

- Bàn đạo xin được thỉnh giáo kỳ chiêu kiếm pháp của Tôn Ứng Hiệp.

Bạch Huệ ôm quyền kính cần nói:

- Cung kính không bằng phụng mệnh. Nhưng trước khi để cho Tôn Ứng Hiệp giao thủ, Bạch Huệ có mấy lời với đạo trưởng.

- Cô nương cứ nói, bản đạo rửa tai nghe.

- Phạm giao đầu thi kiếm rất vô tình. Nếu nhờ có chuyện gì xảy ra cho đạo trưởng thì đây là việc ngoài ý muốn. Mong rằng không tạo ra hận thù giữa VÕ Đang và Tinh Túc giáo.

- Bản đạo hiểu ý của cô nương.

- Đa tạ đạo trưởng.

Nàng nói xong quay về, nói nhỏ vào tai Ứng Hiệp vài câu. Ứng Hiệp khẽ gật đầu rồi bước thẳng đến trước. Y ôm quyền xá Chân Tử đạo trưởng:

- Tại hạ Tôn Ứng Hiệp xin được nhận sự chỉ giáo của Chân Tử đạo trưởng.

- Không cần người khách sáo thái quá như vậy.

Chân Tử đạo trưởng vừa nói vừa đưa tay ra sau lưng rút trường kiếm. Lưỡi kiếm sang ngời phản chiếu ánh nhật quang làm lóa mắt quần hùng, thế nhưng Ứng Hiệp vẫn chẳng hề chớp mắt. Chính vì y không chớp mắt bất giác Chân Tử đạo trưởng cảm thấy Ứng Hiệp nói:

- Hẳn đạo trưởng sẽ dùng đến Lưỡng Nghi kiếm pháp của phái VÕ Đang để giao thủ với tại hạ.

- Sao người biết bản đạo dùng Lưỡng Nghi kiếm pháp của phái VÕ Đang.

- Vì Lưỡng Nghi kiếm pháp biến hoá vô biên, uy lực không phải tầm thường. Muốn hóa giải Lưỡng Nghi kiếm pháp phải am tường nó. Nếu không am tường tất sẽ bị Lưỡng Nghi kiếm pháp sát tử bất cứ lúc nào trong khi giao thủ. Nhưng đạo trưởng dùng Lưỡng Nghi kiếm pháp đối phó với tại hạ thì chắc chắn đạo trưởng sẽ thua. Nếu như không muốn nói đạo trưởng đem uy danh chôn xuống Phong Thiền đài.

Mặt Chân Tử đành hằn lại:

- Người nói ra điều đó có đáng gì?

- Tại hạ nói để đạo trưởng phòng bị. Bởi vì tại hạ đã luyện qua Lưỡng Nghi kiếm pháp của VÕ Đang phái. Biết chỗ hay, chỗ sơ suất mà chỉ trong một chiêu có thể hóa giải nó.

- Bản đạo chưa từng nghe ai nói với bản đạo điều đó.

- Đạo trưởng không tin?

- Người có thể hù dọa ai nhưng không thể hù dọa được bản đạo.

- Vậy đạo trưởng hãy xem coi đây có phải là kiếm pháp Lưỡng Nghi của phái VÕ Đang?

Ứng Hiệp nói dứt câu thì triển kiếm pháp Lưỡng Nghi âm dương bát quái. Mỗi thế kiếm của y phát ra phối hợp cùng với bộ pháp liên hoàn thân kỳ khiến cho Chân Tử đạo trưởng có trở mắt ra nhìn. Lão gần như bất động đôi mắt nhìn Ứng Hiệp thi triển kiếm pháp Lưỡng Nghi mà thỉnh thoảng lại lắc đầu không tin vào mắt mình. Ứng Hiệp bất ngờ điểm mũi kiếm về phía Phong Thiền Đài, từ mũi kiếm của y một đạo kiếm khí phát ra, vọt thẳng đến đài Phong Thiền.

"Ầm..." Cả Đài Phong Thiền tưởng đâu bị một đạo sét trời vỗ trúng chưa tan ra thành tro bụi.

Quần hùng rung động ngay người nhìn lên đài.

Ứng Hiệp thu kiếm lại, y ôm quyền:

- Đạo trưởng giờ đã tin vào lời tại hạ nói chứ.

Chân Tử đạo trưởng chỉ còn biết lắc đầu nói:

- Người nào trong VÕ Đang đã truyền thụ Lưỡng Nghi kiếm pháp cho người?

- VÕ Đang thì có bao giờ truyền Lưỡng Nghi kiếm pháp ra ngoài. Đến nay cả người trong VÕ đang cũng không phải ai cũng được phép luyện thử kiếm pháp tối thượng này.

- Thế tại sao người biết? Chẳng lẽ người đã lên VÕ Đang để học lên?

- Làm gì có người ngoài lên được VÕ Đang để học lên kiếm pháp. Còn tại hạ thụ huấn Lưỡng Nghi kiếm pháp ở đâu, xin miễn trả lời đạo trưởng. Bây giờ chẳng hay đạo trưởng còn muốn giao thủ với tại hạ nữa không?

- Người đã biết Lưỡng Nghi kiếm pháp của phái VÕ Đang rồi, bản đạo đành chịu thua các hạ.

Chân Tử đạo trưởng tra kiếm vào vỏ, Chân Tử đạo trưởng miễn cưỡng quay lại ôm quyền nói với các vị chưong môn, từ tốn nói:

- Bản đạo không phải là đối thủ của Di Họa Đoạn Hồn Thần phái Tinh Túc. Bản đạo hổ thẹn vô cùng nhưng chẳng làm gì hơn được. bản đạo cáo từ. Mong chư vị chưong môn đừng trách.

Chân Tử đạo trưởng buông tiếng thở dài rồi chậm rãi rời chân khỏi Phong Thiên đài.

Chân Tử đạo trưởng bỏ đi thì chẳng còn ai muốn bước ra để lĩnh giáo kiếm thuật của Tôn Ứng Hiệp. Tất cả đều nhận biết giao thủ với Tôn Ứng Hiệp chẳng khác nào tự mình đem nạp mạng cho tử thần.

Bạch Huệ bước đến bên Ứng Hiệp.

Nàng hướng mắt nhìn các vị chưong môn:

- Các vị chưong môn, hẳn không còn ai muốn thi chứng võ công của Ứng Hiệp lão đệ nữa chứ?

Những vị chưong môn im lặng. Ngay cả quần hùng bên dưới đài cũng im lặng.

Chờ một lúc chẳng ai đáp lời mình, Bạch Huệ ôn nhu nói tiếp:

- Các vị chưong môn không còn ai muốn đòi nợ Ung Hiệp bằng chính bản lĩnh võ công của mình. Vậy xem như ân oán giữa Tinh Túc giáo và các bang phái không còn nữa. Xem như hôm nay các vị đã biết Tinh Túc giáo tái nhập giang hồ, lại là một giáo phái không phải tầm thường như các vị đã nghĩ.

Nàng đổi giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Tinh Túc đã tái nhập giang hồ thì sẽ minh chứng cho các vị biết đâu là thiên hạ đệ nhất giáo. Bạch Huệ cho các vị thời hạn một năm. Trong một năm đó các vị suy nghĩ sẽ phải làm gì để giữ mãi mối giao hòa với Tinh Túc giáo. Sau một năm các vị không có cơ hội nữa.

Nàng nói xong quay lại Ứng Hiệp:

- Đệ đệ, chúng ta đi.

Ứng Hiệp gật đầu. Y và Bạch Huệ toan rời đài Phong Thiên thì Tướng Thi Hồng bước ra.

Tướng phu nhân chặn đường hai người. Thi Hồng gằn giọng nói:

- Ta muốn giao thủ với Di Họa Đoạn Hồn Thần để trả thù cho tướng công Gia Kính Hào.

Bạch Huệ cười khẩy nói:

- Chân Tử đạo trưởng, Thần Phục bang chủ, tướng công của Tướng phu nhân còn không phải là đối thủ của Di Họa Đoạn Hồn Thần thì phu nhân sao lại hồ đồ tự dấn thân vào chỗ chết chứ?

- Không cần nhiều lời, Tướng Thi Hồng đã quyết rồi.

Bạch Huệ cười khẩy rồi từ tốn nói:

- Phu nhân khiến cho Bạch Huệ ngạc nhiên quá. Gia Kính Hào bang chủ hẳn không ngờ được mình lại có một vị nương tử tận hiếu tận trung như phu nhân.

Thi Hồng cướp lời Bạch Huệ:

- Không cần người phải thốt lời khách sáo khen ngợi bản nương.

Bạch Huệ khoát tay:

- Hề, bản nương chẳng có khách sáo với Tướng phu nhân đâu. Ta chỉ ngạc nhiên thôi.

- Chẳng có gì để người ngạc nhiên.

Bạch Huệ gằn giọng nói:

- Có đấy Theo ta biết thì có một người tên là Tống Ngọc Thư sinh, y hẳn cũng sẽ ngạc nhiên như Bạch Huệ nếu nghe những lời nói này của Tướng phu nhân.

Nghe Bạch Huệ thốt ra câu này, bất giác dung diện của Tướng Thi Hồng ứng đỏ, thẹn thùng.

Bạch Huệ mỉm cười nói tiếp:

- Bạch Huệ nghĩ phu nhân là phận nữ lưu, võ công lại không thể sánh bằng với Chân Tử đạo trưởng hay Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào, hay phu nhân có thể nhờ Tống Ngọc Thư sinh đến giúp người.

Nàng nói dứt câu dè bĩu nhìn Tướng Thi Hồng.

Thi Hồng lườm Bạch Huệ. Nàng gằn giọng nói:

- Bạch Huệ, hôm nay ta không thực hiện y định của mình thì hôm khác tưởng Thi Hồng cũng sẽ đòi lại món nợ này. Người thị mình có sắc đẹp trời ban, nhưng ta cũng có thứ khác chống lại nhan sắc của người.
- Bạch Huệ rất muốn thấy sự lợi hại của Tướng phu nhân.

Thi Hồng thở hắt ra một tiếng rồi lườm Bạch Huệ mới chịu quay bước rời đài Phong Thiên. Thi Hồng bỏ đi kéo theo tất cả các cao thủ Thần Phục bang theo chân nàng.

Bạch Huệ nhìn theo cho đến khi chẳng còn thấy bóng Tướng Thi Hồng. Hai cánh môi thoát điếm nụ cười khinh bỉ, rồi quay lại nói với Ứng Hiệp:

- Đệ đệ, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Ứng Hiệp khẽ gật đầu Bạch Huệ nhìn lại các vị chương môn từ tốn nói:

- Các vị chương môn kính mến. Xem như hôm nay Tinh Túc giáo đã chính thức tái nhập võ lâm. Khi nào tổng đàn khai môn, Bạch Huệ cung thỉnh các vị đến tổng đàn dùng chén rượu nhậm chúc mừng Tinh Túc giáo. Giờ xin cáo từ.

Tất cả những chương môn có mặt tại Phong Thiên Đài nhìn nàng mà chẳng ai thốt đến nửa lời.

Bạch Huệ và Ứng Hiệp quay lại cỗ xe song mã. Khi nàng giật dây cương cho cỗ xe song mã chậm rãi rời Phong Thiên đài thì một sự kiện thần kỳ xảy ra. Một làn gió thu nhẹ thổi qua Phong Thiên đài nhưng tất cả những đại kỳ của các môn phái hiện hữu trên võ lâm đồng loạt gãy ngang như những thân chuối bị chém, đổ xuống rào rào, duy có ngọn đại kỳ Tinh Túc giáo thì vẫn đứng vững dù gió vũ phân phạt.

Tất cả những chương môn đồng hướng mắt nhìn về phía những ngọn đại kỳ nằm chơ chỏng trên Phong Thiên đài. Sắc mặt người nào cũng xám ngoét, lộ rõ những nét lo lắng lẫn sợ sệt.

Quần hùng võ lâm thâm nghĩ, "Đây là ý trời hay Tinh Túc giáo đã giờ trò hí lộng quỷ thần. Nhưng gãy đại kỳ trên Phong Thiên Đài là điều chẳng tốt lành với các môn phái rồi." Bạch Huệ định nhìn về phía dãy ghế có các vị chương môn đang yên vị. Nàng đứng lên ôm quyền trịnh trọng nói:

- Chư vị chương môn, ý trời đã định như vậy rồi. Mong rằng các vị sẽ hiểu ra đâu là thiên ý, đâu là tiết diệt.

Nàng nói dứt câu ra roi, đôi tuấn mã trở ngay nước kiệu kéo cỗ xe băng thẳng về phía trước. Cỗ xe song mã của Bạch Huệ và Tôn Ứng Hiệp bỏ đi để lại phía sau một lớp bụi mù mịt cùng với nỗi băn khoăn lo lắng cho những người đang hiện hữu tại Phong Thiên đài.

Ngồi bắc chân chữ ngũ, đối diện với Ứng Hiệp, Bạch Huệ bưng chén rượu nhìn Ứng Hiệp nói:

- Không có đệ, ước mơ của tỷ tỷ và song đường chẳng bao giờ được như ngày hôm nay. Tỷ mượn chén rượu này kính đệ.

Ứng Hiệp đón lấy chén rượu trên tay nàng:

- Đa tạ tỷ... Thật ra đệ đâu có công trạng gì. Chẳng qua ngôn phong của tỷ quá ư sắc xảo nên mới khiến quần hùng khâm phục mà thôi. Tại Phong Thiên đài, đệ chỉ sợ sẽ phải dùng đến kiếm pháp thần kỳ của Dương Bất Tuần tạo ra nghiệp sát nhân khó mà rửa tay được.

- Nếu phải sát nhân vì tỷ, đệ có làm không?

Ứng Hiệp dốc chén rượu trút vào miệng.

Y đặt chén xuống bàn nhìn Bạch Huệ nói:

- Ứng Hiệp đã nói với Lâm tỷ tỷ rồi. Xuất thân của đệ là một cô nhi đầu đường xó chợ, nay đổi mai no, chẳng biết đến tương lai của mình như thế nào. Sau đó gặp được Tống tỷ tỷ... rồi gặp được Lâm tỷ tỷ. Giờ Ứng Hiệp chỉ có mỗi một mình Lâm tỷ tỷ. Đệ không vì tỷ thì còn vì người nào khác nữa... Huống chi...

Bạch Huệ mỉm cười:

- Huống chi thế nào?

Ứng Hiệp nhìn ra ngoài thăm cỏ để tránh ánh mắt sắc xảo của Lâm Bạch Huệ. Y lí nhí nói:

- Đệ Không dám nói.

- Đệ không dám nói vậy để tỷ nói dùm cho đệ nhé!

Nàng thốt ra câu này, Ứng Hiệp lại gật đầu như một đứa bé ngoan ngoãn. Bạch Huệ đứng lên bước đến trước mặt Ứng Hiệp. Nàng vòng tay ôm cổ hắn, ôn nhu nói:

- Đã là tình yêu chân thành thì không ai nói ra bằng lời cả. Nó đẹp lắm, thơ mộng lắm, nếu nói ra sợ rằng sẽ mất đi sự thơ mộng và nét đẹp của nó. Nhưng tỷ phải nói để Nàng nung cầm Ứng Hiệp nhỏ nhẹ nói như thể muốn trút từng lời vào tai Ứng Hiệp, hai người đối mặt nhìn nhau:

- Đệ yêu Lâm Bạch Huệ có phải không?

Ứng Hiệp gật đầu.

Bạch Huệ nói:

- Nếu tỷ trao thân cho đệ... Ứng Hiệp có còn xem trọng Lâm Bạch Huệ này không?

Ứng Hiệp bối rối, lúng túng. Đôi lông mày gầy đỏ bừng trông như hai quả đào chín bắt thần lộ trên mặt. Y lí nhí nói ra như thể người chẳng còn hơi để thốt ra lời:

- Tỷ tỷ... Đệ không bao giờ muốn tỷ phải khổ vì đệ. Tỷ tỷ hiện hữu trong đệ như vầng nhật quang đối với sự sống này.

Y lắc đầu:

- Đệ không muốn tỷ đau khổ đâu.

Nàng mỉm cười nhìn gã:

- CỎ gì là đau khổ. Nếu đau khổ mà đạt được sự dịu ngọt của tình yêu thì cũng đáng lắm chứ.

Nàng ràng mười ngón tay quanh gáy Ứng Hiệp. Cảm giác từ mười đầu ngón tay của nàng truyền qua Ứng Hiệp khiến y cảm thấy nao nao trong đan điền. Cảm giác nao nao lạ lẫm kia khiến cho đan điền của Ứng Hiệp bất giác căng cứng như thể một quả bóng chực nổ tung mà y khó kìm hãm được.

Bạch Huệ ghé hai cánh môi vào tai Ứng Hiệp:

- Tỷ muốn trao thân cho đệ để mãi mãi hai chúng ta như hình với bóng, cùng tồn tại và cùng biến đi trong cõi đời này.

- Tỷ tỷ...

Ứng Hiệp bị nàng bịt miệng lại không cho nói tiếp. Nụ cười xinh tươi ngọt ngào lại hiện lên trên hai cánh môi mộng ướm, xinh xắn của Lâm Bạch Huệ. Nàng từ từ đứng thẳng lên trước mặt Ứng Hiệp. Xiêm y của nàng từ từ tuột dần xuống sàn gạch, và cuối cùng là cả một tòa thiên nhiên với những đường cong hoàn hảo lọt trọn vào hai con ngươi của Ứng Hiệp.

Đôi nhũ hoa với sức sống căng Trảo hiện ngay trước mắt Ứng Hiệp như thể đôi trái cam gợi mời gã phải khám phá và tận hưởng. Đã từ bao lâu nay Ứng Hiệp ao ước được chiêm ngưỡng phần thân thể phía trước

của Bạch Huệ, nay y được thấy, được trao tặng nhưng sao trong lòng Ứng Hiệp lại Trảo dâng sự ngại ngùng. Y ngại không phải vì một nguyên cớ nào khác mà chính là vì thân thể kia đối với y quá u quan trọng. Với tâm thân của Bạch Huệ, Ứng Hiệp chỉ muốn tơ tưởng và tôn thờ chứ không dám chiếm đoạt nó hay hủy hoại nó, mặc dù nàng đang muốn trao tặng cho gã.

Hai cánh môi Ứng Hiệp bắt giắc khô khốc như kẻ lữ hành trên sa mạc đang phải chịu cơn khát hành hạ, trong khi mắt gã thì cứ mở trừng trừng những tưởng muốn thâm tóm vùng ốc đảo vào trong mình để thỏa mãn cơn khát lâu ngày.

Bạch Huệ bắt thần áp vùng nhũ hoa căng cứng của mình vào mặt Ứng Hiệp. Mùi thơm của da thịt, sự êm ái, ngọt ngào từ đôi nhũ hoa phả vào khứu giác Ứng Hiệp. Hắn cố định thân với ý niệm tôn kính thể xác kia, nhưng sao vùng đan điền cứ như muốn nổ tung bởi những đòi hỏi nhục dục mà gã không thể nào kìm chế được. Trong đầu Ứng Hiệp mơ hồ liên tưởng đến hoạt cảnh hôm nào giữa y với Tiểu Yến. Nếu y không nghĩ đến hoạt cảnh hôm nào giữa mình với Tiểu Yến thì khả dĩ còn giữ được chút thần thức kìm chế dục tính, nhưng những hình ảnh cũ tái hiện càng làm cho đan điền của gã căng cứng hơn với lửa dục Trảo dâng lên chẹn ngang cả cuống họng.

Đôi nhũ hoa của nàng áp chặt lấy mặt Ứng Hiệp. Y cảm nhận được mùi hương da thịt, tiếng đập thồn thức của trái tim, và không còn gì để Ứng Hiệp phải suy nghĩ, y bị những đợt sóng tình dữ dội cuốn lấp dìm vào những vùng cấm của nữ nhân. Đôi tay Ứng Hiệp vòng qua ôm cứng lấy vòng tiểu yêu của nàng rồi nó lần mò xuống phía dưới.

Y nhận thức rõ mồn một đôi chân Bạch Huệ đang run nhẹ và từ từ mất lực dần, cuối cùng thì ngã hẳn vào người hắn.

Bạch Huệ mê mê cất tiếng:

- Ứng Hiệp...

Gã cũng đáp lời nàng:

- Bạch Huệ...

Cùng với lời nói nhát gừng đó thì cổ họng y như bị chẹn lại bởi hòn than hồng của dục tình. Y xiết chặt nàng hơn, trong khi Bạch Huệ thả lỏng để trao thân và tận hưởng.

Nàng cảm nhận hai bàn tay Ứng Hiệp lần từ từ theo bờ hông mình. Chúng tạo sự nhột nhạt nhưng thật là diệu kỳ, êm ái.

Bạch Huệ chột rướn người khi hữu thủ của Ứng Hiệp đặt ngay lên vùng cấm của mình. Cơ thể nàng căng ra và phải thốt lên một tiếng khi mặt Ứng Hiệp áp xuống đầu nhũ hoa:

- Ứng Hiệp...

Những tưởng đầu lời nói của nàng sẽ khiến cho Ứng Hiệp quay lại với sự tôn kính của y đối với nàng, nhưng không... Dục tình đã cuốn lấy gã, buộc gã phải làm gì và nàng chỉ còn biết chấp nhận sự khám phá lẫn sự chinh phục cũng như nổi háo hức tham lam của Tôn Ứng Hiệp. Trong khi Ứng Hiệp khám phá, chiếm hữu bằng tất cả sự tham lam của mình, thì Bạch Huệ lại tận hưởng được những hương vị mà từ trước đến nay nàng chưa từng bao giờ có được, mặc dù đã từng trải trên chốn giang hồ. Cơ thể nàng chột bùng nổ tung ra với cảm giác khoái lạc tuyệt đỉnh cùng với những lần rung mình thật kỳ diệu của Ứng Hiệp. Hai người bầu chặt vào nhau và lịm dần đi trong những đợt sóng tình dồn dập.

Bạch Huệ bên lên nhìn Ứng Hiệp. ánh mắt đưa tình của nàng khiến cho Ứng Hiệp thêm tôn thờ và sùng kính. Nàng dựa đầu vào vai Ứng Hiệp, nàng mỉm một nụ cười mỉm:

- Đệ Đừng bao giờ xa tỷ nhé!

Ứng Hiệp gật đầu:

- vĩnh viễn trong cuộc đời này, Ứng Hiệp sẽ gắn bó với tỷ. Chỉ khi nào cõi đời này chẳng còn nhật quang thì Ứng Hiệp mới xa tỷ.

Nàng ép mặt vào ngực Ứng Hiệp:

- Tỷ mãn nguyện quá.

Ứng Hiệp vuốt mái tóc đen mượt của nàng:

- ông trời đã ban tặng cho đệ.

- Ban tặng gì?

- Tỷ và tình yêu của tỷ. Có lẽ đây là báu vật mà chẳng ai có được, ngoại trừ Tôn Ứng Hiệp.

Nàng vòng tay qua cổ kéo y xuống, đặt nụ hôn vào mặt rồi thỏ thẻ nói:

- Đệ cũng là báu vật của tỷ.

Nàng vừa thốt dứt câu thì bất thành linh từ phía cửa sổ một mũi phi tiễn xe gió lướt vào Vội thính nhĩ xuất quỹ nhập thần, Ứng Hiệp chớp động hữu thủ thộp lấy mũi phi tiễn đó. Y hơi xô Bạch Huệ ra đứng bật lên.

Bạch Huệ cầm lấy mũi phi tiễn. Trên mũi phi tiễn còn có một tấm giấy hồng điều.

Bạch Huệ mở tấm giấy ra đọc. Nàng đọc xong nói với Ứng Hiệp:

- Đệ đệ Hóa ra là thư của Tường phu nhân.

Nàng đưa bức thư cho Ứng Hiệp đọc:

- Đệ đọc đi.

Ứng Hiệp đọc dòng chữ với những nét phóng túng trong thư:

"Lâm cô nương nhã giám. Thi Hồng muốn gặp cô nương để thanh toán những ân oán với Di Họa Đọa Hồn Thần. Ta nói như vậy cô nương tự khắc hiểu. Đừng để Thi Hồng phải nói ra những gì mình biết cũng không chỉ cho ta và cả cô nương. Nếu Lâm cô nương đồng ý thì hãy đến Mẫu Đơn trang gặp bản nương".

Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ định đến phó hội với Tường phu nhân không?

- Theo đệ... Tỷ có nên đi không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Lấy mạng Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào do đệ làm thì hay nhất đệ đến phó hội với Tường phu nhân hay hơn tỷ. Nhất định tại Mẫu Đơn trang, Thần Phục bang sẽ có chuẩn bị. Đệ đến đó vẫn hay hơn tỷ.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Đệ đừng quên lấy mạng Gia Kính Hào có phần của tỷ trong đó nữa.

Nàng buông một tiếng thở dài:

- CỐ cần tỷ sẽ nói cho đệ biết những nguyên nhân éo le bên trong thiên chức của đệ.

Tỷ chỉ muốn hỏi đệ một câu.

Ứng Hiệp gật đầu.

- Nếu Tường Thi Hồng lấy mạng tỷ... Đệ có dám bảo vệ tỷ giết bà ta?

- Bất cứ ai muốn làm hại tỷ thì phải bước qua xác chết của Tôn Ứng Hiệp.

- Tỷ chỉ muốn nghe câu nói này của đệ mà thôi. Giờ thì tỷ sẽ đến Mẫu Đơn trang.

Ứng Hiệp mở to mắt hết cỡ nhìn nàng. Y hỏi lại:

- Tỷ đến Mẫu Đơn trang?

Bạch Huệ gật đầu.

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Không được đâu... Chắc chắn Tường phu nhân đã chuẩn bị tất cả để đón chờ tỷ.

Mẫu Đơn trang không nói là cạm bẫy thì cũng đã có sự chuẩn bị trước. Đến đó tỷ chỉ gặp họa mà thôi.

Hãy để cho Ứng Hiệp đi thay cho tỷ.

- Ứng Hiệp lo lắng cho tỷ như vậy, tỷ hẳn nguyện lắm rồi. Nhưng tỷ sẽ không cho đệ đi đâu Bởi vì đây là việc của nữ nhân. Ứng Hiệp là một đại kiếm thủ vô song trên võ lâm chẳng lẽ lại đối mặt với một nữ nhân sao. Tỷ đâu có muốn.

Nàng mỉm cười, nắm tay Ứng Hiệp:

- Tỷ không sao đâu. Tỷ đâu nỡ ra đi bỏ đệ lại cõi trần này một mình chứ. Huống chi tỷ đâu muốn mất tình yêu của mình vào tay người khác. Tỷ biết Tường Thi Hồng Thần Phục bang chủ muốn gì. Tỷ chỉ mong sao đệ mãi mãi giữ nguyên tình yêu với tỷ là được rồi.

Nàng bá cổ Ứng Hiệp nhỏ nhẹ nói:

- Ứng Hiệp... Đệ bảo trọng nhé.

- Tỷ tỷ!

Nàng mỉm cười nói:

- Nam nhân không nên xen vào chuyện nữ nhân.

- Đệ hiểu.

Nàng vuốt má Ứng Hiệp:

- Quân tử đại trượng phu.

Bạch Huệ liếc mắt đưa tình rồi quay bước chậm rãi rời khỏi gian biệt sảnh. Bạch Huệ đi rồi, bất giác Ứng Hiệp cảm thấy trống vắng cô đơn lạ lùng. Y cảm nhận trong lòng mình nặng trĩu khi không còn Lâm Bạch Huệ bên cạnh. Vừa mới xa Bạch Huệ thôi mà Ứng Hiệp cảm thấy lạc lõng vô cùng. Sự cô đơn lẫn cảm giác lạc lõng khiến y cảm thấy muộn phiền.

Bước đến bàn bưng cả bầu rượu, Ứng Hiệp nhìn bầu rượu nói:

- Phải chi Lâm tỷ tỷ đừng nghĩ đến Tình Túc giáo, mình và Bạch Huệ sẽ du lãm ngắm non xanh nước biếc thì hay biết chừng nào. Phải chi mình đừng là Di Họa Đoạn Hồn Thần được cùng với tỷ tỷ ung dung tự tại qua khắp nẻo giang hồ nhỉ. Mình sẽ không bao giờ cho tỷ tỷ rời xa mình. Sẽ không bao giờ chia cắt với tỷ tỷ.

Ứng Hiệp nói hết câu dốc chông bầu rượu xuống bàn nhìn ra ngoài thăm cỏ xanh mượt:

- Lâm Bạch Huệ tỷ tỷ... Ứng Hiệp yêu thương tỷ tỷ nhất trên cõi đời này.

Ứng Hiệp lại dốc bầu rượu tu tiếp ngậm dài nữa. Y muốn uống rượu để giết thời gian lẫn nỗi bồn chồn lo lắng cho Lâm Bạch Huệ. Tu thêm ngậm thứ ba thì rượu trong bầu không còn, Ứng Hiệp đặt bầu rượu xuống bàn.

CÓ tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào. Ứng Hiệp không nhìn lại nhưng ngửi được mùi hương phả vào khứu giác mình. Ngửi được mùi hương đó, Ứng Hiệp từ tốn hỏi:

- CÔNG nương tìm ai trong gian biệt phòng này?

- Tại sao công tử không nhìn lại xem ta là ai?

- Không cần nhìn tại hạ cũng biết phu nhân không phải là Lâm tỷ tỷ.

- Hay thật... Mùi hương phấn của Tường Thi Hồng khác hẳn với Lâm Bạch Huệ ư?

- Đúng.

Ứng Hiệp vừa nói vừa quay lại đối mặt với Tường Thi Hồng. Mặt Ứng Hiệp đanh hẳn lại, lộ ra những nét bất nhẫn và khó chịu. Y nhát nhéo hỏi:

- Tường phu nhân hẹn với Lâm tỷ tỷ tại "Mẫu Đơn trang", sao không Ở đó tiếp tỷ tỷ mà lại đến đây?

Thi Hồng mỉm cười mỉm, di dời gót sen ẻo lả vòng tiêu yêu bước đến trước mặt Ứng Hiệp. Nàng dùng bước cách gã non nửa gang tay. Mùi phấn hương dịu dịu từ cơ thể Thi Hồng phả ra xông vào khứu giác của Ứng Hiệp.

Thi Hồng từ tốn hỏi:

- Lâm Bạch Huệ của công tử đến "Mẫu Đơn trang" có người tiếp rồi. Còn Thi Hồng đến đây để tiếp công tử.

- Tiếp Tôn Ứng Hiệp?

Thi Hồng gật đầu.

Ứng Hiệp gần giọng nói:

- Phu nhân muốn tiếp tại hạ gì nào? Phải chăng phu nhân muốn đòi lại món nợ mà Tôn Ứng Hiệp đã vay của Thần Phục bang? Ứng Hiệp làm, Ứng Hiệp chịu, không hề phủ nhận chính tay Ứng Hiệp đã cắt đầu Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào.

- Công tử không phủ nhận thì điều đó ai biết.

Nhìn thẳng vào mắt Tường Thi Hồng, Ứng Hiệp gần giọng nói:

- Tại Phong Thiên đài, Tường phu nhân đã bắt Ứng Hiệp trả nợ cho Thần Phục bang chủ. Vậy bây giờ phu nhân muốn Ứng Hiệp trả nợ như thế nào?

- công tử định trả món nợ đó cho Thi Hồng như thế nào?

- Phu nhân còn hỏi tại hạ ư?

Thi Hồng gật đầu:

- Thi Hồng muốn biết.

Ứng Hiệp buông một tiếng thở dài:

- Giết người thì đền mạng. Phu nhân lại chẳng đủ võ công để bắt tại hạ đền mạng.

Chẳng lẽ phu nhân lại muốn động thủ với Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp. Tại hạ là người lỗ mãng cũng có thể cho phu nhân một câu.

- Câu gì?

- Muốn làm bất cứ điều gì cũng phải biết tự lượng sức mình. Phu nhân hẳn biết người không phải là đối thủ của tại hạ, dù chỉ một chiêu kiếm.

Thi Hồng gật đầu:

- Công tử nói rất đúng... Tường Thi Hồng không phải là đối thủ của công tử... Thì làm sao đòi công tử trả nợ máu cho Thần Phục bang chủ.

Thốt dứt câu Tường Thi Hồng buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của nàng, Ứng Hiệp cũng phải chạnh lòng. Y đổi giọng từ tốn hỏi:

- Nếu phu nhân tự nhận biết như vậy thì chẳng nên tìm tại hạ nữa. Bởi xem như chuyện đòi nợ của phu nhân không thể thực hiện được trong kiếp này.

- Nói như vậy, công tử định không trả nợ cho Thần Phục bang ư?
- Tại hạ không phải không muốn trả nhưng chỉ tiếc Thần Phục bang không có ai đủ bản lĩnh buộc tại hạ trả nợ theo đúng giới luật võ lâm.

Thi Hồng lắc đầu. Nàng nhìn Ứng Hiệp từ tốn nói:

- Thi Hồng đòi nợ công tử.
- Phu nhân...

Nàng gật đầu:

- Thi Hồng đòi nợ công tử nhưng không bắt công tử phải trả nợ bằng mạng của mình.
- Không trả nợ bằng mạng, thì tại hạ trả nợ phu nhân bằng gì nào?

Ứng Hiệp nhún vai, dang rộng hai tay, lắc đầu nói:

- Tại hạ ngoài một cái mạng ra chẳng còn thứ gì khác. Nếu phu nhân khăng khăng đòi tại hạ trả nợ e rằng, phu nhân phải cho Ứng Hiệp khát nợ đến kiếp sau.

Thi Hồng lắc đầu:

- Công tử phải trả nợ ngay trong kiếp này.
- Tại hạ chẳng còn gì trả nợ cho Thần Phục bang ngoại trừ cái mạng của tại hạ.

Nhưng rất tiếc cái mạng đó tại hạ lại không thể giao cho phu nhân được.

- Bởi vì công tử đã giao nó cho Lâm Bạch Huệ.
- Không sai.

Thi Hồng cười mỉm từ tốn nói:

- Công tử không nói ra thì Thi Hồng cũng biết. Bất cứ nam nhân nào khi gặp Bạch Huệ tất sẽ giao cái mạng cho ả mà thôi.

Mặt Ứng Hiệp đanh lại với những nét bất mãn, khó chịu lộ trên mặt. Y cau gắt nói:

- Tại hạ không thích nghe những lời này của Tường phu nhân. Nếu Tường phu nhân xúc phạm Lâm tỷ tỷ thì đừng trách Ứng Hiệp có thể đuổi phu nhân ra khỏi gian biệt phòng này.

Thi Hồng thở ra, nhún nhường nói:

- Công tử miễn thứ cho Thi Hồng đã vô ngôn bất ý xúc phạm đến Lâm cô nương.

Hừ nhạt, Ứng Hiệp mới nói:

- Nợ nần với Thần Phục bang là chuyện riêng của Ứng Hiệp không liên can đến Lâm tỷ tỷ, mong phu nhân hiểu cho. Tại hạ nói trước, nếu như Thần Phục bang di hại đến Lâm tỷ tỷ thì Ứng Hiệp sẽ san bằng Thần Phục bang.

Câu nói này của Ứng Hiệp khiến cho sắc hoa của Thi Hồng biến đổi nhợt nhạt. Mãi một lúc lâu sau, nàng mới lấy lại vẻ mặt bình thường, từ tốn nói:

- Công tử đã nói vậy, Thi Hồng đành phải miễn cưỡng chiều theo ý của công tử.

Nhưng để Thần Phục bang bỏ qua tất cả những nợ nần giữa công tử và Thần Phục bang, cũng như không bao giờ xúc phạm, mạo phạm đến Lâm cô nương thì công tử phải chấp nhận một điều kiện. Điều kiện này xem như công tử đã trả dứt nợ với Thần Phục bang.

Nhìn thẳng vào đôi thu nhân ướt át của Thi Hồng, Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Phu nhân muốn đặt điều kiện gì với tại hạ?

Rít một luồng chân khí thật sâu căng phồng lồng ngực, Thi Hồng nghiêm giọng nói:

- Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đã chết bởi sát kiếm của công tử thì công tử phải thay Gia Kính Hào đảm đương chức vị Thần Phục bang chủ.

Nghe Thi Hồng thốt ra câu nói này, Ứng Hiệp ngơ ngẩn và ngạc nhiên nhìn nàng.

Ứng Hiệp chỉ vào ngực mình:

- Sao?... Tại hạ thay Gia Kính Hào đảm đương chức vị Thần Phục bang chủ?

Thi Hồng gật đầu:

- Không sai. Chỉ có bang chủ mới xứng đáng trở thành Tân bang chủ của Thần Phục bang.

Ứng Hiệp nhíu mày:

- Phu nhân đừng quên tại hạ chính là người lấy mạng Gia Kính Hào bang chủ.
- Chính vì điều đó mà Thi Hồng mới đặt điều kiện với công tử. Chỉ có công tử mới đáng mặt thay Gia Kính Hào.
- Trở thành Thần Phục bang chủ thì ai mà không muốn, nhưng...

Thi Hồng cướp lời Ứng Hiệp:

- Thi Hồng mong công tử nhận lời. Gia Kính Hào mất đi, Thần Phục bang như rấn mất đầu. Lúc này Thần Phục bang rất mong có Tân bang chủ, mà người duy nhất có thể trở thành Tân bang chủ chính là công tử

mà thôi. Công tử chấp nhận điều kiện Thi Hồng đặt ra trở thành Tân bang chủ của Thần Phục bang, công tử sẽ có được tất cả những gì thuộc về Tân Phục Bang.

Nàng lưỡng lự ngập ngừng nói tiếp:

- Kể cả Tướng Thi Hồng.

Ứng Hiệp mỉm cười, lắc đầu nói:

- Tại sao phải là tại hạ mới đảm đương chức vị Tân bang chủ Thần Phục bang?

- Bởi phong độ của công tử.

- Rất tiếc... Tôn Ứng Hiệp giờ đã là người của Tinh Túc Giáo.

- Tinh Túc giáo của Lâm Bạch Huệ sao có thể sánh bằng với Thần Phục bang. Tinh Túc giáo chỉ là hảo danh, còn Thần Phục bang mới có thực lực.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tại hạ không phải là kẻ chơi lê quên lự, chơi trắng quên đen. Tại hạ đã tự nguyện trở thành môn đồ của Tinh Túc giáo thì không bao giờ phản bội lại giáo quy Tinh Túc giáo, phản lại Lâm tỷ tỷ.

- Thật ra công tử đã bị Lâm Bạch Huệ hớp hồn bằng nhục tình.

Đôi chân mày của Ứng Hiệp nhíu lại:

- Phu nhân đừng nói thêm lời nào xúc xiểm Lâm tỷ tỷ.

Buông một tiếng thở dài, Tướng Thi Hồng cau gắt:

- Công tử nhìn lại Tướng Thi Hồng xem... Tại sao chỉ có Lâm Bạch Huệ được công tử sùng kính, kính trọng và yêu thương. Trong khi...

Ứng Hiệp cướp lời Thi Hồng:

- Tướng phu nhân...

Thi Hồng mím môi nói:

- Công tử có giết thì giết, Thi Hồng cũng phải nói.

- Tại hạ không muốn nghe những gì phu nhân nói.

- Công tử sợ... Hãy nhìn Thi Hồng này... Thi Hồng không bằng Bạch Huệ sao? Thi Hồng xấu hơn Bạch Huệ à?

Nàng lắc đầu:

- Đùng... Thi Hồng xấu hơn Bạch Huệ. Nhan sắc không bằng Bạch Huệ, nhưng Tướng Thi Hồng có sức sống tràn trề của một nữ nhân biết chiều công tử.

Thi Hồng nói xong bước đến ngay trước mặt Ứng Hiệp. Nàng nhìn thẳng vào mắt Ứng Hiệp:

- Công tử hãy khám phá thể xác này xem có gì không xứng hoặc thua kém gì Lâm Bạch Huệ không?

Chàng hãy từ bỏ ý niệm tôn sùng Bạch Huệ mà hãy đến với Thi Hồng. Thần Phục bang sẽ thuộc về chàng. Tất cả sẽ thuộc về chàng. Tất cả.... Chàng hãy suy nghĩ đi. Nếu chàng sống với Bạch Huệ chỉ được kiếp họa thảm bại danh liệt mà thôi.

Thi Hồng vừa nói vừa đặt tay lên vai Ứng Hiệp:

- Chàng sẽ không tìm được người nào như Tướng Thi Hồng đâu.

Cùng với lời nói đó Thi Hồng toan cởi bỏ y trang của Ứng Hiệp. Tay nàng vừa đặt vào ngực áo của Ứng Hiệp thì bất ngờ y gạt tay nàng ra. Nhìn thẳng vào mắt Thi Hồng, Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Phu nhân làm như vậy để đạt mục đích gì? Chẳng lẽ phu nhân định trao thân khuyến dụ Ứng Hiệp? Gia Kính Hào bang chủ nếu có linh thiêng thì chắc hộc máu ra mà chết bởi chứng kiến cảnh nương tử mình khuyến dụ người khác.

Thi Hồng ngưng ngán bởi câu nói này của Ứng Hiệp.

Nàng lắc đầu:

- Thi Hồng cảm mến phong độ của chàng.

Nàng từ từ quỳ xuống, ngẩng mặt khẩn thiết nói:

- Nếu chàng không nhận làm Bang chủ Thần phục bang thì hãy sát tử Thi Hồng luôn. Lời còn đọng trên miệng Thi Hồng thấy Lâm Bạch Huệ bước vào. Nàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Ta tội nghiệp cho người quá.

Thi Hồng bối rối đứng lên.

Nàng nhìn Bạch Huệ:

- Bạch Huệ... Sao người lại không đến Mẫu Đơn trang?... Người không muốn gặp người đó à?

- Bạch Huệ cần gặp Tướng phu nhân hơn. Không ngờ Tướng phu nhân - một trang thiên kim lá ngọc cành vàng của Thần Phục bang lại quỳ gối van xin đệ đệ của ta.

Thở hắt ra một tiếng Thi Hồng nói:

- Ta muốn Ứng Hiệp công tử trở thành Bang chủ Thần Phục bang có được không?

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Tất nhiên là được nếu Ứng Hiệp chấp nhận lời thỉnh cầu của Tường phu nhân.

Nàng bước đến bên Ứng Hiệp:

- Đệ đệ Tường phu nhân hẳn đã thỉnh cầu đệ đầu phục Thần Phục bang để đảm đương chức vị bang chủ cho Gia Kính Hào.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Tường phu nhân có thỉnh cầu đệ.

Thi Hồng nói:

- Công tử... Nam tử hán đại trượng phu phải biết nhìn xa trông rộng. Công tử hãy về với Thần Phục bang.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp:

- Tường phu nhân đang khẩn thiết van xin đệ. Ứng Hiệp đệ có nhận lời Tường phu nhân không?

Ứng Hiệp lắc đầu, khẳng khái buông một câu thật lạnh lùng:

- Không... Ứng Hiệp là người của Tinh Túc giáo. Mãi mãi sẽ là người của Tinh Túc giáo. Nếu cần sẽ thành nô nhân của Lâm tử tử chứ không màng đến chức vị Thần Phục bang chủ của Tường phu nhân.

Bạch Huệ mỉm cười đắc ý với câu nói của Tôn Ứng Hiệp. Nàng nắm tay y:

- Đệ đệ Tử biết mà... Đệ sẽ không bao giờ phản bội tử.

- Tử tử...

Bạch Huệ nhìn lại Tường Thi Hồng:

- Tường phu nhân đã nghe Ứng Hiệp đệ đệ của Bạch Huệ nói rồi chứ. Chức vị Bang chủ Thần Phục bang không đáng để cho Ứng Hiệp quan tâm đến đâu, đứng khuyến dụ Ứng Hiệp vô ích mà thôi.

Thi Hồng nhìn Ứng Hiệp:

- Công tử nên suy nghĩ lại đi... Nếu công tử cần thì Thi Hồng vẫn...

Bạch Huệ trừng mắt quát:

- Hồn láo... Phu nhân đã khuyến dụ Ứng Hiệp phản bội Tinh Túc giáo đã phạm vào giới quy tối kỵ của giáo giới. Giờ còn định dùng cả nhan sắc của mình nữa ư. Quả là dâm tặc, lăng loạn. Không dạy cho phu nhân lễ đạo thì chẳng thể nào chịu đựng được.

Thi Hồng hừ nhạt một tiếng:

- Bạch Huệ... Người sợ Thi Hồng này à?

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Đúng... Người phải sợ Thi Hồng này thôi bởi vì người đã từng là kẻ bại trận. Người nói ta dâm tặc thế còn người thì sao?... Bạch Huệ... hãy nhìn lại mình đi... Hay là người muốn Thi Hồng phải thối lộ tất cả?...
Dung diện Bạch Huệ đánh hẳn lại với tất cả những nét sát nhân lộ ra ngoài:

- Đường đường là một phu nhân của Thần Phục bang lại luôn mở miệng ngậm máu phun người.

Lời vừa dứt trên miệng Bạch Huệ thì nàng đã chớp động thân pháp, áp tới Thi Hồng vương tay tát thẳng vào má đối phương.

Thi Hồng như chuẩn bị trước, nhanh chóng lách bộ tránh chưởng ảnh của Bạch Huệ đồng thời dùng luôn mật kiếm giấu trong ống tay áo trái đâm thẳng vào trung đảng của Lâm Bạch Huệ.

Thủ pháp dùng mật kiếm của Thi Hồng quả là tinh diệu khó lường, khi xuất thủ thì chắc chắn lấy mạng đối phương trong một chiêu.

Ứng Hiệp chớp thấy có ánh sáng bạc nhoáng lên từ ống tay áo của Thi Hồng, liền xuất động kiếm chiêu nhanh không thể tưởng chém xả vào lưỡi mật kiếm.

- Chát...

Lưỡi mật kiếm gãy đôi, cùng với hồ khẩu tóe máu buột Tường Thi Hồng phải thôi bộ.

Bạch Huệ trở bộ nhìn Tường Thi Hồng.

Thi Hồng nhìn Ứng Hiệp chằm chằm rồi quay lại nhìn Bạch Huệ:

- Nếu Không có Tôn công tử thì bản nương đã giết được con nhện cái nguy hiểm người rồi.

Nghe Thi Hồng nói câu này, Bạch Huệ cau mày bất nhẫn nói:

- Dùng mật kiếm chỉ có hạng tiểu nhân bỉ ổi. Nếu Bạch Huệ có chết trong tay người thì chỉ đáng thương chứ không đáng trách chút nào. Nhưng tiếc thay... Thiên ý không cho người đạt được ý tưởng đó mà ngược lại còn buộc người phải trả giá cho hành động điên rồ này.

Bạch Huệ vừa nói vừa lạng người đưa thẳng tay tát vào hai bên má Thi Hồng:

- Bốp bốp...

Hứng trọn hai cái tát nẩy lửa của Bạch Huệ, mắt Thi Hồng nẩy đom đóm, máu từ trong miệng phun ra.

Ứng Hiệp với căn tay nàng lại:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp:

- Đệ muốn xin cho bà ta à?

Ứng Hiệp lưỡng lự rồi gật đầu:

- Hai cái tát của tỷ cũng đủ để cho bà ta biết sự hồ đồ rồ dại của bà ta như thế nào rồi.

Bạch Huệ gật đầu:

- Tỷ nghe lời đệ... Nhưng để giữ giới quy của Tinh Túc Giáo trong buổi đầu tái nhập giang hồ, tỷ muốn Tướng phu nhân sẽ phải đưa Thần Phục bang đầu nhập Tinh Túc giáo.

Thị Hồng gằn giọng quát:

- Người đừng nằm mơ.

Nhìn Tướng Thị Hồng, Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Ta không bao giờ là kẻ nằm mơ cả. Với ta tất cả phải hiện hữu như chính bản thân mình.

Nàng vén mái tóc mai, cười mỉm nói:

- Tướng phu nhân đã muốn Ứng Hiệp đệ đệ ta trở thành Tân bang chủ Thần Phục bang, thì nay ra sẽ cho Ứng Hiệp được trở thành Tân bang chủ của Thần Phục bang.

Nàng nhìn lại Ứng Hiệp:

- Đệ đồng ý với tỷ chứ?

- Đệ không bao giờ cãi lại ý của tỷ.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Nhưng Thần Phục bang phải là phân đàn của Tinh Túc giáo.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Tỷ sắp xếp sao cũng được.

Thị Hồng thét lên:

- Bạch Huệ... Không bao giờ ta để cho người thực hiện được mục đích đâu.

Bạch Huệ nhướn mày nhìn Thị Hồng:

- Phu nhân sẽ giúp ta và Ứng Hiệp đệ đệ. Mục đích của phu nhân đến đây là tìm Tân bang chủ. Nay đã có rồi, sao lại đổi ý nhanh thêm Phu nhân không còn sự lựa chọn nào đâu Bạch Huệ thốt dứt câu sấn bộ lướt đến điểm vào tĩnh huyết của Thị Hồng. Thị Hồng vốn đã bị Ứng Hiệp chặt gãy mật kiếm dẫu trong tay áo, chẳng còn binh khí, hở khẩu thì bị tét chẳng thể nào xuất thủ hộ thân nên đành thúc thủ bởi tuyệt chi của Bạch Huệ...

Thị Hồng lắc đầu:

- Ta không để cho người thực hiện được ý định của người đâu.

- Người đã cãi lại thiên ý thì phải biết sửa sai. Không còn cơ hội nào cho người nữa đâu ngoại trừ theo thiên ý của Lâm Bạch Huệ và Ứng Hiệp.

Nàng nói xong quay lại Ứng Hiệp:

- Đệ đệ Tỷ ra ngoài mua cho đệ một bầu rượu Nữ Nhi Hồng có một không hai.

Chúng ta sẽ cùng uống.

Ứng Hiệp gật đầu.

Bạch Huệ ra ngoài bưng vào vò rượu năm cân đặt lên bàn. Nàng thân nhiên cùng với Ứng Hiệp đối ẩm mà chẳng màng gì đến Tướng Thị Hồng đứng bất động gần đó.

Bạch Huệ chuốc rượu ra chén đưa đến trước mặt Ứng Hiệp nói:

- Tỷ chúc mừng đệ đã trở thành Tân Thần Phục bang chủ.

Bạch Huệ nghiêm mặt:

- Ứng Hiệp, đệ đừng từ chối thiên ý của Tướng phu nhân.

- Đệ chỉ sợ tỷ buồn.

- Tỷ không buồn đâu.

Nàng và Ứng Hiệp cùng uống cạn số rượu được chuốc ra. Bạch Huệ lại chuốc rượu vào chén của nàng và Ứng Hiệp. Nàng nhìn y nói:

- Tỷ đoán chắc rằng Tướng phu nhân còn muốn trao cả thân thể của phu nhân cho đệ, để đệ được mãn nguyện và chiều theo ý của Tướng phu nhân.

Ứng Hiệp bối rối:

- Đệ không có tà ý gì với Tướng phu nhân cả.

- Tỷ biết. Đệ là nam tử hán chính nhân quân tử thì Tướng phu nhân đâu có thể khuyến dụ Ứng Hiệp bằng nhục tình danh hải của Thần Phục bang.

- Tỷ hiểu đệ, đệ mừng lắm.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp mỉm cười:

- Tỷ tự hào về Ứng Hiệp đệ.

Nàng vừa nói vừa trịnh trọng bưng chén rượu mời Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp đón lấy chén rượu:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ bưng chén rượu của nàng cùng với Ứng Hiệp. Nàng đặt chén xuống từ tốn nói:

- Đệ có muốn chiêm ngưỡng nét đẹp của mỹ nhân?... Nét đẹp quyến rũ đã từng có người quỳ lạy, van xin và chết vì sắc đẹp đó.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoát phươn lên biểu lộ thái độ bất nhẫn của nàng.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đệ không hiểu ý của tỷ.

- Đệ sẽ hiểu ngay thôi.

Nàng nhặt lưỡi kiếm gãy, bước thẳng đến trước mặt Tường Thi Hồng. Với tất cả cảm phần uất hận, Bạch Huệ dùng lưỡi tiểu kiếm xẻ dọc rạch toan ngoại y của Tường Thi Hồng.

Mũi kiếm đi đến đâu, da thịt của Thi Hồng lộ ra đến đó. Sắc mặt Thi Hồng nhợt nhạt nàng gương nói:

- Bạch Huệ, người...

Bạch Huệ cười khẩy lắc đầu:

- Phu nhân đã muốn Ứng Hiệp thấy vẻ đẹp của mình mà, giờ sao lại hỏi hột thê.

Bạch Huệ không để cho Thi Hồng nói hết câu, lưỡi tiểu kiếm rọc xuống dây lụa thắt lưng. Chỉ trong chớp mắt, thân thể Thi Hồng lồ lộ chẳng còn mảnh vải che thân. Nàng gương chín đỏ mặt nhưng không thể thốt được nửa lời.

Bạch Huệ nhìn tấm thân lồ lộ của Tường Thi Hồng rồi quay lại nói với Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Đệ hãy nhìn thân thể Tường phu nhân xem.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đệ không dám nhìn.

Không biết câu nói này của Ứng Hiệp tác động thế nào đến Lâm Bạch Huệ mà khiến nàng phá ra cười.

Bạch Huệ vừa cười vừa nói:

- Tường phu nhân... Phàm nam nhân thì rất thích chiêm ngưỡng thân thể của nữ nhân, nhưng với tấm thân lồ lộ của Tường phu nhân thì Ứng Hiệp không dám nhìn đến. Phu nhân tự biết thân thể của phu nhân như thế nào rồi, không cần Bạch Huệ phải nói nữa chứ.

Mặt Thi Hồng tái nhợt. Bất chợt nàng rùng mình với hai dòng máu rỉ ra hai bên mép.

sự uất ức khiến Thi Hồng nghẹt thở và ói máu cầm hờn.

Di nghiệp tìm hoa

Chiếc kiệu hoa sơn son thếp vàng chậm rãi đứng trước cửa gian Dịch quán của Mẫu Đơn Trang. Từ trong Dịch quán một gã thư sinh mặt hoa da phấn bước ra. Gã có đôi mắt đa tình, chiếc mũi thanh tú phối hợp với hai vành môi mỏng trông thật nho nhã thể hiện phong độ hào hoa phong nhã. Y đáng mặt là một trang mỹ nam tử hiếm có bởi những nét thiên phú không dễ gì tìm ở một nam nhân khác.

Tổng Ngọc thư sinh chấp tay sau lưng nhìn kiệu hoa như thể biết chắc kẻ trong kiệu là ai mặc dù rèm kiệu vẫn chưa vén lên. Y đứng như thế thật lâu như thể chờ đợi người trong kiệu phải đến bái kiến mình, nhưng chiếc kiệu vẫn buông kín buộc âu Thế Liệt phải dời bước đến trước kiệu.

Y cất giọng trầm ấm nghe như thể muốn hớp hồn người:

- Bạch Huệ... Nàng đợi huynh thỉnh nàng vào Dịch quán ư?

Bạch Huệ nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Huynh không có lời mời làm sao Bạch Huệ dám. Huống chi huynh chưa phải là chủ nhân của Mẫu Đơn trang.

- Bạch Huệ cứ xem như tòa trang viện này của huynh vậy.

- vậy ư Nhưng nếu Tường phu nhân không cho quyền Bạch Huệ bước vào tòa trang viện tình yêu của huynh với Tường phu nhân thì sao? Bạch Huệ sao dám chống lại ý của Thần Phục bang chủ Tường Thi Hồng.

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt ngửa mặt cười ngặt nghẽo. Y vừa cười vừa nói:

- Tại Mẫu Đơn trang này huynh có quyền tất cả. Lời nói của huynh là một mệnh lệnh với Tường Thi Hồng.

- Nhưng Bạch Huệ sợ lắm... Sợ nhất là những nữ nhân hờn ghen. Huynh là một trang tu mi nam tử phong nhã hào hoa, trên đời khó tìm được kẻ thứ hai, tất Thi Hồng phải giữ, nên muội mới dè chừng. Nữ nhân nào mà không ghen.

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt cười khẩy:

- Nữ nhân nào mà không ghen, nhất là những mỹ nhân có được ý trung nhân mỹ nam tử như huynh. Đúng không nào?

- Huynh nói rất đúng.

- Trước đây muội cũng đã từng ghen với Tường Thi Hồng.

- Bây giờ muội cũng vẫn còn ghen tức vì đã thấy âu huynh vào tay Tường phu nhân.

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt nhún đôi chân mày lưỡi kiếm sắc sảo. Y trầm giọng nói:

- Muội vẫn còn ghen tất còn yêu huynh.

- Làm sao muội quên được mối tình đầu của mình.

- Vậy, huynh nghiêng mình cung thỉnh Bạch Huệ muội vào trong Dịch quán để chúng ta hàn huyên.

- Huynh không ngại Tường Phi Hồng phu nhân à?

- Trên đời này chẳng có gì khiến huynh ngại ngùng cả.

- Nếu muội và Tường Thi Hồng phu nhân xảy chuyện can qua vì thói ích kỷ, nhỏ nhen của nữ nhân... Huynh sẽ bênh ai?

- Huynh mong điều đó không xảy ra... Với lại ta hẹn muội ở đây Tường Thi Hồng cũng đã biết. Nàng rất rộng lượng khi nghĩ lại ngày trước đã cướp ta từ tay nàng.

- ông trời có mắt... Muội vô cùng cảm kích hành động hôm nay của Tường phu nhân Bạch Huệ nói dứt câu, vén rèm kiệu. Nàng vận bộ bạch y trắng toát trông thật xinh đẹp và lộng lẫy. Nét đẹp kiều diễm của nàng khiến cho Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt phải ngơ ngẩn, bàng hoàng. Đã từ lâu y không gặp lại Lâm Bạch Huệ, nhưng nay đối mặt với nàng, chiêm ngưỡng vẻ đẹp kiều sa thì cảm thấy bản thân, lòng dạ nao nao.

âu Thế Liệt say đắm nhìn Bạch Huệ đến độ quên cả mình là ai.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Huynh sao vậy?

- À Huynh ngớ ngẩn quá.

Y đưa tay cho Bạch Huệ nắm bước xuống kiệu. Thế liệt nắm tay Bạch Huệ mà lòng nở ra phơi phới. Trong tâm tưởng gã dâng Trào một thứ cảm xúc vô cùng khó tả. Mùi hương nhẹ nhẹ từ cơ thể nàng phả ra xông vào khứu giác Tống Ngọc thư sinh khiến gã đã ngất ngây càng ngất ngây hơn.

Gã vừa cố hít lấy thật nhiều mùi hương của Bạch Huệ vừa nghĩ thầm:

- "Lâm Bạch Huệ... Muội đẹp quá... Muội vẫn như hôm nào. Tại sao trước đây ta lại không cảm nhận được vẻ đẹp tuyệt trần của muội chứ." Y vừa suy nghĩ vừa dìu Bạch Huệ vào trong Dịch quán. Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt không còn giữ được vẻ tự thi, đĩnh đạc như lúc đầu mà bỗng chốc trở nên xun xoe quanh Bạch Huệ.

Y nhún nhường bắc ghế cho nàng:

- Nào... Muội ngồi xuống đây.

Bạch Huệ nhún nhường:

- Đa tạ huynh.

Bạch Huệ vừa yên vị thì âu Thế Liệt bung bầu rượu BỒ ĐÀO THỔ PHỒN tửu:

- Để huynh chúc rượu cho muội uống nhé!

Bạch Huệ lắc đầu.

âu Thế Liệt nhăn mặt với vẻ khổ não:

- Muội không thích đối ẩm với huynh nữa à?

- Muội thích đối ẩm với huynh lắm chứ. Muội lắc đầu là có ý không muốn huynh phải hạ mình chúc rượu cho muội. Ý muội là muốn chúc rượu cho huynh.

Lời nói này của Bạch Huệ khiến cho âu Thế Liệt thù người.

Nàng không màng đến thái độ ngơ ngẩn của họ âu mà bung bầu BỒ ĐÀO THỔ PHỒN tửu trịnh trọng chúc ra chén, rồi kính cẩn bung lên mời Tống Ngọc thư sinh:

- Muội kính huynh.

Vừa đón chén rượu, âu Thế Liệt vừa nói:

- Huynh thật là xúc động.

Gã nói xong dốc chén rượu đổ vào miệng mình. Đặt chén xuống bàn, Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt từ tốn nói:

- Huynh tưởng đâu khi gặp lại Bạch Huệ, Bạch Huệ sẽ chẳng còn xem huynh như hôm nào nữa.

Nàng bung bầu rượu chúc tiếp ra chén. Bạch Huệ vừa chúc rượu vừa nói:

- Đáng lý ra Bạch Huệ nên nói câu đó thay huynh thì đúng hơn.

- Tại sao muội nói thì đúng, còn huynh thì không được nói ra câu ấy chứ?

- Thân phận của muội đâu xứng với huynh và càng không xứng với Tường Thi Hồng Thần Phục bang chủ phu nhân.

- Chúng ta gặp lại nhau... Hiểu nhau là được rồi, sao muội lại phân biệt làm gì?

Y nói dứt câu bung chén rượu dốc vào miệng mình. Y từ từ đặt chén rượu xuống trước mặt, nhỏ giọng nói:

- Bạch Huệ!

Nàng nhìn âu Thế Liệt.

Gã buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Muội còn giận huynh không?

Nàng mỉm cười lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Không, trước đây muội còn giận huynh, nhưng bây giờ thì không.

- Tại sao?... Muội không còn yêu huynh nữa ư?

Y định nhăn nhó nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Huynh còn nhớ... Trước đây huynh và muội như bóng với hình, lúc nào cũng quấn quýt bên nhau... Và hơn tất cả... Huynh chính là người đầu tiên đi vào cuộc đời muội.

Hình như bây giờ huynh không còn Ở trong tim muội.

Bạch Huệ mỉm cười lắc đầu:

- Huynh nói sai rồi. Mãi mãi huynh Ở trong tâm tư của muội. Làm sao muội quên được huynh chứ. Người đầu tiên đã chiếm hữu thể xác lẫn sự trong trắng của Lâm Bạch Huệ. Huynh còn nhớ cái đêm hôm đó không?

âu Thế Liệt gật đầu:

- Huynh nhớ. Muội đã khóc... Muội đã ngã vào người huynh và huynh đã thề không bao giờ phản bội muội.

Hai cánh môi Bạch Huệ mím lại:

- Huynh còn nhớ lời thề của huynh không?

- Ô Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Ngày đó huynh thề sẽ mãi mãi Ở bên muội... Mãi mãi như chiếc bóng của Bạch Huệ. Nếu huynh sai lời thì nhận lãnh sự trừng phạt của muội mà không chút hối tiếc hay ân hận.

Buồn một tiếng thở dài, âu Thế liệt hỏi:

- Muội có muốn trừng phạt huynh không?

- Để làm gì?

- Huynh muốn chuộc lại những gì đã làm cho muội đau khổ và muộn phiền.

Nàng bưng bầu rượu chúc vào chén. Đặt bầu rượu xuống trước mặt, Bạch Huệ nhún nhường nói:

- âu Thế Liệt huynh... Trước đây vì ghen tức đã bị Tường Thi Hồng đoạt mất tình yêu của mình, đôi khi muội cũng rất muốn trừng phạt huynh. Nhưng bây giờ thì không.

- Tại sao muội không muốn trừng phạt huynh nữa? Nếu muội muốn trừng phạt huynh ngay bây giờ, huynh cũng sẽ đứng thụt thủ để muội hành xử mà chẳng chút hối tiếc hay oán trách.

- Phải chi trước kia huynh nói được những lời này nhỉ.

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Huynh muốn biết vì sao muội không ghen hờn nữa không?

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế liệt gật đầu.

Bạch Huệ nhìn y:

- Huynh uống cạn chén rượu này đi, muội sẽ nói.

Không đợi nàng hỏi thúc lần nữa, Thế Liệt bưng chén trút vào miệng. Y đặt chén xuống bàn nhìn Bạch Huệ nói:

- Huynh chờ nghe muội nói đây.

- Huynh là một trang mỹ nam tử hào hoa phong nhã, tất có nhiều nữ nhân chú nhãn đến. Vẻ hào hoa anh tuấn của huynh khiến cho nữ nhân phải vọng tưởng muốn huynh để mắt tới mình. Cũng chính vẻ đẹp của huynh mà Bạch Huệ mất huynh.

- Muội cũng là đóa hoa tuyệt sắc trên cõi đời này.

- Nhưng hoa đã thuộc về huynh rồi, thì nó sẽ trở nên tầm thường, nếu không muốn nói chẳng còn gì hấp dẫn được Tổng Ngọc thư sinh âu Thế liệt.

Nàng nhìn âu Thế liệt lắc đầu:

- Chung quanh huynh là cả một vườn hoa tuyệt sắc khoe hương để mong được gói tằm thân vào tay trang mỹ nam tử.

âu Thế liệt lắc đầu:

- Huynh chỉ muốn thưởng lãm những đóa hoa lạ mà thôi, còn tình của Thế Liệt thì luôn gói trao về cho muội.

- Bạch Huệ được may mắn như vậy?

- Ngoại trừ một người, huynh cũng có tình.

Bạch Huệ nhìn gã mỉm cười từ tốn nói:

- Tường Thi Hồng.

Thế liệt gật đầu:

- Nàng đối xử với huynh rất tốt.

- Tốt như thế nào?

Thế Liệt im lặng. Bỗng dung y có cảm giác đầu mình trống rỗng u tối không nghĩ ra được một ý nào cả.

Thế liệt chợt rướn người tới nắm tay Bạch Huệ:

- Dù gì đi nữa thì muội vẫn hơn Thi Hồng.

- Bạch Huệ nghĩ rằng mình không có gì hơn được Tường phu nhân.

- Muội đến với huynh trước Thi Hồng.

- Kẻ đến trước, người đến sau chẳng có gì quan trọng cả.

Y nhìn Bạch Huệ bằng ánh mắt mơ màng, lãng mạn:

- Bạch Huệ... Huynh tự trách mình. Huynh biết huynh có lỗi với Bạch Huệ...

Nhưng...

- Nhưng sao?

Buồn một tiếng thở dài, Thế liệt ôn nhu nói:

- Huynh vốn là một trang nam tử thì phải biết mình phải làm gì để có danh với thiên hạ. Muội hiểu cho huynh.

- Á Hóa ra huynh đến với Thi Hồng chính vì Thi Hồng là Thần Phục bang chủ phu nhân Thế liệt lưỡng lự rồi gặt đầu.

Bạch Huệ phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Muội cũng là hậu nhân của Tinh Túc Giáo kia mà. Thế sao huynh lại bỏ muội mà chạy theo Tướng Thi Hồng?

- Ở Lúc đó... Lúc đó muội còn là người chẳng có danh gì. Còn Tinh Túc Giáo...

Bạch Huệ cướp lời âu Thế liệt:

- Tinh Túc Giáo thì chẳng thể nào sánh với Thần Phục Bang của Tướng Thi Hồng của huynh.

Thế Liệt im lặng. Chính sự im lặng của Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt khiến cho máu trong huyết lưu của Bạch Huệ sôi sục. Nàng cảm nhận đầu óc mình nổi lên những tiếng sấm đi đùng bởi sự oán hận kẻ bội tình, bạc nghĩa.

Mặc dù trong nàng có cảm giác đó nhưng vẻ mặt của Bạch Huệ vẫn không hề có chút thay đổi gì. Thậm chí nụ cười tươi tắn vẫn hiện rõ trên hai cánh môi nàng.

âu Thế liệt nhỏ nhẹ nói:

- Muội không giận huynh chứ?

- Không.

Hắn nắm bàn tay nàng:

- Huynh vẫn yêu thương muội như thuở ban đầu.

- Huynh nói thật lòng mình hay lại lừa gạt muội lần nữa?

- Huynh nói thật lòng với muội đó.

- Muội cần phải suy nghĩ xem có nên tin vào lời của Tống Ngọc thư sinh hay không.

- Muội phải tin vào huynh. Cho đến hiện giờ huynh mới kịp hiểu ra trong trái tim huynh chỉ có mỗi mình Bạch Huệ mà thôi.

âu Thế Liệt vừa nói vừa từ từ kéo Bạch Huệ về phía gã. Nàng bất ngờ rút tay lại khiến cho Thế liệt chau mày:

- Muội sao vậy?

- Muội không phải là Bạch Huệ ngày trước rồi.

- Không... Trong mắt huynh muội vẫn như ngày nào.

Đôi chân mày lá liễu của nàng thoát nhướn lên khi lời nói của âu Thế Liệt đập vào thính nhĩ mình. Bạch Huệ nghiêm giọng nói:

- Nếu Bạch Huệ vẫn là Bạch Huệ của ngày trước thì chẳng bao giờ đến Mẫu Đơn trang phó hội với Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt. Bạch Huệ bây giờ đã là Tinh Túc Giáo chủ. Giáo hội mà trước đây huynh đã xem thường và khinh rẻ.

- Huynh chúc mừng cho muội, nhưng cho dù muội có là giáo chủ Tinh Túc Giáo thì âu Thế liệt vẫn yêu thương muội như thuở ban đầu.

Nàng tròn mắt nhìn gã:

- Huynh không khinh rẻ muội à?

- Không... Huynh yêu muội.

- Đúng ra khi nghe Bạch Huệ thốt ra câu nói này, âu huynh phải tránh xa mới đúng.

- Muội có gì mà khiến huynh phải tránh xa muội chứ?

Bạch Huệ gần giọng nói:

- CÓ đấy!

- CÓ gì nào?

- Tuyệt nghệ của Tinh Túc Giáo là sử dụng độc công. Muội lại là Tinh Túc Giáo chủ nên bất cứ lúc nào cũng có thể dùng độc công. Độc công của Tinh Túc Giáo lại rất tàn nhẫn, nhất là đối với những gã bạc tình, bạc nghĩa như huynh.

- Muội nói vậy có ý gì?

- Khi Bạch Huệ trở thành Tinh Túc Giáo chủ thì điều đầu tiên Bạch Huệ nghĩ đến là hạ độc Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt. Nhưng hạ độc như thế nào phải khiến cho huynh đau khổ cực kỳ và cũng sung sướng đến chết mới thôi.

Mặt âu Thế liệt biến sắc, y gần giọng nói:

- Bạch Huệ... Nàng đã hạ độc vào ta rồi sao?

Bạch Huệ thân nhiên gật đầu.

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt đứng bật lên. Y trừng mắt nhìn nàng:

- Nàng... Nàng muốn ta phải... Phải nặng tay với nàng ư?

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế liệt nói dứt câu, chống tay lên bàn chòm tới Bạch Huệ.

Hữu Trảo của gã vuron ra toan thộp lấy yết hầu nàng, nhưng chân gã như nhũn ra cùng với các đau buốt thất từ vùng hạ đẳng xông lên đến tận đầu. Gã ôm đan điền, khụy chân xuống trước mũi hài Bạch Huệ.

MỒ hôi vã ra trán họ âu.

Y ngược mặt nhìn Bạch Huệ:

- Bạch Huệ... Nàng nữ hạ độc huynh sao?

- Huynh định lấy mạng Bạch Huệ mà.

- Ta... quá tức giận... Nhưng tại sao muội lại nữ hạ độc huynh? Huynh đã muốn van xin muội tha thứ những tội lỗi của mình.

Gã vừa nói vừa gục đầu xuống mũi hài Bạch Huệ:

- Hãy tha thứ cho huynh và cho huynh thuốc giải được của muội.

Nghe Tổng Ngọc thư sinh thốt ra câu nói đó, Bạch Huệ chẳng hề xúc động mà lại ngửa mặt cười ngặt nghẽo Nàng vừa cười vừa rút chân lại từ từ đặt tay lên đầu âu Thế Liệt.

Cái đau dữ dội dưới đan điền khiến cho Tổng Ngọc thư sinh chẳng còn giữ được vẻ phong độ hằng ngày của gã, mà thay vào đó là sự ủy mỹ đau khổ, van xin đến khốn khổ.

- Muội... Hãy tha cho huynh.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Tội nghiệp cho huynh quá.

Hắn ngẩng mặt lên, nước mắt đã đông đầy hai bên khóe. Hắn thều thào nói:

- Bạch Huệ... Huynh đau đớn lắm... Hãy trao giải dược cho huynh. Huynh van xin muội đó.

Bạch Huệ gật đầu:

- Nếu huynh chịu nghe lời muội, thì sẽ có giải dược cho huynh dùng.

- Muội muốn huynh phải làm gì?

Bạch Huệ vỗ tay hai cái. Từ ngoài cửa Dịch quán, Tưởng Thi Hồng ngồi trên chiếc ngai quyền uy của Thân Phục Bang được hai gã phu kiệu khiêng vào. Trên người Tưởng Thi Hồng chỉ có chiếc ngoại y mỏng tanh, có thể thấy tất cả những đường cong của cơ thể ẩn hiện sau lớp lụa Hàng Châu trông thật là gợi dục. Hai gã phu kiệu đặt Thi Hồng xuống bên cạnh Bạch Huệ rồi lui bước trở ra.

Tổng Ngọc thư sinh thấy Thi Hồng, mặt biến sắc. Y ngập ngừng nói:

- Thi Hồng...

Thi Hồng nhìn âu Thế Liệt mà chẳng đáp lời y. Hai cánh môi nàng mím lại.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Huynh thấy Thân Phục bang chủ Tưởng phu nhân vẫn xinh đẹp như ngày nào chứ?

- Huynh...

Bạch Huệ hừ nhạt nói:

- Đẹp thì đẹp có gì mà huynh phải ngượng ngùng không dám nói. Muội chỉ muốn huynh nói thật mà thôi.

âu Thế Liệt ôm đan điền nhăn mặt bởi cái đau xé ruột dội lên tới óc. Y ôm chân Bạch Huệ:

- Muội... hãy trao thuốc giải cho huynh. Huynh chịu hết nổi rồi.

Bạch Huệ nhìn âu Thế liệt:

- Huynh sẽ có được thuốc giải của Tinh Túc Giáo ngay thôi, nhưng trước hết thì huynh hãy biểu lộ sự thành tâm thành kính với Tinh Túc Giáo chủ trước mặt Tưởng phu nhân.

âu Thế liệt ngẩng lên nhìn Bạch Huệ:

- Muội muốn huynh phải làm gì?

- Muốn gì ư? Muội rất muốn huynh biến thành một con chó. Một con chó ngoan liếm hài muội.

MỒ hôi tuôn ra mặt Thế liệt:

- Huynh là nam tử hán đại trượng phu... Sao lại có thể làm được điều đó?

- Trước cái chết thì chẳng có ai giữ được phẩm tiết của mình cả, nhất là với những kẻ bạc tình vô nghĩa như huynh. Huynh đâu còn là nam tử hán, mà chỉ là một mỹ nam tử thôi. Mỹ nam tử thì chẳng bao giờ có được đảm lược của một nam tử hán đại trượng phu.

- Muội...

âu Thế Liệt thốt ra câu đó thì ôm đan điền co quắp người lại. Hắn đau đến đội phải rên rỉ van xin:

- Bạch Huệ... Ta van xin muội.

- Đừng van xin với Bạch Huệ, vô ích lắm. Mà hãy chứng minh sự thành khẩn của huynh thì hơn.
- Muội nói ta phải làm gì đây?
- Chân của muội lâu ngày chưa được rửa... Muội rất muốn huynh rửa chân cho muội.
- Hãy trao giải dược cho huynh. Huynh sẽ đi lấy nước rửa chân cho muội.

Bạch Huệ cất giọng nạt ngang:

- Không... Huynh phải liếm chân muội như một con chó trung thành với chủ.

Thế liệt ngẩng mặt nhìn lên:

- Muội...
- Trước mặt Tướng phu nhân huynh ngại ư?
- Huynh... Huynh...

Hắn không thể thốt được hết câu mà phải bật ra tiếng rên khi vùng đan điền như thể có muôn ngàn mũi kiếm vô tình rọc, xỏ.

Thế liệt thờ dốc:

- Muội hứa trao thuốc giải cho huynh chứ?
- Đã là Tinh Túc Giáo chủ thì Bạch Huệ đâu thể nói hai lời.
- Ta sẽ làm... Làm theo ý của muội.

Thế Liệt miễn cưỡng cười hài Bạch Huệ. Y thè lưỡi liếm những ngón chân nàng. Trong khi gã liếm thì Bạch Huệ ngửa mặt cười khanh khách. Sắc mặt nàng lộ rõ những nét khoái trá, thích thú khi nhìn Thế Liệt liếm chân mình.

Bạch Huệ cười khẩy nói:

- Huynh đúng là một con chó.

Thế Liệt nghe Bạch Huệ nói, mặt đỏ bừng. Y vừa tức giận nhưng chẳng thể nào làm gì được, mà phải nhẫn nhục bởi vì muốn có được giải dược của Lâm Bạch Huệ.

Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt vừa liếm chân Bạch Huệ vừa nghĩ thầm:

- "Nàng dám bức nhục Tổng Ngọc thư sinh âu Thế Liệt thì phải trả lại cho ta cái giá gấp bội. Nếu ta qua được cảnh khổ này thì nàng sẽ bị chính tay ta hành hạ lại đau khổ gấp trăm gấp ngàn lần nữa. Bạch Huệ... Ta sẽ hành hạ nàng đau khổ gấp trăm ngàn lần hơn ta mới hả giận." Bạch Huệ liếc mắt nhìn qua Thi Hồng. Về mặt Thi Hồng vẫn tro tro chẳng có cảm xúc gì biểu lộ ra ngoài.

Bạch Huệ chột rút chân lại nói:

- Đủ rồi.

Thế liệt xỏ hài lại vào chân Bạch Huệ, hữu thủ ôm đan điền, tả thủ đưa đến trước:

- Muội... Hãy trao giải dược cho huynh.

Bạch Huệ đứng lên chấp tay sau lưng. Thế liệt quỳ xồm lên khẩn thiết nói:

- Muội đừng bỏ đi...
- Chưa trao giải dược, muội đâu bỏ đi được.
- Huynh biết muội là người giữ chữ tín.
- Đa tạ huynh đã có ý tốt cho muội.

Nàng nhìn lại Tướng Thi Hồng:

- Thi Hồng chính là giải dược của huynh đó.

MỒ hôi xuất hạn ra trán Thế liệt:

- muội nói sao?... Huynh không hiểu.
- Muội nói Thi Hồng chính là giải dược của huynh. Huynh không tin ư?
- Huynh không hiểu ý muội.

Nàng bật ra tràng tiếu ngạo nghe thật chua chát. Bạch Huệ vừa cười vừa nói:

- Độc công mà Bạch Huệ hạ vào đan điền huynh là "Vong tình thảo". NÓ được Bạch Huệ chế tác riêng để cho huynh đó. Muốn giải độc "Vong tình thảo", huynh phải ân ái với Tướng Thi Hồng. Bởi vì Tướng phu nhân cũng đã bị Bạch Huệ hạ độc Vong Tình Thảo. Chỉ có sự phối hợp âm dương mới khả dĩ hóa giải được độc công.

Nàng nhìn Tổng Ngọc thư sinh âu Thế liệt:

- Chẳng biết huynh có ngại khi dùng phương cách hóa giải độc công đó không?

âu Thế liệt ngần ngừ:

- Tại sao không là giải dược bình thường chứ?

Bạch Huệ cười khẩy, nhặt nhổ nói:

- Chẳng lẽ huynh ngại ngừng với Tường Thi Hồng phu nhân? Hai người đâu xa lạ gì mà. Hay huynh định giữ khí tiết của một trang mỹ nam tử không thể dùng phương cách hạ lưu đó để cứu mạng mình mà giữ khí tiết cho người tình.

- Ta... Ta...

Thế Liệt toan nói nữa nhưng cái đầu dữ dội xuất phát từ vùng đan điền nhanh chóng lan ra toàn thân gã khiến y phải co rúm người lại. Thế Liệt thều thào nói:

- Bạch Huệ... Nàng nói thật đấy chứ?

- Tin hay không là quyền của huynh. Còn muốn sống thì phải hóa giải Vong Tình Thảo. Tùy huynh... Muốn chọn con đường nào cũng được, Bạch Huệ chẳng hề nài ép.

Nàng nhìn âu Thế Liệt:

- Một mỹ nam tử như huynh mà lại chết bất đắc kỳ tử hử huynh cũng đâu có muốn.

Đối với huynh, trên đời này không chỉ có mỗi một Lâm Bạch Huệ hay một Tường Thi Hồng. Huynh có rất nhiều nữ nhân chung quanh huynh.

âu Thế Liệt miễn cưỡng nói:

- Huynh chỉ muốn được giải độc thôi.

- Thi giải được đang ở trước mặt huynh đó. Còn ngại ngừng gì mà chưa tự giải độc cho mình và cho cả người tình của huynh.

Thế Liệt mím môi nghĩ thầm:

- "Bạch Huệ... rồi nàng sẽ hối tiếc vì sự bức nhục này đối với âu Thế Liệt.

Thế Liệt miễn cưỡng lê đến dưới chân Tường Thi Hồng. Gã nhìn Thi Hồng:

- muội... Huynh...

Thi Hồng từ từ nhắm hai mi mắt lại nhưng không thốt lời nào.

Bạch Huệ bước đến bên Thi Hồng, nhìn Thế Liệt nói:

- Huynh có cần muội giúp không?

Không chờ Thế Liệt nói gì, Bạch Huệ vươn Trảo giắt phát ngoại y vịn hờ trên người Thi Hồng. Thân thể Thi Hồng lộ ra với tất cả những gì vốn có của một nữ nhân.

Thế Liệt nhìn Bạch Huệ:

- Ta muốn... Muốn muội ra ngoài.

Bạch Huệ mỉm cười, gật đầu. Nàng trở bộ vừa bỏ đi vừa cất tràng tiểu ngạo nghe thật chua chát và lạnh lùng.

Chờ cho Bạch Huệ ra ngoài hử rồi, Thế Liệt mới vịn tay vào chiếc ngai gượng đứng lên. Y nói với Thi Hồng:

- Thi Hồng... Chúng ta phải tự giải độc rồi sẽ tính sổ với ả ma nữ đề tiện này sau.

Thế Liệt vừa nói vừa cời y phục, chồm lên người Tường Thi Hồng. Khi cuộc giao hoan của hai người diễn ra y mới cảm nhận đúng như lời Bạch Huệ nói. Cảm giác đan điền bị đau buốt căng cứng nhanh chóng biến mất mà thay vào đó là sự nồn nao, cuồng nhiệt như thể có sức mạnh vô hình nào đó hà hơi tiếp sức kích động hỏa dục trong tâm tưởng gã.

Y nhanh chóng bị dục tâm khống chế với những cảm giác thật cuồng nhiệt mà tự y không làm chủ được. Bên kia, Tường Thi Hồng cũng chẳng khác gì Thế Liệt. Cả hai người như thể những con thú trong thời kỳ phối giống, với tất cả sự cuồng loạn của nhục tình Cơ thể họ căng ra trong cảm giác khoái lạc tột cùng. Hai người quên đi ngoại Cảnh chung quanh mình mà chỉ biết ngụp lặn trong cơn khoái lạc da thịt.

Rồi mọi sự vật quanh họ nổ tung nhưng họ vẫn dính chặt lấy nhau như chẳng còn sức để rời nhau ra được nữa.

- Đúng là gian phu dâm phụ.

Giọng nói lạnh lùng đó đập vào thính nhĩ âu Thế Liệt và Tường Thi Hồng nhưng họ vẫn quấn chặt lấy nhau như thể chẳng muốn buông nhau ra.

Thi Hồng gượng nhìn lại.

Vị Trưởng lão Chấp pháp Thần Phục Bang Nặc Khu Đà Dựng đứng sừng sững sau lưng hai người với ánh mắt nghiêm nghị và bắt nhãn nhìn Thế Liệt và Thi Hồng.

Thế Liệt phải cố gắng đến sức lực cuối cùng mới lặn được qua một bên. Y có cảm tưởng bao nhiêu nội lực của mình đều tản mát chẳng còn chút gì trong nội thể để động được tứ chi. Thi Hồng cũng chẳng khác gì Thế Liệt. Nàng nằm duỗi dài trên chiếc ngai, thở rốc từng cơn như con cá mắc cạn trông thật là khổ.

Bạch Huệ từ ngoài bước vào, đi đến bên vị Trưởng lão Chấp pháp Nặc Khu Đà Dựng. Nàng mỉm cười nhìn Thế liệt và Thi Hồng, nói:

- Trưởng tôn giờ đã tin lời của Bạch Huệ chưa?
- Lão phu đã tin. Không ngờ Bang chủ Gia Kính Hào lại chết bởi tay dân phụ và gian phu này.

Bạch Huệ rút trong tay áo ra tám kim bài lệnh chủ Thần Phục Bang:

- Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào biết mình sẽ chết bởi Di Họa Đoạn Hồn Thần bởi chính tay đôi gian phu dân phụ này đã thỉnh nhờ sát thần. Bang chủ đã trao lệnh bài cho bốn nương để trả hận và vạch mặt Thế Liệt và Thi Hồng. Theo trưởng lão...

Người được bang chủ trao kim bài lệnh chủ có thể thế bang chủ được không?

- Lão phu đồng ý thì đương nhiên Lâm cô nương sẽ trở thành bang chủ.
- Bạch Huệ đáng mặt là bang chủ Thần Phục Bang không?

Nặc Khu Đà Dựng lưỡng lự một chút rồi gật đầu:

- Rất xứng đáng, nhưng cô nương lại là nữ nhân.
- Nếu trưởng lão không đồng ý thì Bạch Huệ sẽ hủy kim bài này. Lúc đó Trưởng Thi Hồng và âu Thế Liệt nghiễm nhiên trở thành bang chủ Thần Phục Bang. Nếu họ trở thành bang chủ Thần Phục Bang, không biết trưởng lão có được yên thân với họ không?

Nặc Khu Đà Dựng bối rối. Lão buông một tiếng thở dài, rồi quỳ thụp xuống:

- Lão Nặc Khu Đà Dựng bái kiến Tân Bang chủ.

Bạch Huệ vội đỡ lão lên:

- Trưởng lão hãy đứng lên. Nếu trưởng lão đã đồng ý thì kể từ bây giờ người sẽ là Đản Chủ Thần Phục Bang, trực thuộc Tinh Túc Giáo. Người chỉ dưới mỗi một Lâm Bạch Huệ mà hơn cả trăm người.

Nặc Khu Đà Dựng hành lễ:

- Đa tạ bang chủ.

Bạch Huệ mỉm cười. Nàng nhìn vị Trưởng lão Chấp pháp Thần Phục Bang nghiêm giọng nói:

- Theo quy giới của Thần Phục Bang, thì phán xử Trưởng phu nhân và Tống Ngọc thư sinh như thế nào?
- Khái bầm bang chủ... Theo quy giới của Thần Phục Bang thì xử hai người này bằng cách giáo hình đại nhục.
- Nghĩa là sao?
- Móc mắt, chặt tứ chi, rách mặt rồi quăng ra ngoài hoang đạo để họ sống kiếp nhục nhằn đến khi chết thì thôi.

Bạch Huệ gật đầu:

- Được lắm.

Nàng chấp tay sau lưng bước thẳng đến bên âu Thế Liệt và Trưởng Thi Hồng. Nhìn âu Thế liệt, Bạch Huệ nói:

- Ta cầu chúc cho hai người luôn Ở gần bên nhau mãi mãi trong cuộc đời này.

Bạch Huệ thốt dứt câu quay bước đi thẳng ra ngoài cửa Dịch quán Mẫu Đơn Trang.

Nàng dừng bước này ngưỡng cửa nhìn lại vị Trưởng lão Chấp pháp Nặc Khu Đà Dựng:

- Hành xử xong, trưởng lão cho bốn tọa thấy đôi mắt của họ nhé.
- Thừa vâng.

Bạch Huệ ung dung bước ra ngoài Dịch quán. Nàng nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, lẩm nhẩm nói:

- "âu Thế Liệt... CỐ như vậy huynh mới phải trả lại Bạch Huệ những gì huynh đã tước đoạt ,,

Cái bang đại hội

Không như những bang phái khác, mặc dù là Thiên hạ đệ nhất bang nhưng Cái bang thì lại chẳng có tổng đàn mà thường tụ họp các môn hạ trong những ngôi cổ miếu hoang nếu như có đại sự. Sau cái chết của Bang chủ Cầu Nại, Cái bang đồng quy tụ về ngôi cổ miếu thần hoàng tọa lạc ven khu rừng cách Dương Châu trấn độ hai mươi dặm.

Cái bang đại hội hôm nay cốt để tiến cử ra một vị bang chủ mới thống lĩnh bang chúng. Điều đó là sự bắt buộc, bởi một ngày không có bang chủ Cái bang như thể rắn mất đầu.

Ngồi trước quần hào Cái bang là bốn trưởng lão chấp pháp Mạc Hoài, Giãn Trị Lộ, Huỳnh Bá Khôi và Văn Trung Liệt. Bốn người đều khoát vẻ mặt thâm trầm và nghiêm nghị. Trước mặt họ là chiếc gậy truyền nhân "Đà cầu bổng bang chủ", trên có nam viên lục ngọc to hơn quả trứng gà.

Chờ cho tất cả bang chúng đều đã yên vị ngồi chễm chệ trên mặt đất, Mạc Hoài trưởng lão mới trịnh trọng bước ra. Vốn là người có chức phận cao nhất trong Cái bang, Mạc Hoài trưởng lão mới được quyền lên tiếng trước trong đại hội bang chúng Cái bang lần này.

Lão Cái bang Mạc Hoài ôm quyền trịnh trọng nói:

- Chư vị bằng hữu huynh đệ... Bang chủ của chúng ta đã chết, một ngày không có bang chủ, Cái bang chẳng khác nào rắn mất đầu, nếu không tìm ra bang chủ thì một sớm một chiều danh dự của Cái bang sẽ chẳng còn nữa. Chư huynh đệ sẽ ly tán mỗi người một nơi.

Mạc Hoài buông một tiếng thở dài.

- Chư huynh đệ là những hành nhân du thủ du thực, đầu nhập dưới đại kỳ Cái bang, để không để cho người khác ức hiếp. Nếu Cái bang tiêu diệt, chẳng còn nơi để dựa.

Cuộc sống của chư huynh đệ đã khổ càng khổ hơn. Chính vì lẽ đó mà bốn vị trưởng lão chúng tôi mới thông tin đến các phân đàn Cái bang, mời chư vị huynh đệ hội họp về đây để tôn cử tân bang chủ. Có như thế chúng ta mới giữ được uy danh Cái bang trên chốn võ lâm giang hồ.

Im lặng một lúc, Mạc Hoài trưởng lão mới nói tiếp:

- Chư huynh đệ có đồng ý với lời của lão phu không?

Môn hạ Cái bang đồng loạt xướng lên.

- Đồng ý Đồng ý Khẽ gật đầu, Mạc Hoài trưởng lão nói tiếp:

- Cách bình chọn tân bang chủ như thế nào, lão phu xin nhường lời cho Huỳnh trưởng lão.

Mạc Hoài nhìn Huỳnh Bá Khôi:

- Mời Huỳnh lão huynh.

Huỳnh Bá Khôi bước ra trước quần hùng Cái bang ôm quyền xá rồi trịnh trọng nói:

- Lão phu theo đúng thông lệ từ bao đời nay của Cái bang mà tiến hành đại sự bầu chọn bang chủ. Cứ theo thông lệ từ trước đến nay, Tứ trưởng lão chấp pháp gồm Mạc Hoài lão huynh, Văn lão huynh, Giãn lão huynh và lão phu sẽ tiến cử bốn người có công đầu với Cái bang để quần hùng tuyển lựa. Bốn người được tuyển cử phải là những người có chân tài, đức độ và được huynh đệ ngưỡng mộ mới chính thức tiếp nhiệm chấp chức bang chủ.

Rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực, Huỳnh Bá Khôi nói:

- Chư vị huynh đệ đồng ý với lão phu chứ?

Quần hùng Cái bang im lặng một lúc rồi đồng loạt xướng lên:

- Đồng ý Đồng ý Huỳnh Bá Khôi nói tiếp:

- Chư vị quần hùng đã đồng ý rồi, lão phu thay mặt bốn vị trưởng lão chấp pháp xin được tiến cử bốn vị đàn chủ có công đầu với Cái bang.

Tất cả những đàn chủ đều căng thẳng hướng mắt nhìn về phía Huỳnh Bá Khôi trưởng lão tựa những thí sinh đang căng thẳng chờ đợi kết quả khoa điểm.

Không khí tại cục trường đại hội Cái bang bất giác căng thẳng hẳn lên. Sự trang trọng khiến cho cục trường lại càng thêm phần nặng nề, đến nghẹt thở.

Huỳnh Bá Khôi trưởng lão trịnh trọng lấy tám giấy hồng điều trong ống tay áo của lão, mở ra đọc:

- Người thứ nhất tứ vị Chấp pháp trưởng lão Cái bang chọn là Thiết đầu đà khẩu cái Hạ Mộng Khan.

Từ phía phân đàn trấn Trung Châu, bọn môn hạ Cái bang đồng loạt reo mừng, xướng lên:

- Hạ đàn chủ uy vũ. Hạ đàn chủ uy vũ.

Bọn Cái bang Ở phân đàn Trung Châu không mừng sao được một khi đàn chủ của họ được Tứ đại Chấp pháp trưởng lão chọn vào chức vị thứ nhất ứng thí để đoạt vị bang chủ. Nếu như Hạ Mộng Khan trở thành Bang chủ Cái bang thì hẳn những người dưới trướng y cũng sẽ có cơ hội tiến thân sau này.

Đàn chủ phân đàn Trung Châu Thiết đầu đà khấu cái Hạ Mộng Khan với dáng người bệ vệ, vai u thịt bắp trông chẳng có nét gì của một kẻ du thủ du thực, kiêu hãnh từ trong nhóm môn hạ c dưới trướng mình bước ra. Y ôm quyền xá Huỳnh Bá Khôi trưởng lão và ba vị trưởng lão, rồi mới hướng về phía quần hùng Cái bang, nghiêm giọng nói:

- Hạ mỗ đã từng lập công đầu với Cái bang, đáng lý ra đã là bang chủ từ lâu rồi, nhưng nay mới được dịp đứng trước các vị đây nói ra lời thật ấy.

Y về cầm nói tiếp:

- Nếu như các vị huynh đệ đồng ý để Hạ mỗ chấp chức Bang chủ thì nhất định Cái bang sẽ phát dương quang đại. Chư huynh đệ có quyền ngẩng cao đầu vì là môn hạ của Cái bang.

Những tiếng xầm xì phát ra từ những phân đàn khác.

Hạ Mộng Khan nói xong quay bước tiến đến trước ngọn đả cầu bồng truyền nhân. Y đứng khoanh tay với vẻ kiêu hãnh và tự đắc.

Huỳnh Bá Khôi trưởng lão lấy bước phong thư thứ hai mở ra đọc tiếp:

- Chư huynh đệ... Người thứ hai Tứ đại Chấp pháp trưởng lão chọn là Phân đàn chủ phân đàn Thu Phong TỔ MẠC THỊNH.

Lời của Huỳnh trưởng lão vừa dứt thì Phu Phong TỔ Mạc Thịnh với khinh pháp thần kỳ từ phía phân đàn Cái bang HỒ NAM như cánh diều lướt lên trước quần hùng Cái bang.

Đến lượt môn hạ Cái bang dưới trướng Mạc Thịnh vỗ tay tán thưởng rồi xướng lên:

- Mạc đàn chủ uy vũ... Mạc đàn chủ uy vũ.

Mạc Thịnh ôm quyền xá tứ vị trưởng lão chấp pháp rồi hướng về quần hùng trình trọng nói:

- Mạc mỗ không có nhiều lời như những kẻ hữu dũng vô mưu. Nhưng nếu được chư huynh đệ tín nhiệm, Mạc mỗ sẽ không phụ lòng chư vị huynh đệ. Nhất định sẽ làm cho Cái bang hưng thịnh.

Hạ Mộng Khan lên tiếng:

- Xin hỏi Mạc đàn chủ sẽ làm gì để cho Cái bang hưng thịnh?

Mạc Thịnh ôm quyền trình trọng nói:

- Mạc mỗ sẽ làm tất cả, miễn sao huynh đệ Cái bang vừa ý và Cái bang khởi phát uy dũng, chứ không nói nhiều như kẻ khác.

Hạ Mộng Khan gằn giọng:

- Mạc đàn chủ ám chỉ ai vậy?

Huỳnh Bá Khôi trưởng lão lắc đầu, bước đến giữa hai người:

- Nhị vị đàn chủ hãy giữ hòa khí để đại hội tuyển chọn tân bang chủ được trọn vẹn.

Thiết Đầu Đà Khẩu Cái Hạ Mộng Khan hừ nhạt một tiếng lườm Mạc Thịnh rồi quay mặt chỗ khác.

Huỳnh Bá Khôi trưởng lão lại lấy phong thư thứ ba trong tay áo mở ra đọc:

- Người thứ ba tứ vị Chấp pháp trưởng lão chọn là phân đàn chủ phân đàn trấn Dương Châu TÚY HỒ LÔ DƯƠNG CẢNH BẮC.

Bọn bang chúng dưới trướng TÚY HỒ LÔ đồng loạt Ô lên với tất cả niềm hồ hởi phấn khích.

Túy HỒ LÔ tay cầm bầu rượu chậm rãi bước ra. Y dốc hồ lô tu một ngụm dài rồi mới ôm quyền xá tứ vị Chấp pháp trưởng lão, sau đó mới trình trọng nói với quần chúng Cái bang:

- Chư huynh đệ tin tưởng Túy HỒ LÔ Dương mỗ là đúng rồi. Trong Cái bang, Dương mỗ nghĩ chẳng có ai xứng hơn Dương mỗ để đảm đương chức vị bang chủ cả.

Đến lượt Thu Phong TỔ Mạc Thịnh bắt nhand lên tiếng:

- Kẻ say sưa tối ngày như đàn chủ thì làm được gì ngoài chuyện thốt ra những lời nói hồ đồ?

Túy HỒ LÔ Dương Cảnh Bắc bắt giắc định nhân chiêu vào Thu Phong TỔ Mạc Thịnh, lè nhè nói:

- Mạc đàn chủ nói Dương mỗ chỉ biết thốt ra những lời hồ đồ ư?

Không sai... Phàm những kẻ say rượu thì chẳng làm được tích sự gì cả ngoài những lời nói hồ đồ không nghe được. Nếu Cái bang trao đả cầu bồng truyền thân cho đàn chủ thì Mạc mỗ e rằng một sớm một chiều, Cái bang chẳng còn là Thiên hạ đệ nhất bang nữa.

Dương Cảnh Bắc hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Chính ngươi mới là kẻ hồ đồ, vọng ngôn bừa bãi không biết bắc đẩu ở đâu?

Cùng với lời nói đó, bất thành linh Dương Cảnh Bắc hướng miệng hồ lô về phía Mạc Thịnh, hữu thủ vỗ chuông vào đáy bầu.

- Bộp.

Một tia rượu nhuộm như tơ nhện bắn ra từ miệng hồ lô xệt thẳng đến yếu hầu Đàn chủ HỒ Nam Thu Phong TỔ Mạc Thịnh. Tia rượu từ trong bầu hồ lô đã nhanh nhưng Thu Phong TỔ còn nhanh hơn. Y không hổ danh là người đi mây về gió, với khinh công siêu phàm xuất chúng, chỉ một cái lắc vai Mạc Thịnh đã lướt qua trái hai bộ tránh tia rượu chết người của Dương Cảnh Bắc.

Tia rượu vô hình trung lại công tới Thiết Đầu Đà Hạ Mộng Khan khi công hụt Mạc Thịnh. Sự thể chẳng đáng dừng, buộc Thiết Đầu Đà Khẩu Cái phải dùng đầu hứng lấy tia rượu chết người đó.

- Bộp.

Tia rượu phát tán tứ phía khi chạm vào chiếc đầu cứng hơn sắt của Khẩu Cái Hạ Mộng Khan.

Dương Cảnh Bắc ôm quyền hướng về Khẩu Cái Hạ Mộng Khan nói:

- Dương mỗ không có ý hiềm khích với Hạ đàn chủ, chỉ muốn cảnh cáo gã chạy nhanh kia mà thôi.

Thiết đầu đà hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Dương đàn chủ muốn tranh chức phân Bang chủ với Hạ mỗ là đã tạo ra hiềm khích rồi. Nếu không muốn tạo hiềm khích giữa hai phân đàn chúng ta thì Dương đàn chủ hãy tự rút lui đi.

- Dương mỗ không thể rút lui được trừ khi chư huynh đệ Cái bang không đồng ý Dương mỗ đảm đương chức vị Bang chủ Cái bang.

Hạ Mộng Khan hừ nhạt một tiếng:

- Đã có Hạ mỗ Ở đây thì Dương đàn chủ đừng tơ tưởng đến chuyện làm chủ Đá cầu bổng pháp truyền nhân.

Huỳnh Bá Khôi trưởng lão khoát tay cho mọi người im lặng rồi lấy bức phong bì thứ tư trong tay áo. Cầm bức phong bì trong tay mà Huỳnh Bá Khôi trưởng lão lưỡng lự vô cùng.

Lão mở phong bì lấy tám giấy hồng điều ra trình trọng đọc:

- Người thứ tư mà lão phu muốn đề cử là một người rất quen thuộc với chư huynh đệ Cái bang, nhưng lại không phải là người của Cái bang. Ba vị đàn chủ kia do Mạc Hoài lão huynh và Giãn Trị Lộc cùng Văn Trung Liệt đề cử... Còn người này do chính lão phu tiến cử.

Lão im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Lão phu mong rằng chư huynh đệ Cái bang vị tình của lão phu đã một đời xả thân vì Cái bang mà chấp nhận cho lão được tiến cử vị huynh đệ này. Nếu chư vị huynh đệ có mặt Ở đây đồng ý, lão phu xin được đem cái mạng của mình ra bảo chứng cho vị huynh đệ mà lão phu tiến cử.

Nghe Huỳnh Bá Khôi nói ai cũng tò mò nhìn lão. Ngay cả ba vị Chấp pháp trưởng lão cũng không dần được sự tò mò. Mạc Hoài trưởng lão đứng lên từ tốn nói:

- Huỳnh lão huynh định tiến cử ai mà trang trọng quá vậy?

Huỳnh Bá Khôi trưởng lão bất giác quỳ xuống ôm quyền khẩn thiết nói:

- Lão phu trình trọng kính xin ba vị trưởng lão đồng ý với sự tiến cử của lão phu.

Mạc Hoài, Giãn Trị Lộc và Văn Trung liệt vội xúm lại đỡ Huỳnh Bá Khôi đứng lên.

Mạc Hoài trưởng lão nói:

- Huỳnh lão huynh đừng làm vậy.

Mạc Hoài vừa nói vừa đỡ Huỳnh Bá Khôi đứng lên. Lão nói tiếp:

- Đức độ của lão huynh thì chư huynh đệ Cái bang đều biết. Một khi lão huynh tiến cử ai thì người đó phải có tài có đức, có gì Huỳnh lão huynh lại e dè. Cho dù người lão huynh tiến cử không phải là môn hạ Cái bang cũng không sao. Bởi Cái bang của chúng ta là bang phái lớn nhất trong Trung Nguyên, ai thích cũng đều nhận vào, miễn có lòng tương thân tương ái là được rồi.

Huỳnh Bá Khôi buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Mạc lão huynh đã mở lời, lão phu mới dám xưng tên người đó. Mong các chư huynh đệ Cái bang niệm tình lão phu mà chấp nhận.

Ba vị trưởng lão cùng gật đầu.

Mạc Hoài trưởng lão hướng về phía quần hùng trình trọng nói:

- Tất cả chư huynh đệ có mặt Ở đây đều biết đức độ của Huỳnh lão huynh. Trước đây Cầu Nại Bang chủ còn tại thế cũng phải nể mặt Huỳnh lão huynh. Nay lão phu mong mọi chư vị huynh đệ hãy chấp nhận sự tiến cử của Huỳnh lão huynh.

Quần hùng Cái bang đồng loạt xướng lên:

- Chấp nhận... Chấp nhận.

Trưởng lão Cái bang Huỳnh Bá Khôi ôm quyền xá quần hùng. Lão vừa xá vừa nói:

- Đa tạ... Đa tạ...

Mạc Hoài trưởng lão nói:

- Huỳnh đừng khách sáo nữa. Cứ nói người Huỳnh lão huynh định đề cử là ai?

- Người lão phu đề cử là Tôn Ứng Hiệp.

cục trưởng đại hội Cái bang gần như nổ tung. Quần hùng Cái bang đồng loạt đứng lên. Tất cả đều đổ dồn mắt hướng về Huỳnh Bá Khôi trưởng lão.

Cùng lúc đó Bạch Huệ và Tôn Ứng Hiệp cũng xuất hiện. Hai người song hành tiến thẳng lên trước quần hùng Cái bang.

Bạch Huệ ôm quyền kính cẩn nói:

- Thay mặt Tôn đệ, Bạch Huệ đa tạ Huỳnh trưởng lão đã tiến cử Tôn đệ.

Mạc Hoài trưởng lão nhìn sững Huỳnh Bá Khôi gần như không chớp mắt, mãi một lúc sau như thể đã lấy lại được sự bình tâm mới lên tiếng:

- Huỳnh lão huynh suy nghĩ như thế nào mà lại tiến cử kẻ sát hại Bang chủ Cầu Nại?

Sự thật chuyện này như thế nào?

Bạch Huệ thay cho Huỳnh Bá Khôi trưởng lão từ tốn đáp lời Mạc Hoài trưởng lão:

- Mạc trưởng lão xem chừng không phục Huỳnh trưởng lão nên mới thốt ra câu đó.

Bạch Huệ lại thấy Huỳnh trưởng lão đã suy nghĩ rất chín chắn nên mới chọn Tôn đệ đệ.

Huỳnh trưởng lão không vị danh mà vị nghĩa vị tài. Xin hỏi lại Mạc trưởng lão... Thế người đã suy nghĩ kỹ chưa mà lại tiến cử Thiết Đầu Đà Khẩu Cái Hạ Mộng Khan?

- Lão phu đề cử Phân đàn chủ Thiết Đầu Đà Hạ Mộng Khan bởi vì y là người của Cái bang, và lại có nhiều công đầu.

- Vậy Tôn đệ của Bạch Huệ mặc dù không phải là người của Cái bang nhưng đã lập Công còn lớn hơn của Phân đàn chủ Hạ Mộng Khan đấy.

Mạc Hoài trưởng lão ôm quyền:

- Xin hỏi Bạch Huệ cô nương, Tôn công tử đây đã lập công gì cho Cái bang, hay đã sát tử Bang chủ Cầu Nại?

- Tôn đệ của Bạch Huệ lấy mạng Bang chủ Cầu Nại là đã lập công với Cái bang rồi đó.

- Lão phu không hiểu ý của cô nương.

Bạch Huệ nhìn sang Huỳnh Bá Khôi từ tốn nói:

- Huỳnh trưởng lão... Xin trưởng lão chỉ giáo cho mọi người biết vì sao Bạch Huệ lại nói như vậy.

Huỳnh Bá Khôi lưỡng lự một lúc rồi lấy trong tay áo ra bức phong thư niêm kín đã ngả màu ố vàng. Lão trình trọng đưa qua tay Mạc Hoài trưởng lão.

- Mời Mạc lão huynh nhìn xem đây có phải là bút tự của Bang chủ Nhậm Hành không?

Mạc Hoài trưởng lão mở phong thư ra xem. Lão gật đầu:

- Đúng là bút tự của Bang chủ Nhậm Hành. Nhưng cổ Bang chủ Nhậm Hành đã viết gì trong này?

- Lão huynh cứ đọc ắt sẽ biết.

Mạc Hoài mở thư ra đọc. Sắc mặt lão biến đổi qua màu tái nhợt, tái nhợt. Lão vừa đọc vừa chắc lưỡi. Đọc xong lão gấp phong thư lại, lẩm nhẩm nói:

- Không ngờ... Không ngờ.

Lão nhìn lại Huỳnh Bá Khôi:

- Ở đâu Huỳnh lão huynh có mật thư của cổ Bang chủ Nhậm Hành?

- Đây là bí mật mà lão không thể nói được. Nhưng nếu Mạc huynh thấy phong thư này đúng là của CỐ bang chủ Nhậm Hành thì hẳn đồng ý với sự tiến cử của lão phu.

- Ta cảm thấy quá bất ngờ.

Bạch Huệ nói:

- Bất ngờ hay không bất ngờ gì thì đó cũng đã là sự thật rồi. Bức thư mà cổ Bang chủ Nhậm Hành để lại đủ minh chứng cho Mạc trưởng lão biết tư cách của Tôn đệ chứ?

- Lão phu không ngờ sự thật lại như thế này. Lão phu có thể hủy bức thư này được không?

Bạch Huệ nghiêm giọng nói:

- Nếu trưởng lão thấy nó có hại đến Cái bang.

- Nếu công bố bức thư của cổ Bang chủ Nhậm Hành thì quả là có hại cho Cái bang.

Mạc trưởng lão nhìn lại Huỳnh trưởng lão.

- Huỳnh lão huynh thấy sao?

- Tùy Mạc lão huynh định đoạt.

- Lão phu sẽ hủy bức thư của Nhậm Hành bang chủ.

Mạc Hoài nói xong liền xé nhỏ bức thư cho vào miệng nhai ngồm ngoàm rồi nuốt chửng.

Lão nuốt bức thư của Nhậm Hành xong mới nói với Bạch Huệ:

- Tất cả ba vị trưởng lão chấp pháp đều đã đề cử người của mình. Huynh lão huynh tất cũng có quyền tiến cử. Tôn Ứng Hiệp công tử đủ tư cách để chư huynh đệ Cái bang chọn lựa.

Lời nói của Mạc Hoài trưởng lão như có quyền lực khiến quần hùng Cái bang phải chấp nhận. Mọi người từ từ ngồi trở lại.

Mạc Hoài trưởng lão nhìn lại Văn Trung liệt trưởng lão.

- Đã đến thời khắc bầu chọn tân Bang chủ Cái bang, thỉnh mời Văn lão huynh thị chứng.

Văn Trung liệt bước ra, hướng về phía quần hùng Cái bang:

- Chư vị huynh đệ, theo thông lệ thì bang chủ Cái bang sẽ được truyền lại theo ý của người tiền nhiệm. Nhưng nay cố Bang chủ Cầu Nại đã viên tịch nên buộc những người muốn kế nhiệm chức vị bang chủ phải thể hiện bản lĩnh của mình cho chư huynh đệ thị chứng đề bầu chọn người kế nhiệm.

Văn Trung Liệt nhìn lại Thiết Đầu Đà Hạ Mộng Khan, Thu Phong Tổ Mạc Thịnh, Túy HỒ LÔ Dương Cảnh Bắc và Tôn Ứng Hiệp. Lão từ tốn nói:

- Bốn vị phải tỷ võ công với nhau để phân định ai hơn, ai kém. Đây là cuộc tỷ thí bầu chọn Bang chủ nên không cần thiết phải giao thủ đến mức kẻ mất người còn. Nếu ai cảm thấy võ công không bằng người kia thì có thể tự rút lui.

Văn Trung Liệt nói dứt câu nhìn Tôn Ứng Hiệp. Lão thừa biết chức vị Bang chủ Cái bang chắc chắn sẽ lọt vào tay Ứng Hiệp rồi, nhưng phải theo lệ thốt ra những lời khách sáo vừa rồi mà thôi.

Giãn Trị Lộc trưởng lão đứng lên bước đến bên Văn Trung liệt từ tốn nói:

- Theo ý lão phu thì chẳng cần phải thị chứng võ công nữa làm gì để cho hòa khí giữa các huynh đệ Cái bang phải tổn thương. Xét cục diện Ở đây thì Tôn Ứng Hiệp công tử đã nghiễm nhiên trở thành Bang chủ Cái bang rồi.

Mạc Hoài trưởng lão khẽ gật đầu.

Thiết Đầu Đà Khẩu Cái Hạ Mộng Khan vùng vằng nạt ngang:

- Giãn trưởng lão Chấp pháp phân định như thế thì bất công quá. Chẳng lẽ trưởng lão muốn đem Hạ mỗ làm trò cười trước huynh đệ Cái bang sao?

Y hừ nhạt một tiếng:

- Hạ mỗ đã được Mạc trưởng lão chọn tiến cử, tất cũng rất muốn làm chủ ngọn đuốc cầu bông. Hạ mỗ sẽ thỉnh giáo cao chiêu của Tôn huynh đệ đây, đừng mở mặt coi có đáng cho Hạ mỗ tâm phục khẩu phục không, hay chỉ là hạng tiểu nhân chuyên dùng độc kế hại người.

Nghe Hạ Mộng Khan nói, mọi người im lặng duy có bọn Cái bang dưới trưởng thì lại xì xầm.

Hạ Mộng Khan nhìn Ứng Hiệp nói:

- Tôn huynh đệ nhận lời thách thức của Hạ mỗ chứ?

- Ứng Hiệp không nhận lời của Hạ huynh cũng không được. Nếu Hạ huynh có chết bởi kiếm chiêu của Ứng Hiệp cũng đừng trách Ứng Hiệp.

- Tất nhiên rồi. Dao kiếm vô tình mà. Ngược lại nếu Tôn huynh đệ chết bởi võ công của Hạ mỗ không biết có hận Hạ mỗ không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không. Tôn Ứng Hiệp hy vọng mình sẽ bại một cách danh chính ngôn thuận dưới tay Hạ huynh.

- Tôn huynh đệ sẽ được toại nguyện. Nhưng Hạ mỗ nói trước, Hạ mỗ sẽ không phục nếu như Tôn huynh đệ giở thủ đoạn bỉ ổi hay dùng độc công.

- Ứng Hiệp sẽ không bao giờ dụng đến độc công.

- Vậy Hạ mỗ mời Tôn công tử.

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Ứng Hiệp vừa nói vừa đặt tay vào đốc kiếm.

Thiết Đầu Đà Khẩu Cái Hạ Mộng Khan vận Thiết đầu công. Mặt gã nhanh chóng đỏ bừng như thể đang bị nung trong hỏa lò. Hạ Mộng Khan rống lên một tiếng thật lớn, lao thẳng vào Tôn Ứng Hiệp như một con trâu điên. Y dùng ngay chiếc đầu của mình húc vào vùng thượng đẳng của đối phương.

Ứng Hiệp không tránh né chiêu công của Thiết Đầu Đà Hạ Mộng Khan mà lại rút trường kiếm điểm thẳng tới đỉnh đầu cứng hơn sắt của gã.

- Chạch...

Những tưởng đầu lưỡi kiếm của Ứng Hiệp sẽ xuyên thủng thiên đỉnh thủ cấp của Thiết Đầu Đà Hạ Mộng Khan, nhưng không ngờ lưỡi kiếm lại bị quần cong. Mặc dù lưỡi kiếm bị cong nhưng nó lại không gãy ngang. Đôi cước pháp của Thiết Đầu Đà Khấu Cái Hạ Mộng Khan rùn xuống, lún quá đế giày. Gã đã dồn tất cả nội lực vào tuyệt công Thiết đầu công nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao đẩy gãy lưỡi kiếm của Tôn Ứng Hiệp. Lưỡi kiếm đã không gãy mà lại còn từ từ thẳng dần ra. Đôi cước pháp của gã trượt dài trên mặt đất cho đến khi lưỡi kiếm thẳng góc với thiên đỉnh của gã.

Bạch Huệ từ tốn nói:

- ứng Hiệp... Hãy để cho các chư huynh đệ Cái bang thấy bản lĩnh của đệ. Ta không giết người thì người cũng sẽ giết ta.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi mọng ướm của Lâm Bạch Huệ thì lưỡi kiếm của Ứng Hiệp vụt lóe sáng. Cùng với ánh chớp lóe lên đó lưỡi kiếm xuyên thẳng qua đầu Hạ Mộng Khan như ghim vào chiếc bánh bao mềm nhũn.

Khi Ứng Hiệp rút kiếm lại, Hạ Mộng Khan đổ sập xuống đất, chẳng kịp giẫy chết.

Tất cả quần hùng Cái bang chứng kiến cái chết của họ Hạ, hồn xiêu phách lạc, thậm chí có kẻ chẳng chịu đựng được vỡ tim rống to một tiếng rồi lăn đùng ra chết. Cục trường bất giác trở nên nhón nháo vô cùng.

Thu Phong Tố Mạc Thịnh lẫn Túy HỒ LÔ thì đứng phỗng ra như thể hai pho tượng bị trời tròng.

Mãi một lúc thật lâu cục trường mới trở lại sự bình lặng.

Huỳnh Bá Khôi buông một tiếng thở dài. Lão trịnh trọng nói:

- Nhị vị đàn chủ còn muốn thỉnh giáo võ công với Tôn công tử nữa không?

Thu Phong Tố lẫn Túy HỒ LÔ bất giác im lặng.

Huỳnh Bá Khôi chờ một lúc không thấy hai người trả lời mình mới quay lại Mạc Hoài và văn Trung liệt với Giãn Trị lộc:

- Ba vị lão huynh... Tôn Ứng Hiệp công tử đã minh chứng cho các chư huynh đệ thấy võ công của mình. Giờ Tôn công tử đã nghiễm nhiên trở thành Tôn Bang chủ Cái bang.

Mạc Hoài trưởng lão khẽ gật đầu.

Giãn Trị Lộc trưởng lão bước đến cầm ngọn đũa cầu bồng truyền nhân trịnh trọng nói:

- Chư vị huynh đệ Cái bang. Hôm nay Tôn Ứng Hiệp công tử sẽ chính thức trở thành Tôn bang chủ Cái bang. Lời nói của Tôn công tử sẽ là lời nói của Bang chủ. Tất cả chư huynh đệ trong bang phải nhất nhất tuân phục. Ai kháng lại lệnh của Bang chủ sẽ chiếu theo luật hình bang quy mà hành xử.

Giãn Trị Lộc trưởng lão nói xong cầm đũa cầu bồng trịnh trọng đưa qua khỏi đầu tiên đến trước mặt Tôn Ứng Hiệp.

Động tác của lão thật trang trọng, kính cẩn. Lão toan quỳ xuống để dâng đũa cầu bồng cho Tôn Ứng Hiệp thì bất thành linh Mạn Tuyết Kha xuất hiện. Với khinh pháp như én liệng, nàng lướt đến vượn Trảo thộp lấy đũa cầu bồng truyền nhân, lướt luôn về sau ba Nàng vừa trụ thân vừa nói:

- Tôn Ứng Hiệp công tử muốn trở thành bang chủ Cái bang phải bước qua tài mọn củ a Mạn Tuyết Kha nữa?

Sự biến trùng trùng

Tuyết Kha xuất hiện quá ư bất ngờ khiến cho Ứng Hiệp phải bối rối lúng túng. Ứng Hiệp cứ đứng trơ ra nhìn Tuyết Kha trong khi nàng hóm hỉnh nhìn gã mỉm cười.

Bạch Huệ cúi gắt nói:

- Nha đầu thú!... Ngươi lại dám đến quấy phá đại hội bầu chọn Bang chủ Cái bang ư? Nha đầu hần không muốn sống nữa à?

Lời còn đọng trên miệng Bạch Huệ thì Tuyết Kha chớp động thân pháp một cách kỳ.

Ứng Hiệp gần như chẳng có chút phản ứng gì khi Tuyết Kha bất ngờ thi triển ngay đúng tuyệt kỹ khinh công "Tu La thần pháp" nhoáng cái đã áp đến Lâm Bạch Huệ.

Ứng Hiệp hốt hoảng thét lên:

- Tuyết Kha cô nương không được...

Gã chưa nói hết câu, Lâm Bạch Huệ thì cũng chẳng kịp phản ứng thì chỉ pháp của Tuyết Kha đã điễm tới tĩnh huyết của Bạch Huệ.

Bạch Huệ kêu lên một tiếng:

- ôi!

Tuyết Kha chưa kịp thu hồi chỉ pháp thì kiếm ảnh của Ứng Hiệp cũng đã lướt đến đặt ngay vào sau gáy nàng. Ứng Hiệp gần giọng nói:

- Nếu Tuyết Kha cô nương làm hại Lâm tỷ tỷ thì tại hạ cũng sẽ tước mạng của cô nương.

- Hề... Nếu công tử muốn Lâm tỷ tỷ của huynh chết sớm thì mới thốt ra lời nói đó.

- Cô nương không được hại đến Lâm tỷ tỷ của tại hạ.

- Được Tuyết Kha sẽ không hại Lâm tỷ tỷ của huynh, nhưng với ba điều kiện.

Bạch Huệ gắt giọng cướp lời Tuyết Kha:

- Chẳng có điều kiện gì cả...

Tuyết Kha nheo mắt từ tốn nói:

- Lâm thư thư nói cứng như thế nhưng Tuyết Kha biết chắc trong lòng thư thư chẳng muốn chết chút nào đâu. Hay chúng ta trao đổi vậy nhé?

Bạch Huệ rít giọng nói:

- Nha đầu muốn trao đổi gì?

- Mạng đổi mạng.

- Nha đầu nói vậy có ý gì? Ta và ngươi vốn không thù không oán cần gì mạng phải đổi mạng chứ. Thật ra ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra đi.

- Thư thư là người thông minh, Tuyết Kha không cần nói, hần thư thư biết Tuyết Kha muốn gì.

Nàng ghé miệng nói vào tai Lâm Bạch Huệ:

- Ứng Hiệp huynh không có phong độ của một vị Bang chủ Cái bang. Có gì thư thư lại bắt Ứng Hiệp huynh phải trở thành một gã ăn mày chúa chứ?

- Thế ngươi có muốn trở thành ăn mày chúa không?

Tuyết Kha lè lưỡi:

- Tất nhiên là không rồi. Nhưng trước hết phiền thư thư hãy bảo Ứng Hiệp huynh mau thu kiếm lại. Sát kiếm từ lưỡi kiếm tỏa ra khiến xương sống Tuyết Kha lạnh quá.

Nếu như Tuyết Kha chịu không nổi khí kiếm sát nhân của Ứng Hiệp huynh sợ chỉ pháp vô tình làm hại đến thư thư đó.

Bạch Huệ buông một tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Đệ đệ Tỷ không sao đâu.

Ứng Hiệp thu hồi kiếm trở về. Tuyết Kha cũng hạ ngón chỉ pháp không chế tử huyết của Lâm Bạch Huệ.

Tuyết Kha vừa hạ chỉ pháp xu ông vừa nói:

- Như thế có phải được không.

Nàng đưa tay ra sau sờ ót mình, nói với Ứng Hiệp:

- ứng Hiệp huynh không có cái ý chặt đầu Tuyết Kha chứ?

Ứng Hiệp im lặng.

Tuyết Kha mỉm cười nói tiếp:

- Xem mặt huynh kia... Nếu huynh xuống tay sát tử Tuyết Kha thì chư huynh đệ Cái bang hẳn sẽ không phục huynh đâu. Bởi vì huynh là một đại cao thủ còn Tuyết Kha thì lại là một nha đầu. Sát tử Tuyết Kha, huynh gián tiếp đã làm Ồ danh Thiên hạ Đệ nhất bang rồi.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Hay nhất là huynh đừng có nghĩ đến chuyện sát tử Tuyết Kha cứu Lâm thư thư mà phải nghe Tuyết Kha nói.

Bạch Huệ buông tiếng thở dài:

- Nha đầu... Người đừng dài dòng nữa... CÓ gì thì cứ nói ra đi. Nếu được bốn nương và Tôn đệ sẽ đáp ứng cho người.

Nàng thân nhiên đáp lời Lâm Bạch Huệ:

- Lâm thư thư nói đùa tuyết Kha đi.

- Ta biết người nghĩ gì mà nói giùm người?

- Tuyết Kha không tin, Tuyết Kha muốn gì? Ý của Tuyết Kha thư thư đoán biết mà.

Tại vì sao Tuyết Kha muốn thư thư nói, bởi vì Tuyết Kha có đề nghị gì Ứng Hiệp huynh Cũng sẽ thỉnh thị ý kiến của thư thư.

Nàng đặt tay lên vai Lâm Bạch Huệ.

- Tuyết Kha nói có đúng không?

Bạch Huệ thở ra.

- Nha đầu có biết người đang đùa cợt với ai không?

- Tinh Túc giáo chủ.

- Biết được bốn nương là Tinh Túc giáo chủ thì bốn nương sẽ chịu theo ý của người.

Mau giải huyết cho bốn nương.

- Tuyết Kha xin được mạn phép giải huyết cho Lâm thư thư.

Nàng vừa nói vừa vận công cách không điểm chỉ giải khai huyết cho Bạch Huệ.

Vừa được giải huyết, Bạch Huệ gần giọng nói:

- Giải huyết cho bốn nương người không sợ ư?

- Sợ gì thư thư chứ... Không lẽ thư thư lại bội ngôn sao? Ầy... một giáo chủ Tinh Túc mà bội ngôn không giữ lời thì thư thư chỉ chuốc lấy điều tệ hại mà thôi. Thư thư nghĩ kỹ xem Tuyết Kha nói đúng hay là sai nào. Trên giang hồ, ai ai cũng sợ uy danh của Tinh Túc giáo, chẳng lẽ với một nha đầu như Tuyết Kha thư thư lại bội ngôn thì tự đánh mất uy danh đó rồi.

- Người đúng là một nha đầu miệng lưỡi.

Tuyết Kha ôm quyền:

- Thư thư quá khen, Tuyết Kha không dám nhận.

Bạch Huệ lườm Tuyết Kha. Buông một tiếng thở dài, nàng quay lại nói với Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Hôm nay đệ không là Bang chủ Cái bang thì ngày mai đệ sẽ là Minh chủ võ lâm. Chúng ta đi thôi.

Bạch Huệ và Ứng Hiệp toan bỏ đi thì Tuyết Kha gọi giật lại:

- Ứng Hiệp huynh và thư thư khoan bỏ đi đã.

Bạch Huệ nhìn lại Tuyết Kha:

- Ứng Hiệp không nhận chức vị Bang chủ Cái bang không đúng ý của nha đầu sao?

- Tất nhiên là đúng rồi, nhưng Tuyết Kha có nhiều chuyện muốn nói với thư thư.

- Ở đây không tiện để ta và nha đầu nói chuyện với nhau. Muốn gì thì theo bốn nương.

- Tuyết Kha xin được theo chỉ huân của thư thư.

Ba người đồng loạt thi triển khinh công bỏ đi để lại sự ngỡ ngàng cho quần hào Cái bang.

Bạch Huệ dẫn Tuyết Kha và Ứng Hiệp đến tòa trang viên của Thần Phục bang. Nàng quay lại nói với Tuyết Kha:

- Nha đầu... Cứ vào trong đó chờ ta. Người cứ tự nhiên đừng ngại gì cả.

Quay lại Ứng Hiệp, Bạch Huệ nói tiếp:

- Tôn đệ theo tỷ.

Tuyết Kha thấy Bạch Huệ dẫn Ứng Hiệp vào hậu viên. Nàng chẳng có vẻ gì tò mò mà thân nhiên bước vào gian tiền sảnh, Tuyết Kha vô cùng ngạc nhiên khi thấy trong gian tiền sảnh có đủ các hình nhân đồ chơi.

Tuyết Kha thích thú reo lên:

- Ô Đẹp quá Nàng đi rảo sau từng món đồ chơi nhưng tuyệt nhiên chẳng chạm tay đến thứ nào. Tuyết Kha đứng trước hình nhân của thiếu nữ đang ngồi khảy đàn tỳ bà. Nàng đứng ngắm bức hình nhân đó.

- Đẹp quá Tuyết Kha ngậy người ngắm hình nhân của thiếu nữ. Nàng rón rén đặt nhẹ tay vào bức hình nhân. Tay nàng vừa chạm vào hình nhân thì bức hình bỗng rung cử động tay phải khảy những sợi tơ đàn tỳ bà.

Tiếng đàn cất lên càng làm cho Tuyết Kha phấn khích, và tò mò khi hình nhân không cử động nữa, tiếng đàn cũng ngưng bật thì Thảm Mộc Phong đã xuất hiện sau lưng Mạn Tuyết Kha. Y ngồi trên chiếc ngai có hai vòng bánh xe bằng cây nhìn Tuyết Kha.

Tuyết Kha không hề biết Thảm Mộc Phong đã xuất hiện sau lưng mình bởi những món đồ chơi đã thu hút tất cả tâm trí nàng.

Mộc Phong tăng hắng.

Nghe tiếng tăng hắng của Mộc Phong, Tuyết Kha mới phát hiện ra sau lưng mình có người. Nàng quay mặt nhìn lại, nhận ngay ra Thảm Mộc Phong. Đôi thu nhân của Tuyết Kha dường to nhìn họ Thảm.

- Ý Tôn giá Ở đây ư?

- Nha đầu thấy Thảm mỗ lạ lắm ư?

Nàng thân nhiên gật đầu:

- Rất lạ.

Tuyết Kha bước thẳng đến trước mặt Thảm Mộc Phong.

- Tôn giá là chủ nhân của tòa trang viên này.

- Nha đầu nghĩ sao cũng được, nhưng hình như nha đầu rất thích gian thư sảnh này.

Tuyết Kha gật đầu:

- Thích lắm... Ở đây nhiều đồ chơi quá. Tôn giá biết Tuyết Kha thích gian thư sảnh này nên sẽ đuổi Tuyết Kha đi chứ gì?

Mộc Phong lắc đầu.

- Thảm mỗ không đuổi nha đầu, thậm chí còn muốn tặng không cho nha đầu tất cả những món đồ chơi có trong gian thư sảnh này.

Đôi mắt Tuyết Kha mở to hết cỡ nhìn Thảm Mộc Phong. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Tôn giá nói thật đó chứ?

- Chẳng lẽ Thảm mỗ lại thất ngôn với một tiểu nữ sao? Thảm mỗ tặng không cho nha đầu để chuộc lại một chương trước đây Thảm mỗ đã đánh sau lưng người.

Nàng nhìn sững Thảm Mộc Phong nói:

- Ý Tưởng đầu tôn giá là người xấu, nhưng không ngờ trong tôn giá cũng có cái tốt đấy chứ?

Nàng vừa nói vừa bước thẳng đến trước mặt Thảm Mộc Phong:

- Tôn giá bộ nhớ đến một chương đánh sau lưng Tuyết Kha nên trong tâm luôn áy náy phải không?

Mộc Phong gật đầu:

- Thảm mỗ luôn bị ám ảnh và áy náy bởi chương kình đó.

- Tôn giá áy náy vậy tôn giá là người tốt rồi. Phàm kẻ lớn thì không được bắt nạt kẻ nhỏ, kẻ mạnh không được hiếp đáp người yếu, như vậy mới là người có chí khí. Tôn giá nghĩ như thế thì đúng là người có chí khí.

Tuyết Kha ôm quyền:

- Tuyết Kha bội phục.

Thảm Mộc Phong vuốt râu, nhìn nàng mỉm cười:

- Nha đầu thích thì cứ lấy bất cứ thứ gì Ở đây để làm vật sở hữu riêng cho mình.

Tuyết Kha chỉ ngay bức hình nhân thiếu nữ cầm đàn.

- Tuyết Kha thích bức hình nhân này.

Đôi chân mày của Thảm Mộc Phong thoát nhíu lại. Tuyết Kha nhận ra ngay nét nhíu mày thoát hiện rồi vụt biến mất trên mặt Thảm Mộc Phong.

Nàng hồn nhiên nói:

- Tôn giá hẳn rất quý bức hình nhân đó?

Thảm Mộc Phong từ tốn nói:

- Tiểu nữ chọn đúng thứ mà Thảm mỗ quý nhất trong tất cả những thứ trong gian thư sảnh này.

Tuyết Kha dường mày nói:

- Nếu tôn giá quý thì Tuyết Kha sẽ không lấy nó đâu?

- Tại sao?

- Sư phụ Tuyết Kha dạy cái gì người khác không thích thì mình đừng ép người.

Mộc Phong vuốt râu, cười mỉm.

- Tiểu nữ quả là một học trò ngoan. Một học trò ngoan như vậy mà lại để một mình phiêu bạt trên chốn giang hồ. Lão đảm đương trọng trách theo sát Di Họa Đoạn Hồn Thần. Không hiểu sư phụ của tiểu nữ suy nghĩ như thế nào?

Tuyết Kha tròn mắt nhìn Thảm Mộc Phong:

- Hê tôn giá nói sai rồi. Sư phụ của Tuyết Kha không bao giờ bỏ rơi Tuyết Kha đâu.

Bất cứ lúc nào Tuyết Kha gặp nguy hiểm tất thấy đều có người phò trợ.

Thảm Mộc Phong khẽ gật đầu:

- Thảm mỡ cũng nghĩ như nha đầu.

Y chỉ bức họa hình nhân thiếu nữ cầm đàn tỳ bà:

- Thảm mỡ tặng cho nha đầu đó.

- Tôn giá không tiếc à?

- Với tiểu nữ, Thảm mỡ không tiếc. Với lại Thảm mỡ còn thiếu tiểu nữ một chưởng chưa trả kia mà.

Thảm Mộc Phong nói dứt câu thì một người từ ngoài cửa bước vào. Y vận áo thụng đen trông như những con quạ đen, ánh mắt toát ra uy quang rờn rợn.

Y đứng ngay ngưỡng cửa thư sảnh định nhân nhìn Tuyết Kha và Thảm Mộc Phong.

Trong khi Thảm Mộc Phong cau mày khi nhìn người đó thì Tuyết Kha lại trở mặt tò mò.

Nàng nhanh miệng hỏi:

- Tôn giá là ai mà vận trang phục kỳ dị vậy?

- Nha đầu hần không biết bốn tọa là ai? Nhưng Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc và Thiên Trù đại sư thì chắc chắn biết.

Tuyết Kha reo lên:

- Tôn giá là bằng hữu của sư phụ và đại sư Thiên Trù.

- Bốn tọa đâu đủ duyên phận kết bằng hữu với Tiên Hạc Thần Kim tiên tử và cao tăng Thiên Trù đại sư chứ?

- Thế tại sao tôn giá biết sư phụ và Thiên Trù đại sư?

- Không phải chỉ mỗi bốn tọa biết mà cả võ lâm đều biết.

Diêm La Thành chủ nhìn lại Thảm Mộc Phong:

- Thảm tức hạ tặng cho nha đầu kia bức hình nhân của Đoan Cơ tiên tử, vậy sẽ tặng cho bốn tọa thứ gì trong những thứ có tại gian thư sảnh này?

Mộc Phong miễn cưỡng, từ tốn nói:

- Trong thư sảnh này chẳng có thứ gì thừa để Thảm mỡ tặng cho tức hạ.

- Bốn tọa không đáng để cho tức hạ tặng ư?

- Không phải không đáng nhưng chẳng có thứ gì đáng để tặng cả. Tức hạ nghĩ xem, thứ gì trong gian thư sảnh này khiến tức hạ chú ý đến. Ta nghĩ tức hạ không có tâm tưởng như tiểu nha đầu Tuyết Kha.

- Tất nhiên rồi... Bốn tọa đâu có được cái tâm hồn nhiên như nha đầu Tuyết Kha.

Chính vì không có cái tâm hồn nhiên đó nên bốn tọa mới cần đến thủ cấp của tức hạ.

Vừa nghe Diêm La Thành chủ thốt ra câu này, Thảm Mộc Phong ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Tức hạ định mượn thủ cấp của Thảm mỡ ư?

Diêm La Thành chủ thân nhiên gật đầu.

Mộc Phong cười khẩy:

- Không ngờ thủ cấp của Thảm MỠ lại có người quan tâm đến chứ? Chẳng hay tức hạ định thủ cấp của Thảm mỡ với giá bao nhiêu?

- Bốn tọa đánh giá thủ cấp của tôn giá rất cao. Nếu như so sánh thì hần nó ngang với Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

Thảm Mộc Phong gật đầu:

- Khá cao đấy.

Tuyết Kha lên tiếng:

- Tôn giá không tốt.

Diêm La Thành chủ nhìn Tuyết Kha:

- Nha đầu muốn nói ai?

- Tất nhiên là tôn giá rồi.

- Bồn tọa ư?

Tuyết Kha gật đầu:

- Tuyết Kha nói tôn giá không tốt đó. Bởi tôn giá vừa mới đến đã đòi giết người rồi, tôn giá đòi lấy thủ cấp của Thảm tôn giá, thì ai sẽ đòi thủ cấp của tôn giá đây?

- Bồn tọa không thích nghe những lời nói như nha đầu.

Thảm Mộc Phong cướp lời Diêm La Thành chủ:

- Người không cần đòi co với Mạn Tuyết Kha. Hãy đến đây mà nhận thủ cấp của bồn tọa.

Diêm La Thành chủ lắc đầu:

- Bồn tọa đâu cần bản tay lấy thủ cấp của Thảm túc hạ.

Diêm La Thành chủ nói dứt câu thản nhiên bước đến chiếc đôn yên vị. Phong cách chễm chệ của gã cứ như tòa trang viên này là của riêng mình.

Mặt Thảm Mộc Phong đanh lại:

- Túc hạ không tự đến lấy thủ cấp của Thảm mỗ còn chờ ai nữa?

- Bồn tọa chờ đủ mặt những người khác để không phải ra tay nhiều lần.

- Những người đó là ai?

- Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc và Thiên Trù đại sư.

Tuyết Kha nhường mày:

- Ý Tôn giá biết sư phụ sẽ đến với đại sư Thiên Trù ư?

Diêm La Thành chủ gật đầu:

- HQ sẽ đến.

Thảm Mộc Phong gắt giọng nói:

- Thảm mỗ không muốn gặp mặt hai người đó. Nếu như túc hạ không muốn bản tay lấy thủ cấp của Thảm mỗ thì Thảm mỗ sẽ thỉnh giáo cao chiêu của túc hạ.

Nhìn Thảm Mộc Phong, Diêm La Thành chủ nhún nhường nói:

- Túc hạ nóng nảy như thế làm gì. Nếu cần bồn tọa sẽ chứng minh cho túc hạ thấy muốn lấy thủ cấp của Thảm Mộc Phong còn dễ hơn bồn tọa lấy đồ trong túi mình.

Diêm La Thành chủ nói dứt câu, vươn hữu thủ cách không phóng chỉ điểm tới vùng thượng đẳng của Thảm Mộc Phong. Chớp thấy đối phương cách không phóng chỉ, Thảm Mộc Phong chẳng chút ngại ngần dừng đứng hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng.

Khi Thảm Mộc Phong dừng đứng hữu thủ để đón chỉ kinh của Diêm La Thành chủ mới giật mình, bởi nhận ra công lực của mình không thể vận hành được.

Y trở mặt buột miệng thốt:

- Tại sao...

Tiếng của Thảm Mộc Phong còn đọng trên môi gã thì chỉ kinh của Diêm La Thành chủ đã xuyên qua tâm trung bản thủ chương ảnh họ Thảm rồi.

- Chát...

âm thanh khô khốc vang lên cùng với vòi máu tươi phún ra từ giữa lòng bàn tay của Thảm Mộc Phong. Mặc dù bị chỉ kinh của Diêm La Thành chủ xuyên qua tâm trung bản thủ nhưng Thảm Mộc Phong vẫn nghiêng rằng không thốt ra tiếng rên rĩ nào.

Y nắm hữu thủ thành thoi quyền từ từ hạ xuống nhìn Diêm La Thành chủ.

Diêm La Thành chủ ngửa mặt cười vang. Y vừa cười vừa nói:

- Bồn tọa nói không sai chứ?

Thảm Mộc Phong mím môi, mặt đanh lại. Y từ tốn chậm rãi nói:

- Lâm Bạch Huệ.

Diêm La Thành chủ ngửa mặt cười vang. Y vừa cười vừa toan bước đến trước mặt Thảm Mộc Phong, nhưng Tuyết Kha đã bước ra chặn ngang mặt gã.

Nàng khoát tay:

- Tôn giá không được hại người.

- Nha đầu muốn cản tay bồn tọa?

- Việc làm của tôn giá không tốt nên Tuyết Kha mới cản tay tôn giá lại.

- Nha đầu là đồ đệ chân truyền của Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc nên nghĩ mình có bản lĩnh cản tay bồn tọa ư?

- Dù Tuyết Kha không muốn cũng không để cho tôn giá tự nhiên giết người vô cớ được Diêm La Thành chủ gật đầu nói:

- Đề bôn tọa xem võ công của nha đầu đã thu nạp những gì từ Tiên Hạc Thần Kim tiên tử.

Cùng với lời nói đó, Diêm La Thành chủ chớp động thân pháp quỷ dị u linh, áp sát đến Mạn Tuyết Kha. Hữu thủ vươn ra với thể Trảo thần kỳ thò đến hồ khẩu tả thủ của nàng. Tuyết Kha thấy thể Trảo của Diêm La Thành chủ đầy uy lực, biến hóa khó lường nên không dám đón thẳng đỡ thẳng mà lạng bộ lách tránh. Thân pháp của nàng tựa cánh chim én linh hoạt tránh né chiêu công của Diêm La Thành chủ.

Nàng vừa tránh được thể Trảo của Diêm La Thành chủ, thì tả thủ của gã đã thò đến công tới đại huyệt Thiên linh cái nhanh không thể tưởng.

Tuyết Kha chớp thấy chiêu công của đối phương mới nhận ra Trảo công của Diêm La Thành chủ chỉ là hư chiêu còn tả công mới là thực chiêu. Với hai chiêu liên hoàn công thủ toàn vẹn, Diêm La Thành chủ buộc Tuyết Kha phải đón chiêu công mà chẳng còn cách tránh né nào khác.

Trong tình huống bị bức bách, Tuyết Kha chẳng còn cách lựa chọn nào khác là phải đón thẳng đỡ thẳng lấy chương ảnh uy mãnh của Diêm La Thành chủ.

Nàng dựng đứng ngọc thủ đỡ lấy chương công của đối phương.

- Chát...

Ngọc thủ của Tuyết Kha vừa chạm vào tả chương của Diêm La Thành chủ thì nàng buột miệng thốt:

- Ủi cha...

Tuyết Kha không bị nội lực của Diêm La Thành chủ đã thương nội thể, nhưng ngọc thủ của nàng lại bị lâm châm, lỗ chỗ nhưng tổ ong, rồi nhanh chóng sưng tấy lên.

Tuyết Kha thối lùi ba bộ, nhìn Diêm La Thành chủ nói:

- Độc chương ma công...

- Nha đầu khá lắm, biết cả tuyệt công của bôn tọa. Bội phục... Bội phục.

Mặc dù được Diêm La Thành chủ khen ngợi nhưng Tuyết Kha không lấy đó làm hài lòng mà mặt càng trở nên căng thẳng hơn. Nàng lắc vai toan thi triển Tu La thần pháp đào thoát ra ngoài.

Nhưng ý niệm của Tuyết Kha như thể đã được Diêm La Thành chủ đoán trước. Khi Tuyết Kha vừa thi triển Tu La thần pháp thì y cũng chớp động thân chủ với tư thế thật quái dị như gã thuyền chài quảng lưới.

Từ hai ống tay áo thụng của Diêm La Thành chủ một mảnh lưới tơ như tơ nhện tung ra chụp ngay xuống thân pháp Tuyết Kha. Gã vừa tung lưới bắt Tuyết Kha vừa nói:

- Bắt cá lớn bôn tọa phải dụng đến lưới tơ tầm. Nha đầu rất vinh hạnh rồi đây.

Bị tóm gọn trong mảnh lưới tơ nhện, Tuyết Kha vẫy vùng vừa gào thét:

- Tôn giá xấu lắm... Tôn giá xấu lắm...

Nàng càng vùng vẫy bao nhiêu thì càng bị mảnh lưới quấn chặt cho đến lúc chẳng còn cục cựa nữa. Tuyết Kha khóc thét lên:

- Tôn giá xấu lắm... Tuyết Kha sẽ nói với sư phụ.

Tuyết Kha vừa thét dứt câu thì lão Kim Đồng chạy vào. Lão chống nạnh hằn học quát Diêm La Thành chủ:

- Diêm La Thành chủ... Mau thả Tuyết Kha ra... Bằng không đừng trách lão phu.

Lão Kim Đồng vừa nói vừa nóng nảy lao đến Tuyết Kha. Lão vừa thò tay vào mảnh lưới để gỡ thì Diêm La Thành chủ chỉ búng chỉ kinh điểm tới sau lưng lão.

- Cách...

Lão Kim Đồng cúi đầu đến trước, quay ngoắc lại.

- Lão Diêm La Thành chủ... Người đánh lén lão phu à?

Mặt Diêm La Thành chủ đành lại:

- Hóa ra lão vận Kim Ty giáp hộ thân.

- Nếu không có Kim Ty giáp thì ta đã bị lão không chế rồi.

Lão Kim Đồng vừa thốt dứt câu thì Ứng Hiệp từ ngoài cửa lững thững bước vào.

Diêm La Thành chủ nhìn Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp nói:

- Thành chủ không cần phải bận tâm.

Y vừa nói vừa chớp động kiếm quang nhanh không thể tưởng, cùng phối hợp với Tu La thần pháp. Kiếm quang cắt một đường thẳng tắp tiện đứt lìa búi tóc của lão Kim Đồng Lão Kim Đồng lỗ mắt trố mày thét lên:

- ôi cha...

Lời còn đọng trên miệng lão thì lưỡi kiếm của Ứng Hiệp đã đặt ngay vào vùng yết hầu lão.

Tuyết Kha bối rối nói:

- Ứng Hiệp huynh... Đừng giết lão Kim Đồng của Tuyết Kha.

Ứng Hiệp nhìn Diêm La Thành chủ với ánh mắt chờ đợi sự quyết định của lão.

Mộc Phong giờ mới lên tiếng:

- Ứng Hiệp... Ngươi đừng quên ngươi là người của Minh Thần giáo.

- Sai rồi... Ứng Hiệp sẽ còn tính sổ với tôn giá.

Diêm La Thành chủ khẽ gật đầu:

- Được rồi... Ứng Hiệp... Hãy đưa những người này đến chỗ tử tử của ngươi.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Thừa vâng.

Ứng Hiệp cấp lấy Tuyết Kha đồng thời điểm vào tĩnh huyết của lão Kim Đồng, xóc nách cả lão, đưa hai người rời gian thư sảnh.

Diêm La Thành chủ chờ Ứng Hiệp đi rồi mới nhìn lại Mộc Phong.

- Thảm tức hạ... Túc hạ thấy Tôn Ứng Hiệp như thế nào?

- Thảm nỗi không hiểu túc hạ đã làm gì mà khuyến dụ được gã?

- Bồn tọa làm gì có được sức mạnh quyền rũ biến Di Họa Đoạn Hồn Thần thành thanh kiếm sống?

- Lâm Bạch Huệ.

Diêm La Thành chủ ngửa mặt cười vang. Y vừa cười vừa nói:

- Túc hạ sao không sớm nhận ra điều đó nhỉ. Chính ngay Huyền Y tôn giả Thảm Mộc Phong vẫn nằm gọn trong tay bồn tọa từ lâu rồi mà túc hạ chẳng hay chẳng biết thôi.

Y vỗ tay hai tiếng.

Hắc Bạch VÔ Thường xuất hiện cùng với mười gã cao thủ vận trang phục trang liêu từ hậu điện bước lên.

Diêm La Thành chủ chỉ Thảm Mộc Phong:

- Đưa gã đi.

Y chờ cho Hắc Bạch VÔ Thường cùng mười gã cao thủ kia đưa Mộc Phong đi rồi mới để lại dấu tích Tử thành, rồi mới rời khỏi gian thư sảnh. Diêm La Thành chủ để lại dấu tích kia không phải để phô trương mà muốn cho Thiên Trù đại sư và Tiên Hạ Thần Kim phải tự dẫn thân đến cái bẫy mà y đã giăng sẵn chờ đợi.

Nhưng khi Diêm La Thành chủ đi rồi, nửa khắc sau người đến không phải là Thiên Trù đại sư mà lại là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng. Nhìn dấu tích để lại trên bàn, Vĩnh Hưng cau mày:

- Ta đã đến trễ rồi.

Vĩnh Hưng nhìn quanh. Đập vào mắt y là bức hình nhân thiếu nữ cầm đàn tỳ bà.

Vĩnh Hưng nhìn bức hình nhân đó nhâm nói:

- Thảm Mộc Phong.

Chiếc lầu thuyền với những hàng hoa đăng neo đậu giữa dòng Dương Tử giang. Trên chiếc thuyền vang lên tiếng đàn nghe thật du dương làm say đắm lòng người. Từ phía tả ngạn, một chiếc thuyền nan với duy nhất một ánh đèn lồng chậm rãi trôi về phía lầu thuyền. Người trên chiếc thuyền nan đó chính là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng. Y vận bộ bạch y nho sinh, nét mặt trang trọng, đôi cước pháp dính chặt xuống sàn thuyền, mặc cho những lượn sóng đêm xô đẩy con thuyền bé tí như chiếc lá khô chòng chành, mắt vẫn hướng về lầu thuyền.

Chiếc thuyền nan vừa cặm mạn lầu thuyền, Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng lắc mình phi thân lên mạn thuyền. Trong khoang lầu thuyền tiếng đàn réo rắc vẫn vọng ra, cứ như chủ nhân của chiếc lầu thuyền chẳng hề biết đến sự xâm nhập của Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng bước thẳng đến cửa khoang thuyền. Trong khoang thuyền hai nàng ca kỹ đang múa theo tấu khúc du dương được tấu ra từ chiếc đàn tranh trên tay Lâm Bạch Huệ. Mặc dù nàng thấy Vĩnh Hưng nhưng vẫn không màng đến mà tập trung vào những sợi tơ đàn. Tiếng đàn càng lúc càng dồn dập, nhưng không mất đi những âm vực tao nhã khoan thai với những tiết tấu hài hòa khi trầm khi bổng.

cổ thể ví tiếng đàn do Lâm Bạch Huệ tấu ra từ chiếc đàn tỳ bà tựa tiếng chim hót trong buổi bình minh, hay tiếng suối róc rách hoặc tiếng thì thầm của gió đùa bởi những đóa hoa đang khoe hương tỏa sắc. Tiếng đàn đó càng lúc càng nhanh hơn, nhanh đến độ hai ả ca kỹ múa theo tiếng đàn bắt đầu có những động tác lúng túng không theo kịp. Mười ngón tay thanh mảnh của Lâm Bạch Huệ lướt thoăn thoắt trên những sợi tơ đàn, tưởng như đang muốn kiểm chứng những thao tác của hai nàng ca kỹ kia.

Chợt nàng rảy mười ngón tay trên những sợi tơ đàn khiến cho hai ả vũ công phải sững bước. Cả hai liền quỳ móp xuống dập đầu khẩn thiết nói:

- Nương nương tha tội.

Bạch Huệ buông tiếng thở dài. Nàng nhặt nhổe buông một câu lạnh lùng:

- Chỉ mỗi một khúc "Phụng Hoàng Ca" mà cả hai cũng không thể hiện được qua vũ đạo Đáng tội chết.

Hai ả vũ công dập đầu lạy Bạch Huệ như lạy một vị Phật mẫu.

- Nương nương tha tội.

Buông tiếng thở dài, Bạch Huệ nói:

- Hai người làm ta bẽ mặt với khách nhân.

- Chúng tiện nữ biết tội của mình.

Vĩnh Hưng bước vào khoang thuyền. Y nhìn Bạch Huệ từ tốn nói:

- Tiếng đàn của nàng không một vũ công nào có thể diễn được nếu không phải là nàng.

Bạch Huệ nhìn lên Đàm Vĩnh Hưng:

- Đàm Vĩnh Hưng huynh nói có lẽ đúng đó.

Bạch Huệ khoát tay ra hiệu cho hai ả vũ công lui ra ngoài khoang thuyền. Nhận được hiệu lệnh của nàng, hai ả vũ công vội lui ra như những người vừa bước xuống cánh giới a tỳ được diêm chúa tha mạng về với cõi trần.

Chờ cho hai người kia lui hẳn ra ngoài khoang thuyền, Bạch Huệ mới nhìn Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Huynh hẳn đã đến tòa trang viện Mẫu Đơn?

- Nếu như tại hạ không đến hẳn không tìm đến lầu thuyền này.

- Huynh đến đây để tìm Thảm Mộc Phong?

Vĩnh Hưng gật đầu.

Bạch Huệ hỏi tiếp:

- Huynh lo lắng cho Thảm Mộc Phong hay lo lắng cho Mạn Tuyết Kha nha đầu?

Đôi chân mày liễu kiếm của Vĩnh Hưng thoát nhú lại. Vết sẹo trên mặt gã giật giật theo những nét nhăn nhó. Trông mặt Vĩnh Hưng vốn đã dị dạng giờ càng dị dạng hơn.

- Nàng nói vậy có ý gì?

Bạch Huệ mỉm cười nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Trước đây võ lâm có một đôi hiệp khách kết tình tri kỷ như Bá Nha và Tử Kỳ. Họ là Hắc Y Tôn Giả và Bạch Y Thụ Sinh Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng. Thiên hạ đồn đãi, Hắc Y Tôn Giả có thể chết vì Bạch Y Thụ Sinh và ngược lại. Không biết có đúng không nhỉ?

- ĐÓ là chuyện ngày trước. Còn hiện tại ta và Thảm Mộc Phong đã bước vào một ván cờ Mà đã đánh cuộc thì chỉ có một người thắng và một kẻ bại. Chẳng bao giờ có hai người thắng và hai kẻ bại.

Bạch Huệ ngửa mặt cười khanh khách.

Nghे nàng cười Vĩnh Hưng phải cau mày:

- Có gì trong mối quan hệ giữa ta và Thảm Mộc Phong sao khiến nàng cười?

Nhìn Lãnh Diện Tu La, Bạch Huệ nói:

- Bạch Huệ cười bởi vì huynh và Thảm Mộc Phong đánh bạc với nhau nhưng cả hai cùng đều là những kẻ thất bại. Chỉ có một người thắng cuộc trong ván cờ đó.

- Kẻ thắng đó là nàng.

Bạch Huệ đặt cây đàn tranh xuống bên cạnh rồi thản nhiên đứng lên thẳng tiến đến trước mặt Vĩnh Hưng.

- Vĩnh Hưng huynh nói đúng... Chỉ có Bạch Huệ là người chiến thắng.

Nhìn thẳng vào mắt Bạch Huệ, Vĩnh Hưng nói:

- Nàng được lợi gì trong canh bạc giữa Vĩnh Hưng và Thảm Mộc Phong?

- Rất nhiều. Huynh có muốn Bạch Huệ phơi bày với huynh không?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Muốn.

- Nếu huynh muốn Bạch Huệ phơi bày với huynh thì huynh hãy ôm Bạch Huệ và tặng cho Bạch Huệ nự hôn với tất cả tâm tình của huynh cũng như huynh đã từng hôn Đoàn Cơ tỷ tỷ Sắc diện Vĩnh Hưng đánh hẳn lại, đồng thời phảng phất nét lúng túng.

- Bạch Huệ, nàng...

Bạch Huệ cười khẩy:

- Huynh tưởng Bạch Huệ không biết gì ư? Thật ra Đoàn Cơ tỷ tỷ đâu có yêu Thảm Mộc Phong, mà tỷ tỷ yêu huynh. Nhưng vì huynh quá nặng tình bằng hữu mà nhường Đoàn Cơ lại cho Thảm Mộc Phong. Đoàn Cơ tỷ tỷ cảm cái tình của Thảm Mộc Phong đã cuồng nhiệt yêu mình nên trao thân gửi phận cho hắn. Ngày huynh rời bỏ Thảm Mộc Phong, hai người đã gặp nhau trong Phi Thúy Tiên Trang. Huynh đã hôn Đoàn Cơ tỷ tỷ Một nự hôn nồng nàn với tất cả trái tim huynh.

- Nàng nhắc đến chuyện đó để làm gì?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Để so sánh xem nự hôn của huynh với Đoàn Cơ tỷ tỷ với nự hôn mà huynh sắp dành cho Bạch Huệ.

- Ta đã tặng nự hôn đó cho Tống Bội Linh rồi.

Bạch Huệ bật cười:

- Nói đến Tống Bội Linh, Bạch Huệ chỉ thương hại cô ta mà thôi. Bạch Huệ đã thương hại thì hẳn huynh cũng thương hại nàng. Còn tình huynh đã trao cả cho Đoàn Cơ tỷ tỷ rồi.

Vĩnh Hưng nheo mày:

- Tại sao nàng không đòi một thứ gì khác nơi Đàm Vĩnh Hưng mà chỉ muốn ta hôn nàng? Nàng được gì Ở một nự hôn vô tình?

- Tất cả nam nhân trên cõi đời này đều có thể biến thành nô tình của Bạch Huệ, duy chỉ có một người không bao giờ để mắt đến Bạch Huệ. Người đó chính là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

- Nàng biết ta đã không thể biến thành nô tình và chẳng bao giờ để mắt đến nàng, sao còn muốn ta hôn nàng?

Bạch Huệ ngẩng lên. Hai người đối mặt nhau. Nàng từ tốn nhu hòa cất tiếng:

- Bạch Huệ yêu huynh.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng nói:

- Ta không còn bộ mặt ngày xưa nữa, nàng vẫn yêu sao?

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Huynh nhớ Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt chứ?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Vĩnh Hưng biết hẳn. Tống Ngọc thư sinh âu Thế Liệt là một trang mỹ nam tử mà bất cứ nữ nhân nào khi đã diện kiến với y thì cũng phải chao lòng mà muốn kết đôi.

Ngập ngừng một lúc, Vĩnh Hưng nói tiếp:

- Ta nghe nói nàng cũng đã...

Bạch Huệ cướp lời Vĩnh Hưng:

- Bạch Huệ đã trao thân cho gã...

Nàng thốt dứt câu liền lắc đầu đính chính lại:

- Không phải trao thân mà hận thù người trả thù mình.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Tại sao nàng hận người mà phải trả thù mình?

Nàng nắm tay Vĩnh Hưng lạnh lùng buông một câu nghe thật nhạt nhẽo:

- Rồi giết hắn.

- Nàng đã giết âu Thế liệt?

- Không phải giết hắn mà bắt hắn phải trả lại món nợ hắn đã vay của Bạch Huệ. Trên đời này có vay thì phải có trả. Hắn phải trả lại món nợ đã vay của Bạch Huệ chứ.

Nàng thả tay Vĩnh Hưng ra:

- Hắn giờ với Tướng Thi Hồng phu nhân đúng là một đôi uyên ương cùng hội cùng thuyền.

Vĩnh Hưng nhẹ lắc đầu nói:

- Một khi nàng đã đòi nợ thì họ âu kia chắc phải khốn khổ lắm - Ai trả nợ mà không đau khổ. Huống chi Bạch Huệ đâu cần vẻ đẹp của các nam nhân Phạm nữ nhân mới thị vào sắc, còn nam nhân thì thị vào tài. âu Thế liệt chỉ có sắc mà không có tài. Trong mắt muội, âu Thế liệt chỉ là một hình nhân để làm kiếng thì đúng hơn.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Còn người muội để tâm đến chính là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng, cho dù bây giờ huynh chẳng còn chân diện như hôm nào nữa, nhưng chân mỹ của huynh thì vẫn tồn tại trong tâm Bạch Huệ. Huynh có muốn Bạch Huệ chứng minh điều đó?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Nếu nàng cho ta thấy thì hay quá.

- Mời huynh theo muội.

Hai người trở lại chiếc thuyền nan. Từ lúc lên lầu thuyền tới lúc này, cũng như trong những lời đối thoại với Bạch Huệ, Vĩnh Hưng ngờ ngợ đã có sự thay đổi trong mối quan hệ giữa Lâm Bạch Huệ và Thẩm Mộc Phong. Y để tâm nhưng chẳng còn thấy dấu tích gì của Huyền Y Tôn Giả Thẩm Mộc Phong có trên chiếc lầu thuyền trước đây y làm chủ nhân.

Vĩnh Hưng nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ Mộc Phong đã bị Bạch Huệ biến thành nô tình chẳng khác gì Tôn úng Hiệp?" Y sức nghĩ đến mình:

- "Nàng hắn đang muốn ta theo đường hai người kia. .

Trong khi Vĩnh Hưng nghĩ thì Bạch Huệ im lặng dõi mắt nhìn về phía trước. Sự trầm mặc của nàng khiến Vĩnh Hưng phải tự thâm hỏi trong đầu:

- "Không biết Bạch Huệ đang nghĩ gì?" Chiếc thuyền nan do Bạch Huệ điều khiển từ từ hướng vào một ghềnh đá nhô ra ngoài dòng Dương Tử. Nàng đưa mũi thuyền áp vào ghềnh đá đó rồi cùng với Vĩnh Hưng lên bờ.

Vĩnh Hưng hỏi:

- Bạch Huệ. Chúng ta đi đâu?

- Về cái nơi mà trước đây huynh đã rời bỏ Đoan Cơ tỷ tỷ.

Hai người rời ghềnh đá, theo một hoang lộ dẫn đến "Phi Thúy Sơn Trang". Khi Vĩnh Hưng bước vào gian biệt sảnh, đập ngay vào mắt y là bức họa mỹ nữ đang xõa tóc, phơi bờ lưng với những đường cong thật sống động. Nhìn bức họa đó, Vĩnh Hưng nghĩ ngay đến Tôn Úng Hiệp.

Y buột miệng hỏi Bạch Huệ:

- Úng Hiệp đã vẽ bức họa này cho nàng?

Nhìn lại Vĩnh Hưng, Bạch Huệ gật đầu:

- Không sai. Y đã vẽ chân họa của Bạch Huệ với tất cả sự say mê của một họa nhân có năng khiếu thiên bẩm.

- Vì say mê mà y tự nguyện trở thành nô tình cho Lâm Bạch Huệ?

- Không chỉ có mình y mà tất cả nam nhân trên thế gian này.

- Vĩnh Hưng chỉ hy vọng rằng mình chẳng bao giờ nối theo bước những người đó.

Bạch Huệ mỉm cười.

Nàng bước đến cuối bức vách biệt sảnh. Chỉ ấn nhẹ tay vào chiếc gương đồng bóng lộn, vách biệt sảnh từ từ hé mở để lộ một mật đạo. Nàng quay lại nói với Vĩnh Hưng:

- Mời huynh.

Bạch Huệ và Vĩnh Hưng len vào mật đạo. Hai người theo đường mật đạo đó đến một gian mật thất nằm sâu dưới lòng đất. Bóng tối như hũ nút, đưa tay đến trước mặt mà không thấy chỉ tay, nhưng Bạch Huệ vẫn không hề có những bước sai lệch hay loạng choạng cứ như nàng đã quá quen thuộc với mật đạo này mà chẳng cần đến ánh sáng.

Bạch Huệ đánh đá lửa, mỗi vào giá đèn. ánh sáng từ giá bạch lập bùng lên. Trong gian mật thất dưới địa đạo là những cụm tượng nam và nữ với gã nam nhân có khuôn mặt giống tạc Vĩnh Hưng còn nữ nhân thì giống như Lâm Bạch Huệ. Tám cụm tượng đều thể hiện nam nhân đang sùng bái và khấn cầu tình yêu nơi nữ nhân. Duy có cụm tượng thứ chín là cảnh nữ nhân đâm thẳng mũi dao vào tim nam nhân.

Bạch Huệ nhìn Vĩnh Hưng trong khi y quan sát những cụm tượng trong gian mật thất này.

Bạch Huệ nhỏ giọng nói:

- Giờ thì huynh đã biết tình yêu của Bạch Huệ rồi chứ?

- Nàng tạc những pho tượng này?

Bạch Huệ gật đầu.

- Chính Bạch Huệ tạc ra những pho tượng này bằng tình yêu và lòng căm phẫn kẻ vô tình Buông một tiếng thở dài, Bạch Huệ nói tiếp:

- Tất cả những cái gì trên đời này thuộc về Vĩnh Hưng thì phải quỳ dưới chân Bạch Huệ như những pho tượng nam nhân này.

- Ta không ngờ... Khi nữ nhân đã yêu thì căm phẫn như vậy.

- Chỉ có tình yêu đích thực mới khiến cho nữ nhân cảm thấy mình bị tước đoạt mà trở nên căm phẫn.

- Ta không hề tước đoạt gì nơi nàng.

- Bạch Huệ đợi đến lúc huynh tước đoạt ư? Huynh đã cướp đoạt trái tim của Bạch Huệ từ lâu rồi.

- Để thỏa mãn lòng căm phẫn, nàng đã đứng sau lưng Thẩm Mộc Phong để tạo ra sát nghiệp?

Bạch Huệ nhìn Vĩnh Hưng ôn nhu nói:

- Câu hỏi đó của huynh chỉ được Bạch Huệ trả lời sau khi đã nhận được nộ hôn từ huynh thôi.

- Nộ hôn của Vĩnh Hưng có giá trị như vậy ư?

- Với ai thì không, nhưng với Bạch Huệ thì nó lại rất có giá trị. Thậm chí còn có thể thâu tóm được cả võ lâm trung nguyên đó.

- Những lời nàng nói ra khiến cho ta phải suy nghĩ và tò mò đó.

- Huynh càng suy nghĩ càng tò mò thì lại càng muốn biết vì sao nộ hôn của huynh lại có giá trị như vậy chứ?

Bạch Huệ nhìn thẳng vào đáy mắt Vĩnh Hưng:

- Bạch Huệ thấy rõ trong ánh mắt của huynh lộ ra sự tò mò. ắt huynh rất muốn biết vì sao nộ hôn của huynh lại có giá trị như vậy?

- Phải chăng nộ hôn của ta sẽ tạo cho nàng sự phấn khích thực hiện ý đồ khôi phục Tinh Túc giáo. Tinh Túc giáo dưới tay nàng đã trở thành giáo phái lớn trong võ lâm rồi đó - Bạch Huệ còn muốn hơn thế nữa.

Nàng gần giọng nói:

- Nhứt thống thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Bạch Huệ mỉm cười, nàng nắm tay Vĩnh Hưng:

- Chẳng lẽ một nộ hôn mà huynh cũng sợ hãi ư?

- Có ai tự nguyện hôn vào gai nhọn không?

Bạch Huệ cười khẩy:

- Thì ra huynh sợ hãi. Lãnh Diện Tu La chưa từng biết sợ gì cả, thế mà nay lại sợ trao một nộ hôn cho Lâm Bạch Huệ. Tất cả những gã nam nhân hiện hữu trên cõi đời này ước mơ được hôn Lâm Bạch Huệ cho dù có chết cũng mãn nguyện, thế mà huynh lại sợ hãi khi bị Bạch Huệ buộc trao nộ hôn. Kể cũng lạ chứ. Hay huynh sợ Bạch Huệ hạ độc thủ?

- Ta không ngại nàng hạ độc.

- Huynh sợ gì?

- Ta sợ cái không tầm thường nơi nàng. Những người khác ao ước được hôn nàng, riêng Vĩnh Hưng thì bị ràng buộc phải trao nộ hôn. Chính vì sự ràng buộc đó mà Vĩnh Hưng phải sợ.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Chẳng hoài nghi quá.

- Ta không hoài nghi nhưng tự bên trong ta có cốt cách của một con bạc. Phàm đã là một con bạc thì luôn gặp những chuyện bất ngờ mà mình không lường trước được.
- Hóa ra trong huyết quản của huynh vẫn còn dòng máu của ĐỒ vương. Bạch Huệ tưởng đâu Thiên Trù đại sư đã tẩy rửa dòng máu đen đỏ ra khỏi nội tâm rồi chứ.
- Đừng nhắc đến điều đó. Vĩnh Hưng chỉ hồ thẹn mà thôi.

Nàng mỉm cười nói:

- Thế huynh không xem cuộc hội diện giữa Bạch Huệ và huynh như một canh bạc vậy.

Vĩnh Hưng mỉm môi suy nghĩ rồi nói:

- Được Ta đồng ý...

Bạch Huệ mỉm cười từ tốn nói:

- Huynh đừng quá căng thẳng.
- Nàng nói đúng. Đàm Vĩnh Hưng đang căng thẳng, bởi ta đang được thử thách trước lưỡi kiếm của Diêm chúa.
- Huynh đủ bản lĩnh mà.

Vẻ thần nhiên và ung dung của Bạch Huệ làm cho tâm trạng Lãnh Diện Tu La bối rối pha lẫn sự lúng túng, đắn đo. Gã chấp nhận vào cuộc nhưng chính sự bình thản của nàng khiến cho y có cảm giác mình chưa đánh mà đã là kẻ bại trận. Cảm giác này rõ mồn một khiến cho y phải đắn đo khôn lường. Sự đắn đo của Đàm Vĩnh Hưng càng tạo cho Lâm Bạch Huệ thế chủ động khi đối trí với y.

Phàm bình thường, Vĩnh Hưng là kẻ tịnh tâm, không có chuyện gì khiến y phải lo lắng hay bối rối, nhưng đối mặt với Lâm Bạch Huệ y cảm thấy mình u mê lạ lùng. Sự u mê đó khởi phát do Bạch Huệ quá ư bình thản.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng nói:

- Nàng cần nụ hôn của ta?

Bạch Huệ gật đầu:

- Huynh sẽ trao cho Bạch Huệ chứ?

Vĩnh Hưng gật đầu.

Y kéo nhẹ Bạch Huệ về phía mình. Nàng ngẩng mặt, hai mi mắt khép hờ, đôi môi hé mở chờ đợi. Sự thuận phục của Bạch Huệ trong khoảnh khắc tiếp nhận nụ hôn của Đàm Vĩnh Hưng khiến cho gã phải chao lòng. Nhìn dung diện Bạch Huệ với tất cả những nét phấn khích mong muốn đợi chờ, Vĩnh Hưng phải buột nghĩ thầm:

- "Trước nhan sắc bất phàm này thì có nam nhân nào khả dĩ dẫn được tình đối với Lâm Bạch Huệ chứ?"

Trong khi Vĩnh Hưng suy nghĩ thì đôi ngọc thủ của Bạch Huệ vòng qua bá lấy cổ y.

Nàng từ từ kéo Vĩnh Hưng xuống. Bạch Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Bạch Huệ yêu huynh mà.

Vĩnh Hưng khẽ lắc đầu.

Y không gượng lại mà để mình trôi theo vòng tay của Bạch Huệ áp môi mình vào môi nàng. Hơi thở nhẹ nhẹ tỏa mùi thơm từ hai cánh môi xinh xắn của Bạch Huệ phả ra nhanh chóng len sang miệng Vĩnh Hưng, tạo trong y thứ cảm giác kỳ diệu, lạ lùng.

Vòng tay của nàng quấn chặt lấy cổ Vĩnh Hưng như thể đôi măng xà chẳng bao giờ nhả con moi ra nữa.

Vĩnh Hưng chới với với sự phấn khích tột bậc của Bạch Huệ. Y như thể bị cuốn hút vào một cơn trốc xoáy mà tâm điểm của cơn trốc đó lại chính là hai cánh môi đang ngấu nghiến của Bạch Huệ. Vĩnh Hưng muốn cưỡng lại nhưng cơn trốc kia không cho y cưỡng lại mà buộc y phải chịu theo nó. Vĩnh Hưng cảm nhận mình đang chìm dần vào dòng trốc xoáy đến độ mê mải và ngợp thở nhưng lại không sao thoát ra khỏi sức cám dỗ lạ thường.

Bất chợt Lâm Bạch Huệ đẩy Vĩnh Hưng ra. Nàng nhìn gã:

- Bạch Huệ đã thắng.

Ngón chỉ pháp của Vĩnh Hưng vẫn đặt vào đại huyết Thiếu Hoa sau lưng nàng.

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng nói:

- Đúng... Nàng đã thắng... Ta đã thua. Sức cám dỗ của nàng tựa một lưỡi kiếm vô hình mà không một gã nam nhân nào cưỡng lại được. Hôm nay, Vĩnh Hưng mới biết vì sao bất cứ ai khi đã hôn Bạch Huệ đều trở thành nô tình.

Y lắc đầu:

- Nhưng ta vẫn có thể giết nàng.
- Lúc đầu huynh có ý đó, nhưng khi hôn Bạch Huệ thì tâm tưởng sát nhân của huynh đã không còn.

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Ta không phủ nhận.
- Bạch Huệ luôn nhìn thấy Ở huynh sự trung thực khảng khái hiếm có Ở một người nào khác.
- Bây giờ ta vẫn có cơ hội lấy mạng nàng sau khi đã trao cho nàng nộ hôn. Nộ hôn của Đàm Vĩnh Hưng đòi lấy sự trung thực của nàng.
- Huynh đã trung thực với Lâm Bạch Huệ tất làm Lâm Bạch Huệ sẽ trung thực với huynh. Cho dù sau này đại cuộc không thành thì huynh cũng chẳng bao giờ quên được nộ hôn hôm nay.

Nàng nói dứt câu, mỉm cười nói tiếp:

- Huynh muốn biết gì nơi Lâm Bạch Huệ?
- Tất cả những gì nàng đã làm.
- Đòi một nộ hôn để biết được tất cả những gì Bạch Huệ đã làm. Huynh quá tham lam đó.
- Đúng... Ta tham lam vì ta đã là kẻ thua cuộc. Khi trao nộ hôn cho nàng, Vĩnh Hưng tự biết mình đã thua cuộc. Thua mà chẳng có cơ may nào gỡ lại được.
- Huynh biết mình thua rồi ư?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Ta biết mình thua.

Bạch Huệ ngửa mặt cười vang. Tiếng cười của nàng nghe chát chúa và cay đắng pha lẫn trong đó là âm vực khinh bỉ lẫn bi hài và cuồng nộ.

Nàng cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Vĩnh Hưng:

- Vĩnh Hưng cứ trở lên biệt phòng sẽ có người trả lời cho huynh biết Bạch Huệ đã làm những gì. Bạch Huệ hy vọng lãnh Diện Tu La sẽ không hối hận.

Vĩnh Hưng cau mày:

- Thảm Mộc Phong đang chờ Vĩnh Hưng trên đó à?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Không... Thảm Mộc Phong giờ đã là kẻ thừa trong cuộc sống của Lâm Bạch Huệ rồi.
- Vậy kẻ chờ ta là ai?
- Người đã đánh cược với Lâm Bạch Huệ.

Nàng mỉm cười, rồi bước thẳng về phía cuối mật thất. Bạch Huệ mở vòm cửa bí mật sau cụm tượng cuối cùng, nàng len người chui qua vòm cửa đó bỏ mặt Vĩnh Hưng lại trong mật thất.

Những gì Bạch Huệ hành động tạo ra trong tâm tưởng Vĩnh Hưng hết sự tò mò này đến sự tò mò khác. Y có cảm giác mình đang biến thành một con cò trong tay nàng.

Vĩnh Hưng suy nghĩ thầm:

- "Kẻ chờ mình trên biệt phòng là ai? Không phải Thảm Mộc Phong thì còn người nào nữa?" Mang trong tâm trí sự tò mò đó, Vĩnh Hưng quay bước trở lên biệt phòng. Khi y bước qua vòm cửa thì ngờ ngẩn bởi mái tóc dài óng mượt đen huyền. Mái tóc mà trong tâm tưởng Vĩnh Hưng luôn ghi nhớ nó. Mái tóc dài óng mượt của Tống Bội Linh.

Vĩnh Hưng đứng lặng người. Y không thể nào ngờ được kẻ chờ mình tại biệt phòng chính là Tống Bội Linh. Vĩnh Hưng từ từ bước đến sau lưng Bội Linh:

- Nương tử.

Bội Linh quay lại. Nàng đặt tay lên mặt Vĩnh Hưng sờ nắn, những ngón tay thanh mảnh của nàng dừng lại trên vết sẹo dài bên má phải Vĩnh Hưng.

- Đúng là tướng công rồi.
- Huynh đây.
- Mọi người tưởng sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa. Ai đã để lại vết sẹo dài trên mặt huynh vậy?
- Khi huynh quay trở về Lạc Hồn Cốc để khẩu bái tôn sư mới hay người không có Ở đó Lạc Hồn Cốc chỉ là quỷ kẻ điệu hồ ly sơn. Nhưng khi quay lại trang viện thì nơi đó...
- Đã trở thành đồng tro tàn.

Vĩnh Hưng gật đầu.

- Tại Lạc Hồn Cốc huynh đã gặp một cao thủ cực kỳ lợi hại. Buộc huynh phải lao xuống Tuyệt Mệnh Cốc. Trở lên Tuyệt Mệnh Cốc, huynh tự hủy khuôn mặt mình bởi muốn biết kẻ kia muốn gì nơi huynh.

Tống Bội Linh nheo mày:

- Vậy là Khư Ma Lạt Gia đã vào trung nguyên.
- Sao mọi người đón huynh Ở Lạc Hồn Cốc là Khư Ma Lạt Gia?

Bội Linh lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Thân phụ của muội trước đây vốn là Ngự Tiền sứ đương triều được phái sang Liêu quốc để do thám xem Liêu quốc có ý tiến chiếm Trung nguyên hay không. Người đã phát hiện ra âm mưu của chúa Liêu, đã cài người vào sâu trong triều đình chỉ chờ thời cơ Nên đã rời Liêu quốc quay về trung thổ. Tất cả bí mật đó, thân phụ của muội, vì sợ hậu họa cho gia tộc, nên đã đem cất giấu vào một nơi bí mật trong Tử Cấm thành.

- Cũng chính bí mật kia mà toàn bộ gia tộc của muội bị di họa.

- Tất cả đều chết, duy có muội thì may mắn được sống đem theo mình miếng ngọc phù chờ thời cơ tìm ra bí mật trong Tử Cấm thành để dâng lên Hoàng thượng.

- Vậy Diêm La Thành chủ có quan hệ với miếng ngọc phù, tất có mối quan hệ với chúa Liêu. Y cũng muốn tìm bí mật này nên đã truy tìm muội.

Tổng Bội Linh gật đầu:

- Khi muội kết nghĩa tào khang với huynh, trao lại cho huynh miếng ngọc phù. Nó chính là chìa khóa mở Tử Cấm thành nếu phối hợp với Tu La thần pháp của Thiên Trù đại sư Huynh còn giữ miếng ngọc phù đó không?

Vĩnh Hưng bối rối. Y ngập ngừng nói:

- Nương tử... Ta đã trao miếng ngọc phù cho...

Buông một tiếng thở dài, Tổng Bội Linh hỏi:

- Phải chăng huynh đã trao nó cho Lâm Bạch Huệ?

- Huynh đã trao miếng ngọc phù đó cho Lâm Bạch Huệ.

Sắc mặt Bội Linh biến đổi nhợt nhạt. Thấy sắc diện của nàng bất ngờ biến đổi qua màu tái nhợt tái nhợt, Vĩnh Hưng không khỏi lo lắng:

- Bội Linh... Huynh sẽ lấy lại miếng ngọc phù đó cho muội.

Bội Linh mím chặt hai cánh môi. Nàng thôn thức nói:

- Bội Linh đã mất Ứng Hiệp đệ đệ, giờ lại mất cả huynh nữa.

- Bội Linh...

Bội Linh chậm rãi từ từ đưa tay đặt vào hai cánh môi của Vĩnh Hưng. Vĩnh Hưng tò mò:

- Muội làm gì vậy?

Bội Linh không trả lời Vĩnh Hưng mà vẫn đưa tay áp lấy hai cánh môi mỏng của Vĩnh Hưng. Những ngón tay của nàng vừa chạm hai bờ môi, thì Vĩnh Hưng cảm nhận một cái đau buốt đến tận óc. Y buột miệng thốt:

- ôi Bội Linh nói:

- Huynh đau lắm phải không?

Nghe Bội Linh hỏi câu này, Vĩnh Hưng thờ người, đứng đờ ra như pho tượng bất động với tất cả những nét khổ ải hiện ra trên mặt.

Y ngượng nói:

- Nương tử... Tại sao muội biết cảm giác của huynh?

Lệ Trảo ra khêu mắt Bội Linh. Nàng ngập ngừng một lúc với những tiếng nấc nghẹn như thể muốn nuốt nỗi uất ức vào trong rồi mới nói:

- Tướng công đã hôn Lâm Bạch Huệ.

Vĩnh Hưng càng ngỡ ngàng hơn khi nghe Bội Linh thốt ra câu nói này. Y không thể nào ngờ được chuyện giữa y và Bạch Huệ, Bội Linh lại có thể biết được. Điều y lạ nhất là cảm giác buốt nhói đau đớn khi tay Bội Linh chạm vào bờ môi mình.

Vĩnh Hưng gật đầu:

- Sao muội biết huynh đã hôn Bạch Huệ?

- Bội Linh đã là người của Tinh Túc giáo.

Buông một tiếng thở ra thật náo nức, Bội Linh thuật lại:

- Khi huynh rời trang viên thì Lâm Bạch Huệ xuất hiện. Bạch Huệ định giết Bội Linh nhưng may mắn Bội Linh đã được Độc Cầm Nhân cứu mạng. Độc Cầm Nhân đã truyền lại võ công cho muội.

- Độc Cầm Nhân là người của Tinh Túc giáo?

Bội Linh gật đầu:

- Muội đã thụ huấn tất cả tuyệt nghệ độc công của Tinh Túc giáo, vô hình trung trở thành Độc Cầm Nhân thay cho Độc Cầm Nhân khi người ấy lâm chung.

Bội Linh lưỡng lự một lúc rồi lấy trong thắt lưng ra một miếng bội ngọc đưa đến trước mặt Vĩnh Hưng.

- Đây là di vật Độc Cầm Nhân muốn muội trao lại cho Đàm huynh.

Cầm lấy miếng bội ngọc, Vĩnh Hưng chợt biến sắc bởi nhận ra nó chính là miếng bội ngọc của Lâm Đoan Cơ. Y buột miệng hỏi Bội Linh:

- Tục danh quý tánh của Độc Cầm Nhân là gì?

Bội Linh lắc đầu:

- Người không nói.

- Nương tử... Độc Cầm Nhân chính là Đoan Cơ.

- sao huynh biết đó là Đoan Cơ?

- Miếng ngọc bội này của Đoan Cơ. Đoan Cơ chính là huyết nhục tỷ muội với Lâm Bạch Huệ.

- Thì ra là vậy. Độc Cầm Nhân sau khi truyền thụ võ công cho muội đã yêu cầu muội bằng mọi cách phải ngăn Lâm Bạch Huệ không cho nàng phục hưng Tinh Túc giáo.

- Đoan Cơ đã biết tất cả.

Bội Linh lắc đầu.

- Nhưng lời hứa của Bội Linh đã thất bại.

Vĩnh Hưng khẩn thiết hỏi:

- Muội hãy nói cho huynh biết tất cả đi.

- Bạch Huệ giả dạng Đoan Cơ để võ lâm giang hồ trút lên đầu Đoan Cơ tội danh ma nữ đa sát rồi truy bức Đoan Cơ với Huyền Y tôn giả. Nàng ta lợi dụng tình của Thảm Mộc Phong để buộc y trả thù cho Đoan Cơ.

- Thảm Mộc Phong đã rơi vào kế của nàng.

- Chuyện đó muội không biết Thảm Mộc Phong lợi dụng nàng hay nàng lợi dụng Thảm Mộc Phong. Nhưng trước đây Thảm Mộc Phong là một chính nhân nam tử hành hiệp giang hồ lại đã thốt lời hứa với Đoan Cơ là không bao giờ giết người. Bởi Đoan Cơ sợ Bạch Huệ sẽ lợi dụng Thảm Mộc Phong thực hiện cuộc tảo thanh võ lâm, độc bá Tinh Túc giáo.

- Bạch Huệ đã lợi dụng Thảm Mộc Phong?

- Đoan Cơ sợ nhưng sự thế vẫn không ngăn được Bạch Huệ. Nàng không ép Thảm Mộc Phong xuống tay sát thủ quần hùng võ lâm, nhưng lại thông qua Mộc Phong buộc huynh phải tìm người sát thủ.

Buông một tiếng thở dài, Bội Linh nói tiếp:

- Trong biển người mê mông thì chỉ có một người khả dĩ tìm được người có thể thụ huấn được võ công của Thảm Mộc Phong, người đó chính là Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng. Huynh đã thua Thảm Mộc Phong một ván xúc xắc.

- Từ ván xúc xắc đó, huynh phải nhúng tay vào chuyện thị phi của võ lâm và vô hình trung bị Sư tôn không nhận nữa.

Bội Linh nắm tay Vĩnh Hưng. Nàng gượng cười nói:

- Huynh đã tìm ra Tôn Ứng Hiệp đệ đệ.

- Sự thật huynh thấy Tôn Ứng Hiệp có căn cơ hơn người mới trao lại Tu La thần pháp.

- Chỉ có kẻ luyện được bí kíp Tu La thần pháp mới khai thông được sinh tử huyền quan Ứng Hiệp hội đủ tất cả nhân tố của một siêu cao thủ kỳ tuyệt. Chính vì thế mà y đã trở thành nô tình của Lâm Bạch Huệ. Hiện tại, Bạch Huệ đã có Ứng Hiệp. Những gì nàng ta muốn Ứng Hiệp đều phục mạng chu toàn.

- Ứng Hiệp đã trở thành Di Hoa Đoạn Hồn Thần dưới sự sai khiến của Bạch Huệ.

Bội Linh gật đầu:

- Đúng... Bạch Huệ có tâm cơ hơn người. Trời sinh lại có trí thông minh thiên bẩm.

Một khi nàng giở thủ đoạn thì khó có ai thoát khỏi được thủ đoạn của nàng. Trong đó có cả Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng lắc đầu.

Y chậm rãi thuật lại tất cả sự việc vì sao mình phải đến hội kiến với Bạch Huệ tại Phi Thúy sơn trang này.

Thở ra một tiếng dài thườn thượt, Vĩnh Hưng nói:

- Huynh muốn gặp Thảm Mộc Phong chứ đâu ngờ lại gặp Lâm Bạch Huệ.

Bội Linh lắc đầu:

- Cuối cùng huynh cũng là kẻ thua cuộc. Bội Linh cũng thua cuộc. Hy vọng sau này huynh đừng giống như Tôn Ứng Hiệp.

Nghe nàng nói câu này, Vĩnh Hưng hơi ngơ ngẩn:

- Huynh sao có thể biến thành như Ứng Hiệp? Ngược lại huynh còn muốn ngăn cản Lâm Bạch Huệ kia.

Bội Linh lắc đầu:

- Huynh không còn cơ hội đó đâu. Thậm chí Bội Linh đã mất huynh rồi. Dù muốn hay không thì huynh cũng phải đến quỳ phục dưới chân Lâm Bạch Huệ nếu không muốn trở thành một phế nhân vô dụng. Còn Bội Linh cũng sẽ tìm Bạch Huệ để trao huynh cho nàng ấy, đồng thời trao cả tín kỳ Tinh Túc giáo.

Vĩnh Hưng cau mày gắt giọng nói:

- Vĩnh Hưng không sợ gì cả. Dù ta có là phế nhân cũng không bao giờ quỳ phục van xin Lâm Bạch Huệ. Huynh chấp nhận chết chứ không bao giờ làm kẻ đầu lụy van xin.

Vĩnh Hưng dẫn hai bờ vai Bội Linh:

- Nương tử... Hãy nói cho huynh biết. Huynh đã trúng độc gì của Tinh Túc giáo?

- Huynh hỏi Bội Linh điều đó cũng vô ích thôi.

Lệ lại Trảo ra khước mắt nàng.

Vĩnh Hưng nghiêng răng gần giọng nói:

- Huynh sẽ đi tìm Bạch Huệ.

- Đúng... Huynh phải đi tìm nàng và quỳ phục dưới chân nàng.

Vĩnh Hưng gắt giọng nạt ngang:

- Không...

- Bội Linh không muốn huynh chết đâu. Nếu huynh chết muội chẳng còn cơ hội đoạt huynh lại nữa. Trên đời này Bội Linh chỉ còn mỗi mình huynh mà thôi.

Nàng thốt dứt câu ôm chầm lấy Vĩnh Hưng. Bội Linh thẩn thức nói:

- Tướng công bảo trọng... Bội Linh sẽ đoạt lại tướng công trên tay Bạch Huệ.

Nàng ngẩng mặt đối mặt với Vĩnh Hưng:

- Hứa với muội đi.

- Bội Linh...

- Huynh hứa với Bội Linh đi.

- Ta phải hứa gì với nàng đây?

- Huynh phải sống để chờ muội.

Mặt Vĩnh Hưng đành lại. Mỗi một lúc thật lâu y mới nói:

- Huynh hứa.

Nụ cười gượng hiện lên trên hai cánh môi Bội Linh. Nàng từ từ đẩy y ra rồi cúi xuống cầm lấy cây đàn tỳ bà.

Vĩnh Hưng hỏi:

- Muội định đi đâu?

Nàng gượng cười từ tốn nói:

- Bội Linh không muốn huynh xa muội thì muội đâu bao giờ muốn xa huynh. Rồi muội và huynh sẽ gặp lại mà.

Bội Linh nói dứt câu đẩy Vĩnh Hưng tháo lui hai bộ, quay lưng đi thẳng ra ngoài cửa.

Vĩnh Hưng toan bám theo nàng nhưng Bội Linh đã bước gần giọng nói:

- Tướng công theo Bội Linh là tự giết chết cả hai người đó.

Nàng tần ngần một lúc rồi tiếp tục bước đi. Vĩnh Hưng chỉ còn biết nhìn theo sau lưng Bội Linh với cõi lòng quặn đau. Khi Bội Linh đã mất hút rồi, Vĩnh Hưng như kẻ cuồng trí, rống lên một tiếng thật lớn. Y quay lại gian mật thất với tất cả những phần uất tung chuông kinh phá tan tất cả những cụm tượng.

Vĩnh Hưng vừa phát chuông vừa rống lên:

- Bạch Huệ. Ta không bao giờ là kẻ nô tình của nàng đâu. Không bao giờ.

Khi Vĩnh Hưng hủy tan những cụm tượng thì nhận ra ngay hai bờ môi của mình rất bỏng như thể có nước sôi đổ vào. Cảm giác rất bỏng đó khiến y xây xẩm mặt mày và buột phải thốt ra một tiếng rên. Y chỉ còn muốn đập đầu vào tường để tìm cái chết còn sướng hơn chịu đựng cái đau rất bỏng khủng khiếp này.

Vĩnh Hưng lịm dần đi với cảm giác đau đớn khó chịu đó. Khi thần thức trở nên u tối thì nghe văng vẳng tiếng cười khanh khách của Lâm Bạch Huệ. Tiếng cười của Bạch Huệ tạo cho Vĩnh Hưng sự phẫn uất, chỉ muốn mình nổ tung để không phải đối mặt với bất cứ người nào nữa.

Nợ giai nhân nghĩa anh hùng

Mùi phấn hương thoang thoảng theo làn gió lùa qua Ô cửa thạch lao khóa lấp không khí ẩm thấp, nhưng khi Thảm Mộc Phong vừa ngủ được mùi hương đó, thì lại hơi nhồm người lên. Mùi xạ hương đã in vào tâm não y. Mùi xạ hương chỉ có Ở người y yêu nhất trong cuộc đời nay: mùi xạ hương của Đoan Cơ.

Từ một kẻ ngờ nghệch chợt giật mình qua một giấc ngủ say đầy mộng mị, Mộc Phong khẽ nói:

- Đoan Cơ Người bước vào thạch lao không phải là Đoan Cơ như Thảm Mộc Phong tưởng tượng, mà là Lâm Bạch Huệ. Thấy Bạch Huệ, đôi mắt Mộc Phong cứ trở ra nhìn.

Bạch Huệ nhìn Mộc Phong nói:

- Thấy Lâm Bạch Huệ, Thảm huynh không mừng?

Hai bàn tay Thảm Mộc Phong nắm lại thành hai thoi quyền:

- Tại sao ta phải mừng khi thấy người đã hại ta?

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Ai hại huynh?

- Không phải là nàng ư? Nàng còn đến đây làm gì nữa?

Y cười khẩy nói tiếp:

- Hay đến thạch lao này cốt để lấy mạng Thảm Mộc Phong?

- Làm một công việc vô nghĩa thì làm làm gì? Bạch Huệ không thích làm những chuyện vô ích. Còn người hại huynh ư?... Chẳng có ai hại huynh cả, mà chỉ có kẻ lợi dụng huynh mà thôi.

Hai cánh môi Mộc Phong mím lại biểu lộ tất cả sự bất nhẫn đối với Lâm Bạch Huệ.

- Nàng lợi dụng ta những gì nào?

- Tìm cho ta Bạch Huệ một nô tình siêu cao thủ để khôi phục Tinh Túc giáo, nhất thống võ lâm duy ngã độc tôn.

Mộc Phong khẽ gạt đầu:

- Ta hiểu nàng.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Huynh chẳng bao giờ hiểu được Lâm Bạch Huệ.

- Nàng trái ngược với Đoan Cơ.

Bạch Huệ mỉm cười, khẽ gạt đầu:

- Điều này thì huynh nói đúng... Nếu Lâm Bạch Huệ là Đoan Cơ thì võ lâm chẳng bao giờ nói đến Tinh Túc giáo. Đúng... Bạch Huệ không hề giống Đoan Cơ tỷ tỷ. Nếu Đoan Cơ tỷ tỷ chỉ biết nghĩ đến chữ tình nhỏ nhen thì Bạch Huệ khác tỷ ấy xa lắm...

Thật là xa.

Mộc Phong đành giọng nói:

- Nàng muốn gì Ở ta? Bây giờ Thảm mỗ chẳng còn gì để nàng lợi dụng được cả.

Bạch Huệ chấp tay sau lưng. Cùng lúc đó một làn gió lùa từ phía sau lưng nàng thổi đến phả mùi hương xạ đặc dị riêng biệt của nàng xông vào khứu giác Thảm Mộc Phong khiến gã phải cau mày. Mặc dù biết kẻ đối diện mình không phải là Đoan Cơ nhưng mùi xạ hương từ cở thể Bạch Huệ phả ra buộc y phải liên tưởng đến người tình hôm nao.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Huynh đã biết mình là một kẻ vô dụng rồi à?

- Ta tự biết mình. Ta đã là một kẻ vô dụng hẳn nàng chẳng còn thú vị gì với ta nữa.

Bạch Huệ ngửa mặt cười khanh khách. Nàng chợt chất ngang tràng tiểu ngạo tự thị, nhu mì nói tiếp:

- Thảm huynh chưa hẳn là kẻ vô dụng đâu.

Mộc Phong nhìn thẳng vào mắt Bạch Huệ, nghiêm giọng nói:

- cho dù ta không phải là kẻ vô dụng thì nàng cũng chẳng thể nào lợi dụng được Thảm mỗ nữa.

Y nhếch môi, khoanh tay trước ngực, trang trọng nói:

- Lâm Bạch Huệ... Nàng chỉ có mỗi một việc để làm với Thảm mỗ mà thôi.

- Huynh muốn Bạch Huệ làm gì nào?

Nhìn thẳng vào mắt Lâm Bạch Huệ, Mộc Phong gằn giọng nói:

- Giết ta.

Bạch Huệ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Sao lại giết huynh?

- Chỉ có giết ta, nàng mới tránh được hậu họa sau này. Nàng nghĩ lại xem, nếu như Thảm Mộc Phong vượt qua được kiếp họa này thì có bỏ qua cho sự phản bội của nàng không?

Gã nói dứt câu thì Bạch Huệ cất tiếng cười ngặt nghẽo. Nàng vừa cười vừa hỏi:

- Huynh nghĩ xem, Lâm Bạch Huệ có sợ hậu họa Thảm Mộc Phong hay không?

- Hiện tại Thảm mộc đang Ở trong tay nàng, nàng không sợ, nhưng tâm hắc đã nghĩ đến điều đó.

- Thảm huynh không hiểu Bạch Huệ. Không ngờ một Huyền Y tôn giả lại ấu trĩ đến như vậy. Cả võ lâm Trung nguyên, Lâm Bạch Huệ còn có ý thâm phục thì một Huyền Y tôn giả đâu có gì để Lâm Bạch Huệ phải sợ hãi chứ?

Sắc diện Thảm Mộc Phong đỏ bừng vì thẹn. Hắn muốn vận chuyển công lực để phát tác chuồng công nhưng lại hoàn toàn bất lực.

Bạch Huệ nói:

- Bạch Huệ nói ra sự thật, huynh đừng thẹn, đừng giận.

Buông một tiếng thở dài, Mộc Phong nói:

- Vậy thì nàng đến đây muốn gì Ở Thảm Mộc Phong này? Không có ý định lấy mạng ta thì đến đây làm gì?

Y nghiêng răng rít giọng nói.

- Bốn cột Thảm mộc à?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bạch Huệ đến thạch lao này không có ý lấy mạng huynh cũng không có ý bốn cột huynh. Bạch Huệ đến để thăm huynh mà thôi.

- Thăm ta...

Y hừ nhạt một tiếng:

- Nàng còn có thể thăm Thảm Mộc Phong này ư? Nàng đã bán ta cho Diêm la Thành Chủ giờ lại đến thăm ta. Nghĩ cũng lạ lắm đó.

- Huynh thấy lạ, nhưng Lâm Bạch Huệ thì chẳng lạ chút nào.

Nàng bước đến trước mặt Thảm Mộc Phong:

- Bạch Huệ và huynh đã từng có những khoảnh khắc ái ân với nhau nên Bạch Huệ phải đến thăm huynh.

Mộc Phong lắc đầu:

- Ta đã quên đi chuyện đó rồi.

- Huynh thì quên nhưng Bạch Huệ lại không quên. À... Nhân tiện Bạch Huệ còn muốn đem cả đôi nặng đến cho huynh.

Nàng nói xong vỗ tay một tiếng. À a hoàn mang đôi nặng từ ngoài cửa bước vào quỳ xuống trang trọng dâng lên Bạch Huệ bằng hai tay.

Bạch Huệ nói:

- Hãy trao cho Thảm tôn giá.

À a hoàn đặt đôi nặng xuống bên cạnh Mộc Phong. Mộc Phong nhìn đôi nặng gần giọng nói:

- Thảm mộc không cần đến đôi nặng này nữa.

Y lắc đầu nhìn quanh.

- Thạch lao này quá nhỏ bé, Thảm mộc không cần đến đôi nặng này nữa.

Bạch Huệ nhìn gã nói:

- Nhưng đôi nặng này là của huynh. Cái gì của người thì Bạch Huệ phải trả lại cho người. Không lẽ huynh muốn Bạch Huệ giữ đôi nặng của huynh để làm kỷ niệm ư?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bạch Huệ không thích đâu. Với huynh thì huynh luôn giữ lại những kỷ niệm với Đoan Cơ tỷ tỷ, nhưng Bạch Huệ thì không. Chẳng có gì trên đời này khiến Bạch Huệ phải trau chuốt nâng niu cả.

Mộc Phong gần giọng nói:

- Thảm mộc không có ý tặng nàng đôi nặng để làm kỷ niệm.

- Như thế thì hay biết mấy.

Nàng nhìn Mộc Phong mỉm cười nói:

- Huynh một mình trong thạch lao hắc nhớ Đoan Cơ tỷ tỷ lắm phải không?

- Đúng.

- CÓ khi nào huynh nghĩ đến Lâm Bạch Huệ không?

Gã nhìn nàng:

- CỎ nghĩ đến nhưng chỉ ngập sự cảm hờn.

- Tại sao huynh cảm hờn Bạch Huệ, phải chăng vì Bạch Huệ phản bội huynh?

Mộc Phong gật đầu:

- Không sai.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Huynh không còn giữ được phong thái của một nam tử hán đại trượng phu. Nếu huynh là một nam tử hán đại trượng phu thì thắng là thắng, thua là thua, chứ không vì thua mà cảm phần đối phương của mình.

- Trước đây ta không nghĩ nàng có tâm địa như hôm nay.

Bạch Huệ nhường mày nói:

- Đừng trách Bạch Huệ mà hãy tự trách huynh là kẻ ấu trĩ.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Chỉ vì sự ấu trĩ mà huynh không nhận ra mặt trái của Lâm Bạch Huệ. Hãy nghĩ lại xem... Huynh có lợi dụng Bạch Huệ không?

Sắc diện Mộc Phong lại đỏ bừng vì thẹn. CỎ hòng gã như thể có khối khí cô đặc chặn ngang khiến không thể thốt ra lời.

Thảm Mộc Phong gục mặt nhìn xuống đôi chân cụt lùn của gã.

Bạch Huệ nói tiếp:

- Huynh cũng có ý lợi dụng Bạch Huệ. Mục đích của huynh chỉ muốn trả thù cho Đoan Cơ.

Nàng cười khẩy nhìn Thảm Mộc Phong:

- Hãy xem quan hệ của Bạch Huệ và huynh như một canh bạc. Đã là một canh bạc thì ắt phải có kẻ thắng người bại. Kẻ thắng thì được tất cả, còn người bại hãy tự biết mình là kẻ thua cuộc. ĐÓ mới chính là canh bạc chân chính và công bằng.

Mộc Phong ngẩng mặt nhìn lên:

- Ta đã thua.

- Biết mình là kẻ thua thì đừng ôm hận, đó mới là kẻ đại trượng phu.

Buông một tiếng thở dài, Thảm Mộc Phong nói:

- Nàng đến đây để giáo huấn ta đó à?

Nàng lắc đầu:

- Đến thăm huynh.

- Đến thăm ta?

Bạch Huệ gật đầu.

Mộc Phong ôm quyền:

- Ta vô cùng cảm kích. Xem ra Thảm mỗ là kẻ thua cuộc nhưng vẫn còn để lại chút gì đó trong canh bạc này nhưng luôn nghĩ đến Thảm huynh.

- Nếu không có Thảm huynh, Bạch Huệ chưa hẳn có ngày hôm nay. Chính vì vậy, Bạch Huệ không quên huynh.

Mộc Phong khẽ gật đầu:

- Nàng đã không quên ta thì ta sẽ cho nàng một lời khuyên, không biết nàng có nghe không?

- Lời nói của huynh rất đáng giá đối với Lâm Bạch Huệ.

Thảm Mộc Phong nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Nàng dùng tình và sắc để tạo dựng Tình Túc giáo. Hãy cẩn thận với lưới kiếm của nàng.

Thảm Mộc Phong nói xong, chỗi tay từ từ quay mặt vào tường.

Bạch Huệ nhìn y, từ tốn nói:

- Bạch Huệ luôn là kẻ thắng. Thắng ngay cả chính bản thân mình.

Buông một tiếng thở dài, Bạch Huệ nói:

- Nhân tiện đến thăm huynh, Bạch Huệ muốn nói cho huynh biết...

Mộc Phong không quay lại, nhưng lên tiếng hỏi nàng:

- Nàng muốn nói gì?

- Nếu gặp lại Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng, huynh sẽ ứng xử như thế nào?

Nghe Bạch Huệ thốt ra câu này, Thảm Mộc Phong từ từ quay lại đối mặt với nàng. Y ngập ngừng nói:

- Đàm Vĩnh Hưng cũng đang trong tình huống như Thảm mỗ?

Bạch Huệ ngửa mặt cười khẩy rồi nói:

- Bạch Huệ chưa nói mà Thầm huynh đã đoán ra.
- Câu trả lời ngay trong câu hỏi của nàng?

Bạch Huệ gật đầu:

- Huynh đoán rất đúng. Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng cũng giống như Thầm huynh hiện tại. Trước đây võ lâm có Hắc Bạch kỳ hiệp thì cả hai phải cùng chung một số phận chứ.

Mộc Phong lắc đầu:

- Ta thật không ngờ.
- Vĩnh Hưng cũng thua một canh bạc giống như huynh. Thậm chí còn hơn huynh nữa.
- Y cũng rơi vào bẫy tình của Bạch Huệ?
- Nếu huynh là kẻ thua cuộc thì Vĩnh Hưng cũng là người bại trận. Hai người trước đây từng là bằng hữu tri kỷ của nhau thì họa hần như nhau chứ.

Nàng mỉm cười.

Thầm Mộc Phong bật lên tràng cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng đang Ở đâu?
- Huynh muốn gặp y à?

Mộc Phong gật đầu:

- Rất muốn. Thầm mỗ tưởng đâu chỉ có mình Thầm mỗ là kẻ ấu trĩ nên biến thành kẻ bại trong canh bạc của nàng. Không ngờ ngay cả Lãnh Diện Tu La từng mệnh danh là ĐỒ vương cũng như ta. Hẳn đúng là tri kỷ của Thầm Mộc Phong.

Bạch Huệ khoanh tay trước ngực:

- Ngay cả trong tình yêu Đàm Vĩnh Hưng cũng là tri kỷ của Thầm Mộc Phong.

Mặt Mộc Phong nhăn nhó khi nghe câu nói này của Lâm Bạch Huệ. Y ngập ngừng hỏi:

- Nàng muốn nhắc đến...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bạch Huệ nghiêm giọng nói:

- Bạch Huệ muốn nhắc đến mối tình giữa Đoan Cơ tỷ tỷ và Đàm Vĩnh Hưng.

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Thầm huynh cứ nghĩ Đoan Cơ chỉ có mình huynh thôi sao? Chẳng qua huynh có được Đoan cơ là do Vĩnh Hưng nhường lại cho huynh mà thôi. Nếu như hẳn muốn có Đoan Cơ tỷ tỷ thì huynh chẳng bao giờ có được tình của Đoan Cơ.

Nét đau khổ hiện rõ trên mặt Mộc Phong.

Bạch Huệ mỉm cười nói tiếp:

- Mãi mãi huynh vẫn là kẻ đến sau trong trái tim của Đoan Cơ. Trong tâm của Đoan Cơ lúc nào cũng in hình bóng của Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

Nàng lắc đầu:

- Mãi mãi huynh là kẻ đến sau. Vĩnh Hưng đã từng được Đoan Cơ tỷ tỷ trao tặng nộ hôn. Một nộ hôn tình yêu mà chưa bao giờ huynh có được nơi Đoan Cơ.

Mộc Phong nghiêng răng nói:

- Nàng im đi... Nàng chẳng có gì minh chứng cho điều nàng nói.

Bạch Huệ nhìn Mộc Phong lắc đầu:

- Điều Bạch Huệ nói ra không bao giờ là không thật cả. Vì đó là lời nói của Tinh Túc giáo chủ.
- Vì mục đích gì mà nàng nói với ta điều đó?
- Tại sao huynh lại hỏi Bạch Huệ câu đó? Huynh tự biết câu trả lời mà. Kẻ nô tình phải chăng chính là huynh?

sắc diện Mộc Phong biến qua màu tái nhợt, tái nhợt. Y lắc đầu như thể vừa nhận được hung tin mà y không có cách nào hóa giải được hung tin này.

Y gượng nói:

- Ta muốn biết sự minh chứng cho lời nói của nàng?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Bạch Huệ đã nhận được nộ hôn nồng nàn thắm thiết mà trước đây Đàm Vĩnh Hưng đã hôn tặng cho tỷ tỷ. Từ nộ hôn đó mà hẳn đã nhận được một canh bạc cháy túi chẳng thể nào gỡ được. Huynh nghĩ xem... Ai có thể đánh gục được ĐỒ vương trong một canh bạc chứ, ngoài kẻ mà gã đã trao tình?

Mộc Phong với tay chộp lấy cây nạng, chôi xuống đất. Y dùng nạng thế cho đôi chân một cách thiện nghệ.

- Ta muốn gặp Vĩnh Hưng ngay bây giờ.

Bạch Huệ nhìn Mộc Phong:

- Huynh muốn gặp ư...?

Mộc Phong gật đầu.

Bạch Huệ buông một câu lạnh lùng:

- Phải có điều kiện.

- Ta hiểu... Nàng đã có ý định này. Hãy nói điều kiện của nàng ra đi.

- vô Tự Kinh.

Mộc Phong mím môi, suy nghĩ.

Bạch Huệ mỉm cười nói tiếp:

- Nếu Thảm huynh chấp nhận điều kiện đó thì cơ may huynh có thể hồi phục công lực để gặp mặt Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

Mộc Phong gằn giọng nói:

- Bạch Huệ... Ta đồng ý. Tất cả những gì trong VÔ Tự Kinh sẽ thuộc về nàng.

- Bạch Huệ vô cùng cảm kích khi nghe Thảm huynh thốt ra câu nói này.

Bạch Huệ vỗ tay một tiếng.

Hai ả a hoàn bước vào. Trên tay hai người là hai chiếc mâm với bầu rượu và thức ăn.

Bạch Huệ nói với hai nàng đó:

- Hai người phải hầu hạ Thảm tôn giá chu đáo. Chỉ cần Thảm tôn giá phạt ý thì bốn nương sẽ tước đoạt mạng hai người.

Hai ả a hoàn cung kính nói:

- Tuân lệnh nương nương.

Bạch Huệ nhìn lại Mộc Phong:

- Mong rằng sau lần hội kiến này, huynh sẽ hiểu Bạch Huệ hơn.

Mộc Phong im lặng. Bạch Huệ nhìn gã. Hai người đối nhãn với nhau. Phàm những lần trước hai luồng uy quang của Thảm Mộc Phong phát ra tựa như những mệnh lệnh bắt di bắt dịch đối với Lâm Bạch Huệ, nhưng lần này thì ngược lại. Khi hấn đối nhãn với nàng thì bất giác thần trí suy sụp hẳn. Nếu trước kia Thảm Mộc Phong là một chủ nhân ông đối với Lâm Bạch Huệ thì nay y đang đứng trước sự trưởng thượng bất gã phải thuận phục mà không thể nào cưỡng lại được.

Bạch Huệ mỉm cười nói:

- Huynh sẽ tự lấy lại những gì huynh đã mất.

- Ta sẽ không bao giờ quên ánh mắt này của nàng.

- Mong rằng đó là sự vĩnh hằng trong cuộc sống và suy nghĩ của Thảm huynh.

Bạch Huệ nói xong quay bước từ từ bước ra cửa thạch lao. Nàng ra đi rồi nhưng vẫn để lại mùi hương phảng phất trong gian thạch lao khóa lấp mùi ẩm thấp nồng nặc.

Mộc Phong với tay chộp bầu rượu, mở nắp dốc vào miệng tu ừng ực. Hấn không phải uống rượu để khóa lấp sự thâm hại của mình mà uống rượu để cố dẫn sự xáo trộn trong nội tâm bởi những lời nói của Bạch Huệ khiến cho tâm tưởng y dậy sóng. Y đặt bầu rượu xuống cạnh, băng quơ nói:

- Đoan Cơ Vĩnh Hưng...

Từ lúc bước vào tửu quán cho đến khi đã uống cạn hết một tuần rượu vẫn không có một người khách thứ hai nào, nhưng Ứng Hiệp vẫn không màng chú tâm đến. Y ngồi thờ ơ vừa nhấm nháp từng ngụm rượu vừa lơ đãng ngắm hàng từng liểu qua ô cửa hình vòm. Mấy ngày qua, Ứng Hiệp cảm thấy nhận một nỗi trống vắng lạ thường. Có lẽ không được gặp Lâm Bạch Huệ nên y mới thấy lòng mình trống trải và đơn độc.

Gã tiểu nhị bung ra bầu rượu Thổ phồn tửu đặt xuống bàn Ứng Hiệp.

- Tôn công tử... CÓ người mời công tử chén rượu này.

Y nhìn gã tiểu nhị:

- Ai mời ta?

- Tiểu nhân cũng không biết.

Đôi chân mày rậm, sắc sảo của Tôn Ứng Hiệp thoát nhú lại. Y lắc đầu:

- Tại hạ không nhận đâu... Người hãy đem trả lại cho người đó.

- Người tặng Tôn công tử bầu rượu này nói với tiểu nhân, đây là rượu tình và rượu nghĩa. Nếu Tôn công tử không nhận nó thì xem như công tử đã không còn là Ứng Hiệp ngày nào.

Ứng Hiệp khoát tay:

- Nói gì thì nói, tại hạ không nhận nếu không biết người tặng rượu cho mình là ai. ĐÓ là sự cẩn thận của tại hạ.

- Tiểu nhân sẽ nói với người đó.

Gã tiểu nhị vừa lui bước.

Từ ngoài cửa quán, hai gã cao thủ Đại Liêu bước vào, cùng với một người thứ ba.

Người này là một lão trượng vận hán phục, nhưng lại bị trói bằng dây gai, hồ khẩu rườm mau.

Hai gã cao thủ Đại Liêu yên vị, gã tiểu nhị vội vã bước ra:

- Kha chủ nhân dùng chi?

Gã đại lực Liêu quốc có dáng người lực lưỡng, hàm râu quai nón trông thật bặm trợn. Y gằn giọng nói:

- VỒ rượu ba cân cùng thức ăn ngon.

- Dạ... Tiểu nhân hầu phục ngay.

Gã tiểu nhị vừa lui bước thì gã đại lực Liêu quốc thứ hai quay lại lão trượng nói:

- Lão ngồi xuống.

Lão trượng riu riu ngồi xuống trông thật tội nghiệp. Tất cả cảnh tượng đó đập vào mắt Ứng Hiệp, khiến gã phải chau mày lộ vẻ bất mãn.

Bưng chén rượu dốc vào miệng, Ứng Hiệp bước lên tiến qua bàn hai cao thủ Liêu quốc Y trình trọng ôm quyền xá.

- Tại hạ mạn phép hỏi nhị vị đại ca.

Hai gã Liêu quốc nhìn Ứng Hiệp. Gã có hàm râu quai nón gằn giọng nói:

- Tiểu tử muốn hỏi gì?

Nghe gã gọi mình là tiểu tử, sự bất mãn càng dâng Trảo trong tâm Ứng Hiệp.

Y miễn cưỡng lấy giọng từ tốn hỏi:

- Nhị vị đại ca đây là người của Liêu quốc, còn lão trượng đây là người Hán, vậy chẳng hay lão trượng đã đắc tội gì với nhị vị mà bị trói như thế này?

Gã có râu quai nón nhường mày hỏi:

- Móc Kha Giã Na chỉ là giả dạng người Hán mà thôi. hấn là người của bộ tộc Liêu Ninh. Chúng ta phải giải hấn về Liêu quốc trị tội, không có liên quan đến người Hán hay tiểu tử.

Ứng Hiệp khiêm nhường ôm quyền hỏi tiếp:

- Xin hỏi nhị vị đại ca lão trượng đây đã đắc tội gì?

Gã cao thủ Liêu Quốc bật đứng lên:

- Không liên can gì đến tiểu tử. Hay tiểu tử định ra tay hảo hán anh hùng?

Mặt Ứng Hiệp đanh lại. Y gằn giọng nói:

- Tại hạ quả là có ý đó.

Gã có hàm râu quay nón tròn mắt nhìn Ứng Hiệp:

- Bọn Hán nhân các ngươi hẳn không có chuyện gì làm nên thích gây chuyện thị phi, lại chẳng biết tự lượng sức mình. Tiểu tử hẳn muốn chết đến nơi rồi.

- Bất cứ ai gặp Ứng Hiệp cũng đều thốt ra những câu như các hạ vừa thốt ra. Đến khi nhận biết được sự thật thì đã quá trễ rồi.

- Ngươi được bao nhiêu bản lĩnh mà dám vọng ngôn với Khắc Đa Chính Ngự tiền sứ của Nam Chinh tướng soái chứ?

Khắc Đa Chính vừa nói vừa rút binh khí. Binh khí của gã là một đôi ma hoàn hình răng cưa. Rút binh khí thị uy Khắc Đa Chính nói tiếp:

- Tiểu tử... Ngươi sẽ chết bởi...

Khắc Đa Chính chưa kịp nói dứt câu thì ngưng bật, thay vào đó là những âm thanh Ồ Ồ nghe thật lạ lùng. Miếng gã vẫn cứ nhép nhưng không phát ra một chữ nào, trong khi đó Ứng Hiệp từ từ đưa mũi kiếm đến trước Khắc Đa Chính. Đầu mũi kiếm là khối thịt đỏ ối đập vào mắt Khắc. Y nhìn miếng thịt đang nhảy múa ngay trước mắt mình một lúc mới nhận ra đó là chiếc lưỡi của gà.

Khi nhận biết được chiếc lưỡi của gà dính trên đầu mũi kiếm của Ứng Hiệp, y mới cảm nhận được cảm giác đau đớn đó, Khắc Đa Chính chỉ kịp chới tay lên mặt bàn thì đầu óc gã tối sầm lại. Hai chân gã từ từ khụy xuống rồi màu đen u ám nhanh chóng phủ xuống thần thức của gã.

Gã cao thủ người Liêu mặt choắt thấy đồng bọn bị Ứng Hiệp cắt lưỡi chỉ bằng một chiêu kiếm mà chẳng hề nhận biết Ứng Hiệp phát tác kiếm chiêu lúc nào, theo phản xạ của một cao thủ luyện đao, y lạng người toan rút binh khí, nhưng tay vừa đặt vào đốc đao thì lưỡi kiếm của Ứng Hiệp đã đặt vào đúng huyệt yếu hầu gã rồi. Sát khí từ lưỡi kiếm tỏa ra khiến cho y phải rợn người rùng mình, bất giác buông cả ngọn khoái đao.

Ứng Hiệp nhìn vào mặt gã:

- Các hạ muốn sống hay muốn chết?

Sắc diện của gã tái nhợt chẳng thể nào thốt ra lời. Mãi một lúc sau gã mới lắp bắp nói bằng chất giọng khốn khổ:

- Muốn sống... Muốn sống.

- Tại hạ cho các hạ được sống, để đưa vị bằng hữu của các hạ về Liêu quốc.

Ứng hiệp vừa nói vừa thu kiếm lại rồi tra vào vỏ. Được Ứng Hiệp mở đường sinh lộ, gã cao thủ người Liêu bước đến, xóc Khắc Đa Chính lên vai, hối hả rời tử quán.

Khi gã cao thủ người Liêu đã đem xác bằng hữu đi rồi, Ứng Hiệp mới quay lại cời trói cho lão trượng Mộc Kha Giã Na. Vừa được Ứng Hiệp cời trói, lão Mộc Kha Giã Na vội vã ôm quyền quỳ xuống, nhưng y đã kịp cản lão lại, đỡ đứng lên:

- Lão trượng đừng làm vậy.

Mặc dù đã được Ứng Hiệp từ chối cái bái lạy thành khẩn tri ân nhưng lão trượng Mộc Kha Giã Na vẫn kịp xá y, khẩn thiết nói:

- Đa tạ thiếu hiệp đã ra ân cứu mạng.

- Lão trượng đừng đa lễ quá như vậy, tại hạ chỉ thấy chuyện bất bình không thể khoanh tay đứng nhìn thôi.

Y dắt lão Mộc Kha Giã Na đến bàn, ép lão ngồi xuống ghế rồi hỏi:

- Văn bối mạn phép hỏi lão trượng... Vì sao lão trượng lại bị hai tên cao thủ người Liêu bắt, và muốn dẫn về Liêu quốc phán xử tội?

Nghe Ứng Hiệp hỏi, Mộc Kha Giã Na không vội trả lời mà lại nhìn tử quán với ánh mắt muộn phiền, cay đắng. Bất giác lệ trong khóe mắt lão Trảo ra trông thật là đau khổ.

Thấy vẻ đau khổ của Mộc Kha Giã Na, Ứng Hiệp chạnh lòng buông một tiếng thở dài. Y ôn nhu nói:

- Lão trượng không tiện nói thì thôi vậy.

Mộc Kha Giã Na lắc đầu:

- Không phải lão huynh không muốn nói, mà chỉ vì lão quá đau lòng mà thôi.

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Văn bối vô tình khơi động vết thương của lão tiên bối, mong lão tiên bối miễn thứ.

Mộc Kha Giã Na lắc đầu:

- Thiếu hiệp không có lỗi gì đâu.

Buông một tiếng thở dài Mộc Kha Giã Na nói tiếp:

- BỘ tộc Liêu Ninh của lão phu nằm giữa biên thùỵ Liêu quốc và trung nguyên, chịu cả sự khống chế của chúa Liêu lẫn triều đình Tống quốc. Chúa Liêu lúc nào cũng muốn bộ tộc của lão phu thuần phục, nhưng chúng tôi có lệ riêng, chấp nhận triều cống chứ không thuần phục Liêu quốc hay Tống triều.

Ứng Hiệp khẽ gật đầu:

- Làm như vậy cũng đúng. Bởi thuần phục Liêu quốc thì Tống triều sẽ không để yên, bằng ngược lại thì Liêu quốc cũng không tha cho bá tánh bộ tộc Liêu Ninh. Theo ý vãn bối đó là kế sách hay nhất mà các vị trưởng lão đã bày ra.

- Lão phu chỉ mới nói thôi, thiếu hiệp đã hiểu sách lược của các vị trưởng lão của bộ tộc Liêu Ninh.

Y mỉm cười nhìn Mộc Kha Giã Na nói:

- Hẳn lão trượng cũng là một trong những vị trưởng lão của bộ tộc Liêu Ninh.

Mộc Kha Giã Na gật đầu:

- Thiếu hiệp nói không sai... Lão phu là một trong năm vị nguyên lão của bộ tộc Liêu Ninh.

Mộc Kha Giã Na thở dài nói tiếp:

- Nhưng tương đầu cuộc sống yên lành sẽ mãi mãi nhưng không ngờ một hôm Liêu Ninh của lão phu gặp đại họa.

- Lão trượng có thể cho vãn bối biết được không?

- Đã nói thì lão trượng sẽ nói cặn kẽ tất cả ngọn ngành cho thiếu hiệp biết. Nếu như lão phu có mệnh hệ gì, thì mong thiếu hiệp thay lão thực hiện sứ mạng mà lão phu không thể nào làm được.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Lão tiên bối... Ứng Hiệp...

Lão khoát tay, lắc đầu cướp lời Ứng Hiệp:

- Lão phu nhận thấy Ở trong công tử là một chính nhân quân tử. Thiếu hiệp cứ nghe lão trình bày tất cả ngọn nguồn rồi tùy người quyết định.

Ứng Hiệp khẽ gật đầu.

Mộc Kha Giã Na nhìn y chậm rãi nói:

- Hai mươi năm trước, tộc chúa của lão phu kết thân với một vị Vương gia người Hán. Người này là thân vương của Tống triều phạm trọng tội lưu đày ra biên ải. Vị thân vương đó tên là Dịch Hoành. Chính vì quá tin vào Dịch Hoành mà tộc chúa đã để lộ bí mật kho tàng liên thành.

Lão lắc đầu chán nản nói tiếp:

- Lòng người thật khó lường. Khi đã biết bí mật bộ tộc Liêu Ninh có giữ kho tàng liên thành, Dịch Hoành liền bỏ đi. Một thời gian sau chúa Liêu biết bí mật này, liền thống lĩnh đại quân sát phạt bộ tộc Liêu Ninh không ngoài cái đích là kho tàng liên thành kia.

- Kho tàng đã bị cướp chứ?

Mộc Kha Giã Na gật đầu:

- Đúng là kho tàng đã bị Chúa Liêu vét sạch, bộ tộc Liêu Ninh tan nát. Tôn chủ cùng với phu nhân trôi dạt vào Trung nguyên, còn mọi người thì mạnh ai nấy chạy như bầy chim tan đàn bởi bầy quạ dữ. Nhưng có một bí mật khác mà chúa Liêu không biết cùng Dịch Hoành không biết.

Mộc Kha Giã Na nhìn Ứng Hiệp lưỡng lự nói:

- Lão phu nói ra bí mật này, thiếu hiệp hứa không lộ ra với ai, nếu như thiếu hiệp không nhận sứ mạng mà lão phu nhờ.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Vãn bối là người xa lạ... Lão trượng không nên nói điều bí mật đó đối với vãn bối.

- Lão phu đã quyết định rồi. Lão phu đã già chẳng biết sống chết lúc nào. Hiện tại lão phu còn phải chịu sự truy lùng gắt gao của cao thủ đại nội của liên chúa. Không nói với thiếu hiệp sợ lão phu chẳng có cơ hội để tỏ bày với ai và cũng mất cả hy vọng phục hồi bộ tộc Liêu Ninh.

- Lão tiên bối muốn nói thì cứ nói, riêng Ứng Hiệp không ép cũng không thỉnh cầu.

Mộc Kha Giã Na khẳng khái nói:

- Lão phu tự nguyện nói.

- Lão tiên bối tự nguyện nói thì vãn bối sẽ nghe.

- Chỉ cần thiếu hiệp hứa đừng nói với đệ tam nhân.

Y gật đầu:

- Ứng hiệp hứa sẽ không nói với đệ tam nhân.

Mộc Kha Giã Na ôm quyền:

- Lão phu cảm kích.

- Lão trượng đừng xá vãn bối mà... Nếu lão trượng còn xá vãn bối nữa. Ứng Hiệp sẽ rời ngay khỏi tửu quán này.

- Lão phu hiểu chí khí của thiếu hiệp.

Mộc Kha Già Na đặt tay xuống bàn nhìn Ứng Hiệp nói:

- Bí mật thứ hai chính là nguồn gốc của kho tàng liên thành. Tại nơi ngụ của bộ tộc Liêu Ninh có ngọn "Quỷ đầu sơn". Tương truyền "Quỷ đầu sơn" là ngọn núi quỷ ám.

Chỉ có quỷ lưu ngụ nên lúc nào cũng phát ra những âm thanh nghe rất rùng rợn. Sự thật đó chỉ là những tin hư hư do các vị trưởng lão bày ra, còn Quỷ đầu sơn là một kho báu khổng lồ, với những quặng vàng chỉ cần bí thuật mà lão phu đang giữ đây đã có thể lấy vàng trong Quỷ đầu sơn từ kiếp này sang kiếp khác. Bí mật này, chúa Liêu và Dịch Hoành đang rất muốn có nên mới truy bức lão phu.

Ứng Hiệp mỉm cười:

- Trưởng lão nói ra bí mật đó với vãn bối cũng vô ích mà thôi bởi vãn bối không có ý lấy vàng trên Quỷ đầu sơn.

Buông một tiếng thở dài, Mộc Kha Già Na nói:

- Thiếu hiệp không cần bí mật "Quỷ đầu sơn", lão phu mới có ý trao bí mật đó cho thiếu hiệp. Nếu lão phu có mệnh hệ gì, nhờ thiếu hiệp trao bí mật đó cho một người trong bộ tộc Liêu Ninh để y tiếp tục sứ mạng đi tìm Tôn chủ, phối hợp với bí mật còn lại Tôn chủ đang giữ để giúp đỡ bá tánh bộ tộc Liêu Ninh đang lưu lạc bốn phương trời có cơ hội quay lại nơi đất tổ, đất tông. Cái ân này của thiếu hiệp, lão phu kiếp này không trả, kiếp sau nguyện làm thân trâu ngựa bồi đáp.

Mộc Kha Già Na nói dứt lời, lấy luôn một mảnh mộc bài, có khắc chữ chi chít, dấu trong ống tay áo trình trọng đưa qua Ứng Hiệp.

- Mộc Kha Già Nan kính cẩn mong thiếu hiệp nhận lấy.

Ứng Hiệp lưỡng lự khoát tay:

- Vãn bối... Nếu vãn bối không gặp được người nào của bộ tộc Liêu Ninh thì sao?

Mộc Kha Già Nan nhìn Ứng Hiệp với ánh mắt muộn phiền:

- Nếu như thiếu hiệp nói thì đây đã là ý trời. Đã là ý trời thì không ai có thể cãi được.

Nhưng thiếu hiệp không nhận mảnh mộc bài này thì lão càng có lỗi với tông đường.

- Tiên bối đã nói vậy, Ứng Hiệp xin được nhận mảnh mộc bài này.

Ứng Hiệp nhận mảnh mộc bài bằng hai tay, rồi cho vào áo ngực. Y chúc rượu ra hai chiếc chén. Trịnh trọng mời Mộc Kha Già Na:

- Vãn bối xin được kính lão tiên bối một chén rượu.

- Đa tạ thiếu hiệp.

Hai người cùng uống cạn số rượu đã được chúc ra. Đặt chén xuống bàn, Ứng Hiệp từ tốn nói:

- Tiên bối đã tìm Ứng Hiệp thổ lộ những bí mật sinh tử của bộ tộc Liêu Ninh cho Ứng Hiệp biết, để tỏ lòng thành kính với tiên bối, Ứng Hiệp sẽ thổ lộ thân phận mình, đừng lão tiên bối còn biết Ứng Hiệp là ai.

- Thiếu Hiệp không cần khách sáo... Lão phu chỉ nhìn người đã nhận biết thiếu hiệp là một trang anh hùng hào kiệt chính nhân quân tử.

Nghe Mộc Kha Già Na thốt ra câu nói đó, Ứng Hiệp cười khẩy một tiếng:

- Lão trượng làm rồi vãn bối nói ra lai lịch của mình sợ tiên bối sẽ hồn siêu phách lạc đấy Y nhìn Mộc Kha Già Na từ tốn nói tiếp.

- Cả võ lâm Trung nguyên bất cứ ai nghe đến ngoại danh "Di Họa Đoạn Hồn Thần.

đều nghĩ đàn gà thần chết gớm ghiếc dưới a tỳ mà vãn bối chính là Di Họa Đoạn Hồn Thần.

- ĐÓ là chuyện của võ lâm, còn lão phu không phải là người của võ lâm. Dù biết thiếu hiệp có là Di Họa Đoạn Hồn Thần thì lão phu cũng chẳng ngại. Bởi lẽ lão phu tin vào chính mình.

- Tiên bối đã tin, Ứng Hiệp phải kính người một chén nữa.

Y lại chúc rượu ra chén để uống với Mộc Kha Già Na.

Hai người đối ẩm một lúc rất tâm đầu ý hợp. Trong tâm Ứng Hiệp bất giác cảm mến vị trưởng lão bộ tộc Liêu Ninh. Sự cảm mến đó khiến y phải nghĩ thầm:

- "Mình phải giúp lão tiên bối Mộc Kha Già Na mới được. ầu đây cũng là việc đáng làm để giúp cho bá tánh bộ tộc Liêu Ninh".

Ý niệm đó khiến trong lòng Ứng Hiệp vô cùng phấn khích. Y chúc rượu vào hai chiếc chén rồi nói với Mộc Kha Già Na:

- vãn bối kính tiên bối.

- Mời thiếu hiệp.

Hai người vừa bung chén thì hai mươi cao thủ Liêu quốc sầm sập xông vào. Tất nhiên Ứng Hiệp nhận ra ngay gã cao thủ đi chung với Khắc Đà Chính.

Ứng Hiệp cau mày nhìn gã nói:

- Tại hạ tưởng đâu các hạ đã rời trung nguyên quay về Liêu quốc không ngờ lại quay trở lại đây.

- Từ Na Mộc Vĩ chỉ quay về Liêu quốc một khi có lão Mộc Kha Già Na kia mà thôi.

Người ngoan ngoãn thì hãy trao lão Mộc Kha Già Na cho ta. Bằng không, chúng ta sẽ băm người thành trăm mảnh.

Ứng Hiệp đặt chén xuống bàn, từ từ đứng lên nhìn Từ Na Mộc Vĩ:

- Các hạ hẳn đã thấy Khắc Đà Chính rút lưỡi như thế nào khi buông ra một câu xấc xược với Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Từ Na Mộc Vĩ nheo mày, nhẩn mặt nhìn chằm chằm Ứng Hiệp. Y suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Người là Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp?

- Người cầm kiếm trên võ lâm tất biết tại hạ. Các hạ có cần tại hạ chứng minh mình là Di Họa Đoạn Hồn Thần không?

Từ Na Mộc Vĩ lưỡng lự một lúc rồi gật đầu:

- Người hãy chứng minh mình cho ta thấy người là Di Họa Đoạn Hồn Thần xem nào.

- Được. Các hạ muốn thấy thì sẽ thấy ngay.

Ứng Hiệp rút phát chương kiếm, dùng mũi kiếm vẽ chân dung Từ Na Mộc Vĩ lên mặt bàn. Y dựng chiếc bàn cho Từ Na Mộc Vĩ xem:

- Giống các hạ không?

Từ Na Mộc Vĩ trở mặt nhìn bức họa khắc trên bàn cây. Hai mắt y mở to hết cỡ tưởng chừng như đôi con người có thể lọt ra ngoài bởi sự ngạc nhiên quá mức.

Từ Na Mộc Vĩ nói:

- Rất giống... Nhưng rất tiếc lại chẳng có tay.

- Các hạ sẽ không còn đôi tay đâu.

Lời còn đọng trên miệng Ứng Hiệp thì y đã thi triển Tu La thần pháp phối hợp với tâm kiếm thần kỳ của Dương Bất Tuần. ánh kiếm chớp động phối hợp với thân thủ siêu phàm xuất chúng, thoáng hiện rồi thoáng mất. Khi Ứng Hiệp quay lại chỗ cũ thì đôi tay của Từ Na Mộc Vĩ đã rơi xuống đất rồi.

Kiểm pháp thần kỳ của Ứng Hiệp khiến cho bọn cao thủ Liêu quốc cứ đứng trơ ra mà tuyệt nhiên chẳng có một phản ứng gì. Chiêu kiếm uy mãnh tàn khốc vừa rồi của Tôn Ứng Hiệp đủ để các cao thủ Liêu quốc tự biết trước mặt chúng là một đại kiếm thủ siêu quần đoạt mạng, không thể nào lường hết được.

Trong khi bọn cao thủ Liêu quốc đứng thừ ra thì Từ Na Mộc Vĩ đã khuy hai chân ngắt lẹm.

Ứng Hiệp lia ánh mắt sát thần qua bọn cao thủ Liêu quốc, gằn giọng nói:

- Tôn Ứng Hiệp sẽ không chùn tay nếu các ngươi muốn phá bình cuộc đối ẩm giữa ta với Mộc lão tiên bối.

Nghe Ứng Hiệp nói nhưng bọn cao thủ Liêu quốc vẫn giữ thái độ im lặng, định nhẩn nhìn chàng. Tất cả đều đặt tay vào đốc khoái đao. Sự im lặng của những người đó càng khiến cho cục trường càng lúc càng trở nên căng thẳng cực kỳ. Gã thần chết đã xuất hiện đâu đó trong gian tửu quán chỉ chờ đợi những linh hồn rời bỏ thể xác trần tục đưa về châu diêm chúa. Sự căng thẳng đó càng lúc càng tăng dần thời điểm máu chảy thịt rơi gần đến.

Sắc mặt Ứng Hiệp đánh hẳn lại với những nét sát nhân lạnh lùng hiện rõ trên ánh mắt trong khi đó bọn cao thủ Liêu quốc thì lại mờ hồ lăm lăm, chứng tỏ chúng đang sợ, nhưng càng sợ thì đã tâm giết người lại cuộn trào.

Chính vào thời khắc máu có thể chảy đầu có thể rơi chụp đến thì Lâm Bạch Huệ bất ngờ xuất hiện. Nàng thét lớn:

- Dừng tay...

sự xuất hiện đột ngột của Lâm Bạch Huệ khiến những nét sát nhân trên mặt Tôn Ứng Hiệp bất giác dịu hẳn lại. Y nhìn Bạch Huệ nói:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ liếc nhanh qua Từ Na Mộc Vĩ rồi nhìn lại Ứng Hiệp nói:

- Tôn Đệ... Đệ tỷ nói chuyện với những người này.

Ứng Hiệp ngoan ngoãn gật đầu.

Bạch Huệ nhìn lại bọn cao thủ Liêu quốc. Nàng bí mật lấy tấm kim bài của Diêm La Thành Chủ trao đưa qua trước mặt những gã đó rồi từ tốn nói:

- Các vị huynh đệ... Tôn đệ của bọn nương nếu lỡ mạo phạm đến các vị, mong các vị bỏ qua cho.

Lời nói của Bạch Huệ như có uy ngôn khiến bọn cao thủ Liêu quốc đồng loạt buông tay khỏi đốc khoái đao. Rồi chúng bước đến kè Tư Na Mộc Vĩ bỏ đi.

Chờ cho những cao thủ Liêu quốc bước đi rồi, Bạch Huệ mới bước đến trước mặt Tôn Ứng Hiệp:

- Chuyện gì đã xảy ra Ở đây vậy?

Mộc Kha Giã Na lên tiếng thay Ứng Hiệp:

- Tôn công tử vì thấy chuyện bất bình nên ra tay thôi.

Bạch Huệ lườm Ứng Hiệp:

- Nếu không có tỷ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Nghe Bạch Huệ quở trách, Ứng Hiệp bối rối gục mặt nhìn xuống.

Mộc Kha Giã Na vội đỡ lời cho Ứng Hiệp:

- Chỉ vì Tôn công tử muốn bình vực cho lão phu... Mong cô nương đừng trách Tôn thiếu hiệp.

- Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, không còn phải lo nữa. Tiên sinh lo cho mình còn Ứng Hiệp phải theo Bạch Huệ.

Mộc Kha Giã Na ôm quyền:

- Lão phu tự lo cho mình được, không dám làm phiền cô nương và Tôn thiếu hiệp.

Bạch Huệ ôm quyền xá Mộc Kha Giã Na:

- Nếu như Lâm Bạch Huệ có gì không đúng mong Mộc tiên sinh bỏ qua cho.

Lão Mộc Kha Giã Na ôm quyền đáp lễ nàng.

- Lão phu đội ơn cô nương với Tôn thiếu hiệp mới phải nào dám trách nhị vị.

- Vậy Bạch Huệ cáo từ.

Nàng quay lại Ứng Hiệp:

- Tôn đệ... Đệ theo tỷ chứ?

Ứng Hiệp gật đầu như một đứa trẻ thơ ngoan ngoãn.

Y quay lại ôm quyền xá Mộc Kha Giã Na từ tốn nói:

- Vãn bối phải theo tỷ tỷ... Tiên bối bảo trọng.

Mộc Kha Giã Na gật đầu:

- Tôn thiếu hiệp bảo trọng.

Bạch Huệ và Ứng Hiệp đi rồi, Mộc Kha Giã Na mới buông một tiếng thở dài. Lão từ từ ngồi xuống ghé với tay cầm lấy bầu rượu còn lại trên bàn. Lão đưa bầu rượu toan trút vào miệng thì có người giật lấy bầu rượu trên tay lão.

Mộc Kha Giã Na chỗi tay từ từ đứng lên. Lão buột miệng nói thì thấy Diêm La Thành Chủ.

- Dịch Hoành.

Khoanh tay trước ngực, Diêm La Thành Chủ nhìn Mộc Kha Giã Na từ tốn nói:

- Nếu lão chịu trao phân bí mật còn lại cho bọn vương thì sẽ được hưởng vinh hoa phú quý suốt đời, cần gì phải uống chút rượu thừa chứ.

Mộc Kha Giã Na hừ nhạt nói:

- Dịch Hoành ngươi đừng hòng tơ tưởng khuyến dụ được lão. Thà lão phu chết đi để đem bí mật bộ tộc Liêu Ninh xuống châu diêm chứ không bao giờ trao cho ngươi đâu. Cả bộ tộc Liêu Ninh chết bởi tay ngươi làm sao lão phu quên được mối hận này.

Nếu lão phu có chết cũng nguyện theo ám ngươi suốt cả cõi đời này.

Mộc Kha Giã Na nói dứt câu chộp lấy chén rượu thẳng tay nện mạnh vào óc mình.

Lão trợn mắt nhìn Diêm La Thành Chủ như thể muốn nuốt tươi chân dạng của gã vào mắt mình rồi từ từ gục về phía trước, nằm sấp trên mặt bàn.

Diêm La Thành Chủ bước đến bên Mộc Kha Giã Na, xem lão còn thở hay không. Khi biết chắc Mộc Kha Giã Na đã tắt thở hoàn toàn, y mới hất lão ngã xuống sàn tửu quán lăm nhăm rửa:

- Lũ mọi các ngươi đúng là ngu dốt nát... Sống trên một kho tàng độc nhất vô nhị thế mà chẳng biết tận hưởng lại đi chọn một cái chết oan uổng.

Danh thành công toại

Nằm gác đầu trên chân Lâm Bạch Huệ, Ứng Hiệp nghe nàng quở trách mà chẳng dám phản bác.

- Sao Tôn đệ lại khờ khạo như vậy chứ...

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp nói:

- Đệ không muốn thấy người Hán bị người Liêu bắt nạt. Tỷ cũng như Ứng Hiệp thôi.

Vì tỷ và đệ cũng đều là người Hán. Chẳng lẽ thấy đồng loại của mình bị bắt nạt lại khoanh tay đứng nhìn sao?

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp mỉm cười. Bất ngờ nàng cúi xuống hôn lên trán Ứng Hiệp.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Không ngờ đệ đệ của tỷ lại là một trang hảo hán anh hùng.

- Đệ đâu chỉ biết giết người.

- Tỷ hiểu đệ rồi.

Ứng Hiệp ngồi nhồm lên. Y nhìn Lâm Bạch Huệ ngập ngừng hỏi:

- Tỷ tỷ... BỐ tỷ biết những gã cao thủ Liêu quốc đó ư?

Đôi Chân mày của Bạch Huệ nhướng cao lộ vẻ ngạc nhiên nhìn Ứng Hiệp. Nàng từ tốn hỏi:

- Đệ nghĩ sao lại cho rằng tỷ tỷ của đệ quen với bọn mọi Liêu quốc đó chứ?

- Ở Tại tửu quán đệ chỉ thấy tỷ nói với một vài câu thể là bọn cao thủ Liêu quốc rút lui ngay. Cứ như lời nói của tỷ là mệnh lệnh đối với bọn người đó vậy.

Bạch Huệ phá lên cười nắc nẻ. Nàng vừa cười vừa nói:

- Đệ ngạc nhiên cũng đúng thôi... Bởi tỷ không quen không biết nhưng những cao thủ Liêu quốc đó phải tuân theo ý của tỷ bởi vì hiện tỷ là Tinh Túc giáo chủ kia mà.

- Đệ biết tỷ đã là Tinh Túc giáo chủ... Nhưng chẳng lẽ Tinh Túc giáo chủ lại có cả quyền hạn đối với cao thủ Liêu quốc?

- Đệ tưởng Tinh Túc giáo của tỷ và đệ chỉ có danh trong Trung nguyên thôi sao? Còn hơn thế nữa đó. Tinh Túc giáo đã vượt ra ngoài biên ải lan đến tận Phiên quốc. Tinh Túc giáo giờ đây có thể nói còn hơn cả Thiếu Lâm tự.

Ứng Hiệp nghe Bạch Huệ nói và cùng phấn khích. Y nắm lấy tay nàng:

- Đệ chúc mừng cho tỷ...

Nàng mỉm cười:

- Đệ thích tỷ được như vậy lắm hả?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Tỷ được như vậy Ứng Hiệp rất mừng. Tỷ càng vui vẻ, mãn nguyện bao nhiêu, Ứng Hiệp càng mừng bấy nhiêu.

Nàng vòng tay qua bá lấy cổ Ứng Hiệp:

- Tỷ lại thích một điều khác.

- Tỷ thích gì nào... CÓ thể nói cho đệ biết được không?

Bạch Huệ mỉm cười khẽ gật đầu:

- Tỷ sẽ nói với đệ nhưng sợ rằng Ứng Hiệp không còn nhã hứng với Lâm Bạch Huệ nữa.

Ứng Hiệp tò mò hỏi:

- Tỷ nói đi... Đệ đang rất muốn nghe sở thích của tỷ đây nè.

Nàng nâng cằm Ứng Hiệp:

- Tỷ chỉ thích đệ vẽ chân họa của tỷ mà thôi.

Ứng Hiệp như một đứa bé reo lên:

- Sở thích của tỷ cũng là sở thích của đệ đó.

- Ngày trước đệ vẽ chân họa cho tỷ, tỷ còn là một kẻ vô danh tiểu tốt, nay tỷ đã là Tinh Túc giáo chủ. Một lời nói ra cả võ lâm phải khuất phục. Không biết có vẽ ra được cái thần đó không?

- Tất nhiên là được rồi... Nhưng đệ muốn vẽ chân họa của tỷ bằng những cảm xúc chân thành của đệ.

- Đệ muốn sao tỷ cũng chiều. Miễn sao Tôn Ứng Hiệp mãi mãi là chiếc bóng bất ly thân của Lâm Bạch Huệ là được rồi.

Lời nói dứt trên miệng nàng thì Bạch Huệ ôm chặt lấy Tôn Ứng Hiệp. Đôi nhũ hoa căng cứng của nàng chỉ cách ly với Ứng Hiệp qua hai làn vải nhưng gã cảm nhận rõ mồn một sức cuốn hút kỳ diệu toát ra từ sự đụng chạm đó. Hơi thở tỏa mùi thơm ngậy ngất từ miệng nàng phả vào mặt Ứng Hiệp khiến gã càng ngậy ngất hơn với tất cả những cảm xúc cuồng nhiệt.

Bất giác Ứng Hiệp như thể không kiểm được mình. Y bấu cứng lấy vùng tiểu yêu của Bạch Huệ, miệng khẽ thốt:

- Tỷ tỷ...

- Ứng Hiệp...

Bạch Huệ chợt đẩy Ứng Hiệp ra, lườm gã nói:

- Đệ tham lam quá.

Mặt Ứng Hiệp đỏ gay vì thẹn. Y miễn cưỡng nói:

- Đệ không dẫn được những cảm xúc của mình đối với tỷ.

Bạch Huệ mỉm cười vuốt má Ứng Hiệp:

- Đệ thích phác họa chân dung của tỷ kia mà... Quên rồi ư?

- Vẽ chân họa của tỷ là nỗi đam mê của đệ kia mà.

- Vậy thì đi theo tỷ.

Nàng đưa Ứng Hiệp ra ngoài thác nước. Chờ cho Ứng Hiệp chuẩn bị xong giấy mực, Bạch Huệ đứng trên một ghềnh đá từ từ trút bỏ y phục. Ráng chiều rơi xuống mặt nước hắt lên cơ thể nàng thứ ánh sáng lung linh huyền diệu. Vốn Bạch Huệ đã có những đường cong thiên bẩm, trong khung cảnh thơ mộng hữu tình đó, thân thể của nàng cũng được tôn tạo như tiên nữ trong chốn bồng lai, thoát hẳn cõi Ô trọc nơi trần thế. Đứng trước bức tranh thật của tạo hóa, Ứng Hiệp ngây ngô quên cả ý nghĩ phóng bút phác họa lại những đường nét chấm phá của bức tranh kỳ diệu kia. Y chỉ còn biết lấy mắt chiêm ngưỡng mà quên hẳn chức nghiệp họa nhân của mình.

Y ngấm Bạch Huệ trong khung cảnh hữu tình bằng thứ ánh mắt say đắm quên cả thực tại chung quanh mình. Như một gã Từ Thức lạc vào cõi tiên trong giấc mơ liêu trai phù phiếm, Ứng Hiệp từ từ tiến về phía Bạch Huệ.

Nàng vẫn đứng trên ghềnh đá không cản hấn lại cũng không gọi mời hấn đến. Thân thể nàng cứ phơi ra những đường nét thật tinh xảo thật quyến rũ mà Bạch Huệ tự biết trên đời này khó có một nữ nhân thứ hai nào có được.

Ứng Hiệp dừng lại trước nàng một bước.

Hai người đối mặt nhìn nhau. ánh thu nhân của Bạch Huệ trông thật ướt át đưa tình, trong khi nhân quang của Ứng Hiệp lại tóe ra thứ lửa dục tình nóng hổi. ánh mắt đầy ngọn lửa dục tình của y từ từ đi lần theo chiều dọc của cơ thể Bạch Huệ. Y vốn thiên phú là một họa nhân nên trông gã tưởng chừng như muốn nuốt chửng cơ thể kiều diễm kia vào mắt gã.

Bạch Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Đệ không định phác họa chân họa của tỷ à?

- Không có một phác họa nhân nào khả dĩ lột tả hết được vẻ đẹp của tỷ cả. Nét đẹp của tỷ sinh ra trên cõi đời này chỉ để cho Ứng Hiệp sùng bái và chiêm ngưỡng, tuyệt nhiên không thể nào để lại trên giấy được.

Ứng Hiệp vừa nói vừa đặt tay lên vai nàng. Y từ từ đưa dọc hai bàn tay háo hức của mình theo hai bên hông của Lâm Bạch Huệ. Nàng không phản kháng hành động của Ứng Hiệp và cũng không khích lệ gã. Bạch Huệ thừa biết Ứng Hiệp đã là một gã nô tình trong vòng tay tình yêu của nàng.

Hơi thở Ứng Hiệp càng lúc càng dồn dập và cuối cùng, y quì hẳn dưới chân Bạch Huệ, gục đầu vào vùng đan điền của nàng thổn thức nói:

- Nếu không có tỷ... Ứng Hiệp sẽ là kẻ đau khổ nhất trong cuộc đời này.

Nàng vuốt ve vùng gáy Ứng Hiệp:

- Tỷ sẽ không bỏ rơi Ứng Hiệp của tỷ đâu.

cùng với lời nói đó, Bạch Huệ thả người xuống. Hai người lại đối mặt với nhau. Tay trong tay, mắt trong mắt, Bạch Huệ lại trong tình trạng chẳng còn mảnh vải che thân.

Những gì Ứng Hiệp muốn, nàng đọc được qua ánh mắt của gã. Vòng tay của nàng vòng qua sau gáy kéo y về phía mình.

- Đệ đệ Những khoảnh khắc êm dịu mà Ứng Hiệp khát khao lại đến. Y ngụp lặn miệt mài trong cảm xúc dục tình để tận hưởng tất cả những gì hấn khao khát, những gì mà hấn tôn thờ và sùng bái. Trong tâm tưởng của gã chỉ còn độc một ý nghĩ mong sao khoảnh khắc kỳ diệu này dừng lại mãi mãi để y thỏa thuê trong niềm đam mê dâng Trảo của mình.

Cuối cùng Ứng Hiệp cũng rã ra như thể những tảng mây tan thành từng cụm nhỏ lơ lửng trôi theo làn gió thu đêm cùng với những tiếng rên khe khẽ của Lâm Bạch Huệ.

Ứng Hiệp nằm duỗi dài trên ghềnh đá trong sự thỏa mãn với ý nghĩ:

"Cả cuộc đời này, Tôn Ứng Hiệp sẽ dâng hiến cho Lâm Bạch Huệ. Dù có phải đem cả sinh mạng để có được nàng." Bạch Huệ nằm bên Ứng Hiệp, gác tay nhìn lên bầu trời đêm. Mùi da thịt của hai người vẫn còn đọng trong khứu giác của họ cùng với cảm giác ngây ngất vừa mới giao tình Bạch Huệ thỏ thẻ nói:

- Ứng Hiệp... Đệ đang nghĩ gì vậy?

Trở mình nhìn qua nàng, Ứng Hiệp nói:

- Ứng Hiệp thật hạnh phúc.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Thật không?

Y gật đầu như một đứa bé ngoan ngoãn biết vâng lời kẻ bề trên.

- Thật mà... Chưa bao giờ Ứng Hiệp có được những khoảnh khắc hạnh phúc tuyệt vời như thế này.

Bạch Huệ mỉm cười:

- Ứng Hiệp còn nhớ đến Lam Tiểu Yên không?

Y lắc đầu:

- Không.

- Thế còn Tống Bội Linh?

Ứng Hiệp lưỡng lự rồi nói:

- Chỉ tội nghiệp cho tỷ ấy mà thôi. Tống tỷ tỷ vô phận, vô phúc nên gặp phải gã bạc tình Đàm Vĩnh Hưng. Nếu có cơ hội...

- Đệ muốn trả thù cho Tống Bội Linh?

Ứng Hiệp bậm môi rồi gật đầu.

Bạch Huệ lườm Ứng Hiệp.

Nhận ra ánh mắt của nàng, Ứng Hiệp vội vã nói:

- Tỷ không muốn?

- Nếu đệ muốn trả thù cho Tống Bội Linh thì xem ra Tống Bội Linh kia rất nặng nợ với đệ - Đệ chỉ nghĩ đến cái nghĩa của Tống tỷ tỷ đối với đệ. Tống tỷ tỷ là một người đáng thương.

- Tỷ không phải là một kẻ đáng thương sao? Tỷ hỏi thật... Giữa Tống Bội Linh và Lâm Bạch Huệ, đệ xem trọng ai hơn?

Nhìn thẳng vào mắt Bạch Huệ, Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Tỷ đã trao thân cho Ứng Hiệp, tất nhiên tỷ phải nặng tình hơn Tống tỷ tỷ.

Bạch Huệ mỉm cười quay sang ôm cứng lấy Ứng Hiệp:

- Bạch Huệ rất thích nghe câu nói này của Ứng Hiệp. Bạch Huệ chỉ sợ một ngày nào đó Ứng Hiệp xem thường Lâm Bạch Huệ chẳng đoái hoài gì đến tỷ khi hoa tàn nhụy úa.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không đâu... Nếu Ứng Hiệp là kẻ hai lòng thì trời tru đất diệt Ứng Hiệp đi.

Nghe gã thốt lời thề độc, Lâm Bạch Huệ vội bịt miệng Ứng Hiệp lại.

Nàng lắc đầu:

- Ứng Hiệp đừng có thề... Tỷ tin Ứng Hiệp mà.

- Mãi mãi trong cuộc đời này tỷ là người Ứng Hiệp tôn thờ và sùng bái. Bất cứ ai chạm đến tỷ là chạm đến sự sinh tồn của Tôn Ứng Hiệp. Nếu tỷ muốn gì Ứng Hiệp sẽ thực hiện điều mong muốn của tỷ bằng cả trái tim, khối óc lẫn thể xác.

Bạch Huệ ôm cứng lấy Ứng Hiệp. Đôi nhũ hoa của nàng ép chặt vào thân thể cường tráng tràn đầy sinh lực của gã.

- Ứng Hiệp... Nếu như tỷ muốn Tinh Túc giáo thống nhất võ lâm thì đệ có giúp tỷ không?

Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ:

- Đệ đã nói rồi. Ước muốn của tỷ là mệnh lệnh đối với Tôn Ứng Hiệp.

Nàng mỉm cười, tặng cho hắn một nụ hôn nồng nàn rồi từ từ đẩy y nằm duỗi dài trên ghềnh đá. Ứng Hiệp không thể nào ngờ được khi Bạch Huệ trườn lên người gã. Cảm giác mê mị lại dâng trào cùng với sự ngây ngất do Bạch Huệ ban tặng.

Hai người quấn chặt lấy nhau như thể không muốn rời xa nhau nữa. Cả hai như quên đi thực tại để chỉ còn có sự đam mê thống trị tâm tưởng cùng với những xúc cảm xác thịt cuồng nhiệt.

Bạch Huệ vận lại y trang. Nàng nhìn Ứng Hiệp:

- Xem như hôm nay Ứng Hiệp còn thiếu tỷ bức chân họa Tinh Túc giáo chủ.
- Mãi mãi trong tim và khối óc của Ứng Hiệp đã khắc đậm hình bóng Lâm tỷ tỷ. Cho dù không có tỷ, Ứng Hiệp vẫn phóng bút họa chân dung tỷ.
- Thật không?

Y gật đầu.

Nàng mỉm cười nói:

- Tỷ không tin.
- Đệ sẽ chứng minh cho tỷ thấy.

Bạch Huệ lắc đầu.

- Không cần đệ phải chứng minh ngay bây giờ đâu.
- Chứ khi nào tỷ mới muốn Ứng Hiệp chứng minh?

Bạch Huệ lấy trong thắt lưng ra một tấm kim bài. Nàng đặt vào tay Ứng Hiệp.

- Đây là tấm kim bài Phó giáo chủ Tinh Túc giáo, tỷ trao lại cho đệ. Kể từ bây giờ Ứng Hiệp sẽ là Phó giáo chủ Tinh Túc giáo, đảm đương chức vị thống soái môn hạ Tinh Túc giáo nhưt thống võ lâm qui về một mối. Ngày đó Bạch Huệ và Ứng Hiệp sẽ bãi thiên địa thành thân tuyên cáo với võ lâm thiên hạ, Nét mặt Ứng Hiệp rạng rỡ lên hẳn:

- Được rồi... Đệ sẽ tặng tỷ bức họa trong ngày đó.

Nàng nắm tay Ứng Hiệp:

- Bạch Huệ sẽ xem bức họa đó như báu vật của mình.

Bạch Huệ bỗng chốc trở nên ngập ngừng:

- Tỷ có chuyện phải đi... Tất cả mọi việc tỷ đều chuẩn bị cả, chỉ cần đệ giương cao đại kỳ Tinh Túc giáo nữa mà thôi.
- Đệ sẽ làm theo ý của tỷ.
- Ứng Hiệp đệ bảo trọng.

Nàng mỉm cười với y như thể muốn tặng y nụ cười đẹp nhất của mình rồi quay lưng rồi thác nước. Chẳng mấy chốc đã biến mất vào bóng đêm.

Bạch Huệ đi rồi, sự cô đơn trống vắng lại nhanh chóng khóa lấp những ý niệm của Tôn Ứng Hiệp. Hắn cảm thấy cô quạnh khi thiếu vắng lâm Bạch Huệ bên cạnh mình.

Ứng Hiệp ngồi bó gối trên ghềnh đá, để tìm lại chút dư âm còn phảng phất đọng lại trong không gian. Y bất giác hồi hộp lo cho Lâm Bạch Huệ.

Nhìn thác nước đang đổ xuống như một mái tóc bạc óng ánh, nhằm nói:

- Lâm tỷ tỷ... Ứng Hiệp sống không có tỷ thì thà chết còn hơn sống.

Trong sự trống vắng, cô đơn đó, Ứng Hiệp sức nhớ lại tấm mộc bài của MỘ Kha Giã Na. Y lấy tấm mộc bài ra xem. Đôi chân mày Ứng Hiệp chau lại khi thấy dưới tấm mộc bài có dấu khắc tợ kỷ vật của y. Những dòng bút tự trên tấm mộc bài, Ứng Hiệp không đọc được nhưng dấu khắc trên tấm mộc bài thì y dễ dàng nhận ra nó rất giống với kỷ vật mà thời thơ ấu gã từng đeo trên cổ để làm bùa hộ mạng.

Ứng Hiệp nheo mày nghĩ thầm:

- Là thật...

Y còn đang bâng khuâng với sự trùng hợp đó thì thỉnh thoảng tiếng đàn tỷ bà réo rất trỗi lên. Tiếng đàn nghe thật ai oán như thể muốn nhắc lại một khoảng thời gian bi ai của người tẩu ra tiếng đàn đó.

Nghे tiếng đàn tỷ bà Ứng Hiệp bỏ ngay những ý tưởng bâng quơ với trùng hợp giữa dấu khắc trên tấm mộc bài với lá bùa hộ mạng của mình. Y rời ghềnh thác đi vào tòa đại điện Phi Thúy Tiên Trang.

Trong tòa đại điện Phi Thúy Tiên Trang duy nhất có một ánh bạch lập. Mặc dù ánh sáng từ ngọn bạch lập đó không đủ soi sáng cả tòa đại điện nhưng nó vẫn tôn tạo mái tóc đen mượt, óng ả của nữ nhân ngồi gầy đàn xoay lưng ra cửa.

Ứng Hiệp chờ cho nữ nhân kia gầy xong tấu khúc bi ai rồi mới lên tiếng hỏi:

- CỒ nương là ai?

Nữ nhân từ tốn lên tiếng:

- Khi đệ biến thành một kiếm khách nô tình thì không nhận được Tổng tỷ tỷ nữa sao?

Ứng Hiệp thần thờ khi giọng nói của Bội Linh đập vào tai gã. Y mừng rỡ bước nhanh đến sau lưng Bội Linh.

- Tổng tỷ tỷ...

Bội Linh quay lại.

Hai hàng lệ nhanh chóng Trào ra khóe mắt Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp thổn thức nói:

- Tỷ tỷ...
- Hiền đệ.

Bội Linh thả cây đàn tỷ bà xuống bên cạnh. Nàng dang rộng hai tay. Ứng Hiệp ôm chầm lấy nàng.

- Tỷ tỷ...
- Hiền đệ...

Nước mắt Bội Linh nhỏ xuống vai Ứng Hiệp. Nàng nghẹn ngào nói:

- Tưởng đầu kiếp này tỷ sẽ chẳng bao giờ gặp được Tôn hiền đệ.
- Đệ cũng nghĩ vậy.

Bội Linh đẩy Ứng Hiệp ra.

Nàng ngăn mặt, đôi thu nhân mở to nhưng chẳng có thần. Đưa tay xoa nắn mặt Ứng Hiệp.

- Hiền đệ bây giờ khác trước nhiều quá.
- Đệ và tỷ lưu lạc mấy năm rồi. Đệ những tưởng tỷ đã chết.
- Đúng ra tỷ đã chết bởi tay Lâm Bạch Huệ nhưng may mắn được Độc Cầm Nhân cứu mạng.

Ứng Hiệp cau mày:

- Sao... Lâm tỷ tỷ định giết chết Tổng tỷ tỷ à?...

Bội Linh gật đầu:

- Chính Bạch Huệ chứ không ai khác...

Bội Linh buông tiếng thở dài thuật lại chuyện xảy ra tại trang viện của Đàm Vĩnh Hưng. Nàng thuật xong câu chuyện đó rồi hỏi Ứng Hiệp:

- Đệ tin vào những lời tỷ nói không?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Nghe tỷ kể mà đệ không thể nào tin được... Lâm tỷ tỷ không phải là hạng người nhẫn tâm như vậy đâu. Chắc có lẽ ai đó đã giả dạng Lâm tỷ tỷ để hại tỷ thôi.
- Khi tỷ kể câu chuyện này đã đoán trước Tôn hiền đệ không tin vào lời nói của tỷ.
- Đệ nhứt định sẽ hỏi Lâm tỷ tỷ chuyện này. Nhứt định có ai đó bày trò mưu ma chước quỷ để hại Lâm tỷ tỷ.

Bội Linh lắc đầu:

- Tin hay không tin là quyền của đệ. Tỷ không bắt buộc đệ tin hay bắt đệ phải tìm nguyên do vì sao tỷ và đệ rơi vào cảnh ly tán. Cho dù Bội Linh có nói gì thì đệ cũng sẽ không tin. Hay nhất Tôn hiền đệ tìm hiểu sự thật về con người của Lâm Bạch Huệ.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói với Bội Linh:

- Tỷ tỷ... Tỷ phải tin Ứng Hiệp... Ứng Hiệp hiểu Lâm tỷ tỷ hơn bất cứ ai. Lâm tỷ tỷ là người tốt... tốt lắm...

Bội Linh gượng cười:

- Đệ nghĩ như vậy cũng được.

Ứng Hiệp gượng cười:

- BỎ qua mọi chuyện đi... Đệ gặp tỷ là vui lắm rồi. Hiện giờ tỷ đang Ở đâu?... Ở với ai... đàm Vĩnh Hưng có gặp tỷ chưa?
- Đàm huynh đã gặp tỷ...
- Y đã gặp tỷ rồi à?

Bội Linh gật đầu.

- Y không đối xử tệ với tỷ chứ?

Bội Linh gật đầu:

- Huynh ấy rất tốt.
- Vậy đệ chúc mừng cho tỷ.

Bội Linh gượng cười, rồi nói:

- Tôn hiền đệ chúc mừng tỷ sớm quá.
- Sao lại sớm?
- Đàm huynh hiện tại cũng không khác gì Tôn hiền đệ... Huynh ấy cũng rơi vào bẫy tình của Lâm Bạch Huệ.

Mặt Ứng Hiệp đanh lại:

- Tỷ nói gì đệ không hiểu... Đàm Vĩnh Hưng sao lại rơi vào bẫy tình của Lâm tỷ tỷ?

- Câu chuyện này có nói ra hẳn đệ cũng sẽ không tin hay nhất tỷ không nói. Tự đệ tìm hiểu lấy người tình của mình.

Nghe Bội Linh nói mặt Ứng Hiệp đỏ bừng:

- Tổng tỷ tỷ... Hình như tỷ có ác cảm với lâm tỷ tỷ. Tỷ tỷ và Lâm tỷ tỷ vốn không quen biết nhau... Có gì Lâm tỷ tỷ lại hại Tổng tỷ tỷ?

Ứng Hiệp buông một tiếng thở dài. Y nghiêm giọng nói:

- Tỷ tỷ nghe Ứng Hiệp nói đây.

- Đệ muốn nói gì?

Ứng Hiệp lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Những gì Tổng tỷ tỷ nói ra phải do Đàm Vĩnh Hưng nói cho tỷ không?

Đôi chân mày lá liễu của Tổng Bội Linh nhíu lại:

- Tại sao Tôn hiền đệ hỏi tỷ điều đó?

- Đệ nghĩ như vậy... Nói ra chuyện này hẳn tỷ sẽ rất đau lòng.

- Tỷ muốn nghe.

Ứng Hiệp rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực chậm rãi nói:

- Đàm Vĩnh Hưng là kẻ vô tình bạc nghĩa... Chính y chứ không ai khác đã hại tỷ tỷ.

Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- Chính y chứ không ai khác... Đệ đã từng muốn tước mạng Đàm Vĩnh Hưng để trả thù cho tỷ tỷ.

Bội Linh lắc đầu:

- Sao Tôn hiền đệ lại có ý niệm đó?

- Nói ra tỷ sẽ không tin...

- Tỷ muốn biết sự thật.

- Đàm Vĩnh Hưng thấy tỷ mất ánh sáng, đã là người tàn phế nên muốn lợi dụng tỷ. Y lợi dụng tỷ chỉ nhằm đoạt miếng ngọc phù Tử cấm thành mà thôi. Khi đã có được miếng ngọc phù đó, y sẽ cho người đến sát hại tỷ.

- Ai nói với đệ điều đó?

- Lâm tỷ tỷ.

- Đệ tin?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đúng... Lâm tỷ tỷ không bao giờ nói sai. Trước đây Đàm Vĩnh Hưng đã từng mời chài Lâm tỷ tỷ bằng vẻ hào hoa phong nhã của gã, cũng như những lời nói chân chính ngay ngôn. Khi không được Lâm tỷ tỷ đáp tình hẳn muốn hại tỷ tỷ. Con người của Đàm Vĩnh Hưng bỉ ổi đê tiện bất cứ chuyện gì cũng có thể làm. Chính vì cá tính bỉ ổi và đê tiện của y mà Đàm Vĩnh Hưng mới bị Thiên Trù đại sư từ bỏ không nhận y làm đồ đệ trong ngày khảo chứng võ công của ba vị chương môn võ lâm trên Bạch Mã sơn.

- Tất cả những gì đệ nói ra đều do Lâm Bạch Huệ nói với đệ?

- Đệ cũng là người làm chứng cho lời của Lâm tỷ tỷ. Tổng tỷ tỷ nghĩ lại đi... Y nói y rơi vào bẫy tình của Lâm tỷ tỷ nhưng thật ra y đang đeo đuổi Lâm tỷ tỷ...

Bội Linh đứng lên:

- Tỷ chẳng còn gì để nói với Tôn hiền đệ.

Ứng Hiệp lúng túng:

- Tỷ đi đâu vậy? Hãy Ở lại đây khi... khi nào Lâm tỷ tỷ về mọi sự sẽ sáng tỏ.

Bội Linh lắc đầu:

- Lâm Bạch Huệ về, Tôn hiền đệ càng khó xử hơn. Tỷ tỷ tự biết mình phải làm gì.

- Tỷ đi đâu?

Bội Linh nắm tay Ứng Hiệp.

- Sau ba ngày... Đệ hãy đến ngôi cổ miếu thần hoàng chờ đến canh ngọ, nếu không gặp tỷ thì hãy đến "Bình Thiên Nhai" nhận xác của tỷ. Nếu được thì hãy cố lấy "Long điện nương" trao cho Lãnh Điện Tu La Đàm Vĩnh Hưng.

- Tại sao Tổng tỷ tỷ vì kẻ bạc tình vô nghĩa đó chứ?

- Tôn hiền đệ đừng quên Đàm huynh là tướng công của tỷ. Nhứt dạ phu thê bách nhất ân Tỷ hy vọng một ngày nào đó Tôn hiền đệ sẽ kịp chứng nhận đâu là đúng, đâu là sai. Còn bây giờ Tôn hiền đệ đã là Di Họa Đoạn Hồn Thần, thậm chí có thể là Phó giáo chủ Tinh Túc giáo... Tỷ hẳn không còn quan trọng với đệ nữa.

- Tỷ tỷ vẫn là người quan trọng đối với đệ.

- Nhưng không còn như ngày nào.

Buông một tiếng thở dài, Tống Bội Linh cúi xuống nhặt cây đàn tỳ bà. Nàng hướng về phía cửa đại điện vừa đi vừa gảy tấu khúc bi ai nghe thật buồn.

Ứng Hiệp thờ thần đứng nhìn theo Bội Linh. Y chẳng biết phải làm gì mà chỉ biết dõi mắt nhìn theo nàng. Bội Linh đứng lại ngay ngưỡng cửa, nàng ngưng đàn từ tốn nói:

- Tỳ tỳ là người của Tinh Túc giáo... Nhưng không phải cùng chí hướng như Lâm tỳ tỳ của Tôn hiền đệ... Thậm chí tỳ còn đối kháng với Lâm tỳ tỳ của đệ nữa.

Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Tỳ tỳ là người của Tinh Túc giáo thì hay quá... Đệ sẽ giao Kim phó giáo chủ lại cho tỳ tỳ chúng ta...

Bội Linh cướp lời gã:

- Ý niệm của Tôn hiền đệ hoàn toàn khác với Bội Linh.

Nàng lắc đầu rồi rảo bước đi thẳng ra cửa. Bội Linh ra đến bên ngoài liền thi triển khinh công lướt đi. Mặc dù mắt nàng chẳng thấy gì cả nhưng thính nhĩ lại có thể nghe và mũi ngửi được mọi vật chung quanh mình.

Ứng Hiệp lướt nhanh ra cửa nhưng bóng Bội Linh đã mất hút rồi. Y đứng một mình ngay giữa sân trảng trước đại điện Phỉ Thúy Tiên trang lắc đầu nghĩ thầm:

- "Tống tỳ tỳ... Tỳ tỳ hẳn đã hiểu sai về Lâm tỳ tỳ rồi. Tỳ tỳ vì tình mà quên Tôn đệ Cùng với ý nghĩ đó, y cảm thấy lòng bỗng chốc nặng trĩu một nỗi muộn phiền cao Chát ngất.

Ứng Hiệp nhẩm nói:

- Ứng Hiệp sẽ bắt Đàm Vĩnh Hưng lộ bộ mặt bỉ ổi của gã cho Tống tỳ tỳ thấy.

Thẩm Mộc Phong và Đàm Vĩnh Hưng đứng hai đầu cách nhau mười trượng. Cách hai người là một chiếc kiệu phủ rèm. Trong tâm niệm của Mộc Phong và Vĩnh Hưng, người ngồi trong kiệu chính là Lâm Bạch Huệ, nhưng cả hai không ngờ được người ngồi trong kiệu không phải là Bạch Huệ mà lại chính là Diêm La Thành chủ Dịch Hoàn.

Mộc Phong chủ quan tiến đến phía trước hai trượng. Bên kia, Vĩnh Hưng cũng bước đến hai trượng. Hai người tự rút ngắn khoảng cách lại còn sáu trượng.

Mộc Phong nói:

- Vĩnh Hưng... hỡi người biết nguyên nhân của cuộc hội diện này giữa ta và ngươi.

Vĩnh Hưng từ tốn nói:

- Bạch Huệ hẳn đã nói với Thẩm Huynh.

- Không sai!

- Vậy Vĩnh Hưng và Mộc Phong huynh bỗng chốc trở thành tình địch của nhau ư?

Cái Vĩnh Hưng muốn tránh cuối cùng cũng không tránh được. Tất phải đối diện với nó.

Mộc Phong nghiêng răng đẽ nên sự căm phẫn nói:

- Bạch Huệ nói có đúng không?

- Không sai!

- Tại trước đây ngươi và Đoan Cơ...

- Vĩnh Hưng đã vị tình bằng hữu nhường tình lại cho huynh.

Thẩm Mộc Phong cướp lời Vĩnh Hưng:

- Ta không tin!

- Tùy huynh.

Mộc Phong rít lên một luồng chân khí căng phòng lồng ngực như thể cố nén sự căm phẫn đang âm ỷ tuôn chảy trong tâm tưởng và huyết quản của gã rồi nói:

- Với Đoan Cơ chỉ có một người. Ta hoặc ngươi.

- Sao Thẩm huynh lại nghĩ như vậy? Nếu Ứng Hiệp đang trở thành một NÔ Tình Kiếm Thủ thì huynh cũng đang bước theo lối mòn của y. Huynh cũng đang biến mình thành một NÔ Tình Kiếm Thủ. Nhưng Ứng Hiệp còn có Lâm Bạch Huệ để được sai khiến, còn huynh thì chạy theo bóng hình ảo tưởng do chính huynh đặt ra.

- Còn ngươi thì sao? Ngươi hẳn không phải là một NÔ Tình Kiếm Thủ à?

Vĩnh Hưng im lặng.

Mộc Phong cười khẩy nói tiếp:

- Nụ hôn mà ngươi trao cho Lâm Bạch Huệ hẳn là nụ hôn ngươi đã từng trao cho Đoan Cơ.

- Vĩnh Hưng không phủ nhận.

Mộc Phong đánh hấn lại:

- Ngươi không phủ nhận tất nhiên ngươi đã chấp nhận một cuộc đánh cuộc tranh tình với Thẩm Mộc Phong.

- Đoan Cơ đã chết rồi!

- Bóng của nàng vẫn còn trong ngươi và ta. Đoan Cơ vẫn hiện hữu qua thân xác của Lâm Bạch Huệ.

Hai cánh môi của Lãnh Diện Tu La mím lại khi nghe Mộc Phong nói câu này.

Mãi một lúc sau y mới lên tiếng:

- Vĩnh Hưng đã thua một canh bạc tình nên phải chấp nhận mà mình đã từng chối bỏ nó. Đúng... Trước đây Vĩnh Hưng và Đoan Cơ có tình với nhau, nhưng vì tình bằng hữu tri kỷ, Vĩnh Hưng phải nhường tình đó cho huynh. Và bây giờ phải đối mặt với bóng hình trong hoài kỷ.

Mộc Phong rít giọng nói:

- Tình yêu thì không thể trao cho ai được, ngươi đã tước đoạt tâm hồn nàng và chỉ trao cho Mộc Phong thể xác vô hồn của Đoan Cơ mà thôi.

Mộc Phong nghiêng răng nói:

- Vĩnh Hưng... Cuối cùng Thẩm mỗ cũng nhận ra được cái lẽ đó!

Vĩnh Hưng buông một câu lạnh lùng, cay đắng:

- CÓ nói gì thì Vĩnh Hưng và Thảm Mộc Phong, Hắc Bạch kỳ hiệp hôm nào cũng đã trở thành hai gã nô tình kiếm thủ.

Mộc Phong thét lên:

- Người nói rất đúng, đã là tình yêu thì không thể nào có hai gã nam nhân cùng tồn tại trong tình yêu của một nữ nhân. Cho dù Đoan Cơ đã chết thì cũng chỉ có một gã nô tình tồn tại để giữ tình của Đoan Cơ, ôm mỗi tương tư mà thôi.

- Tại sao lại không là hai?

- Không có hai kẻ chung tình tồn tại với một tình yêu đã chết.

- Vậy huynh đã quyết định đây là canh bạc cuối cùng giữa Vĩnh Hưng và huynh?

- Không phải canh bạc mà là điểm kết thúc.

- Vĩnh Hưng tự trách mình sao không sớm nhận ra Huyền Y Tôn Giả là kẻ si tình.

- Ta cũng tự trách sao không sớm nhận ra người là một gã đa tình.

Thảm Mộc Phong nói xong, thét lên một tiếng thật lớn, thân pháp của gã vọt lên cao hai trượng lướt thẳng đến Đàm Vĩnh Hưng. Đôi nạng thép như chiếc cang của quét qua vùng thượng đẳng của đối phương.

Thế công của Mộc Phong cực kỳ tàn nhẫn không chút dung tình. Nạng vừa đến Vĩnh Hưng xoay chân, lách người vào đôi nạng sắt của họ Thảm, đồng thời kiếm ảnh cũng theo đà chụp đến yết hầu y.

Cả phát chiêu đồng thời biến chiêu cũng cực kỳ nhanh, mũi kiếm chưa kịp chạm đến yết hầu của Mộc Phong thì gã đã dùng chiếc nạng bên trái gạt phắt đi, chiếc nạng bên phải điểm mạnh xuống đất, cất mình lên cao hơn.

Lưỡi kiếm của Lãnh Diện Tu La Đàm Vĩnh Hưng bị đánh dạt qua bên bởi uy lực công phá như núi thái sơn của chiếc nạng sắt. Đánh bật lưỡi kiếm của Vĩnh Hưng, Mộc Phong bất ngờ biến chuyển thân pháp. Thân ảnh của y quay tròn vùn vụt, kết hợp với đôi nạng sắt, xoay tròn như bóng vũ công trực diện đối phương.

Nạng vừa đến thì bông kiếm cũng vừa túa ra đón thẳng đỡ thẳng.

Hai chân Vĩnh Hưng trượt dài trên nền đất bởi uy lực mãnh liệt của đôi nạng sắt.

Kiếm và nạng không ngừng va chạm vào nhau tạo ra những tràng âm thanh liên hồi không dứt.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã trao đổi qua hai mươi chiêu. Nhìn bề ngoài Vĩnh Hưng không ngừng trượt về phía sau xem chừng có vẻ yếu thế hơn họ Thảm. Nhưng nếu chú nhãn mới biết mặc dù phải thối bộ nhưng tuyệt nhiên đôi nạng của Thảm Mộc Phong vẫn không sao chạm được vào người Vĩnh Hưng, thậm chí cũng không tạo được sự lúng túng đến loạn bộ pháp thần kỳ của Tu La thần pháp kỳ tuyệt.

Bất thành linh, Đàm Vĩnh Hưng thét lớn lên một tiếng. Thân ảnh y như vì sao băng lướt qua đôi nạng của Thảm Mộc Phong, đồng thời phát thẳng một đường kiếm, kẻ dọc theo chiều từ trên xuống dưới. Với chiêu kiếm này những tường Thảm Mộc Phong đã táng mạng bởi lưỡi kiếm của Vĩnh Hưng.

Nhưng bằng một thân thủ tuyệt, Mộc Phong chỉ hơi ưỡn người về sau, đôi nạng dựng đứng như chiếc cang của kẹp chặt lấy lưỡi kiếm của đối phương. Lưỡi kiếm của Vĩnh Hưng nằm giữa đôi nạng sắt cương cường của họ Thảm.

Mộc Phong cau mày, đánh mặt, dồn nội lực vào đôi nạng sắt bẻ gãy trường kiếm của Đàm Vĩnh Hưng. Lưỡi kiếm mất dù uyển chuyển nhưng lần này lại cứng hơn ngoài sức tưởng tượng bởi Vĩnh Hưng gia tăng công lực, không để cho Mộc Phong bẻ gãy nó.

Hai người từ giao thủ bằng chiêu thức chuyển qua đấu nội lực.

Bất thành linh, thanh trường kiếm trong tay Vĩnh Hưng bắn tuốt khỏi tay gã lao vút lên không, lợi dụng cơ hội đó Thảm Mộc Phong đẩy mạnh đôi nạng công thẳng vào hai bờ vai đối phương. Chát Chát...

Vĩnh Hưng thối liền hai bộ, vừa đúng tầm rơi của thanh kiếm. Máu trong miệng y phun ra thì cũng vừa thộp được vào đốc kiếm điểm tới yết hầu đối phương. Sự biến thần kỳ khiến cho Mộc Phong không thể nào phản ứng kịp. Y đứng ngậy ra như pho tượng bất động, chờ đợi mũi kiếm xuyên qua yết hầu mình.

Mũi kiếm vừa chạm đến da Mộc Phong thì dừng lại.

Sắc diện Đàm Vĩnh Hưng tái nhợt, chứng tỏ y đã bị nội thương trầm trọng nhưng nếu lúc này y muốn tước cái mạng của Thảm Mộc Phong chắc còn dễ hơn cả chuyện lật sập bàn tay.

Mộc Phong nói:

- Người còn chờ gì nữa?

Buông một tiếng thở dài, Vĩnh Hưng chậm rãi nói:

- Tại hạ không vì tình để sát phạt một bằng hữu.

Rèm kiệu vén lên, và Diêm La Thành Chủ bước ra trong bộ vương phục. Y chấp tay sau lưng nhìn hai người nói:

- Đàm túc hạ hãy giết họ Thảm đi... Hắn không đáng sống!

Vĩnh Hưng nghe Diêm La Thành Chủ nói, mặt lộ ra những nét nhăn nhúm khốn khổ. Y bất chợt buông kiếm, lưỡi kiếm rơi xuống ngay trước mũi giày Vĩnh Hưng.

Mộc Phong thần thờ nhìn Dịch Hoành:

- Tại sao lại là Dịch Vương Gia?

Vĩnh Hưng khẽ lắc đầu:

- Bây giờ tại hạ đã hiểu kẻ nào đứng sau lưng Lâm Bạch Huệ.

Dịch Hoành vuốt râu cười khẩy:

- Khi hai người nhận ra thì đã quá muộn rồi. Võ công của hai người quả là bất phàm, nhưng giờ đây đối với bốn vương thật là vô dụng!

Thảm Mộc Phong bắt nhần hỏi:

- Bạch Huệ đã giao khẩu quyết VÔ Tự kinh cho người?

Dịch Hoành gật đầu nói:

- Từ khẩu quyết của VÔ Tự kinh mới nảy sinh ra cuộc so tài giữa hai đại cao thủ của võ lâm.

Vĩnh Hưng buông một tiếng thở dài:

- Bây giờ tại hạ và Thảm Mộc Phong không còn là đối thủ của túc hạ.

Dịch Hoành thần nhiên gật đầu:

- Không sai!

- Thếtúc hạ cần gì nơi Vĩnh Hưng và Mộc Phong?

- Muốn nhìn thấy hai người chết.

- Không có chuyện đó đâu. Hai kẻ nô tình chỉ có một kẻ chết thôi. Kẻ phải chết đó Chính là Đàm Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa chớp động thân pháp, nhưng chưa kịp phát chiêu công Diêm La thành chủ thì đã trúng trợn chỉ kính của Dịch Hoành đúng vào tịnh huyết.

Y ngã sấp đến trước, nhưng vẫn cố ngược mặt nhìn Dịch Hoành.

Dịch Hoành nói:

- Tu La thần pháp của người đã vô dụng với bốn vương rồi.

- Túc hạ quả là gã học trò thông minh.

Mặt Diêm La thần chủ hiện rõ khi nghe Vĩnh Hưng thốt ra câu này. Y bước thẳng tiến đến Vĩnh Hưng:

- Đến nước này mà người còn tự thị được ư?

- Tại hạ chẳng bao giờ tự thị, cũng không bao giờ cúi đầu.

Diêm La thành chủ khoát tay, chấp ra sau lưng.

- Hai người sẽ mãi mãi là những gã mục nhân trong con mắt bốn vương. Những gã nô tình khốn khổ và tội nghiệp.

Thảm Mộc Phong nghe Diêm La thành chủ nói, trong lòng phần uất toan vận động công lực quyết một trận sống chết với y nhưng vừa vận công thì thân pháp mềm nhũn ra chẳng còn chút lực nào cả. Đôi nặng sắt tuốt khỏi tay hắn, khiến cho hắn té ngồi xuống đất.

Diêm La thành chủ nhìn lại họ Thảm:

- Người đừng bắt chước kẻ hồ đồ.

Mộc Phong cắt ngang nói:

- Giết cứ giết can gì khoa trương.

- Cái chết vô vị sẽ đến từ từ với hai người, để cho hai người cảm nhận cuộc sống này đáng giá như thế nào khi bán rẻ nó cho chữ tình yếu đuối.

Diêm La thành chủ nói xong, chấp tay ra sau lưng, rời cục trường. Y dùng ngay thuật Tu La thần pháp băng mình đi. Thấy Diêm La thành chủ dùng thuật Tu La thần pháp bỏ đi, Vĩnh Hưng phải cau mày thở dài chán chường.

Rời cục trường giao đầu giữa Vĩnh Hưng và Mộc Phong, Diêm La thành chủ Dịch Hoành quay về tổng đàn Thần Phục bang. Y không khỏi cau mày khi nhìn thấy đôi gian phu dâm phụ Tường Thi Hồng và âu Thế Liệt với thể pháp chẳng còn tứ chi, mất cả hai mắt, nằm sóng soài trước thềm tam cấp đại tổng đàn Thần Phục Bang.

Dịch Hoành nhíu mày gằn giọng nói:

- Ai đưa hai người này đến đây?

Tưởng Thi Hồng miễn cưỡng hỏi:

- Tại sao lại hành hạ ta như thế này? Hãy ra tay giết ta đi.

Dịch Hoành cúi gắt nói:

- Phu nhân tự chết được mà can gì đến bốn vương.

Dịch Hoành hừ nhạt một tiếng rồi chấp tay ra sau lưng bỏ đi thẳng vào trong gian đại điện Thần Phục Bang. Vốn Thần Phục Bang lúc nào cũng có cao thủ túc trực nhưng hôm nay thật lạ lùng, chẳng thấy một bóng người nào. Chính sự vắng lặng đó khiến cho Diêm La thành chủ phải đánh mặt nhăn mày.

Y dừng bước trước tấm hoành phi với dòng chữ thảo.

- Nhứt thống võ lâm, Duy ngã độc tôn.

Đọc xong dòng chữ thảo đó, Diêm La thành chủ nghĩ thầm:

"Câu nói này của ta hay Lâm Bạch Huệ?" Dịch Hoành với ý niệm trong đầu của gã. Y còn đang bâng quơ trôi theo những ý tưởng của mình tròng tiểu ngạo khanh khách của Lâm Bạch Huệ vang lên từ gian thư sảnh phía sau hậu điện. Tiếng cười giòn của Lâm Bạch Huệ khiến cho Dịch Hoành phải cau mày, bởi tròng tiểu ngạo này của nàng khiến gã liên tưởng đến những hoạt cảnh ái ân cuồng nhiệt. Cũng chính tiếng cười của Bạch Huệ làm cho Dịch Hoành phải tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra trong thư sảnh kia?

Y sửa lại trường bào, chấp tay sau lưng tiến về phía thư sảnh. Trong thư sảnh Bạch Huệ lại phát ra tròng cười tiểu ngạo. Lần này nghe càng giòn giã, cuồng nhiệt hơn.

Diêm La thành chủ khoanh tay đứng trước cửa sổ chờ cho Bạch Huệ cười dứt mới đẩy cửa bước vào.

Y sững sờ khi nhìn thấy Bạch Huệ đang nằm gọn trong tay một gã Liêu quốc, trên người chẳng có mảnh vải.

Gã Liêu quốc đang gục đầu vào giữa đôi nhũ hoa của nàng liền ngẩng mặt lên khi Dịch Hoành bước vào.

Đôi chân mày rậm của gã Liêu quốc nhíu hằn lại.

Dịch Hoành không khỏi lúng túng, khi nhận ra người Liêu kia chính là chúa Liêu Hoàng nhan Liệt.

Nhan Liệt với tay lấy chiếc áo trường bào của mình khoác lên người Bạch Huệ, nàng lườm Diêm La thành chủ Dịch Hoành.

Hoàn Nhan Liệt hừ một tiếng rồi nói:

- Thấy bốn vương sao không hành lễ?

Dịch Hoành luống cuống quỳ xuống:

- Đại vương thân hạ, Dịch Hoành không biết... mong đại vương thứ tội!

Nhan Liệt hừ nhạt một tiếng rồi chấp tay ra sau lưng bước đến trước mặt Diêm La thành chủ Dịch Hoành.

Y gần giọng nói:

- Người đã lập nhiều thành tích rồi xem thường bốn vương, chờ bốn vương nhắc nhở rồi mới hành lễ sau.

Dịch Hoành vội vàng dập đầu xuống đất:

- Dịch Hoành không dám khinh thường đại vương.

Hoàng Nhan Liệt liếc nhìn Dịch Hoành gần giọng nói:

- Nếu như không có bốn vương thì người giờ đây vẫn còn là trọng phạm của Tống triều. Nếu như không có bốn vương đứng phía sau thì người vẫn chưa phục hồi bổng lộc của triều đình nhà Tống, và càng không có chỗ đứng trong võ lâm thiên hạ. Không biết những gì bốn vương đã làm cho người... người có nhớ không?

Dịch Hoành dập đầu thành khẩn nói:

- Dịch Hoành không bao giờ quên ơn của đại vương đã ban cho Dịch Hoành. Dịch Hoành thề suốt đời sẽ làm thân trâu chó phục vụ đại vương.

- Nghĩ như vậy thì tốt!

Hoàn Nhan Liệt nhìn lại Dịch Hoành:

- Cho người bình thân.

- Đa tạ đại vương.

Dịch Hoành từ từ đứng lên. Y ôn nhu cố lấy giọng thật từ tốn nói:

- Đại vương rời Liêu quốc thân hành vào trung nguyên hẳn có chuyện gì đại sự?

- Không sai.

- Dịch Hoành xin đại vương chỉ giáo.

Nhìn thẳng vào mắt Diêm La thành chủ, Hoàn Nhan Liệt nghiêm giọng nói:

- Bốn vương đã quyết định ngày thân chinh nam tiến thôn phục Tống triều. Chuyện bốn vương giao cho người đã làm đến đâu rồi?

Dịch Hoành ôm quyền nói:

- Khởi bẩm đại vương, Dịch Hoành đã lấy được Ngọc Phù của Tổng Bội Linh. Giờ chỉ còn việc mở cửa Tử Cấm thành trong nội cung sẽ lấy được mật đồ cũng như ấn soái của Tổng triều.

- Thế người đã làm đến đâu rồi?

- Dạ... Khởi bẩm đại vương... Dịch Hoành đang cố hết sức mình lấy mật đồ và ấn soái Chỉ xin đại vương một thời gian ngắn nữa, Dịch Hoành sẽ giao nộp những thứ đó cho đại vương.

- Bốn vương kỳ hạn cho người đúng một tuần trăng phải giao nộp mật đồ cơ quan Tổng triều cũng như ấn soái.

Dịch Hoành ôm quyền xá:

- Đa tạ đại vương.

Hoàn Nhan Liệt khoát tay:

- Đây không phải là đất Liêu, người không cần đa lễ.

Hoàn Nhan Liệt bước đến Ô cửa sổ hình vòm nhìn ra ngoài thăm cỏ. Y lơ đãng nói:

- Bạch Huệ đã chuẩn bị xong kế sách thâm phục võ lâm trung nguyên. Ngoài nhiệm vụ lấy mật đồ và ấn soái của Tổng triều, người còn phải giữ trọng trách hỗ trợ cho Bạch Huệ thâm phục võ lâm trung thổ. Tinh Túc giáo sẽ trở thành giáo phái độc nhất vô nhị của võ lâm. Khi đại quân Liêu quốc thân chinh tiến vào trung thổ, thì Tinh Túc giáo với trăm nghìn võ lâm cao thủ sẽ nội ứng hỗ trợ cho đại quân của bốn vương.

- Dịch Hoành tuân lệnh đại vương.

Dịch Hoành ngập ngừng nói:

- Dịch Hoành mạo phạm xin hỏi đại vương.

- Cứ hỏi.

- Một khi đại vương thâm tóm trung nguyên về với Liêu quốc, nhiệm vụ Dịch Hoành sẽ là gì?

Quay mặt nhìn lại Diêm La thành chủ, Hoàn Nhan Liệt nói:

- Bốn vương đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ rồi, người vốn là thân vương của Tổng triều nên sẽ thay Tổng đế đảm trách việc triều chính của Tổng quốc. Người sẽ là Nam Vương thay bốn vương tại trung thổ này.

Dịch Hoành quỳ mốp xuống:

- Đa tạ đại vương ra ân.

- Ta nói rồi, đây không phải là Liêu quốc... Người không cần đa lễ.

- Dịch Hoành tuân lệnh.

Dịch Hoành đứng lên.

Hoàn Nhan Liệt nhìn Dịch Hoành nói tiếp:

- Nếu như đại sự đảo thành, suốt đời người sẽ được vinh hoa phú quý tột đỉnh. Bốn vương kỳ vọng người sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Dịch Hoành hết lòng hết sức lo cùng với đại vương.

- Sắp tới đây, người phải hết lòng hết sức phò trợ cho Bạch Huệ đó.

- Dịch Hoành tuân lệnh.

Hoàn Nhan Liệt khoát tay:

- Những gì ta muốn nói với người đều đã nói hết rồi, người lui ra ngoài đi.

- Dịch Hoành cáo lui. Đại vương bảo trọng.

- Không cần người phải lo... Ta đã chuẩn bị chu đáo tất cả rồi.

Dịch Hoành ôm quyền xá rồi lui bước trở ra. Gã đóng cửa thư sảnh thở phào một tiếng. Y đứng tản ngán ngay cửa chưa chịu đi thì lại nghe tiếng tiếu ngạo cuồng nhiệt của Lâm Bạch Huệ cất lên.

Nghe tiếng cười của Bạch Huệ, Dịch Hoành nghĩ thầm:

"Không ngờ Lâm Bạch Huệ lại có một sức hút mãnh liệt ghê gớm như vậy, không khéo rồi đây ngay cả chúa Liêu cũng tự nguyện trở thành kẻ nô tình của ả." Y khẽ lắc đầu rồi rảo bước bỏ đi. Trong khi đó tiếng cười thánh thót của Lâm Bạch Huệ vẫn tiếp tục cất lên với tất cả sự phấn khích trong sự cuồng nhiệt sáng khoái.

Diêm La thành chủ bước ra đến đại điện lại bắt gặp Tường Thi Hồng và âu Thế Liệt, Y nhìn hai người đó.

Tường Thi Hồng nghe tiếng bước chân của Dịch Hoành liền lên tiếng:

- Giết ta đi... đừng để ta phải sống cuộc sống khốn khổ như thế này. Ta van xin người hãy giết ta đi.

Diêm La thành chủ Dịch Hoành nhìn Tường Thi Hồng và âu Thế Liệt, y buông một tiếng thở dài nói:

- Tường phu nhân muốn chết. Bốn vương sẽ cho Tường phu nhân được toại nguyện, âu đây cũng là ân huệ bốn vương ban phát cho kẻ thảm bại trong cuộc đời này.

Dịch Hoành vừa nói dứt câu vận công tổng luôn một chương vào đỉnh đầu của Tường thi Hồng.

"Búp..." Tưởng Thi Hồng bật ngửa ra sau, hồn lìa khỏi xác mà chẳng kịp thốt ra câu nào.

Dịch Hoành nhìn lại âu Thêliệt:

- Thi Hồng đã chết, người cũng nên theo nào cho có đôi có bạn.

Thế Liệt định thốt ra câu gì nhưng đã quá muộn khi chuông kinh của Dịch Hoành bỗng thảng xuống đỉnh đầu gã. Kết thúc cuộc sống khốn khổ của Thi Hồng và Thêliệt, Dịch Hoành mới cặp xác hai người bỏ đi thảng ra ngoài tổng đàn Thần Phục bang.

Các vị chương môn của các đại phái thuộc võ lâm trung nguyên căng mắt hướng về phía ngọn môn "Phong Thiên đài". Tất cả đều mang một vẻ mặt trang trọng, nặng nề.

Tất nhiên tất cả đều biết cuộc đại hội võ lâm hôm nay có Tinh Túc giáo phát thiệp mời dữ nhiều lành ít. Những vị chương môn còn có cảm nhận đó bởi dấu ấn hôm nào của Di Họa Đoạn Hồn Thần để lại còn in đậm trong đầu họ.

Thời khắc chậm chậm trôi qua rồi cũng đến lúc Lâm Bạch Huệ cùng Tôn Ứng Hiệp và những môn hạ Tinh Túc giáo. Mặc dù chỉ mới tái nhập võ lâm giang hồ, nhưng Tinh Túc giáo đã tạo được tiếng vang khắp cõi trung nguyên. Tất cả những môn phái lớn nhỏ đều biết đến Tinh Túc giáo, và thậm chí có bang phái tự giải thể để xin đầu nhập vào trường của giáo phái Tinh Túc, với cương vị "đàn chủ Tinh Túc giáo".

Chỉ trong một thời gian ngắn, Tinh Túc giáo đã trở thành giáo phái lớn nhất trung thổ. Thế lực càng mạnh thì uy danh của Lâm Bạch Huệ càng lớn. Nhưng có lẽ võ lâm lại sợ nhất chính là vị phó giáo chủ trẻ tuổi chỉ ngoài đôi mươi với tục danh Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp.

Bạch Huệ chễm chệ ngồi trên chiếc kiệu đặc biệt chế tác riêng cho nàng. Nó trông như một đóa sen khổng lồ, với những rèm lụa trắng toát, kết hợp với tám dây lụa đỏ kéo dài ra từ đỉnh đài sen đến tận tay tám ả cung nữ. Tám ả cung nữ đó đều vận xiêm y trắng, trông tựa tám nàng tiên nơi thượng giới, tôn tạo cho đóa đài sen thêm vẻ trang hoàng lộng lẫy.

Theo sau cỗ kiệu đài sen là Tôn Ứng Hiệp. Y ngồi ngất ngưỡng trên chiếc ri gai sơn son thếp vàng do tám gã phu kiệu lực lưỡng khiêng. Ứng Hiệp lia mắt quan sát nhìn qua một lượt cục trường. Y có cảm giác mình đang được mọi người sùng bái kính trọng.

Chính cảm giác đó khiến trong lòng Ứng Hiệp nảy sinh sự mãn nguyện và không khỏi tự đắc Ứng Hiệp nghĩ thầm: "Ta có nằm mơ cùng không nghĩ mình có được ngày hôm nay. .

Trong khi Tôn Ứng Hiệp suy nghĩ thì các môn hạ Tinh Túc giáo với trên trăm nhân mạng đồng loạt xuống lên để thị uy:

- Tinh Túc giáo uy vũ.
- Thánh nữ giáo chủ vạn thọ vô cương.
- Phó giáo chủ vạn thọ vô cương.

Đoàn người của Tinh Túc giáo hướng thẳng đến đài Phong Thiên. Ngọn đài kỳ Tinh Túc giáo được kéo lên. Tất cả các vị chương môn đều định nhãn hướng về phía ngọn đài kỳ đó. Họ càng bất mãn hơn khi thấy ngọn đài kỳ Tinh Túc giáo mặc dù được dựng thẳng hàng với những ngọn cờ các giáo khác nhưng lại cao hơn. Nó đương nhiên trở thành đại kỳ chính trong hàng cờ võ lâm.

Đại Thiên hòa thượng cùng Pháp Trí và Pháp Lạc đồng loạt chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Sau khi các môn phái đã vào vị trí được sắp xếp sẵn quanh đài Phong Thiên, Lâm Bạch Huệ mới kéo rèm lụa. Ngay lập tức tám ả hoàn dùng luôn những sợi dây lụa làm tám thảm lót dài từ cỗ kiệu đài sen lên đến tận khán đài Phong Thiên.

Đứng trên đài sen cỗ kiệu, Lâm Bạch Huệ trong bộ xiêm y trắng toát, đầu đội vương miện. Trông nàng thật nguy nga lộng lẫy. Nàng vốn đã có một vẻ đẹp thiên phú, nay được tôn tạo thêm bằng gấm lụa lẫn những tràng ngọc bích đính trên chiếc vương miện, cùng chiếc áo ngọc trai, đã đẹp càng đẹp hơn.

Chính vẻ đẹp siêu phàm thoát tục đó khiến cho quần hùng võ lâm phải ngơ ngẩn nhìn về phía Bạch Huệ. Trong tâm quần hùng bất giác nảy sinh lòng thần phục mà mới đây còn chút e dè, nếu không nói là xem thường nhi nữ.

ánh mắt sáng trong của Bạch Huệ lia nhanh qua cục trường rồi định nhãn hướng về phía ba vị cao tăng Thiếu Lâm và Chân Tử đạo trưởng. Tay nàng cầm một chiếc tịnh bình có nhánh dương liễu như thế Thánh Mẫu chốn thượng giới tái hiện xuống cõi trần trong thể pháp toàn mỹ, toàn bích của Lâm Bạch Huệ.

Tám ả cung nữ trải xong tám sợi dây lụa đỏ làm thảm, Bạch Huệ mới từ từ rảo bước trên tám thảm lụa đó hướng về Phong Thiên đài.

Trên Phong Thiên đài, bọn môn hạ Tinh Túc giáo đã chuẩn bị trước cho Bạch Huệ một chiếc ngai chạm khắc hình cánh phượng, với những đài sen thật tinh tế. Ngay cả chiếc ngai đó cũng được chạm dạ minh châu óng ánh. Khi nàng ngồi lên chiếc ngai kia, phong thái càng uy nghi và lộng lẫy.

Bạch Huệ vừa yên vị thì tất cả môn hạ Tinh Túc giáo đồng loạt xướng lên:

- Thánh nữ vạn thọ vô cương, phúc dư đông hải.

Cùng với lời xướng đó, ai nấy cũng đều quỳ xuống hành bái bằng tất cả sự sùng kính, ngưỡng mộ.

Lâm Bạch Huệ nhón hai ngón tay thanh mảnh cầm lấy cành dương liễu giữ phần trong tịnh bình về phía chúng môn hạ Tinh Túc giáo. Động tác của nàng như thể Thánh Mẫu ban phát nước thánh cho chúng sinh. Mùi hương thơm ngậy tỏa ra lan khắp Phong Thiên đài khi Bạch Huệ rải nước thánh ban phát cho chúng môn hạ. Ngay cả quần hùng khi ngửi mùi xạ hương nước thánh cảm thấy tâm thần phấn chấn vô cùng.

Trong khi quần hùng phấn chấn tâm thức vì ngửi được mùi xạ hương thơm ngát thì các vị chương môn lại căng thẳng thần sắc. Không ai bảo ai nhưng tất cả đều vận công bế khí đạo để không phải ngửi mùi xạ hương ngào ngạt kia. Họ phải bế công đề phòng bởi biết Tinh Túc giáo là môn phái dùng độc công siêu hạng, không một môn phái nào khả dĩ sánh bằng.

Sau khi ban phát nước thánh cho các môn hạ Tinh Túc giáo, Lâm Bạch Huệ mới trịnh trọng đứng lên.

Nàng hướng về phía dãy ghế các vị chương môn, trang trọng nói:

- Tinh Túc giáo hôm nay mạo muội phát thiệp đến các đại phái trong võ lâm giang hồ, thỉnh mời các vị chương môn đến Phong Thiên đài vì có chuyện hệ trọng cần bàn thảo với các vị chương môn, trưởng lão.

Chân Tử đạo trưởng đứng lên ôm quyền từ tốn nói:

- Võ lâm bấy lâu nay không ngừng xảy ra những chuyện hỗn loạn. Tất cả sự hỗn loạn đó đều khởi phát từ vị phó giáo chủ Tinh Túc giáo Tôn Ứng Hiệp. Hôm nay Thánh Nữ giáo chủ cho mời các vị chương môn đến hẳn để chứng minh cho mọi người thấy sự công minh của Tinh Túc giáo.

Nghe Chân Tử đạo trưởng thốt ra câu nói đó, Bạch Huệ mỉm cười nghĩ thầm: "Lão đạo sĩ mũi trâu này đúng là có tâm địa hiểm ác. Lão muốn tự tay Lâm Bạch Huệ sát tử Tôn Ứng Hiệp. Một khi Ứng Hiệp chết, ắt lão sẽ thanh toán Tinh Túc giáo của ta. Lão nghĩ Lâm Bạch Huệ là trẻ nít, chỉ vì chút hư danh hão mà tự chặt tay mình ư? Nghĩ như lão thật là thiên cặn." Với ý niệm đó, nàng mỉm cười hỏi lại Chân Tử đạo trưởng:

- Đạo trưởng nói ra câu đó với hàm ý gì, xin cho bọn thánh nữ biết rõ ý của người.

- Tinh Túc giáo tự thị là giáo phái quang minh chính đại, công bằng võ lâm. Vậy xin hỏi Thánh nữ, phải chăng người có ý hiệu triệu đại hội võ lâm để chứng minh sự quang minh và công bằng đó bằng cách bắt Tôn Ứng Hiệp phó giáo chủ phải trả nợ cho võ lâm bằng cái chết của y?

Nụ cười lại hiện trên môi Lâm Bạch Huệ. Nụ cười xinh đẹp đó chứng tỏ nàng chẳng hề quan tâm đến câu nói của Chân Tử đạo trưởng. Bạch Huệ từ tốn đáp lời:

- Chuyện của phó giáo chủ Tôn Ứng Hiệp trước đây khi Tinh Túc giáo chưa hội nhập võ lâm đã được giải quyết rồi. Nếu như đạo trưởng muốn lập lại, bọn cô nương cũng không khách khí. Đạo trưởng có thể căn cứ theo giới luật võ lâm mà đòi nợ Tôn ứng Hiệp phó giáo chủ.

- Bần đạo không phải là đối thủ của phó giáo chủ Tinh Túc giáo Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp.

Bạch Huệ mỉm cười rồi nói:

- Đạo trưởng không phải là đối thủ của Ứng Hiệp sao còn đòi nợ người. Chẳng lẽ đạo trưởng lại muốn phó giáo chủ Tinh Túc giáo Tôn Ứng Hiệp phải tự tay giao nộp thủ cấp cho đạo trưởng sao? Như thế là bất công, và trái với giới luật võ lâm.

Chân Tử đạo trưởng ậm ừ không thốt tiếng nào.

Bạch Huệ nhìn Chân Tử đạo trưởng, biết lão đã cứng họng không nói được tiếng nào. Nàng từ tốn nói tiếp:

- Tinh Túc giáo hôm nay phó hội quần hùng tại Phong Thiên đài không phải để nhắc đến chuyện ngày trước. Mà cuộc phó hội này có tầm quan trọng hơn đạo trưởng nghĩ.

Nàng quay lại quần hùng võ lâm:

- Cuộc phó hội quần hùng tại Phong Thiên đài không phải để giải quyết những ân oán võ lâm, mà là vì đại sự của võ lâm. Chư vị quần hùng có đồng ý với bọn Thánh Nữ không?

Lời nói của nàng như thể đánh trúng vào tâm tưởng của quần hùng nên tất cả đồng loạt xướng lên:

- đồng đồng Chờ cho quần hùng im lặng, Bạch Huệ mới nói tiếp:

- Lần đại hội quần hùng này, Tinh Túc giáo không có ý giải quyết các tranh chấp giữa các vị anh hùng hào kiệt, và lại càng không có ý xen vào những hiềm khích giữa các đại phái vốn đã tiềm ẩn từ bấy lâu nay. Mà lần này Tinh Túc giáo phát thiệp mời các vị trưởng môn để bàn đại sự.

Pháp Lạc đại sư bước ra chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Lời nói của Thánh Nữ giáo chủ quả là của bậc thiện nhân thiện đức.

Nhưng võ lâm lại chẳng có đại sự gì. Xin hỏi Thánh Nữ định bàn đại sự gì của võ lâm?

Bạch Huệ ôm quyền ôn nhu nói:

- Nghe đại sư thốt ra câu nói này, bốn Thánh Nữ vô cùng thất vọng.

- A di đà Phật... Phạm lời nói của một vị giáo chủ phải có căn cơ, đầu đuôi rõ ràng.

Không biết Thánh Nữ thất vọng về điều gì trong câu nói thô lỗ của lão nạp?

- Đại sư, bốn Thánh Nữ thất vọng vì không ngờ sự trang trọng của mình đối với Thiếu Lâm bấy lâu nay đó. Chắc có lẽ những vị cao tăng Thiếu Lâm chuyên tâm tu học để đạt đến cảnh giới niết bàn vô sinh vô tử nên chẳng còn quan tâm gì đến võ lâm.

Nàng quay về phía quần hùng:

- Chư vị anh hùng hào kiệt. Tinh Túc giáo hiệu triệu võ lâm quần hùng để cùng với các vị hợp sức, hợp tâm khai thông Tử thành. Hẳn các vị Ở đây đều biết, Tử thành là chốn tuyệt địa của võ lâm, mà các anh hùng hào kiệt võ lâm đều muốn khai thông nó.

Nhưng có người vào Tử thành mà không có kẻ ra. Tất cả những người trong võ lâm đều muốn khai thông Tử thành, nhưng lực bất đồng tâm, vậy xin hỏi chư vị anh hùng hào kiệt... Cả võ lâm trung thổ lại bất lực trước một tòa thành cổ kính kia hay sao. Chính vì lẽ đó, chúng ta phải hiệp lực để vào Tử thành.

Quần hùng im lặng.

Môn hạ Tinh Túc giáo đồng loạt xướng lên:

- Khai thông Tử thành...

Sự hô hào cuồng nhiệt của môn hạ Tinh Túc giáo nhanh chóng lan sang quần hùng.

Rồi có người bất ngờ xướng lên:

- Khai thông Tử thành... Khai thông Tử thành...

Sự lây lan kia nhanh truyền từ người này sang người khác, rồi chẳng ai bảo ai, mọi người đồng loạt xướng:

- Khai thông Tử thành... Khai thông Tử thành...

Trong khi quần hùng võ lâm xướng lên theo các môn hạ Tinh Túc giáo thì các vị trưởng môn lại sa sầm mặt biểu lộ sự lo âu.

Đại Thiện hòa thượng chấp tay lần chuỗi hạt bước ra:

- A di đà Phật...

Lão đại sư tiến đến trước mặt Lâm Bạch Huệ:

- Thánh Nữ, bản tăng có điều muốn nói.

Bạch Huệ nhún nhường nói:

- Đại sư chỉ giáo.

- A di đà Phật... Tử thành vốn đã tồn tại từ bao lâu nay. Chẳng hay vì nguyên cớ gì Thánh Nữ lại muốn khai thông Tử thành?

Bạch Huệ rút trong túi gấm đeo bên hông ra miếng ngọc phù đưa đến trước mặt Đại Thiện hòa thượng:

- Vì miếng ngọc phù này.

Thấy mảnh ngọc phù trên tay Bạch Huệ, Đại Thiện hòa thượng bất giác chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Bản tăng chẳng còn gì để hỏi Thánh Nữ giáo chủ nữa.

Bạch Huệ kính cẩn nhún nhường nói:

- Đa tạ đại sư đã tỏ bày thiện ý ủng hộ Tinh Túc giáo.

Nàng nói câu này khá lớn. Khi Bạch Huệ vừa dứt lời thì các môn hạ Tinh Túc giáo đồng loạt xướng lên:

- Thiếu Lâm thiện ý, thiện tâm ủng hộ Tinh Túc giáo và Thánh Nữ nương nung.

Nghe môn hạ Tinh Túc giáo xướng, Đại Thiện hòa thượng, một thánh tăng của Thiếu Lâm chỉ còn biết chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... A di đà Phật...

Vị cao tăng chậm rãi quay lại bên Pháp Trí và Pháp Lạc:

- Nhị vị sư đệ, chúng ta chỉ còn thực hiện bước thứ hai mới hy vọng có cơ hội đảo ngược tình thế.

Pháp Trí và Pháp Lạc đồng loạt ôm quyền:

- A di đà Phật... Đại Thiện sư huynh đã quyết thì Pháp Trí và Pháp Lạc sẽ tuân thủ ý của sư huynh.

- A di đà Phật... Chúng ta đi.

Đại Thiện hòa thượng nhìn lại Lâm Bạch Huệ, từ tốn nói:

- A di đà Phật... Bần tăng và nhị vị sư đệ có chuyện phải đi ngay. Nếu như hội nghị quần hùng Ở đây nhất trí khai thông Tử thành, Thánh Nữ có cần đến Thiếu Lâm, chư tăng Thiếu Lâm sẽ phò trợ cho Thánh Nữ.

- Đa tạ đại sư đã giao trọng trách đó cho Tinh Túc giáo.

- A di đà Phật.

Đại Thiện hòa thượng nhìn lại hai vị Pháp Lạc và Pháp Trí, rồi ba người cùng rời khỏi Phong Thiên đài bằng kinh công kỳ tuyệt của phật gia.

Ba vị cao tăng Thiếu Lâm đã đi, tất cả các vị chương môn đồng loạt đứng lên.

Võ Đang Chân Tử đạo trưởng tiến đến trước mặt Lâm Bạch Huệ. Bạch Huệ biết ngay mục đích của các vị chương môn này sẽ theo chân ba vị cao tăng Thiếu Lâm liền lên tiếng trước:

- Chư vị chương môn định theo chân ba vị đại sư Thiếu Lâm sao? Các vị bỏ đi khi đại hội quần hùng chưa kết thúc, hóa ra đã xem thường Tinh Túc giáo và các vị anh hùng hảo hán. Còn gì là uy danh của Võ Đang, Hoa Sơn, Thanh Thành, Côn Luân?

Chân Tử đạo trưởng miễn cưỡng đáp lời nài:

- Tại sao ba vị cao tăng Thiếu Lâm đi được, còn chúng tôi lại không được đi?

- Ba vị cao tăng Thiếu Lâm có chuyện riêng của họ... Còn các vị hử không có Chuyện riêng khi đã đến đây phò hội. Nếu như các vị cần đi thì cũng ráng danh chút thời gian còn lại sau khi đại hội quần hùng kết thúc.

Bạch Huệ nhìn qua các vị chương môn. ánh mắt sắc sảo của nàng như một mệnh lệnh buộc tất cả mọi người phải quay lại chỗ mình.

Nhìn lại quần hùng, Bạch Huệ từ tốn nói tiếp:

- Võ lâm Trung Nguyên tựa như một vườn hoa với biết bao nhiêu hào kiệt anh hùng, bốn Thánh Nữ có một khối xương mong chư vị anh hùng hào kiệt trong đại hội hôm nay chấp nhận.

Quần hùng im lặng.

Một lúc sau, từ trong quần hùng bạch đạo bước ra một người vận huỳnh y võ phục, ôm quyền nói:

- Phải chăng Thánh Nữ nhân đại hội này này để suy tôn Minh chủ?

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bốn Thánh Nữ không có quá nhiều tham vọng gởi thiệp để chư vị anh hùng đến Phong Thiên đài đăng suy tôn Minh chủ.

- Thế Thánh Nữ là gì có thể cho Phán Quan Tử Bút này biết được không?

Nụ cười lại hé mở trên hai cánh môi Bạch Huệ. Nàng nhìn thẳng vào cặp mắt ti hí Của Phán Quan Tử Bút nói:

- Cuộc phó hội hôm nay tại Phong Thiên đài không phải để bầu chọn võ lâm Minh chủ. Việc làm đó e rằng quá sức Tinh Túc giáo. Bốn nương chỉ nhận sự có mặt của tất cả anh hùng hào kiệt để chọn ra một người soái chủ thống lĩnh võ lâm chu toàn đại sự khai thông Tử thành. Sau khi đại sự cáo thành thì người đó cũng không phải là võ lâm Minh chủ mà vẫn quay lại với cuộc sống bình nhật hàng ngày.

Phán Quan Tử Bút Hà Mậu khẽ gật đầu:

- Ý của Thánh Nữ quả là hay vô cùng. Vậy Thánh Nữ có thể cho biết phương thức định người làm soái chủ thống lĩnh quần hùng?

Bạch Huệ nhìn quần hùng nói:

- Rất đơn giản. Soái chủ phải là người có võ công bất phàm siêu việt mới thống lĩnh được quần hùng. Có võ công tối thượng mới có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục mà gánh vác trọng trách soái chủ.

Nàng ngưng lời lia mắt lướt qua tất cả mọi người, rồi nghiêm giọng nói:

- Tất cả mọi người đồng ý với phương thức của bốn Thánh Nữ chứ?

Quần hùng đồng loạt đứng lên:

- Đồng ý! Đồng ý!

Quần hùng võ lâm phần chân bao nhiêu thì sắc mặt của các vị chương môn lại ủ rũ bấy nhiêu.

Phán Quan Tử Bút Hà Mậu nói:

- Nếu Thánh Nữ đã quyết định như vậy rồi, Phán Quan Tử Bút Hà Mậu xin thừ thời vận của mình trước.

- Bút pháp đoạt mạng của Hà đại hiệp đã lẫy lừng khắp sáu tỉnh HỒ Nam, bất cứ ai nghe thấy thấy đều kính trọng. Được Hà đại hiệp khảo vận trước, Phong Thiên đài hôm nay nhất định sẽ có được vị soái chủ đủ tài để các anh hùng hào kiệt ngưỡng mộ.

Nàng nói xong trình trọng ôm quyền xá Phán Quan Tử Bút Hà Mậu rồi di dời gót sen về yên vị trên chiếc ngai dài sen. Bạch Huệ ngồi gác chân chữ ngũ với tư thế thật trường thượng, thỉnh thoảng lại liếc trộm về phía Tôn Ứng Hiệp đang ngồi ngay phía trước các đàn chủ Tinh Túc giáo.

Khi Bạch Huệ đã yên vị rồi, Phán Quan Tử Bút Hà Mậu mới ôm quyền trình trọng nói:

- Trong chư vị huynh đệ, có người nào muốn tỷ thí võ công với Hà mỗ hay không?

Lời cứ như còn đọng trên miệng Phán Quan Tử Bút Hà Mậu thì đã có người từ phía quần hùng cất mình lên đài Phong Thiên. Người đó có khuôn mặt chữ điền, nhưng lại rõ chằng, rõ chịt trông chẳng khác gì tổ ong. Y lại có chiếc cằm lẹm, nên chẳng hề cân xứng với khuôn mặt chữ điền vốn có.

Y ôm quyền nói:

- Tại hạ là Kim Bất Bại, ngoại hiệu được bằng hữu giang hồ tặng là Thí Mạng Dao.

Hắn tục danh này, Hà Mậu đại hiệp đã nghe đến?

- Hóa ra là Thí Mạng Dao Kim Bất Bại, Hà mỗ có nghe danh tiếng này rồi. Các hạ đây hẳn là trại chủ lục lâm đại giới HỒ Bắc?

- Thiên hạ đồn HỒ Bắc có Kim Dao, HỒ Nam có Tử Bút. Hôm nay nhất định chúng ta sẽ phân tài cao thấp xem Bắc hơn Nam hay Nam hơn Bắc.

- Được Miệng thì nói, tay Phán Quan Tử Bút Hà Mậu đã rút đôi thiết bút tranh thủ đoạn tiên cơ. Đôi phán quan thiết bút của họ Hà với những thế điểm liên hoàn, không ngừng tung ra những chiêu công hiểm độc nhắm những tử huyệt của Kim Bất Bại công kích.

Với những thế điểm của đôi phán quan thiết bút, Thí Mạng Dao Bất Bại dùng ngọn kim đao ánh sắc vàng, tạo ra một màng lưới ảnh đao ngăn đỡ. Bên công bên thủ, cuộc đấu chẳng mấy chốc đã trở nên sôi động vô cùng.

Chỉ loáng qua thời khắc đúng một tuần trà, Kim Bất Bại và Hà Mậu đã đấu đủ ba mươi hiệp nhưng bất phân thắng bại. Bút pháp của Phán Quan Tử Bút không ngừng công nhưng thỉnh thoảng lại bị kim đao bức trở lại thế thủ. Bất thành linh, Thí Mạng Dao Bất Bại thét lên một tiếng thật lớn:

- Ngươi phải chết.

cùng với tiếng thét của gã, thì đôi phán quan thiết bút của Hà Mậu cũng chớp động với chiêu Song Long Xuất Hải, điểm tới vùng thượng đẳng.

Những tưởng lần này Thí Mạng Dao Bất Bại sẽ phải hoành đao gạt đôi thiết bút, nhưng thật lạ lùng, gã cứ như chẳng màng đến binh khí của đối phương đang tạo áp lực lên vùng thượng đẳng của mình mà lại dẫn đến nửa bộ. Ngọn kim đao phát ngang hướng vào yết hầu Phán Quan Tử Bút Hà Mậu.

Quần hùng thấy chiêu đao thí mạng của họ Kim bất giác thót lên:

Tiếng thét thảng thốt của quần hùng còn vang động thì thủ cấp của Phán Quan Tử Bút Hà Mậu đã bị ngọn kim đao lia đứt phẳng ra khỏi cổ, rơi xuống sân Phong Thiên đài lăn lông lốc.

Thí Mạng Dao Bất Bại ngửa mặt cười nói:

- Ta đã thắng.

Gã đứng dang chân, trước thế pháp của Hà Mậu với đôi thiết bút xuyên qua vùng thượng đẳng của gã. Thốt dứt câu, Kim Bất Bại ngửa ra sau, hồn lìa khỏi xác.

Cuộc giao thủ đầu tiên giữa hai đại cao thủ HỒ Nam, HỒ Bắc kết thúc bằng hai cái chết, chẳng phân biệt được ai là người thắng, ai lại là kẻ bại. Máu đã nhuộm đỏ Phong Thiên đài, đồng thời tạo ra một không gian khủng bố âm ỉ ngay trong lòng quần hùng võ lâm.

xác Của Kim Bất Bại lẫn Hà Mậu liền được đưa xuống Phong Thiên đài bởi những gã đạo tỳ mà Tinh Túc giáo đã chuẩn bị sẵn.

Sau khi Hà Mậu và Kim Bất Bại bán mạng cho diêm chúa, Bạch Huệ mới bước ra, hướng về phía quần hùng trình trọng nói:

- Nhị vị anh hùng Hà Mậu và Kim Bất Bại đã chết, nhưng họ đã để lại tấm gương oai hùng cho hậu thế. Đáng được cử hành hậu sự trọng đại. Bây giờ đến lượt bốn Thánh Nữ tiến cử một người lên thủ Phong Thiên đài.

Quần hùng im lặng.

Bạch Huệ nghiêm giọng nói:

- Người mà bốn Thánh Nữ tiến cử chính là Di Họa Đoạn Hồn Thần phó giáo chủ Tinh Túc giáo Tôn Ứng Hiệp.

Nàng nói dứt câu nhìn về Tôn Ứng Hiệp.

Môn hạ Tinh Túc giáo đồng loạt xướng lên:

- Phó giáo chủ vô địch... Phó giáo chủ vô địch.

Trong khi các môn hạ Tinh Túc giáo xướng như vậy thì Ứng Hiệp lại có vẻ lúng túng.

Y hoàn toàn bất ngờ bởi sự tiến cử của Bạch Huệ. Nhưng Bạch Huệ đã tiến cử rồi, Ứng Hiệp không thể không thượng đài. Bởi trong tâm của gã lời nói của Lâm Bạch Huệ là mệnh lệnh mà lúc nào gã cũng muốn thuận phục để tỏ lòng sùng bái ngưỡng mộ.

Ứng Hiệp sửa lại trường y trắng toát. Trường y vừa phong độ vừa hào hoa, không có nét gì của một sát nhân tử kiếm. Y chậm rãi bước lên Phong Thiên đài, tiến đến trước mặt Bạch Huệ, nhỏ nhẹ nói:

- Tỷ tỷ... Ứng Hiệp không hề có ý tranh đoạt soái chủ với quần hùng võ lâm.

Đôi chân mày lá liễu của Lâm Bạch Huệ thoát nhú lại:

- Tại sao?

- Bởi Ứng Hiệp sợ kiếm của Ứng Hiệp sẽ nhuộm máu. NÓ đã nhuộm máu quá nhiều rồi, sợ sau này không rửa được nữa.

- Đệ đang ở trong cương vị gì?

- Phó giáo chủ Tinh Túc giáo.

- Vậy đệ còn nhớ ước mơ của tỷ không? Tất cả kỳ vọng của tỷ đều đặt vào tay đệ.

Chẳng lẽ đệ đã hứa với tỷ rồi lại nuốt lời ư? Hay bây giờ trong tâm của đệ không còn có Lâm Bạch Huệ này khi bướm chán chường hoa?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Không không... Đệ không có ý niệm đó đâu. Lúc nào đệ cũng ngưỡng mộ và sùng bái Lâm tỷ tỷ.

- Đã là người của võ lâm thì không ngừng tranh đoạt. Tỷ đã bỏ bao nhiêu tâm huyết chỉ vì muốn đệ mãi mãi lưu danh với hậu thế. Chẳng lẽ đệ vì sợ lưỡi kiếm nhuộm máu mà bỏ qua cơ hội này sao? Đừng làm cho tỷ thất vọng về đệ.

Ứng Hiệp miễn cưỡng nói:

- Ứng Hiệp sẽ không làm cho tỷ thất vọng đâu.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp mỉm cười, từ tốn nói:

- Mãi mãi Ứng Hiệp là người Bạch Huệ đặt cả niềm tin. Đệ luôn luôn tâm niệm như vậy Ứng Hiệp khẽ gật đầu.

Ứng Hiệp quay bước trong khi Bạch Huệ trở lại chiếc ngai đài sen sơn son thếp vàng.

Ứng Hiệp hướng về phía quần hùng, nghiêm giọng nói:

- Tại hạ là Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp. Hẳn tất cả chư vị bằng hữu ở đây đều đã nghe tiếng tại hạ. Hôm nay tại hạ thủ Phong Thiên đài theo sự tiến cử của Lâm tỷ tỷ Mong chư vị bằng hữu hiểu cho một điều... Tôn Ứng Hiệp chẳng bao giờ muốn kiếm củ a mình nhu ô m máu.

Ứng Hiệp im lặng một lúc chờ cho câu nói của mình có thể thấm vào tâm niệm của những người đang hiện hữu ở đây rồi mới từ tốn nói tiếp:

- Mặc dù tại hạ không muốn kiếm nhuộm máu, nhưng khi đã thủ Phong Thiên đài thì đã là sự bắt buộc. Nếu vị nào muốn thượng đài, thì phải lượng sức mình để tranh đoạt với tại hạ. Một khi đã thượng đài thì phải chấp nhận kiếm vô tình đao vô tâm, chưởng pháp chẳng khoan nhượng. Cái chết luôn ở trước mắt. Mong các vị hiểu cho lời nói của Ứng Hiệp.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp im lặng định nhãn xuống quần hùng võ lâm. Y nghĩ thầm: "Phong Thiên đài hôm nay chẳng biết sẽ có bao nhiêu hảo hán anh hùng phải chết vì cái danh soái chủ võ lâm. .

Trong khi Ứng Hiệp suy nghĩ thì quần hùng lại im lặng như tờ. Cục trường bất giác trở nên nặng nề vô ngần. Quần hùng võ lâm ai mà chẳng biết đến thành tích của Tôn Ứng Hiệp: Sát tử Huyền Không phương trượng Thiếu Lâm, Vô Địch Kiếm Dương Quân Bảo và cả bang chủ Thần Phục bang Gia Kinh Hào. Cả ba đều là những đại cao thủ kỳ tuyệt trăm năm mới có dạng một người thể nhưng tất cả đều chết thảm bởi kiếm pháp tối độc của Di Họa Đoạn Hồn Thần. Thế thì những người đang có mặt tại Phong Thiên đài có ai dám tự cho mình xứng đáng là đối thủ với Tôn Ứng Hiệp.

Quần hùng im lặng, nhưng sự im lặng đó càng khiến cho cục trường của Phong Thiên đài thêm phần nặng nề, ngậm sự khùng bố. Không một ai dám thượng đài, nhưng ngậm ngậm trong tâm của quần hùng lại có sự phản kháng đối với kẻ đã đem họa đến cho võ lâm.

Bất giác quần hùng đồng loạt dòn mắt nhìn về phía dãy ghế của các vị chưởng môn đang yên vị. Ngay cả những chưởng môn đại phái, những người tự cho mình là các đại Cao thủ có một không hai trên chốn võ lâm giang hồ cũng im lặng. Tất cả đều khoắc vè mặt thâm trầm, chẳng một ai muốn nhích động thân pháp.

Trong tất cả những chưởng môn của các đại phái, người then chốt nhất lại chính là Chân Tử đạo trưởng. Võ lâm giang hồ vốn đã ngưỡng mộ hai phái lớn nhất đó là Thiếu Lâm và Võ Đang. Tại Phong Thiên

đài lần này, các cao tăng Thiếu Lâm đã tự ý rút lui, duy còn lại Võ Đang, nên sự kỳ vọng của quần hùng đổ dồn vào Chân Tử đạo trưởng.

Chạm vào những ánh mắt xét nét của quần hùng võ lâm, Chân Tử đạo trưởng không khỏi ngượng ngùng. Lão đạo trưởng đứng giữa hai trạng thái không thể quyết định được Lão tự biết bước ra giao thủ với Ứng Hiệp là tự chuốc lấy cái chết vào thân, còn nếu mặc nhiên tự tại thì đã hủy hoại thanh danh mấy trăm năm nay của Võ Đang phái.

Hai tâm trạng đó khiến Chân Tử đạo trưởng vừa lúng túng vừa hổ thẹn.

Buông một tiếng thở dài, Chân Tử đạo trưởng neho mày rồi từ từ đứng lên. Lão bước đến trước mặt Ứng Hiệp ôm quyền nói:

- Bần đạo có một ý như thế này.

Ứng Hiệp ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Xin đạo trưởng chỉ giáo.

- Theo thiên ý của bần đạo... Phó giáo chủ đây có thể độc tôn đối với võ lâm. Tại đây bần đạo nghĩ chẳng có ai là đối thủ của phó giáo chủ. Nhưng chỉ nói thôi tất cả quần hùng không tin.

- Ứng Hiệp không muốn tranh đoạt với quần hùng để máu lại đượm trên lưỡi kiếm của Ứng Hiệp. Nhưng...

Chân Tử đạo trưởng khẽ gật đầu:

- Phó giáo chủ không muốn tranh đoạt soái chủ, nhưng vì uy danh Tinh Túc giáo nên không thể không tranh đoạt.

- Đa tạ đạo trưởng đã hiểu cho Ứng Hiệp.

- Chính vì hiểu cho phó giáo chủ, bần đạo mới có cao kiến thế này. Chỉ cần Tôn thiếu hiệp vượt qua được Bát Quái Lưỡng Kiếm trận của Võ Đang thì xem như người đã là soái chủ của quần hùng.

Ứng Hiệp gật đầu.

Thấy Ứng Hiệp đồng ý, Chân Tử đạo trưởng lộ rõ nét phấn khích lên mặt. Lão nhìn xuống quần hùng võ lâm:

- Chư vị bằng hữu... Bần đạo thiết nghĩ tại đây không có ai là đối thủ của Tôn thiếu hiệp. Nhưng chỉ nói thôi chưa đủ, Tôn thiếu hiệp sẽ chứng minh bằng cách phá trận Bát Quái Lưỡng Nghi của Võ Đang từ bấy lâu nay có thể sánh với Thập Bát Đại Hồng Cân của Thiếu Lâm tự. Chỉ có những người thật sự có võ công cao minh mới hóa giải được nếu không sẽ bị trận pháp kia nghiền nát. Nếu như Tôn thiếu hiệp hóa giải được Bát Quái Lưỡng Nghi kiếm trên thì xem như người đã là soái chủ võ lâm. Chư vị bằng hữu có đồng ý với bần đạo không?

Quần hùng võ lâm đồng loạt xướng lên:

- Đồng ý! Đồng ý!

Trong khi quần hùng võ lâm phấn chấn xướng lên như vậy thì sắc mặt của Lâm Bạch Huệ đanh lại. Nàng nhìn Chân Tử đạo trưởng nghĩ thầm: "Gã đạo sĩ mũi trâu khôn kiệp này muốn tiêu diệt Tôn Ứng Hiệp cho bằng được nên mới bày ra quỷ kế khích tướng này. Ứng Hiệp thật là đại đột." Nghĩ như thế, Bạch Huệ bất giác buông một tiếng thở dài. Trong tâm nàng bất giác lo lắng cho Ứng Hiệp.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp, cùng lúc y cũng nhìn nàng. Bạch Huệ muốn thốt một lời trách móc Ứng Hiệp, nhưng rồi lại bỏ đi ý nghĩ đó mà khích lệ y:

- Ứng Hiệp, phá thế trận Bát Quái Lưỡng Nghi kiếm không dễ dàng đâu. Chỉ một sự sơ xuất nhỏ của đệ thôi cũng đủ cho kiếm trận xé xác đệ thành trăm mảnh. Hay đệ chùn tay kiếm cũng đủ cho đệ bị kiếm trận dồn vào tử lộ.

Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, Ứng Hiệp không để cho oai danh của Tinh Túc giáo suy giảm đâu.

Bạch Huệ gật đầu nhỏ giọng nói:

- Có một điều này Bạch Huệ muốn nói với đệ.

- Tỷ nói đi.

Bạch Huệ ngoắc Ứng Hiệp đến bên, nói vào tai y:

- Chân Tử đạo trưởng rất muốn sát tử đệ. Phá kiếm trận Võ Đang đệ không được chùn tay. Nếu như Tôn đệ có mệnh hệ gì thì Bạch Huệ cũng sẽ trở thành tấm bia cho bọn tiện nhân đạo sĩ làm nhục. Chết không được, sống cũng không sống được. Cuộc tỷ thí này, sinh mạng tỷ được đặt vào lưỡi kiếm của đệ đó.

- Nếu Chân Tử đạo trưởng có dã tâm như vậy thì hôm nay Võ Đang sẽ được chứng kiến kiếm thuật vô biên của Thần Kiếm Dương Bất Tuần.

Bạch Huệ nắm tay Ứng Hiệp:

- Đệ phải bảo trọng.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Tỷ yên tâm.

Nàng nắm bàn tay của Ứng Hiệp:

- Nhớ lời tỷ, kiếm bát vị thân.

Tám vị đạo trưởng lão VÕ Đang bước ra, đồng loạt chiếm lấy các phương vị trong Bát Quái càn khôn. Tất cả đều thủ trường kiếm, vây bọc lấy Tôn Ứng Hiệp. Chỉ mới khai trận Bát Quái Lưỡng Nghi kiếm thôi mà tám vị đạo sĩ VÕ Đang đã tạo ra một bức tường kiếm vây chặt lấy đối phương. Kiếm trận chưa phát động mà ngỡ như Ứng Hiệp đã lọt thỏm vào vòng lưới kiếm quang trùng trùng điệp điệp.

Thấy tám vị đạo sĩ VÕ Đang đang khởi phát trận pháp Lưỡng Nghi Bát Quái kiếm, Lâm Bạch Huệ không khỏi e dè bởi sự kín đáo lẫn uy lực do kiếm trận tạo thành.

Trong trận pháp, Ứng Hiệp thủ kiếm hướng mũi xuống đất, hai chân dang rộng chờ đợi kiếm trận khởi động tấn công mình. Về mặt Ứng Hiệp lộ rõ nét thâm trầm và cương nghị.

Chân Tử đạo trưởng giữ ống tay áo đạo bào, rút ngọn tiểu kỳ màu vàng phát lên, miệng thì nói:

- Bát quái khởi động, âm dương hòa hợp, ngũ hành sinh khắc.

Lời được Chân Tử đạo trưởng phát ra, ngay lập tức tám vị đạo trưởng thủ trận pháp Bát Quái đồng loạt di bước chạy quanh Ứng Hiệp. Cước pháp của họ luôn giữ bộ vi, người này tiếp sau lưng người kia, nhất nhất tạo ra sợi dây liên kết hỗ trợ cho nhau.

Đứng trong Bát Quái Lưỡng Nghi Kiếm trận, Ứng Hiệp vẫn bất động. Kiếm không hề dịch chuyển, mũi kiếm vẫn điểm xuống mặt đất. Sự bất động của Tôn Ứng Hiệp khiến cho Bạch Huệ phải lo lắng, dẫn đo. Nàng sao hiểu được tâm pháp kiếm thuật tối thượng Tâm Kiếm mà lão Thân Kiếm Dương Bạt Tuấn đã truyền lại cho Ứng Hiệp.

Phạm đối phương lấy số đông, phối hợp trận pháp thì sự bất động của Ứng Hiệp chính là cái thuật "Lấy tĩnh chế động". Chính sự bất động của Tôn Ứng Hiệp khiến cho trận pháp Bát Quái Lưỡng Nghi Kiếm trận của VÕ Đang phải chùng lại.

Cước độ của tám vị đạo trưởng mới đầu chậm dần và sau lần hồi chậm trở lại. Họ đã dịch chuyển được ba vòng nhưng chẳng hề thấy đối phương nhích động, nên không thể đưa trận pháp tiến lên một bước nữa. Nhưng một khi trận pháp đã khởi phát thì không thể dừng lại, chính vì thế cả tám vị đạo sĩ phải đồng loạt mở chiêu công.

Hai vị đạo sĩ chiếm ngự cung càn và cung ly đồng loạt phát động chiêu công. Hai vị đạo sĩ đó vừa bỏ phương vị, hướng mũi kiếm đâm vào hai bên hông Ứng Hiệp. Thế kiếm của họ đúng là có sự bổ trợ cho nhau theo luật âm dương. Nếu như Ứng Hiệp gạt kiếm người này thì khó tránh khỏi kiếm của người kia. Hai thanh trường kiếm đó như hai gọng kéo kẹp lấy phần trung đẳng của Tôn Ứng Hiệp.

Đối phó với hai thanh trường kiếm, Ứng Hiệp phải dùng đến thuật Tu La Thần pháp, nhoáng cái, lách mình qua giữa hai lưỡi kiếm. Hai vị đạo sĩ vừa công hụt ứng Hiệp liền lướt đến cung tốn và cung càn. Từ cung tốn và cung càn, hai vị đạo sĩ án ngữ lại xuất chiêu công tới vùng thượng đẳng của Ứng Hiệp. Hai thanh trường kiếm của họ vừa linh hoạt vừa tiềm ẩn sát khí chết người tạo ra áp lực đè tới thế pháp của đối phương.

Lần này Ứng Hiệp cũng dụng thuật Tu La Thần pháp tránh né hai lưỡi kiếm kia chẳng chút khó khăn gì. Công hụt Ứng Hiệp, hai vị đạo sĩ lướt qua án ngữ lấy cung tốn và cung ly vừa bỏ trống.

Tả thì chậm nhưng tất cả diễn biến trong trận pháp diễn ra nhanh không thể tưởng.

Mặc dù chưa có tiếng binh khí chạm thẳng vào nhau, nhưng những âm thanh vi vu do kiếm trận phát ra đã tạo thành dư âm chết chóc, khiến ai nghe cũng phải gây lạnh cột sống.

Bát Quái Lưỡng Nghi Kiếm trận đã khởi động, chung quanh Ứng Hiệp luôn xuất hiện những màn kiếm quang chi chít, chập chờn chực chờ cắt vào thế pháp gã.

Cuộc giao thủ của Ứng Hiệp với tám vị trưởng lão võ đạo thủ trên Bát Quái Lưỡng Nghi càng lúc càng nhanh. Nhưng tuyệt nhiên không hề có tiếng binh khí chạm thẳng vào nhau. Quần hùng thị trận chỉ còn nghe những âm thanh vi vu mà tưởng tượng chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi vị phó giáo chủ Tinh Túc giáo Di Hòa Đoạn Hồn Thần sẽ biến thành bộ xương khô bởi tám lưỡi kiếm sắc bén của Bát Quái Lưỡng Nghi Kiếm trận sẽ lột da xẻ thịt.

Bất thành linh, Bát Quái Kiếm trận vận hành ngược trở lại. Bốn vị đạo sĩ cùng tung kiếm tập kích vào vùng hạ đẳng của Ứng Hiệp còn bốn người kia thì tập kích vào vùng thượng đẳng. Sự phối hợp nhịp

nhàng và liên hoàn này buộc đối phương như chịu một lúc cả hai áp lực nặng nề như núi Thái Sơn, đồng thời cũng không cho đối phương có được sinh lộ để tránh né hay đào thoát.

Cả tám lưỡi kiếm cùng công ra một lúc, nhưng lại chỉ đâm vào khoảng không khi Ứng Hiệp thi triển thuật Tu La Thần pháp lướt lên cao tám bộ. Từ trên cao, một màn lưới kiếm chụp thẳng vào tám lưỡi kiếm đó.

Chỉ một âm thanh khô khốc phát ra thôi.

- Choang...

Chỉ một âm thanh duy nhất đó thôi nhưng cả tám thanh trường kiếm đều bật ngược trở lại chứng tỏ kiếm của Ứng Hiệp chạm cùng một lực vào tám lưỡi kiếm.

Tám vị đạo trưởng nhanh chóng trở lại phương vị bát quái để hỗ trợ cho nhau.

Ứng Hiệp lại đứng bất động ngay giữa trận Bát Quái Lưỡng Nghi của Võ Đang phái.

Mặt y đánh hấn lại. Tất cả sự khởi phát cũng như vận hành của kiếm trận đều đã được y ghi nhận bằng Vô Tự Kinh, và bây giờ chính là lúc y sẽ phá trận pháp kiếm lừng danh này của Võ Đang phái.

Sắc mặt Ứng Hiệp toát ra những nét sát thân rờn rợn. Y nghiêm giọng nói:

- Các đạo trưởng tiền bối có thể bỏ kiếm tự chịu thua tại hạ nếu không muốn chết bởi Tâm Kiếm của Tôn Ứng Hiệp.

Tám vị đạo trưởng không trả lời y mà lại tiếp tục phát triển Bát Quái Lưỡng Nghi Kiếm trận. Lần này, hai vị đạo sĩ từ cung ly và cung坎 lại khởi động chiêu công trước, nhưng Ứng Hiệp không màng đến kiếm chiêu của hai người đó. Y chỉ lắc vai chớp động thần pháp cùng với đạo kiếm quang sáng ngời thoát ra công thẳng về phía hai vị đạo sĩ thủ cung tốn và khảm.

Chiêu kiếm của Ứng Hiệp nhanh đến độ cả hai vị đạo sĩ kia không có phản ứng gì.

Đạo kiếm quang lướt qua người hai vị đạo sĩ đó, cắt đứt thủ cấp họ trong khi cả hai vừa chực rời phương vị phát triển chiêu công. Đầu của hai vị đạo sĩ rơi xuống đất, mà tay vẫn còn múa kiếm.

Bằng một chiêu kiếm thứ hai, Ứng Hiệp cắt đứt hai tay kiếm của hai vị đạo sĩ đang truy bức mình để có chiếm lấy phương vị của cung tốn và khảm.

Hai vị đạo sĩ kia vừa đứt lia tay kiếm ngã nhào xuống đất, thì lưỡi kiếm của Ứng Hiệp lia quang qua hai thanh trường kiếm còn dính chặt trong đôi bàn thủ của hai cánh tay chưa kịp rơi xuống đất.

Hai lưỡi kiếm bật ra khỏi đôi tay chết, hai mũi phi lao bắn về phía hai vị đạo sĩ đối diện. Hai thanh trường kiếm đó ghim luôn vào yết hầu hai vị đạo sĩ. Cả hai như thể nhận cái chết quá ư bất ngờ, đứng sững ra với trường kiếm chống.

Hai vị đạo trưởng đó té xấp đến trước khiến cho hai thanh trường kiếm xuyên qua yết hầu họ ngấp đến tận chuôi kiếm. Còn lại hai vị đạo sĩ cứ thừ ra. Trông họ như hai con gà mắc nước chẳng biết phải làm gì.

Chỉ trong chớp mắt, Ứng Hiệp đã phá giải kiếm trận Lưỡng Nghi Bát Quái của Võ Đang phái bằng những chiêu kiếm tối độc mà tuyệt nhiên không một vị trưởng môn kiếm tông nào có thể nhận ra kiếm chiêu của y thuộc trường phái nào.

Chân Tử đạo trưởng biến sắc, xuất huyệt mồ hôi.

Bạch Huệ thì phản kích vỗ tay:

- Tôn đệ đệ... Tuyệt lắm...

Bọn môn hạ Tinh Túc giáo đồng loạt xướng lên:

- Phó giáo chủ uy vũ... Phó giáo chủ uy vũ...

Cách phá trận pháp của Ứng Hiệp càng khiến cho quần hùng võ lâm siêu hèn đoạt phách. Tất cả cứ thừ ra hướng mắt nhìn lên Phong Thiên đài trong khi môn hạ Tinh Túc giáo thì lại hứng khởi không ngừng hô to ủng hộ Tôn Ứng Hiệp một cách nhiệt tình.

- Phó giáo chủ uy vũ... Phó giáo chủ uy vũ...

Chân Tử đạo trưởng mặt sượng sùng, đỏ gấc. Lão đạo sĩ trưởng môn Võ Đang gần như chết lặng bởi cách phá trận của Ứng Hiệp. Lão cũng chẳng thể nào tưởng tượng được kiếm pháp của Ứng Hiệp lại vượt ra ngoài sự tưởng tượng của lão.

chân Tử đạo trưởng đứng lặng người nhìn những đạo sĩ Võ Đang, kẻ chết người bị thương nằm rải trên Phong Thiên đài.

Bạch Huệ vừa hoan hỷ vừa tự đắc, mở một nụ cười mỉm. Nàng rời chiếc ngai đài sen bước đến trước mặt Chân Tử đạo trưởng từ tốn nói:

- Đạo trưởng còn muốn minh chứng kiếm pháp siêu quan của Tôn đệ nữa không?

Buông một tiếng thở dài, Chân Tử đạo trưởng nói:

- Phó giáo chủ Tinh Túc giáo đáng là soái chủ của võ lâm trung nguyên, bản đạo đã được sáng mắt bởi kiếm pháp siêu quần của Tôn thiếu hiệp. Bản đạo thiết nghĩ cuộc bình chọn soái chủ võ lâm đã kết thúc và đương nhiên Tôn thiếu hiệp là soái chủ.

Bạch Huệ khinh khinh đáp lời Chân Tử đạo trưởng:

- Bạch Huệ thiết nghĩ cả võ lâm trung nguyên chẳng có ai khả dĩ vượt qua được Tôn đệ của bốn Thánh nữ.

Nàng nhìn Chân Tử đạo trưởng, nhếch hai cánh môi tạo nụ cười giả lả rồi mới quay bước trở lại đài sen.

Ứng Hiệp mặc dù phá được trận pháp Lưỡng Nghi Kiếm trận nhưng lại không vui, mà đượm nét buồn vơi vợi bởi thấy tám vị đạo trưởng tởm tã trên Phong Thiên đài.

Ứng Hiệp dỗi mắt xuống quần hùng. Mọi người im lặng. Thậm chí có người vừa ngằm lên chạm vào ánh mắt của y đã vội vã gục đầu cúi xuống.

Bạch Huệ bước đến bên Ứng Hiệp. Nàng nhìn quần hùng nói:

- Chư vị bằng hữu... Thề theo lời của Chân Tử đạo trưởng thì bây giờ đây Phó giáo chủ Tinh Túc giáo Tôn Ứng Hiệp đã nghiễm nhiên trở thành soái chủ. Bốn nương mong rằng sau cuộc phó hội tại Phong Thiên đài, võ lâm sẽ đồng tâm đồng sức, hợp lực với soái chủ khai thông Tử thành.

Chúng môn hạ Tinh Túc giáo lại xướng lên:

- Phó giáo chủ uy vũ... Phó giáo chủ uy vũ...

Trong khi môn hạ Tinh Túc giáo đang phấn chấn tung hô Ứng Hiệp thì bất ngờ y quay sang Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ... Đệ tạm thời mang chức vị soái chủ về cho Tinh Túc giáo. Nhưng hiện tại đệ có chuyện riêng cần phải làm...

Bạch Huệ cau mày:

- Đệ có chuyện gì, sao không nói với tỷ?

Ứng Hiệp gượng cười nói:

- Chút chuyện nhỏ thôi, không đáng để tỷ nhúng tay vào. Hiện tại tỷ còn nhiều việc lớn phải làm... Đệ làm xong việc nhỏ này sẽ đến hầu tỷ.

Bạch Huệ gật đầu:

- Đệ làm chuyện gì cũng phải cẩn thận... Tỷ rất lo cho đệ. Đừng làm cho tỷ thất vọng.

- Lâm tỷ tỷ sẽ không phải thất vọng về Tôn Ứng Hiệp đâu.

Ứng Hiệp quỵên luyến nói:

- Tỷ bảo trọng.

Bạch Huệ gật đầu:

- Tỷ luôn chờ đệ. Nếu việc nhỏ xú kia xong hãy đến Phỉ Thúy tiên trang chờ tỷ.

Đôi mắt Ứng Hiệp vụt sáng lên. Câu nói này của nàng như một liều dược thảo kỳ diệu khiến tâm hồn gã đang nặng trĩu bất giác trở nên nhẹ nhõm, khoan khoái vô cùng.

Ứng Hiệp cao hứng nói:

- Đệ sẽ sớm quay về để hầu tỷ tỷ.

Bạch Huệ gật đầu, mỉm cười nói:

- Đệ bảo trọng... Tỷ luôn chờ đệ.

Lời nói này của Lâm Bạch Huệ khiến cho Ứng Hiệp đã quỵên luyến càng quỵên luyến hơn. Y có cảm tưởng mình chẳng thể nào rời khỏi được Bạch Huệ.

Y ngập ngừng nói lại một lần nữa:

- Tỷ bảo trọng.

Ứng Hiệp thốt dứt câu, liền quay lưng thi triển Tu La thần pháp tuyệt kỹ khinh công mà y đã thu học được từ bí kiếp của Đàm Vĩnh Hưng như thế kẻ trốn chạy. Với khinh thuật Tu La thần pháp, chỉ trong khoảng khắc Ứng Hiệp đã mất hút rồi.

Rời Phong Thiên đài nhón nháo, Ứng Hiệp đi thẳng một mạch đến ngôi cổ miếu Thần hoàng. Y vừa đi vừa nghĩ sẽ gặp lại Tổng Bội Linh tại tòa cổ miếu đó.

Bước vào cổ miếu Thần hoàng, Ứng Hiệp chỉ nhận được sự vắng lặng, hoang vu, nhưng điều lạ lùng nhất lại là sự có mặt của ba vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Ba vị cao tăng đó chính là Pháp Lạc, Pháp Trí, Đại Thiện hòa thượng.

Đang ngồi kiết già vận công điều tức nhưng Ứng Hiệp bước vào thì ba người đồng loạt mở mắt định nhãn nhìn y. Ứng Hiệp ngờ ngợ ba vị cao tăng Thiếu Lâm đã chờ sẵn mình tại tòa cổ miếu Thần hoàng này.

Đại Thiện hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu nói:

- A di đà Phật... Bản tăng và nhị vị sư đệ đã chờ Tôn thí chủ Ở đây.

Mặt Ứng Hiệp đành lại, với những nét bất nhẫn. Y vẫn giữ giọng từ tốn nói:

- Hẳn ba vị đại sư chờ văn bồi không phải với thiện ý chúc mừng văn bồi đã trở thành soái chủ võ lâm?
- A di đà Phật... Tôn thí chủ không nói ra điều đó, bản tăng cũng có thể đoán biết chức vị soái chủ võ lâm đã thuộc về thí chủ.

Ứng Hiệp ôm quyền hỏi Đại Thiện hòa thượng:

- văn bồi mạo phạm thỉnh giáo đại sư một chuyện.
- A di đà Phật... Tôn thí chủ định thỉnh giáo bản tăng điều gì?

Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Ba vị đại sư đến ngôi cổ miếu Thần hoàng này ngôi tịnh thân kiết đà để chờ văn bồi?
- A di đà Phật... Quả là không sai. Bản tăng và nhị vị sư đệ Pháp Lạc và Pháp Trí đến cổ miếu này để chờ Tôn thí chủ.
- Nói như đại sư thì ba vị đã biết trước Tôn Ứng Hiệp sẽ đến ngôi cổ miếu Thần hoàng này?
- A di đà Phật... Là người xuất gia bản tăng không hề nói dối. Đúng như Tôn thí chủ nói, bản tăng và nhị vị sư đệ đã biết Tôn thí chủ thế nào cũng đến đây.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp hỏi:

- Ba vị đại sư chờ Ứng Hiệp tại ngôi cổ miếu Thần hoàng hẳn có mục đích?

Đại Thiện hòa thượng từ từ đứng lên chấp tay định nhãn nhìn Ứng Hiệp. ánh mắt của lão hòa thượng trông thật nghiêm khắc và quyết đoán, chỉ chạm mắt với ánh mắt của Đại Thiện hòa thượng thôi, Ứng Hiệp đủ biết cuộc hội kiến giữa y với ba vị cao tăng chắc chắn sẽ xảy ra một trận quyết đấu sinh tử.

Đại Thiện hòa thượng từ tốn nói:

- Khi võ lâm gặp kiếp họa sát nhân thì Thiếu Lâm buộc phải đại khai sát giới để giữ sự bình yên cho bá tánh.

Ứng Hiệp cướp lời Đại Thiện hòa thượng:

- Văn bồi không phải là một sát nhân tử kiếm.
- A di đà Phật... Tôn thí chủ còn hơn cả một sát nhân tử kiếm. Nếu như Tôn thí chủ nhận được ra chân giá trị của chính đạo thì hãy tự phế bỏ võ công và theo bản tăng cùng nhị vị sư đệ về Thiếu Lâm tự trai giới ăn năn. Thiếu Lâm tự không để cho Tôn thí chủ phải gặp kiếp họa bị người người trả thù đâu.

Ứng Hiệp nhìn Đại Thiện hòa thượng, buông tiếng thở dài. Không phải y chán nản buồn phiền vì bị ba vị cao tăng Thiếu Lâm gán cho cái tội là kẻ sát nhân tử kiếm, trong lòng y buồn bực bởi vì nghĩ đến Tống Bội Linh.

Ý niệm trong đầu thúc Tôn Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Không ngờ Tống tử ty lại bán đứng Tôn Ứng Hiệp cho các cao tăng Thiếu Lâm.

Nghe Ứng Hiệp thốt ra câu đó, Đại Thiện hòa thượng vội vã niệm Phật hiệu, rồi từ tốn nói:

- A di đà Phật... Tôn thí chủ đừng trách Tống tiểu thư. Tống tiểu thư vì bá tánh mà thôi... Có trách là trách Tôn thí chủ đã tự đánh mất nghĩa khí, ngụp lặn trong bể dục tình để cuối cùng chẳng còn giữ được chính đạo trong cuộc sống của mình nữa.
- văn bồi là ma đạo ư?

- A di đà Phật... Hành tung của Tôn thí chủ là một tiểu ma vương. Nếu không muốn nói là đại họa của võ lâm trung nguyên lẫn bá tánh. Thiếu Lâm tự không thể khoan tay, mặc nhiên để cho thí chủ tiếp tục gieo họa cho mọi người, buộc lòng phải bắt thí chủ về Thiếu Lâm như đã từng làm với Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng.

Nghe Đại Thiện hòa thượng thốt ra câu nói này, sắc diện Ứng Hiệp đỏ bừng:

- Ba vị đại sư muốn trừng phạt văn bồi như đã từng trừng phạt Giang Hùng tôn giá?
- A di đà Phật... Nếu thí chủ phế bỏ võ công thì bản tăng sẽ không giam thí chủ vào thiên lao của Thiếu Lâm mà chỉ dẫn độ người đến tịnh thất để sám hối.

Ứng Hiệp khoát tay:

- Đại sư chẳng cần nói nhiều. Ba vị cảm thấy có đủ bản lĩnh thì cứ ra tay bắt ứng Hiệp, hoặc giết cũng được. Nhưng những điều kiện ba vị đặt ra chẳng có điều kiện nào Ứng Hiệp khả dĩ chấp nhận được.
- A di đà Phật... Vậy bản tăng buộc phải đại khai sát giới.
- Tại hạ sẵn sàng bồi tiếp ba vị đại sư.

Nhìn thẳng vào mắt Ứng Hiệp, Đại Thiện hòa thượng nói:

- A di đà Phật... Thiếu Lâm đại khai sát giới.

Cùng với lời nói đó, Đại Thiện hòa thượng vận hóa công phu Phật môn. Đôi song thủ Của người khoáy tròn một vòng, kéo theo luồng ánh sắc cầu vòng vàng chói trông như một con rồng từ cõi hư vô bắt ngờ tái hiện về.

Trong khi Đại Thiện hòa thượng phát động "Giáng long thần chương", thì Pháp Trí và Pháp Lạc đồng loạt dụng "Nhứt dương chỉ". Sở học tuyệt công của Đoàn Chính Minh năm xưa đã truyền lại cho đã truyền lại cho Thiếu Lâm tự sau khi xuất gia đầu Phật.

Ba vị cao tăng Thiếu Lâm đồng loạt liên thủ tập kích Ứng Hiệp. Đại Thiện hòa thượng dụng "Giáng long thần chương", Pháp Trí và Pháp Lạc dụng "Nhứt dương chỉ". Cả ba phối hợp tạo thành thể chân vạc tập kích trực diện Tôn Ứng Hiệp.

Đứng trước chiêu công quỷ khốc thần sầu của ba vị đại sư chùa Thiếu Lâm, ứng Hiệp không tránh né mà đương nhiên đón thẳng đỡ thẳng bất kể hậu quả thể nào.

Thanh trường kiếm trong tay Ứng Hiệp như thể vẽ trong không khí một hình tròn kiếm khí hừng thẳng lấy chưởng kiếm Giáng Long lần hai luồng Nhất Dương chỉ đã từng vang danh trong chốn võ lâm.

Một tiếng nổ chát chúa trỗi lên hất tung cả mái cổ miếu lên cao bốn trượng. Cùng với tiếng nổ đó, mặt đất như dậy sóng cuốn về phía ba vị cao tăng Thiếu Lâm.

Sau tiếng nổ long trời đất lở cùng với hiện tượng kỳ dị kia, tất cả bốn người như những chiếc lá khô bị cuốn đi bởi cơn gió dữ. Pháp Trí và Pháp Lạc chẳng thể nào gượng để thi triển khinh công trụ bộ mà đành chấp nhận cho dư kinh cuốn hai người quăng về phía tán cây đại thụ cách tòa cổ miếu những mười trượng. Cả hai va lưng thẳng vào gốc cây đại thụ.

- Rầm...

Cả thân cây với đường kính trên hai gang tay, gãy ngang bởi sức va đập khốc liệt của Pháp Trí và Pháp Lạc, gãy ngang, đổ sầm xuống. Hai người nằm duỗi dài bất tỉnh chẳng còn biết gì nữa.

Riêng Đại Thiện hòa thượng vốn là một cao thủ thượng đẳng của Thiếu Lâm thì không rơi vào tình trạng như hai người kia. Lão tăng Thiếu Lâm trượt dài về sau. Đôi cước pháp của lão tựa như lưỡi cày xới tung mặt đất. Khi lão trụ bộ được thì cũng chẳng còn hơi sức gượng đứng mà ngồi bật xuống đất vận công điều tức. Đại Thiện hòa thượng vận công điều tức, ngay lập tức phun luôn ra ngoài một vòi máu tím bầm.

Bên kia Tôn Ứng Hiệp cũng bị nhấc lên khỏi mặt đất, quăng ngược về sau như hòn đá Y chúi đầu xuống đất nhưng kịp điểm mũi kiếm để làm điểm tựa bật ngược người trở lại. Hai chân vừa trụ trên mặt đất thì y cũng phun ra một bùm máu.

Sắc diện tái nhợt trông thật thảm hại. Vừa rồi, để đối phó với Giáng Long thần chương và hai đại Nhứt Dương chỉ, Ứng Hiệp đã dụng đến uy lực "Càn khôn kiếm khí", Tự thân kiếm pháp tạo ra khí kiếm uy mãnh đón thẳng đỡ thẳng với Giáng Long thần chương và hai đại Nhứt Dương chỉ có sức mạnh di sơn hải đảo, chính vì thế dư kinh mới khốc liệt khủng khiếp như vậy.

Ứng Hiệp mặc dù vẫn trụ bộ nhưng y phải chống kiếm mới khả dĩ đứng được trên hai chân.

Thấy Ứng Hiệp vẫn đứng được trên đôi cước pháp của mình, Đại Thiện hòa thượng, cao thủ nhứt đẳng của Thiếu Lâm tự phải bật thốt Phật hiệu vì sự ngạc nhiên của lão:

- A di đà Phật.

Đại Thiện hòa thượng buột miệng thốt ra câu Phật hiệu đó bởi đoán chắc Di Họa Đoạn Hồn Thần sẽ không bỏ qua cơ hội này để khởi phát tử kiếm đoạt mạng ba vị đại sư Thiếu Lâm tự.

Ứng Hiệp định nhìn nhìn Đại Thiện hòa thượng. Mặc dù khí huyết trong kinh mạch vẫn còn nhộn nhạo với những cảm giác nao nao, chỉ chực té nhào xuống bất tỉnh, nhưng ý chí khiến cho y nhanh chóng lấy lại sự cương cường, kiêu hãnh vốn có trong tâm thức của gã.

Với sự cương cường, lạnh lùng đó, Ứng Hiệp có thể thi triển một chiêu tử kiếm để đoạt mạng ba vị cao tăng Thiếu Lâm. Nhưng không biết gã nghĩ sao, lại bất ngờ tra kiếm vào vỏ.

Y gần giọng nói với Đại Thiện hòa thượng:

- Tôn Ứng Hiệp không phải là Đoạt Hồn Tử Kiếm Giang Hùng để cho các vị đạo tăng Thiếu Lâm lập danh tiêu trừ ác ma với võ lâm trung nguyên đâu. Các vị đại sư phải nhớ đến câu nói hôm nay của Ứng Hiệp. Nếu lần sau Thiếu Lâm vẫn dụng tiểu kế lấy đông để hại người thì Tinh Túc giáo với sự thống lãnh của Ứng Hiệp sẽ san bằng ngọn Tung sơn.

Nói dứt câu, Ứng Hiệp rút một luồng khí căng phồng lồng ngực rồi mới từ tốn nói tiếp:

- Mong rằng chư vị cao tăng Thiếu Lâm luôn nhớ đến lời nói của Tôn Ứng Hiệp. Cáo Y quay lưng chậm rãi bỏ đi trong khi ba vị đại sư Thiếu Lâm vẫn chăm chăm dõi mắt nhìn theo sau lưng gã.

Bóng Ứng Hiệp mất hút, Đại Thiện hòa thượng mới miễn cưỡng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Kiếp tấm se tơ

Mang trong tâm nỗi buồn phiền vì nghĩ rằng Tống Bội Linh đã bán đứng mình cho các cao tăng Thiếu Lâm tự, Ứng Hiệp mặc dù đã bị nội thương nhưng vẫn không quay về Thủy Phí Tiên trang mà tìm đến tửu quán. Y bước vào tửu quán gọi luôn một lúc bầu rượu mười cân, rồi cứ thế mà uống chẳng cần thức ăn.

Chỉ thoáng qua, Ứng Hiệp đã tọng năm cân rượu, thế nhưng vẫn không sao xua được những ý tưởng muộn phiền trong đầu khi mà vẫn nghĩ tới Bội Linh.

Y cầm bầu rượu, rồi chẳng biết nghĩ sao lại bóp dẹp nó trong tay mình. Miệng thì nói:

- Tống tử tử... chẳng lẽ vì quá si mê Vĩnh Hưng mà tử nữ đối xử với Ứng Hiệp như vậy sao? Tử sợ cho tướng công của tử mà định giam hãm Ứng Hiệp mãi mãi trong thiên lao của Thiếu Lâm tự?

Y bất ngờ đứng sững lên, quảng nhanh bầu rượu về phía cửa. Cùng với động tác đó.

Ứng Hiệp gầm lên:

- Tống tử tử...

Bầu rượu mà Ứng Hiệp quảng đi vô tình lại trúng vào đầu gã tiểu nhị quán chủ.

- Bộp...

Tĩnh rượu bằng sành vỡ tan cùng với đầu của gã tiểu nhị. Gã tiểu nhị đổ sầm đến trước, tứ chi gãy đành đập rồi bất động hóa thành cái xác không hồn.

Thấy gã tiểu nhị chết, Ứng Hiệp than thở. Y đâu có ý định sát nhân, nhưng vô tình lại giết người. Chính cái chết của gã tiểu nhị khiến Ứng Hiệp ngây người, ngơ ngẩn. Y còn chưa biết phải làm gì với cái chết quá đột ngột của gã tiểu nhị thì Chân Tử đạo trưởng cùng ba vị trưởng môn Thanh Thành, Hoa Sơn và Côn Luân xông đến.

Chân Tử đạo trưởng chỉ Ứng Hiệp:

- Không thể nào tưởng tượng được... Đến ngay cả một tiểu nhị tầm thường mà túc hạ cũng nhẫn tâm giết...

Chân Tử đạo trưởng lắc đầu:

- Túc hạ đúng là một sát nhân chi vương... Chỉ thích giết người làm thú vui mà thôi.

Ứng Hiệp nhìn Chân Tử đạo trưởng và ba vị trưởng môn kia. Trong tâm còn đang miên man với những ý niệm về Tống Bội Linh, Ứng Hiệp không cần suy nghĩ buông luôn một câu thật lạnh lùng, tàn nhẫn:

- Ta giết người thì sao nào? Ý ta muốn giết người đó, bởi vì ta là sát nhân chi vương.

Ứng Hiệp vừa nói vừa đặt tay vào đốc kiếm.

- Rét...

Thanh trường kiếm thoát ra khỏi vỏ. Y dẫn mạnh thanh trường kiếm xuống bàn, đồng thời gạt tay hất tất cả tĩnh rượu xuống đất. Những tĩnh rượu bằng sành rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh, văng tứ tán khắp nơi.

Định thần nhìn sát nhân chiếu vào Chân Tử đạo trưởng và ba vị trưởng môn đại phái, Ứng Hiệp lạnh lùng nói:

- Đã biết Ứng Hiệp là sát nhân chi vương, các người còn chờ gì mà chưa rút binh khí tẩy trừ đại họa cho cuộc đời này.

Y vỗ mạnh tay xuống bàn:

- Còn chờ gì nữa?

Cái đập tay đầy giận dữ xuống bàn, cùng ngôn phong căm hận thốt ra khiến cho Chân Tử đạo trưởng lẫn ba vị trưởng môn kia phải giật mình.

Sự uất ức càng dâng trào trong huyết quản Ứng Hiệp, những tưởng nó có thể làm nổ tung thể pháp của y. Trong đầu y chỉ tồn tại một ý niệm là những người trưởng môn này đến đây nhằm lấy mạng của y mà thôi. Ứng Hiệp càng nghĩ càng phát rõ với tất cả niềm oán hận.

Y nghiêng răng nói:

- Sao... Các người không rút binh khí ra lấy mạng Ứng Hiệp?

Y vỗ vào ngực mình thùm thụp:

- Tôn Ứng Hiệp là Di Họa Đoạn Hồn Thần, Sát nhân chi vương. Kẻ giết người để làm thú vui. Kiếp họa của bá tánh vô lâm. Kẻ tàn nhẫn vô tâm.

Mặc cho y quát tháo chửi mắng mình nhưng tất cả những vị trưởng tôn đều im lặng.

HỌ thừa biết lúc này chỉ một lời nói không chuẩn phát ra thôi thì đại họa sẽ ập đến ngay. Tất cả mọi người đều nhận thấy sát khí khủng bố hiện rõ trong ánh mắt lẫn khuôn mặt của Tôn Ứng Hiệp.

Nhưng sự im lặng của họ lại càng khiến cho Ứng Hiệp sôi gan âm ý sự oán hờn, mà tự thân y chẳng biết mình oán hờn vì điều gì. CỐ chẳng y muốn phát tiết sự phẫn nộ khi nghĩ tới Tổng Bội Linh đã gạt gẫm y đem bán đứng y cho các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm. Suy nghĩ đó càng lúc càng thôi thúc Ứng Hiệp phải làm một chuyện gì đó. Chính sự thôi thúc đó bất ngờ Ứng Hiệp thét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Cùng với tiếng thét đó, ánh kiếm phát động. Mặc dù đã bị nội thương nhưng đây lại là một chiêu kiếm của một người đang trong cơn phẫn uất tột cùng, nên nó vượt ra ngoài mọi thứ kiếm pháp lẫn sự tượng tượng của các vị trưởng lão.

ánh kiếm chớp động thì bốn chiếc búi tóc của bốn vị trưởng tôn đã bị tiện đứt lìa rơi ngay xuống sàn tửu điểm.

Mặc dù bị Ứng Hiệp dụng kiếm chém đứt lìa bốn búi tóc nhưng bốn vị trưởng tôn vô lâm lại đứng bất động chẳng có phản xạ gì. Mất búi tóc, trông bốn người thật là nực cười Thu kiếm về, Ứng Hiệp nhìn bốn người đó. Y bất giác phá lên cười khăng khắc như một kẻ cuồng tâm loạn trí. Cười dứt tràng tiếu ngạo điên rồ, Ứng Hiệp tra kiếm vào vỏ rồi lẩn thần rảo bước tiến ra cửa tửu quán. Vừa đi vừa nói:

- Ta là Di Họa Đoạn Hồn Thần, Sát nhân chi vương cuồng kiếm. Kẻ lấy thú giết người làm trò vui. Sau này gặp Tôn Ứng Hiệp các ngươi cứ liên thủ thẳng tay lấy mạng ta. Ta chẳng trách các ngươi đâu.

Y bước ra khỏi cửa rồi mà vẫn còn lẩm bẩm:

- Ta là Di Họa Đoạn Hồn Thần... Ta là Di Họa Đoạn Hồn Thần, Sát nhân chi vương.

Trong khi Ứng Hiệp tuôn ra những lời nói như kẻ cuồng tâm loạn thần thì bốn vị trưởng tôn vẫn đứng bất động nhìn theo y. Tất cả đều tự biết, đại họa sẽ ập đến nếu bức ép kẻ sát nhân kia.

Ứng Hiệp rời tửu quán mang theo tất cả nỗi buồn phiền. Y vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ ta là kẻ sát nhân cuồng kiếm? Tại sao Tổng tỷ tỷ lại nỡ đối xử với Tôn Ứng Hiệp như vậy? Tổng tỷ tỷ có còn xem Ứng Hiệp là hiền đệ như ngày xưa nữa không..." Ứng Hiệp lẩm lúi rảo bước với những ý nghĩ mông lung đang diễn ra trong đầu y. Y bước đi mà chẳng biết mình đi đâu, nhưng có một điều y cảm nhận được là tất cả mọi người đang lẩn tránh gã. Hình như những con đường sầm uất của Hàm Đan trấn vắng hắt bóng người khi y xuất hiện. Thậm chí Ứng Hiệp còn thấy có những người núp lén sau khung cửa dõi mắt nhìn theo y mà chẳng dám bước chân ra ngoài.

Ứng Hiệp vô tình bước vào tòa kỹ lâu Vạn Hoa lâu. Chân y vừa bước qua đại sảnh thì bọn khách nhân đang đùa vui cợt nhả với những ả kỹ nữ bất ngờ im lặng. Tất cả lăm lét nhìn Ứng Hiệp. Rồi chẳng ai bảo ai, riu riu lén ra cửa.

Đôi chân mày Ứng Hiệp nhíu lại. Y bất ngờ thộp lấy một gã thương nhân. Gã thương nhân vừa bị Ứng Hiệp chộp vào cổ áo, đã rống lên như thể bị ép mũi dao vào yết hầu, chuẩn bị thọc tiết:

- Công tử tha mạng... Công tử tha mạng...

Miệng gã thì rống còn mặt thì biến sắc tái nhợt, tái nhợt như kẻ tử thù đã đến thời khắc lên đoạn đầu đài.

Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Tại sao các ngươi lại lẩn tránh Tôn Ứng Hiệp?

Gã kia rồi rít nói:

- Tiện nhân không dám tránh. Công tử muốn gì tiểu nhân cũng xin chiều theo người.

Buông cổ áo gã thương nhân, cùng với tiếng thở dài thườn thượt. Ứng Hiệp nói:

- Ta muốn uống rượu.

- Dạ dạ... Xem như cả tòa Vạn Hoa lâu này là của công tử ạ.

Ứng Hiệp thở dài rồi lặng lẽ rảo bước đến ngồi vào bàn. Y vừa yên vị thì Tẩu ma ma hồi hã bước ra:

- Tôn công tử...

Bà ta giả là bước lại bên Ứng Hiệp, lí nhí nói:

- Ma ma đã chuẩn bị cho Tôn công tử một gian biệt phòng... Công tử muốn gì được nấy... Ma ma mời công tử.

Ứng Hiệp ngẩng đầu lên nhìn Tẩu ma ma. Chạm vào ánh mắt ngời ngời sát nhân của Ứng Hiệp, Tẩu ma ma vội quay mặt nhìn ra cửa để lẩn tránh. Ứng Hiệp nắm lấy tay Tẩu ma ma. Y nhận ra sự lạnh giá toát ra từ tay của mục tử bà Vạn Hoa Lâu.

Mặt của Tẩu ma ma biến sắc, tỏ rõ sự sợ hãi.

Ứng Hiệp từ tốn nói:

- Ứng Hiệp không muốn lên biệt phòng, mà chỉ muốn uống rượu với Tẩu ma ma.

Tẩu ma ma gượng cười giả lả nói:

- Được, được Tẩu tẩu... Tẩu ma ma sẽ uống rượu với Tôn công tử...

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Ma ma đừng gọi Ứng Hiệp bằng những lời khách sáo như vậy... hãy xem Ứng Hiệp như ngày nào.

Nghe gã nói, Tẩu ma ma gật đầu như đang té sao bằng trên trời. Mụ vừa gật đầu vừa nói:

- Tẩu ma ma sẽ xem Ứng Hiệp như ngày nào... như ngày nào.

Ứng Hiệp buông tay mụ, khẽ gật đầu. Y vừa buông tay thì Tẩu ma ma thì mụ đã gọi tiểu nhị bưng rượu ra. Đến ngay cả gã tiểu nhị cũng lấm lét, xét nét khi đặt bầu rượu năm cân xuống bàn Ứng Hiệp, rồi vội lùi nhanh vào không màng để ý đến Tẩu ma ma còn muốn gì nữa không.

Ứng Hiệp bê cả vò rượu dốc vào miệng. Y uống ừng ực như một kẻ sắp chết khát.

Tẩu ma ma nhìn hẩn uống rượu gần như không chớp mắt.

Đặt bầu rượu xuống bàn, Ứng Hiệp nhìn Tẩu ma ma:

- Sao ma ma lại nhìn Ứng Hiệp bằng ánh mắt sợ hãi đó?

- O Ứng Hiệp bồi tiếp câu hỏi thứ hai:

- Ứng Hiệp bây giờ khác Ứng Hiệp khi xưa lắm hả?

Tẩu ma ma nghe gã nói vừa ậm ừ trong cuống họng mà chẳng dám lên tiếng trả lời.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Tẩu ma ma không nói ra, Ứng Hiệp cũng biết trong thâm tâm Tẩu ma ma chẳng bao giờ muốn gặp Ứng Hiệp. Trước đây tất cả mọi người Ở Vạn Hoa lâu đều muốn gặp Ứng Hiệp... và mong Ứng Hiệp lưu bút vẽ lại chân dung nhưng bây giờ... chẳng còn ai muốn gặp Ứng Hiệp nữa. Thậm chí sợ Ứng Hiệp thì đúng hơn.

Y nói dứt câu bưng bầu rượu tu ừng ực. Ứng Hiệp vừa dốc bầu rượu vừa nói:

- Chẳng lẽ cái danh Di Họa Đoạn Hồn Thần của ta chỉ đem đến sự sợ hãi cho mọi người?

Cùng với ý niệm đó, Ứng Hiệp liếc nhìn Tẩu ma ma, thấy mụ xét nét, chỉ muốn quay mặt chỗ khác, hoặc bỏ đi mà thôi.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tẩu ma ma không muốn đối mặt với Ứng Hiệp thì cứ đi... không cần thiết phải lưu lại đây đâu Nghe gã nói câu đó, Tẩu ma ma phản kích ra mặt, hồi hã nói:

- Ma ma có chuyện phải đi... Tôn công tử Ở lại đây uống rượu. Cần uống bao nhiêu cứ gọi... sẽ... sẽ có người bồi tiếp Tôn công tử... Hay để ma ma cho gọi mấy đũa ả đào xuống hầu tiếp Tôn công tử nhé?

- Ứng Hiệp không cần đâu... Lúc này, Ứng Hiệp chỉ thích ngồi một mình.

- Ngồi một mình buồn lắm.

- Chẳng sao...

Tẩu ma ma nhìn y bằng cặp mắt bén lên rồi nhẹ chân rồi bước bỏ đi. Tẩu ma ma đi rồi, Ứng Hiệp mới buông một tiếng thở dài lắc đầu ngao ngán. Bất giác ý niệm ban đầu lại Trảo đến trong tâm tưởng, những ý niệm mà y đang phải suy nghĩ về bản thân mình.

Bưng bầu rượu Ứng Hiệp dốc ngược tu luôn một hơi dài.

Vừa đặt bầu rượu xuống bàn, thì từ ngoài Vạn Hoa lâu bước vào một gã công tử vận y trang thư sinh bằng lụa Hàn Châu. Theo hầu gã công tử đó là một lão trượng, lưng đã còng hẳn xuống, nét mặt thật khắc khổ.

Ứng Hiệp vừa thấy gã công tử kia bước vào mặt đã nheo lại.

Vị công tử vừa bước vào tiền sảnh đã lia cặp mắt cú vọ hướng về Ứng Hiệp. Mặt gã sa sầm xuống, chân mày nheo lại, mắt không rời Tôn Ứng Hiệp. Lão trượng theo hầu gã cũng định nhìn Ứng Hiệp Lão đưa tay dụi mắt như thể không tin vào mắt mình.

Gã công tử bước đến bàn Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp và gã đối mặt nhìn nhau.

Gã nhìn Ứng Hiệp như một quái vật dị dạng, mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi:

- Tại hạ thấy người giống một người quen quen.

Ứng Hiệp chau mày, hai cánh môi nhếch lên:

- Giã huynh không nhận ra Ứng Hiệp nhưng Ứng Hiệp thì chẳng bao giờ quên được Giã huynh. Không ngờ Ứng Hiệp lại gặp được Giã huynh Ở đây.

Chẳng biết câu nói của Ứng Hiệp có tác động gì đến gã công tử vận gấm y mà khiến cho mặt y từ từ cau lại. Y như thể đang cố lục lọi trong trí nhớ của mình để tìm xem Ứng Hiệp là ai. Mãi một lúc sau y chợt nhớ ra Ứng Hiệp liền tròn mắt nhìn gã nói:

- A... Hóa ra tiểu tử thú vị Tôn Ứng Hiệp... Già Bình này tưởng đâu người đã chết từ lâu rồi... Không ngờ người vẫn còn sống.

Gã nheo mày:

- Lạ thật.

Ứng Hiệp hỏi:

- Ứng Hiệp còn sống khiến Già huynh lạ lùng lắm ư?

- Tất nhiên phải lạ rồi.

- Trong cơn giông, mưa đổ xuống như trút, Già huynh đã đuổi Tôn Ứng Hiệp ra khỏi nhà với cái bụng đói meo.

Già Bình cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Già mỗ tưởng người chết ngay trong đêm đó. Thế mà bây giờ lại gặp người Ở đây.

Xem chừng người đã phát tài nên mới có vẻ phong lưu, ngồi đọc ẩm trong Vạn Hoa lâu.

- Ứng Hiệp bây giờ đã khác ngày đó rất nhiều rồi.

- Già Bình nheo mày:

- Khác như thế nào?

Y nhìn Già Bình:

- Chắc chắn một điều là hơn Già huynh.

BỘ mặt choắt của họ Già cau có sau lời nói của Ứng Hiệp đập vào thính nhĩ gã. Y miễn cưỡng nói:

- Người có gì là hơn ta nào? Hôm nào ta có thể tổng khứ người ra khỏi điền trang, thì hôm nay tại Vạn Hoa lâu này Già mỗ vẫn có thể tổng khứ người được mà.

Ứng Hiệp ngẩng mặt nhìn gã:

- Già huynh nói chắc đó chứ?

- Điền trang Phi Yến chủ nhân thì chẳng bao giờ nói ngoa cả. Ngoại trừ khi người là Di Họa Đoạn Hồn Thần phó giáo chủ Tinh Túc giáo.

Già Bình vừa nói vừa vỗ tay ba tiếng. Từ ngoài cửa Vạn Hoa Lâu ba gã gia nhân vận xám y vô phục, chắc chắn là người của Già Bình bước vào. Cả ba đồng loạt ôm quyền xá Già Bình, kính cẩn nói:

- Trang chủ có điều chi cần chỉ giáo?

Già Bình chỉ Ứng Hiệp:

- Ba người còn nhớ gã này chứ?

Ba gã gia nhân của Già Bình định nhãn quan sát Ứng Hiệp từ đầu đến chân. Xem chừng bọn họ có phần ngờ ngẩn. Chợt gã đứng giữa nheo mày nói:

- Hình như gã chính là... Chính tên tiểu tử ghê thú vị hôm nào đã bị trang chủ đuổi ra ngoài điền trang.

Ứng Hiệp đứng lên ôm quyền xá gã đó:

- Ứng Hiệp vô cùng cảm kích VÔ Trọng huynh đã nhận ra Ứng Hiệp.

VÔ Trọng cao hứng nói:

- Đúng là người rồi. Xem người giờ khác lạ quá... Hẳn là người đã phát tài.

- Hơn cả phát tài nữa.

Ứng Hiệp nhìn lại Già Bình. Y từ từ rút trong ống tay áo ra chiếc kim bài lệnh chủ Tinh Túc giáo.

- Già huynh nhìn qua xem chiếc lệnh bài này là của giáo phái nào trong võ lâm?

Già Bình vươn tay giựt lấy tấm kim bài lệnh chủ đưa lên mắt nhìn. Hai con người của họ Già gần như muốn đứng tròng khi nhận ra đó là tấm kim bài lệnh chủ Tinh Túc giáo.

Gã nhìn lại Ứng Hiệp ngập ngừng nói:

- Ở đâu người có tấm kim bài quý giá này?

- Nếu không phải là chủ nhân của tấm kim bài đó thì nó không Ở trong mình ứng Hiệp. Không biết Già huynh có tin Ứng Hiệp là Di Họa Đoạn Hồn Thần, phó giáo chủ Tinh Túc giáo hay không?

- Chẳng lẽ người... Người là...

Ứng Hiệp cười khẩy:

- Gã ghê thú vị ngày nào bị Già huynh tổng khứ ra khỏi điền trang lại có thể trở thành phó giáo chủ Tinh Túc giáo... Chuyện đó quả là khó tin với huynh.

Già Bình lắc đầu:

- Quả là khó tin. Cho dù Giã mổ có nằm mơ cũng không tin được người lại là phó giáo chủ Tinh Túc giáo.

- Thế mà đó là sự thật đó. Chuyện khó tin nhất trên cuộc đời này vẫn có thể xảy ra kia mà!

Ứng Hiệp nhìn lại VÔ Trọng và hai gã kia.

- Chắc chắn Điền trang chủ Phi Yến Giã Bình sẽ ban lệnh cho ba vị đại ca đây đuổi Ứng Hiệp ra khỏi Vạn Hoa lâu... Giờ ba vị đã biết Ứng Hiệp là phó giáo chủ Tinh Túc giáo rồi, chẳng hay còn có ý định đuổi Ứng Hiệp không?

Giã Bình khẽ lắc đầu nhìn Ứng Hiệp.

Y quay lại đối nhãn với Giã Bình.

- Tầm kim bài lệnh chủ Tinh Túc giáo không đủ uy lực để Giã huynh kính trọng Tôn ứng Hiệp hay sao. Hay Giã huynh cho tầm kim bài đó là kim bài giả. Ứng Hiệp nghĩ, Điền trang chủ huynh không đủ thực lực một khi Tinh Túc giáo khởi phát cuộc tiêu trừ đâu - Ồ - À Chắc Ó lẽ Giã huynh muốn đối chọi với Tinh Túc giáo?

Giã Bình lắc đầu:

- Giã mổ không có ý đối chọi với Tinh Túc giáo.

- Không có ý sao thấy kim bài lệnh chủ của Tinh Túc giáo mà huynh vẫn không tỏ lòng kính phục võ lâm đệ nhất giáo.

- Giã mổ...

- Huynh coi thường Tinh Túc giáo.

Giã Bình lắc đầu:

- Một điền trang nho nhỏ như Phi Yến Điền Trang sao dám coi thường Tinh Túc giáo.

Ứng Hiệp mỉm cười:

- Thế huynh còn giữ ý niệm đuổi Ứng Hiệp ra khỏi đây nữa không?

Giã Bình lúng túng:

- Ở Giã mổ chỉ quá bất ngờ vì sự thay đổi này mà thôi.

- Bất cứ chuyện gì trên đời này cũng có sự bất ngờ cả. Giã huynh hẳn sẽ còn gặp nhiều chuyện bất ngờ nữa. Bất cứ ai thấy kim bài lệnh chủ Tinh Túc giáo xem như đã thấy mặt thánh nữ. Cho dù Ứng Hiệp không phải là phó giáo chủ Di Họa Đoạn Hồn Thần thì chắc cũng là kẻ tâm phúc của Thánh nữ... Nếu huynh không nghe lệnh của Ứng Hiệp khi đã nhận ra kim bài lệnh chủ thì xem như đã gián tiếp muốn chống đối với Tinh Túc giáo. Huynh nghĩ sao?

Giã Bình nghe Ứng Hiệp nói càng bối rối hơn:

- Giã mổ... Giã mổ quả thật không có ý chống đối với Tinh Túc giáo và một lòng thành kính tôn thờ Thánh nữ.

- Nếu huynh đã thốt ra câu nói đó thì nhất định huynh phải tuân lệnh Ứng Hiệp để tỏ lòng tôn kính đối với Tinh Túc giáo.

Mặt Giã Bình đỏ gay khi nghe câu nói này của Ứng Hiệp.

- Ta thật...

- Huynh chỉ có hai sự lựa chọn. Một là phải tuân theo chỉ lệnh của Ứng Hiệp. Hai là về Điền trang chuẩn bị đối phó với Tinh Túc giáo.

MỒ hôi xuất ra trán Giã Bình. Những nét lo lắng, sợ sệt lẫn ngượng ngùng thoáng hiện trên mặt họ Giã.

Ứng Hiệp nhìn lại ba gã gia nhân của Giã Bình.

- Ba vị đại ca có thể nghe lệnh của Giã huynh đây đuổi Ứng Hiệp ra khỏi Vạn Hoa lâu.

Ba gã gia nhân nhìn Giã Bình.

Giã Bình bối rối khoát tay:

- Không không... Các người mau lui ra.

Ba gã gia nhân đồng loạt ôm quyền xá rồi lao nhanh ra ngoài. Giã Bình nhìn lại ứng Hiệp:

- Giã huynh thật bất ngờ khi biết Tôn đệ là phó giáo chủ Tinh Túc giáo... Chết thật...

Nếu như Giã huynh có điều chi sai trái với Tôn Lão đệ, xin Tôn lão đệ miễn thứ cho huynh.

Y bắt đầu xun xoe, đổi ngay thái độ ban đầu mà trở lên khúm núm ân cần với Tôn Ứng Hiệp.

Nhếch nụ cười mỉm, Ứng Hiệp hỏi:

- Giã huynh đã tin Ứng Hiệp này đã khác trước chưa?

HỌ Giã miễn cưỡng gật đầu:

- Huynh tin rồi... Gặp Tôn lão đệ ở đây huynh vui quá... Mừng quá. Không ngờ người của Phi Yến điền trang hôm nào nay lại trở thành soái chủ võ lâm trung nguyên.

Huynh vô cùng xúc động. Tôn lão đệ... Hôm nay Giã huynh và Tôn lão đệ phải uống với nhau một bữa thật say, để hàn huyên tâm sự, và giải tỏa những điều tâm sự hôm nao.

Mặt Ứng Hiệp đành lại:

- Gã ghê thúì hôm nào nay lại được đối ẩm với trang chủ Phi Yến điền trang sao?
- Ở Chuyện ngày trước... Giã huynh mong Tôn lão đệ đừng nhắc đến và bỏ qua cho ta.
- Huynh đã nói vậy thì Ứng Hiệp không nhắc đến, nhưng cũng không bao giờ nhận chung rượu của huynh.

Ứng Hiệp nhìn lại lão trượng nô bộc theo hầu Giã Bình:

- Lập đại thúc... Ngày Ứng Hiệp bị đuổi khỏi điền trang trong cơn giông, chỉ có mỗi đại thúc thương xót Ứng Hiệp. Đại thúc đã chạy theo cho Ứng Hiệp một gói cơm khô để lên đường. Cái ơn đó, Ứng Hiệp không bao giờ quên.

Lập Dựng nhìn Ứng Hiệp. Lão khom người ôm quyền xá:

- Chuyện đã qua lâu lắm rồi... Lập Dựng này chẳng còn nhớ nữa. Nhưng nay thấy Tôn công tử được thành danh, Lập lão phu rất mừng.
- Ứng Hiệp đã thành danh nên muốn bồi đáp lại cho Lập đại thúc.

Y nhìn lại Giã Bình:

- ứng Hiệp muốn đối ẩm với Lập đại thúc còn Giã trang chủ thì phải ra ngoài cửa đứng chờ đại thúc.
- Ở Đồi chân mày của Ứng Hiệp nheo lại:
- Huynh đừng nói với bổn phó giáo chủ, Lập thúc đây chỉ là con ngựa già đã hết thời chỉ biết theo hầu trang chủ. Nếu một khi bổn phó giáo chủ nghe được câu đó thì điền trang Phi Yến sẽ được nhận ngay một huyết lệnh tàn khốc chưa từng có từ trước đến nay. Giọng của Ứng Hiệp vừa đành vừa gay gắt khiến cho xương sống của trang chủ Giã Bình phải gay lạnh, kéo theo một lớp da ốc nổi lên đầy người.

Ứng Hiệp gằn giọng nói:

- ĐÓ là lệnh của phó giáo chủ Tinh Túc giáo... Giã trang chủ phải tuân.

Giã Bình miễn cưỡng đáp lời Ứng Hiệp:

- Giã mỗ... xin được tuân theo chỉ ý của phó giáo chủ.

Y vừa nói vừa kính cẩn dâng tám kim bài lệnh chủ cho Ứng Hiệp.

Giật tám kim bài trên tay Giã Bình, Ứng Hiệp đặt luôn vào bàn tay nhẵn nhúm của Lập Dựng.

- Ứng Hiệp xin tặng cho đại thúc tám kim bài lệnh chủ Tinh Túc giáo. Với tám kim bài này lời nói của Lập đại thúc chính là lời nói của Tinh Túc phó giáo chủ. Bất cứ ai cãi lại lệnh của Lập đại thúc, xem như cãi lại lệnh của Tinh Túc phó giáo chủ Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp.

Lão Lập Dựng lúng túng nói:

- Tôn công tử... Lão phu không dám nhận vật quý như thế này đâu.
- Lập đại thúc... Tám kim bài này chẳng thể nào so sánh với gói cơm khô hôm nào đại thúc đã dành cho Ứng Hiệp. Nếu không có gói cơm khô đó, thì Ứng Hiệp chẳng thể nào được như ngày hôm nay. Ứng Hiệp mong đại thúc đừng từ chối.

Ứng Hiệp vừa nói vừa bắc ghế mời lão Lập Dựng ngồi. Y nhìn lại Giã Bình. Chạm vào ánh mắt sắc như bảo đao của Ứng Hiệp, Giã Bình vội cúi gằm mặt xuống, ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Giã mỗ xin được ra ngoài.

Ứng Hiệp buông cột lóc một câu:

- Đi đi.

Chờ cho Giã Bình bước hẳn ra ngoài Vạn Hoa Lâu, Ứng Hiệp mới kéo Lập Dựng ép ngồi xuống ghế. Y chúc rượu ra chén, kính cẩn dâng bằng hai tay:

- Ứng Hiệp kính Lập đại thúc.
- Đa tạ Tôn công tử...
- Đại thúc đừng khách sáo.

Y bung chén rượu thứ hai đưa đến trước mặt Lập Dựng.

- Mời đại thúc.
- Đa tạ.

Lập Dựng hả hê uống cạn số rượu trong chén rồi nhìn Ứng Hiệp. Đôi mắt lèm nhèm bởi tuổi tác của lão như vụt sáng lên. Lão nhìn Ứng Hiệp mãi như thể một gã si tình chiêm ngưỡng trang giai nhân tuyệt sắc.

Thấy lão Lập Dựng nhìn mình, Ứng Hiệp cười mỉm nói:

- Lập đại thúc... Ứng Hiệp lạ lắm hay sao mà đại thúc nhìn chăm chăm vậy?
- Lão phu không ngờ Tôn công tử lại có thể trở thành phó giáo chủ Tinh Túc giáo.

- Tất cả cũng do may mắn thôi.

Ứng Hiệp chuốc rượu ra chén. Y đặt bầu rượu xuống bàn rồi chậm rãi thuật lại cuộc đời của mình cho Lập Dựng nghe.

Lão Lập Dựng buông một tiếng thở dài nhìn Ứng Hiệp nói:

- Hóa ra Di Họa Đoạn Hồn Thần chính là Tôn công tử.

Ứng Hiệp gật đầu.

Lập Dựng khẽ buông một tiếng thở dài:

- Được ngày hôm nay, Tôn công tử phải trả một giá quá đắt.

- Số phận của Ứng Hiệp...

Y thở dài nói tiếp:

- Bất cứ ai biết Ứng Hiệp là Di Họa Đoạn Hồn Thần đều muốn tránh né cả.

- Bất cứ chuyện gì đều có cái giá của nó cả... Tôn công tử cũng đừng buồn. CỐ nhân có câu VÔ độc bất trượng phu. Muốn trở thành một kẻ trượng phu thì công tử cũng phải có độc tâm một chút, nhưng... sau này Tôn công tử muốn hành xử ai cũng nên cho họ một con đường sống.

- Ứng Hiệp sẽ ghi nhớ lời dạy này của Lập đại thúc.

Y bung chén rượu:

- Ứng Hiệp kính Lập đại thúc.

Lập Dựng dốc chén rượu vào miệng. Lão ho sặc một tiếng phun luôn rượu vào người Ứng Hiệp. Lập Dựng bối rối:

- Tôn công tử...

Ứng Hiệp phui rượu dính trên trang phục mình. Từ tốn nói:

- Ứng Hiệp không sao đâu... Đại thúc đừng ngại.

Y vừa nói vừa chuốc rượu lại vào chén của Lập Dựng:

- Mời đại thúc.

- Lão phu già quá rồi... Giờ muốn uống một chén rượu cũng không uống được. Thế mà trước đây lão phu đã từng là một tửu quỷ nổi tiếng đó.

Lão nói xong, miễn cưỡng uống cạn chén rượu.

Đặt chén xuống bàn Lập Dựng nói:

- Tôn công tử giờ đã thành danh, lão mới dám nói ra điều này.

- Đại thúc chỉ giáo...

Tay Lập Dựng run rẩy lấy vạt áo chí chút lấy ra một tấm mộc bài. Lão đặt tấm mộc bài lên bàn.

- Tôn công tử còn nhớ vật này không?

Ứng Hiệp nhìn miếng mộc bài. Y khẽ gật đầu:

- Lập đại thúc vẫn còn giữ lá bùa hộ mạng của Ứng Hiệp à?

Lập Dựng gật đầu.

Lão phu phải giữ nó. Giờ công tử đã thành danh, lão phu phải trả lại cho công tử. Vì miếng mộc bài này có liên quan đến lai lịch và song đường của công tử.

Mặt Ứng Hiệp căng thẳng hẳn lên.

Đại thúc nói miếng mộc bài này có liên quan đến lai lịch và song đường của ứng Hiệp?

Lập Dựng gật đầu:

- Đúng như vậy. Trong thời gian lão phu giữ tấm mộc bài, có tò mò khảo cứu, mới biết mộc bài này là tín vật tộc chủ bộ tộc Liêu Ninh. Chính vì thế lão phu nghĩ lai lịch của Tôn công tử hẳn có liên quan đến bộ tộc Liêu Ninh.

Nghe Lập Dựng nói ra điều này, tim Ứng Hiệp đập thành thịch. Y trang trọng cất tiếng hỏi:

- Lập đại thúc... ý đại thúc muốn nói Ứng Hiệp là người của bộ tộc Liêu Ninh?

- Lão phu không dám khẳng định điều đó, nhưng theo phong tục thì chỉ có những tộc chủ mới có được miếng mộc bài bằng cây Giáng Hương. Trên mộc bài khắc lại những bí thuật của người trong tộc. Và nó được xem như bùa hộ mạng của cả bộ tộc.

Người giữ mộc bài là tộc chủ, đời trước truyền đời sau. Miếng mộc bài này đã được đeo trên người Tôn công tử lúc người mới chấp chững biết đi.

Ứng Hiệp nhanh miệng cướp lời Lập Dựng:

- Lập đại thúc hẳn biết song đường của Ứng Hiệp?

Lập Dựng lắc đầu:

- Lão không biết. Lúc đó Tôn công tử do bảo mẫu MỘ CƯ DÃ SA đưa về điền trang.

Sau đó MỘ CƯ DÃ SA bảo mẫu tự dung chết mà chẳng biết rõ nguyên nhân.

Lão ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Lão phu thương công tử nên đôi xử như con ruột, khi được mười tuổi đưa luôn vào điền trang để làm gia nhân. Lai lịch của Tôn công tử từ đó không ai biết. CÓ lẽ chỉ ngoài MỘ CƯ DÃ SA bảo mẫu. Rất tiếc người lại chết rồi.

Ứng Hiệp nhìn lão:

- Sau này Lập đại thúc khảo cứu mộ bài mới biết Ứng Hiệp có liên quan tới bộ tộc Liêu Ninh.

- Lão phu nghĩ vậy. Hiện thời công tử đã là phó giáo chủ Tinh Túc giáo, uy danh vang lừng khắp cõi võ lâm, tất có thể truy tìm ra lai lịch của mình. Công tử chỉ cần mất Chút thời gian quay về bộ tộc Liêu Ninh thì ắt sẽ biết thôi.

Ứng Hiệp bồi hồi nhìn Lập Dựng:

- Ứng Hiệp vô cùng cảm kích Lập đại thúc đã chỉ giáo cho điều bí mật này. Ứng Hiệp sẽ cố gắng tìm ra lai lịch và thân thế của mình.

Y bưng chén rượu:

- Ứng Hiệp kính đại thúc.

Lập Dựng bưng chén rượu bằng hai tay run rẩy. Lão từ tốn nói:

- Lão phu làm điều này vì MỘ CƯ DÃ SA.

Lão nói đến đây thì mắt ứa lệ. Mặc dù không nói ra nhưng vẻ bi hoài trên mặt Lập Dựng cũng đủ cho Ứng Hiệp biết lão là kẻ si tình.

Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Lập đại thúc... Ứng Hiệp nhất định sẽ truy ra cái chết bí ẩn của bảo mẫu MỘ CƯ DÃ SA.

- MỘ CƯ DÃ SA đã chết quá lâu rồi... Chẳng cần thiết phải dựng người dậy. Lão phu chỉ mong muốn công tử sớm tìm lại song đường và thân thế của mình theo ý nguyện của MỘ CƯ DÃ SA.

Buông tiếng thở dài, tay Ứng Hiệp bóp vào cạnh bàn. Y nhìn Lập Dựng nói:

- Lập đại thúc... Ứng Hiệp sẽ thực hiện được tâm nguyện của MỘ CƯ DÃ SA bảo mẫu.

Lập Dựng ngăn một nụ cười gượng, khẽ gật đầu:

- Lão phu luôn chờ tin vui của Tôn công tử để nói lại với MỘ CƯ DÃ SA.

Lập Dựng vừa nói dứt câu thì bất thành linh giật nảy mình, rồi trừng mắt nhìn Ứng Hiệp. Hai cánh môi lão mấp máy nhưng không thốt được lời nào rồi bất thành linh gục đầu xuống bàn.

Ứng Hiệp hốt hoảng:

- Lập đại thúc...

Y dựng Lập Dựng lên thì lão đã chết rồi. Sau gáy lão là mũi phi châm nhỏ và mảnh như lông ngựa.

Ứng Hiệp lay vai Lập Dựng:

- Lập đại thúc... Đại thúc...

Ứng Hiệp buông Lập Dựng thi triển Tu La thần pháp lướt ra ngoài. Y gặp Giã Bình đứng ngoài hiên Vạn Hoa Lâu. Ứng Hiệp rút kiếm đặt lún vào yết hầu gã.

- Điền trang chủ... Phải người đã hành thích Lập đại thúc?

Giã Bình biến sắc, lắc đầu.

Ứng Hiệp nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng người nào. Y nhìn lại Giã Bình:

- Ngoài điền trang chủ ra, có thấy ai không?

Giã Bình lắc đầu:

- Không... Không thấy ai cả.

Ứng Hiệp thu kiếm tra vào vỏ. Y gằn giọng nói:

- Ứng Hiệp phiên trang chủ lo hậu sự cho Lập đại thúc chu toàn. Trang chủ phải lo hậu sự cho Lập đại thúc đây là lệnh của soái chủ võ lâm Tôn Ứng Hiệp.

Nói dứt câu, Ứng Hiệp thi triển Tu La thần pháp lướt đi. Y thi triển Tu La thần pháp lao đi với hy vọng sẽ bắt được hung thủ. Nhưng tất cả mọi nẻo đường trong Hàm Đan trấn vắng ngắt không thấy người nào.

Ứng Hiệp đang thất vọng thì chợt nghe tiếng đàn bi ai cất lên từ căn lầu trước mặt.

Nghe tiếng đàn đó, Ứng Hiệp nghĩ ngay đến Tổng Bội Linh. Mặt y đành lại, nhảm nói:

- Chẳng lẽ là Tổng tỷ tỷ... Người muốn lấy mạng ta giết nhảm Lập đại thúc.

Với ý niệm đó, Ứng Hiệp lắc đầu vai thi triển thuật Tu La thần pháp hướng về phía thư phòng phát ra tiếng đàn ai oán. Y vừa thi triển khinh công hướng về nơi phát ra tiếng đàn vừa nghĩ thầm:

- Nếu Tổng tỷ tỷ muốn lấy mạng mình thì giữa Ứng Hiệp và Tổng tỷ tỷ chẳng còn chút tình nghĩa nữa.

Tỷ tỷ đã vì Đàm Vĩnh Hưng thì Ứng Hiệp cũng phải vì Ứng Hiệp.

Khi Ứng Hiệp đến trước cửa thư sảnh thì bỗng dừng tiếng đàn bi ai kia cũng ngưng bật. Chẳng một chút ngần ngại, Ứng Hiệp đẩy cửa bước vào. Y lớn tiếng nói:

- Tổng tỷ tỷ...

Thư sảnh vắng ngắt, chẳng có ai đáp lời Ứng Hiệp. Y cũng không thấy bóng dáng ai, Y đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy mỗi cây đàn tỳ bà nằm chổng chơ dưới sàn phòng.

Ứng Hiệp lại lớn tiếng gọi:

- Tổng tỷ tỷ...

Chẳng có tiếng Bội Linh đáp lời, buộc Ứng Hiệp phải lên tiếng hỏi tiếp.

- Ứng Hiệp biết Tổng tỷ tỷ có ở đây... Sao tỷ tỷ lại lẩn tránh? Phải chăng tỷ tỷ sợ Ứng Hiệp ư?... Hay chính tỷ...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng bởi nghe tiếng động lạ phía bên trái mình. Mặc dù tiếng động kia rất khẽ, nghe như tiếng bước chân mèo đi đêm nhưng cũng khiến ứng Hiệp giật mình. Trong khoảng khắc chưa đúng một cái chớp mắt, linh cảm mách bảo cho y biết tử thần đang vung lưỡi hái lia vào cổ y. Cùng với linh cảm đó, Ứng Hiệp ngửi được mùi i thơm nhẹ nhàng, quyến rũ.

Kiểm quang chớp động theo tâm cơ của Tôn Ứng Hiệp. Y xuất ra chiêu kiếm đó bằng tâm kiếm, ý kiếm dựa theo linh cảm của mình. Sau khi thụ học Tâm pháp vô địch kiếm của Thần Kiếm Dương Bất Tuần bây giờ phải nói Tôn Ứng Hiệp đã đạt tới kiếm tông thượng đẳng. Y có thể xuất chiêu bằng ý của mình. Kiếm thuật của Tôn Ứng Hiệp đã trở thành thứ kiếm pháp mà chẳng có môn phái nào khả dĩ sánh bằng, hoặc một kiếm thủ nào so sánh được với y. Có thể ví Ứng Hiệp như một thanh kiếm sống, trong bất cứ tình huống nào cũng có thể phát chiêu, và tự thân tâm ý thức của y đã như thanh kiếm xuất kích thật đúng lúc như có áp lực tiềm ẩn đe dọa.

- Cách...

âm thanh khô khốc đó chứng tỏ lưỡi kiếm thần kỳ của Tôn Ứng Hiệp đã chạm vào vật gì đó rất nhuyễn và mỏng. Mặc dù ám tiêu của đối phương không thấy bóng thấy dạng, cũng chẳng nghe được âm thanh nhưng Ứng Hiệp có cảm giác áp lực nó tạo ra những tưởng có thể bẻ gãy lưỡi kiếm của y.

Ứng Hiệp nhích động thân pháp sử dụng luôn bộ pháp Tu La thần kỳ lướt ra ngoài cửa thư phòng. Vừa lướt mình ra khỏi cửa thư phòng, bất thành lình Tôn Ứng Hiệp dùng luôn thuật lẳng tử hồi đầu, chân phải trụ bộ, chân trái bước ngang đồng thời kiếm điểm ngược về phía sau.

Chiêu thức của Tôn Ứng Hiệp nhanh không thể tưởng, phối hợp với sự chính xác tuyệt vời Những tưởng đầu mũi kiếm của Ứng Hiệp đã đâm thẳng vào yết hầu bóng người đang bám theo y. Nhưng mọi sự ngoài sức tưởng tượng khi người kia phản xạ còn nhanh hơn cả kiếm chiêu của Ứng Hiệp.

Mũi kiếm của y còn cách yết hầu bóng người đó đúng một đốt ngón tay thì bị chặn lại bằng đôi bàn thủ óng ánh sắc vàng với thể Đồng tử bái quan âm.

Mặt đối mặt, mắt đối mắt, Ứng Hiệp và người kia chỉ cách nhau đúng một sải kiếm.

BỘ mặt diêm dúa của kẻ đó đập vào mắt Ứng Hiệp khiến y phải trở mắt nhìn. Nhất là làn da trắng bạch như thể trét lớp vữa vôi trông vô hồn vô cảm, mà bất cứ ai nhìn vào cũng rợn người.

Ứng Hiệp buột miệng hỏi:

- Tôn giá là ai?

Đôi thân nhân rờn rợn đầy hung quang của người đó điểm vào mắt Ứng Hiệp, gần như muốn thấu tóm uy quang của gã vào nhãn quang của y.

- Tất cả Liêu quốc đều biết đến bản pháp vương Khuru Ma Lạt Gia. Bản pháp vương phải khen ngợi người có kiếm thuật siêu phàm xuất chúng mà bản pháp vương chưa từng thấy bao giờ.

Mặt Ứng Hiệp đành lại. Y gằn giọng nói:

- Tôn giá là pháp vương của Liêu quốc sao lại vào trung nguyên làm gì? Lại còn định hành thích tại hạ. Phải chăng chính pháp vương đã sát tử Lập Dựng đại thúc của tại hạ?

Khuru Ma Lạt Gia vẫn giữ trường kiếm trong đôi bàn thủ của mình. Lão cất tiếng eo éo nghe nửa như nữ nhân nửa như trẻ nít lên mười:

- Lão quý Lập Dựng đã trao thứ gì cho tiểu tử?

- Pháp vương cần biết à?

- Bỏn pháp vương muốn biết.

- Nói như vậy chính pháp vương đã hành thích Lập đại thúc. Đúng không?

- Bỏn pháp vương sẽ trả lời nếu như người cho ta biết lão quý Lập Dựng đã trao thứ gì cho người.

Nhìn thẳng vào mắt Khuru Ma Lạt Gia, pháp vương Liêu quốc, Ứng Hiệp cương cường nói:

- Được Vật của Lập đại thúc trao là miếng mộc bài của bộ tộc Liêu Ninh.

Khuôn mặt trắng bệch của Khuru Ma Lạt Gia hiện rõ những nét phẫn khích hơn hờ.

Lão gằn giọng nói:

- Hãy trao miếng mộc bài đó cho bỏn pháp vương.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Mộc bài kia sẽ thuộc về pháp vương khi Ứng Hiệp biến thành quý.

Đôi chân mày mỏng vì được chăm chút nhỏ như lá liễu và được kẻ đậm bằng thanh chì của Khuru Ma Lạt Gia thoát nhú lại. Lão nhìn Ứng Hiệp từ tốn nói:

- Hóa ra người là Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp, soái chủ võ lâm trung nguyên, đồng thời cũng là phó giáo chủ Tinh Túc giáo uy danh vang lừng khắp bốn cõi.

Bất cứ cao thủ nào của võ lâm Trung nguyên, nghe tiếng cũng hồn xiêu phách lạc.

- Pháp vương quá khen, Ứng Hiệp không đúng như lời thiên hạ đồn đại đâu, nhưng bản lãnh cũng có thể lấy mạng pháp vương đó.

Những tưởng đầu câu nói này của Ứng Hiệp sẽ làm cho Khuru Ma Lạt Gia sợ hãi, hay chí ít cũng khiến lão phải chần lòng, nhưng hoàn toàn ngược lại, Khuru Ma Lạt Gia cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Di Họa Đoạn Hồn Thần Tôn Ứng Hiệp thì có thể khiến được người nào chứ riêng bỏn pháp vương thì người đâu có thể làm gì được.

Lão vừa nói vừa hất mạnh song thủ. Khuru Ma Lạt Gia hất tay thôi cũng đủ đẩy Tôn Ứng Hiệp thối lùi năm bộ không sao cưỡng lại được. Bấy nhiêu đó cũng chứng tỏ nội lực của lão pháp vương Liêu quốc cao thâm chẳng thể nào lường hết được.

Vừa trụ lại cước pháp, Ứng Hiệp liền phát động chiêu công. ánh kiếm trùng trùng điệp điệp kết tạo lại thành võng lưới kiếm quang chụp thẳng tới pháp vương Liêu quốc Khuru Ma Lạt Gia. Trong một chiêu kiếm Ứng Hiệp đã biến hoá thành trăm ngàn thức kiếm công thẳng về phía đối phương, không cho Khuru Ma Lạt Gia pháp vương một kẽ hở để lách tránh nếu không muốn đón thẳng đỡ thẳng lấy chiêu kiếm của y.

Ý muốn của Ứng Hiệp cũng là ý muốn của pháp vương Khuru Ma Lạt Gia. Lão chẳng tránh né, cũng chẳng chút e dè với lưới kiếm đầy uy lực của Di Họa Đoạn Hồn Thần.

Đôi song thủ của Khuru Ma Lạt Gia xoay tròn như hai chiếc chong chóng, tạo thành thứ kinh quái gờ hững lấy lưới kiếm của đối phương.

Kiểm chạm vào vùng xoáy kinh quái gờ kia, Ứng Hiệp có cảm giác mình chém vào một lớp bùng nhưng không thể chém đứt được, đồng thời lại có hấp lực kỳ dị hút chặt lấy lưới kiếm.

- Phập...

HỒ khẩu tay kiếm của Ứng Hiệp tê rần.

Y chực rút lưới kiếm lại nhưng một lần nữa lưới kiếm sắc bén kia lại hít chặt vào giữa đôi bàn thủ to bành của Khuru Ma Lạt Gia. Không chế được lưới kiếm của Tôn ứng Hiệp, một sát nhân kiếm thủ đã từng lấy mạng Phương trượng Thiếu Lâm Huyền Không đại sư, dồn ba vị cao tăng Thượng tôn vào tử lộ, và cả VÔ Địch Kiếm Dương Quân Bảo lẫn bang chủ Thần Phục bang Gia Kính Hào thì phải thừa nhận bản lãnh võ công của pháp vương Khuru Ma Lạt Gia đã đạt tới cảnh tối thượng lưu hòa thuận thanh.

VỖ lâm e rằng chẳng còn người thứ hai đối địch lại với lão.

Không chế được lưới kiếm của Ứng Hiệp, Khuru Ma Lạt Gia vận chuyển nội kinh dồn vào lưới kiếm. Chẳng dám chần chừ để cho nội lực đối phương truyền qua thân kiếm công phá lục phủ ngũ tạng của mình, Ứng Hiệp cũng vận hóa công phu thượng thừa kiếm tông đối địch lại.

Toàn thân Ứng Hiệp liền xuất hiện một màn kiếm khí vây bọc, bên kia thể pháp của Khuru Ma Lạt như có vàng lửa đỏ bùng cháy.

Lưỡi kiếm của Ứng Hiệp lúc đầu còn toả sắc quang sát thép, nhưng lần hồi nó sậm lại, rồi biến qua màu đỏ ửng. Nó như thể đang bị nung trong một lò rèn.

Lưỡi kiếm thỉnh linh biến hình mềm quăn xuống như một thanh sắt bị nung chảy.

Cuối cùng lưỡi kiếm gãy ngang ngay đốc kiếm, cùng với dư kinh khủng bổ dồn đến hồ khẩu Tôn Ứng Hiệp.

- âm...

Cùng với tiếng nổ đó, Ứng Hiệp cảm nhận bản thủ mình rất bỗng như thể có than hồng bên trong. Y không ngừng thôi bộ.

Pháp vương Liêu quốc Khẩu Ma Lạt Gia không màng đến cơ hội Ứng Hiệp đang rơi vào thế hạ phong mà chiếm tiên cơ, hoặc ra chiêu sát tử mà thân nhiên chấp tay sau lưng nhìn Ứng Hiệp nói:

- Nếu tiểu tử là đồ đệ chân truyền của bốn pháp vương, ngươi có thể tự xưng mình là thiên hạ vô địch trong cõi ta bà này.

Khẩu Ma Lạt Gia nói xong, quay lưng thì triển khinh công siêu phàm thoát đi. Nhìn lão pháp vương xứ Liêu thi triển khinh thuật, Ứng Hiệp có cảm giác đôi chân của lão chẳng hề nhích động nhưng thân ảnh lại phiêu bỗng lướt trên mặt đất. Chẳng mấy chốc bóng của pháp vương Khẩu Ma Lạt Gia đã mất hút chẳng để lại dấu vết gì.

Ứng Hiệp nhìn theo hướng thoát đi của lão pháp vương Khẩu Ma Lạt Gia.

- Tại sao Khẩu Ma Lạt Gia lại bỏ qua cơ hội không lấy mạng mình. Và tại sao lão lại tự bỏ đi mà không buộc mình phải trao tấm mộc bài mà lão đang cần?

Y lắc đầu buột miệng nói:

- Thật là khó hiểu.

Chính hành động khó hiểu của lão pháp vương Khẩu Ma Lạt Gia, buộc Ứng Hiệp nghĩ đến bí thuật của bộ tộc Liêu Ninh. Y lấy miếng mộc bài của Mê Kha Già Na ra xem cùng với miếng mộc bài của Lập Dựng đem ra so sánh. Khi ráp hai miếng mộc bài đó lại với nhau, những dòng bút tự khắc mới liền lạc, nhưng khôn nổi Ứng Hiệp lại chẳng biết tự pháp của bộ tộc Liêu Ninh.

Y ngẫm nhìn một lúc rồi cho hai miếng mộc bài vào ngực áo. Y nghĩ thầm:

- Mình phải đến ải Nhạn Môn một chuyến mới được. Nhưng trước khi đi, mình phải quay về nói với Lâm tỷ tỷ một tiếng, kéo tỷ ấy lại lo lắng cho mình.

Ứng Hiệp quay lại Thủy Phí Tiên Trang. Y tìm thấy Lâm Bạch Huệ đang ở trong biệt phòng dành riêng cho nàng. Ngồi trước tấm gương đồng sáng chói, Bạch Huệ chăm chú trang điểm lại dung nhan của chính mình mặc dù sắc đẹp của nàng chẳng cần điểm tô cũng đã có sức quyến rũ mê hồn.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp trong tấm gương đồng, ôn nhu hỏi:

- Đệ có thể cho tỷ biết đệ đi đâu không?

Ứng Hiệp miễn cưỡng thuật lại chuyện mình đến cổ miếu gặp ba vị cao tăng Thiếu Lâm tự.

Bạch Huệ nghe y thuật xong, liền quay lại:

- Hóa ra bọn trọc Thiếu Lâm tự còn có ý định chống lại Tinh Túc giáo.

Buông tiếng thở dài. Ứng Hiệp đáp lời Bạch Huệ:

- Chắc họ nghĩ Ứng Hiệp là một ác nhân chi vương nên muốn tiêu trừ để võ lâm tránh được họa kiếp.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bọn trọc nhân đó thì lúc nào cũng hồ đồ tự tung, tự tác cho mình có được đặc quyền phán quyết vận mệnh võ lâm.

Mặt Bạch Huệ danh lại. Nàng từ từ đứng lên. Trong bộ cánh bạch y trắng toát, nàng đúng là một thánh nữ thoát phàm siêu tục với tất cả những đường cong ẩn hiện phía sau lớp lụa mỏng.

Nàng bước đến trước mặt Ứng Hiệp, từ tốn nói:

- Tôn đệ đệ... Đệ tính sao với bọn trọc Thiếu Lâm? Ngang nhiên khiêu chiến với phó giáo chủ Tinh Túc giáo thì quả là những lão hoà thượng chẳng xem Tinh Túc giáo là thiên hạ đệ nhất giáo. Hiện tại, đệ là soái chủ võ lâm, có thể phát lệnh võ lâm thanh toán Thiếu Lâm tự. Một khi đệ phát lên võ lâm tiêu trừ Thiếu Lâm tự, thử hỏi toà cổ tự danh tiếng kia còn tồn tại hay không?

Ứng Hiệp khoát tay:

- Tỷ tỷ... không được đâu. Ứng Hiệp nghĩ các vị cao tăng kia chỉ hiểu lầm Ứng Hiệp mà thôi. Hôm nay họ không hiểu nhưng thời gian sau nhất định họ sẽ hiểu.

- Đợi đến khi những gã hòa thượng hồ đồ kia hiểu được đệ thì uy danh của Tinh Túc giáo đã bị suy giảm rồi.

Ứng Hiệp mỉm cười:

- Một khi còn Ứng Hiệp thì uy danh của Tinh Túc giáo không bao giờ suy giảm mà ngược lại nữa là đằng khác. Tỷ tỷ có tin vào đệ không?

Nụ cười xinh như hoa chớm nở lại hiện lên hai cánh môi của Bạch Huệ. Ứng Hiệp đã từng thấy nàng cười và nụ cười kia đã thấm sâu vào tâm hồn gã. Có thể nói nó đã trở thành máu thịt của Ứng Hiệp, để khi gã xa Lâm Bạch Huệ lại nhớ mãi đến nụ cười của nàng.

Bạch Huệ nắm tay Ứng Hiệp:

- Tỷ tỷ lúc nào cũng tin vào Ứng Hiệp đệ đệ.

Y bóp khẽ bàn tay thanh mảnh của Lâm Bạch Huệ:

- Tỷ tin là được rồi. Đệ chỉ sợ rồi đây tỷ lại giống như Tống tỷ tỷ.

Bạch Huệ tròn mắt nhìn gã. Đôi thu nhân tròn xoe của nàng đóng đinh vào mặt Ứng Hiệp khiến cho gã phải lúng túng và bối rối.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Ứng Hiệp nghĩ Lâm Bạch Huệ là gì mà nói giống với Tống Bội Linh chứ. Cuộc đời tỷ chỉ có mỗi một mình Ứng Hiệp, còn Bội Linh thì có Đàm Vĩnh Hưng. Huống chi tỷ và đệ đã là Nàng bỏ lửng câu nói cúi mặt nhìn xuống.

Khi nàng ngẩng lên hai khóe mắt đã đọng lệ giai nhân. Thấy lệ đọng trên khóe mắt nàng Ứng Hiệp như thể đứng trên đồng than hồng. Y bồi hồi nói:

- Lâm tỷ tỷ... Ứng Hiệp xin tỷ miễn thứ mà... Ứng Hiệp không có ý xem thường tỷ đâu Nàng dùng ống tay áo chấm nước mắt. Bạch Huệ vừa lau nước mắt vừa nói:

- Đệ xem thường tỷ.

- Tỷ đừng nói vậy.

- Sao tỷ lại không được quyền nói khi biết trong tâm người ta luôn luôn tồn tại một Tống Bội Linh? Tống Bội Linh thì lại chẳng tốt gì với đệ cả. Cô ta chỉ nghĩ tới một người duy nhất đó là Đàm Vĩnh Hưng.

Buông tiếng thở dài, Ứng Hiệp nói:

- Tỷ tỷ... Ứng Hiệp chỉ nặng nghĩa với Tống tỷ tỷ mà thôi.

- Còn Lâm Bạch Huệ... Đệ không nặng nghĩa, nặng tình à?

Ứng Hiệp ôm chầm lấy nàng:

- Tỷ đừng buồn đệ... Đối với Bạch Huệ, Ứng Hiệp còn nặng nợ hơn cả Tống Bội Linh. Đối với Bội Linh, Ứng Hiệp chỉ có nghĩa tỷ đệ thông thường. Còn với Bạch Huệ...

Ứng Hiệp đã giao cả trái tim và khối óc. Ngoài nghĩa ra, đệ và tỷ còn có tình phu phụ, với những đêm ân ái mặn nồng, thì làm sao Tống Bội Linh so sánh được với Lâm Bạch Huệ.

Nàng bá lấy cổ Ứng Hiệp, nép đầu vào vai gã:

- Từ nay Ứng Hiệp đừng so sánh Lâm Bạch Huệ với Tống Bội Linh.

- Ứng Hiệp sẽ không bao giờ so sánh tỷ với Bội Linh nữa đâu.

- Đệ hứa với tỷ đó nha.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đệ hứa.

Nàng nguyền Ứng Hiệp trước khi thả lỏng đôi ngọc thủ đang bá cứng lấy cổ gã.

Ứng Hiệp ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ... Có lẽ đệ phải đi xa một chuyến.

Bạch Huệ nhường mắt nhìn y:

- Đệ đi đâu nữa... Chẳng lẽ lại có hẹn với mấy lão hòa thượng trọc Thiếu Lâm tự?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Chuyến đi này, Ứng Hiệp chẳng có hẹn với ai cả... mà vì có liên quan đến thân phận của đệ.

Bạch Huệ kéo Ứng Hiệp đến tràng kỷ. Nàng ép y ngồi xuống rồi ngồi bên cạnh. Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Ứng Hiệp... Đệ có xem tỷ là người đồng sàng tri kỷ. Họa cùng chia, phúc cùng hưởng hay không?

Ứng Hiệp nhìn nàng. Hai người đối mặt nhìn nhau. Y thấy gương mặt mình trong đôi thu nhân của Lâm Bạch Huệ. Đôi mắt của nàng đen láy thật trong và thật sáng. Đôi mắt kia như thể có sức mạnh huyền bí được lửa tình sắc dục khiến cho Ứng Hiệp phải thuần phục.

Y khẽ gật đầu. Ứng Hiệp ôn nhu nói:

- Là một cô nhi bị đuổi ra khỏi điện trang Phi Yến, Ứng Hiệp lưu lạc giang hồ, sau gặp được Tống tỷ tỷ. Hai người cảm cảnh ngộ của nhau, nên kết tình tỷ đệ. Họa cùng chia, phúc cùng hưởng.

Buông tiếng thở dài, Ứng Hiệp nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài đôi bướm sắc sỡ bay lượn Chập chờn trên một khóm mẫu đơn trắng tinh. Chúng đúng là đôi tình diệp cánh liền cánh trong buổi bình minh. Khung cảnh thật đẹp trong khoảng không gian thơ mộng.

Nhưng Ứng Hiệp vẫn cảm thấy lòng mình nặng trĩu khi nghĩ đến Tống Bội Linh.

Ứng Hiệp nhìn đôi bướm đang bay lượn kia từ tốn nói tiếp:

- Khi Tống tỷ tỷ có Đàm Vĩnh Hưng... thì đệ chẳng còn hiện hữu trong suy nghĩ của tỷ ấy ầu cũng là tình yêu của tỷ ấy dành cho Vĩnh Hưng.

Bạch Huệ lay vai Ứng Hiệp:

- Đệ có yêu Tống Bội Linh không?

Nhìn lại nàng, Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đệ chỉ một lòng thành kính xem Tống tỷ tỷ như cốt nhục của mình mà thôi.

- Nếu vậy tình yêu của Bội Linh và Vĩnh Hưng sao lại khiến cho đệ đau khổ - Đệ không đau khổ mà chỉ tiếc cho tỷ ấy đã yêu lầm kẻ bạc tình nhưng không nhận ra. Tỷ ấy như con thiêu thân lao vào ánh đèn tình tự hủy mình mà không biết. Điều đó khiến Ứng Hiệp buồn thì đúng hơn.

Nàng lườm Ứng Hiệp:

- Nhưng bây giờ đệ đã có tỷ rồi.

Y gật đầu:

- Khi gặp Lâm tỷ tỷ, Ứng Hiệp mới nhận biết chỉ có tỷ là người duy nhất hiểu đệ.

Nàng mỉm cười, dựa vai vào vai Ứng Hiệp:

- Tỷ rất thích nghe câu nói này của đệ. Những chuyện của đệ chính là của tỷ. Đệ và tỷ như đôi bướm ngoài kia vậy.

Ứng Hiệp quay sang hôn lên mái tóc dài óng ả của nàng:

- Ứng Hiệp mong sao mãi mãi là như vậy.

Nàng quay lại nhìn hắn:

- Đệ kể tiếp cuộc đời của đệ đi.

Ứng Hiệp choàng tay qua vai Bạch Huệ. Y chậm rãi thuật lại câu chuyện của Mộ Kha Dã Na và Lập Dựng:

Y nâng cằm Bạch Huệ:

- Lâm tỷ tỷ... Nghe câu chuyện đệ kể rồi tỷ có nghĩ Ứng Hiệp là người của bộ tộc Liêu Ninh không?

Nàng cau mày suy nghĩ rồi nhìn thẳng vào mắt Ứng Hiệp:

- Muốn biết hay không thì đệ cũng phải thân hành một chuyến đến ải Nhạn môn.

- Đệ sẽ thân hành đến ải Nhạn Môn, nhưng trước khi đi, đệ đến từ giả tỷ, đừng tỷ đừng trông đệ.

Đôi Chân mày lá liễu của Bạch Huệ nhướng lên:

- Đệ nghĩ tỷ là ai chứ?...

- Tỷ là người tri kỷ của đệ. Trên thế gian này ngoài tỷ tỷ ra Ứng Hiệp chẳng còn người thứ hai nào nữa.

- Đệ đã thốt ra câu đó thì tỷ sẽ cùng đi với đệ. Dù đường xa vạn dặm đến đâu thì chúng ta vẫn luôn Ở bên nhau như đôi bướm ngoài kia vậy Nghe nàng thốt ra câu này tim Ứng Hiệp bất giác đập thình thịch. Y cảm nhận sự an ủi lẫn niềm tin yêu từ Lâm Bạch Huệ len sâu vào tâm vào trí của y.

Mặc dù vậy, Ứng Hiệp vẫn miễn cưỡng nói:

- Tỷ đi theo đệ ra ải Nhạn môn rồi, đại sự của Tinh Túc giáo ai sẽ quán xuyến khi tỷ vắng mặt?

Bạch Huệ mỉm cười:

- Đệ không phải lo, Bạch Huệ sắp xếp được mà. Nếu cần phải đổi Tinh Túc giáo để biết thân phận và lai lịch cũng như song đường của đệ, tỷ cũng đổi.

Lời nói này của Bạch Huệ càng làm cho Ứng Hiệp xúc động. Y quay lại ôm chặt lấy nàng trong đôi vòng tay thật mãnh liệt.

- Bạch Huệ... Ứng Hiệp yêu nàng Bạch Huệ thả lỏng người trong vòng tay Ứng Hiệp. Nàng hơi ngẩn mặt nhìn gã:

- Mãi mãi chúng ta Ở bên nhau nhé!

- Ứng Hiệp và Bạch Huệ mãi mãi Ở bên nhau.

Nàng vòng tay bá lấy cổ Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Chẳng chừng bao giờ bỏ Lâm Bạch Huệ nhé.

- Ứng Hiệp sẽ mãi mãi tôn thờ và sùng bái Bạch Huệ.

Nàng kéo ý cúi xuống, hai cánh môi của nàng ép chặt vào môi Ứng Hiệp. Đôi môi của Bạch Huệ tựa một trái cấm mọng chín đang tươm mật ngọt để Ứng Hiệp nếm vị ngọt kỳ tuyệt mà nàng ban tặng cho y.

Bạch Huệ hơi thả lỏng đôi ngọc thủ, nhỏ nhẹ nói:

- Bạch Huệ muốn Ứng Hiệp quên tất cả những điều phiền toái trong cuộc đời, để chỉ còn tình yêu của Bạch Huệ và Ứng Hiệp thôi.

Ứng Hiệp gật đầu:

- Đệ sẽ quên tất cả chỉ còn lại mỗi một mình Bạch Huệ trong tâm não Ứng Hiệp mà thôi.

Hai người quấn chặt vào nhau như đôi sam những tưởng chẳng thể nào họ rời nhau được Trong niềm cảm xúc đầy dục tình và thể xác, tiếng rên ư ử của Lâm Bạch Huệ dội vào thính nhĩ của Ứng Hiệp. Tiếng rên nhỏ nhẹ đó của nàng khiến cho Ứng Hiệp càng phấn khích hơn. Tất cả mọi việc xảy ra với hắn cứ như bong bóng trời mưa vỡ tan từng cái một chỉ duy nhất có một báu vật tồn tại, đó là thể xác của Lâm Bạch Huệ.

Gã ngụp lặn, chơi vơi, rồi tham lam, lần phần khích pha trộn với sự thèm muốn tôn thờ, cuối cùng thì cũng thả lỏng thể pháp một nhòai để tận hưởng tất cả hương vị trái cấm khi đạt được niềm khoái cảm mà gã yêu thương muốn dâng cả trái tim lẫn thể xác.

Bạch Huệ hơi nhồm lên nhìn sang Ứng Hiệp. Nụ cười xinh đẹp lại hiện lên hai cánh môi mọng chín của nàng. Nàng áp mặt vào ngực Ứng Hiệp cứ như muốn nghe tiếng tim gã thổn thức những lời tình tự.

Ứng Hiệp chợt buông một tiếng thở dài:

- Tỷ tỷ...

Bạch Huệ nhìn gã:

- Đệ đang nghĩ gì?

- Ứng Hiệp đang lo lắng thì đúng hơn.

- Đệ lo lắng gì?

Ứng Hiệp nhồm người ngồi lên. Y vận lại y phục rồi nói:

- Ứng Hiệp đã gặp một đại cường địch vô cùng nguy hiểm... Người này võ công bất phàm, nhưng điều nguy hiểm hơn là y có liên quan đến số phận của bộ tộc Liêu Ninh.

Bạch Huệ vừa thất lại dây lụa, vừa hỏi Ứng Hiệp:

- Đệ muốn nói ai?

- Pháp vương Liêu quốc Khuru Ma Lạt Gia.

- Tỷ có nghe nói đến người này.

- Nghĩ đến pháp vương Liêu quốc Khuru Ma Lạt Gia, đệ lo lắng cho tỷ.

- Sao đệ lại lo lắng cho tỷ?

- Nếu như tỷ và đệ đến ải Nhạn môn gặp pháp vương Liêu quốc Khuru Ma Lạt Gia thì lành ít dữ nhiều. Đệ không lo lắng sao được.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp:

- Vì lo lắng mà Ứng Hiệp muốn Bạch Huệ lưu lại trung nguyên giam mình trong Thủy Phí Tiên Trang để moi mòn, âu lo chờ tin Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Bạch Huệ phá lên cười khanh khách. Nghe nàng cười, Ứng Hiệp buột miệng hỏi:

- Sao tỷ cười?

- Tỷ cười bởi vì đệ đó. Chúng ta đã là tri kỷ đồng sinh đồng tử kia mà. Lần này ra ải Nhạn Môn, tỷ và đệ phải đi cùng. Tỷ đâu muốn ôm mối lo âu chờ ngóng tin Ứng Hiệp.

Nàng bá lấy cổ gã:

- Có họa cùng chia, có phúc cùng hưởng thể mới là người tri âm tri kỷ.

Nàng nói xong đặt nụ hôn vào gáy Ứng Hiệp:

- Tỷ sẽ đi cùng với đệ, nếu như hai miếng mồi bài dẫn tỷ và đệ đến bí thuật của bộ tộc Liêu Ninh, thì Tinh Túc giáo sẽ có lợi chứ chẳng có hại gì. Không chừng đây là ý trời gán vào số phận của đệ chân mạng đế vương còn tỷ là bậc mẫu nghi thiên hạ.

Nàng nâng cằm Ứng Hiệp quay lại đối mặt với mình:

- Đệ có muốn như vậy không?

- Ứng Hiệp chỉ muốn mãi được Ở bên tỷ mà thôi.

- Vậy thì chúng ta mãi mãi Ở bên nhau.

Nàng thả chân bước đến bàn trang điểm. Nhìn bóng mình trong chiếc gương đồng, Bạch Huệ nói:

- Đệ chuẩn bị hành trang đi... Tỷ và đệ sẽ giả trang, chúng ta sẽ sớm lên đường.

- Tại sao chúng ta phải giả trang?

- Đệ vừa nói mà quên rồi... có tỷ bên cạnh Ứng Hiệp không còn ngại vị pháp vương Liêu quốc Khuru Ma Lạt Gia nữa à?

Ứng Hiệp mỉm cười. Có lẽ đây là nụ cười đầu tiên chớm nở trên miệng gã bằng tất cả niềm hoan hỷ của một con người:

- Ứng Hiệp hiểu ý Bạch Huệ rồi.

Ứng Hiệp rời tràng kỷ bước đến sau lưng Bạch Huệ. Y nhỏ giọng nói khi ngấm bóng nàng hiện trong tấm gương đồng.

- Bạch Huệ đẹp quá.

- Chỉ đẹp với Ứng Hiệp là đủ rồi.

Ứng Hiệp càng hoan hỷ hơn khi câu nói này của nàng đập vào thính nhĩ gã. Y cúi xuống hôn lên tóc Bạch Huệ rồi mới chịu quay bước rời gian biệt phòng.

Ứng Hiệp rời gian biệt phòng thì Bạch Huệ bước ra khép cửa lại. Nàng cẩn thận cài then rồi quay bước trở lại trước tấm bình phong thành kính quỳ xuống.

Bức hoành phi vén lên và pháp vương Liêu quốc Khuru Ma Lạt Gia từ phía sau bức hoành phi bước ra. Lão đỡ Bạch Huệ đứng lên, cất giọng eo éo:

- Bạch Huệ... Người khá lắm. Bồn pháp vương có cảm nhận gã tiểu tử kia như con rối trong tay người.

- ân sư quá khen... Tất cả những chuyện Bạch Huệ làm đều do ân sư chỉ giáo.

Khuru Ma Lạt Gia ve cằm. Chiếc cằm nhẵn nhụi chẳng có lấy một sợi râu, trông như đứa trẻ nít lên mười đối chọi với hai bên mái tóc bạc trắng.

Lão khẽ gật đầu nói:

- Đại sự cáo thành, bồn pháp vương sẽ ban thưởng trọng hậu cho người.

- Đa tạ ân sư... Bạch Huệ chỉ có một ước mơ duy nhất...

Khuru Ma Lạt Gia cướp lời nàng:

- Tinh Túc giáo là giáo phái độc tôn duy nhất trên võ lâm.

Bạch Huệ quỳ mốp xuống:

- ĐÓ là tâm huyết của Bạch Huệ.

- Bạch Huệ... Người đáng được hưởng điều đó.

Bạch Huệ sụp lạy:

- Bạch Huệ đa tạ ân sư đã ra ân...

Tân cương, một thị trấn nhỏ nằm cách ải Nhạn môn non trăm dặm. Khi vầng quang xế bóng thì Bạch Huệ và Ứng Hiệp đến trấn Tân Cương. Hai người ghé vào một khách điểm nhỏ để trú qua đêm. Vừa thấy hai người bước vào gã điểm chủ vội vã bước đón họ.

Bạch Huệ nói:

- Bồn cô nương muốn có một gian phòng thơm mát và bầu rượu năm cân cùng những thức ăn ngon.

Gã điểm chủ vội rít lên:

- Dạ... dạ... Tiểu nhân sẽ lo chu đáo cho tiểu thư và công tử đây.

Bạch Huệ và Ứng Hiệp ngồi xuống bàn chờ đợi gã điểm chủ. Bạch Huệ nhìn ứng Hiệp nói:

- Rất tiếc gã điểm chủ này không biết tỷ và đệ là ai. Nếu như y biết có lẽ đã trao cả tòa khách điểm tội tàn này cho tỷ và đệ qua đêm.

Hai cánh môi Ứng Hiệp nhắc lên:

- Đệ sợ nếu gã biết chúng ta thì chúng ta sẽ mang nhiều phiền toái.

Gã điểm chủ từ sau khách điểm khệ nệ bưng lên bầu rượu năm cân và mâm thức ăn còn bốc khói. Gã bày thức ăn ra bàn rồi nói:

- Tiểu thư và công tử còn cần thêm gì thì...

[Đoạn này thiếu mất hai trang 46 và 47] - Ứng Hiệp xem Bạch Huệ như một đứa trẻ nít không thể gấp thức ăn được à?

Ứng Hiệp nhìn nàng:

- Mọii ăn đi nào!

Bạch Huệ khẽ gật đầu. Nàng vừa gấp thức ăn đưa lên miệng đã cau mày, bỏ lại miếng thức ăn vào chén.

Nàng quay mặt vào trong gọi điểm chủ:

- Điểm chủ.

Gã điểm chủ vội bước ra. Y khúm núm nói:

- Tiểu thư gọi tiểu nhân có điều chi cần chỉ giáo?

Bạch Huệ nhìn thẳng vào mặt gã điểm chủ. Nàng gằn giọng nói:

- Những thức ăn này là do chính tay người nấu mang ra?

Gã điểm chủ giả lá cười. Nụ cười giả lá của y đập vào mắt Ứng Hiệp khiến y phải nhăn mặt, nheo mày.

Gã nói:

- Đúng là những thức ăn này do tiểu nhân nấu... Chẳng hay tiểu thư dùng có gì không ngon miệng?

Bạch Huệ cười khẩy nói:

- Bồn cô nương chưa ăn nhưng biết thức ăn người nấu rất ngon. Nhưng bồn cô nương có cô tật...

- Tiểu thư không được ngon miệng ư?

- Bồn cô nương chưa ăn sao biết ngon miệng. Cô tật của bồn cô nương là bắt người nấu thức ăn phải dùng trước, để thử xem trong đó có độc hay không. Phàm nếu không có độc bồn cô nương mới dám ăn.

Nàng nghiêm giọng nói tiếp:

- Vì cô tật đó mà ta muốn điểm chủ phải dùng trước những thức ăn của người tự nấu đem ra.

Bạch Huệ vừa nói vừa bưng chén thức ăn của mình đặt vào tay gã điểm chủ:

- Bồn cô nương mời người đó.

Cầm chén thức ăn mà tay gã điểm chủ run bắn, mồ hôi toát ngay ra trên trán gã. Gã lắp bắp:

- Tiểu thư... Tiểu nhân đâu dám mạo phạm dùng những thức ăn nấu riêng cho khách nhân chứ?

Bạch Huệ đánh giọng nói:

- Người phải ăn...

Gã tiểu nhị càng lúng túng hơn khi lời của nàng đập vào thính nhĩ gã. Y bối rối nói:

- Tiểu thư... Tiểu nhân không dám mạo phạm dùng thức ăn của tiểu thư và công tử.

Đôi chân mày lá liễu của Bạch Huệ cau lại. Nàng liếc qua Ứng Hiệp, nhận được cái liếc mắt của Bạch Huệ, Ứng Hiệp hiểu ngay ẩn ý của nàng. Chớp động ảnh kiếm, mũi kiếm đã đặt vào yết hầu gã điểm chủ.

Bạch Huệ nhìn gã điểm chủ thản nhiên nói:

- Một là người phải ăn những thức ăn này, hai là người phải chết bởi độc kiếm của môn huynh ta.

Gã điếm chủ nghe nàng nói càng bối rối hơn. Gã như gà mắc tóc cứ loay hoay, tay thì run bần bật.

Bạch Huệ nói:

- Người ăn chứ?

Nàng vừa nói dứt câu thì từ phía sau khách điếm một lão trượng vận y trang thô dân chống gậy bước lên.

- cổ Tùng Khô... Tiểu thư đây đã bảo người ăn thì người cứ ăn.

Thấy lão trượng đó rồi, CỔ Tùng Khô như kẻ chết đuối vớ được cành cây để níu lấy sự sống, liền phản khích nói:

- Tôn Tài lão trượng bảo ăn, Tùng Khô mới dám ăn.

Lão trượng kia gật đầu:

CỔ Tùng Khô liền lừa thức ăn vào miệng nuốt trọng. Y vừa nuốt thức ăn thì đã ôm bụng quần quai rên lên:

- ối cha ơi... Tôn Tài trưởng lão cứu CỔ Tùng Khô với.

Tôn Tài nhìn CỔ Tùng Khô rồi quay lại Bạch Huệ và Ứng Hiệp. Lão cất giọng từ tốn nói:

- Tiểu thư và công tử đây biết trong thức ăn có độc, hẳn có giải được độc chất?

Bạch Huệ nhìn vị trưởng lão nói:

- Ai dụng độc công thì người đó có giải được. Trên cõi đời này chẳng có thứ giải được nào giải được bách độc.

- Tiểu thư nói rất đúng.

Bạch Huệ nói:

- Gã điếm chủ bỉ ổi này dụng độc công định hại bốn cô nương và tôn huynh đây, thì y phải nhận lãnh cái họa mà y muốn gieo cho người khác.

Tôn Tài trưởng lão vuốt râu, lắc đầu nói:

- CỔ Tùng Khô không có ý hại tiểu thư và công tử đây đâu.

Ứng Hiệp buộc miệng xen vào:

- Không có ý hại tại sao y lại hạ độc vãn bối và Lâm muội muội?

- Chẳng qua y chỉ muốn thăm chừng hai người theo ý của lão phu mà thôi.

Bạch Huệ đánh giọng nói:

- Thì ra kẻ đứng sau lưng gã điếm chủ kia chính là lão.

Buông ra một tiếng thở dài, Tôn Tài trưởng lão gật đầu. Lão lấy trong túi da beo đeo bên hông một chiếc lá cây, vò nát rồi nhét vào miệng CỔ Tùng Khô. Gã điếm chủ họ CỔ nuốt chiếc lá khô đó, chỉ lúc sau đã trở lại bình thường.

Bạch Huệ nhìn Tôn Tài trưởng lão:

- Tại sao lão lại muốn hạ độc tôn huynh và bốn cô nương?

Không vội đáp lời nàng, Tôn Tài trưởng lão lấy trong túi da beo một thoi vàng thô nhưng cũng phải trên năm mươi lạng được nấu tinh lọc lại đặt vào tay gã điếm chủ.

- CỔ điếm chủ hãy cầm lấy.

- Đa tạ trưởng lão.

Lão vuốt râu:

- cổ điếm chủ chịu đau đớn như vậy còn đáng hưởng nhiều hơn thế nữa.

CỔ Tùng Khô ôm quyền xá Tôn Tài trưởng lão:

- Đa tạ trưởng lão... Tiểu nhân xin cáo lui.

Tôn Tài trưởng lão gật đầu:

- Điếm chủ cứ tự nhiên.

Gã CỔ điếm chủ đi rồi, Tôn Tài trưởng lão mới nhìn lại Bạch Huệ và Tôn Ứng Hiệp.

Lão bước đến bàn hai người, lấy ra mấy chiếc lá vò nát rải lên đĩa thức ăn rồi nói:

- Lão phu đã giải xong Tử hà sa trong đĩa thức ăn của tiểu thư và công tử.

Bạch Huệ cau mày:

- Mặc dù lão đã giải Tử hà sa gì đó nhưng bốn cô nương và tôn huynh cũng không dám ăn.

- Lão phu sẽ thiết đại nhị vị bữa đại yến khác vậy.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bạch Huệ và Tôn huynh không cần ăn nữa đâu, mà chỉ muốn biết vì sao trưởng lão lại muốn hạ độc chúng tôi.

- Lão phu không có ý hại nhị vị đâu... Mà chỉ muốn kiểm chứng thôi.

- Lão muốn gì mà kiểm chứng Tôn huynh với Lâm Bạch Huệ chứ?

Tôn Tài trưởng lão vẫn giữ giọng từ tốn nói:

- Tiểu thư và công tử ngồi xuống đi... Lão phu sẽ giải thích.

Nghe giọng nói của Tôn Tài trưởng lão rất từ tốn, Ứng Hiệp và Bạch Huệ không còn e dè nữa. Hai người ngồi xuống nhìn lão. Hai người yên vị rồi. Tôn Tài trưởng lão mới nói:

- Phàm khi nhị vị bị CỐ TÙNG KHỔ hạ độc thì nghĩ ngay tới y là cường khấu giả trang để tìm cơ hội hạ độc khách nhân đoạt của. Nhưng thật ra tất cả là do lão phu bày ra cả.

- Nguyên cớ gì mà Tôn Tài trưởng lão lại bày ra kế sách hạ lưu này? Nếu như Bạch Huệ không phát hiện trong đĩa thức ăn có độc thì sự thể sẽ như thế nào?

Tôn Tài trưởng lão vuốt râu nói:

- Nhị vị yên tâm... Tử hà sa không độc đến độ giết người đâu. NÓ chỉ khiến cho nhị vị đau bụng một thời gian rồi tự khắc hết mà thôi. Với lại, lão phu cũng chuẩn bị lá cọ để giải độc Tử hà sa.

Lão trưởng lấy trong túi da beo ra thỏi vàng thô ước lượng cũng trên trăm lạng đặt lên bàn.

- Phần này lão phu xin được bồi hoàn cho nhị vị.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Vàng bạc Bạch Huệ và Tôn huynh không nhận... Nhưng có một điều muốn biết.

- Tiểu thư muốn biết gì?

Tôn Tài trưởng lão vừa nói vừa vuốt râu nhìn nàng. Lão từ tốn nói:

- Tiểu thư không nói ra nhưng lão phu biết tiểu thư muốn hỏi gì?

Buông một tiếng thờ dài, Tôn Tài trưởng lão nói:

- Lão phu có hoàn cảnh đặc biệt nên mới dùng hạ sách này.

Lão lắc đầu:

- Phàm là người Liêu Ninh thì biết Tử hà sa và tự giải độc cho mình. Lão phu ngạc nhiên các vị không phải là người của bộ tộc Liêu Ninh mà lại biết trong thức ăn có độc Tử hà sa.

Ứng Hiệp nghe Tôn Tài trưởng lão nói nhìn sững lão. Y ngập ngừng hỏi:

- Trưởng lão đây hẳn là nguyên lão của bộ tộc Liêu Ninh.

Tôn Tài trưởng lão nheo mày nhìn Ứng Hiệp:

- Tôn công tử sao lại biết tục lệ của bộ tộc Liêu Ninh?

Ứng Hiệp phản kích nói:

- Văn bối không dấu gì lão tiên bối... Lần này văn bối cùng với Lâm tỷ tỷ thân hành ra quan ngoại, tìm đến ả Nhạn môn cũng vì chuyện của bộ tộc Liêu Ninh.

Ứng Hiệp chuốc rượu vào chén:

- văn bối kính lão tiên bối một chén gọi là giao bôi tương ngộ.

Tôn Tài trưởng lão ôm quyền:

- Đa tạ công tử.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén. Đặt chén xuống bàn Ứng Hiệp trịnh trọng hỏi Tôn Tài trưởng lão:

- Văn bối mạo phạm xin được hỏi Tôn Tài trưởng lão... Trưởng lão hẳn biết MỘC KHA DÃ NA tiên bối?

Mặt Tôn Tài trưởng lão rạng rỡ hẳn lên:

- Tôn công tử cũng biết MỘC KHA DÃ NA trưởng lão?

Ứng Hiệp gật đầu:

- Văn bối đã gặp Mộc Kha Dã Na trưởng lão.

Ứng Hiệp thuật lại chuyện mình bất ngờ gặp MỘC KHA DÃ NA như thế nào cho Tôn Tài trưởng lão nghe.

Lão nghe xong, lắc đầu:

- MỘC KHA DÃ NA trưởng lão thật là tội nghiệp.

Tôn Tài trưởng lão đứng lên:

- Tôn công tử... Công tử đã biết MỘC KHA DÃ NA trưởng lão, lão phu xem công tử như người nhà... Đã là người nhà, mặc dù công tử và tiểu thư đây không phải là người của bộ tộc Liêu Ninh, nhưng lão cũng thỉnh hai người về Quỷ đầu sơn để đãi ngộ. Nhân tiện cũng muốn hỏi thêm công tử.

- Văn bối xin được theo bước trưởng lão.

- Mời công tử và tiểu thư.

Ứng Hiệp và Bạch Huệ theo Tôn Tài trưởng lão rời khách điểm Tân Cương. Hai người được Tôn Tài trưởng lão đưa theo ngõ tắt, băng qua một cánh rừng. Mặc dù đi bằng ngõ tắt băng qua rừng nhưng họ cũng phải mất bốn canh giờ mới đến được chân núi Quỷ Đầu sơn.

Tôn Tài trưởng lão nói với Ứng Hiệp và Bạch Huệ:

- Công tử và tiểu thư đi ngay sau lưng lão phu. Chúng ta sắp vượt qua trận pháp kỳ ảo của Thiếu Lâm tự. Ứng Hiệp cau mày:

- Sao lại có trận pháp Thiếu Lâm tự Ở đây?

- Lão phu không dấu gì Tôn công tử. Trận pháp mà lão phu cùng nhị vị sắp vượt qua do chính tay Thiên Trù cao tăng Thiếu Lâm bày trận. Đại sư Thiên Trù bày trận Thập Bát La Hán cốt để bảo vệ số người còn lại ít ỏi của bộ tộc Liêu Ninh thôi.

Tôn Tài trưởng lão vừa nói vừa cẩn thận bước vào trận pháp. Bạch Huệ và Ứng Hiệp chú ý bước theo từng bước chân của Tôn Tài trưởng lão.

Ba người chẳng mấy chốc đã vượt qua trận pháp Thập Bát La Hán mà chẳng gặp chút cản trở nào. Qua được trận pháp họ mới đến một khe núi dẫn lên Quý Đầu sơn.

Đi hết khe núi hẹp đó cuối cùng Ứng Hiệp và Bạch Huệ cùng với Tôn Tài trưởng lão mới đến được nơi tá túc của bộ tộc Liêu Ninh.

Khoảng trăm người quây quần trên một bình thảo phẳng lý, chung quanh đầy đầy hang động nham nhô. Bạch Huệ đếm được có khoảng mười lăm gian lâu, chính giữa là gian lâu to nhất, hẳn làm nơi ngụ của các vị trưởng lão như Tôn Tài hay MỘ Kha Dã Na.

Tôn Tài trưởng lão dẫn Ứng Hiệp và Bạch Huệ vào gian đại lâu nằm giữa những gian lâu kia. Lão đánh keng. Ngay lập tức từ phía những hang động, những người của bộ tộc Liêu Ninh túa ra. Họ nhanh chóng quây quần chung quanh gian trung lâu Tôn Tài trưởng lão nói:

- Chư vị bá tánh nghe đây... Tôn công tử và Lâm cô nương đây là bằng hữu của trưởng lão MỘ Kha Dã Na... Chính vì thế mà lão phu mới đưa họ đến đây. Mọi người hẳn không có điều gì phiền trách Tôn Tài trưởng lão chứ?

Bá tính bộ tộc Liêu Ninh im lặng. Họ nhìn Ứng Hiệp và Bạch Huệ, Ứng Hiệp ôm quyền nói:

- Các vị trưởng lão cùng các huynh đệ... Lần này ra biên ải đến ải Nhạn Môn, Tôn Ứng Hiệp cũng vì lời hứa với MỘ Kha Dã Na trưởng lão, mong rằng mục đích của Ứng Hiệp sẽ được toại nguyện.

Bạch Huệ kính cẩn lên tiếng:

- Các vị trưởng lão... Tôn đệ của Bạch Huệ ngoài lời hứa với MỘ Kha Dã Na nguyên lão, còn muốn biết rõ lai lịch của mình. Hy vọng lần này đến đây sẽ biết rõ thân phận của Tôn đệ mà theo linh cảm hẳn Tôn đệ có liên quan đến bộ tộc của các vị.

Bá tính bộ tộc Liêu Ninh Ồ lên.

Tôn Tài trưởng lão nói:

- Đây là chuyện hệ trọng... Lão phu sẽ nói chuyện với Tôn công tử. Giờ thì mọi người hãy quay về... Sáng mai lão phu sẽ trình báo với mọi người.

Bá tính bộ tộc Liêu Ninh định nhân nhìn Ứng Hiệp rồi lục lượt rời ngôi trung lâu.

Tôn Tài trưởng lão lên tiếng.

- Mời Tôn công tử theo lão phu vào trung lâu.

Vào trong lâu TÔI Tài trưởng lão liền sai hai người chuyên phụ trách phục vụ bày đại yến khoản đãi Ứng Hiệp và Bạch Huệ. Chén thù chén tạc được một tuần rượu, ứng Hiệp mới nói:

- Tôn Tài trưởng lão... Văn bối có vật này, hẳn trưởng lão sẽ nhận ngay ra nó.

Ứng Hiệp lấy hai miếng mộc bài. Một nửa của MỘ Kha Dã Na, còn miếng kia của Lập Dụng trao qua tay Tôn Tài trưởng lão.

- Trưởng lão nhìn xem trong mộc bài viết bút tự gì. Văn bối nghĩ đây là thổ ngữ của bộ tộc Liêu Ninh.

Tôn Tài trưởng lão nhìn qua hai miếng mộc bài. Mắt lão sáng vụt lên. Lão nhắm đọc bút tự khắc trên mộc bài.

Đọc xong hết những bút tự đó, lão nhìn lại Ứng Hiệp, trịnh trọng ôm quyền xá:

- Đại ân Đại ân Ứng Hiệp thấy lão ôm quyền xá mình bằng thái độ quá ư kính trọng cũng không khỏi bối rối. Y miễn cưỡng nói:

- Trưởng lão đừng làm vậy... Trao mộc bài lại cho trưởng lão văn bối đã làm tròn lời hứa với MỘ Kha Dã Na tiền bối.

Đôi mắt Tôn Tài ngấn lệ:

- Công tử... Bút tự khắc trên hai miếng mộc bài này chính là bí thuật luyện vàng thô thành vàng tinh để cống nạp cho chúa Liêu và Tống triều. Không ngờ nay nó lại quay về với bộ tộc. Chúng tôi lại có thể an cư lập nghiệp rồi.

Ứng Hiệp nhìn Tôn Tài trưởng lão nói:

- Tiền bối... Nửa miếng mộc bài của Lập Dụng đại thúc có liên quan đến thân thể của văn bối?

Tôn Tài trưởng lão nhìn Ứng Hiệp:

- Tôn công tử... Lão phu muốn biết vì sao công tử lại cho miếng mộc bài này có liên quan đến thân thể của người?

Ứng Hiệp đem lời của Lập Dựng thuật lại cho Tôn Tài trưởng lão nghe.

Nghe Ứng Hiệp nói, mặt Tôn Tài trưởng lão co giật liên tục. Ứng Hiệp buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Rất tiếc... MỘC CƯ DÃ SA bảo mẫu đã chết... Ứng Hiệp không biết đến lai lịch của mình nữa.

Tôn Tài trưởng lão lầm nhảm nói:

- MỘC CƯ DÃ SA... MỘC CƯ DÃ SA...

Lão vừa nói vừa chới tay bước đến trước mặt Ứng Hiệp rồi từ tốn nói:

- Tôn công tử có thể cho lão xem qua cánh tay của người không?

Ứng Hiệp gật đầu. Y kéo cao ống tay áo. Tôn Tài trưởng lão lấy trong túi da beo ra một chiếc lá vò nát bỏ vào chén rượu rồi trình trọng bôi hợp chất đó lên cánh tay Ứng Hiệp.

Cánh tay Ứng Hiệp mát lạnh rồi từ từ có hoa văn nổi lên. Hoa văn đó vẽ một thoi vàng tỏa sắc quang.

Vừa thấy hoa văn hiện lên cánh tay Ứng Hiệp, Tôn Tài trưởng lão vội quỳ móp xuồng:

- Tộc chủ...

Ứng Hiệp ngơ ngác, vội đỡ Tôn Tài trưởng lão đứng lên:

- Trưởng lão đừng làm vậy... đứng lên đi nào.

Tôn Tài trưởng lão miễn cưỡng đứng lên. Lão nhìn Ứng Hiệp bằng ánh mắt vừa xúc động vừa hoan hỷ.

Bạch Huệ nói:

- Trưởng lão... vì sao người lại nói Ứng Hiệp là tộc chủ?

Tôn Tài nhìn Ứng Hiệp nói:

- BỘ tộc Liêu Ninh chưa đến kỳ diệt tuyệt nên mới khiến tộc chủ quay về. Nhất định cơ hội tái lập sản nghiệp của bộ tộc Liêu Ninh sẽ toàn mỹ, toàn bích.

Ứng Hiệp cao hứng nói:

- Tôn trưởng lão... Hãy nói cho Ứng Hiệp biết tất cả sự việc có liên quan đến bộ tộc.

Tại sao Ứng Hiệp là người Liêu Ninh mà lại lưu lạc vào trung thổ Lệ rịn ra khoe mắt, Tôn Tài trưởng lão từ tốn nói:

- Chuyện rất dài dòng.

Lão quay lại chỗ ngồi, rồi chậm rãi nói:

- Trước đây tộc chủ NỘ GIÃ KHA DUNG có một vị bằng hữu người Hán tên là DỊCH HOÀNH...

Ứng Hiệp cướp lời Tôn Tài trưởng lão:

- Phải chăng trưởng lão muốn nói DỊCH HOÀNH đã lợi dụng tình bằng hữu hại bộ tộc Liêu Ninh để chiếm kho báu?

- Sao thiếu tộc chủ biết?

- Chính MỘC KHA DÃ NA đã nói với văn bối.

- Thì ra là vậy. Tất cả những gì MỘC KHA DÃ NA nói đều là sự thật. Chính gã DỊCH HOÀNH bằng hữu của tộc chủ đã tạo ra tất cả bi cảnh cho bá tính bộ tộc Liêu Ninh.

Ứng Hiệp nhìn qua Bạch Huệ.

Thấy Ứng Hiệp nhìn mình, Lâm Bạch Huệ buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Lão trượng... Với thực lực hiện tại của Tôn đệ, đương kim soái chủ võ lâm trung nguyên, đồng thời là phó giáo chủ Tinh Túc giáo thì ngày đèn tối của họ DỊCH chẳng còn bao xa.

Ứng Hiệp mím môi khẽ gật đầu.

Tôn Tài nhìn qua Ứng Hiệp từ tốn nói tiếp:

- Sau khi DỊCH HOÀNH dẫn cao thủ Liêu quốc chiếm kho tàng bộ tộc Liêu Ninh, vẫn không dừng tay vẫn còn muốn chiếm đoạt cả thuật tinh luyện vàng thô. Hẳn không ngần ngại bắt thiếu phu nhân để buộc tộc trưởng phải trao bí thuật đó.

Buông tiếng thở dài nghe thật náo nề, Tôn Tài nói tiếp:

- Trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng tộc chủ NỘ GIÃ KHA DUNG mới thân hành vào trung thổ cùng với thiếu phu nhân. Trước khi đi, tộc chủ bẻ đôi mộc bài bí thuật giao lại cho MỘC KHA DÃ NA, còn một nửa người giữ.

Ứng Hiệp mím môi. Mặt y đánh hẳn lại lộ ra những nét thù hận đầy sát kiếp. Y chậm rãi nói:

- Chắc chắn thân phụ và thân mẫu đã bị hại bởi DỊCH HOÀNH. Và cái tên Tôn ứng Hiệp hẳn là do bảo mẫu MỘC CƯ DÃ SA đã đặt lại cho văn bối để phù hợp với tập tục người Hán.

Ứng Hiệp ôm quyền:

- Trưởng lão... nay mọi sự đã minh bạch, Ứng Hiệp gởi lại mộc bài cho trưởng lão để người phục hưng bộ tộc Liêu an nghiệp. Ứng Hiệp sẽ quay lại Trung nguyên tìm Dịch Hoành để truy nguyên tội lỗi bất nhân bất nghĩa củ a hần.

Tôn Tài trưởng lão khẩn thiết nói:

- Thiếu tộc chủ đã quay lại Quỷ đầu sơn với bộ tộc rồi lại định đi nữa sao?

Ứng Hiệp ôm quyền nói:

- Trưởng lão... Một ngày Ứng Hiệp chưa bắt được Dịch Hoành thì trong tâm không bao giờ yên được. Mong trưởng lão hiểu cho Tôn Ứng Hiệp.

- Thiếu tộc chủ... Dịch Hoành không phải là kẻ tầm thường. Thiếu tộc chủ đã quyết như vậy rồi, lão phu không dám ngăn cản, nhưng phải cẩn thận với y.

Bạch Huệ xen vào:

- Tôn trưởng lão yên tâm... ứng Hiệp bây giờ đã là phó giáo chủ Tinh Túc giáo, đương kim soái chủ võ lâm trung nguyên thì Dịch Hoành kia có nham hiểm đến đâu cũng không thể làm gì được Tôn đệ. Huống chi bên cạnh Tôn đệ còn có Lâm Bạch Huệ nữa.

Nàng nhìn Ứng Hiệp:

- SỞ phận của đệ đã gắn liền với bá tính trong thiên hạ... CỐ lẽ ông trời đã khoác lên người Tôn đệ chức nghiệp phải làm chủ võ lâm.

- Ứng Hiệp vô cùng cảm kích những lời nói của Lâm tỷ tỷ.

Y nhìn lại Tôn trưởng lão:

- Tôn trưởng lão... Sau khi Ứng Hiệp làm xong bốn phận hiếu đạo của mình sẽ quay về với bộ tộc. Tạm thời trưởng lão quán xuyến tất cả mọi công việc Ở đây.

- Thiếu tộc chủ đã quyết định, lão phu không dám cãi.

Ứng Hiệp bung chén đưa đến trước mặt:

- Được quay về cội nguồn, Ứng Hiệp mượn chén rượu này nguyện với trời đất sẽ khôi phục bộ tộc Liêu Ninh an nghiệp, đồng thời bắt họ Dịch phải đền tội.

Y đổ nửa chén rượu xuống đất, còn lại dốc vào miệng mình.

Bạch Huệ bung chén bước qua Ứng Hiệp. Nàng nhìn y bằng ánh mắt tình tứ, và hoan hỷ, nhỏ nhẹ nói:

- Tỷ chúc mừng cho đệ đã biết được thân phận và lai lịch của mình.

Ứng Hiệp khách sáo đáp lời nàng:

- Đa tạ Lâm tỷ tỷ đã quan tâm đến Ứng Hiệp.

Hai người cùng cạn chén. Cuộc rượu trong trung lầu chẳng mấy chốc đã bước qua tuần rượu thứ ba nhưng Ứng Hiệp vẫn chưa muốn thôi. Mặc dù hôm nay y biết được thân thế và lai lịch của mình nhưng tâm hồn y lại nặng trĩu một nỗi buồn. Cuối cùng y cũng biết mình là người của bộ tộc Liêu Ninh, bộ tộc chỉ biết cúi đầu và cống nạp. Ứng Hiệp bung chén rượu nghĩ thầm:

- Ứng Hiệp... CỐ một ngày nào đó người phải có chức trách biến bộ tộc của người ngang hàng với người Hán và người Liêu. Tại sao người không làm được chứ. Nếu Lâm tỷ tỷ có thể đưa Tinh Túc giáo thành thiên hạ đệ nhất giáo thì người cũng có thể đưa bộ tộc của người thành Đại Liêu hay Đại Hán cơ mà.

Ý nghĩ quẩn trong đầu mình cùng với phản xạ dốc chén rượu trút vào miệng. Men rượu nồng trong lục phủ ngũ tạng Ứng Hiệp đốt cháy ngọn lửa âm i khởi hưng bộ tộc.

Y lẩm nhẩm nói:

- Ta phải làm cho kỳ được dù thân có tan, kiếm có gãy.

Chát chồng oan nghiệt

Đầu nặng trĩu như thể búa bổ vào thiên đỉnh nhưng Ứng Hiệp vẫn nghe những tiếng ồn ào ngoài cửa lầu của mình.

- Giết hắn đi... Giết hắn đi...

Những âm thanh la ó với chất giọng vô cùng phần nộ. Mặc dù chẳng muốn thả chân xuống đất nhưng những tiếng la đó buộc Ứng Hiệp phải chỗi tay gượng ngồi lên. Y cố nường đôi mắt nặng trĩu nhìn ra cửa lầu.

Tứ chi của Ứng Hiệp uể oải đến độ tưởng như không nhắc lên nổi. Y lồm cồm đứng lên mà đầu óc cứ quay cuồng. Những tiếng la hét lại đập vào thính nhĩ Ứng Hiệp.

- Giết hắn đi... Giết hắn trả thù cho Tôn Tài trưởng lão... Chính hắn là gian nhân giết Tôn Tài trưởng lão chứ không ai khác.

Nghe lời thét đó, Ứng Hiệp mới bèn chồn bước ra ngoài cửa lầu. Đầu của hắn đang nặng trĩu, choáng váng hơn khi nhìn thấy xác của Tôn Tài trưởng lão được các vị bô lão bộ tộc Liêu Ninh đặt ngay trước cửa lầu gã. Chung quanh xác Tôn Tài trưởng lão là tám vị bô lão, tóc bạc trắng xóa đang định nhãn nhìn Ứng Hiệp. Phía sau tám người đó là tất cả bộ tộc Liêu Ninh, người cầm búa, kẻ cầm dùi, có cả trẻ em lẫn phụ nữ, ai nấy Cũng đằng đằng sát khí.

Ứng Hiệp lắc đầu nhìn tám vị bô lão:

- Các vị Chuyện gì đã xảy ra?

Ứng Hiệp vừa nói vừa bước đến xác Tôn Tài trưởng lão nhưng bị cản lại. Đầu óc Ứng Hiệp nhanh chóng lấy lại bình thường. Y lia mắt nhìn qua xác Tôn Tài. Ngay yết hầu lão trưởng Tôn Tài là một vết thương chí mạng do kiếm tạo ra.

Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Thế này là thế nào?

Từ phía tám vị bô lão một người bước ra trong khi cả bộ tộc Liêu Ninh thét lớn:

- Đền mạng cho Tôn trưởng lão... Đền mạng cho Tôn trưởng lão...

Vị bô lão khoát tay. Tất cả mọi người đồng im lặng, nhưng sự im lặng của bá tánh bộ tộc không làm cho sự căng thẳng dịu đi mà lại tiềm ẩn sát khí rờn rợn, đậm mùi chết chóc.

Ứng Hiệp ngơ ngơ nhận biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn giữ im lặng để đoán xem thái độ của mọi người như thế nào.

Sau khi khoát tay ra hiệu cho mọi người im lặng, vị bô lão mới lên tiếng nói:

- Công tử... Tôn Tài trưởng lão đã xem công tử như người nhà, lại khoản đãi theo lễ thượng khách, có gì người lại sát tử Tôn nguyên lão một cách nhẫn tâm như vậy?

Ứng Hiệp khẽ lắc đầu. Y từ tốn nói:

- Lão trưởng... Văn bối không hề ra tay lấy mạng Tôn trưởng lão. Chẳng lẽ văn bối là người bộ tộc Liêu Ninh lại nhẫn tâm giết hại người của mình sao?

- Không phải công tử thì là ai vào đây chứ?

- Không phải văn bối đâu. Văn bối đến ải Nhận Môn lần này có ý giúp bộ tộc Liêu Ninh thì đúng hơn, vì bản thân văn bối cũng là người của bộ tộc Liêu Ninh.

Ứng Hiệp vừa nói vừa vén tay áo bên phải, chưng họa hình thỏi vàng cho mọi người thấy.

Vị bô lão đó vừa thấy đã buột miệng thốt:

- Thiếu tộc chủ...

Toàn bộ lạc Liêu Ninh ngẩn ngơ.

Ứng Hiệp ôn tồn nói:

- Văn bối là con của Tộc chủ NỘ Khả Gia Dung, chẳng nhẽ lại đem họa cho người của bộ tộc mình. Nhưng cái chết của Tôn Tài, văn bối sẽ không bỏ qua mà nhất định phải tìm ra hung thủ đã sát tử trưởng lão Tôn Tài.

Vị bô lão nhìn Ứng Hiệp từ đầu đến chân rồi ôn nhu nói:

- Kể từ sau kiếp họa tan nhà nát cửa, người của bộ tộc phiêu bạt khắp bốn phương trời, sau đó mới được Mộc Kha Già Na và Tôn Tài quy tụ lại Quý Đầu sơn. Mặc dù ai cũng muốn quay về chốn cũ, nhưng Ở

đây chưa hề xảy ra cảnh chết chóc này. Công tử đến ngày hôm qua thì tối Tôn Tài trưởng lão lại chết... Thiếu tộc chủ giải thích chuyện này sao đây?

Ứng Hiệp bối rối nói:

- Đêm hôm qua vẫn bối còn đối ẩm với Tôn Tài trưởng lão... Cho đến tận sáng mới về lầu nghỉ ngơi. Vẫn bối hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra với Tôn Tài trưởng lão Ứng Hiệp sức nhớ đến Lâm Bạch Huệ. Nãy giờ bên ngoài rất ồn ào nhưng tuyệt nhiên không thấy Bạch Huệ xuất hiện, trong lòng bất giác lo âu cho Bạch Huệ.

Y ôm quyền từ tốn nói với giọng khẩn thiết:

- Trưởng lão... Ứng Hiệp cần phải biết Lâm tỷ tỷ ra sao... Vẫn bối cần phải đi tìm Lâm tỷ tỷ.

Nói dứt câu, Ứng Hiệp dậm bước nhưng bá tính Liêu Ninh đã cản đường y. Vị trưởng lão lên tiếng nói:

- Thiếu tộc chủ... Chuyện này quá ư mờ ám... Thiếu tộc chủ chưa thể đi được.

Mặt Ứng Hiệp đanh lại:

- Tại sao vẫn bối lại không đi tìm Lâm tỷ tỷ được?

- Nếu Thiếu tộc chủ không giải thích rõ ràng cái chết của Tôn Tài trưởng lão thì chưa thể rời khỏi đây được.

Ứng Hiệp nghiêm giọng nói:

- Vẫn bối không hề nhúng tay vào cái chết của Tôn Tài trưởng lão. Các vị trưởng lão hãy tin vào lời của Ứng Hiệp. Nếu như Ứng Hiệp có nhúng tay vào cái chết của Tôn Tài trưởng lão thì trời tru đất diệt vẫn bối đi.

Vị trưởng lão vuốt râu lắc đầu:

- Lời nói của Thiếu tộc chủ không có gì làm bằng, làm sao khiến cho bá tính bộ tộc Liêu Ninh tin vào lời nói của Thiếu tộc chủ. Huống chi trước đây, chính Tộc chủ đã gián tiếp gây đại họa cho bá tính Liêu Ninh.

Vị trưởng lão vừa nói dứt lời thì từ trong bá tính Liêu Ninh một gã đại lực bước ra. Y vận y trang bộ tộc, đầu đội mũ lông, ngực áo phành ra như thể muốn khoe vòng ngực nở nang, phẳng lý với nước ra rắn chắc màu đồng.

Y nhìn Ứng Hiệp:

- Thiếu tộc chủ... Không có ai tin lời của người đâu. Chỉ có một cách duy nhất, Thiếu tộc chủ phải đền mạng cho Tôn Tài trưởng lão theo tục lệ của bộ tộc mà thôi.

Ứng Hiệp nhìn y, cau mày nói:

- Tại hạ không giết Tôn Tài trưởng lão thì không lấy mạng ra mà đền. Huống chi tại hạ còn muốn giữ cái mạng này để rửa mối oan cho tại hạ và bắt hung thủ phải trả nợ mau.

- Nói thì vậy, nhưng có gì để cả bộ tộc tin Thiếu tộc chủ. Ngày trước, tộc chủ MỘ Khả Gia Dững đã tạo kiếp thì sao hôm nay Thiếu tộc chủ không phải là kẻ gây ra cái họa cho Tôn Tài trưởng lão chứ?

Nghe gã nói câu này, Ứng Hiệp vô cùng tức giận. Y gần giọng nói:

- Túc hạ là ai, giữ thân phận gì trong bộ tộc?

- Ta là Cáp Nhĩ Độc Tôn, không có thân phận như Thiếu tộc chủ nhưng lại là người trung thành với bộ tộc... Một lòng một dạ vì bộ tộc. Nên được các nguyên lão cho đảm nhiệm chức vị Hình sự đường của bộ tộc.

Ứng Hiệp khề gật đầu:

- Cáp Nhĩ Độc Tôn túc hạ giữ chức vị Hình sự đường, tất biết luật lệ của bộ tộc. Một khi đã biết tại hạ là Thiếu tộc chủ mà vẫn ngang nhiên hạch sách, thế thì còn gì luật lệ nữa. Chuyện Tôn Tài trưởng lão chết, tự tại hạ sẽ điều tra minh bạch, sau khi biết tỷ tỷ Ở đâu Đền lúc đó, Ứng Hiệp sẽ đổi chất với túc hạ. Giờ bọn Thiếu tộc chủ khiến túc hạ tránh đường.

Cáp Nhĩ Độc Tôn lắc đầu:

- Cáp mỗ không tránh đường một khi Thiếu tộc chủ chưa làm rõ trắng đen về cái Chết của Tôn Tài trưởng lão.

- Tại hạ đành thất lễ vậy.

Ứng Hiệp thốt dứt câu thi triển thuật Tu La thân pháp. Thân ảnh của y như bóng quỷ vô hình thoát cái đã lướt ngang qua Cáp Nhĩ Độc Tôn mà tuyệt nhiên gã kia chẳng hề có được phản ứng gì. Dụng luôn thuật Tu La thân pháp, Ứng Hiệp băng đến lầu của Lâm Bạch Huệ. Trong lòng Ứng Hiệp như có lửa đốt nên chẳng muốn mất thời gian giải bày với bá tính của bộ tộc Liêu Ninh. Y chỉ lo lắng cho sự sống còn của Bạch Huệ sau khi biết Tôn Tài trưởng lão đã gặp sát họa diệt thân.

Với thuật Tu La thân pháp, Ứng Hiệp lướt qua vòng vây của bá tính bộ tộc Liêu Ninh mà tuyệt nhiên không tốn chút công sức nào. Mặc dù y thoát qua được vòng vây nhưng hành động của Ứng Hiệp càng khiến cho bá tính bộ tộc Liêu Ninh phẫn nộ. Mọi người thét lên:

- Giết hắn... Giết hắn...

Nghe họ la hét như vậy, Ứng Hiệp thừa biết có muốn giải trình cũng chẳng làm sao cho họ hiểu được mình. Y miễn cưỡng vượt qua họ mà chẳng dám dừng đến võ công.

Vừa lướt đến cửa lầu của Lâm Bạch Huệ, Ứng Hiệp nghe thấy tiếng binh khí va chạm y ào nhau.

Từ trong lầu giọng nam nhân khàn khàn cất lên:

- Quý nữ ngươi phải chết...

Nghe câu nói đó lòng Ứng Hiệp như thể có hỏa diệm sơn bùng cháy dữ dội. Y bất kỳ băng luôn vào kịp nhận ra gã đại lực người Liêu Ninh đang vươn Trảo toan thộp xuống thiên đỉnh Lâm Bạch Huệ. Trong khi đó, Bạch Huệ như thể mất sức lực chẳng còn sức đối kháng. Xiêm y của Bạch Huệ cũng bị rách toạc một đường dài, phơi cả bờ vai với làn da trắng hơn bông bười.

Trong mắt Ứng Hiệp, cái chết như đang treo trên đầu Bạch Huệ, y không còn sự lựa chọn nào khác là phải xuất thủ độc chiêu mặc dù tâm chẳng hề muốn chút nào.

Phối hợp với thuật Tu La thân pháp thần kỳ của Thiên Trù hòa thượng, Ứng Hiệp dụng luôn hữu thủ làm kiếm. Cạnh bàn tay của y tựa lưỡi kiếm tàn nhẫn, vô tâm chém thẳng vào gáy gã đại lực Liêu Ninh để cứu mạng Lâm Bạch Huệ.

- Chết...

Xuất thủ độc chiêu này, Ứng Hiệp vì quá lo lắng cho sự an nguy của Lâm Bạch Huệ mà đã dụng đến chín thành công lực. Sức mạnh của độc chiêu mặc dù dụng bằng bàn tay thế nhưng lại tiềm ẩn uy lực kinh hồn bạt vía.

Sau âm thanh chói chúa đó, thủ cấp của gã đại lực Liêu Ninh bật ngược ra sau.

Xương cổ gãy vụn chẳng thể nào đỡ nổi cái đầu to như quả dưa hấu. Y đổ sầm xuống đất, tứ chi gãy đành dạch, mắt trợn ngược trông thật khủng khiếp. Máu từ lỗ mũi và miệng cứ Trảo ra trông như thể con gà chọi đang gãy chết đang trút hơi thở sau cùng trong sự đau đớn tột cùng.

Ứng Hiệp quá đỗi hoang mang, nhưng giờ lại ngỡ ngàng bởi cái chết của gã đại lực người bộ tộc Liêu Ninh. Cho dù hoang mang, bồn chồn lẫn lo lắng nhưng Ứng Hiệp vẫn không quên Lâm Bạch Huệ.

Y vội đỡ lấy nàng:

- Tỷ tỷ... CỐ sao không? Ai đã sát tử Tôn Tài trưởng lão? Gã này là ai?

Mặt Bạch Huệ vẫn còn những nét bối rối. Nàng ngập ngừng nói:

- Tôn đệ đệ... Chúng ta phải mau rời khỏi đây thôi... Tỷ biết ai là hung thủ nhưng bây giờ có giải thích thì tất cả mọi người trong bộ tộc cũng không tin.

Nàng chỉ gã này:

- Y chính là thuộc hạ của hung thủ đó.

- Thì ra là vậy. Chúng ta phải rời khỏi đây, sau này đệ sẽ quay lại giải trình cho mọi người rõ.

Ứng Hiệp dìu Bạch Huệ đứng lên. Hai người len qua cửa lầu thì chạm mặt với Cáp Nhĩ Độc Tồn cùng với tám vị trưởng lão và bá tính bộ tộc Liêu Ninh.

Cáp Nhĩ Độc Tồn thét lên:

- ác nhân độc tâm... Bây giờ còn gì để nói nữa không?

Ứng Hiệp nhìn Cáp Nhĩ Độc Tồn:

- Cho dù bây giờ tại hạ có muốn nói thì cũng vô ích mà thôi. CỐ nói ra các người cũng không tin... Nhưng nhất định Tôn Ứng Hiệp sẽ đem hung thủ về đây minh chứng cho cái oan này. Nhưng trước hết, Ứng Hiệp phải ly khai khỏi Quý Đầu sơn trước đã.

Ứng Hiệp gần giọng nói:

- Ứng Hiệp đã muốn đi... Mong rằng chư vị nhường đường cho Ứng Hiệp nếu còn xem Tôn Ứng Hiệp là Thiếu tộc chủ của bộ tộc Liêu Ninh.

Cáp Nhĩ Độc Tồn rít giọng the thé nói:

- Không còn ai xem ngươi là Thiếu tộc chủ nữa đâu... Ngươi đừng có nằm mơ. Chỉ có cái chết của ngươi mới rửa được tội lỗi của ngươi và phụ thân ngươi.

Nhìn gã, Ứng Hiệp bất mãn nói:

- Tại sao Cáp Nhĩ tức hạ cứ dồn Tôn Ứng Hiệp vào chỗ chết mà không cho tại hạ cơ hội được minh oan cho bản thân mình chứ?

- Máu phải trả bằng máu... Ngươi là hung thủ thì còn có gì để minh oan?

Cáp Nhĩ Độc Tồn nói dứt câu thì từ phía sau lưng của Bạch Huệ một thiếu nữ Liêu Ninh, vận váy đen hời hả chạy ra, mặt biến sắc thét lên:

- Cáp Nhĩ Độc Tồn đã chết rồi... Cáp Nhĩ Độc Tồn đã chết rồi.

Nghe thiếu nữ kia thét lên như vậy, mặt Cáp Nhĩ Độc Tồn biến sắc tái nhợt. Y quát lên ồn ồn:

- ác nhân Chính ngươi đã sát hại đệ đệ của Cáp Nhĩ Độc Tồn.

- Tại hạ buộc phải ra tay mà tâm không muốn chút xíu nào. Cáp Nhĩ Độc Tồn muốn giết Lâm tỷ tỷ để bịt đầu mối, vì y có liên can đến hung thủ nên buộc tại hạ phải ra tay trước.

- HỒ đồ... ác nhân, ngươi tưởng ngậm máu phun người là xong chuyện ư? Tất cả mọi người trong bộ tộc ai cũng thương yêu Cáp Nhĩ Độc Tồn thể mà ngươi lại dám cho Cáp Nhĩ Độc Tồn có liên can đến hung thủ giết hại Tôn Tài trưởng lão. Ngươi có biết Cáp Nhĩ Độc Tồn do chính Tôn Tài trưởng lão nuôi từ lúc lọt lòng không? Người Liêu Ninh đâu có lòng căm thù như ngươi nghĩ đâu.

Tất cả người của bộ tộc Liêu Ninh đồng xướng lên:

- Hắn là kẻ giết người. Hắn đã giết Cáp Nhĩ Độc Tồn... Hắn đã giết Tôn Tài trưởng lão...

Giết hắn... Giết hắn...

Tình thế như dầu sôi lửa bỏng, Ứng Hiệp lại chẳng muốn sát hại hay đả thương người nào của bộ tộc. Y đâm ra luống cuống và bối rối. Thấy Ứng Hiệp luống cuống, Cáp Nhĩ Độc Tồn được nước dần đến hai bộ. Cáp Nhĩ Độc Tồn dần bước hai bộ, kéo theo bá tính trong bộ tộc bắt chước y. Thấy mọi người chỉ chọc giết mình, Ứng Hiệp buộc lòng nắm tay Bạch Huệ thối hai bộ.

Bạch Huệ nói:

- Tôn đệ đệ... Dù đệ không muốn cũng phải chấp nhận máu chảy đầu rơi để bảo toàn mạng sống của đệ đang còn giải oan. Nếu đệ và tỷ hôm nay chết thì Tinh Túc giáo không còn mà nỗi nhục của đệ thì ngàn năm vẫn ghi không thể nào rửa được.

Nghe Bạch Huệ nói, Ứng Hiệp miễn cưỡng lên tiếng nói với Cáp Nhĩ Độc Tồn:

- Cáp Nhĩ Độc Tồn tặc hạ... Ứng Hiệp khẩn thiết xin tặc hạ cho một sinh lộ để sau này còn giải oan... Nếu không, máu sẽ nhuộm Quỳ Đầu sơn.

Cáp Nhĩ Độc Tồn rít giọng ồn ồn:

- ác nhân Ngươi tưởng van xin ta là được sao. Làm sao ta có thể cho ngươi một sinh lộ khi ngươi nhẫn tâm giết hai mạng người của bộ tộc Liêu Ninh? Chỉ có cái chết đang chờ ngươi trước mặt thôi.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Cáp Nhĩ Độc Tồn tặc hạ đã thốt ra câu đó, tại hạ chẳng còn gì để van xin tặc hạ nữa.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Tôn Ứng Hiệp bất ngờ cấp ngang hông Lâm Bạch Huệ thi triển Tu La thân pháp. Y chỉ lắc vai mà thân pháp đã chớp động lướt đến Cáp Nhĩ Độc Tồn. Hữu thủ dựng đứng tổng thẳng đến Cáp Nhĩ Độc Tồn để mở sinh lộ.

Cáp Nhĩ Độc Tồn rống lên một tiếng, hai chân trụ tắn, dựng thoi quyền đón thẳng đỡ thẳng lấy chưởng công của Tôn Ứng Hiệp.

- chát...

- Rắc...

Quyền công của Cáp Nhĩ Độc Tồn thụng hắt lại sau âm thanh khô khốc đó, y đau đớn buột miệng thốt:

- ôi Cùng với tiếng thốt đau đớn, Cáp Nhĩ Độc Tồn phải thối lui ba bộ. Y biến sắc bởi uy lực khốc liệt của chưởng công đối phương, mặc dù bộ tướng bên ngoài, Ứng Hiệp chẳng thể nào bị được với gã.

Chưa kịp trụ bộ thì Trảo công của Ứng Hiệp đã chớp động chụp tới trong khi Cáp Nhĩ Độc Tồn gần như chết lặng chẳng có phản xạ gì. Trảo thủ chết người của Tôn Ứng Hiệp nhanh chóng đặt vào yết hầu gã.

Mồ hôi xuất hạn ra trên trán của Cáp Nhĩ Độc Tồn khi nhận biết yết hầu đã bị Trảo công của đối phương khống chế. Giờ chỉ cần Ứng Hiệp quắp năm ngón tay chỉ pháp thì y sẽ biến thành cái xác không hồn với nỗi đau khủng khiếp.

Ứng Hiệp gần giọng nói:

- Cáp Nhĩ Độc Tồn các hạ muốn sống hay là muốn chết?

Cáp Nhĩ Độc Tồn mím môi không thốt lời nào.

Ứng Hiệp nói tiếp:

- Tại hạ là người của bộ tộc Liêu Ninh nên chẳng bao giờ muốn máu nhuộm đồng loại mình. Nhưng sự bắt buộc để giải nghiệp oan này, Ứng Hiệp phải sống thì dù hay không muốn Ứng Hiệp cũng có thể dùng máu khai thông sinh lộ. Nhưng máu sẽ không chảy, Cáp Nhĩ Độc Tồn cũng không chết, thậm chí sau này có thể thay tại hạ làm Tộc chủ bộ tộc Liêu Ninh, nếu như tặc hạ có thể cho tại hạ một sinh lộ rời khỏi đây mà không chảy máu đồng loại.

Ứng Hiệp gần giọng nói tiếp:

- Nếu đề máu nhuộm đồng loại thì túc hạ sẽ là người chết trước.

Giọng nói của Ứng Hiệp nghe thật lạnh lùng khiến cho trán Cáp Nhĩ Độc Tồn càng ướt đẫm mồ hôi. Y ngập ngừng nói:

- Chỉ cần ngươi hứa không quay về bộ tộc Liêu Ninh nữa.

Bạch Huệ lên tiếng:

- Tôn đệ của Bạch Huệ sẽ không quay về đây đâu...

Ứng Hiệp nói tiếp theo lời Bạch Huệ:

- Tại hạ sẽ quay lại để rửa oan rồi ra đi mãi mãi.

Bạch Huệ nhìn Cáp Nhĩ Độc Tồn:

- Cáp Nhĩ tôn giá nghe rồi chứ?

Cáp Nhĩ Độc Tồn lưỡng lự, rồi gật đầu:

- Khi nào ngươi tìm ra được hung thủ thì hãy quay về đây. Bằng như không tìm được hung thủ thì đừng có quay về với bộ tộc.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp gật đầu nói:

- Tại hạ đồng ý...

- Vậy ngươi cứ đi.

Y nhìn lại tám vị trưởng lão và bá tính bộ tộc Liêu Ninh:

- Cáp Nhĩ Độc Tồn bảo chứng cho Tôn Ứng Hiệp rời khỏi Quỷ Đầu sơn chỉ khi nào tìm được hung thủ mới quay về đây.

Ứng Hiệp thả Trảo thủ khỏi yết hầu Cáp Nhĩ Độc Tồn khi thấy tám vị trưởng lão đồng ạt ra hai bên nhường đường cho y. Cáp lấy Bạch Huệ, Ứng Hiệp mím môi thì triển khinh công Tu La thân pháp băng đi mang theo nỗi buồn da diết.

Y không ngờ khi đã biết được thân phận và lai lịch thì lại gặp nghiệp oan như thế này. Với tâm trạng u uẩn, nặng nề, Ứng Hiệp lặng câm như hến. Y cùng với Bạch Huệ vượt qua trận pháp Thập Bát La Hán dễ dàng đi rời Quỷ Đầu sơn mà trong dạ vẫn còn nỗi lo âu bồn chồn. Bởi đã có hung thủ đột nhập được vào Quỷ Đầu sơn thì vận số tiết diệt của bộ tộc Liêu Ninh xem ra chỉ trong một sớm một chiều.

Rời Quỷ Đầu sơn, Ứng Hiệp và Bạch Huệ quay lại trấn Tân Cương, hai người trở lại khách điểm hôm nào. Gã điểm chủ vừa thấy họ đã vội lánh mặt, nhưng Bạch Huệ đã kêu lại:

- cô Tùng Khô điểm chủ.

Nghe nàng gọi đúng tên mình, họ CỐ không dám lẩn tránh mà vội vã bước ra tiếp.

Y lo lắng khi nhận ra sắc mặt Ứng Hiệp đầy ngập sát khí lẫn nỗi muộn phiền. CỐ Tùng khố lí nhí nói:

- Tôn công tử và tiểu thư cần gì, tiểu nhân sẵn sàng bồi tiếp.

Bạch Huệ liếc nhìn Ứng Hiệp rồi kéo y vào chiếc bàn trong góc:

- Đề đừng buồn... Phàm số phận của ai càng nghiệt ngã chừng nào thì thiên chức càng lớn chừng ấy. Tỷ tin rằng rồi đây tất cả những oan trái của đệ sẽ minh bạch khi công danh của đệ tụ thành.

Mặc dù Bạch Huệ an ủi nhưng tâm Ứng Hiệp vẫn nặng trĩu nỗi muộn phiền bi ai. Y nhìn CỐ Tùng khố:

- Đem cho tại hạ năm bầu rượu, mỗi bầu năm cân.

CỐ Tùng Khố nhìn sững Ứng Hiệp như thể nhìn một quái nhân dị hình dị tướng.

Bạch Huệ nhìn gã:

- Tôn đệ của bọn cô nương đang buồn. Đem rượu ra đây đi.

CỐ Tùng Khố vội vã bước vào một lúc sau bưng ra năm bầu rượu mỗi bầu năm cân, vừa đặt rượu xuống bàn thì Ứng Hiệp bưng ngay lấy một bầu trút vào miệng như kẻ đang khát nước. Chỉ trong một hơi, Ứng Hiệp đã dốc cạn số rượu năm cân vào bụng mình. Y với tay lấy bầu rượu thứ hai, mở nắp trút tiếp vào miệng.

Đặt bầu rượu xuống bàn, Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ... Tỷ hãy nói cho đệ biết... Ai là hung thủ đã sát tử Tôn Tài trưởng lão?

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp. Nàng trang trọng nói:

- Đề nghe rõ đây...

Bạch Huệ ngập ngừng:

- Tỷ sợ khi đệ nghe rồi khó mà giữ được bình tĩnh. Đề phải hứa giữ bình tĩnh.

Y gượng gật đầu, ôn nhu nói:

- Ứng Hiệp hứa.

Nhìn thẳng vào mắt Ứng Hiệp, Lâm Bạch Huệ ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Kẻ sát tử Tôn Tài trưởng lão chính là Tổng Bội Linh.

Đôi mắt Ứng Hiệp mở to hết cỡ:

- Tổng tỷ tỷ...

Bạch Huệ gật đầu.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Sao lại có thể như vậy được... Tổng tỷ tỷ đã đến Bình Thiên Nhai rồi cơ mà.

Bạch Huệ nheo mắt nói:

- Tổng Bội Linh đến Bình Thiên Nhai để lấy Long diên hương đúng không?

Ứng Hiệp gật đầu.

Bạch Huệ liền lấy trong thắt lưng mình ra một bọc lụa gói kỹ.

- Đây là gì?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đệ không biết.

Bạch Huệ đưa túi lụa đến trước mặt Ứng Hiệp.

- Đệ nhìn xem túi lụa này của ai?

Quan sát túi lụa nhỏ như bàn tay, có thêu cây đàn tỳ bà, Bạch Huệ nói:

- Trong võ lâm có ai dụng đàn siêu tuyệt hơn Tổng Bội Linh chứ? Và trong túi lụa này chính là Long diên hương.

- Long diên hương.

Bạch Huệ gật đầu:

- Tỷ vô tình phát hiện ra hung thủ bịt mặt, đội nón rộng vành có túi Long diên hương, nên nghĩ ngay hung thủ chính là Tổng Bội Linh.

Khuôn mặt Ứng Hiệp giàn giụa như thể người đang lên cơn co giật khủng khiếp.

Những nét khốn khổ đau đớn hiện lên trên mặt gã. Y bưng bầu rượu trút vào miệng tu ừng ực. Dốc cạn số rượu trong bầu vào miệng, Ứng Hiệp nghiêng răng nói:

- Tổng Bội Linh... Tổng Bội Linh... Tỷ đây đã vì chữ tình với Đàm Vĩnh Hưng mà đã dồn Tôn Ứng Hiệp vào tử lộ... Tổng Bội Linh... Tại sao?... Tại sao?...

Hắn như thể quá uất ức, rống lên một tiếng khủng khiếp:

- Tại sao tỷ lại nhẫn tâm như vậy?

Tiếng thét của Ứng Hiệp biểu lộ tất cả sự phẫn nộ khiến cho Bạch Huệ cũng phải giật mình.

Nàng buột miệng gọi y:

- Ứng Hiệp...

Không biết tiếng nói của Bạch Huệ hay sự thỗn thức xót xa mà lệ lại Trảo ra khóe mắt của Tôn Ứng Hiệp.

Hắn như kẻ ngờ nghệch hay một đứa trẻ nít quá đỗi bi ai đến nỗi Trảo lệ ra khóe mắt.

Bạch Huệ nắm tay Ứng Hiệp:

- Tôn đệ đệ...

Ứng Hiệp nhìn lại Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ... Ứng Hiệp phải đi tìm Tổng Bội Linh.

- Đệ tính trả thù?

Hai cánh môi Ứng Hiệp mím lại không đáp lời nàng. Y chỗi tay xuống bàn đứng lên, mơ hồ nói:

- Đệ cần một thanh kiếm thật bén... Thật tàn nhẫn và không đượm chữ tình.

Y nói xong khẽ lắc đầu buông xuôi tiếng thở dài lần nữa rồi nói tiếp:

- Tỷ bảo trọng...

- Ứng Hiệp...

Mặc dù nghe Bạch Huệ gọi tên mình nhưng Ứng Hiệp như kẻ ngờ nghệch bởi những ác mộng, y lê từng bước nặng nề tiến ra cửa.

Bạch Huệ vội bước theo Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... Đệ đi đâu?

Ứng Hiệp dừng bước. Y nhìn lại Bạch Huệ:

- Ứng Hiệp sẽ không bao giờ quên tỷ... Không bao giờ quên Lâm Bạch Huệ dù trong cõi sống hay cõi chết... Mãi mãi đệ vẫn tôn thờ sùng bái Lâm tỷ tỷ.

Y thốt dứt câu lắc vai thi triển Tu La thân pháp thoát đi. Bạch Huệ nhìn theo ứng Hiệp. Bất giác sự chai sạn của nàng bỗng chốc dậy sóng lòng bởi niềm thương cảm dồn vào ánh mắt dõi theo Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp đi rồi, Bạch Huệ mới gọi CỒ TÙNG KHỔ đặt vào tay y thỏi bạc rồi rời khách điểm.

Rồi khách điểm của CỒ Tùng Khổ, Lâm Bạch Huệ đến thẳng tòa lầu bát giác nằm cách trần Tân Cương khoảng hai mươi dặm xuôi về hướng bắc. Như chủ nhân của tòa lầu bát giác này, nàng tiến thẳng vào gian chính sảnh.

Hai ả a hoàn thấy Bạch Huệ liền bước ra cung kính.

Bạch Huệ khoát tay không để cho hai ả đó hành đại lễ, mà đi thẳng theo hành lang đến một gian biệt phòng, cửa đóng im ỉm. Nàng đứng trước hai cánh cửa đóng khít đó, từ tốn lên tiếng:

- Bạch Huệ tham kiến ân sư.

Giọng nói the thé, eo éo của Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia cất lên:

- Vào đi Được phép, Lâm Bạch Huệ mới đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt nàng là vẻ uy nghi huyền bí của Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia. Lão ngồi trong bốn bức rèm lụa trắng tinh được kết thành như chiếc lều có mái nhọn, hai bên là gã tiểu đồng tuổi chỉ ngoài mười lăm đang miệt mài đắp vào vai lão. Trước mặt Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia là bộ lư đồng nghi ngút khói trầm.

Bạch Huệ bước đến hành lễ rồi nói:

- Nhiệm vụ mà ân sư giao phó, Bạch Huệ đã hoàn thành.

- Tốt lắm... Hãy giao bí thuật luyện tinh vàng thô cho bốn Pháp vương.

Nàng lấy miếng Mộc bài trịnh trọng dâng lên Khuru Ma Lạt Gia.

Pháp vương khuru Ma Lạt Gia khẽ gật đầu. Lão nhìn qua tên tiểu đồng bên phải nói:

- Đưa lên đây cho ta.

Gã tiểu đồng bước khỏi bức lụa đến trước mặt Lâm Bạch Huệ. Y nhận lấy miếng Mộc bài do hai mảnh ghép lại. Gã tiểu đồng vừa quay bước thì bất ngờ một trận cuồng phong mãnh liệt thổi đến hất tung bộ lư đồng, đồng thời làm sụp bốn mảnh lụa trắng.

Cùng với đạo cuồng phong uy mãnh đó là tiếng chim rít lên lanh lảnh. Tiếng chim kêu vừa dứt thì Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc với thân thủ thoát phàm, siêu quần lướt vào Thân thủ của Chu Tuyết Ngọc tựa cánh chim vừa nhanh vừa linh hoạt.

Đôi ngọc thủ vươn ra chẳng khác gì vuốt chim ưng, chớp động đã đoạt lấy chiếc Mộc bài trên tay gã tiểu đồng.

Như thể hổ đói bị cướp mồi, Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia giữ lỏng lẻo đôi ống tay áo pháp y, hai đạo xoáy kinh thoát ra cuộn thẳng đến Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc.

Uy lực của hai đạo xoáy kinh từ hai ống tay áo của Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia làm cuộn sóng dưới mặt đất, chứng tỏ nó có sức công phá di sơn đảo hải.

Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc nhận ngay ra áp lực mãnh liệt của hai đạo xoáy kinh, chẳng dám xem thường. Đôi ngọc thủ của Tuyết Ngọc đang rộng tựa cánh chim Hải âu, cước pháp phiêu bồng đập lên sóng kinh băng ra bên ngoài.

Pháp vương khuru Ma Lạt Gia rít giọng quát:

- Người lấy đi được sao?

Lời vừa nói, thân ảnh lão như bóng quỷ vô hình vụt cái đã bám liền ngay sau lưng Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc.

Vừa lướt ra ngoài Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc bất ngờ lạng bộ cùng với động thái lạng người đó, đôi lụa trắng từ hai cánh tay vung ra cắt một đường thẳng tắp công trực diện vào vùng thượng đẳng của Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia.

Bị Tuyết Ngọc tấn công bất ngờ, nhưng Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia vẫn không hề nao núng hay giảm cước pháp đuổi theo, mà lại dựng đứng song thủ lấp lánh ánh lân tinh đón đỡ thẳng lấy đôi mảnh lụa của Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc.

Lụa và chưởng chạm thẳng vào nhau, phát ra tiếng sấm kinh làm rung chuyển cả căn khôn, tạo ra một cột kinh khí như lộc xoáy dựng đứng.

- âm...

Cát đá mù mịt. Tòa bát giác lầu run bần bật bởi dư kinh của hai cao thủ thuộc võ lâm Trung nguyên và võ lâm Phiên quốc.

Đôi mảnh lụa của Tiên Hạc Thần Kim như thể bị xoáy kinh kia hút lấy, quán tròn, buộc Tuyết Ngọc phải buông nó ra khỏi ngọc thủ. Vừa tước được binh khí của đối phương, Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia gầm một tiếng thét lớn.

Cùng với tiếng gầm đó, lão dòn tới Tiên Hạc Thần Kim đôi bóng ảnh thủ đen xì to bè như chiếc quạt. Trước chưởng ảnh quái dị của Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia, Tiên Hạc Thần Kim không còn cách nào khác mà buộc đón thẳng đỡ thẳng mặc dù biết bóng ảnh chưởng kia chính là "Quy thủ vô độc chưởng".

Đổi phó với Quỷ thủ vô độc chương nếu để cho nó chạm trúng bất cứ thứ gì trên người thì cũng nhanh chóng biến thành khô cốt không còn cách chi hóa giải được. Nhưng tình thế này dù muốn hay không muốn Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc cũng phải đỡ quỷ chương của Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia mà binh khí thì đã bị lão tước mất rồi.

Tình thế của Tiên Hạc Thần Kim tựa như chỉ mảnh treo chuông trong lưới hải thần chết. Chính vào lúc quyết định thì tiếng Phật hiệu vang lên:

- A di đà Phật...

Cùng với tiếng Phật hiệu của Thiên Trù đại sư thì đạo hào quang ngũ sắc "Như Lai Thần Chương" đã kịp đón lấy Quỷ ảnh vô độc chương của Khuru Ma Lạt Gia.

- âm...

Khuru Ma Lạt Gia đang lướt đến phải hạ thân trụ bộ. Bên kia Thiên Trù đại sư phải thối lui hai bộ, chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Nhìn Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc, Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia gằn giọng nói:

- Lão hòa thượng Thiên Trù và Chu cô nương dám đoạt Mộc bài của bốn vương.

Hắn hai người muốn đấu một trận sinh tử với bốn Pháp vương?

- A di đà Phật... Một mình bản tăng thì Khuru Ma Lạt Gia Pháp vương cũng phải mất trên trăm hiệp mới khả dĩ thủ thắng. Nếu như bản tăng phối hợp chiêu công của Phật gia và Tiên công Phụng hoàng chương của Tiên Hạc Thần Kim thì bên tám cân bên nửa lạng, chẳng biết ai sẽ thắng ai. Nếu cho Pháp vương có thắng thì cũng bị hao tổn trăm năm công lực, trở thành cao thủ tầm thường chẳng lợi hại gì nữa.

Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia cướp lời Thiên Trù đại sư:

- Người muốn gì?

- A di đà Phật... Bản tăng chỉ muốn lấy miếng Mộc bài này trao đổi với Tinh Túc Thánh nữ Lâm Bạch Huệ mà thôi.

Từ trong chính sảnh, Lâm Bạch Huệ bước ra. Nàng miễn cưỡng nói:

- Thiên Trù đại sư muốn Lâm Bạch Huệ trao đổi gì nào?

Chu Tuyết Ngọc lên tiếng thay Thiên Trù đại sư:

- Chiếc Mộc bài của bộ tộc Liêu Ninh là báu vật đối với Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia... Còn đối với bốn vương và Thiên Trù đại sư thì mạng người quý hơn.

Bạch Huệ nghiêm giọng nói:

- Chu thái mẫu muốn đổi mạng Mạn Tuyết Kha?

Tuyết ngọc gật đầu:

- Không chỉ Mạn Tuyết Kha mà cả Đàm Vĩnh Hưng lẫn Thẩm Mộc Phong và lão Kim đồng Bạch Huệ nhìn qua Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia:

- ân sư... Bạch Huệ xin ân sư chỉ huấn.

Lườm Bạch Huệ, Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia gằn giọng:

- Những người kia không quan trọng đối với bốn vương, nhưng Mộc bài thì lại rất quan trọng.

Bạch Huệ gật đầu:

- Bạch Huệ đồng ý với hai vị tiền bối.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Tiên Hạc Thần Kim lên tiếng:

- Nếu như Lâm cô nương thành thật muốn trao đổi thì đúng con trăng rằm sau hãy đưa những người đó đến Kim Đỉnh tự.

Bạch Huệ lưỡng lự nói:

- Còn hai vị tiền bối lấy gì để làm tin với Bạch Huệ?

- A di đà Phật... bản tăng có thể lấy mạng mình bảo chứng cho cuộc trao đổi này.

Thiên Trù đại sư vừa nói vừa hướng mắt nhìn Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia. Như thể nhận biết ẩn ý trong ánh mắt của Thiên Trù đại sư, Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia vờ cầm khê gật đầu.

Lão cất tiếng eo éo nói:

- Bốn pháp vương luôn tin vào lời của một cao tăng.

- A di đà Phật... Bản tăng vô cùng cảm kích sự độ lượng của Khuru Ma Lạt Gia Pháp vương.

Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia hừ nhạt một tiếng nói:

- Không cần lão hòa thượng tăng bốc ta... Bồn vương hy vọng một ngày nào đó, lão hòa thượng và bồn vương tranh tài cao thấp phân minh thôi.

Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia nói xong quay bước trở vào chính sảnh. Lão vừa bước đến ngưỡng cửa thì tiếng chim Phụng hoàng lại cất lên. Từ trên lưng chừng mây, cánh chim chao xuống hạ bên cạnh Chu Tuyết Ngọc. Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc lướt mình trên lưng chim. NÓ vỗ cánh nhẹ nhàng đem Chu Tuyết Ngọc lên cao hướng về phương Nam. Thiên Trù đại sư cũng thi triển Tu La thân pháp sở học khinh công của người vụt cái đã biến mất chẳng để lại dấu tích gì.

Bạch Huệ ngơ ngẩn trước sự xuất hiện của hai người. Nàng buông tiếng thở dài, lòng dạ rối bời quay vào chính sảnh. Pháp vương Khuru Ma Lạt Gia đứng chấp tay sau lưng nhìn nàng.

Bạch Huệ vội quỳ xuống:

- ân sư...

Hừ nhạt một tiếng, Pháp vương khuru Ma Lạt Gia gần giọng nói:

- Bao tâm huyết của bồn vương chỉ vì một chút sơ xuất của người đã đổ sông đổ biển.

- Bạch Huệ nhất thời vô ý đã để cho Thiên Trù hòa thượng và Chu Tuyết Ngọc theo dõi hành tung.

- Người biết tội của người rồi chứ?

Sắc diện Bạch Huệ tím tái. Nét tuyệt sắc siêu phàm biến mất mà thay vào đó là nỗi sợ hãi đến tội nghiệp.

- ân sư... Bạch Huệ biết tội.

Pháp vương khuru Ma Lạt Gia nhìn Bạch Huệ gần giọng nói:

- Nếu người không chuộc lại tội của mình thì đừng trách bồn vương sẽ cung hình phán xử người.

Bạch Huệ dập đầu không dám ngẩng lên. Nàng lí nhí nói:

- Bạch Huệ sẽ đoạt lại Mộc bài.

Pháp vương nói tiếp nàng:

- Ngoài chuyện đoạt lại Mộc bài còn phải giết luôn Thiên Trù hòa thượng và Tiên Hạc Thần Kim. Bồn vương nghĩ nàng có thể khiến được tên tiểu tử Tôn Ứng Hiệp làm được chuyện đó.

- Bạch Huệ sẽ khiến Tôn Ứng Hiệp.

Đoạn nghĩa lụy thân

Khu rừng âm u rậm rạp tường chừng chưa bao giờ có dấu chân người đặt đến đây.

Bên ngoài cánh rừng là một bãi bằng trước khi đến con đường mòn dẫn vào trong khu rừng đó. Rải rác trên bãi bằng là những bộ khô cốt, lâu ngày lốm đốm vết hoen ố trông thật ghê người. Ngay đầu con độc đạo dẫn vào rừng là một tấm bảng cây với hàng chữ:

- Tử Địa Bình Thiên Nhai.

Ứng Hiệp tiến qua bãi bằng, đi thẳng đến con đường dẫn vào khu rừng âm u. Y mang nặng nỗi oán hờn Tống Bội Linh nên chẳng màng gì đến tấm bảng có dòng bút tự hăm dọa đó.

Độc bầu rượu tu luôn một ngụm dài, Ứng Hiệp đứng ngay đầu độc đạo gọi lớn:

- Tống Bội Linh... Tôn Ứng Hiệp tìm tỷ tỷ đây. Mau ra ngoài này đi.

Im lặng như tờ, chẳng một ai đáp lời Tôn Ứng Hiệp. Y gằn giọng nói:

- Nếu Tống tỷ tỷ không ra đây, Ứng Hiệp sẽ vào.

Cũng chẳng có ai trả lời Ứng Hiệp.

Y hừ nhạt rồi rào bước đi thẳng vào độc đạo. Vừa đi được chừng mười trượng thì một luồng gió nhẹ thổi đến. Ứng Hiệp vốn đã phòng bị từ trước vì sợ Tống Bội Linh có thể thừa cơ hành thích mình từ phía sau.

Khi luồng thu phong đó xuất hiện thì Ứng Hiệp đã đặt tay vào đốc kiếm. Liên ngay sau luồng gió nhẹ kia là một lão già mặt choắt đáng người bé nhỏ đứng án ngữ trước mặt Ứng Hiệp.

Lão nhường đôi mắt thô lộ, lòi cả hai con ngươi ra ngoài nhìn Ứng Hiệp từ đầu đến chân. Ứng Hiệp đáp lại lão bằng ánh mắt sát thần.

Lão dạng dị tướng nheo mày khi bắt gặp ánh mắt của Ứng Hiệp. Lão cất tiếng như trẻ nít mới bập bẹ biết nói:

- Tiểu tử... Sao ngươi dám bước vào tử địa Bình Thiên Nhai của lão phu?

- Nơi nào Ứng Hiệp muốn đến thì sẽ đến, chẳng có nơi nào là tử địa đối với Tôn Ứng Hiệp.

Nghe Ứng Hiệp nói, đôi thân nhân của lão dị nhân đã lộ lại càng lộ hơn với tất cả nét ngạc nhiên hiện trên mặt.

Lão nhìn Ứng Hiệp gần như không chớp mắt, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

- Tiểu tử có phải là Di Họa Đoạt Hồn Thần... Kẻ đã làm khuấy động võ lâm thời gian gần đây?

Ứng Hiệp thần nhiên gật đầu:

- Không sai... Tôn Ứng Hiệp chính là Di Họa Đoạt Hồn Thần, ác nhân chi vương trong mắt mọi người.

Lão dị nhân chớp mắt:

- Tuổi ngươi chỉ mới ngoài đôi mươi mà đã vang danh lẫy lừng như vậy, thật là hiếm có trên đời này. Sư phụ của ngươi hẳn là bậc kỳ tài mới đào luyện ra được một Di Họa Đoạt Hồn Thần mà danh lan được đến tại lão độc cuồng này.

Lão nheo môi, nói tiếp:

- Tiểu tử xâm nhập Bình Thiên Nhai tử địa của lão phu hẳn muốn lấy Long diên hương?

Ứng Hiệp lắc đầu gằn giọng nói:

- Không... Ta không cần Long diên hương mà cần một thứ khác.

Mặt Độc Cuồng Lão Nhân Hoàng Thúc Hân đành lại, nhăn nhó nói:

- Tất cả mọi người trên võ lâm xâm nhập Tử địa Bình Thiên Nhai của lão phu không ngoài ý định chiếm Long diên hương của lão phu. Ngoài Long diên hương ra ở đây không có gì khác... Nhưng nếu muốn chiếm Long diên hương của lão phu, tiểu tử phải nhận thấy những bộ khô cốt nằm rải quanh Bình Thiên Nhai.

Ứng Hiệp đành giọng nói:

- ứng Hiệp không cần Long diên hương của lão đâu mà cần thứ khác.

Y rít giọng nói luôn:

- Ta cần giết người.

Đôi mắt lộ của Độc Cuồng Hoàng Thúc Hân tường chừng lợt ra ngoài hốc mắt khi nghe câu nói này của Tôn Ứng Hiệp.

Lão lặp lại lời của Tôn Ứng Hiệp:

- Tiểu tử cần giết người?

Ứng Hiệp gật đầu luôn:

- Đúng... Ta cần giết một người trước khi quay ra khỏi khu rừng này.

Độc Cuồng Hoàng Thúc Hân cười khẩy như trẻ nít rồi dè bủ nói:

- Tiểu tử không có ý định muốn giết lão phu đây chứ?

Ứng Hiệp nhìn thẳng vào mắt lão, khẽ gật đầu:

- Người ta muốn giết không phải là lão.

Độc Cuồng Hoàng Thúc Hân càng lộ vẻ ngơ ngẩn ngạc nhiên bởi lời nói của Tôn Ứng Hiệp.

- Người ngươi muốn lấy mạng không phải Hoàng Thúc Hân này, vậy là ai mới được chứ?

Ứng Hiệp nhặt khẽ đáp lời Độc Cuồng lão nhân:

- Tỷ tỷ của tại hạ... Độc Cầm Nhân Tổng Bội Linh.

Tôn Ứng Hiệp vừa thốt dứt câu, Độc Cuồng lão nhân Hoàng Thúc Hân rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, đôi vai lão lắc nhẹ, thân ảnh đã vút vào rừng âm u mất hút chẳng để lại bóng dạng gì.

Ứng Hiệp thấy hành động bất ngờ của lão cũng không khỏi ngạc nhiên. Y buột miệng thốt:

- Độc Cuồng lão tiên bối.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Ứng Hiệp thì gã cảm nhận có áp lực khí chưởng xuất hiện bên phải mình.

Nhận ra áp lực khí chưởng, Tôn Ứng Hiệp dần tới hai bộ tránh.

Đạo khí chưởng kia xẹt qua lưng gã, vỗ thẳng tới gốc cây đại thụ bên trái Ứng Hiệp.

Cây đại thụ đang thời kỳ xinh tốt thế mà nhanh chóng lá vàng úa rồi rơi rụng như bước vào thu gập con lóc dũ. Lá cây nhanh chóng rơi xuống, thân cây bắt đầu úa tàn chẳng mấy chốc trở ra như thể cảnh củi mục rữa lâu ngày.

Thấy cây đại thụ trong tình trạng đó, Ứng Hiệp nhận biết ra ngay nguyên nhân vì sao cây đại thụ kia chóng tàn như thế. Rõ ràng nó đã trúng phải độc chưởng của Độc Cuồng lão đệ nhân Hoàng Thúc Hân.

Bị Độc Cuồng lão đệ nhân tập kích lén, Ứng Hiệp càng tức giận khi nghĩ đến Tổng Bội Linh. Y lẩm nhẩm:

- Bội Linh tỷ tỷ... Dù tỷ có ẩn mình trong Bình Thiên Nhai tử địa của lão độc cuồng quái gỡ này thì Ứng Hiệp cũng bắt tỷ trả lại nợ đã vay của Tôn Tài trưởng lão.

Cùng với ý nghĩ đó, Ứng Hiệp từ từ rút kiếm hươm sẵn để chờ đợi đối phương. Y tiếp tục lần bước rảo về phía trước thì bỗng dưng sau lưng y có áp lực chưởng kinh.

Lần này Ứng Hiệp lạng mình qua trái, đồng thời chớp động kiếm quang tập kích ngược lại sau lưng mình. Kiếm quang của Ứng Hiệp nhoáng lên thì thân ảnh của Độc Cuồng lão đệ nhân lại mất hút vào rừng âm u. Dáng người nhỏ bé phối hợp cùng bộ pháp ẩn mình đặc dị khiến cho Ứng Hiệp không thể nào phát hiện được lão ở đâu. Tình trạng cũng như người đứng ngoài ánh sáng đối phó với kẻ trong bóng tối hay người hữu hình đối phó với kẻ vô hình. Trong khi độc chưởng của lão Hoàng Thúc Hân thì chẳng thể nào xem thường được.

Ứng Hiệp vừa đi được hai bộ thì độc chưởng lại xuất hiện ở bên trái, mặc dù y chẳng thể nào nhận biết đối phương ở hướng nào. Ứng Hiệp buộc lòng phải dùng đến thuật Tu La thân pháp lách tránh. Y toan phát động kiếm chiêu nhưng rồi chẳng biết mình phải công vào đâu. Trước mặt y chỉ có rừng âm u rậm rạp, chẳng biết đối phương ở hướng nào.

Ứng Hiệp nhủ thầm:

- "Nếu tiếp tục như thế này thì cũng có lúc lão quỷ Hoàng Thúc Hân sẽ phóng được độc chưởng vào mình. Nếu trúng độc chưởng của lão thì mình khó mà bảo toàn tính mạng." Ý niệm đó khiến Ứng Hiệp dừng bước, hoành kiếm thủ ngang ngực. Y không bước cũng không lùi, mà đứng phỗng ra như pho tượng, chỉ có đôi mắt sát thần lia qua từng cành lá để tìm Hoàng Thúc Hân.

Một chiếc lá rụng nhẹ sau lưng Ứng Hiệp hần cũng biết, kiếm quang liền phát động.

Nhưng lưỡi kiếm của Ứng Hiệp lại chỉ chờ một cánh bướm mà tuyệt nhiên chẳng hề phát hiện ra tung tích của lão đệ nhân Hoàng Thúc Hân.

Thủ kiếm hoành ngang ngực phòng bị, Ứng Hiệp nghĩ:

- Không ngờ lão già đệ tướng đó lại lợi hại như vậy.

Y vừa nghĩ vừa lia mắt nhìn bốn chung quanh, Ứng Hiệp chẳng có phát hiện gì, buộc phải lên tiếng:

- Lão quỷ lùn, biết tại hạ là Di Họa Đoạt Hồn Thân nên sợ hãi không dám đối mặt ư?

Y vừa dứt lời thì bất thành linh từ trên đầu Ứng Hiệp có chỉ khí điểm thẳng xuống thiên đình. Phản xạ của một vô địch kiếm, Ứng Hiệp đâm thẳng mũi kiếm lên trên hứng thẳng lấy chỉ khí của đối phương.

- Chát...

âm thanh khô khốc đó chứng tỏ chỉ khí và kiếm chạm vào nhau. Không bỏ lỡ thời cơ, Ứng Hiệp thét lên một tiếng điểm mũi giày. Thân ảnh của gã tựa một mũi tên thoát ra khỏi cánh cung phối hợp với kiếm chiêu uy mãnh, vọt lên cao năm trượng. Với thế kiếm này Ứng Hiệp những tưởng có thể đâm trúng Độc Cuồng Lão Nhân Hoàng Thúc Hãn nhưng rồi mũi kiếm của gã lại xuyên thủng cành cây, trong khi kịp phát hiện ra màu áo chàm xanh của lão Hoàng Thúc Hãn chỉ cách mình hai bộ.

Kiếm còn dính cứng trong cành cây thì Ứng Hiệp thấy Hoàng Thúc Hãn hướng chưởng ảnh về phía mình. Lão nói:

- Tiểu tử... Cho dù ngươi là Di Họa Đoạt Hồn Thần thì ngươi cũng như những người khác mà thôi.

Độc Cuồng lão dị nhân Hoàng Thúc Hãn vừa nói, vừa từ từ chực điểm chỉ vào tam tinh Tôn Ứng Hiệp. Chính vào lúc chỉ pháp của lão chực nhả kinh thì kịp thấy hai cánh môi của Di Họa Đoạt Hồn Thần nhếch lên tỏ thái độ khinh bỉ lẫn sát nhãn đầy uy quang.

Độc Cuồng lão dị nhân chỉ kịp thấy điều đó, lòng đã bồn chồn với cảm giác lưỡi hái thần chết đang Ở cạnh thì âm thanh khô khốc do lưỡi kiếm bị bẻ đôi phát ra đập vào thính nhĩ lão.

Lão còn chưa kịp hiểu điều gì thì lưỡi kiếm gãy của Tôn Ứng Hiệp đã đặt đúng vào yết hầu lão. Lão gần như chết lặng chẳng còn tin vào mắt mình nữa. Làm sao Độc Cuồng lão dị nhân có thể tin được một kiếm thủ ứng biến thần tình như Ứng Hiệp.

Lão buột miệng thốt:

- Ngươi hẳn đã thụ giáo kiếm chiêu vô địch của Dương Bất Tuần.

Ứng Hiệp buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Không sai.

Mặt của Độc Cuồng Hoàng Thúc Hãn sùng sùng. Y lầm nhảm nói:

- Thảo nào kiếm chiêu lại ứng biến thần kỳ như vậy.

- Lão không cần phải thắc mắc điều đó.

Ứng Hiệp nhìn thẳng vào cặp mắt lồi của lão dị nhân Hoàng Thúc Hãn gần giọng nói:

- Tổng Bội Linh đang Ở đâu?

Hoàng Thúc Hãn khẽ lắc đầu. Lão không dám lắc mạnh vì sợ lưỡi kiếm gãy kia sẽ tiện đứt yết hầu của lão.

Ứng Hiệp nói:

- Lão không biết?

Giọng nói của Ứng Hiệp giá băng đến độ Hoàng Thúc Hãn phải rùng mình. Lão rùng mình xong rồi im lặng.

Ứng Hiệp gần giọng hỏi lại:

- Lão không biết?

Hắn thốt ra câu hỏi đó lạnh như băng mà răng như rít lại với tất cả sự căm phẫn.

Nghe Ứng Hiệp hỏi mà toàn thân Hoàng Thúc Hãn nổi đầy gai ốc. Lão có cảm giác cổ họng mình bị chẹn lại bởi sát kiếm khủng bố toát ra từ lưỡi kiếm gãy của Tôn Ứng Hiệp.

Độc Cuồng lão dị nhân Hoàng Thúc Hãn ngậm ngừng mãi một lúc mới nói được:

- Nếu lão phu nói không biết thì chắc ngươi sẽ lấy mạng lão ngay lập tức?

Y buông một câu cụt lủn:

- Đúng... Hoàn toàn đúng. Lão biết Tổng Bội Linh đang Ở đâu. Bội Linh đang Ở đâu?

Giọng Ứng Hiệp khản đặc biểu lộ tất cả hung khí mà y muốn dồn vào câu nói đó.

Nghe Ứng Hiệp hỏi mà lão Độc Cuồng cứ run bắn người. Lão chợt òa khóc lên như một đứa trẻ nít rồi dấy nẩy:

- Ta không nói... Ta không nói...

- Lão sẽ chết...

Ứng Hiệp nhớ lại cái chết của Tôn Tài trưởng lão mà bụng dạ như thể có lửa đốt âm ỷ Lưỡi kiếm gãy của y ép tới chạm nhẹ vào yết hầu Độc Cuồng Hoàng Thúc Hãn.

- Lão chết như Tôn Tài trưởng lão Ứng Hiệp này mới mãn nguyện vừa lòng nếu không nói Tổng Bội Linh đang Ở đâu.

Y nghiêng răng lặp lại lời nói:

- Lão sẽ chết.

Hoàng Thúc Hãn run bắn người thì chợt sau lưng Ứng Hiệp tiếng đàn tỳ bà ai oán trỗi lên. Nghe tiếng đàn tỳ bà ai oán đó, Ứng Hiệp không thể cầm lòng được, liền quay ngoắt lại. Trong khi y quay mặt nhìn lại thì

không phòng bị, chớp mắt đã bị Độc Cuồng lão dị nhân Hoàng Thúc Hân chớp động chỉ công điểm vào đại huyệt Thiếu Khuyết sau lưng.

- Cách...

Ứng Hiệp cúi người đến trước, ngã sòng xoài trên mặt đất.

Độc Cuồng lão dị nhân Hoàng Thúc Hân đắc ý nói:

- Di Họa Đoạt Hồn Thần, người chết chắc bởi tay lão phu rồi.

Cùng với lời nói đó, Hoàng Thúc Hân chực tung chưởng độc vỗ thẳng vào mặt Ứng Hiệp. Cái chết của Ứng Hiệp đã nằm gọn trong tay Độc Cuồng Hoàng Thúc Hân, nhưng tiếng thét của Bội Linh đã kịp cất lên cứu lấy mạng gã:

- Lão độc dừng tay.

Tiếng thét của nàng như một mệnh lệnh khiến Hoàng Thúc Hân nhanh chóng thu hồi chưởng độc. Trong khi Ứng Hiệp ngạc nhiên vì Bội Linh đã cứu y.

Độc Cuồng Hoàng Thúc Hân thảng thốt nói:

- Tên tiểu tử này muốn lấy mạng nàng đó. Hãy để cho Hoàng lão phu giết gã trừ hậu họa cho nàng.

Bội Linh lắc đầu:

- Lão độc không được giết gã... Nếu lão giết Ứng Hiệp, Bội Linh sẽ tự sát ngay.

Độc Cuồng lão dị nhân càng ngạc nhiên hơn khi nghe Bội Linh thốt ra câu nói đó.

Lão lập bập nói như một đứa trẻ:

- Nàng muốn chết hay sao mà lại muốn để tiểu tử này sống chứ? Kiếm thuật của y do chính Dương Bất Tuân truyền thụ. Trong võ lâm chẳng còn ai có thể khắc trị y nữa.

- Bội Linh không cần biết điều đó... Nhưng lão lấy mạng Ứng Hiệp, Bội Linh sẽ tự sát theo y.

Buông một tiếng thở dài, Hoàng Thúc Hân lắc đầu ngụy ngụy:

- Ta không hiểu nổi... Hắn đi tìm nàng để giết, thế mà nàng còn muốn bình vực hắn... muốn hắn được sống khi chắc chắn hắn phải chết bởi độc chưởng của ta.

Bội Linh lắc đầu:

- Bội Linh muốn nói chuyện với Ứng Hiệp.

- Hắn nguy hiểm lắm.

Ứng Hiệp lên tiếng:

- Tổng tỷ tử của ta muốn tự tay giết ta đó.

Độc Cuồng lão quái lắc đầu rồi nói với Bội Linh:

- Nàng cẩn thận với gã đó.

Lão nói xong lẫn ngay vào rừng, thoáng cái đã mất hút như thể rừng rậm là mồm con quái vật khổng lồ nuốt chửng lấy lão vậy.

Bội Linh mò mẫm rảo bước đến bên Ứng Hiệp. Nàng ngồi xuống cạnh hắn:

- Ứng Hiệp, đệ có sao không?

Ứng Hiệp nhìn Tổng Bội Linh. CỔ họng gã đắng nghét như thể mật đã ứ ngang miệng. Gã hậm hực nói:

- Đừng giả nhân, giả nghĩa, xuống tay lấy mạng Tôn Ứng Hiệp mà giao nộp cho Đàm Vĩnh Hưng tướng công của tỷ. Xuống tay đi.

Bội Linh cau mày ngơ ngẩn:

- Tại sao Bội Linh phải lấy mạng đệ chứ?

Ứng Hiệp hừ nhạt một tiếng:

- Không giết Ứng Hiệp thì hậu họa sẽ đến với Tổng tỷ tử đó.

Bội Linh lắc đầu:

- Tỷ tưởng đâu đệ tới đây để lấy Long diên hương trao cho Đàm Vĩnh Hưng, không ngờ đệ đến Bình Thiên Nhai bằng lòng hận thù.

Nàng thở ra nói:

- Tỷ đã làm gì để đệ phải hận tỷ chứ? Chẳng lẽ vì tỷ yêu Đàm Vĩnh Hưng mà đệ hận tỷ? Đàm huynh đã đắc tội gì với đệ?

Toàn thân Ứng Hiệp run lên bần bật. Bất thành linh gã rống lên một tiếng thét lớn, tự dung kiếm khí trong nội thể giải khai huyết đạo bị Hoàng Thúc Hân phong bế. Đại huyệt Thiếu Khuyết vừa được giải, Ứng Hiệp thò tay lấy đốc kiếm gãy, rít giọng nói:

- Tổng tỷ tử biết vì sao Ứng Hiệp hận tỷ tử không?

Y vừa nói vừa đặt lưỡi kiếm gãy vào cổ Bội Linh. Bội Linh vẫn bình thản nói:

- Tỷ không biết... Nhưng nếu đệ giết tỷ mà đem đến điều lợi cho đệ thì đệ cứ ra tay Ứng Hiệp đây nghiêng nói:

- Đến lúc này mà tỷ còn có thể thốt ra hai chữ không biết à?

- Quả thật tỷ không biết thì nói không biết. Tỷ đang muốn biết vì sao Tôn đệ đệ lại hận tỷ như vậy?

- Không hận sao được khi tỷ đã nhẫn tâm đột nhập Quỷ Đầu sơn lấy mạng Tôn Tài trưởng lão bộ tộc Liêu Ninh, rồi giáng họa lên đầu Ứng Hiệp.

Y buông một tiếng thở dài thuật lại chuyện đã xảy ra tại Quỷ Đầu sơn.

Nghe Ứng Hiệp kể xong, Tống Bội Linh chỉ khẽ lắc đầu thở dài ngao ngán:

- Thì ra là vậy... Thảo nào đệ không hận Tống Bội Linh.

- Giờ tỷ còn có gì muốn nói nữa không?

- Nói rất nhiều... Sau khi tỷ nói xong, đệ cứ quyết định, giết cũng được, tha cũng được, nhưng điều cầu xin của tỷ đệ đã hứa thì phải giữ.

- Nam nhi đại trượng phu đã nói ra thì không bao giờ nuốt lời được... Ứng Hiệp sẽ đem Long diên hương về cho Đàm Vĩnh Hưng.

- Đa tạ Tôn đệ đệ.

Bội Linh chớp đôi thu nhãn vô hồn rồi chậm rãi thuật lại chuyện Đàm Vĩnh Hưng Ở trang viên Thần Phục bang cho Ứng Hiệp nghe. Ứng Hiệp nghe nàng kể lắc đầu nói:

- Ta không tin.

- Tin hay không đó là quyền của đệ. Nhưng nếu không có Long diên hương thì Vĩnh Hưng sẽ trở thành phế nhân. Tỷ lại không muốn điều đó xảy ra với Đàm Vĩnh Hưng.

Nghe Bội Linh kể, mặt Ứng Hiệp nhăn nhó. Y cướp lời Bội Linh:

- Lâm tỷ tỷ không đồn mạt và tàn nhẫn như tỷ đâu.

- Tin hay không là quyền của đệ, nhưng Bội Linh đoán chắc kẻ sát hại Tôn Tài trưởng lão là Lâm Bạch Huệ. Nếu đệ mình mẫn một chút không bị lưới tình che mắt thì sớm nhận ra thủ đoạn của Lâm Bạch Huệ. Bạch Huệ vì muốn Tinh Túc giáo độc tôn vô lâm mà dùng bất cứ thủ đoạn nào. Chính vì biết Bạch Huệ có ý đó nên Độc Cầm Nhân Đoan Cơ đã cứu tỷ, và nhờ tỷ bằng mọi cách ngăn cản Bạch Huệ trước khi lấy mạng nàng. Dù sao Bạch Huệ cũng là máu mủ với ân nhân của tỷ.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Ta không tin.

- Tất cả những gì Bội Linh muốn nói với đệ thì đều đã nói hết rồi. Bây giờ Tôn đệ có thể xuống tay đưa Bội Linh về với cõi hư vô.

Nàng nói dứt lời, ngẩng cao mặt, đưa cả vùng yết hầu mình để cam chịu đường kiếm tàn nhẫn của Tôn Ứng Hiệp. Đôi mắt vô thần, khuôn mặt xinh xắn với những nét đau khổ của Bội Linh đập vào mắt Ứng Hiệp, khiến cho gã phải chần lờn.

Y miễn cưỡng hỏi lại Bội Linh:

- Tống tỷ tỷ không phải là thủ phạm ư?

- Tùy đệ quyết định.

Tay kiếm của Ứng Hiệp từ từ thu lại. Y lắc đầu nói:

- Ứng Hiệp không bao giờ tin vào lời của tỷ. Nhưng... Đệ sẽ quyết định tìm ra sự thật.

Y buông một tiếng thở dài:

- Một khi sự thật được phơi bày thì tỷ có ản náu Ở đâu Tôn Ứng Hiệp cũng buộc tỷ phải đền tội trước vong hồn Tôn Tài trưởng lão và Lập Dựng đại thúc.

- Đệ cứ đi tìm sự thật. Còn tự bản thân Tống Bội Linh đã chọn cho mình một con đường để đi rồi.

- Tỷ muốn nói gì?

- Không bao giờ tỷ rời khỏi Tử địa Bình Thiên Nhai. Khi nào đệ muốn giết tỷ thì cứ đến tử địa này.

Ứng Hiệp nhìn Bội Linh bằng ánh mắt hoài nghi. Y ngập ngừng nói:

- Đệ có thể đưa tỷ đến gặp Đàm Vĩnh Hưng kia mà.

Bội Linh lắc đầu:

- Không cần... Mặc dù Bội Linh đã trao tình cho Vĩnh Hưng nhưng lại biết trong tim huynh ấy luôn tồn tại bóng hình của Đoan Cơ. Bội Linh muốn Vĩnh Hưng mãi mãi trọn tình với đoan Cơ.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài.

Bội Linh mơ hồ nói tiếp:

- Ở đây tỷ đã có Độc Cường Dị Nhân Hoàng Thúc Hãn. Tỷ cũng được an ủi phần nào.

Lời nói còn đọng trên miệng Bội Linh thì Độc Cuồng Dị Nhân Hoàng Thúc Hãn từ trong lùm cây bên cạnh bước ra. Lão vừa bước ra vừa nói:

- Nghĩa nữ nói rất đúng... Rất đúng... Cứ Ở đây với nghĩa phụ. Ở đây mặc dù hoang vu nhưng chẳng có ai gây phiền lụy cho nghĩa nữ cả.

Ứng Hiệp nhìn Hoàng Thúc Hãn.

Lão đáp trả lại bằng cặp mắt dè chừng.

Bội Linh nói:

- Nghĩa phụ... Bội Linh xin người một ít Long diên hương để Ứng Hiệp đem trao về cho Đàm Vĩnh Hưng.

Mặt Độc Cuồng nhăn nhó nói:

- Nghĩa nữ biết Long diên hương quý như thế nào không?

- Quý nhưng chỉ để làm vật ngắm nhìn thì không có gì quý cả.

- Ờ, thôi được... Nghĩa phụ sẽ trao nó cho tiểu tử này nhưng y phải hứa đừng đến đây khuấy động sự yên bình của Bình Thiên Nhai.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Ứng Hiệp không hứa gì cả.

Bội Linh cầm tay Hoàng Thúc Hãn:

- Nghĩa phụ... Xin người đừng bức ép Tôn đệ đệ.

Liếc nhìn Bội Linh, thờ hất ra một tiếng:

- Thôi được... Nghĩa phụ vì nghĩa nữ đó.

Lão lấy trong áo ngực ra một túi lụa đưa đến trước mặt Ứng Hiệp:

- Đây là Long diên hương... Người muốn dùng gì thì dùng. Bản thân Long diên hương có thể trị được bá độc, chỉ cần người xông nó đã có thể trị độc được rồi.

Ứng Hiệp nhận lấy túi Long diên hương chậm rãi nói:

- Ứng Hiệp chẳng cần đến Long diên hương, nhưng đây là lời hứa phải làm với Tống Bội Linh tỷ tỷ mà thôi.

Y gần giọng nói:

- Cáo từ Ứng Hiệp toan dậm bước thì tiếng chim phượng rít lên trên cao. Vừa nghe có tiếng chim phượng Độc Cuồng Dị Nhân Hoàng Thúc Hãn đã nhanh chân lùi ngay vào rừng rậm mất hút.

Từ trên cao cánh chim phượng hoàng khổng lồ chao cánh lạng xuống.

Từ trên lưng chim, Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc băng mình xuống nhưng khi Tiên Hạc Thần Kim hạ thân xuống đất thì Ứng Hiệp đã thi triển Tu La thân pháp thoát đi mất hút rồi.

Chu Tuyết Ngọc hỏi Bội Linh:

- Tống tiểu thư... Ứng Hiệp có đến đây không?

- Tôn đệ đi rồi.

Đôi chân mày lá liễu của Tiên Hạc Thần Kim cau hằn lại:

- Y đi rồi ư... Nếu bổn nương muốn gặp y thì gặp Ở đâu?

- Nơi nào có Lâm Bạch Huệ thì nơi đó có Tôn Ứng Hiệp. Trong tâm tưởng của Ứng Hiệp, chẳng còn ai ngoài Lâm Bạch Huệ mà thôi.

Kiểm chết

Bước chân vào Phi Thúy sơn trang, Diêm La Thành chủ Dịch Hoành cảm nhận sự vắng lặng lạ lùng. Y ngồi ngó đang có một cái bầy chờ sập mình. Chính cảm giác đó khiến cho Dịch Hoành phải lo lắng. Mặc dù lo lắng, nhưng y vẫn tự tin vào võ công của mình.

Bước qua ngưỡng cửa gian chính sảnh, đập ngay vào mắt Dịch Hoành là dáng đứng thư thả của Tôn Ứng Hiệp. Mặc dù y quay lưng về phía Dịch Hoành nhưng gã vẫn cảm nhận được sát khí hùng hực toát ra từ phía Ứng Hiệp.

Dịch Hoành dừng bước nhìn Ứng Hiệp:

- Bồn vương muốn gặp Thánh nữ!

Ứng Hiệp từ từ quay lưng lại, mặt đối mặt với Dịch Hoành:

- Lâm tỷ tỷ có việc lớn, Ứng Hiệp thay mặt Lâm tỷ tỷ bồi tiếp tôn giá!

Đôi mắt Ứng Hiệp đỏ au, toát ra sát thần khủng bố. Chạm vào ánh mắt của Ứng Hiệp, bất giác xương sống Dịch Hoành gai lạnh. Y ngập ngừng nói:

- Bồn vương không có việc gì để bàn bạc với túc hạ cả!

Ứng Hiệp gằn giọng:

- Có, có!

- Túc hạ muốn bàn bạc với bồn vương việc gì nào?

Diêm La Thành chủ vừa nói vừa âm thầm vận công.

Ứng Hiệp nhìn thẳng vào mắt Dịch Hoành nghiêm giọng nói:

- Tại hạ muốn bàn thảo với Dịch vương gia về câu chuyện hai mươi năm trước, khi vương gia đã bị lưu đầy ra ngoài biên ải, sau đó kết thân với Tộc chủ bộ tộc Liêu ninh.

Mặt Dịch Hoành thoát danh lại:

- Phó giáo chủ nhắc đến chuyện đó để làm gì?

- Ta muốn biết kẻ đang đối mặt với Ứng Hiệp có đúng là người bất nhân bất nghĩa, bất ân và bi ối không!

Dịch Hoành cay mảy, mặt y như muốn chảy xệ xuống, y gằn giọng nói:

- Người là gì của Mộc Kha Giã Dững?

- Tôn giá muốn biết ư?

- Bồn vương nghĩ người có liên quan đến Mộc Kha Giã Dững!

- Không sai! Tôn chủ Liêu Ninh chính là phụ thân của bồn tọa!

Dịch Hoành bật cười giòn giã:

- Bây giờ bồn vương đã hiểu tất cả rồi, Thánh nữ Lâm Bạch Huệ hẹn bồn vương đến đây, nhằm để cho người thanh toán những ân oán giữa bồn vương và người!

- Tôn giá hiểu được điều đó có chấp nhận lời thách đấu của tại hạ chăng? Giữa tại hạ và tôn giá phải có một người chết!

Diêm La Thành chủ nhìn Ứng Hiệp gằn như không chớp mắt:

- Hẳn tất cả những gì ngày xưa người đều đã biết!

- Bản thân tại hạ đã đến ải Nhạn môn Quỷ Đầu sơn!

- Bọn mọi Liêu Ninh đã nói với người?

- Nếu không biết Ứng Hiệp không chờ tôn giá tại Phi Thúy tiên trang này!

Dịch Hoành thở dài:

- Được! Người đã không ngại chờ bồn vương thì bồn vương sẽ bồi tiếp người vậy!

Dịch Hoành vừa nói vừa lột bỏ chiếc áo thụng Diêm La Thành chủ để lộ tấm trường bào phía trong, có thêu hình con rồng đang uốn lượn từ dưới vạt áo lên trên ngực.

Diêm La Thành chủ gằn giọng nói:

- Tôn Ứng Hiệp! Bất cứ ai trong võ lâm thì sợ uy danh Di họa Đoạn hồn thần của người nhưng đối với bồn vương thì chẳng có gì để bồn vương phải sợ người cả!

- Tại hạ mong rằng lời nói đó luôn là của một vị vương gia đỉnh thiên lập địa, ngồi trên ngôi cửu đỉnh!

cùng với lời nói đó, Ứng Hiệp từ từ rút trường kiếm. Mũi kiếm của y điểm tới trước đỉnh thẳng vào giữa đôi nhãn quang của Dịch Hoành. Từ mũi kiếm của Ứng Hiệp toát ra một đạo sát kiếm vô hình khiến

xương sống của Dịch Hoành phải gai lạnh. Khi Dịch Hoành cảm nhận được luồng sát kiếm kia thì y mới hiểu ra vì sao Lâm Bạch Huệ hẹn mình đến đây.

Dịch Hoành nghĩ thầm:

- Bạch Huệ muốn bốn vương phải chết bởi kiếm chiêu của Di họa Đoạn hồn thân. Ắ đã biết mình chẳng còn sử dụng được nữa, một khi trung nguyên rơi vào tay chúa Liêu, thì đương nhiên ả sẽ thay thế mình. Quỷ sứ quả là tàn nhẫn vô tâm!

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Dịch Hoành vẫn tự tin vào võ công của mình. Y gằn giọng nói:

- Người xuất thủ đi!

- Ta không khách sáo đâu!

Câu nói đó của Ứng Hiệp càng khiến cho xương sống của Dịch Hoành gai lạnh bởi y cảm nhận được sự khủng bố ngay trong giọng nói của Ứng Hiệp.

Một luồng khí lạnh toát chạy dọc theo xương sống của Diêm La Thành chủ Dịch Hoành, cùng lúc ánh kiếm phát ra chói lòa.

Theo một phản xạ tự nhiên của một đại cao thủ, Diêm La Thành chủ dựng đứng đôi Thanh ma thần thủ, thòp lấy kiếm của Ứng Hiệp. Kiếm và thủ chạm thẳng vào nhau.

- Chát!

Dịch Hoành thối lui hai bộ. Y cảm thấy đôi tay mình tê rần rất buốt, bên kia ứng Hiệp cũng phải thối lui một bộ, nhưng mắt vẫn toát sát thần chiếu vào đối thủ của mình.

Ứng Hiệp vừa trụ bộ liền phát triển chiêu công. Lần này phát tác hiệu kiếm chủ công, Ứng Hiệp phối hợp luôn với bộ pháp Tu la thần kỳ của Thiên Trù đại sư. Kiếm chiêu của y chẳng hề giống với kiếm pháp của các môn phái trong võ lâm Trung Nguyên.

Chính sự đặc dị quái gở đó khiến cho Diêm La Thành chủ Dịch Hoành phải lúng túng. Mặc dù lúng túng nhưng Diêm La Thành chủ cũng đã biết được sở học Tu La thân pháp của Ứng Hiệp qua cuộc giao đấu giữa Đàm Vĩnh Hưng và Thảm Mộc Phong.

Y liền thi triển đúng bộ pháp thần kỳ Tu La của Ứng Hiệp để lách tránh chiêu kiếm khốc liệt Mũi kiếm của Ứng Hiệp xọc ngang qua trên bờ vai của Dịch Hoành điểm luôn vào vách sánh. Thân kiếm cong lại tựa như một cánh cung rồi bật trở lại. Ứng Hiệp nương theo đà bật của thân kiếm, lộn người trên không, chém xả về sau ba chiêu liên hoàn công trực diện Dịch Hoành.

Chớp thấy đôi phương công huyệt mình, Dịch Hoành tranh thủ chiếm tiên cơ nhưng y chưa kịp thực hiện ý định đó thì áp lực trùng trùng điệp điệp của kiếm chiêu đã chụp đến, buộc y phải đón thẳng, đỡ thẳng.

- Chát! Chát! Chát!

Dịch Hoành lùi tiếp ba bộ. Y lại thi triển Tu La thân pháp thoát về sau hai trượng để đề phòng kiếm pháp liên hoàn của Tôn Ứng Hiệp.

Thấy Dịch Hoành thi triển Tu La thân pháp, Ứng Hiệp buột miệng vừa thu kiếm vừa hỏi:

- Dịch vương gia cũng biết sử dụng Tu La thân pháp của Đàm Vĩnh Hưng ư?

- Trên võ lâm bất cứ môn võ công nào bốn vương cũng đều sử dụng được!

- Vậy kiếm chiêu của Tôn Ứng Hiệp, Dịch vương gia cũng sử dụng được ư?

Y vừa nói vừa dụng kiếm đâm thẳng đến Dịch Hoành Diêm La Thành chủ. Chiêu kiếm của Ứng Hiệp trông rất tầm thường khiến cho Dịch Hoành nghĩ thầm:

- Hắn đã sử dụng hết sở học kiếm chiêu rồi ư?

Cùng với ý nghĩ đó, Dịch vương gia không ngần ngại, vươn đôi Trảo công xanh rờn chộp lấy thân kiếm.

- Chát...

- Cạch...

Dịch Hoành dồn công lực vào Thanh ma thần thủ bẻ gãy lưỡi kiếm của Ứng Hiệp, Chính vào lúc lưỡi kiếm gãy phát ra âm thanh khô khốc thì Diêm La Thành chủ cũng nhận biết ánh mắt uất hận căm thù của Ứng Hiệp toát ra cái nhìn khủng bố đến rợn người.

Chớp thấy ánh mắt của Tôn Ứng Hiệp, Diêm La Thành chủ giật mình. Lão toan lạng bộ để thối lui về phía sau đẳng phòng thủ độc chiêu của đôi phương mà chẳng dám nhân cơ hội này để phản công. Nhưng ý niệm kia vừa lóe lên trong đầu Dịch Hoành thì võ kiếm của Ứng Hiệp đã điểm tới nhanh không thể tưởng, trong khi đôi thanh ma thần thủ của Dịch Hoành vẫn còn nắm khư khư lưỡi kiếm gãy.

Mũi võ kiếm điểm thẳng vào tam tinh Diêm La Thành Chủ.

- Chát!

Diêm La Thành Chủ tưởng như có một lưỡi tầm sét nện ngay vào tam tinh mình, khiến cho mặt gã nảy dom đóm chẳng còn biết gì nữa. Nội lực của võ kiếm đủ để Diêm La Thành Chủ ngã ngựa ra sau, nện lưng xuống sàn gạch chính sảnh Phi Thúy sơn trang.

Khi Dịch Hoàn lấy lại được thần thức thì lưỡi kiếm gãy của Ứng Hiệp đã chớp động liên tục đôi tay mang Thanh Ma thần thủ của gã. Cái đau rất buốt khiến Dịch Hoàn thét lên:

Máu phun ra từ hai bờ vai cụt lủn. Dịch Hoàn chửi chân lê trên sàn gạch. Trông gã thật khủng khiếp và đau khổ.

Ứng Hiệp đang dạng chân nhìn Diêm La Thành Chủ Dịch Hoàn, y gần giọng nói:

- Hãy nói cho ta biết! Chính người đã giết chết song đường của ta, đúng không?

Dịch Hoàn gật đầu:

- Chính bốn vương đã giết họ. Hôm nay người giết ta nhưng ngày sau người sẽ nhận một cái chết còn đau khổ hơn ta!

- Ta chấp nhận tất cả!

Ứng Hiệp vừa nói vừa phát tác kiếm chiêu, đường kiếm của gã cắt ngang qua yết hầu của Dịch Hoàn, đủ để máu tuôn ra chứ không cho y chết nhanh chóng.

Đôi mắt Dịch Hoàn tròn tròn, máu tiếp tục trút ra từ yết hầu hần. Ứng Hiệp bước đến bàn bưng bầu rượu đi thẳng đến trước mặt Dịch Hoàn. Y rưới rượu xuống sàn gạch vừa nói:

- Cha mẹ, Ứng Hiệp đã lấy máu kẻ thù tể cha mẹ để hai người siêu thoát khỏi a tỳ địa ngục!

Y rưới hết bầu rượu để hoà lẫn với máu của Dịch Hoàn. Trong khi Ứng Hiệp rưới rượu để trộn với máu của Diêm La Thành Chủ thì họ Dịch cứ khèn khét. Máu cứ tuôn ra cho đến khi gã gục hần xuống sàn chính thì bầu rượu trong tay Ứng Hiệp cũng cạn Chưởng còn giọt nào.

Y nhìn Dịch Hoàn:

- Ta có chết thì cũng trả được mối hận của cha mẹ!

Y lại nhìn xác Dịch Hoàn một lần nữa, rồi toan dậm bước đi nhưng Bạch Huệ đã xuất hiện trong bộ cánh trắng tinh. Trông thật diễm lệ và đài các.

Vừa thấy Bạch Huệ, Ứng Hiệp liền bước thẳng đến trước mặt nàng:

- Lâm tỷ tỷ... đệ đã trả thù được cho song đường!

- Tỷ chúc mừng cho đệ!

Nàng nhìn xác Dịch Hoàn:

- Y đáng chết!

- Không có tỷ điều tra ra là do Dịch Hoàn thì đệ mãi mãi khó tìm được hung thủ năm xưa!

Bạch Huệ mỉm cười:

- Tinh Túc giáo đã là thiên hạ đệ nhất giáo thì kẻ thù của đệ sao có thể trốn thoát được?

Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ:

- Tỷ muốn đệ làm gì để trả ơn tỷ?

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp muốn lập công đền ân tỷ ư?

Ứng Hiệp gật đầu:

Bạch Huệ nắm tay Ứng Hiệp:

- Đi theo tỷ!

Nàng dẫn Ứng Hiệp rời khỏi gian chính sảnh. Hai người đến thác nước nơi đó đã dựng lên một gian nhà lục giác ngay trên nền ghềnh đá, mà hôm nào y đã cùng Bạch Huệ đã gắn thân với nhau.

Nàng bước vào gian nhà lục giác đó, rồi quay lại nói với Ứng Hiệp:

- Tỷ muốn Ứng Hiệp vẽ tranh tặng tỷ!

Nàng vừa nói vừa thản nhiên căn tay để rỏ máu vào chiếc đĩa mực đặt sẵn trên bàn.

Ứng Hiệp trơ mắt nhìn Bạch Huệ. Tim hần đập rộn rã vì cảm nhận được nỗi đau của nàng.

Y bước đến bàn để đĩa mực và những tấm giấy hồng điều, nhìn Bạch Huệ ngập ngừng:

- Đệ sẽ vẽ tranh của tỷ!

Bạch Huệ mỉm cười.

Nàng từ từ trút bỏ trang y để phơi tất cả những đường cong tuyệt mỹ ra trước mặt Ứng Hiệp.

Giống như một họa nhân bắt được cái đẹp toàn mỹ, toàn bích, Ứng Hiệp chấm bút vào đĩa mực, phác họa chân dung của Lâm Bạch Huệ. Gã vẽ không ngừng tay. Hết tấm này lại đến tấm khác, cứ như sợ Bạch Huệ chỉ trong khoảnh khắc sẽ biến khỏi cuộc đời này. Còn y thì chẳng bao giờ tìm được người đẹp thứ hai có thể thay thế được nàng.

Chỉ trong một canh giờ, Ứng Hiệp đã vẽ hết cả chồng giấy hồng điều để sẵn trên bàn.

Y nhìn Bạch Huệ:

- Tỷ tỷ!

Nàng nhìn trả lại gã bằng đôi mắt ướt tình:

- Ứng Hiệp Ứng Hiệp bước đến trước mặt nàng. Như một gã nô bộc trung thành, sợ mất báu vật, gã quỳ xuống để tỏ lòng tôn kính với nàng, Bạch Huệ đặt tay lên vai Ứng Hiệp:

- Đừng bao giờ bỏ Lâm Bạch Huệ!

Ứng Hiệp gục đầu vào chân nàng:

- Không bao giờ Ứng Hiệp rời xa tỷ! Mãi mãi tôn thờ Lâm Bạch Huệ!

Không biết câu nói này có tác động gì đến Bạch Huệ mà tự dưng lệ lại Trào ra khóe mắt nàng rồi nhỏ xuống mắt Ứng Hiệp.

Nhận được những giọt nước mắt của Bạch Huệ, Ứng Hiệp càng thổn thức hơn, y nhìn Bạch Huệ nói:

- Bạch Huệ!

Nàng để cho nước mắt chảy theo khóe mắt tiếp tục nhỏ xuống người Ứng Hiệp. Quá đổi xúc động khi nhìn thấy Bạch Huệ khóc, Ứng Hiệp thổn thức nói:

- Bạch Huệ! Cả cuộc đời này Ứng Hiệp sẽ dâng cho tỷ!

- Bạch Huệ sợ một ngày nào đó sẽ mất Ứng Hiệp! Mất Ứng Hiệp, Bạch Huệ mất cả những gì trong cuộc đời này!

Y mỉm cười với tất cả sự hân hoan khi nhận được câu nói này của Bạch Huệ.

- Không bao giờ Bạch Huệ mất Ứng Hiệp!

Nàng từ từ quỳ xuống đối mặt với Ứng Hiệp. Tự tay nàng cởi bỏ trang phục của Ứng Hiệp, rồi đè y nằm dài trên sàn gạch. Hai cánh môi ướt mọng của Bạch Huệ áp vào má Ứng Hiệp.

Nàng nói thật nhỏ:

- Bạch Huệ và Ứng Hiệp sẽ mãi mãi Ở bên nhau nếu như cõi đời này không còn Thiên Trù hòa thượng và Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc!

Ứng Hiệp nhìn sâu vào đôi mắt Bạch Huệ, toan hỏi nàng tại sao thốt ra câu nói đó thì nhận được nụ hôn nồng nàn thiết tha cùng với sự rạo rức dâng hiến từ Lâm Bạch Huệ. Ý tưởng kia thoát tan biến chỉ còn đọng lại trong đầu gã mỗi xúc cảm xác thịt để nhủ thầm:

- Mãi mãi Ứng Hiệp sẽ là tên nô lệ của Bạch Huệ!

Phật môn loạn sóng tình

Kim Đinh tự.

Ngôi cổ tự uy nghi tọa lạc trên Ngũ đài sơn. Khung cảnh Ở đây thật êm đềm. Thỉnh thoảng lại có tiếng chuông ngân vang từ trong gian điện.

Ngôi tịch thân kiết đà trước bồ đoàn Kim thân phật tổ, Thiên Trù đại sư nhíp tay gõ đều vào chiếc mõ. Trông đại sư những tưởng người đang tham thiền nhập định để hướng tâm vào cõi niết bàn hư vô.

Ngôi sau Thiên Trù đại sư một tượng là Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc. Người cũng ngồi trong tư thế kiết đà, chẳng khác gì phật mẫu giáng lâm. Cả hai đều im lặng theo dõi tiếng mõ nhíp đều đặn.

Ứng hiệp bước vào đại điện, y chưa lên tiếng thì Thiên Trù đại sư lên tiếng trước:

- A di đà phật! Thí chủ đến rồi ư?

Ứng hiệp nhìn hai người:

- Văn bồi thừa lệnh Lâm tử tử đến phó hội với hai vị trưởng tôn!

Thiên Trù đại sư và Chu Tuyết Ngọc từ từ đứng lên quay mặt định nhìn hướng vào mặt Ứng Hiệp:

- A di đà phật. Tôn thí chủ đến thay mặt Bạch Huệ cô nương theo đúng ý của bản tăng!

Tuyết ngọc nói:

- Khi Thiên Trù đại sư và ta hẹn với Lâm Bạch Huệ trên Kim Đinh tự đã biết chắc Bạch Huệ sẽ phái công tử đi phó hội với chúng ta!

Ứng Hiệp đành giọng nói:

- Việc của tại hạ thì tại hạ phải đến, không can đến Lâm tử tử!

Y từ từ đặt tay vào đốc kiếm.

Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Kim đinh tự từ trước tới nay chưa từng có máu đỏ, mong thí chủ đừng để máu nhuộm tòa cổ tự này. Bản tăng đã tru liệu thí chủ đến đây theo ý của Lâm Bạch Huệ nên đã sắp xếp cho Tôn thí chủ gặp một người!

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Đại sư khỏi phải tốn công. Ứng Hiệp chẳng muốn gặp người nào cả ngoại trừ công việc là lấy lại mộc bài và trả thù cho Tôn tài trưởng lão!

Đôi chân mày vòng nguyệt của Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc cau hấn lại:

- Tôn công tử thốt ra những lời đó hẳn là được Lâm Bạch Huệ truyền ngôn?

Ứng Hiệp nhìn Chu Tuyết Ngọc:

- Truyền ngôn hay không truyền ngôn chẳng liên quan đến bà. Điều Ứng Hiệp muốn làm thì phải làm thôi!

- Nhưng trước khi công tử hành sự thì cũng cần phải biết rõ mình đang làm gì chứ?

Tuyết ngọc lại nhìn Thiên Trù đại sư.

Thiên Trù đại sư khẽ niệm phật hiệu:

- Ai di đà phật. Bản tăng mời Tổng cô nương!

Nghe Thiên Trù đại sư nói đến tên Tổng Bội Linh, mặt Ứng Hiệp nổi đầy sát khí, y nghiêng răng nói:

- Bội Linh cũng có Ở đây sao?

Lời nói dứt trên miệng Ứng Hiệp thì Bội Linh đã cần dấn lần bước tiến ra. Nàng hướng mặt về phía Ứng Hiệp nói:

- Bội Linh muốn cho đệ biết sự thật chân giả như thế nào!

Ứng Hiệp hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sự thật Ở ngay đây thôi. Hãy trả mộc bài cho Tôn Ứng Hiệp rồi tự xử để đền tội với Tôn Tài trưởng lão!

Bội Linh lắc đầu:

- Ứng Hiệp có mắt nhưng lại như mù vì đã bị lưới tình che lấp chẳng còn thấy gì là đúng hay sai. Được. Nếu đệ nghĩ Bội Linh là kẻ sát nhân thì cứ ra tay lấy mạng Bội Linh, nhưng trước khi lấy mạng Bội Linh thì hãy nhìn lại đệ. Bội Linh sống hay chết không thành vấn đề, nhưng sự u mê của Ứng Hiệp thì chính là nỗi đau dai dẳng trong tâm hồn Bội Linh.

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Đừng nói nhiều những lời giả dối đó với Tôn Ứng Hiệp. Tổng cô nương càng nói nhiều thì Ứng Hiệp càng căm phẫn cô nương hơn mà thôi.

Lời nói dứt trên miệng Ứng Hiệp thì kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Y định hướng mũi kiếm về phía Tổng Bội Linh gần giọng nói:

- Giữa ta và cô nương không còn tình tỷ đệ. CỐ chẳng là nổi oán hờn căm phẫn mà thôi. Nếu cô nương muốn chết, Ứng Hiệp sẽ cho cô nương được chết. Và cái chết của Tổng cô nương cũng là sự bắt buộc đối với những gì cô nương đã làm tại Quỷ Đầu sơn.

Cùng với lời nói đó, Ứng Hiệp nhích động thân pháp. Lưỡi kiếm của y rung lên chớp động chiêu kiếm thẳng tắp hướng về phía Tổng Bội Linh.

Thiên Trù đại sư khẽ niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

cùng với tiếng phật hiệu đó, Thiên Trù đại sư lách bộ bước ngang che chắn cho Bội Linh đồng thời giữ ống tay áo cả sa phát tác một đạo Giáng Long thập bát chưởng đỡ lấy lưỡi kiếm của Tôn Ứng Hiệp. Lực kinh của ngọn Giáng long thập bát chưởng đầy uy lực nhưng chỉ hất được mũi kiếm của Ứng Hiệp chệch không quá nửa gang tay.

Lưỡi kiếm cắt luôn một mảnh vải trên tay áo cả sa của Thiên Trù đại sư.

Tiên Hạch Thần Kim buột miệng nói:

- Người thật hồ đồ!

Tiên Hạch Thần Kim vừa nói vừa xoay thân ảnh, đôi tơ tằm vàng óng cắt ra khỏi đôi ngọc thủ của người đâm thẳng vào vùng thượng của Ứng Hiệp.

Vừa công Thiên Trù đại sư, Ứng Hiệp vẫn có thể chuyển động thân pháp siêu tuyệt, đạp chân lên đôi tơ vàng óng binh khí của Tiên Hạch Thần Kim, chuyển hướng kiếm chiêu tập kích về phía Chu Tuyết Ngọc. Kiếm của Ứng Hiệp tựa ánh tinh sa, đâm vào vùng tử huyết yết hầu của Tiên Hạch Thần Kim Chu Tuyết Ngọc.

Thế kiếm phản hồi của Ứng Hiệp quá ư lợi hại và biến hoá ngoài sự tưởng tượng nên Tiên Hạch Thần Kim Chu Tuyết Ngọc không khỏi lúng túng. Người chỉ kịp thu hồi đôi tơ tằm binh khí lách người sang trái nhưng vẫn bị lưỡi kiếm tàn nhẫn kia cắt mất một lọn tóc.

Bị đứt một lọn tóc khiến cho Chu Tuyết Ngọc phẫn nộ, Tuyết Ngọc gần giọng nói:

- Tiểu tử, người chẳng còn xem đạo nghĩa tôn ty ra gì nữa thì đừng trách bản nương!

Tuyết ngọc vừa nói vừa thi triển bộ pháp xem tựa tiên nữ đang rải hoa xuống hạ giới.

Đôi cước pháp như chim sáo thoăn thoắt bước trên sàn gạch, còn đôi tơ tằm thì tựa như hai con giao long, quất khúc cuốn đến Tôn Ứng Hiệp.

Chẳng một chút e dè né tránh, mặc dù biết Tiên Hạch Thần Kim Chu Tuyết Ngọc đã dụng đến tuyệt công, Ứng Hiệp xoay chân kiếm hướng lên nóc điện thét lên một tiếng.

Cùng với tiếng thét đó, gã phật lưỡi kiếm đến trước. Âm thanh vi vu thoát ra nghe rộn cả cột sống. Sàn gạch như thể bị kiếm chém đôi kéo dài đến tận Tiên Hạch Thần Kim trong khi đôi tơ tằm binh khí chạm thẳng lấy đạo kiếm khí của Ứng Hiệp.

- âm!

Tiên Hạch Thần Kim rung động ngọc thể, thoái lui về sau hai trượng. Thiên Trù đại sư vội vã phát tác Kim Cang thần chỉ tiếp ứng. Đạo Kim Cang thần chỉ của đại sư điểm tới lưỡi kiếm của Ứng Hiệp.

- Chát Ứng Hiệp vừa toan phát động chiêu công để kết thúc tính mạng của Tiên Hạch Thần Kim thì bị đạo Kim Cang thần chỉ đánh bật lưỡi kiếm, buộc gã phải thoái bộ.

Y lại nhìn Thiên Trù đại sư:

- Được lắm, cả hai cùng liên thủ đối phó với tại hạ đi!

Y vừa nói dứt lời thì từ ngoài cửa đại điện Mạn Tuyết Kha bước vào, nàng thét lên:

- sư phụ ơi! HỌ đang đến!

Tiên Hạch Thần Kim nhìn Tuyết Kha:

- Kha nhi.,...

Tuyết Kha chạy đến bên Tuyết Ngọc, nàng vừa thở hổn hển vừa nói:

- Sư phụ, Lâm Bạch Huệ và lão pháp vương kia đã gài bẫy rồi. Sư phụ và đại sư không chạy thì sẽ chết bởi tay họ thôi!

Tuyết Ngọc cau mày:

- Tuyết Kha, mau nói rõ cho sư phụ biết!

Tuyết Kha chỉ Ứng Hiệp:

- Trong lưới kiếm của Tôn Ứng Hiệp đã được tẩm VÔ ảnh độc. Khi y giao thủ thì tự khắc độc công sẽ phát tác. Tất cả mọi người Ở đây đều đã trúng độc!

Nghe Tuyết Kha nói, Ứng Hiệp rít giọng quát:

- HỒ đồ!

Tuyết Kha lại nhìn y:

- Chính ngươi hồ đồ thì có. Ngươi tưởng người không bị trúng độc à? Ngươi cũng bị trúng độc như sư phụ ta và Thiên Trù đại sư thôi. Nếu ngươi không tỉnh ngộ sớm thì ngươi cũng chết như mọi người thôi. Điều này chính tại ta nghe Bạch Huệ và pháp vương Khư Ma Lạt Gia bàn với nhau!

Nghe Tuyết Kha nói, Ứng Hiệp bật cười khanh khách, gã vừa cười vừa nói:

- HỒ đồ, Lâm tỷ tỷ mà lại giết Ứng Hiệp ư? Không thể nào tin được!

- Người không tin thì kệ ngươi... Nhưng điều đó chính ta Tuyết Kha nghe Bạch Huệ bàn thảo với pháp vương Khư Ma Lạt Gia khi ta đào thoát khỏi thạch lao Tinh Túc giáo.

Nàng quay lại Tuyết Ngọc:

- Sư phụ, chúng ta mau chạy thôi!

Tuyết ngọc lắc đầu:

- Tuyết Kha, dù bất cứ việc gì xảy ra thì con cũng phải bảo trọng lấy thân mình!

Tiên Hạc Thần Kim Chu Tuyết Ngọc vừa nói vừa thử vận công. Mắt bà biến sắc quay sang Thiên Trù đại sư:

Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Nghe Thiên Trù đại sư niệm phật hiệu, Ứng Hiệp ngờ ngợ những lời nói của Tuyết Kha là sự thật, liền ngậm vận công. Y phát hiện nội lực của mình nhanh chóng suy giảm.

Ứng Hiệp cau mày buột miệng nói:

- Không thể như vậy được!

Y vừa thốt dứt câu thì pháp vương Khư Ma Lạt Gia và Lâm Bạch Huệ bước vào.

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp, y nhìn trả lại nàng. Pháp vương Khư Ma Lạt Gia cất tiếng eo - Đã đến thời khắc kết thúc mọi chuyện rồi!

Mặt Ứng Hiệp đanh lại:

- Tỷ tỷ chuyện này như thế nào?

Bạch Huệ nhìn Ứng Hiệp:

- Trước sau gì đệ cũng biết. Do đó ân sư muốn kết thúc chuyện này ngay tại Kim Đình tự!

- Ứng Hiệp đã ngậm hiểu ra rồi. Tất cả những gì tỷ tỷ đối xử với Ứng Hiệp đều do pháp vương Khư Ma Lạt Gia chỉ huấn?

Pháp vương Khư Ma Lạt Gia cười khẩy nói:

- Tiểu tử, bây giờ thì ngươi đã biết rồi đây. Chính Bạch Huệ đã theo lệnh của bốn pháp vương kết tình với người, biến ngươi thành kẻ nô tình kiếm thủ. thực hiện theo mục đích của pháp vương. Đứng ra chẳng đợi đến ngày hôm nay bốn pháp vương mới nói, tại vì lão trọc Thiên Trù và Tiên Hạc Thần Kim cô nương đoạt mộc bài nên mới bắt buộc ngươi cùng chết với họ!

Ứng Hiệp nhìn Bạch Huệ:

- Bạch Huệ, phải chăng nàng đã giết Tôn Tài trưởng lão rồi giáng họa cho Tống tỷ tỷ?

- Đẳng nào Ứng Hiệp cũng biết rồi. Tất cả sự thật không thể che giấu được thì đây cũng là lúc phơi bày nó ra. Tất cả những chuyện đó đều do Bạch Huệ làm. Khi ứng Hiệp chết rồi, Tinh Túc giáo sẽ lo hậu sự chu toàn cho đệ.

Nghe nàng nói, Ứng Hiệp phá lên cười ngặt nghẽo, y vừa cười vừa nói:

- Lo hậu sự cho Tôn Ứng Hiệp à? Hậu sự cho ta à?

Bạch Huệ buông tiếng thở dài.

Ứng Hiệp định nhìn nàng. Y bước đến bên Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim:

- Đại sư còn giữ mộc bài chứ?

- A di đà phật, bản tăng đang giữ nó!

Thiên Trù đại sư lấy mộc bài trao qua tay cho Ứng Hiệp. Đón chiếc mộc bài khắc bí thuật tinh luyện kim ngân, Ứng Hiệp nhìn lại Pháp vương Khư Ma Lạt Gia:

Y trang trọng nói:

- Hẳn Lâm Bạch Huệ đã nói cho pháp vương biết Tôn Ứng Hiệp đích thực là ai rồi?

- Bốn pháp vương biết tiểu tử là hậu duệ của tộc chủ NỘ Khả Gia Dung!

Pháp vương biết Ứng Hiệp là hậu duệ duy nhất của tộc chủ NỘ Khả Gia Dung, vậy đã thừa nhận chủ nhân chiếc mộc bài này chính là Tôn Ứng Hiệp!

- Người là chủ nhân của mộc bài thì sao nào?
- Tại hạ sẽ hủy mộc bài nếu như không có sự công bằng!

Ứng Hiệp vừa nói vừa đưa cao chiếc mộc bài. Mắt y chăm chăm hướng thẳng vào mắt Khư Ma Lạt Gia. Những thớ thịt non choẹt của Pháp vương Khư Ma Lạt Gia giật liên tục. Lão tự khắc nhận ra trong ánh mắt của Tôn Ứng Hiệp sự cương liệt và quyết đoán Chắc chắn y sẽ hủy mộc bài một khi lão hó lờ. Mà điều đó lão pháp vương Liêu quốc chẳng muốn chút nào.

Y mím môi suy nghĩ rồi cất tiếng the the:

- Tiểu tử muốn thế nào là công bằng? Hẳn người muốn được giải được VÔ ảnh chi độc của bốn pháp vương?

Ứng Hiệp buông một câu lạnh lùng:

- Không cần!

Đôi mắt của Pháp vương Khư Ma Lạt Gia trợn đứng lên:

- Người muốn gì mới gọi là công bằng?
- Sự tạ tội của Tôn Ứng Hiệp với võ lâm trung nguyên!
- ĐÓ là quyền của người, cần gì phải đem ra đặt điều kiện với bốn pháp vương?

Ứng Hiệp lắc đầu:

- CỐ đấy!
- vậy tiểu tử tạ tội bằng cách nào?
- Mộc bài này sẽ trao đổi với Đàm Vĩnh Hưng, Thảm Mộc Phong lão Kim đồng và chắc chắn không thể thiếu một người!

Y nhìn Lâm Bạch Huệ!

Chạm vào ánh mắt sát nhân hùng hực của Ứng Hiệp, Lâm Bạch Huệ chột rùng mình, xương sống của nàng gay buốt từng cơn một.

Buông một tiếng thở dài, Ứng Hiệp nói:

- Không thể thiếu được Lâm Bạch Huệ!

Pháp vương Khư Ma Lạt Gia nheo mày nhìn Ứng Hiệp:

- Tiểu tử nhất định phải có Lâm Bạch Huệ?
- Đúng!

Lâm Bạch Huệ nhìn Pháp vương Khư Ma Lạt Gia nàng từ tốn nói:

- ân sư giao Lâm Bạch Huệ cho Ứng Hiệp, chắc chắn hẳn sẽ sát tử Bạch Huệ ngay!

Nàng nhìn lại Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp, ba người kia Bạch Huệ sẵn sàng trao cho đệ!

Ứng Hiệp gất lời cướp giọng bạch Huệ:

- Đừng nói Tôn Ứng Hiệp là đệ đệ của nàng. Với ta, tất cả đã hết rồi!

sắc diện của Bạch Huệ đỏ bừng khi nghe câu nói này của Ứng Hiệp. Nàng khẽ gật đầu gượng nói:

- Được xem như ta và người chẳng còn gì nữa!

Lời nói này của Bạch Huệ đập vào thính nhĩ của Ứng Hiệp, bắt giác những hoài kỷ của y và nàng dội vào tâm tưởng khiến mắt y nhòe nhoẹt lệ thương tâm.

Y nghiêng răng nói:

- Không còn gì nữa!

Buông tiếng thở dài, Bạch Huệ từ tốn nói:

- Ba người kia Lâm Bạch Huệ sẽ trao cho Ứng Hiệp, nhưng Bạch Huệ sẽ không bao giờ đi cùng với Ứng Hiệp. Giữa Bạch Huệ và Ứng Hiệp chẳng còn gì với nhau nữa, cần gì cứ phải bám với nhau như hình với bóng!

Khư Ma Lạt Gia lên tiếng:

- Tiểu tử nên nhận điều kiện của Bạch Huệ. Mộc bài tinh luyện kim ngân đổi mạng Đàm Vĩnh Hưng, Thảm Mộc Phong, bốn pháp vương thấy công bằng lắm rồi!

Ứng Hiệp chớp từ từ hạ mộc bài xuống:

- Ta đồng ý!

Bạch Huệ mỉm cười, nàng vỗ tay ba tiếng.

Nặc Khư Đà Dựng, chấp pháp Thần Phục bang đưa Vĩnh Hưng và Thảm Mộc Phong vào đại điện Kim Đỉnh tự. Hai người đó đều bị xiềng, riêng lão Kim đồng thì không nhưng miệng thì lẩm nhẩm:

- Các người bỏ đói lão phu ba ngày rồi, ba ngày rồi!

Ứng Hiệp quan sát Vĩnh Hưng và Mộc Phong. Hai người có thần sắc ngây ngô ngờ nghệch. Riêng Vĩnh Hưng thì hai cánh môi đã lở loét trông thật rùng rợn kinh tởm.

Ứng Hiệp lắc đầu nói:

- Tất cả những người đó đều đã trở thành phế nhân!

Bạch Huệ gật đầu:

- Còn hơn cả phế nhân nữa.

Ứng Hiệp nhìn Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim.

- Đại sư và nương nương hãy tiếp nhận những người đó mà rời khỏi Kim Đỉnh tự!

Tuyết Kha buột miệng hỏi Ứng Hiệp:

- Còn Tôn huynh?

- Tại hạ Ở đây trao mộc bài cho Pháp vương Khư Ma Lạt Gia!

Y bước đến trước mặt Bội Linh:

- Tổng tỷ tỷ hãy tha thứ cho Ứng Hiệp!

Lệ Trảo ra trên khoeo mắt vô thần của Bội Linh.

Nàng bật khóc ôm chầm Ứng Hiệp:

- Ứng Hiệp... đệ đệ...

Ứng Hiệp nhỏ giọng nói:

- Tỷ đừng khóc...

Y vừa nói vừa bí mật lấy túi Long diên hương đặt vào tay Bội Linh:

- Long diên hương sẽ khiến cho Đàm đại ca trở lại bình thường. Ứng Hiệp cầu mong mãi mãi tỷ tỷ và Đàm huynh luôn Ở bên nhau đến bạc đầu trăm tuổi.

Nghe Ứng Hiệp thốt ra câu đó, Bội Linh càng nghẹn ngào xúc động hơn, nàng cứ ôm chặt lấy hắn không muốn buông ra. Ứng Hiệp phải gỡ tay Bội Linh:

- Tỷ tỷ hãy cùng đi với mọi người đi...

Ứng Hiệp nhìn lại Pháp vương Khư Ma Lạt Gia:

- Hãy đưa mọi người rời khỏi đây!

- Bốn pháp vương đồng ý.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Tiếng niệm phật hiệu của Thiên Trù đại sư vừa dứt thì bên ngoài tiếng chim phượng hoàng rít lên lạnh lạnh.

Tuyết Ngọc tiên tử khẽ gật đầu nhìn sang Thiên Trù đại sư:

- Mọi người đã đến rồi.

Cùng với lời nói đó của Chu Tuyết Ngọc Tiên Hạc Thần Kim, thì Bội Linh đã rải phấn Long diên hương.

Từ tay Bội Linh, màn phấn Long diên hương trắng xóa tỏa ra như lớp sương mù nhanh chóng lan tỏa khắp gian đại điện Kim Đỉnh tự.

Lâm Bạch Huệ hét lên:

- ân sư, bọn chúng dùng Long diên hương giải Vô ảnh chi độc!

Nàng vừa dứt lời thì tiếng la Ó của quần hùng võ lâm rộn lên bên ngoài đại điện.

Chân Tử đạo trưởng cùng bốn vị chương lão cái bang đồng loạt xông vào trước.

Sự phản kích nhanh chóng hiện rõ trên mặt Thiên Trù đại sư và Tiên Hạc Thần Kim.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Từ bên ngoài cửa đại điện Kim Đỉnh tự, Đại Thiện hoà thượng cùng Pháp Lạc và Pháp Trí xông vào. Ba người này liền tiến thẳng đến trước mặt Thiên Trù đại sư. Đại thiện hòa thượng nói:

- A di đà phật! Thiên Trù sư huynh, Thiếu Lâm đã phát động ẩn soái võ lâm minh Chủ hiệu triệu anh hùng hảo hán đến đây phò trợ.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Cục trưởng nhanh chóng trở lại thế cân bằng, nhưng xem chừng có phần nghiêng về võ lâm Trung nguyên.

Pháp vương khư Ma Lạt Gia nói:

- Ứng Hiệp, người giữ lời hứa với bốn pháp vương chứ?

- Ứng Hiệp luôn giữ lời của mình!

Y thấy miếng mộc bài về phía Pháp vương Khur Ma Lạt Gia. Lão Pháp vương Khur Ma Lạt Gia vừa thấy mộc bài hướng về phía mình liền vươn Trảo chop lấy.

Bạch Huệ hét lớn:

- ân sư coi chừng!

Như thể hổ đói thấy mồi ngon, Pháp vương Khur Ma Lạt Gia chẳng còn nghe đến lời cảnh cáo của Lâm Bạch Huệ. khi tay lão vừa chạm tới mộc bài thì ánh kiếm cũng vừa chớp động lướt đến. Kiếm chưa đến mà sát kiếm khiến cho Khur Ma Lạt Gia phải rợn tóc gáy, nổi da gà.

Lão chẳng còn cách nào khác nghiêng răng bặm môi, bỏ mộc bài hướng hữu chưởng đón thẳng lưỡi kiếm đầy uy lực sát nhân của Ứng Hiệp.

- chết.

Kiếm và chưởng chạm vào nhau nhưng chưởng hữu thủ của Pháp vương Khur Ma Lạt Gia sẽ bị chẻ đôi, không ngờ nó lại hứng kiếm mà lại không hề hấn gì.

Đỡ được lưỡi kiếm của Ứng Hiệp, mặc dù không bị thương nhưng Pháp vương Khur Ma Lạt Gia phải thối lui liền hai bộ.

Lão phẫn nộ:

- Người bội ngôn!

- Ứng Hiệp trao mộc bài nhưng lại muốn lão đền mạng cho Mộc Kha Già Na!

Pháp vương khur Ma Lạt Gia thét lớn:

- Người đã sát tử bao nhiêu người mà đã có ai đòi người đền mạng đâu? Nay người lại đòi bản pháp vương đền mạng cho lão già mọi rợ đó chứ?

Cùng với lời nói đó, lão Pháp vương Khur Ma Lạt Gia rống lên một tiếng thật lớn. Lão vũ lộng song thủ to bè như chiếc quạt, tạo thành hai luồng xoáy kinh nóng như hỏa diệm sơn bổ thẳng đến Tôn Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp thi triển Tu La thân pháp lách bộ tránh hai đạo xoáy kinh Hỏa diệm chưởng. Hai đạo Hỏa diệm chưởng công hụt Ứng Hiệp, bổ luôn vào pho tượng đá Kim thân phật tổ.

- âm!

sau tiếng nổ như sét trời bổ xuống đá, cả pho tượng bốc cháy ngùn ngụt. Đá còn phải cháy thì hỏi còn thứ võ công nào khả dĩ chống chọi lại Hỏa diệm chưởng của Pháp vương khur Ma Lạt Gia.

Vừa phát động chưởng công Hỏa diệm chưởng công hụt Ứng Hiệp, Pháp vương Khur Ma Lạt Gia lắc vai áp thẳng đến Ứng Hiệp. Song thủ của lão tợ đôi bảo đao bén chém xả vào thân pháp của Ứng Hiệp.

Không thèm né tránh, Ứng Hiệp dụng luôn trường kiếm đón thẳng, đỡ thẳng lấy đôi thủ pháp siêu thần đoạt mạng của Khur Ma Lạt Gia.

Kiếm và chưởng không ngừng chạm vào nhau. Chỉ trong nháy mắt hai người đã trao đổi qua lại mười chiêu. Ứng Hiệp không ngừng bị Pháp vương Khur Ma Lạt Gia dồn về phía tường đại điện.

Mạn Kha Tuyết hét vang:

- Tôn công tử, có Kha Tuyết hỗ trợ đây!

Tuyết Kha vừa nói vừa từ sau lưng Khur Ma Lạt Gia khởi phát Kim Cáng thần chỉ phối hợp với bộ pháp Tu La thân pháp của Thiên Trù đại sư công kích vào hai tử huyệt bách hội và thiên cái của lão.

Đang công Ứng Hiệp, Khur Ma Lạt Gia buộc phải phân tán nội kinh để đối phó với chỉ kinh của Mạn Tuyết Kha. Lão xoay chân, hữu thủ đỡ kiếm của Ứng Hiệp, tả thủ đỡ chỉ kinh củ a Tuyết Kha.

- chết! âm!

Tuyết Kha và Ứng Hiệp đều là hai kỳ tài hậu bối của võ lâm Trung nguyên nên sự phối hợp của họ nhanh chóng nhuần nhuyễn, buộc Khur Ma Lạt Gia phải lúng túng.

Đỡ được một kiếm và một chỉ của Ứng Hiệp và Tuyết Kha, Pháp vương Khur Ma Lạt Gia lắc vai thi triển bộ pháp mê tông thần kỳ lướt về sau năm trượng.

Lão rút ngay trong ống tay áo ra quả hỏa pháo to dùng đưa đến phía trước, miệng thét lớn:

- Dừng tay!

Tuyết Kha lẫn Ứng Hiệp đều đồng loạt trụ bộ.

Ứng Hiệp nhìn lão bằng cặp mắt hung hãn rùng rợn.

Lão pháp vương nói:

- Nếu các người muốn chết thì bản pháp vương cho các người chết. Hỏa pháo trong tay bản pháp vương có thể phá tan cả tòa Kim Đỉnh tự này. Bản pháp vương sẽ cùng chết với các người nhưng cái chết của bản pháp vương hẳn sẽ là nguyên cơ để Liêu quốc xua quân vào trung nguyên.

Thiên Trù đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Liêu chúa đã có dự định đó từ lâu rồi, chứ không phải là hôm nay.

Nhưng nếu có thể hóa giải sự can qua giữa người Liêu với người Hán thì bản tăng sẵn sàng làm bất cứ việc gì, kể cả phải giao mạng bản tăng.

Pháp vương Khur Ma Lạt Gia nhìn Thiên Trù đại sư:

- Lão hòa thượng đã nói vậy, bản pháp vương sẽ quay về Liêu quốc ngăn cản chúa Liêu không xâm phạm trung nguyên, nhưng muốn thế bản pháp vương phải có một bài làm quà cho chúa Liêu.

- A di đà phật! Một bài kia là của bộ tộc Liêu Ninh không thuộc quyền của người Hán. Ở đây chỉ có Tôn Ứng Hiệp là người quyết định số phận chiếc một bài kia thôi.

Pháp vương Khur Ma Lạt Gia nhìn Ứng Hiệp:

- Nếu như có tấm một bài này thì bản pháp vương sẽ thỉnh cầu với đại vương để cho bộ tộc người được bình yên trong ải Nhận Môn, người đồng ý chứ?

Ứng Hiệp nhìn Pháp vương Khur Ma Lạt Gia:

- Ứng Hiệp lấy gì để tin lời nói của pháp vương?

- Thân phận của bản pháp vương có thể bảo chứng cho lời nói của ta. Bản pháp vương có thể nói với Liêu chúa, người phải tin vào ta.

Ứng Hiệp buông tiếng thở dài:

- Được, tại hạ tin vào lời nói của một vị quốc công. Mong rằng lời nói này của pháp vương nặng như núi Thái sơn.

Ứng Hiệp bước đến nhặt chiếc một bài trao tận tay Pháp vương Khur Ma Lạt Gia:

- Mong rằng pháp vương giữ lời!

Khur Ma Lạt Gia gật đầu, lão cất giọng eo éo:

- Bản pháp vương sẽ giữ lời cho đến khi nào nhắm mắt xuôi tay thì xem như không còn lời hứa đó nữa.

Ứng Hiệp nhìn thẳng vào mắt lão, từ tốn nói:

- Đa tạ Pháp vương!

Buông một tiếng thở dài, Pháp vương Khur Ma Lạt Gia ôn tồn nói:

- Có dịp bản pháp vương sẽ gặp lại người!

Lão quay lưng bước ra cửa đại điện, Lâm Bạch Huệ vội bước theo lão, nhưng Pháp vương Khur Ma Lạt Gia đã dừng bước, lão quay lại nhìn nàng:

- Người đi theo ta làm gì?

- ân sư, Bạch Huệ không thể Ở lại đây được!

- Ta cũng không thể đưa người đi. Bởi vì người đã hết giá trị lợi dụng trong cuộc phục hưng Liêu quốc rồi. Người là người Hán thì phải Ở lại với người Hán. Đừng nên theo chân người Liêu ta.

Lão nói xong lắc vai thì triển khinh công siêu tuyệt. Thoát cái đã ra khỏi ngôi tam quan của Kim Đỉnh tự. Bạch Huệ còn lại một mình đối diện với bao nhiêu người. Nàng Cảm thấy thật trợ trợ đơn độc, và cái chết sẽ không biết đến vào lúc nào.

Nàng lia mắt nhìn qua mọi người. Chạm vào mắt của từng người Bạch Huệ cảm thấy hồi hộp lẫn ngượng ngùng.

Khi nàng chạm vào mắt Ứng Hiệp thì lệ Trảo ra khóe mắt, Bạch Huệ buột miệng nói:

- NỖ tình kiếm thủ.

Nàng dần bước đến hai bộ.

- Ứng Hiệp giết Bạch Huệ đi!

- Ứng Hiệp sẽ cùng đi với tỷ!

Bạch Huệ nhường mày thồn thức hỏi:

- Người đưa Bạch Huệ đi đâu?

Ứng Hiệp mỉm cười, nụ cười của gã méo mó đến tội nghiệp, y từ tốn nói:

- Đi đến cõi vô định!

Kiểm thủ bất dung thân

Đốc bầu rượu tu một hơi dài, thanh kiếm với lưỡi kiếm sắc và nhuần như lá lúa do chính tay Lâm Bạch Huệ rèn được đặt ngay trước mặt Ứng Hiệp. Tay y đặt vào đốc kiếm, định nhìn Lâm Bạch Huệ.

Ứng Hiệp từ tốn hỏi:

- Tỷ tỷ có thể nói cho Ứng Hiệp biết, tình yêu là thế nào không?

Nàng nhìn gã. Đôi mắt thu ướt tình đã pha trộn vẻ sợ hãi, nên mất đi vẻ thơ ngây, vốn có mỗi khi liếc mắt trao tình.

Buông một tiếng thở dài Bạch Huệ nói:

- Tình yêu khiến cho người ta đau khổ nhưng hạnh phúc.

- Vậy đệ có phải là kẻ đang yêu không?

Nàng khẽ lắc đầu:

- Ứng Hiệp chỉ là một nô tình kiếm thủ.

- Nghĩa là sao?

- Tình yêu chân thực là do hai người tự nguyện trao nhau, còn Ứng Hiệp chỉ là kẻ Chạy theo chữ tình!

- Còn Lâm Bạch Huệ chỉ là sự gian trá trong tình yêu, đùa cợt cái chữ tình của Ứng Hiệp!

Y bụng bầu rượu tu nhưng tay vẫn không rời khỏi đốc kiếm, y đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Bạch Huệ hỏi tiếp:

- Bạch Huệ đã yêu lần nào chưa?

Nàng gật đầu.

Ứng Hiệp mỉm cười. Nụ cười của y thật héo hắt vào giả tạo một cách gượng gạo. Y nhỏ giọng hỏi:

- Ai được may mắn vậy?

Bạch Huệ thở dài nhợt nhạt đáp lời Ứng Hiệp:

- Đàm Vĩnh Hưng!

- Vì yêu mà tỷ hận Đàm huynh?

- Đúng trước đây Bạch Huệ đã yêu Vĩnh Hưng nhưng không được đáp tình. Vĩnh Hưng trao tình cho Doan Cơ.

- Đàm huynh may mắn được tỷ yêu, nhưng có lẽ huynh ấy biết được phía sau nhan sắc siêu phàm thoát tục của tỷ là một trái tim băng giá đầy tham vọng.

- Lúc đó Bạch Huệ chưa hề có tham vọng mà chỉ có ước mơ mình sẽ phục hưng được Tinh Túc giáo của song đường trong một ngày gần đây. Thế rồi Bạch Huệ rơi vào tay âu Thê liệt.

- Từ âu Thê Liệt tỷ trở thành kẻ vô tình?

- Có lẽ vậy Tống Ngọc thư sinh âu Thê Liệt với vẻ mỹ nam tử đã bắt nữ nhân phải quỳ dưới chân hắn.

Ứng Hiệp chời tay đứng lên. Y nghiêm giọng hỏi:

- Bạch Huệ kịp phát hiện ra nhan sắc mình cũng có thể bắt nam nhân quỳ dưới chân tỷ?

Bạch Huệ gật đầu:

- Từ một kẻ bị phụ tình, Bạch Huệ dồn tâm vào sự nghiệp phục hưng Tinh Túc giáo!

Ứng Hiệp bụng bầu rượu tu ừng ực, y đặt bầu rượu cạn xuống bàn, nhìn Bạch Huệ từ tốn hỏi:

- Trong võ lâm không thiếu anh hùng hảo hán, tại sao Bạch Huệ không chọn người nào khác mà lại chọn Ứng Hiệp. Tỷ biến Ứng Hiệp thành Di Họa Doan Hồn Thần, ban phát cho Ứng Hiệp tất cả, thậm chí cho đệ thân xác của tỷ để đệ mộng tưởng trong vòng tình giả tạo.

Bạch Huệ phá lên cười, tiếng cười của nàng nghe thật thanh tao thánh thót, nàng đang cười chột cứt ngang:

- Nếu Ứng Hiệp hỏi câu này để trách Bạch Huệ thì trước cái chết hãy trách Đàm Vĩnh Hưng!

- Huynh ấy đâu có làm gì để mà trách chứ?

Buông một tiếng thở dài Bạch Huệ nói:

- Vĩnh Hưng vốn là một ĐỒ vương, y có cặp mắt nhìn người. Người nào y chọn để thay thế y tất kẻ đó chẳng phải người tầm thường.

Nàng chống tay tựa cằm nhìn Ứng Hiệp:

- Vĩnh Hưng chọn Ứng Hiệp để trao bí kíp Tu La thân pháp, tất muốn thăm chứng căn cơ võ học của đệ. Y đã chọn đúng người, chính vì lẽ đó Lâm Bạch Huệ mới chọn Ứng Hiệp để trao bầy tình.

Nàng khẽ buông tiếng thở dài:

- Thật ra lúc đầu Bạch Huệ chẳng có tình gì với Ứng Hiệp đâu, nhưng về sau thì khác trước nhiều.

- Ứng Hiệp muốn nghe cái khác trước đó.

- Đôi lúc Bạch Huệ cũng yêu Ứng Hiệp, ta nhìn Ứng Hiệp với nỗi đau của bộ tộc Liêu Ninh mà cảm lòng không đành.

- ĐÓ CÓ phải là tình yêu không?

Bạch Huệ gật đầu.

Ứng Hiệp lắc đầu nạt ngang:

- ĐÓ không phải là tình yêu đâu!

- Thế đó là gì?

- ĐÓ chỉ là lòng thương hại của kẻ bề trên ban phát cho một gã nô tình ngây ngô tội nghiệp. Bạch Huệ đã biến Ứng Hiệp từ một kẻ có trái tim thành một cái xác biết thở bởi sự lạnh lùng băng giá.

Y nhìn thẳng vào mắt Lâm Bạch Huệ. Chạm vào mắt của Ứng Hiệp, Bạch Huệ phải cúi mặt nhìn xuống. Nàng có cảm nhận mình đang đối mặt với một gã kiếm thủ vô tình vô cảm, hay đúng hơn là đang đối mặt với một thanh kiếm sống chẳng có chút tính người.

Ứng Hiệp từ từ ngồi xuống. Y lơ đãng hỏi Bạch Huệ:

- Bạch Huệ tỷ tỷ, những kỷ niệm đẹp nhất giữa Ứng Hiệp và tỷ tỷ là gì nhỉ?

Bạch Huệ lúng túng. Nàng ngẩng mặt lên nhìn gã. Nụ cười méo mó lại hiện lên trên hai cánh môi thâm xỉ của Tôn Ứng Hiệp.

- Bạch Huệ không trả lời Ứng Hiệp được à?

Nàng bối rối nói luôn:

- Bạch Huệ không nghĩ ra. Ta chẳng có gì để lại trong tình yêu của ta và Ứng hiệp cả.

Hắn lắc đầu băng quơ nói:

- Cuộc đời của vô nghĩa thật!

Cùng với lời nói đó, ánh kiếm chớp động. Khí kiếm vi vu khiến cho toàn thân Bạch Huệ nổi đầy gai ốc, mặc dù những kiếm chiêu kia không hề chạm đến nàng, mà lại chém tất cả những bức họa vẽ chân dung Bạch Huệ do chính tay Ứng Hiệp phác họa.

Chỉ loáng trong chớp mắt, tất cả những bức tranh họa cảnh của Bạch Huệ biến thành những tấm giấy vụn rơi la tả khắp sàn gạch gian biệt phòng.

Nhìn những mảnh giấy vụn, Ứng Hiệp buột miệng nói:

- Đẹp quá!

Xương sống Bạch Huệ gai lạnh. Nàng nhìn gã hỏi:

- Ứng Hiệp định xử Bạch Huệ như thế nào?

Ứng Hiệp đứng lên, y nhìn Bạch Huệ:

- Ứng Hiệp và Bạch Huệ đã thề cùng sống cùng chết. Chúng ta sẽ như hình với bóng.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Ta không muốn chết.

- Nhưng cuộc sống này đã chối bỏ Lâm Bạch Huệ. Bạch Huệ tự biết sẽ chết dưới tay kiếm của Tôn Ứng Hiệp một khi sự thật được phơi bày.

Nàng gật đầu:

- Đúng một khi sự thật được phơi bày, thì Bạch Huệ khó mà thoát khỏi tử cảnh bởi kiếm chiêu của Ứng Hiệp!

- Điều đó thì tỷ đã nói đúng, tỷ đã tạo ra một lưỡi kiếm sống, và đùa với lưỡi kiếm đó bằng chính nhan sắc của mình. Kẻ đùa kiếm thường bị đứt tay.

Bạch Huệ ngẩng mặt nhìn Ứng Hiệp:

Nàng gật đầu:

- Hãy ra tay sát tử Lâm Bạch Huệ. Bạch Huệ chẳng thể nào chịu đựng nổi sự đối chất tàn nhẫn và lạnh lùng này nữa. Ta muốn ra đi.

Ứng Hiệp lắc đầu:

- Tỷ vừa nói tỷ chưa mu ốn chết mà.

- Chẳng ai muốn chết cả.

- Chẳng ai muốn chết cả nên phải cố tìm lấy cái chết trong sự sống.

Y đứng lên cầm kiếm, đứng dạng chân như một pho tượng, hướng mũi kiếm chỉ xuống đất. Y trang trọng nói:

- Ứng Hiệp cho Bạch Huệ một cơ hội.
- cơ hội gì để cho Bạch Huệ được sống?

Nàng ngập ngừng nói tiếp.

- Chẳng lẽ lúc này Ứng Hiệp hãy còn muốn chiếm đoạt thể xác của Lâm Bạch Huệ?
- Thể xác của Lâm Bạch Huệ là sự sùng bái, ngưỡng mộ của Ứng Hiệp!
- Bạch Huệ chẳng ngại trao nó cho Ứng Hiệp để được sống đâu.

Nàng vừa nói vừa xé toát xiêm y mình, nhìn Ứng Hiệp, Bạch Huệ nghiêm giọng nói:

- Hãy chiếm hữu nó đi.

Ứng Hiệp buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Bạch Huệ đẹp lắm! Mỗi mỗi Ứng Hiệp vẫn tôn thờ tỷ!

Bạch Huệ gằn giọng nói:

- Mỗi mỗi tôn thờ nhưng tại sao Ứng Hiệp muốn huỷ hoại nói?
- Ứng Hiệp không muốn huỷ hoại nó mà còn muốn giữ nó mỗi mỗi thuộc về mình.

Nhưng nó sẽ không thuộc về Ứng Hiệp nếu tỷ tỷ dùng Phi Châm Nhất Điểm Hồng.

Đôi mắt sát thân của Ứng Hiệp chợt dịu lại. ánh mắt ngây ngô ngờ nghệch hôm nào thoát hiện lên mắt y. y chợt tíu tíu hẳn lên:

- Lâm tỷ tỷ! Tỷ đẹp quá!

Hắn thốt ra câu nói đó như thể người đang lạc vào cõi mộng không thực.

chớp thấy sự thay đổi quá bất ngờ của Tôn Ứng Hiệp, Bạch Huệ không khỏi sửng sốt Nàng còn chưa định được thái độ ngờ ngẩn kia của Ứng Hiệp thì thanh kiếm tự động tuột khỏi tay hắn.

Chớp thấy lưỡi kiếm vừa tuột khỏi tay Ứng Hiệp, Bạch Huệ liền chớp động chiêu công nhanh không tưởng. Mũi phi châm thoát ra khỏi ngọc thủ của nàng hướng thẳng đến tam tinh Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp vẫn mở to hai con mắt ngây ngô nhìn Bạch Huệ mặc nhiên với mũi phi châm tàn nhẫn đó. Mũi châm đâm vào tam tinh gã cùng lúc với chân y đá khế vào đốc kiếm.

Mũi châm của Lâm Bạch Huệ xuyên vào tam tinh Ứng Hiệp thì lưỡi kiếm oan nghiệt của gã cũng xuyên qua trái tim nàng.

Bạch Huệ ôm lấy đốc kiếm còn run bần bật, thảng thốt nói:

- Người...

Nàng quy hai chân xuống, Ứng Hiệp lê bước đến bên Bạch Huệ. Y ngồi xuống trước mặt nàng:

- Ứng Hiệp chỉ chờ khoảnh khắc này đến mà thôi!

Tay y đặt lên vai nàng.

Thân pháp Bạch Huệ nhũn ra. Nàng cần một chỗ dựa để có bấu lấy sự sống nhưng lại không muốn dựa vào Ứng Hiệp. Bạch Huệ mím môi nói:

- Tránh xa ta ra!
- Đệ sẽ tránh xa tỷ!

Y cố chỗi hai tay lết về sau để tránh Bạch Huệ. Lệ Trảo ra khoe mắt Bạch Huệ, nàng dòn hết chân khí ra nói:

- Không, ôm lấy ta!

Ứng Hiệp lại lê đến trước mặt nàng. Y vòng tay ôm lấy bờ vai Bạch Huệ. Mắt đối mắt, mắt đối mắt, y từ từ gục đầu vào trán Lâm Bạch Huệ thều thào nói:

- Ở cõi hư vô, Ứng Hiệp vẫn là kẻ nô tình cho Lâm Bạch Huệ!

Hắn nói dứt câu từ từ nhắm mắt lại trút hơi thở cuối cùng, trong khi Bạch Huệ kịp nhỏ thêm hai giọt nước mắt để vội vã trốn chạy cõi đời theo chân kẻ nô tình tội nghiệp.

Đoạn kết

Cỗ xe độc mã lặng lẽ xuôi theo quan lộ về ải Nhạn Môn thuộc trấn Tân Cương. Trên ghế xà ích là Đàm Vĩnh Hưng can cường. Y không còn giữ được bộ mặt anh tuấn khôi ngô nữa mà thay vào đó là chiếc mặt nạ dát vàng để che đậy hai vành môi đã biến hình.

Phía sau cỗ xe độc mã, trong khoang xe là cỗ quan tài, ngồi cạnh cỗ quan tài đó chẳng ai khác chính là Tống Bội Linh. Thỉnh thoảng nàng lại lấy vàng mã rải xuống đường nói:

- Ứng Hiệp! Bạch Huệ! Mong rằng bên kia cõi hư vô, tình yêu đích thực sẽ đến với hai người!

Lệ Trảo ra khóe mắt buồn và vô thần của nàng.

Một làn gió chiều thổi qua cuốn những tấm giấy vàng mã lác rắc theo chiều gió như thể có cả một đạo quân ma đang rảo bước theo sau cỗ xe độc mã đó.

Vàng nhạt quang đang chìm dần xuống để tạo ra ráng chiều tịch tịch. Trong khung cảnh ráng chiều tịch tịch đó, cỗ xe độc mã vẫn lầm lũi hướng về ải Nhạn môn mang theo hai xác người trong một cỗ quan tài.

Bội Linh chợt vén rèm hỏi Vĩnh Hưng:

- Đàm huynh, đây có phải tình yêu không?

Im lặng một lúc, Vĩnh Hưng buông một tiếng thở dài:

- Tội nghiệp cho Ứng Hiệp!

- Tôn đệ đáng thương lắm à?

Vĩnh Hưng gật đầu:

- NÔ tình kiêu thủ!

- Huynh có yêu như Ứng Hiệp không?

- Chỉ có cái chết mới là câu trả lời mà thôi. Dù Ứng Hiệp là một kẻ như thế nào thì trong tình yêu hẳn đáng được trân trọng. Ứng Hiệp đã sống trọn vẹn đời cho chữ tình và chết cũng vì một chữ tình. Mong rằng chẳng bao giờ có những gã nô tình tội nghiệp xuất hiện trong cõi đời này nữa.

- Tình yêu quá oan nghiệt phải không huynh?

- NÓ có thể là niềm hạnh phúc vô biên nhưng cũng có thể là lưỡi kiếm chết người.

Ứng Hiệp chính là lưỡi kiếm tàn nhẫn của tình yêu.

- Huynh đừng bao giờ giống như Ứng Hiệp nhé!

- Mong rằng như vậy nhưng đối với Tống Bội Linh, Vĩnh Hưng mong rằng mình sẽ giống như Tôn Ứng Hiệp!

- Tại sao?

- Vì Bội Linh hơn hẳn Lâm Bạch Huệ!

- Đừng so sánh muội với Bạch Huệ. không bao giờ Bội Linh có thể sánh với Bạch Huệ!

Tấm rèm lại phủ xuống. Cứ như Bội Linh đang sợ hãi chạy trốn một điều gì mà nàng sợ sẽ tạo ra một bi tình thứ hai giống với Ứng Hiệp và Bạch Huệ!